

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEATH
IS A
SAVIOR...

WHO
DEMANDS
BLOOD.

THE
WOLF
AND THE
CROWN
OF
BLOOD

THE BROKEN ACCORDS SERIES
ELIZABETH MAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

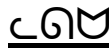
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Bize bir yorum bırakın
Telif hakkı
Adanmışlık
Yazarın Notu
Scillari'nin Ebedileri
Önsöz

Birinci Bölüm: Kan ve Güzel Şeyler

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)

14

15

İkinci Bölüm: Bozmanın Doğası

16

17

18

19

20

21

22

23

24

Üçüncü Bölüm: Canavarlar ve Hafıza

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

Dördüncü Bölüm: Aşk Dışlı Bir Şeydir

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

Epilog

Sözlük

Teşekkürler

Yazar Hakkında

THE
WOLF
AND THE
CROWN
OF
BLOOD

ELIZABETH MAY
VE DAPHNE PRESS'TEN TEMİN EDİLEBİLİR

BU CANAVAR TANRILAR SERİSİ:

Bir Tanrıyı Kafese Kapatmak

KIRIK AKORLAR SERİSİ:

Kurt ve Kan Tacı

THE
WOLF
AND THE
CROWN
OF
BLOOD

ELIZABETH MAY

◆ Daphne Press

BİZE BİR YORUM BIRAKIN

Bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz – eğer beğendiyseniz, kısa bir yorum yazarsanız çok memnun oluruz. Değerlendirmeleriniz yazarlar için gerçekten fark yaratıyor ve sevdiğiniz kitapların daha fazla kişiye ulaşmasına yardımcı oluyor.

Bu kitaba puan verebilir veya kısa bir yorum bırakabilirsiniz:

Amazon.co.uk,
Goodreads,
Waterstones,
veya tercih ettiğiniz perakendeci.

İlk olarak 2026 yılında İngiltere'de Daphne Press tarafından yayınlandı.
www.daphnepress.com

Telif hakkı © 2026 Elizabeth May'e aittir.
Kapak resmi Eoin Ryan tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı Simon Michele'e aittir.
Dizgi: Adrian McLaughlin

Yazarın manevi hakları savunulmuştur.

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yolla iletilemez; ayrıca, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden farklı bir biçimde ve benzer bir koşulun sonraki yayıncıya da dayatılması şartıyla, başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz.

Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki tüm karakterler ve olaylar kurgusaldır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Ciltsiz ISBN: 978-1-83784-046-5
E-kitap ISBN: 978-1-83784-045-8

Avrupa Ekonomik Alanı'ndaki yetkili temsilci Authorised Rep
Compliance Ltd, 71 Baggot Street Lower, Dublin, D02 P593, İrlanda'dır.
E-posta: info@arccompliance.com

Her zaman şu soruyu düşünenler için:
Eğer kötü karakter kötüyse, neden kötü karakter çekicidir?

YAZARDAN BİR NOT

Terimler sözlüğü kitabın sonunda bulunabilir.

Kurt ve Kanlı Taç, karanlık bir fantastik aşk romanıdır. Önceki kitaplarıma kıyasla daha olgun temalar, ağır dil, cinsel içerikli sahneler ve grafiksel içerik barındırmaktadır. On sekiz yaşın altındakiler için uygun değildir.

Baş erkek kahraman Evander, korkunç şeyler yapan, ahlaki açıdan tamamen yozlaşmış bir herif. Eğer bir kahraman arıyorsanız, burada bulamazsınız.

Baş kadın kahraman Bryony, ilahi ritüel kurbanlarla bağlantılı bir aileden geliyor. Kendine zarar verme, ritüel intihar, intihar düşüncesi ve aile içi şiddet tasvirlerine karşı hassas olan okuyucular dikkatli yaklaşmalıdır.

Ek içerik uyarıları:

Aşırı kan ve vücut dehşeti içeren grafik şiddet sahneleri.

Travma ve TSSB

Savaş suçları ve katliamlar

Madde bağımlılığı

Cinsel saldırıdan bahsedilmesi.

Tasvir edilen ilişki karanlık bir aşk hikayesidir ve şu konularda içerik uyarıları içermektedir:

Duygusal manipülasyon

Hakimiyet ve boyun eğme

Sert oyun

Etik sınırları bulanıklaştıran güç dinamikleri

Şüpheli rıza içeren daha karanlık cinsel içerik, kan oyunları, bıçak oyunları, nefes kontrolü, şiddet oyunları (tokatlama), ilkel oyunlar ve rızaya dayalı acı/morarma.

Her zaman olduğu gibi, içerik notlarının tam listesini web sitemde bulabilirsiniz.

SCILLARI'NIN ETERNALLERİ

Alexios—Fırtınalar Tanrısı

Diğer adları: Fırtına; Asteria'nın (Fırtınalar Mahkemesi) Ebedisi

Başlıca güçleri: hava manipülasyonu, şimşek kontrolü
bazı psişik yetenekler

Severin—Ölüm Tanrısı

Diğer adları: Karanlık Kral; Hayalet;
Nyholm'un (Karanlık Mahkeme) Ebedi Olanı
Başlıca güçleri: nekromansi, ölüm dokunuşu

Evander—Işık Tanrısı

Ayrıca şu adla da bilinir: Kurt
Başlıca güçleri: ışığı şekillendirme ve manipüle etme,
ateşi kontrol etme, iyileştirme

Bastien—Gölgelerin Tanrısı

Diğer adı: Kılıç
Başlıca güçleri: gölge manipülasyonu,
psişik etki, metal üzerinde kontrol

ÖNSÖZ

Prenses ve tanrı, yıkılmış bir şehrin külleri arasında buluştular ve kan ve kurbanlarla bir anlaşma yaptılar.

Savaş tuhaf ittifaklar yaratır; ölüm izini bıraktığında kimse yara almadan kurtulamaz. İnsanlar vahşileşir. Tanrılar canavara dönüşür. Ve ölülerin yaşayanlardan daha fazla olduğu ve sevdiğiniz her şeyin ayaklarınızın altında yıkıntı halinde yattığı bir an gelir; o an geriye sadece iki seçeneğiniz kalır.

Ya gururunu gömersin ya da ona boğularak ölürsün.

Böylece ailesinin hanedanlığının son kızı Amalthea Devaliant, düşman kralı aradı. "Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Asteria'nın Ebedi Tanrısı, Fırtınalar Tanrısı Alexios, insanların imparatorluklar kurmayı hayal etmesinden çok önce yaşamıştı. Yedi bin yıldan daha fazla yaşlandıran savaşlar vermişti ve hayatta kaldığı tüm savaşlar arasında bu, onu en derinden yaralamıştı. Prenses barış istiyorsa, bunu kanıtlamak ve bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Alexios ise yalnızca kan ticareti yapıyordu.

Kırmızı ve siyah kanatlarının arasından bir hançer çıkardı ve kabzasını Amalthea'nın avucuna dayadı. "Savaştan bıkmaktan daha kötü şeyler de var," dedi.

"Ne gibi?"

"Bunu çok özlemek."

Buna itiraz edemezdi. Birbirlerinden nefret etmek için yüzlerce sebepleri vardı, ama nefret insandan bir şeyler alır ve ikisinin de verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Sadece iki yıkılmış diyar ve günlerce

güneşi engelleyecek kadar cesetle dolu yüksek yığınlar. Sonu görünmeyen bir çatışma.

Eğer o bitirmediyse.

Prenses gözlerini kapattı ve bıçağı kaldırdı. Bir şekilde yanlış geliyordu; kurban için fazla narin, kurtuluş için fazla acımasız. Ama pazarlık pazarlıktır ve Fırtınalar Tanrısı fikrini değiştirmekle tanınmıyordu. Bu yüzden silahı göğsüne dayadı.

Derin nefes alın. Tutun. Bırakın.

İşte dünyayı kurtarmanın yolu bu.

Bıçağı sapladı.

Her şey birden aklına geldi—metal kemiğine sürtündü, kan parmaklarına bulaştı, bacakları titredi. Sonra yere sertçe çarptı. Amalthea, uzuvlarında uyuşma yayılırken, tam olarak odaklanamadığı gökyüzüne baktı.

Buna değer. Her şey buna değecek.

Alexios onun yanına diz çöktü ve avuçlarını açarak kanını onun kanıyla karıştırdı. Onları birbirine bağlayacak kadim ritüelleri okudu. Dudaklarından son hece döküldüğünde, dünyada bir dalgalanma yaşandı. Yıldız ışığı ve yanardöner renkler dağların üzerine yayıldı; tanrı ve insan alemlerini ayıran bir örtü. Bir sözle yerinde tutulan bir Kefen. Bir soy. Vartena'daki her tapınak sunağına kazınmış, taşa, kana, hafızaya yazılmış bir Anlaşma.

Ve bu doğuşla birlikte savaş son nefesini verdi.

İnsanlar yeniden inşa ettiler ve toparlandılar. O karanlık günlere dair anıları zamanla silindi ve sonunda o korkunç çağda savaştan ve hayatta kalan herkes yok oldu. Onların torunları ise mutlu bir cehalet içinde kaldılar.

Peki ya tanrılar? Onlar ölümsüz hafızanın korkunç berraklığıyla yaşıyorlardı. Küllerin tadını, cenaze ateşlerinin görüntüsünü, çocuklarını, sevgililerini ve ailelerini kaybetmenin travmasını silemiyorlardı.

Bu hikaye, vaatlerin inceltildiği ve anlaşmaların yıpranıp sonunda koptuğu zamanların ardından neler olduğunu anlatıyor. Bu, insanların barışın kanla ödendiğini unuttuğu zaman neler olduğunu anlatıyor.

Her Şey berbat hale geldiğinde işte böyle Şeyler olur.

1

BRYONY

Üç yüz yıl sonra

Ölüm güzel bir yüze sahip ve bir ruhu almaya geldi.

Her zamanki gibi adımlarımı sayarak saray ormanında sabah yürüyüşümü yaparken, havada garip bir gerilim oluşuyor. Sanki fırtına yaklaşmadan önce dünya nefesini tutmuş gibi. Bir serçenin ötüşü yarıda kesiliyor. Esinti diniliyor. Her şey birdenbire...

Duraklar.

"Bana yardım et."

Bir adam ağacın arkasından sendeleyerek çıktı. Bir bakışta, burada olmaması gerektiğini anladım. Muhafız değil, hizmetçi değil, kesinlikle soylu da değil. Sadece günlerce birikmiş kirle kaplı, bir şekilde duvarları ve onu dışarıda tutmak için kurulmuş nöbetçileri aşarak içeri sızmış bir davetsiz misafir.

"Beni sakla," diyor ve kolumu yakalamak için öne atılıyor. "Lütfen."

İşte o zaman görüyorum: iç bileğinin derisine kazınmış, kapalı bir gözün kesilmiş halini.

Yemin bozan.

Ormanı saran güç, doğaüstü enerji—bu bir tanrı. Ve bu adam, onun istediği şey.

"Üzgünüm ama yapamam."

Ona karşı direniyorum ama yabancı çaresiz ve çaresiz adamlar güçlüdür. Tehlikeli. Düzensiz küçük nefesler alıyor, tutuşu sıklaşıyor. Saray şu ağaçların hemen ötesinde. Muhafızlar bu yollarda devriye geziyor. Eğer kaçarsam—

"Onu bırakın. Hemen şimdi."

Kelimeler durgun bir göle taş gibi düşüyor.

Hem ben hem de o yabancı donakaldık. Az önce hissettiğim o fırtınalı baskı aniden üzerime sertçe çöktüğünde kalbim acı verici bir şekilde sarsıldı.

Bok.

Yavaşça dönüyorum.

Tanrı, yırtıcı hayvanların o cezbedici güzelliğine sahip. Uzun boylu, koyu saçlı, kaslı kollarını açıkta bırakan parıldayan altın zırh giymiş. Yüzü, bir ölüm tacirinden çok bir sanat eserine yakışır. Tüm tanrılar gibi, teni ışıktaki parıldıyor, ancak kanatları eşsiz. Tekil. Sırtından ucuna kadar saf altın tüyler, sanki erimiş metale batırılmış gibi.

Ellerini hafifçe büküyor, bu küçük hareketle açıkça bir uyarı veriyor: Dokunmayın.

Bunu aklından bile geçirme.

Onu her yerde tanırım. Vartena'da büyüyen hiç kimse, Alexios'un sağ kolu olan altın suikastçı hakkındaki hikâyeleri duymadan edemez. Tapınak duvarlarındaki bu tanrının ve ardında bıraktığı katliamın resimleriyle süslenmiş duvar resimlerini gördüm.

Kurt.

Ve ben onunla avı arasında duruyorum.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve içim buz kesti. Parlak, yapay renkten -altın ve kehribar- değil, avcının beni bir sorun mu yoksa bir rahatsızlık mı olarak değerlendirirkenki donuk, cansız bakışlarından dolayı.

"Lütfen."

O inilti beni yemin bozanın gözüne geri çekiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, alnını yere bastırıyor. Zavallı herif. Yalvarmak, binlerce insanı vicdan azabı duymadan öldürmüş bir yaratığı yumuşatamaz. Kurt muhtemelen bu sahneyi her seferinde tekrarlamıştır; bu çaresiz,

ağlayan kurbanların var olmayan bir merhamet duygusuna seslenmeye çalışmasını izlemiştir.

Merhamet duyabilmesi için kalbinin olması gerekirdi. Ve Asteria Kurdu ruhsuz bir canavar. Bunu herkes biliyor.

“Merhamet.” Yeminini bozanın sesi titriyor. “Lütfen.”

Ama Kurt hâlâ bana bakıyor. Üzerimdeki elbiseyi, belime kadar uzanan gümüş-beyaz saç örgümü incelerken ürperiyorum. Yüz hatlarımda, mor renkli gözlerimde ve onunki kadar uhrevi olmasa da atalarımda bir yarı tanrı olduğunu düşündüren parıldayan tenimde oyalanıyor. Tenim, kanatları kadar sıra dışı; bileğimdeki altın bileklik bunu doğrulamadan önce ona tam olarak kim olduğumu söylüyor.

Bryony Devaliant. Kanın Prensesi. Kefen'in en genç Çapa'sı.

Başka bir deyişle, o benimle uğraşamaz.

Kurtun ağzı, sanki aklımdan bu düşünceyi çekip almış gibi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Eli neredeyse tembelce yukarı kalktı ve kanatlarının arasına sıkıştırdığı kılıcı kavradı.

“Beş saniye, Devaliant.” Sesi pürüzsüz ve derin. Yankılı.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Beş saniyen var. Gözlerini kapatıp yavaşça saymanı istiyorum. Sonra da gözlerini kapalı tut."

Ne teklif ettiğini anlamam biraz zaman alıyor. Ciddi ciddi bana bir çıkış yolu mu sunuyor? Yeminini bozan birini katletmesine şahit olmamak için çarpık bir nezaket mi gösteriyor?

Tereddüt ediyorum. Gözlerimi ondan çevirdiğim anda ne yapabilir ki? Ama yüz ifadesi, reddedecek durumda olmadığımı hatırlatan bir uyarı gibi kararıyor. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

"Bir."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"İki."

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor, adamın iniltisini neredeyse bastırıyor.

"Üç."

Kendimi hazırlarken tüm kaslarım geriliyor.

“Fou—”

Çelikten bir fısıltı havayı kesti ve yüzüme ıslak ve sıcak bir şey sıçradı—kan. Midem bulandı ama safrayı boğazımdan aşağı zorla indirdim.

Güm! Bir cesedin toprağa düşme sesi, kendine özgü bir dehşettir.

"F-beş," diye nefes nefese kaldım.

Gözlerim birden açıldı. Kurt çok yakındı—çok yakın—ve hâlâ damlayan kılıcını tutuyordu. O kadar yakındı ki, göz bebeklerindeki kehribar ve bronz benekleri görebiliyordum. İkimiz de kıpırdamadık. İkimiz de konuşmadık.

Sonra boşta kalan elini uzatıp başparmağının ucuyla yanağımı okşadı. Cildime ölü adamın kanını bulaştırdı. "O güzel gözlerini kapalı tutman konusunda ne demiştin?" Sesinde bu an için hiç de uygun olmayan alaycı bir mizah vardı. Sanki bir oyun oynuyorduk. "Basit bir talimattı."

Yavaşça nefesimi verdim, onun dokunuşundan uzaklaşma isteğine direndim. "Beş saniyen olduğunu söylemiştin. Dört saniye bile olmadı. Ama sanırım Ölüm işini çabuk bitiriyor."

"Ölüm hâlâ burada, Devaliant. Ben hiçbir yere gitmedim."

"Yüzüme parmak boyasıyla resim yaparken bunu fark etmemek imkansız." İçimden geçen hafif titremeyi engelleyemiyorum.

Elini indiriyor ve göğsümdeki baskı biraz hafıflıyor. "Çoğu insan benim yanımda 'lütfen' dışında iki kelimeyi bir araya getiremiyor. Oysa sen burada, o ukala ağzınla konuşuyorsun."

İçimdeki her şey bana kaçmam gerektiğini söylüyor. Ama ne anlamı var ki? Bana yapabileceği hiçbir şey daha önce yüzlerce kez yapılmadı değil.

"Ne olduğumu biliyorsun," diyorum, ses tonuma zorla bir sakinlik katarak. "Hayatımın yarısını bir sunağın üzerinde geçiriyorum. Sen de sadece bir çeşit bıçaksın."

Bakışları bileğime kaydı. Bileklik altında, canavar kralının koruma altındaki insan malı olduğumu işaretleyen, derime sihirli bir şekilde kazınmış bir damga var. Ben Alexios'un Sahip Olunanlarından biriyim. Kurt beni saniyeler içinde öldürebilirdi, ama eğer mala zarar verirse bunun sonuçları olurdu.

Gözleri aniden gözlerime döndü. "Bana asla sana saldırmam için bir sebep verme. Bir Devaliant'ı daha sonsuza dek Boşluğa göndermek için can atarım."

Kaşlarım çatıldı. İnsan değil, özellikle ailem. Anlaşmalardan önce onları avlamış mıydı? Atalarımı öldürmüş müydü?

Bu soru dilimde yanıp duruyor, ama onun yerine farklı kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Öyleyse bir anlaşma yapmak istiyorum."

Bu söz üzerine gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

Artık çok geç. Dedikleri gibi, kırık bir drahma için, bir aurelius için yola koyuldum. Ölüm, bu canavarla benim ortak noktamız; aynı kanlı madalyonun iki yüzüyüz.

"Eğer Alexios bir gün benim artık işime yaramadığımı düşünür ve beni ortadan kaldırmak için seni gönderirse"—toprakta soğumakta olan cesedi işaret ediyorum—"ondan daha iyi bir son istiyorum."

"Bu, bir talep gibi geliyor kulağa." Gözlerinde tuhaf bir parıltı var; katilin maskesinin ardında vahşi ve neredeyse aç bir şey beliriyor. "Talep etme şartlarında olduğumuzu fark etmemiştim."

Birden irkildim ve o bakışın ne anlama geldiğini anladım: ilgi. Tanrım, tanrı kralın Kurtunun dikkatini çekmiştim.

Zorlukla yutkunuyorum. "İnsan ancak birini öldürmesi gerektiğinde bu aleme gelir. Ben bunu pazarlık fırsatı olarak kullanıyorum. Ne olur ne olmaz."

"Ne olur ne olmaz diye," diye mırıldandı kısa bir kahkahayla. "İnanılmaz. Ve benimle pazarlık etme hakkını nereden bulduğunu sanıyorsun?"

"Devaliant Hanedanı, kralınızın kıymetli Kefenini korumak için her on dört günde bir kan kaybediyor. Beni öldürmek için ne kadar istekli olursanız olun, nasıl öleceğimi ben seçeceğim. Bu kadarını bana bırakın."

Kralı için çektiğim acıları hatırlattığında en ufak bir empati belirtisi bile göstermedi, en ufak bir duygu kısıntısı bile. Kurt, o rahatsız edici bakışıyla beni inceledi, sonra öne eğilip kol manşetime dokundu. "Bu konuşmayı burada, altında olan şey yüzünden yapıyorsun. Bunu asla unutma. Boynunla kılıcım arasında duran tek şey bu."

Düşüncelerim bağıyor. Sus ve git. Sadece başını salla ve uzaklaş.

Ama gözümün önünden, kanımla kaplı tapınak sunağı ve beni defalarca delip geçen tören bıçağının görüntüsü geçiyor. Bütün bunlardan sonra, en temel nezaketi fazlasıyla hak etmiştim.

"Unutmadım. Pazarlık yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?"

Omuz silkerek, "Ne istediğini söyle." dedi.

Adamın eğilip bıçağını ölü adamın kıyafetlerine umursamazca silmesini ve ardından kanatlarının arasına sokmasını görünce neredeyse kusacaktım.

Cevap vermeyince, keskin bakışları tekrar üzerime dikilirken, "Tahmin edeyim," diyor. "Seni katlederken en sevdiğin şarkıyı çalan bir yaylı çalgılar dörtlüsü mü? Ortamı güzelleştirmek için birkaç güzel çiçek mi? Sana ne kadar özel olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Ne kadar da adi bir herif. Duvar resimlerindeki canavarın dayanılmaz bir pislik olacağını tahmin etmeliydim.

Ona dik dik baktım. "İç organlarımı ait oldukları yerde bırak, kafamı da vücuduma bağlı tut. Eminim ki sakladığın cinayet koleksiyonun için hiçbir ganimet çalma sakın. Adil mi?"

"Görünüşe göre bu konu üzerinde endişe verici derecede çok düşünmüşsünüz."

"Benim kadar sık ölünce, kalıcı olanı düşünüyorsunuz."

"Anlaşılır." Şimdi ise sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi sıkılmış bir ifadeyle bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Bana eşit davran," diyorum ona, ne yapacağını görmek için. "Yoksa çıtayı daha da mı düşürmeliyim?"

Sonunda ondan bir şeyler koparmayı başardı. "Beklentin buysa, onu toprağa göm." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Sen benim dengim değilsin."

Doğru. İnsanları ayakkabısının altından kazıdığı böcekler gibi görmesi, muhtemelen gece yatmadan önce günlük katliam kotasını haklı çıkarmasının yoludur.

Eh, kahrolsun o.

"Bir kereliğine rol yap," diye tersledim.

Gözlerini kısıyor. Tam cam yemeyi tercih edeceğini düşündüğüm anda, "Ancak peşine düşmemi istemezsen. Hedeflerimin peşinden koşmak sinir bozucu." diyor.

Burun kıvırdım. "Sanki beni bulamayacağın bir yer varmış gibi."

Kurt itiraz etmiyor. "Bir şey daha." Keskin bir gülümsemeyle, "Kan kaybından ölürken sürekli göz teması kurmak istiyorum." diyor.

Tüylerim diken diken oldu. Aman Tanrım, ne kadar iğrenç biri. Kurt'un vahşi bir yanı olduğunu, bıçak kullanan ve becerikli bir küçük çocuk gibi olduğunu duymuştum ama bunların çocukları iyi davranmaya korkutmak için uydurulmuş abartılar olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki, gidip Alexios'un en dengesiz infazcısıyla pazarlık yapmak zorunda kaldım.

Artık geri almak için çok geç.

"Pekala. Son nefesime kadar kesintisiz göz teması." Kalpsiz herif. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Anlaştık. Gerekirse, iyi bir ölüm olur." O altın rengi gözler son bir kez beni süzdü. "Görüşürüz, Devaliant."

Sonra o kocaman altın kanatlarını açar ve havaya sıçrar, saniyeler içinde ağaçların tepesinde kaybolur.

Cesetle baş başa kalmayı bana bıraktılar.

2

BRYONY

İki yıl sonra

Theodora ve ben saraydan dışarı adımımızı attığımızda, kapıların ardındaki kalabalık kükredi. Ablam ve ben, boğazımızda ve kulak memelerimizde yakutların parıldadığı, kızıl işlemeli altın rengi aynı elbiseleri giydik. Kan Prensesleri olarak, gösterişli tapınak kıyafetlerimizi giydik.

Bir gün daha geçti, bir ölüm daha.

Şehir, kraliyet meydanının ötesine yayılıyor. Hellevig, antik kalıntılar ve Tanrı Katili Haçlı Seferleri'nden sonra inşa edilen binaların bir mozaïği; o zamanlar insanlar ve tanrılar arasındaki savaş burayı neredeyse haritadan silmişti. Yeniden inşa sırasında, Devaliant Hanedanı'nın renkleri baskın palet haline geldi. Kırmızı kuleler. Kırmızı kubbeler. Kırmızı sütunlar. Kırmızı kemerler. Kırmızı, kırmızı, kırmızı. Luceni'nin başkentine "kanayan şehir" denmesinin bir nedeni var; sadece atamın o kılıçla yaptıklarından değil, aynı zamanda Amalthea'nın fedakarlığının rengine kaçmamaktan da kaynaklanıyor.

Theodora'nın tırnakları bileğime saplandı, beni birdenbire anın içine çekti. Dikkatimizi çekmek için bağırarak kalabalığa.

"Gülümse," diyor bana. Bakır rengi saçının dağılmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Hepsi seni izliyor."

Kimse beni iyi eğitimli olmaktan başka bir şeyle suçlayamazdı, bu yüzden yüzüme yapmacık bir gülümseme takıp onu takip ederek araba yolunda bekleyen faytona doğru ilerledim.

Hizmetkarlar kapıyı zorla açarken demir kapı gıcırdadı.

"Prenses Bryony!"

Bir kız, gardiyanın kollarının arasından hızla sıyrılıp, gardiyan onu yakalamadan önce tam önümde durdu.

Koruma görevlim gerildi, ama ben elimle umursamaz bir şekilde "Geri çekil, Silas. Altı yaşında, suikastçı değil. Ona sadece bir dakika ver." dedim.

İhtiyacım olan son şey, güvenlik görevlilerimden birinin yüzlerce seyircinin gözü önünde bir çocuğa kılıç çekmesi. Gazeteler bu olayı manşetlerine taşırdı.

Eğilerek yere çömeldim, eteklerim etrafımda toplandı. "Merhaba. Adınız ne?"

"Ara." Küçük elini uzatıyor. "Bana kutsamanızı verebilir misiniz?"

Bir an için onu yanlış duyduğumdan emindim. Ama hayır, o sözler kesinlikle onun minik ağzından döküldü, aramızda bir suçlama gibi asılı kaldı. Theodora yanımda kaskatı kesildi. İkimiz de biliyoruz ki, kutsamalar Ebedi Olan'ın yetki alanındadır, benim değil.

Eğilip parmak boğumlarını öptüm. "Ebedi Alexios seni her zaman korusun."

Standart, kaçamak bir cevap. Ama kız bunu kabul etmiyor. Elini daha da sıkılaştırıyor, tırnakları bilekliğimi kemiriyor. "Lütfen, Prenses. Sizden bir kutsama."

Theodora'nın dudakları ince bir çizgi haline geldi, ifadesi sertleşti. Hayır. O kıza istediğini sakın verme.

Ben de kızın başına bir öpücük kondurdum ve olabildiğince tarafsız bir şey söyledim: "Şans seni korusun küçük kızım. Şimdi annen endişelenmeden yanına dön."

Silas onu kucağına alıp, yüzünde kararan bir öfkeyle kapının arkasına bıraktı.

Gülümsedim ve diğer izleyicilere el salladım, birkaç öpücük gönderdim. "Tapınağı ziyaret etmeyi ve zekatınızı vermeyi unutmayın!" diye seslendim. "Ebediyen kutsama sizinle olsun!"

Alayı ilerletmek için işaret verirken bir ses bağırdı: "Prenses bizi felakete sürükleyecek! Alexios'un cellatları hepimizi almaya gelecek!"

Başımı hızla kaldırdım ama yüzlerden oluşan kalabalığın ötesini göremedim. Kafa karışıklığı yerini öfkeye bırakırken kalabalıkta bir dalgalanma yaşandı. Sanki bir kavga çıkacak gibiydi.

"Gitme vakti geldi, Bry." Theodora, beni arabaya doğru yönlendirirken dirseğimi sıkıca kavradı.

Kapı gürültüyle kapanıyor, dışarıdaki kargaşayı bastırıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, muhafızların kalabalığı sakinleştirmeye ve yolu boşaltmaya çalışmasını izliyorum. Bazıları hâlâ bağılıyor.

"Tapınak gününde sizinle birlikte olmak her zaman büyük bir zevk." Theodora karşıma oturup eteklerini düzeltti. "Sizin şerefimize bir kavga mı yoksa bir geçit töreni mi göreceğimi asla bilemiyorum."

Ona dik dik baktım. "Çok komik."

Ünlü Devaliant teni, kız kardeşimle beni akraba olarak işaretleyen tek şey. Babam bir keresinde bana Theodora'nın güzelliğini, beni doğururken ölen annemizden aldığını, benim ise özelliklerimi ölmüş bir büyükanneden miras aldığımı söylemişti. Benim saçlarım neredeyse beyazken, onunki zengin, parlak bir kırmızı ve omuzlarından aşağıya gevşek bukleler halinde dökülüyor. Kemik yapısı zarif, incecik fiziği bir dansçıyı andırıyor. Benimki daha minyon. Hellevig gazeteleri sık sık eşit derecede güzel olduğumuzu belirtiyor, ancak Theodora'nın soğuk, mesafeli bir yüzü var.

İnsanlar ona iyilik yapmak istediklerinde "buz prensesi" diyorlar.

Soğuk ve mesafeli bir kadın, aslında öyle değiller.

"Sana ne zaman bir türbe yapacaklarına dair bahse girelim mi?" diye soruyor Theo. "On Aurelius bahse girerim gelecek haftaya kadar yapılır. Yirmi Aurelius bahse girerim biri kutsal bir emanet için saçından bir tutam çalmaya çalışır."

"İnsanlar kelimenin tam anlamıyla ilahi gazaptan bahsediyorlar, siz ise şaka mı yapıyorsunuz?"

"Başka ne yapayım ki? Amcam son zamanlarda şarap ve kadınlara o kadar dalmış ki, kapımızın önündeki kalabalıkları dinlemeye vakti

yok. Geçen hafta, daha cümlemi bitiremeden orbasının içine yüzüstü düştü."

İç çekerek koltuğa yığıldım. İmparator böyle bir sarmala girdiğinde, işler asla iyi sonuçlanmaz. Son seferinde, Theo başkentin yıkılmasını engellerken, o da altı ay boyunca ortadan kaybolmuş, ailemizin özel trenine atlayıp imparatorluk boyunca ilişki yaşamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Idris'i çok da suçlayamazdım. Hayatınız planlı ritüel kurban etme etrafında dönüyorsa, rastgele herhangi bir kötü alışkanlığa kapılmak cazip geliyor. Devaliant Hanedanı, üç yüz yıl önce tanrılarla barış sağladığımızda bunun bedelini ödedi. Bu arada, diğerk tüm vatandaşlar parmak ucundan bir damla kan alarak vergilerini kolayca ödüyorlar.

Dirseğimin iç kısmına oyduğum çentiklerin izini sürüyorum—beş kesik, dirilişe giden beş adım. Nefes al. Hisset. Adlandır. Mevcut ol. Gerçek ol. Var olduğumu ve sadece bir kap olmaktan daha fazlası olduğumu hatırlatmak için.

Dışarıda, araç viraj alırken tekerleklerin altında çakıl taşları ıtırđıyordu. Silas, çok yaklaşan kalabalığa doğru bağırdı: "Defol git buradan yoksa kafanı koparıyorum!"

Yüzümü buruşturuyorum. "Amcam bana daha az... tehditkar bir koruma bulamaz mıydı? Dün üç çocuğu ağlattı."

"Bak, o adamın beyni paslanmış bir ayı kapanı gibi, kişiliği de düşmanca bir tuğla duvar gibi olabilir, ama çok iri ve sana yaklaşan insanlara zarar vermekten zevk alıyor." Theodora parmaklarını kolakta vuruyor. "Bu da, mevcut olaylar göz önüne alındığında, onu şarapla sıırıslıklam olmuş imparatorumuzdan daha kullanışlı kılıyor."

"En azından amcam bizimle gelmiyor."

"Ah evet, onun bizim birçok başarısızlığımız hakkındaki derslerini özleyeceğim." Idris'in sesini taklit ediyor, hafifçe peltek bir şekilde. "Theodora, sen boş kafalı, işe yaramaz birisin. Muhtemelen bebekken kafanı düşürmüşsündür.' Sanki liderlik anlayışı yüzü kızarana kadar insanlara bağırmaktan ibaretken eleştirmeye hakkı varmış gibi."

Gölerek, akıp giden sokaklara, taş kulelere ve onların devasa vitray pencerelerine bakıyorum. Her bir cam bölme, Devaliantların yaptığı

bir kurbanı iğrenç detaylarla tasvir ediyor. Hellevig'de on adım bile yürümeden ailemizin kurbanlarının bir yerlerde anıldığını görebilirsiniz. Ölümümüzü dekorasyona, acımızı mimariye dönüştürmüşler.

Şehrin merkezindeki tepenin üzerinde, alçak bulutları delen kuleleriyle, vergi ödemek için çağrıldığı tapınak duruyor. Alexios'un kutsal binası, muhtemelen kanın beyaz üzerinde daha iyi görünmesinden ve Fırtınalar Tanrısı'nın Scillari'de nerede olursa olsun hepimizin kanamasını izlemekten zevk almasından dolayı, tamamen açık renkli mermerden inşa edilmiş tek yapıdır. Cephe, manzaraya sivri dişler gibi yükselen, kıvrımlı çok sayıda kuleden oluşmaktadır.

O lanet yerden nefret ediyorum.

Theo'nun eli dizimi buluyor. "İyi misin?"

"Pekala. Bugün benimle geldiğin için teşekkürler. Gelmek zorunda değildin."

"Lütfen. Saraydan kaçmak için kırık camların arasından bile geçtim. Yeni uşağa gülümseme gibi aptalca bir hata yaptım ve şimdi o, kaderimizin gerçek aşkı bulmak olduğunu düşünüyor."

"Kapınıza çiçek bırakan o mu?"

"Çiçekler, şiirler ve dün, gözlerimi 'sonsuz özlemin zümrüt havuzlarına' benzeten bir not." Ürperiyor. "Kütüphanede saklanabileceğim sayısız seferden sonra durum acınası bir hal alıyor."

"Ben de sizin manevi destek için geldiğinizi sanıyordum."

"Şey, o da öyle." Theo arkasına yaslandı. "Destek demişken, Kahinler o bıçağı sapladığında kullanacağım yeni başa çıkma mekanizmamı anlatayım sana."

"Seçme şansım var mı?"

"Elbette hayır." Kız kardeşimin yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. "Uyandığımda Kas'ın bana yapacağı tüm iğrenç şeyleri düşünüyorum. Bir saat içinde gardiyanın penisinin üzerinde olacağımı bilmek, ölmenin acısını gerçekten hafifletiyor."

Nefesim kesildi. "Theo!"

"Ne? Bu pratik. Stratejik." Memnuniyetle içini çekti. "Araba tapınak alanından ayrılmadan önce bile o adamı alt ediyorum. Törenin ardından hâlâ kan içinde olduğumda nasıl da sertleştiğine

inanamazsın. Beni hayata geri dönmüş halde görmek onu gerçekten çok etkiliyor.”

Çıkardığım ses, öğürme ile inleme arasında bir şey. "Dur. Orada dur." İki elimi de havaya kaldırdım. "Görsele ihtiyacım yok. Görseli istemiyorum. Görsel beynime kazındı. Tanrı aşkına, senin neyin var?"

“O kadar çok şey var ki. Listeyi alfabetik olarak mı yoksa ahlaki yozlaşma sırasına göre mi istiyorsunuz? Tapınağa ulaşmadan önce vaktimiz var.”

"Kendimi trenin önüne atmayı tercih ederim."

“Belki de bu hamleyi düğünden sonraya saklasan daha iyi olur. Ve unutma, eğer yeni kocanın trajik sonunu planlaman gerekirse, ben tanıdıklarım aracılığıyla bu işi yapabilecek insanları buluyorum.”

Bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum ve koltuğuma büzülüyorum. En son düşünmek istediğim şey yarın Markus von Reding ile olan düğününe dair. Onunla sadece üç kez tanıştım ve sanırım göğüslerimin üstüne bakma zahmetine bile girmedim. Ama sanırım bunun bir önemi yok. Evlilik tamamen beni hamile bırakmak için yapılan bir anlaşma. Devaliantlar sadece iki işe yarar: ölmek ve ölmek üzere daha fazla Devaliant üretmek.

Araba sert bir dönüş yapıyor. Yol, bizim alayımız dışında herkese kapalı; dükkanların kepenkleri biz gidene kadar kapalı kalacak. Hatta tapınak bile gelişimize hazırlanmak için boşaltılmış.

Yuvarlak hatlı kraliyet girişinde duruyoruz; Alexios heykeli bize dik dik bakıyor. Heykeltıraş, yüzünün çarpıcı hatlarını, kanatlarının her bir tüyünü yakalamış. Bir elinde kılıcını tutarken diğer eliyle aşağıya doğru uzanmış, tahtta oturuyor. Bana kutsama mı yoksa tehdit mi ediyor, anlayamıyorum ama belki de asıl amaç bu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıları açarken rüzgar yanaklarımı kırbaçlıyor. Önce koku burnuma çarpıyor; ağır tütsü kokusu, kutsal taşları kaplayan yüzyıllarca birikmiş kanın güçlü, bakırımsı kokusunu zar zor bastırıyor.

Nişlerdeki mumlar, duvarlara çizilmiş kabartmaları aydınlatıyor. Birinde, Alexios yargılama yaparken bir insan ayaklarının dibinde diz

çökmüş halde tasvir ediliyor. Diğerinde ise kılıcını havaya kaldırarak ve kırmızı-siyah kanatlarını açarak savaşa uçuyor.

Ve bir sonraki panelde, diyarları değiştiren Devaliant prensesi Amalthea var. Kutsal Örtüyü sabitlemek, Anlaşmaları mühürlemek ve her iki dünyayı da neredeyse yıkıma sürükleyen savaşı sona erdirmek için hayatını feda ediyor.

Naos'un sonunda, pas lekeli beyaz mermerden yapılmış sade bir levha olan sunak taşı yükseliyor. Üç koyu renkli cübbeli Kahin, yüzleri ince tüllerle örtülü olarak kaidesinin etrafında duruyor. Onları her on dört günde bir tören için görüyorum, ama aramız pek iyi değil. Çocukluğunuzdan beri sizi yere yatıran ve göğsünüze bıçak saplayan kadınlarla samimi bir ilişki kurmak zor. Bundan sonra onlara pek de iyi gözle bakmıyorsunuz.

Başımı hafifçe eğerek kısaca "Günaydın" dedim.

Baş Kahin öne çıktı, giysileri parıldıyordu. "Prenses Bryony, Ebedi Olan, sizin ondalık verginizin istenmediği haberini gönderdi."

Theodora donakaldı, nefesi boğazında düğümlendi.

Sanırım yanlış anladım. Tütsü dumanı halüsinasyon görmeme neden oluyor olmalı. "Özür dilerim. Sanki şöyle demişsiniz gibi geldi bana—"

İkinci Kahin, "Onu doğru duydunuz," diyor. "Bugün demirleme töreni yapılmayacak. Zekatınız artık gerekli değil."

Artık gerekli değil. Kelimelerin hiçbir anlamı yok. Artık gerekli değil, artık gerekli değil, artık değil—

Tüm hayatım boyunca gerekli oldum. Önceden belirlenmiş rolümü oynadım, Kutsal Örtü'nün kilit noktalarından biri oldum. Alexios'un ölümlü alemdeki Çapalarından biri oldum. Yürümeye başladığımdan beri onun için kan döktüm. Onun için tekrar tekrar öldüm. Kendimi ne kadar alçalttığım neredeyse etkileyici diyebilirim.

Peki artık bana ihtiyaç kalmadı mı?

"Anlamıyorum," diyor Theodora. "Kız kardeşim onu gücendirdi mi?"

Kahinin başı kız kardeşime doğru döndü. "Ebedi Olanın iradesi ölümlülerin sorgulayabileceği bir şey değildir."

Sunakta ileri atılıp Kahin'i peçesiyle boğmamak için sahip olduğum tüm saray terbiyesini kullanmak zorunda kaldım.

"İki hafta önce vazgeçilmezdim. Şimdi hiçbir şeyim," diyorum, kalbim hızla çarpsa da sesim sakın. "Alexios sebeplerini paylaştı mı, yoksa bizi merakta bırakmayı mı tercih ediyor?"

Üçüncü Kahin cevap verir: "Ebediyetli Olanın merhametiyle yaşar ve ölürsün, O ise bu merhametini geri aldı. Söylenecek başka bir şey yok."

Merhamet. Ne kadar kıymetli.

"İptal edin," diyor Theodora sertçe. "Kız kardeşim ondalık vergisini ödemeye ve görevini yerine getirmeye hazır." Onlara, "soğuk cadı" lakabını kazandıran bakışlarıyla şöyle diyor: "Onun kanını almak sizin yükümlülüğünüz."

Baş Kahin, "Prenses, artık naip değilsiniz," diyor. "Burada hiçbir yetkiniz yok."

Theodora irkildi ve iğneleyici sözün onu nasıl etkilediğini gördüm. Kaybettiği her şeyi hatırlayınca yutkunmakta zorlandı.

"Ah, evet," diyorum. "Alexios'un sadıklarının itaat etmesinin bir şart olduğunu unutmuşum. Söyleyin bakalım, konumunuzu sadece yarı tanrılar ve insanların gayrimeşru çocukları olmakla mı kazanıyorsunuz, yoksa dalkavukça bağlılık için geçmeniz gereken bir sınav mı var? Bireysellik eksikliğini mi inceliyor? Bunun nasıl işlediğini merak ediyorum."

Kahinler nefeslerini tuttular. Sanırım içlerinden biri o peçenin ardında kendi tükürüğünde boğuluyor olabilir.

"Bry," diyor Theodora. "Hadi gel. Gidiyoruz."

Tam Theo'nun koluna uzanırken üçüncü Kahin, "Sözlerimizden şüphe ediyorsanız Prenses, iddianıza bakın," dedi.

Arkamı döndüm. "Az önce ne dedin?"

Kahin bileğimi, hatırlayabildiğimden beri orada olan altın bilekliği işaret ediyor. "Kendin gör."

Tokayı açmakta zorlanıyorum, nefeslerim giderek azalıyor. Bu bir hata olmalı. Bir tür hasta, ritüelleştirilmiş aşagılama.

Bileklik düşüyor ve iç bileğime Alexios'un işaretinin gözünün üzerinden geçen bir çizgi damgalanıyor. Doğduğum günden beri,

Luceni'deki diğ er tüm bebekler gibi onun kanından bir damla aldığım günden beri beni onun "Hak Edilen"i ilan eden aynı mühür. Sadece Şimdi, göz kapalı.

Ve ben ölüm için iŐaretlendim.

3

BRYONY

SIFIR İŞARET. Bir hayatı mahvetmek için bu kadarı yeterli.

Bunca yıldır, Kutsal Kefen için kan döktüm, onun için yüzlerce kez öldüm. Kendimi o sunağın üzerine defalarca bıraktım ve fedakarlığın anlamını anlamadan çok önce kalbimin durduğunu hissettim.

Küçük bir kızın, kafası karışmış ve dehşete kapılmış halinin, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla onlara durmaları için yalvarışının anıları seğiriyor. Bir daha kendisine zarar vermemeleri için yalvarıyor. Ama törensel bıçak derisini yarıyor, dünyanın kenarları kararıyor ve Boşluk onu ele geçirmek için yükseliyor. Kimse dinlemiyor. Kimse umursamıyor.

Tanrılar dualara cevap vermez. Canavarlar da nadiren cevap verir.

"Hiçbir zaman zekâtımı aksatmadım," diyorum kısık bir sesle, o lanetli sembole bakarak. "Bir kere bile."

Baş Kahin bana sessizce bakıyor. "Aylardır bu şehirdeki insanlar, Ebedi Olan için kanlarını dökmek yerine ayaklarınızın dibine güller atıyorlar. O, onlara çoğundan daha fazla lütuf bahşetti. İşte bunun sonuçları."

Yüzüm kızardı. Onların tapınmasını asla istemedim. Sadece Theodora'nın benden yapmamı istediği şeyi yaptım: Amcamız tahtı terk ettiğinde birlik içinde bir cephe oluşturdum. Devaliant Hanedanı'nın çökmediğine dair halka küçük bir güvence verdim.

Ama onların çekingen sorularının hayranlığa, sonra da çok daha tehlikeli bir şeye, saygıya dönüştüğünü izledim. Adıma fısıldanan her adak ve dua, Ebedi Olan'a beni hor görmesi için daha fazla sebep veriyordu. Saray duvarlarının dışında kalabalıklar çoğaldığında uyarı işaretlerini fark etmeliydim.

Bugün çocuk benden kutsama istedi.

"Ciddi olamazsın," diyor Theodora, gözleri alev alev. "Onlar onu seviyorlar çünkü o onlar için ölüyor. Çünkü o, onlara umursadığımızı gösteren kişi. Belki Alexios, kuduz köpeklerini kitleleri katletmeye göndermek yerine, sahiplerini güvence altına almak için Kutsal Örtü'nün üzerinden kendi kıcını sürükleydi, insanlar yeminlerini bozmaya bu kadar hevesli olmazlardı."

Kahinler topluluğundan şaşkınlık dolu nefes kesmeleri yükseliyor.

"Ağzına dikkat et kızım," diye tısladı Baş Kahin. "Yoksa Ebedi olan, dilinin duvarını süslemek için daha uygun olacağına karar verebilir."

Theo öne çıktı. "O zaman aşağıya inip kendisi kesip çıkarabilir."

Bunu düzeltmeliyim. Hayatım boyunca hizmet ettikten sonra beni idam cezasına çarptıramaz. "Şimdi kurbanımı sunayım. Hala zaman var—"

"Hayır." Baş Kahin sözümü kesiyor. "Ebedi olanın hükmü kesindir. Yerini bilmeyen kibirli bir kız tarafından alt üst edilemez."

İşte bu kadar. Ben hiçbir şeyim. Sahipsizlerden bile beterim. Sokaklarda dışlanacak, avlanacak ve katledilecek biri. Çünkü tanrılar ne zamandan beri boyunduruk altına aldıklarına, sahip olduklarına adil davranıyorlar? Ben sadece işlevini yitirmiş bir araçtan ibaretim.

Ellerim titreyerek bileğime kelepçeyi geçirdim ve izi kapattım. Arkamı dönüp tapınaktan dışarı çıktım, Theodora ve Silas da arkamdan adımlarını uydurdular. Muhafızım bana gizlice bir bakış attı. Korumaya yemin ettiği prensesin bir dışlanmış olduğunu bilerek ne düşündüğünü merak ettim.

Sanırım pek önemi yok. Kolluk kuvvetleri geldiğinde, onun görüşü tamamen değersiz olacak.

Avludaki güneş ışığı çok parlak. Alexios'un en büyük heykelinin önünde durup, beni ölüme mahkum eden tanrının kusursuz yüz

hatlarını inceliyorum. Obsidyen ve mermerden yapılmış, giysisinin oyma kıvrımlarında kan damlalarını temsil eden kırmızı değerli taşlarla parıldaayan heykeli, üzerimizde adeta yükseliyor.

"Bry." Theodora'nın sesi yumuşak. "Ne yapıyorsun?"

"Celladım ile kısa bir an geçiriyorum sadece." Gözlerimden akan yaşları geri tutmaya çalışıyorum. "Bu sadece nezaket gereği."

Bakışlarım avlunun arka duvarına çizilmiş freske takılıyor. Fresk, Alexios'un altı Muhafızının, yıkılmış bir şehrin dumanı ve enkazı üzerinde, kılıçları çekilmiş ve kanatları genişçe açılmış halde süzülmesini tasvir ediyor. Vahşi ve korkutucu. Güzel ve acımasız.

Ve o.

Kurt tam ortada. Yıldızlı zırhı kanla kaplı, göz bebekleri erimiş altın gibi parlıyor. Bakışlarının ağırlığını hatırlıyorum. Kadim ve akıl almaz derecede büyük gücünün boğucu baskısını.

Bana seni bulmaya gelmem için asla bir sebep verme.

Pekala. İşte buradayız. Sanırım yakında parasını alacak.

Ona hiçbir sebep vermemeliyim. Yüzüme bakıp bunun benim hatam olmadığını anlamalı.

"Silas." Resme bakmadan avucumu uzattım. "Bıçağını ödünç alabilir miyim?"

Bir an duraksadı. "Prenses?"

"Çok sevdiğin o güzel bıçağı bana ver."

Onun, korumasının sonunda çıldırıp çıldırmadığını merak ettiğini görebiliyorum. Devaliant kanında patlamayı bekleyen bir bomba gibi dolaşan deliliğe teslim olup olmadığını merak ediyor olabilir.

Bu mantıksız bir korku değil. Ailem, sık sık ölüp geri döndükten sonra mükemmel bir ruh sağlığına sahip olmakla tanınmıyor. Ölümle sahneleyerek ve hikayeleri değiştirerek bunu iyi gizliyoruz, ancak intihar bir aile geleneği haline geldi.

Dudaklarım bükülerek, "Kendimi öldürmeyeceğim," diye mırıldandım. "En azından kalıcı olarak değil."

Bir anlık tereddüt daha. Sonra kemerinden silahını çıkarıp avucuma koydu. Bir tanrının gazabına karşı bahse konulacak ne kadar önemsiz bir şey, ama idare etmek zorunda kalacağım.

"Bana düşündüğüm şeyi yapmayacağını söyle," diye tısladı Theo. "Bana, Yüce Tanrı'nın kendi tapınağında verdiği doğrudan emirlerine karşı gelmeyeceğini söyle."

"Sadece bir Devaliant'ın görevini yerine getiriyorum," diyorum omuz silkerek. "Eski günlerin hatırasına son bir sadaka."

"Burası sunak değil, akıllı başında olmayan aptal. Burada kan kaybından ölürsen seni diriltemezler!"

"Alexios'un gücü bu kutsal yerin her zerresinden akıyor. Bu yüzden ya bu teklifi kabul edip bana hakkımı geri verecek ya da köpeklerini gönderip beni yok edecek. O düşünürken çiğnemesi için ona bir şeyler vereceğim."

Ebedi Olan, soyumuzu Vartena'daki vatandaşların kanıyla kefene bağladı. Ama tapınak arazisinin neresinde kan dökmemiz gerektiğini hiç söylemedi. Bakalım bu küçük boşluktan nasıl hoşlanacak.

Theo'nun ağzı sıkılaştı ve çenesini hızla oynattı. "Pekala. Yat aşağı."

Merdivenlerin dibine doğru ilerleyip sıcak taşların üzerine sırt üstü uzanıyorum. Şimdi ya da asla.

"Majesteleri," diyor Silas, "bence bunu yapmamalısınız—"

"Sessiz ol," diyor Theodora, sesi itiraz kabul etmiyor. "Git kahinleri getir."

Silas içinden küfürler savurdu ama topuklarının üzerinde dönerek tapınak girişine doğru aceleyle ilerledi. Muhtemelen bu karmaşayı nasıl kurtarabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

Eğer merhametim kalsaydı ona acırdım. Ama canavar krallar ve kurbanlar şefkatle hareket etmezler. Biz kan gibi sert para birimleriyle pazarlık yaparız.

Theodora yanıma diz çöktü. "İstersen ben halledeyim?"

Zoraki bir gülümsemeyle ona, "Cazip geliyor ama hayır. Bugün kendi bıçaklama işimi kendim halledeceğim," dedim.

Bıçağa, kalbimin kaburgalarımın çarpmasına, bıçağı kaldırırken midemde oluşan o burkulma hissine odaklanıyorum. Burnumdan nefes alıyorum. Tutun.

Ve göğsüme altı inçlik bir çelik parçası sapladılar.

Vücudumda dayanılmaz bir acı hissediyorum. Nefes alamıyorum. Çığlık atamıyorum. Her kasım kilitleniyor.

"Bu ondalık vergiye ne dersin, seni alçak?" diye düşünüyorum, bakışlarım bir kez daha Alexios'un taş yüzüne takılırken. "Yeterince tatlı mı? Yeterince gürültülü mü? Umarım boğulursun."

Birisi çığlık atıyor—Kahinler burada. Beni çekiştiriyorlar, çekiştiriyorlar. Peçeli bir yüz heykelin görünümünü engelliyor. "Ne yaptın sen, aptal çocuk?" diye hırlıyor. Ah, Baş Kahin.

Gülmeye çalışıyorum—ya da gülüyorum. "Bence... çok açıktı. Ben... bir noktaya değinmeye çalışıyorum."

"Onu geri getirin." Theodora'nın sesi titreyerek çıktı. Kararan görüşümde, Baş Kahin'in kolunu tuttuğunu gördüm. "Kalbi durduğu anda ayini gerçekleştireceksin, yoksa yemin ederim ki tüm tanrılar adına, sadık adamlarıma bu tapınağı yağmalatıp seni çıplak elleriyle parçalatacağım."

Karanlık yayılıyor, bana doğru uzanıyor, beni Boşluğa sürüklemek için can atıyor. Bunca ölümden sonra bile bu kısmı nasıl unutabiliyorum, ne garip: uçuruma doğru kaçınılmaz kayma, tüm ışıklar sönerken iradem dışında çekilmenin çaresiz hissi. Altında, altında, altında. Hava yok, ses yok, sadece canlı canlı gömülüyormuşum gibi ezici bir baskı.

O son, solgun anlarda, düşüncelerim Kurt'a kayıyor. Geri döndüğümde, bunun işe yarayıp yaramayacağını veya Alexios'un onu beni avlaması ve Silas'ın bıçağının başlattığı işi bitirmesi için gönderip göndermeyeceğini merak ediyorum. Eğer gönderirse, umarım kanım Kurt'un ellerini, kanatlarını, ruhunu (eğer bir ruhu varsa) lekelesin. Umarım ona musallat olurum.

Gölgeler beni ele geçiriyor. Her zaman öyle olur.

Sonra Kefenin gücü ruhumu sarıp çekiyor, beni yukarı doğru sürüklüyor. Boğucu karanlığın içinden beni taşıyor. Basınç kırılıyor ve Boşluk beni dışarı atıyor.

Nefesim kesilerek uyandım, boğuluyordum, parmaklarım çoktan kolumdaki yara izlerini aramaya başlamıştı.

Bir. Nefes al.

İki. Yüzümde hafif bir esinti ve altımda sıcak taş döşeme var.

Üç. Benim adım Bryony.

Dört. Alexios'un tapınağındayım.

Beş. Bu gerçek.

Gözlerimi açıyorum, sert güneş ışığına karşı kırpıştırıyorum. Aşağı baktığımda, beni öldüren yaranın izi yok; sadece Alexios'un kanının diriliş kabından üzerime bulaşmış yapışkan, soğuk kalıntısı var.

“Kalk.” Baş Kahinin keskin sesi sisin arasından yankılandı. “Ve defolup git. Geri gelme.”

Geçişi kolaylaştıracak nazik sözler yok. Sadece göstermelik bir ritüel, ruhumu Boşluktan çıkarmak için gereken minimum şey. Mesaj açık: Benimle hiç ilgilenmiyorlar. Kutsal Örtü'ye hizmet etmem beni korumuyor.

Artık bana ihtiyaç yok.

Theo'nun yardımıyla bile ayağa kalkmak iki deneme gerektiriyor. Diriliş asla kolaylaşmıyor; vücudum her zaman sonrasında ağrıyor, sanki parçalara ayrılıp yanlışı bir şekilde tekrar bir araya getirilmiş gibi.

Silas, kahinlerin arkasında, sanki başka bir yerde olmayı tercih edecekmiş gibi duruyor. Belki Rionese Denizi'ne atlamak, belki de saray surlarında yürüyüş yapmak istiyor olabilir. Doğrusu, bu konuda ikimiz de aynı fikirdeyiz.

Bıçağı geri verdim ve o da tek kelime etmeden aldı, muhtemelen keşke hiç vermeseydim diye düşünüyordu.

"İyi misin?" diye soruyor Theodora, beni tapınak merdivenlerinden aşağı indirirken. "Ameliyat sonrası bakımı yapmadılar."

"İyiyim." Kelime düz bir şekilde çıkıyor ağzımdan. "Olabildiğince iyiyim."

Arabaya binmeme yardım ediyor. Araç saraya doğru hareket ederken pencereden dışarı bakıyorum. Yıllardır bu yol varoluşumu tanımladı—saraydan tapınağa, tapınaktan saraya, tekrar tekrar. Emirler ve görevlerle şekillenen bir hayat. Bu bedeni o kadar uzun

zamandır bir tanrıya teslim ettim ki, kendime ait olmanın nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyorum.

Ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum.

Theodora elimi kavradı. "Bunu düzelteceğiz. Şimdilik sadece dışarıdan iyi görünmeye devam et ve o kelepçeyi çıkarma."

"Pekala. Yarın akşam da rolümü oynayacak mıyım?" Dudaklarım kıvrılıyor. "Yeni kocam için uslu bir prenses gibi bacaklarımı açacak mıyım?"

"Bir seferde bir krizi ele al, Bry."

Başımı sallıyorum. Ablamın planlarına güvenmediğimden değil. Sadece içten içe Kurt'a hazırlanıyorum.

4

EVANDER

Ciğerlerimi daha önce binlerce kez karşılaştığım o iğrenç koku dolduruyor: Ölümün, insana ait olmayan bir güçle birleşmesi.

Adam avlandığının farkında değil. İlk olarak Havenridge'in başkenti Montorosa'daki bir infazdan sonra kokusunu aldım. Sonra onu Valchek'e giden trende takip ettim ve son bir haftadır işlerini yaparken onu izledim. Sabırla zamanımı bekledim. Koku dışında, onda kayda değer hiçbir şey yok. Sıradan bir yüz, ortalama bir vücut, sıkıcı bir hayat. Alexios'un İddiası'nı taşıyor, ama bu onu kurtarmayacak; yüzyıllardır süregelen öldürme sayıma bir kurban daha eklenecek. Dün, akşam yemeğinde ayak tırnaklarını kestiğini, tütün kutusuna topladığını ve birini yediğini izledim. Dürüst olmak gerekirse, onu öldürerek diyara bir iyilik yapıyorum.

Beni istediğim yere götürdükten sonra.

Omuzları düşük, elleri cebinde karanlık sokakta yürüyor. Çatılardan sessizce onu takip ediyorum. Binadan binaya atlarken şehrin pencereleri parlıyor. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve aşağıdaki yollardan ara sıra konuşma sesleri geliyor. Başka bir çatıya inerken kanatlarım geriliyor ama onları sırtıma sıkıca bastırıyorum. Henüz varlığımı belli etmeme gerek yok.

Ana yoldan hemen ayrılan dar bir sokağa sapıyor ve rüzgarda gıcırdayan solmuş ahşap tabelası olan, döküntü bir eczanenin önünde duruyor.

Kökler ve Çareler. Ne kadar da ilginç.

Hedefim kapıyı çalıyor ve tanıdık bir kalıpla, beklediğim işaretle, içimde karanlık bir kasılma hissediyorum: hızlı-hızlı-hızlı, yavaş-yavaş —insan tüccarlarının şifresi.

Kapı aralanıyor. "Öyle mi?"

"Kasap için buradayım."

Kapıcı homurdanarak kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri."

Sokak seviyesine inip, görünmezlik büyüsüyle kendimi sararak onların ardından içeri süzülüyorum. Dükkan oldukça zararsız görünüyor. Kurutulmuş bitkiler, kemikler ve hayvan derileriyle birlikte tavan kirişlerinden sarkıyor. Raflar, içindekiler bulanık sıvılar ve yağlar içinde yüzen renkli cam kavanozların ağırlığı altında gıcırıyor. Tezgahın arkasındaki duvara yerleştirilmiş küçük dolaplar kökler ve yapraklarla dolu.

Ama bu sadece bir gösteriş, arkadaki gerçek malı gizleyen ucuz bir meşruiyet örtüsü.

Eczacı çalışanın kokusu burnuma gelince burun deliklerim genişledi. Uzun, zayıf adama gözlerimi kısarak baktım. Kendini şımartmış. Ve eğer etkisine bakılırsa, yıllardır toz madde kullanıyor.

İnsanlar kendilerine engel olamıyor gibi görünüyor.

Koridorda ilerlerken ben de onların peşinden gittim. Bir kapının önünde durdular ve eczacı kocaman bir anahtar halkasıyla uğraştı.

"Burada." Başını hızla çevirip lambayı açtı. "Özel stok."

İçerideki hava soğuk ve koruyucu madde kokusuyla karışık. Raflar, krallığının ganimetleriyle dolu: kitaplar, parşömenler, biblolar ve tuhaf eşyalar. Scillarian canavarlarının taş oymaları, yarı insan ırkımızın savaşta taktığı mücevherleri sergileyen büstlerin yanında duruyor. Bunun yanında, içten parlayan tanrısal güçle dolu, açık kadife kutularda değerli taşlar var. Bunlar, krallığının insan işgali sırasında cesetlerden ve evlerden çalınan, binlerce yok edilmiş hayatın ganimetleri.

Öfkemle birlikte sihir yükseliyor, sıcaklığı tenimde yayılıyor, ama varlığımı ele vermeden önce onu bastırıyorum.

Henüz değil.

Eczacı, süslü ahşap bir dolaba yaklaşıyor ve ipek kumaşa sarılı bir paket çıkarıyor.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor—bir yankı, tıpkı bir teli çekip diğerinin de uyum içinde titreştiğini hissetmek gibi. Güç, gücü tanıyor. O paketi açmadan önce içinde ne olduğunu biliyorum.

Hayır. Burada değil. Böyle değil.

"Bunları yeni aldım," diyor, masaya koyup dikkatlice açarken. "Eski bir savaş deposunda buldum. Bunlar, yükselmiş bir prensin sırtından indirilmiş."

Kumaşı geriye doğru katlayarak yıldız ışığıyla parıldayan dört koyu tüyü ortaya çıkarıyor. Bastien'in tüyleri.

Boğazlarını parçalayacağım.

Kardeşimin pis bir hücrenin duvarına zincirlenmiş, kanı yerde birikmiş ve kanatları kesilmiş halinin anıları gözümün önünden geçiyor. Halkımın o savaşa "Yıkım Savaşı" demesinin bir sebebi var.

"Çok güzeller, değil mi?" Eczacının bir tüyü okşamasını izlerken, kendimi onun parmaklarını keserken hayal ediyorum. "Bunları öğütürsen, saf güce sahip olursun. Çoğu insan sadece sarhoşluğu ister – tıpkı yıldız yutmak gibi. Ama yeterince alıp vücudunda birikmesine izin verirsen? Büyü senin olur."

Kahretsin.

Yasak bilginin ölümlü dünyanın bazı köşelerinde hâlâ dolaştığını tahmin ediyordum; savaşı başlatan ve tanrıların parçaları için ticarete konu olmasına yol açan da buydu. Ama yıllardır bunu yüksek sesle dile getirildiğini duymadım. Alexios ve diğer Muhafızlarıyla birlikte, bu bilginin ölümlülerin hafızalarından ve bulabildiğimiz tüm belgelerden izini silmek için çalıştım.

Alıcı kumaştan bir tüy koparıyor. Tüyü ışığa doğru tutuyor, sağa sola çeviriyor ve yıldız tozunun parıltısını izliyor. "Ama bunlar eski. Etkilerini etkilemez mi?"

"Ebediyetlilerden değil. Tadına bakmak ister misin? İlk tutam bedava."

Alıcının başıyla onaylamasıyla, eczacı tezgahın altından ortasında küçük bir tutam koyu toz bulunan gümüş bir tepsi çıkarır. Hedefim terli siyah saçlarını yüzünden çeker ve eğilerek tozu içine çeker. Doğrulduğunda, ağzı zevkten gevşemiş, teni çalınmış Ebedi büyüünün parıltısıyla titreşiyordu.

İşte bu. Halkımın durdurmaya çalıştığı şey bu. Sayısız insanın uğruna öldüğü şey bu.

“Aman Tanrım,” diye nefes nefese kaldı. “Bu... Bu...”

“İnanılmaz, değil mi?” Eczacı sırtarak parmaklarıyla işaret etti. “Hadi, gücü dene. Biraz odaklan, çekimi hissedeceksin. Bakalım ne olacak.”

Alıcı gözlerini kapatıyor, kaşları konsantrasyonla çatılıyor. Odadaki tüm gölgelerin ayrılıp, duman telleri gibi etrafında kıvrılıp büküldüğünü izliyorum. Emrini bekliyorlar. Bastien'in büyü—karanlığı kendi iradesine göre bükme ve manipüle etme yeteneği—bu insandan akıyor, azalmış ama şüphe götürmez bir şekilde.

Gölgeler de aynı hızla dağılıp yerleşiyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı alıcı, alnındaki teri silerek. "Uzun sürmedi."

"Başlangıçta etkisini korumak için biraz daha fazlasına ihtiyaç var," diye açıklıyor eczacı. "Ama o coşku? O birkaç gün sürer. Hala hissediyor musunuz?"

“Evet.” Ani bir baş sallama. “Lanet olsun, hepsini alırım.”

“İki bin aureli.”

“İki bin mi?” Alıcı başını salladı ve içinden küfretti. “Bu soygun. Limana gidip aynı ürünün iki katını yarı fiyatına alabilirim.”

Eczacı kaşlarını çattı, ifadesi sabırsızlıkla karardı. “Limanlardaki yarı ölü parçaları bir Ebedi'nin gücüyle kıyaslayamazsınız. Bunun için canını verecek başka bir alıcım var.” Parmağını tüylere doğru uzattı. “Bunları mı istiyorsunuz? Ödeyin. Ebediler bugünlerde ağaçta yetişmiyor.”

Diğer adam yutkunarak tereddüt etti, ama sonra cebine uzanıp katlanmış, terli bir tomar aureli çıkardı.

Ve şimdi defterime biraz kırmızı ekleme zamanı geldi.

Ani bir hamleyle eczacının boynundan yakalayıp duvara çarptım. Alıcı kapıya doğru fırladı, ancak gücümün bir hareketiyle onu olduğu yerde dondurdum.

"Orada kal," diye hırlıyorum. Ben onunla ilgilenmeye hazır olana kadar itaatkâr bir şekilde orada bekleyecek.

Eczacı bileğimi tırmalıyor ve bu, oltanın ucunda çırpınan bir balığı izlemek gibi. Sadece bu durumda, oltanın ucunda göremediği öfkeli bir tanrı var ve ben de onun lanet olası boynunu kırmaya çok yaklaştım. Ama bu bir israf olurdu.

"Tüyleri nereden buldun?" diye homurdandım.

"Öyle değildi—"

"Biliyor muydun," diye araya girdim yumuşak, sohbet havasında bir ses tonuyla, "insan yüzünde on dört ana kemik olduğunu? Ve o çok sevdiğiniz o hoş mikro ifadeleri yaratmak için birlikte çalışan kırk ikiden fazla kas olduğunu? Şu anda taktığın ifade, 'Beni tutan öfkeli tanrıya yalan söylemek üzereyim' diyen o özel ifade." Onu kusturacak kadar sıktım. "Öyleyse bir daha deneyelim. Tüyleri nereden buldun lan?"

"Koleksiyoncular," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Savaş bölgelerinde hurda toplayan insanlar. Bazen değerli şeyler buluyorlar."

"Eternal'ın daha fazla parçası el değiştirdi mi?"

Eczacı tutuşuma karşı koyuyor. Çalınan güç vücudunda kıvılcımlar saçıyor, temas ettiğimiz yerde tenimi yakıyor. Özümüzü o kadar uzun zamandır tüketiyor ki, sihir tüm bedenini sarmış durumda. Ama bu onu benden kurtaramayacak. Tükettiği her kimden daha güçlüyüm ben—bir Ebedi. Yükselmiş bir prens.

"Defol git," diyor hâlâ çırpınarak. Kolumu tırmalıyor, tırnakları batıyor. "Alexios'un koruması altındayım."

Bu kendini beğenmiş herif dokunulmaz olduğunu sanıyor. Benim kim olduğumdan, ne olduğumdan haberi yok.

"Görünüşe göre seni duvara yaslayanın kim olduğu konusunda kafan karışmış. Tanışalım mı?"

Görünmezliğim kayboluyor ve ona her şeyi iyice görme fırsatı veriyorum: altın kanatlarım, gözlerimdeki öfke, acı dolu, karmakarışık

bir sonun vaadi. Nefes alışverişi hızlanıyor ve acınası bir inilti çıkarıyor.

İşte orada. Bu sesi çok seviyorum.

“Evet, beni tanıyorsun, değil mi?” Kapıda donakalmış alıcıya baktım, pantolonunun ön tarafına yayılan koyu lekeye bakarak sııttım. “Şuradaki arkadaşın çoktan altına işemiş. Daha iyisini yapıp yapamayacağını görmek ister misin? Bana o tüyleri nereden aldığını söyle, belki sana merhamet ederim.”

Ben asla öyle değilim, ama onun bunu henüz bilmesine gerek yok.

Vücudu benimkine yaslanmış titriyor. Konuşmak için birkaç deneme yapması gerekiyor. “M-pazarı. İpek Sokağı, Hellevig'deki eski tabakhanenin altı.” Hıçkırarak ağlıyor. “Yemin ederim, bildiğim tek şey bu. Lütfen—”

“Şşşş.” Parmağımla dudaklarına dokunuyorum. “Çok zor değildi, değil mi? Ama yapmam gereken bir şey daha var.”

Zihnimde Alexios'a beni bağlayan ipe, bilincimin kenarlarındaki bir parıltıya uzanıyorum. Nazıkçe çektiğimde, dikkati daha da keskinleşiyor.

Ne oldu Wolf?

Ona, "İki adet hak talebini yakmanı istiyorum," dedim.

Neden?

Alexios bunu hiç tereddüt etmeden yapacak, ama bana tüm gücüme rağmen zincirimin asıl sahibinin kendisi olduğunu hatırlatmayı seviyor.

Çünkü bu sapıklar Ebediyet parçalarını kaçakçılıkla satıyorlar. Bastien'in tüylerine sahipler.

Sessizliğinin ezici bir ağırlığı var. Gücü bir tekillik kadar karanlık ve yoğun bir şekilde toplandıkça, kafamdaki gerilim artıyor.

Bana göster.

İradem onun iradesi tarafından yutuluyor. O zorla içeri girerken, gözlerimi açıp duyularımı alt üst ederken çaresizim. Eczacının duvara yaslanmış bedenini hissediyor. Alıcının kapının yanında sinmiş halini görüyor. Bizi, her biri inşa ettiği ve uğruna kan döktüğü her şeyin lanetli bir suçlaması olan dört tüyün durduğu kasaya çeviriyor.

Onları yok edin. Yavaşça yapın. Acı verici hale getirin.

Memnuniyetle söylüyorum.

Eczacının bileğini yukarı doğru çekiyorum ve İddia Belgesi'nin üzerinden bir kesik açıldığını izliyorum. Ardından üçgenin ortasındaki göz kapanıyor.

"Hayır," diye inledi eczacı, hıçkırarak. "Hayır—"

Onu tekrar susturdum. "Sessiz ol. Bir Ebedi'nin gücüyle tanışmak hakkındaki sohbetimize geri dönme zamanı geldi. Seni tatminsiz bırakmak istemem." Başparmağımla boğazını okşadım. "Ebedi olduktan sonra kanatlarımızdaki bu güzel tüylerle neler yapabileceğimizi çok az insan biliyor. Sana göstermemi ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen, ben—"

Kanatlarımı bir anda açıyorum ve ana tüylerimin jilet gibi keskin kenarı, omzunu kesip altındaki kemiğe kadar ulaşıyor. Neşter gibi hızlı ve temiz.

Eczacının kopmuş kolu gürültüyle yere düşer. Boğuk bir hırıltı çıkarır, eski kolunun olduğu yerde kanayan güdüğe sessiz bir şok içinde bakar.

"Şimdi o kadar da komik değil, değil mi?" diye soruyorum sakince. "Canlı canlı parçalara ayrılmak?"

Onu parçalara ayırırken acele etmiyorum.

Eczacının çığlıkları yankılanıyor, ama ölmesine izin vermiyorum. Her şeyi hissedecek; deriyi kaslardan, kası kemiklerden ayıran her kesiği. Öfkemi bedenine kazıyorum ve kanıyla semboller çiziyorum. Onu öldürmek bir sanat. Her yara, nasıl öldüğünün, neden bunu hak ettiğinin ve Asteria Kurdu'nu Valchek'teki bu berbat küçük dükkanı ziyaret etmeye iten şeyin ne olduğunun hikayesini anlatıyor. Onu o kadar kötü kırıyorum ki, sonunda annesi için bir bebek gibi ağlıyor.

İnlemeleri sessiz seğirmelere dönüştüğünde, sonunda onu öldürüyorum. Büyüm gevşiyor ve kafası omuzlarından düşüyor.

Neredeyse hayal kırıklığı yaratacak kadar sönük.

Dikkatim, hâlâ gücümle yerinde tuttuğum alıcıya kayıyor. Nefesi kesik kesik, panik içinde.

"Ve geriye bir kişi daha kaldı," dedim sırtarak. "Daha önce bahsettiğin iskelelerden bahsetmek ister misin?"

Bu adamın can damarıyla oynamıyorum. Ama onu benim için şarkı söylemeye zorluyorum ve Valchek'teki limanlara sevkiyat yapıldığından bahsediyor, ama nereden geldiğini, tedarikçileri bilmiyor; sadece uyuşturucuya ihtiyacı olduğunda nereye gideceğini biliyor. Bu yüzden dürüst olduğundan emin olmak için ona biraz daha işkence ediyorum. Alevlerim ciğerlerini yakmaya başladığında, bilmediğini inleyerek söylüyor ve bu da sonunda bu piçi alt etmem için bir işaret oluyor. Yanan gücümün alevinde içten dışa doğru yanıyor, derisi eriyor ve kemikleri kararıyor. Çılgınlıkları, ciğerleri küle dönüştükten çok sonra bile yankılanıyor.

İş bittiğinde, kanatlarımdan kan damlıyor ve ayaklarımdan dibinde birikiyor. İçimde bir şey yatışıyor. Sakinleşiyor. Bunu, gelecek avlar için yakıt olarak kemiklerime kazımak istiyorum. Yemin bozanlara, et tüccarlarına, tanrı parçalarını hayvan gibi tüketmek için Aurelius'u yere seren herkese vereceğim tüm ölümler için.

Bastien'in tüylerini topluyorum ve daha sonra yakmak için zırhımın içine saklıyorum. Burada önce yapmam gereken bir şey daha var.

Gözlerimi kapatıp büyümü topluyorum, tenim ısınana kadar yükselmesine izin veriyorum. Sonra da odayı sarsan yakıcı bir dalga halinde serbest bırakıyorum.

Gözlerimi açtığımda, dükkânda küllerin uçuşan zerreciklerinden ve aşırı ısınmış taşların çıtırtısından başka hiçbir şey kalmamıştı. Bekleyen geceye doğru yürüdüm. Ardımda kaldırım taşları buharlaşıyor, su birikintileri aniden kaynayıp buhara dönüşüyordu. Yoldan geçenler yolumdan çekiliyordu.

Güzel. Bu şehirde fuhuş yapanların başına gelenleri hatırlasınlar.

Alexios'un sesi, bıçak gibi soğuk bir şekilde düşüncelerime sızdı. Yemeğinle oynamayı bitirdiysen, sarayımda olman gerekiyor. Kesmen için başka bir boğazım daha var.

5

EVANDER

Bir avı öldürdükten sonraki ilk uçuşun yerini hiçbir şey tutamaz. İyi yapılmış bir işin verdiği mutluluk, kan şarabından bile daha iyidir. Seksten bile daha iyidir.

Eh, bazen. İşe bağlı, duruma bağlı.

Örtü ileride parıldıyor, Duehavn Sırtı'nın sivri zirvelerinin üzerinde yıldız ışııyla bir perde gibi. Onu yarıp geçiyorum, koruma büyülerini parıldayıp beni tanırken tenimde sihir kıvılcımları çıkıyor. Gerçeklik parçalanıyor ve Vartena dağılıyor, ta ki ben hiçbir yerde olmayana, o korkunç boşlukta asılı kalana kadar—

Dünya yeniden bir araya geliyor.

Scillari'nin ormanları aşağıda uzanıyor, yoğun ağaç örtüsünün arasından yükselen eski toprakların kalıntılarıyla bölünüyor. Ağaçlar yıkık taht odalarının arasından fışkırıyor, kuleler sarmaşıkların arasında sıkışmış durumda ve çoktan ölmüş Ebedilerin eski sarayları boş ve harap halde yatıyor. Doğa sabırlıdır. Bölgeniz ne kadar büyük olursa olsun, ona yeterince zaman verin, anıtlarınızı enkaza çevirecektir.

Yıldız ışığından oluşan nehirler, Alexios'un bölgesi olan Asteria vadilerinden kıvrılarak akıyor. Ve bunun ötesinde, devasa bir uçurumdan gürleyerek akan sular, Osbu Denizi'nin cam gibi yüzeyini buğulandırıyor.

Tokle Dağları'na doğru yükselen bir hava akımına kapılıyorum. Granit ve bazalttan oluşan dik duvarlar, sisle örtülü yamaçlarıyla karşıma çıkıyor. Alexios'un sarayı, kayalıkların arasına yerleştirilmiş siyah camdan bir taç gibi. Kuleler, köprüler, kışlalar ve eğlence bahçelerinden oluşan geniş bir kompleks. Her bölümü Asteria'ya özgü koyu opal taştan inşa edilmiş. Gün içinde, güneş doğru açıyla vurduğunda, tüm bu siyah kayalar kırmızı ve turuncu iç ışıkla parlıyor.

Saray, ayakta kalan iki Ebedi kaleden biridir. Konumu sayesinde hayatta kalmıştır; insan ordularının ulaşamayacağı kadar yüksekte ve ulaşsalar bile çok iyi savunulmuştur. Bir süre, sırtlarındaki kıyafetlerden başka her şeyini kaybetmiş yarı insan yaratıklar için bir sığınak görevi görmüştür. Ancak şimdi, hüküm süren tanrı-kralın yanında yaşayan geçmiş Ebedilerin bir araya gelmiş torunları olan Fırtınalar Mahkemesi'ndeki seçkinlere ev sahipliği yapmaktadır.

Bahçe, mülkün ön tarafı boyunca uzanıyor. Yazın, kilometrelerce uzaktan görülebilen rengarenk çiçeklerle adeta alev alev yanıyor. Ama şimdi, kış mevsiminde, geriye sadece solgun çiçekler ve parıldayan kırağı kalmış durumda.

İniş alanına kalan mesafeyi kapatıyorum, kanatlarımı iyice açarak çömelerek yere iniyorum.

Devrilmiş kadehler ve terk edilmiş giysiler çimenleri kaplıyor; bir eğlencenin belirtileri bunlar. Saray parti yapmak istediğinde soğuk bile engel olmuyor. Nefes aldığımda, kanlı şarap kokusu, seks ve ter kokusuyla karışmış bir şekilde burnuma geliyor.

“Sonunda geldin,” diye tekrarladı Elias’ın tanıdık sesi. “Başka bir yozlaşmışlar grubu bulduğunu düşünmeye başlamıştık.”

Döndüğümde kralın diğer Muhafızlarını çeşitli derecelerde yarı çıplak ve ayık halde buldum. Elias çeşmenin kenarına yaslanmış, beyaz kanatları altında yayılmış, gömleği çoktan çıkarılmıştı. Gabriel her zamanki sert ifadesiyle duruyordu. Yemin ederim, sanki birisi kıcına bir sopa sokmuş ve inat olsun diye orada tutmaya kararlı gibiydi. Arcadia, havada yakaladığı bıçaklarından birini umursamazca fırlattı, arkasında gümüş kanatları hışırdadı. Ve Vespera... o sadece parmaklarının etrafına dolanmış gölgelerle beni izliyordu.

“Ben burada olmasaydım, her şey can sıkıntısından ölürdünüz.” Çizmemele yere atılmış ipek bir sabahlığa tekme atıyorum. “Ama bensiz orgiye başlamak mı? Bu çok kaba.”

Arcadia'nın yüzü buruştu. "Mezbahayla lağımın karışımı gibi kokuyorsun. Temizlen, belki bir dahaki sefere davet etmeyi düşünebilirim. Burada kimse kanı kayganlaştırıcı olarak kullanmak istemez. Bizim standartlarımız var."

“Standartlar abartılıyor. Elias'a sorun yeter.”

Elias gülüyor. "Onu boş ver. Bence bu 'avdan yeni çıkmış vahşi hayvan' görünümü sana çok yakışıyor."

Onun gücü, tenime ince bir şehvet dokunuşu gibi değişiyor. Sıcak. Israrcı. Dürüst olmak gerekirse, hoş olmayan bir şey değil, ama yüzyıllardır bu saçmalığa katlandıktan sonra, bir tolerans geliştirdim.

“Şirin,” diyorum, kafamı silkeleyerek. “Bunu, penisini görmemiş birine sakla.” Gök gürültüsünün sesi dikkatimi sarayın içine çekiyor; en yüksek kulelerin üzerinde fırtına bulutları toplanıyor. Bu iyiye işaret değil. “Kralın kışına neyin girip öldüğünü sormak ister miyim? Birini öldürmemi istiyor.”

Gabriel burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Az önce sınır devriyeleri hakkındaki raporumu vermeye çalışırken neredeyse elimi koparacaktı. Görünüşe göre hepimiz, iki elimizle ve bir haritayla bile kendi kışımızı bulamayan beceriksiz çocuklarız."

"Benimle birlikte içeri girmek isteyen gönüllü var mı?"

Elias kahkaha atarak, "Vazgeçiyorum. Yüzümün şu anki halini seviyorum. Bu konuda kendi başın çaresine bakacaksın." dedi.

Herkes hemfikir.

“Korkaklar,” diyorum.

Sesleri meydanda beni kovalıyor. Elias, parçalanmış cesedimi öpmekle ilgili bir şeyler bağıyor. Arcadia ve Vespera, kesik başımın hangi kapıya daha çok yakışacağı konusunda iddiaya giriyorlar; batı kapısı belli bir dramatik havaya sahip, ama gün doğarken doğu kapısının yerini hiçbir şey tutamaz.

Hanımların zevki var, bunu kabul etmeliyim.

Giriş holüne adımımı zar zor atmıştım ki Alexios'un gücü beni adeta çarptı. Karanlık. Çalkantılı. Sanki bir kasırgayla karşı karşıya kalmış gibiydim. O elektrik çarpmasının boğazımı yakmasına izin vererek nefesimi içime çektim.

Saray gürültüyle dolup taşıyor. Her yerde, ipek ve mücevherlerle süslenmiş yarı kadın grupları yolumu kesiyor. Dedikodular fısıltılarla yanımdan geçiyor, Gaufi dili ve Uruk dili arasında, Fér dilinin melodik ritmiyle karışıyor. Gürültüyü takip ederek merkezi avluya çıkıyorum ve balkona adım atıyorum. Yüz çift göz aynı anda bana kilitleniyor. Toplu bir nefes kesme sesi duyuluyor.

Ne diyebilirim ki? Giriş yapıyorum. Tüm sanatçılar eserlerini imzalarlar; kan sadece benim imzam.

Büyük merdivenlerden inerken fısıltıları peşimden geliyor.

“...her yer kan içinde, elleri ve kanatları. Sanki kan içinde yıkanmış gibi...”

“Bütün bir köyü yerle bir etmiş, diye duydum. Dişleriyle paramparça etmiş.”

Şaşkına dönmüş konuşmacıya tembel bir gülümseme fırlattım. "Nazikçe sorarsanız, gösterebilirim."

Yarı tanrı, sanki boğazını parçalayacakmışım gibi geri çekildi. Ki bunu yapmazdım. Taht odasında misafirleri öldürmek yakışık almaz. Ama asıl mesele şu ki, temel gerçekleri doğru biliyorlar. Her zaman haritalarda artık görünmeyecek bir köy vardır. Aslında yıllar içinde bunlardan çok oldu.

Ölüm benim zanaatım ve ben de bu alanda usta bir zanaatkâr olmaktan başka bir şey değilim.

Alexios, odanın en ucundaki tahtında rahat rahat oturuyor. Devasa, koyu renkli kanatları neredeyse tembelce geriliyor, kızıl tüyleri ışıktaki parlıyor. Çenesi eline yaslanmış, omuz hizasındaki siyah saçları serbest bırakılmış ve Elias'ın güzelliğiyle yarışan bir yüzü çerçeveleyiyor. Asteria'nın Ebedi Kralı, sıkılmış, zevk düşkününü bir kral görünümünü yaratmış. Ama kızıl gözleri, kalabalık bedenlerin arasından benimkilerle buluştuğunda...

İşte orada. Görünüşünün ardındaki yırtıcı, savaşa hazırlanmış bir tanrı, dünyayı yiyip kemiklerini temizlemeye hazır. İşte bu bakış, bu

alemdede bir kral ile bir yarı tanrı arasındaki farkı gösteriyor.

Scillari'de hanedanlıklar doğuştan gelen haklarla kurulmaz. Güç, doğru vajinadan çıkan hangi ağlayan bebeğe geçerse geçsin, ona verilmez. Burada hüküm sürmek mi istiyorsunuz? Bunun için kan dökmeye, öldürmeye, krallığın bir parazit gibi içinize işlemesine, kemiklerinize kadar işlemesine ve ya yükselişe geçene ya da denemekten ölene kadar sizi ele geçirmesine hazır olun. Beni seçtiğinde beş yüz yaşındaydım. Bir Ebedi'nin büyüüyle kutsanmış en genç kişiydim ve neredeyse beni öldürüyordu.

Alexios çok daha yaşlı. O zamanlar krallık acımasız, hesapçı bir canavarı seçmişti. Ve doğru seçim yapmıştı. Savaş sırasında her şey berbat hale geldiğinde, Scillari'nin insan ordularına yenik düşmemesinin tek sebebi o ve Karanlık Kral'dı.

"Odayı boşaltın," diyor, sesi yumuşak ama odanın her köşesine ulaşıyor.

Kralın emriyle saray mensupları hızla harekete geçti. Dakikalar içinde, dışarıdaki gök gürültüsünün sesiyle sessizlik bozuldu ve sadece ikimiz kaldık.

Alexios beni inceliyor. "Görünüşe göre bugün çok eğlenmişsin, Kurt."

"Ben yaptım. Onlar yapmadı." Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İşlerin ne sıklıkla böyle sonuçlandığı komik."

"İşe yarar bir şey var mı?"

Dükkanın pis kokusu hafızamda yankılanıyor. Bir zamanlar sahibi olan, idrar kokan, iğrenç herif.

"Boğazını kesmeden önce eczacıdan bir adres aldım. Hellevig'deki eski tabakhanenin altındaki İpek Sokağı. Hiçbir şey olmayabilir, sağlam bir ipucu da olabilir. Alıcı ayrıca limanlarda fuhuş yapanlardan da bahsetti."

Çenesi kasıldı. "Hangi rıhtımlar?"

"Valchek. Ama onlar başka yerlerden temin edildi. Zephyr'e işkenceyle ondan öğrendiklerimi anlatacağım ve ben Silk Street'i hallederken o da olup bitenleri yakından takip edecek," diyorum Alexios'un casus şefini kastederek. "Çok acil."

"Acil" kelimesinin tanımını yapın.

Derin bir nefes alıyorum. İşte onu çıldırtacak kısım burası. "Eczacı, bizim türümüzü tüketmenin ölümlülere geçici olarak yeteneklerimize erişim sağladığını biliyordu. Sadece yarı canlıları uyuşturucu olarak satmıyordu. Bütün bir düzeni vardı; arka oda, vitrinler, düzenli alıcılar. Profesyonel bir operasyon. Eğer o biliyorsa, ağ da biliyor."

Alexios bana bakıyor. Ama fırtınanın yaklaştığını hissediyorum; şimşek çakmadan hemen önceki o basınç değişimini.

Sonra onun gücü patlar.

Şimşek odayı delip geçiyor. Mermer duvarlardan sekip solumdaki bir sütunu parçalıyor, yüzyıllarca ölümsüz öfke nöbetlerine dayanmış taşın üzerinde dumanlı siyah izler bırakıyor. Ozonun keskin ve metalik kokusu, yanmış taş kokusuyla karışarak burnumu dolduruyor.

Sonra, başladığı gibi aniden duruyor.

Alexios parmaklarını tahttan çekti. "Başka bir şey buldun mu?" diye sordu, sözleri yumuşaktı. Sanki az önce kontrolünü kaybetmemiş gibiydi. "Başka kalıntı var mı?"

İçim burkuluyor. Ne sorduğunu biliyorum. Delirme noktasına gelene kadar aradığı şeyi biliyorum.

Kız kardeşini bulup bulmadığımı öğrenmek istiyor.

"Hayır. Başka bir şey yoktu. Özür dilerim."

Ve ben de öyleyim. Onun acısını kendi acım kadar yakından anlıyorum. Hâlâ bazen uyandığımda kendimi üç yüz yıl öncesine dönmüş, vatanımın yıkıntıları arasında umutsuzca ceset arayan biri gibi hissediyorum.

Bu tür yaralar iyileşmez. Gerçekten iyileşmez. Şanlıysanız kabuk bağlayabilir, ama altta? Çürüme yayılmaya devam eder. Daha derine işler. Sizi içten içe yiyip bitirir, ta ki bir gün sonunda kalbinize ulaşana kadar.

Alexios tekrar konuştuğunda sesi ifadesizdi. "Beni gelişmelerden haberdar et." Ayağa kalktı, kanatları iyice açıldı. "Benimle yürü. Bu Hellevig'i ilgilendiriyor. Sana göstereceğim bir şey var."

Beni saray koridorlarından büyük Eternium kasasına götürüyor; ona tanrı çeliği diyorlar. Ölümsüzlerin kemikleri kırılıp yeniden dövülerek aşılmaz bir kabuk haline getirilmiş. Güç sembolleri ve

girdaplar yüzeyini çiziyor, metal ışığı adeta emiyor. Antik koruma büyüleri dokunuşu altında canlanıyor. Bir iniltiyle kasa açılıyor ve Ebedi'nin özel kutsal alanını ortaya çıkarıyor.

Ve işte, odanın tam kalbinde, bir havuz var.

Kenarda duruyoruz. Yansımam bana bakıyor, sonra yüzey değişiyor ve Hellevig'deki tapınağın iç kısmına odaklanıyor. Ama bir şeyler ters gidiyor. Mermer sunak çıplak ve bakımsız duruyor; en kötüsü de, adak kanalları kurumuş.

Nefesim birden kesildi. "Demek ki zekâtlarını ödemiyorlar." Ona baktım. "İç organlarıyla duvarları süslememi ister misin? Birkaç omurgayı sökeyim mi? Bu durum ve başkentlerindeki olası fuhuş pazarı arasında, anlaşmalara uymaları gerektiği konusunda bir hatırlatmaya ihtiyaçları var gibi görünüyor."

"Henüz değil," diyor Alexios başını sallayarak. "Hellevig'i yok etmek, Kutsal Örtü'ye onarılamaz bir zarar verir. Kalan ondalıkları geçici bir önlem olarak yeniden dağıtabilirim, ancak temel zaten tehlikeye girmiş durumda." Parmakları havuzun kenarına vuruyor. "Sorun onların en gençleri. Halk Bryony Devaliant'a tapıyor. İnsan ticaretiyle uğraşmadan önce ondan kurtulmalıyız."

Başımı hızla kaldırdım. Anı parçaları zihnime doldu: mor gözler, parmak izimden kalan kanın soluk teninde belirginliği, sakın sesi.

Bana eşit davran.

"O senin dayanağın, Alexios. Çok iyi bir sebep olmadan Hellevig'e uçup onun kellesini alamam."

Üç Devaliant'ın da ölmesi durumunda Örtü düşer. Bariyer yoksa koruma da yok demektir. Koruma yoksa Scillari, et tüccarlarına tamamen açık hale gelir.

Tanrı-kralın ifadesi buz kesiyor. "Prensesin dün ondalık vergisini vermesini yasakladım. Tapınaktan ayrıldığı anda yeminini bozmuştu. Ve yemin bozanlara ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi Kurt?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anlaşmaların ihlali uydurdunuz mu? Bu, sizin için bile inanılmaz derecede soğukkanlılık."

"Elimdeki araçları kullandım," diye düzeltiyor, sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi. "Anlaşmalar, Devaliant yönetimine

doğrudan müdahale etmemi engelliyor—Amalthea bunu sağladı. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, siz onların taht odasında oturup, asgari düzeyde yetkinlikle yönetmelerini sağlardınız. Ama bu?” Ağzı bükülerek havuza işaret ediyor. “Elde ettiğim tek koz bu. O anlaşmada saklamayı öngördüğüm boşluklardan faydalanarak istediğimi verip alabiliyorum.”

“Ve onu çok popüler olduğu için öldürmek, bu yasal boşluktan yararlanmanın en iyi yolu gibi görünüyor, değil mi?” Farklı bir açıdan yaklaşıyorum. “İdris'in görevi ondalık vergilerini uygulamak. Cezalandıracak birini arıyorsanız, o—”

“Ona tapılıyor.” Alexios keskin bir bakışla sözümü kesti. “Kafamın içinde neler olduğunu biliyor musun? Binlerce ses onun adını haykırıyor? Yemin bozanlar ve Örtü çürümesinin birleşimi? İdris'i cezalandırmak, insanların onu krallıklarımızı istikrarlı tutan görevin üstüne çıkarması yüzünden örtünün başarısız olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Onu hayatta tutmanın riski, onu ortadan kaldırmanın potansiyel sonuçlarından çok daha büyük.” Şimşek parmaklarının arasında dans ediyor. Gök gürültüsü pencerelerin ötesinde yankılanıyor, duygularına karşılık veriyor. “Yani kız ölecek ya da sana tasmanın ne kadar sıkı çekilebileceğini hatırlatacağım.”

Bu hatırlatmayla çenemi sıktım. “Bastien'i gönderin. Yüzyıllardır bir Devaliant'ı toprağa gömmek için can atıyor. Bırakın bu sefer o yapsın.”

“Bastien'in inceliği ve ölçülülüğü bir savaş baltası kadar. Ben bunun için bir cerrah istiyorum, bir kasap değil.”

İyi ya da kötü, ben sözümün eriyim. Kıza bir söz verdim.

İşin aslına bakılırsa, iyi bir ölüm olur.

“Ben hallederim,” diyorum ona.

Şimşek tavanda çıkıyor. Alexios gülümsüyor. “Güzel. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Havuzun yüzeyi son bir kez dalgalanıyor. Yemin ederim, su kararmadan önce Bryony Devaliant'ın mor gözlerini görüyorum.

6

BRYONY

Hizmetkarlar saray bahçelerinde telaşla dolaşıp düğünüm için süslemeleri hazırlıyorlardı. Ortadaki pavyonun etrafına, altın yaldızlı iplikle işlenmiş kumaşlarla kaplı düzinelerce masa yerleştirilmişti. Her masa düzeninde kristal kadehler parıldıyordu. Her birinde ailemizin arması, kendi kalbini yiyen bir yılan vardı.

Ne kadar da uygun.

Parmak uçlarımla masa süslerinin üzerinde geziniyorum. Vartena'daki her krallıktan soylular, Lucinian imparatorunun yeğeninin nihayet evlilik yatağına bağlanmasına tanık olmak için buraya akın etmişler. Masaların her biri, her bir ülkeye, ticaretine ve kültürüne saygı duruşunda bulunuyor.

Brevig masalarında, inci ve deniz kabuklarıyla süslenmiş, mavi çiçeklerle dolu vazolar yer alıyor. Ollestad'ın kışı, buzlu çam dalları ve kar tanelerini andıran üfleme cam heykellerle yakalanmış. Ve Havenridge, gece gölgesi meyveleri ve kuzgun tüyleriyle gotik zarafetin bir örneği. Her bir orta süsün arasında parıldayan cilalı kehribar, ışıpta adeta ışıldıyor—

Kurtun gözleri gibi.

Elim o kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse bir vazoyu deviriyordum. Gözümü her kırptığımda yüzünü görmeden edemiyordum. İki yıl geçti ama her şeyi hâlâ mükemmel bir netlikle

hatırlıyorum. Göz bebeklerinin tam rengi, kanatlarının üzerinde parıldayan güneş ışığı, alaycı gülümsemesi. Bana dik dik bakışları.

Hedeflerimin peşinden koşmak sinir bozucu.

Avuç içime tırnaklarımı batırarak, son orta parçaya odaklanıyorum: Ostavika'ya adanmış bir eser. Parlatılmış elmalar, kaselerin içinde, nişanlının memleketinin tarlalarını ve tepelerini hatırlatan, kıvılcık kurdelelerle bağlanmış buğday demetlerinin yanında yığılmış durumda.

Markus von Reding benim bu işaretimi bilseydi nasıl tepki verirdi acaba? Ostavika'da yemin bozanlar hakkında ne derler? Toprakta bile aşağı, boktan daha iğrenç olduğumuzu mu söylerler? Gölgelerimizin yeryüzünü mahvedip ekinleri bozduğunu mu?

Muhtemelen. Bu nefret Vartena'nın her köşesine işlemiş durumda. Eğer halkı bu duruma kendi yorumlarını katacak yaratıcılıktan yoksunsa hayal kırıklığına uğrarım.

Ani bir kahkaha sesi dikkatimi çekti. Bir grup çocuk hizmetçilerin arasında koşuşturuyor, bir oyun oynuyorlardı. En büyüğü, koyu renkli kıvrıkcık saçları karmakarışık bir oğlan çocuğu, etrafındakilere doğru eğildi. Dizleri sıyrılmış ve dişleri eksik olduğuna göre yedi yaşından büyük olamazdı.

"Derler ki, Karanlık Kral yaramaz küçük çocukların ruhlarını yutuyor. Eğer uslu durmazsanız sizi yatağınızdan alıp kemiklerinizi dişlerinin arasında ezecek!"

Küçük olanlar nefeslerini tutuyor. Bir kız neredeyse ağlayacak gibi görünüyor.

Aman Tanrım—

Görünüşe göre, yetişkin gözetimi ortadan kaybolup şarap içmeye gitmiş.

İçimden bir ah çektim. Yaklaşırken, "Yeter artık," diye seslendim. "Uydurma hikayelerle arkadaşlarını korkutmamalı." "

"Ama doğru, Prenses Bryony!" diye ısrar ediyor çocuk. "Babam öyle söylüyor!"

Harika. Soyluların ellerinde çok fazla boş zaman olduğunda ve asi çocuklarını hizaya getirmek için çılgın hikayeler uydurmaya

başladıklarında işte böyle şeyler oluyor.

Çömelerek çocuğun gözlerine baktım. "Öyle mi? Ve eminim Karanlık Kral da turşulanmış çocuk ayak parmaklarını çok sever, değil mi?"

Bana göz kırptı. "Hım... Sanmıyorum? Belki?"

"Eh, bir tanrının zevkini sorgulamak bana düşmez," diye omuz silktim ve ona oyuna katıldığımı belli etmek için hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ama güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, Karanlık Kral kötü çocuklarını turşu değil, haşlanmış olarak tercih ediyormuş. Kemik iliğinin jelatinimsi bir kıvama gelmesiyle ilgili bir şeymiş." Bu, genç kızlardan birinin kıkırdamasına neden oldu ve ciddileşmeden önce ona hızlıca sııttım. "Şakaları bir kenara bırakalım, Karanlık Kral bir Ebedi olabilir, ama Anlaşmalar onu da bizim gibi bağlıyor. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?"

"Bu demek oluyor ki..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu demek oluyor ki bizi yataklarımızdan çekip almayacak. Kuralları önce çiğnemediğimiz sürece."

"Doğru." Bileğindeki göze dokunuyorum. "Alexios'un Hakkına sahipsin. Amalthea'nın diğer tanrılardan bizi korumak için yaptığı fedakarlıktan sonra bunu bize verdi. Savaşın sona ermesi için yapılan anlaşma buydu. Onluk vergilerimizi ödediğimiz ve Kutsal Örtü için kanımızı döktüğümüz sürece, onun koruması altındasın. Ve sana söz veriyorum, Karanlık Kral Alexios'a meydan okumayacak. Çocukları yemekle ilgilenmiyor. Ne kemiklerini, ne ayak parmaklarını, ne de kalplerini."

Alexios'un hayali hakaretler yüzünden korumamı geri çektiği konuşmamın o kısmını atlıyorum. Çocuğun hayallerini yıkmaya gerek yok.

Yüzündeki belirsizlik kayboldu. "Yemin eder misin? Kalbine yemin et, Karanlık Kral beni yatağımdan sürükleyip ayak parmaklarımı kemirmeyecek mi?"

"Yemin ederim." Göğsümün üzerinde abartılı bir X işareti yapıyorum. "Şimdi git kendine daha iyi bir oyun bul. Kuzenlerini

Karanlık Kral hakkındaki hikayelerle korkutmanı duymak istemiyorum, tamam mı?”

Bana o dişsiz sırtışını tekrar gösterdi ve küçük grubu da peşinden koşarak uzaklaştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onları kıskanıyorum. Ben o yaşlardayken bile o kadar masum değildim. Ritüel kurbanı olduğunuzda çok hızlı büyüyorsunuz. Önce kaplırsınız, sonra Devaliant'larız ve insanlar çok uzak bir üçüncü sırada geliyor. Ve şimdi ben sadece lekelenmiş bir malım.

“Aman Tanrım, bu çocuklar her geçen yıl daha da hastalıklı hale geliyorlar.” Theodora'nın patıkada yavaşça ilerleyip ellerindeki kil kalıntılarını bir bezle sildiğini gördüm. “Yatmadan önce onları travmatize etmemeleri konusunda soylularla konuşmalı mıyım?”

“Lütfen yapın,” diyorum. “Geçen hafta, Leydi Umber'in kızını yatak odasında tuzdan daireler yaparken yakaladım. Görünüşe göre, yatağının altında Nyholm hayaletlerinin yaşadığına inanıyor.” Parmaklarındaki kil kalıntılarına başımı sallıyorum. “Bugün görülmeye değer bir şey yonttunuz mu?”

“Yıllardır görülmeye değer hiçbir şey heykel yapmadım,” diyor kumaşı elbisesinin cebine sokarken. “Sence neden seni atölyeme davet etmeyi bıraktım? Çöp dolu.”

“Kendinizi her zaman en sert şekilde eleştiren siz oldunuz.”

Theodora homurdanır. Bahçeyi süsleyen tüm dekorasyonlara ve personele bakarken gözlerinin etrafında bir gerginlik vardır.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyor sessizce.

Omuz silktim. “Hayattaki daha ince şeylerin tadını çıkarabileceğimi düşündüm. Mesela şunu merak etmek gibi: Kendi ayakkabısının bağcığını bile bağlayamayan bir soyluyla evlenmek mi daha iyi, yoksa bir fedainin kafamı omuzlarımdan ayırmasına izin vermek mi?”

“Güzel. Acımasız ölümler ve felaketle sonuçlanan evlilikler hayal etmek, 'hayatı dolu dolu yaşamak'tan daha iyi bir şey olamaz.”

“Belki de ilişki gerçekleşmeden önce biraz sarhoş olmalıyım.”

“Bunu yapma. Markus seni yatağa yapıştırmadan önce kendi kusmuğunun içinde bayılmak, evliliğe başlamanın bir yolu değil.”

Bilekliğime bakıyorum, tokasıyla oynuyorum. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Bu çok kötü bir şey mi? Belki de son saatlerimi bunların hiçbirini olmuyormuş gibi yaparak geçirmek? Bu gece, muhtemelen kısa ve sefil hayatımın geri kalanında Markus'a zincirlenmeyeceğim diye düşünmek?"

"Üzerinde çalışıyorum." Bana zoraki bir gülümseme verdi. "Amcan seni arıyor."

"Harika. Kocamın kucacağına itilirken gülümseme üzerine verilecek dersi dört gözle bekliyorum—"

"Bryony. Theodora."

Kendimi toparlayarak imparatora doğru döndüm. Babamıza benziyor, diye düşündüm. Aynı yüz hatları, aynı sarı saçlar ve mavi gözler. Ama babamda bir incelik varken, İdris'in yüzü tamamen sivri.

Yaklaştıkça kokusu burnuma çarpıyor. Sabun ve şarap kokuyor, o eşsiz seks sonrası kokusu da var. Kızım ve babam intihar ettikten sonra onu inzivaya iten aynı aşırı düşkünlük. Amcam kederini içki ve seksle unutmaya çalışırken Theodora on ay boyunca hüküm sürmüştü.

İdris kollarını kavuşturuyor ve Devaliant'ın ünlü teninin -o inci gibi parıldayan, ışıltılı görünümünün- yüzünün sert hatlarını nasıl vurguladığı dikkatimi çekiyor.

"Amca," diyor Theodora.

Onu görmezden gelerek, buz gibi bakışlarını bana dikti. "Dün tapınakta bir olay olduğunu duydum."

Muhafızımın sağduyusuna güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Silas muhtemelen bu sabah doğrudan İdris'in yanına koştu.

Bilekliğimi çözüp kolumu uzattım, Alexios'un İddia Belgesi'nde açılan kesici gösterdim. "Bu olayı mı kastediyorsunuz?"

Parmakları bileğimi sıkıca kavradı, morarttı. "Ne yaptın?"

Bütün hayatım boyunca o Kefen için kan döktüm. Onun için defalarca öldüm. Bunun için utanmayı reddediyorum.

"Bryony hiçbir şey yapmadı," diye çıkıştı Theodora. "Alexios, Hellevig'in ondalık vergilerini düzenli ödemediği için onun hakkını iptal etti. Onu günah keçisi ilan ediyor. Bu intikamcı bir davranış."

“Ses tonuna dikkat et, Theodora.” Idris’in çenesinde bir kas seğirdi. “Ebedi olanın sözü kanundur. Eğer Alexios, Bryony’nin sorumlu olduğuna karar verdiyse, nedenini sorgulamak bizim işimiz değil.”

"Bana üslubum hakkında ders vermeye kalkma sakın. Çünkü o tahtta oturan ve imparator buradan Kızıl Çöllere kadar her genelevde içki içip sevişirken bu krallığı bir arada tutan bendim."

Tehlikeli bir yolda ilerliyor ama onu durdurmaya gönlüm el vermiyor. Idris gittiğinde ortalığı toparladı işte. Peki ödülü ne oldu? Ne kadar bataklığa saplanmışsa oradan geri döndüğü anda bir kenara atılmak. Hiçbir itirazda bulunmadan istifa etmesi bekleniyor.

Ablamın ona asla unutturmadığı bir gerçek.

“Bryony bu durumda olmazdı,” diye devam ediyor, “eğer kendi çıkarlarınızın ötesinde görevinizi biraz olsun düşünseydiniz. Halkı zekât konusunda hatırlatmak, devlet yönetiminin en temel ilkesidir. Alexios'un bizim hanedanımıza karşı sabrını kaybetmesine şaşıyor muyuz? Anlaşmaların sizin tarafınızdaki yükümlülüklerini bile yerine getirmeye zahmet etmiyorsunuz?”

İdris'in eli kemerindeki hançere doğru seğirdi. Bir an için, onu çekeceğinden emindim. Bugün, kız kardeşimin derisindeki küstahlığı kazıyıp alacağına dair tehditlerini nihayet yerine getireceği gün olacaktı.

Ama sonra hizmetçileri fark eder. Bizi dikkatlice izliyorlar, dikkatle dinliyorlar.

İdris yavaşça öne eğilerek Vartenan soylularının resmi dili olan Libräian diline geçiyor; bu dili personelin öğrenmesine izin verilmiyor.

"Senden böyle şeyler duymak çok komik, Theodora. Hala önüne çıkan her gardiyanla mı yatıyorsun?"

Theodora'nın yanakları kızardı ama gözünü bile kırpmadı.

İdris'in dudağı kıvrıldı. "O tahtı ısıtmanın tek sebebi, Anlaşmaların Devaliant'ın o koltuğa oturmasını şart koşmasıydı. Silas'ın atının orada oturmasına, senin orayı tekrar kirletmeni görmektense razıyım." Bana işaret etti. "Bryony, planlandığı gibi Markus'la evlenecek. Bu gece. Ne tür bir karışıklık çıkarmış olursa olsun, onu sonra hallederiz."

“Tam buradayım,” diye çıkıştım, Librä lehçesinin keskinliği dilimdeydi. “Ve eğer gözünüzden kaçtıysa, derimde bir ölüm fermanı var. Düşünümü görecektir kadar uzun yaşayamayabilirim, bırakın sonrasındaki sorunları çözmeyi.”

“Hemen idam edilmeyeceksiniz. Birkaç günümüz var, işleri yoluna koymak için yeterli zamanımız var.”

“Bunu bilemezsin.” Tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı. “İnfazcılarının senin keyfine göre yoğun cinayet programlarını değiştirmeye meyilli olacaklarını sanmıyorum.”

İdris'in bakışları hizmetçilere kaydı. Artık önlerinde gelişen sahneye hayranlıkla bakmadıklarını gizlemiyorlardı. Ağzımızdan dökülen ateşli Lybräian dilini anlamayabilirlerdi, ama iyi bir dedikodu malzemesi gördüklerinde bunu anlıyorlardı.

“Yarın tapınağa geri döneceğiz ve Alexios’a haber göndereceğiz,” diyor. “Eğer hayatta kalan son Çapalarından birini öldürmekte ısrar ederse, kendini içine düşüreceği durumu vurgulayacağız.”

Hellevig'de bir Devaliant yaşadığı sürece, Kefen geçerliliğini korur. Ancak soy ağacımız her yıl daha da soluyor, hastalık, kötü şans ve yaygın delilik ve intihar oranları yüzünden budanıyor. Tekrar tekrar ölmek ve geri dönmek hepimizi kırıyor. İki yıl önce, Kurt'la karşılaşmamdan kısa bir süre sonra, babam saray ormanında kılıcının üzerine düştü. On altı ay önce, İdris'in kızı bir balkondan atladı.

Sadece üçümüz kaldık.

“Ne kadar asil bir davranış,” diyorum. “Hem nikah masasına hem de kocamın yatağına zincirlenmemi sağlamak için bu kadar çok mücadele etmeniz ne kadar da güzel.”

“Bana bu dramatikliği anlatma,” diyor gözlerini devirerek. “Anlaşmalar uğruna ölen tek kişi sen değilsin.” Yere attığım bilekliğini alıp ellerinde çeviriyor. “Alexios'un merhamet göstermesi için dua etsen iyi olur. Şimdi içeri gir ve damadın için kendini güzelleştir.”

7

BRYONY

Usta parmaklar saçlarımı yoluyor ve şekillendiriyor. Hizmetçiler, solgun saç yığınımı, mücevherlerle süslenmiş kıvrımlar ve buklelerle özenli bir şekilde kıvrırken, yaklaşan düğünüm hakkında dedikodu yapıyorlar.

“...Redoranların sadece gelin hediyeleri için üç vagon dolusu malzeme getirdiğini duydum!” diye fısıldıyor biri, bir yandan da başka bir iğneyi yerine oturtmaya çalışırken. “Havenridge'den baharatlar ve saray halkını iki kere giydirecek kadar ipek.”

Theodora bana altın bir kafeste yaşayan bir ötücü kuşun hikayesini anlatırdı. Kuşu besleyen soylular, kanatlarını mücevherlerle süslerlerdi, ta ki bu "hediyeler" uçmasını imkansız hale getirene kadar. Buna iyilik, bağlılık, sevgi derlerdi.

Son zamanlarda o lanet olası kuşu çok düşünüyorum.

“Majesteleri çok şanslı,” diye iç çekti Marigold. “Lord von Reding çok yakışıklı. Duyduğuma göre, şu konuda çok yetenekliymiş—”

"Marigold!" En büyük hizmetçi, şaşkınlıkla tıslayarak sözünü kesti.

Hizmetçiler saçımı ve makyajımı son rötuşları yaparken tanıdık ayak sesleri yaklaştı. Başımı kaldırıp baktığımda kız kardeşimin, Lucinian düğün töreninin geleneksel kırmızı ipekleriyle göz

kamaştırarak odaya girdiğini gördüm. Konuklar için kızıl, gelin için gümüş; bu renkler, verdiğimiz kanı ve kefeni sembolize etmek için seçilmişti.

Kapı eşiğinde duraksadı. "Henüz giyinmedin mi? İdris'in törenin ay doğarken başlamasını istediğini sanıyordum."

Hizmetçilerin konuşmamızı duymaması için Librian diline geçiyorum. "Konuklar yeterince sarhoş olup planladığı gösteriyi takdir edebilecek duruma geldikten sonra sahneye çıkmamı istiyor."

Theodora yaklaştı, yeşil gözleri makyaj masasının yüzeyini kaplayan düzenli tarak ve kozmetik karmaşasının üzerinde gezindi. "İdris senin ne giymene karar verdi peki?"

"Elbisem, bir çekişle yırtılacak şekilde tasarlandı. İdris'in isteği üzerine terzi tarafından düşünceli bir şekilde eklenmiş. Buna 'evlilik yardımcısı' adını verdi."

"O. Ne?"

"Hım. Von Reding daha nikah masasından ayrılmadan bana sarkmaya başlarsa şaşırmam." Dudaklarımı ısırarak duraksıyorum. "Theo. İdris'in seni yıl sonuna kadar evlendirmeyi planladığını biliyor muydun?"

Eli yumruk haline geldi, tırnakları avucuna saplandı.

"Lord Dunne ile bunu ayarladığını duydum," diye devam ettim, yüzünün karardığını izlerken. "Plan, yeni bir ticaret anlaşması sağlamak için seni Brevig'den soylu bir adamla evlendirmek. Yirmi üç yaşında hâlâ evlenmemiş ve çocuksuz olmanın hiçbir bahanesi olmadığını söylüyor."

"O şerefsiz," diye fısıldadı kendi kendine.

Hizmetçiler beni gelinliğime bağlamaya başladılar, korseyi o kadar sıkı çektiler ki nefes almakta zorlandım. Sonunda beni ellerinden bıraktıklarında, parıldayan yakutlarla işlenmiş gümüş bir elbiseye brnmştm. Boyun kemiklerime ağır bir gerdanlık dayanıyordu; boğazımdaki yara izini gizlemek için özellikle oraya yerleştirilmişti.

"Mkemmел olmuş, Majesteleri!" diye coşkuyla söylüyor Marigold. "Lord von Reding sizi görünceye kadar bekleyin!"

"Umarım anında ölmüştür," diyorum neşeyle.

Hizmetçiler kıkırdayarak dışarı çıktılar.

Kapı tık diye kapandığı anda Theodora bana döndü. "Evlenemem. Önce çözmem gereken bazı şeyler var... Çocuk sahibi olabileceğimi sanmıyorum. Henüz değil."

"Ben de istemiyorum ama—"

"Hayır." Elimden tuttu. "Beni dinle. Rüyalarımda görüyorum. Odessa'nın cesedini kulenin dibinde tekrar tekrar görüyorum."

Ciğerlerim kasılıyor. Anılar zihnime çöküyor—Theodora'nın odama sendelediğini, elbisesinin kendi kanı olmayan kanla lekелendiğini hatırlıyorum. Odessa kendini Celestine Kulesi'nden attıktan sonra kuzenimizi bulan oydu. Artık ağırlığı taşıyamayan bir başka Devaliant.

Tanrı Katili Haçlı Seferleri sona erdiğinden ve Anlaşmalar imzalandığından beri ailemden hiç kimse elli yaşını geçemedi. Biz uzun ömürlü olmak için yaratılmadık.

Bizler sadece ölmek için doğduk.

"Her dirilişten sonra daha da kötüleşiyor." Pencereden dışarı bakmak için arkasını dönüyor. "Günlerce... burada değilim. Sanki kendi üzerimde süzülüyor, bir yabancıнын benim derimi giydiğini izliyorum. Hiçbir şey gerçek gelmiyor. Ne saray, ne sanatım. Hatta—" Duraksıyor ve dudağını ısıırıyor. "Muhafızları yatağıma aldığımda bile. Artık hiçbir şey beni canlı hissettirmiyor."

Ablamın profilini inceliyorum, yüzünün ne zaman yabancı birine dönüştüğünü merak ediyorum. Bunu nasıl kaçırdım?

Herkes ona buz prensesi diyor. Soğuk ve dokunulmaz olduğu için böyle denildiğini düşünüyorlar, ama bunun acı veren her şeyi dondurmak için tasarlanmış bir zırh olduğunu anlamıyorlar. Acıyı görev altında gizleme sanatını o kadar uzun zamandır mükemmelleştirdiğini izledim ki, ben de bu yalana inanmaya başladım. Ama şimdi? Tam önümde paramparça oluyor.

"Öyleyse bunu erteleyelim," dedim elini tutarak. "Bu gece ortalığı karıştıracağım. Herkese benim izimi göstereceğim. Herkes gözden düşmüş Anchor'dan uzaklaşırken bu sana biraz zaman kazandıracak."

Kaşları çatıldı. "Bunu yaparsan, diğer krallar ve kraliçeler..."

“Gelecekte daha kötü ne yapacaklar ki?” Acımasızca gülüyorum.
“Zaten ölüyorum. Bari bunun bir anlamı olsun.”

“Öyle deme.” Parmakları benimkileri sıkıyor. “Ölmedin.”

Evet, öyleyim. Ama sözlerimi yutuyorum.

Diğer yöneticiler kan kurbanlarıyla kolayca kurtuluyorlar—her vatandaş gibi aynı parmak ucundan alınan kan. Ama biz Devaliantlar ruhlarımızın parçalarını veriyoruz ve bunun karşılığında ne kazandık? Bana ne kazandırdı? Bir İnfazcının bıçağının keskin ucuyla buluşmayı ve bir tanrının keyfiyle hayatımın söndürülmesini. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, sadece kız kardeşimi kaybettim.

"İşaret verdiğimde beni takip et," diyorum ona.

* * *

Bahçedeki sunağın yanında, Markus'un yanına oturuyorum.

Davullar ritim tutmaya başlıyor, her yankılı vuruş göğsümde yankılanıyor. Düğün davetlileri bu gösteriyi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatırken, yüzlerce bakışın ağırlığı üzerime çöküyor.

Theodora dirseğime destekleyici bir el koydu ve yaklaştı. İzleyen herkese, gergin bir gelini teselli ediyormuş gibi görünüyordu. "Neredeyse zamanı geldi. Hazır mısınız?"

Markus'un bakışlarıyla karşılaşarak başımı kısaca salladım.

Sanırım yeterince yakışıklı. Sarı saçlı, mavi gözlü, atletik, parası ve statüsü olan bir adamın tipik kibrine sahip. Sahiplenici bakışları üzerimde gezindiğinde, bir satın almayı değerlendiren birine benziyor. Benim için para ödedi - bekaretim bozulmamış halde. Eminim ki, onun altında nasıl görüneceğimi, kanımı penisinin üzerine dökerken nasıl görüneceğimi hayal ediyordu.

Ne kadar da başka bir demirleme ritüeline benziyor, değil mi? Aynı tütsü, aynı kan, farklı sunak. Hizmetkarlar, incecik kırmızı peçeler içinde, küçük likör tepsileri, şekerlenmiş gül yaprakları ve nar taneleri dolu tabaklar taşıyarak kalabalığın arasında dolaşıyor. Hepsi de bu gece evlilik yatağında yapacağım ondalık vergiye bir saygı duruşu niteliğinde hazırlanmış.

Görünmeyen bir işaretle kalabalık dalgalanıyor, sessizleşiyor ve dağılıyor. Amcam saraydan gösterişli, hatta bayağılığa varan, mücevherlerle süslü bir paltoyla çıkıyor; ama İdris hiçbir zaman aşırı zevk düşkünü bir adam olmamıştır. Altın sarısı saçları dağınık. Birkaç kadeh içtiğini anlayacak kadar sallanıyor.

İdris, töreni gerçekleştirmek için yerini alırken bana neredeyse hiç bakmadı. Gözleri, dudaklarının söyleyemediğini anlatıyordu: Rolünü oyna. Konuklara güzelce gülümse.

Dinleyicilere dönerek şöyle dedi: "Arkadaşlar, saygıdeğer konuklar. Bu akşam burada, yeğenim, Kan Prensesi Majesteleri Bryony Devaliant ile On Üçüncü Lejyon Komutanı Lord Markus von Reding'in evliliğini kutlamak için toplandık."

Herkes alkış tufanına tutuldu, sarhoş beylerden gelen daha da kaba tezahüratlar da vardı. Birisi Markus'a "onu hakkıyla terbiye et" diye bağırdı, arkadaşları da kahkahalar ve yuhalamalarla karşılık verdi.

Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki, azı dişlerimin çıtırdadığını duydum sanki.

İdris damadıma dönerek, "Gelinle el ele tutuşmak ister misin?" diye sordu.

Markus'un parmakları benimkileri kavradı ve çok sıkı sıktı. Paniği bastırmaya çalıştım.

"Bryony," diyor amcam. "Benden sonra tekrarla..."

Sözleri, kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbimle birlikte kayboluyor. Bütün o ezberlenmiş sözleri, yalanları, ezberden okumam bekleniyor. Başkasının eliyle yazılmış, ezberden söylenmiş yeminler.

Şimdi hepsi beni izliyor. Bekliyorlar. İyi bir kız olmamı, burada uysal ve itaatkar bir şekilde durmamı ve beni dilediği gibi kullanacak bir adama vermelerini bekliyorlar. Ve neden beklemesinler ki? Yirmi bir yıldır yapmam gereken her şeyi yaptım, beni sunaklarda tutmalarına ve öldürmelerine izin verdim. Hiçbir şeye karşı koymadım ya da sorgulamadım. Sadece katlandım.

Artık değil.

Theodora'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ablam bana küçük, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını sallıyor. Ben de karşılık

olarak başımı sallıyorum—kibriti yakmak için anlaştığımız işaret—ve elimi Markus'un kavrayışından kurtarıyorum.

Nefes al. Nefes ver. Darbeye hazırlan.

“Aslında,” diye duyuruyorum, “söylemem gereken bir şey var.”

Idris'in başı hızla bana döndü. "Bryony. Şimdi zamanı değil—"

“Yeminlerimi ezberlemiştim.” Giderek artan kafa karışıklığı dolu mırıltıların arasında duyulabilmek için sesimi yükselttim. “Hepsi şükran, şeref ve görevimi yerine getirme konusundaki istekliliğimle ilgiliydi.”

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Her geçen saniyede yüz ifadeleri biraz daha çatlıyor, dudakları inceliyor, gözleri kısılıyor ve fısıltılar yükseliyor. Güzel. Bırakın konuşsunlar.

“Ama bu bir yalan olurdu,” diye devam ediyorum. “Benim kim olduğumu bilseydiniz, kaçınız bu evliliğe bu kadar sevinerek destek verirdi?”

“Bryony.” Idris'in parmakları kolumu sıkıca kavradı. “Yeter artık.”

Onun elinden kurtulup altın bilekliğimi çıkarıyorum; son kırılğan kalkanım da paramparça oluyor. Bileğimi kaldırıyorum. Yüzlerce göz, bahçenin ışığında keskin ve sarsılmaz çizgileriyle, bir işaret fişeği gibi parlayan, tenime kazınmış damgaya bakıyor. Sanki bir infazcıyı tam bana çağırıyormuş gibi.

“Doğrusu, burada şeref diye bir şey yok,” diyorum sessizliğin içinde. “Sadece ölüme mahkum edilmiş bir prenses var.”

Kimse kıpırdamıyor. Toplu nefes alış, bahçedeki tüm havayı emmiş gibi görünüyor ve ardından bağırış çağırış başlıyor. Konuklar ayağa kalkarken sandalyeler kaldırım taşlarına sürtünüyor. Cevap talepleri dualar ve çılgın suçlamalarla karışırken, diğerleri telaşlı fısıltılarla komşularına dönüyor. Lord Dunne'ın yüzünün kül rengine döndüğünü, Lady Moretti'nin ise kızını göğsüne bastırarak geri çekildiğini görüyorum. "Yemin bozan" kelimesi bahçede yankılanıyor.

"Onu işaretledim!"

"İmparator buna izin mi verdi?"

“...hepimizi mahvetti...”

Markus benden o kadar şiddetli bir şekilde geri çekildi ki, sanki ona bıçak çekmişim gibiydi. "Sen—Sen bana dokunmana izin verdin. Sen..."

Aramıza, yere tükürdü.

Neredeyse gülecektim. Beş dakika önce bana dokunmaktan çok daha fazlasını yapmayı planlıyordu, ama evlilik bağlılığı da neymiş!

Idris'in tutuşu geri döndü, parmakları morluk bırakacak kadar sertçe saplandı. "Bunu komik mi buluyorsun?" Beni öne doğru çekti, sonra Theodora'ya döndü. "Ve sen... biliyorum, bu felaketin her yerinde senin parmak izlerin var. Senin bu olaydaki rolünü iyice konuşacağız."

Beni sunağın üzerinden aşağı sürüklüyor. Bahçeden saraya doğru sürüklerken karşı koymuyorum. Kurtarılacak ne kaldı ki? Bileğimdeki işaret istediğimi yaptı; bu evliliğin gerçekleşme şansını tamamen yok etti.

Her şeyi yakıp yıktım.

Idris yatak odamın kapısını hızla açıp beni içeri itti. "Senin dağınıklığını ben temizleyeceğim. Yarın tapınağı ziyaret edeceğiz. Orada seninle ne yapacağıma karar vermeme yardım edecekler." Dudakları kıvrıldı. "Ve seni çok siktir et, Bryony."

Kapı arkasından gürültüyle kapanıyor.

8

BRYONY

Boğazıma dayanan bıçak beni aniden uyandırdı.

Bu müdahalenin anlamını çözmeye çalışırken, dudaklar kulağıma değdi. Ardından bir fısıltı: "O unutulmaz ölümün zamanı geldi, Devaliant."

O sesi en son iki yıl önce duymuştum ama her yerde tanırım.

Gözlerimi açtığımda Kurt'un bana baktığını gördüm. Gözbebekleri altın, bronz ve bakır renklerinden, alevin merkezini andıran çok hafif bir mavi tonuna bürünerek parlıyordu. Koyu saçları alnına dökülürken, o güzel altın kanatları arkasında yelpaze gibi açılıyordu.

"Kurt," diye usulca selam veriyorum.

Bir yanımda... neredeyse kabullenmiş durumda. Her Devaliant'ın anladığı bir ders varsa, o da kötü bir şekilde öldüğümüzdür. Her zaman öyle ölürüz. Ölümümü, bunu takdir edebilecek kadar akli başında olduğum bir zamanda seçmek, onunla o anlaşmayı yapmamın asıl sebebiydi.

"Devaliant," diyor. Alt dudağını ısırıyor ve acımasız, alaycı bir sırıtışla yavaşça bırakıyor. "Kötü bir kız olduğumu duydum."

O benim huzursuzluğumdan zevk alıyor. Lanet olası hançerinin beni ikiye ayırmaya bir adım uzaklıkta olmasının tadını çıkarıyor.

"Keşke daha kötü olsaydım," diyorum ona. "Bunu hak etmediğimi biliyorsun sanırım."

“Alexios, ne kadar kazandığınızı düşündüğünüzü umursamıyor. Ve açıkçası, benim de umurumda değil.”

Doğru. Tanrılar ne zamandan beri adaletle ilgileniyorlar ki?

Bıçağı hafifçe öne doğru itiyor, deriyi delmiyor ama daha da yaklaşıyor. Bana hissettiriyor.

"Çok hevesli görünüyorsunuz," diyorum, irkilmemi bastırmaya çalışarak. "Onur duymalı mıyım?"

"Onur duydum. Gururlandım. Belki de biraz aklınız varsa, dehşete bile kapıldım." Beni süzdükçe sırtışı daha da genişledi ve kendi kendine mırıldandı, "Şimdi, seni öldürmeden önce nasıl vakit geçireceğiz?"

Onun gözünde nasıl göründüğümü hayal ediyorum. Uykudan dağılmış, savunmasız, saçlarım çarşafı dolanmış. Geceliğim bir omzumdan kaymış, uzun bir ten parçası açıkta kalmış. Bahse girerim ki, ölüm ressamı için bundan daha güzel bir tuval olamaz.

"Seninle vakit geçirecek havamda değilim," diyorum soğuk bir şekilde.

Görüşümün onun dikkate alacağı bir şey olmadığını ima eden, küçümseyici bir ses çıkarıyor. Sonra dikkati boğazıma kayıyor ve ifadesi sertleşiyor. Parmak uçları boğazımın üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor—

Yara izimi fark ettim. O da yara izimi fark etmiş.

"Birileri senin ölümünü benden çalmaya çalıştı." Sesi şimdi daha derin, alev alev yanan bir güç dalgası havayı yakıyor.

Sanırım kızgın olmasına şaşımamalıyım. Bana bir Devaliant'ı daha sonsuza dek Boşluğa göndermek için can attığını söylemişti ve bana yarımı veren adam, Kurt fırsat bulmadan önce neredeyse başarmıştı.

"Bir yıl önce," diyorum, o anıyı bastırmaya çalışarak. "Açıkçası, başarısız oldu. Ben de..."

Başını eğip boynumun kıvrımına burnunu dayarken keskin bir nefes aldım. Beni koklamak için mi? Beni daha da tedirgin etmek için mi? Birdenbire sabun, narenciye ve çam ağacı kokusuyla sarılıyorum. O.

"Şartlarımızı size hatırlatmak istiyorum," diyerek nefes nefese sözlerini bitirdim.

"Ölürken göz teması kesintisiz olsun." Nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyor.

Elbette, öncelikle kendi akıl almaz talebini hatırlayacaktı.

"Bu senin durumundu, Wolf. Benim değil."

"Öyleyse hafızamı tazele." Dudakları yara izime değiyor ve benimle oynadığını hissediyorum. Beni pençeleri arasında savuruyor, sonra da parçalayacakmış gibi. "Dikkatim dağılıyormuş gibi yap."

"Kafa kesmek yok. Deri yüzmek yok. Bağırsakları dışarı çıkarmak yok." Tırnaklarımı koluna sapladığımda homurdanıyor. Çenemi yukarı kaldırıp bıçağın ısırığına bastırıyorum. Bu gece öleceksem, çılgılık atarak ölmeyeceğim. Biraz onurum var. "Bana eşitmişim gibi davranacağına söz vermiştin."

"Beni sınırlamak yazık olur herhalde." Bıçağı aşağı doğru kaydırıp köprücük kemiğimin üzerinden hafifçe çizdi, tüylerim diken diken oldu. "Belki de sana bir başyapıt yapmak isterim."

Onun başyapıtı. Elbette, Kurt gibi ruhsuz bir canavar vahşeti bir sanat olarak görür.

"Neden?" diye soruyorum ona acı bir şekilde. "Çünkü ben bir Çapa'yım, yoksa seninle pazarlık yaparak değerli nefesini boşa harcamaya karar veren tek insan olduğum için mi?"

"Çünkü bıçağıma bir başka Devaliant'ı saplamak için üç yüz yıl bekledim ve beceriksiz bir herif"—yara izime dokunuyor—"seni benden almaya çalıştı. Senin tadını çıkaracağım."

Çenemi sıkıyorum. "Hayır."

Kaşını kaldırıyor. Ah, bundan zevk alıyor. Çünkü ben, boşuna bir çaba olsa bile, karşılık veren bir avım. Bunu biliyorum. O da biliyor. Kurt, ince ipek kumaşın üzerinden göğsümün kıvrımlarını takip ederek hançeri indiriyor, sanki beni sınıyormuş gibi. Ne yapacağımı görmek istiyor.

Hiçbir şekilde tepki vermiyorum.

"Öyleyse ne istiyorsun Devaliant? Seni öldürmeden önce öpmemi mi?" Sonra gözleri gözlerime kayarak fısıldadı, "Sert mi, yumuşak

mi?"

El bileğini kavradım. "Ellerimde senin kanınla ölmeyi tercih ederim."

Bir an için, beni yine de parçalayacağını düşündüm. Ama sonra yavaşça gülümsedi, geri çekilip ayağa kalktı. Kanatlarını tüylerinin hışırtısıyla silkeledi. "Öyleyse kalk," diye emretti, kılıcını kınına koyarken.

"Ne?"

"İkinci kez sormayacağım."

Yataktan kalktım ve onun zırhının tokalarına uzanışını izledim. Tokaları ustaca parmaklarıyla açtı ve hafif bir sesle yere bıraktı. Altın kanatlarının arasına takılı iç gömleğini çıkardığında nefesim kesildi; gergin kaslardan ve parıldayan deriden oluşan bir gövde ortaya çıktı. Bu tanrıda yumuşak hiçbir şey yoktu. Vücudu, hançeri kadar bir silahtı.

Ağzım kuruyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yemeden önce yemeğimle oynuyorum," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

İçimdeki her şey donup kaldı. Bana iyi bir ölüm vereceğine dair verdiği söz, kanla yapılmış bir anlaşma değildi. Hiçbir sözleşme, hiçbir ilahi yükümlülük yoktu. İstese, bunu olabildiğince yavaş ve acı verici hale getirebilirdi.

"Yani ben senin kedin için bir fareyim mi?"

"Fare mi? Hayır." Kurt elini boğazıma doladı. Sıkmadı ama sıkabileceği uyarısını verdi. "Fareler kedilere şart dikte edecek kadar zeki değiller. Daha iyisini biliyorlar."

Kalbim onun kavrayışına karşı titriyor. "Öyleyse ben neyim?"

"Kibirli bir ailenin kızı, boğazını kesip geceyi sonlandırmak yerine ona katlandığım için minnettar olmalı."

Sırtının arkasına uzanıp, kürek kemikleri arasındaki gizli kılıftan daha küçük bir hançer çıkarıyor. Metalin içinden bir güç titreşimi yayılıyor; o bıçağın içine tanrısal bir büyü yerleştirilmiş.

"Turpori işçiliği," diyor bana bakarak. "Bir Ebedi'yi kanatabilecek tek metal." Elimden tutuyor, kılıcın kabzasını avucuma yerleştiriyor ve parmaklarımı etrafına sarıyor. "Daha önce söylediklerimde ciddiylim."

Sen ve ben eşit değiliz. Ben bir tanrıyıml ve sen sadece sana ödünç verdiğim zamanla yaşayan, kaderine mahkum bir kızsın. Ama idamımı hak etmediğin için, sana son dileğini vereceğim. Bu kılıcı al ve kendine öyle unutulmaz bir ölüm kazı ki, onu sonsuza dek taşıyacağım."

Gözlerimi kırpyorum. "Bu bir numara mı?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Kan dökmek söz konusu olduğunda asla hile yapmam. Kutsal saydığım tek şey bu."

Bu bir tuzak olmalı, acımasız bir oyun. Ama yüzüne baktığımda, hiçbir aldatma izine rastlamıyorum. Sadece karanlık bir beklenti. "Neden? Neden bunu yapmama izin verdin?"

"Sıkıldım. Ve sen ilginçsin. Tebrikler, bu geceki dikkat dağıtıcı unsur sensin. Ölümünü hak etmen için sana gerçek bir şans veriyorum—hile yok. Tuzak yok. Sadece sen, ben ve bu bıçak." Dudakları kulağıma değerek fısıldadı, "Nereye saptlamak istersen, Devaliant. Ben tamamen seninim."

"Nerede olursa olsun?"

"Ben de öyle dedim. Ya kabul et ya da ölmeye hazırlan. Seçim senin."

Kılıcı incelerken elim titriyor. İçimde bir duygu fırtınası yükseliyor; ömür boyu bastırılmış öfke dışarı çıkmak için çığlık atıyor. "Ya tanrının oyuncağı olmaktan bıktıysam?"

Hoşgörölü tavrı bir anda yok olur. "Ah, zavallı bebeğim," diye alay eder. "Ne berbat bir kader sana, değil mi? Prenses her hafta kendini kesip biçiyor, sanki küçük bir kurban gibi. Bütün o çaresiz öfkenin büyümesine izin veriyorsun."

Zihnimde görüntüler yanıp sönüyor. Kahinler beni yere seriyor. Sunak sırtıma soğuk bir şekilde değiyor. Bıçak göğsüme dayanıyor ve Baş Kahin keskin bir emir veriyor—ne empati ne de pişmanlık.

Prenses, kıpırdama. Yerinde dur.

Parmaklarım hançerin kabzasını sıkıca kavradı.

"Kontrol edebileceğini sandığın tek şey bu infaz," diye alaycı bir şekilde konuştu Kurt, beni bu anıdan kopararak. "Son çare olarak, son anlarında biraz olsun onurunu kurtarmaya çalışıyorsun. Çünkü bu seni öldürüyor, değil mi? Ne kadar içtenlikle sadaka vermiş olursan ol,

ne kadar cesurca pazarlık etmiş olursan ol, ayaklarımın dibinde çürüyen bir ceset daha olacağını bilmek."

Birinden bu kadar nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. İçimdeki yıkıcı bir dürtü onu kıskırtmamı istiyor. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum.

"Belki de bu bıçağı boğazına saplayıp boğularak ölmeni izlemeliyim," dedim dişlerimi göstererek.

"Hırsın için tebrikler, ama ben yarı tanrı değilim. Bir Ebedi'yi öldürmek için Turpori hançerinden fazlası gerekir." Hafifçe gülüyor. "Ama sana bir sır vereyim. Çoğundan daha fazla öldürme görmüş bir tanrıdan bir bilgelik: Hepimiz farklı çürüme aşamalarında yürüyen cesetleriz, sonu bekliyoruz. Tek fark, sonunda yere yattığımızda dünyanın ne kadarını yanımızda götürdüğümüz. Bu yüzden sana verdiğim şeyi kabul et. Bu, bir Devaliant'ın hak ettiğinden daha fazlası."

Hava ağırlaşıyor. Damarlarımda vahşi bir şey yakıp kavuruyor, hırlayarak, "Ona zarar ver. Sana yaptıkları gibi ona da zarar ver." diyor.

Bunu görmeliydi—içimde biriken o karanlık duyguyu, tüm öfkem ve bastırılmış şiddetim aramızda dökülmeye hazır. Sonraki sözleri dumanlı ve samimi bir şekilde içimi titretti. "Beni nerede istiyorsun? Pençelerini ve dişlerini nereye saplayıp parçalamak istiyorsun?"

Daha iyi düşünmeden onu itiyorum. Dizlerinin arkası yatağa çarptığında sırtıttı ve sonra Kurt, sanki oraya aitmiş gibi buruşuk çarşafplarımın üzerine yerleşti.

Sanki bu mekanın sahibiymiş gibi. Sanki benim de sahibiymiş gibi.

Bu kadar yakından, göz bebeklerini çevreleyen erimiş altın halkasını, kirpiklerinin elmacık kemikleri üzerinde bıraktığı keskin gölgeleri incelemekten kendimi alamıyorum. Cildi ezilmiş elmasların parlaklığına sahip.

Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, canavara bakıp kaçmak yerine "evet, lütfen" diye düşünen beynimin en ilkel kısmına hitap eden güzelliği yüzünden.

Bacaklarının arasına girip, parmaklarım kanadının üzerinde gezinene kadar uzandım. O altın sarısı tüyler kan içinde kopana kadar çekiştirirsem ne tür sesler çıkaracağını merak ettim. "Her yer avlanmaya müsait mi? Hatta—"

Eli hızla uzandı ve bileğimi kavradı, bana sert bir bakış attı. "Şunu açıklığa kavuşturayım. Hiç kimse bir tanrının kanatlarına dokunamaz. Küçük, güzel kurbanlar bile."

"Yani bu evrensel bir yasa mı? İnsan eliyle konulmuş bir kısıtlama değil mi?"

Elini daha da sıkılaştırıyor. "Dokunulmaz. Herkes için." Sonra elini bırakıp dirseklerinin üzerine yaslanıyor; tapınmayı bekleyen kadim bir tanrı gibi. "Peki, o zaman şu hançeri iyi kullan."

Bıçağı kaldırıp keskin tarafını omzuna dayıyorum.

"Senin için kanımı akıt beni, acımasız kız," diyor.

Ve bu mu? İşte bu benim sonum. Kontrolümün son kırıntısı da koptu.

Bıçağı sık bir kesikle aşağı doğru savuruyorum, acıdan çok kan akıyor. Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor, elleri yanlarında yumruk olmuş ama kıpırdamıyor. O parıldayan tene karşı yükselen kıpkırmızı kan görüntüsü, kaburgalarımın arkasında vahşi ve aç bir şeyin açığa çıkmasına neden oluyor. Güç böyle bir şey mi? Bu baş döndürücü, savrulan his? Bu karanlık ve açgözlü şey?

"İşte bu kadar." Başını geriye doğru eğdi. "Bırak hissedeyim. Bırak öfkenle boğulayım."

İçimden bir ses dur diye bağıyor. Bu yanlış. Bu delilik. Ama bu ses, kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımın ve boğazımı tırmalayan vahşi sevincin gürültüsüyle bastırılıyor.

Öfkeyle hırlayarak üzerine atıldım ve kalçalarının üzerine oturdum, göğsünde de aynı çizgiyi açtım. Darbenin etkisiyle inledi. Elleri uyluklarımı kavradı, beni sıkıca tutarken acımı ona kazıdım. Fedakarlık adı altında bana yapılan her haksızlığa karşı duyduğum çaresiz öfke.

Bu, güç ve ahlaksızlık. Kutsal şeylere saygısızlık. Bu beden bir tapınak ve ben onu açgözlü ellerimle kirletiyorum. Ona tecavüz ediyorum. Onu sahipleniyorum. Onu kendime ait olarak

işaretliyorum. Deri yerine çelikle yapılan kutsal olmayan bir tamamlanma, paylaşılan vahşetin diliyle söylenen kara bir ayin. Kılıcın kabzası elimde kayganlaşıyor ve nefesim düzensizleşiyor, ama durmuyorum. Duramıyorum.

Dişlerim ısırma ihtiyacıyla sızlıyor. Ölümsüz bedenlerin iyileştiremeyeceği şekilde parçalamak, yırtmak ve işaretlemek istiyorum. O korkunç zarafeti ve güzelliği alıp bir enkaz haline getirmek istiyorum, çünkü her bıçak darbesi ve bıçağın her içgüdüsel sarsıntısıyla içimdeki her şey susuyor. Anılar ve bastırılmış çığlıklar. Herkesin bana prenseslerin hayır diyemeyeceğini, kızamayacağını, karşı koyamayacağını söylediği tüm o zamanlar yüzünden yutulmuş keder ve şiddet. Sadece yatıp katlanmalıyız.

“Daha fazla,” diyor. “Daha çok.”

Bu açlığı, bir şeye vurma, bir şeye zarar verme ihtiyacını o kadar uzun zamandır saklıyordum ki. Görüntüler gözümün önünden geçiyor. Sunak. Bıçak. Boşluk. Gerçekten yaşanmayan bir hayatın uyuşuk gerçekliğine uyanmak. Kırılan şey olmaktan bıktım; her iki haftada bir kayanın üzerine tırmanıp görevini layıkıyla, güzelce yerine getiren bir kadın olmaktan.

Ve sanki o bunu görüyor. İçimdeki çürüyen kayalara, sunak bıçağının her ölümden yonttuğu kısımlara kadar bakıyor. Kurt'un yakıcı bakışları asla başka yöne çevrilmiyor. Beni yutuyor, hırıltılarımı ve hızlı, düzensiz nefeslerimi ezberliyor. Sanki bu bir vecd hali, bir vahiymiş gibi beni izliyor. Sanki içimdeki vahşiliğe girip yok oluşumdan zevk almak istiyor. Devaliant kraliyetinin dış görünüşü, onun derisini giyen bu hayvana indirgenmiş.

Bıçağı yan tarafına saplıyorum. Et ve kasların arasından geçip kemiğe kadar batıyor. İnliyor ama kıpırdamıyor, bacaklarımı morartacak kadar sıkıca kavriyor. Bana alıyor, alıyor ve alıyor. Ve ben çok açım. Sanki tüm dünyayı yiyebilir ve daha fazlasını isteyebilirmişim gibi.

Dudaklarımdaki ifadesizliği, kederi hissetmeli. Elini uzatıp yüzümü avuçlarının içine alıyor, yanaklarımdan dökülen gözyaşlarını yakalamak için başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. Yaralarının

iyileştiğini izlerken sessizce hıçkırıyorum. Yaptığım her iz ve acı kaybolurken, teni o Ebedi güçle parlıyor. Çünkü bu acımasız hakimiyet bile – bir tanrı üzerindeki bu geçici egemenlik – bir sunak ayını kadar boş.

Ben hâlâ sadece bir kurbanım. Hâlâ sunağa zincirlenmiş durumdayım.

Ve beni öldürme hakkına hâlâ o sahip.

"Yeterli değil, değil mi?" diye soruyor alçak sesle ve her şeyi biliyormuşçasına. "Bütün o öfkeye rağmen, mezara açıktan öleceksin."

Bu onun için bir şaka. Bir yükümlülük. Uçup gidecek, benden elini çekecek, Scillari'deki hayatına geri dönecek ve tutulan bir sözü ve öldürülen bir Devaliant'ı kutlayacak. Gücsüz olmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacak.

"Sende en çok neyden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" diyorum. "Benim asla olamayacağım bir şekilde dokunulmazsın. Güçlüsün. Ölümsüzsün." Burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyorum. "Ve tüm bunları böyle anlamsız şeylere harcıyorsun. Çok acınası."

Çenesinde bir kas seğirdi. Sonra yaklaştı ve dudaklarını benimkine değdirdi. Bu bir öpücük değildi, gerçek anlamda değil. Sadece dudakların buluşması, soğuk ve baştan savma bir hareket. Sanki benimle alay ediyormuş gibi.

Bu beni ısırmaya teşvik ediyor.

"Göster bana," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster. Tadını çıkarayım."

Siktir git.

Bir hırıltıyla ona doğru atıldım ve alt dudağına dişlerimi geçirerek bakır tadını aldım. Nefes nefese birbirimize sokulduk, nefesimizi ve kanımızı paylaştık. Elleri saçlarımin arasında dolanıyordu.

Bıçağı yanından çekip çıkarırken ve ucunu gürleyen kalbimin üzerine dayarken yüzünde neredeyse şefkatli bir ifade vardı. "Ölürken yüzündeki o tiksintiyi görmek istiyorum. Son sözlerin var mı? Onları mezar taşına kazıyacağımdan emin ol."

Bıçağa doğru eğilip, onun beklediği göz temasını kurdum. "Burada Bryony Devaliant yatıyor," diye alay ettim. "Ebedi olanın emirlerine

karşı gelip son bir kez daha sadaka veren o aptal kadın, yüzüne tükürmesi gerekirken."

Gözlerini kırptırdı. "Ne yaptın?"

"Tapınak alanında kendi göğsüme bıçak sapladım. Onun kararını tersine çevirmeye çalışayım dedim. Açıkçası işe yaramadı."

Ve sonra, şaşkınlığıma, Kurt kahkaha attı. "Bu ya duyduğum en cesur ya da en aptalca şey." Bıçağını kanatlarının arasındaki kılıfına geri koydu. "Ama bir ölümlünün bir tanrının açığını bulmasını takdir etmeden edemiyorum. Düşünürsek, seni suçlayamam sanırım. Ama artık yeminini bozan biri değilsin."

Bu hiç de iç rahatlatıcı değil. Asteria Kurdu, teknik bir nedenden dolayı idamdan öylece kurtulacak biri değil.

"Bunun seni eğlendirmesi hoşuma gitmiyor."

"Bunu yapmamalısın. Bu sayede seninle daha uzun süre oynayabilirim. Bu gece ilgimi çekmekte takdire şayan bir iş çıkardın." Elleri belime kenetlendi, beni kendine doğru çekti. Büyülü kirpikleri tenime bir sıcaklık dalgası gibi değdi. "Şunu yapacaksın. Gidip kanı temizlemeni istiyorum. Çıktığında bu çarşafklar temiz olacak ve bu oda boş olacak. Başını yastığına koyacaksın ve bunu bir sonraki ziyaretime kadar sadece bulanık bir rüya olarak hatırlayacaksın."

Bir dahaki sefere. Deli mi acaba?

Bu emir kafamda titreşiyor, uzuvlarıma yayılıyor ve beni itaat etmeye zorluyor. Gücünün esaretine, amansız çekimine karşı direniyorum. "Ama eğer yemin bozan biri değilsem," diye nefes nefese kalıyorum, "o zaman sahipsizim. Şu anda hiçbir sonuç olmadan öldürülebilirim. Canınız sıkıldığı için kralınızın gazabını riske atıp bana idam cezasından feragat mi ediyorsunuz?"

Kurt uzun bir süre bana baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Sanki bu kararı neden verdiğini kendisi de anlamıyormuş gibiydi. "Kral tasmaını biraz fazla sert çektiğinde onu dinlemekten her zaman hoşlanmıyorum. Onu tetikte tutuyor. Ona kim olduğumu hatırlatıyor." Bakışları dudaklarıma indi. "Ve öfkenin tadına bir kez daha bakmak istiyorum. Bir dahaki sefere, eğer çok şanslıysan, belki de benimkini tatmana izin veririm."

Sonra onun büyüü, bir ışık dalgası gibi üzerime çöker.
Ve dünya kararıyor.

9

BRYONY

Yatak odamın kapısı aniden açılıyor.

Theodora içeri dalınca, bakır rengi kıvrıkcık saçları dağılmış, gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş halde, birden bire irkildim. Gardırobuma doğru yöneldi ve çekmeceleri ardına kadar açmaya başladı.

“Kalk ayağa, Bry. Giyinmen gerek. Amcayı haberdar etmeden bizi tapınağa götürmesi için saraydaki birini tehdit edip rüşvet vermeye çalışarak bütün geceyi geçirdim.” Bir yığın kıyafet çıkarır. “Burası omurgasız aptallarla dolu.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Theo, ne—"

“Dün gece olanlardan sonra, güvenliğiniz konusunda İdris'e güvenemiyorum.” Kumaş yığınına yatağımın üzerine bıraktı ve başka bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. “Baş Kahin'i Alexios ile iletişime geçmesi için tehdit edeceğim ve onunla bizzat görüşeceğim.”

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken titriyorum ve—Bekle. Farklı bir gecelik. Gri ipek, küçük sarmaşık desenli. Bunu ne zaman giydim acaba?

Rüyalar ara ara geri geliyor; o kehribar rengi gözler, avuçlarımın altındaki sıcak ten, kulağıma değen dudaklar.

Beni nerede istiyorsun? Pençelerini ve dişlerini nereye batırıp parçalamak istersin?

Ahmakça. Eğer Kurt odamda olsaydı, boğazımı keser ve kan akarken ılık çalardı.

“Bry.” Theodora’nın keskin sesi, karmakarışık düşüncelerimi böldü. “Şu gecelik elbiseyi çıkar. Hareket etmemiz gerek.”

Üzerimdeki elbiseyi hızla çıkarmaya çalışıyorum. Theodora bana bir gecelik fırlatıyor, ardından da çoraplar. Onları hızla giyiyorum, ellerim o kadar titriyor ki düğmeleri zar zor ilikleyebiliyorum.

"Alexios'un pazarlık yapmaya tenezzül edeceğini nereden biliyorsun?"

“Amalthea ile de yapmıştı, değil mi? İkna edici olacağım.” Beni döndürüp yumuşak bir müslin elbiseyi başımdan geçirdi. “Bir infazcının gelip tahsilat yaptığını gördüm. Bunun senin başına gelmesine izin vermeyeceğim.”

Nefesim kesildi. İki yıl önce saray ormanındaki o gün hakkında Theo ile hiç konuşmamıştım; Kurt'un ne kadar çabuk öldürdüğünü, gücünün üzerime nasıl çöktüğünü, alçak ve kararlı sözlerini.

Bana asla sana saldırmam için bir sebep verme.

Ağızımdaki ani kuruluşu yutkunarak geçiştiriyorum. "Hangisini gördün? Kurtu mu?"

“Kılıç. Gerçek kanatları olmayan. Onunkiler... sırtından aşağı dökülen canlı bir gölge gibi.” Kadın, ustaca hareketlerle korse bağcıklarını bağlıyor. “Aldgate ondalık vermeyi bıraktığında ve amca bizi terk ettiğinde onu gördüm. Köyün ileri gelenleriyle konuşmaya gittim ve onlara hiçbir yerin bir tanrının dikkatinden kaçamayacak kadar ıssız olmadığını hatırlattım. Hepsi bu dersi öğrendi.”

"Onları o mu öldürdü?"

“Evet. Hepsi.” Vücudundan bir ürperti geçti. “Köye vardığımda, ceset yığınının üzerinde durmuş, yaptığı işi hayranlıkla izliyordu. Hayatımda bu kadar çok ölüm görmemişim.”

Kurt'un yemin bozanı öldürmesini izlemek bile yeterince kötüydü. Kardeşinin daha da kötü olduğunu duydum. Kılıç, etkili öldürmeleriyle tanınmıyor; sadece bir katliama katılıyor ve onu olabildiğince kanlı ve vahşi hale getiriyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyorum, yutkunarak.

"Öyle diyebilirsin. Yüzüne karşı çıktım ve ona hakaret ettim."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha çıktı. "Theo, bunu yapmadın!"

"Ne yapacaktı ki? Bir Çapa'yı öldürmek Anlaşmaları bozar ve ölümsüz bir saldırı köpeğinin bile sınırları vardır."

Ben cevap veremedim, koridorda ağır adımlar yankılandı. Bir an sonra, Idris'in iri cüssesi kapı aralığını doldurdu ve yarı bağcıklı elbisemi görünce kaşlarını çatı. "Ne planlıyorsan, unut gitsin."

"Onu tapınağa kendim götüreceğim," diyor Theodora, ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bitirirken. "Şu anda tuvaletten çıkmayı bile becerebileceğine güvenmiyorum, hele Bryony'nin güvenliğini hiç sağlayamayacağına."

Idris ona dik dik baktı. "Onunla birlikte o kapılara doğru bir adım atarsan, seni saçından sürükleyerek geri getiririm." Bana doğru başını salladı. "Hadi gidelim, Bryony."

"Bırakın ayakkabılarını giysin," diye çıkıştı Theodora. "Ve hizmetçilerin önünde ona kaba davranmayın. Ona bu küçük onuru tanıyın."

"Onur mu?" Sesi kükreyerek soyunma odama doğru yürüdü. "İmparatorluğun soylularının yarısına ve buradan Güney Bölgelerine kadar her kraliyet ailesine hain damgasını vurduğu anda onu da heba etti."

Idris, terliklerimden birini alıp öfkeyle dışarı çıktı. Dudaklarını alaycı bir ifadeyle bükerek terlikleri ayaklarımın dibine fırlattı. "Bunları giy."

Ayakkabıları giyip kurdeleleri bağlıyorum.

Theodora bir pelerin alıp omuzlarıma yerleştirdi ve tokalarını nazikçe açtı. "Bırakın Bryony ile birlikte gideyim. Bu yolculukta yalnız olmamalı."

"Seninle yalnız kalmak" demek istiyor.

"Kesinlikle hayır. Geride kalın ve soyluları sakinleştirin."

"Prenseslerinin yemin bozan birinin izini sergilediğini gördükten sonra benden ev sahipliği yapmamı mı bekliyorsunuz gerçekten?"

"Akıllı bir kızsın Theodora. Eğer o beyler sana sorun çıkarırsa, her zaman yaptığın şeyi yap ve onları boyun eğmeye zorla."

Idris kolumu yakalayıp beni kapıya doğru sürükledi. Boğazımda bir panik dalgası yükseldi. Theo'nun yüzünü aramak için arkamı döndüm. Bana baktı; öfkeli, korkmuş, elleri titriyordu.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum."

Idris beni çekip götürüyor.

Hizmetçiler bana bakmıyor. Amcam beni sarayın sütunlu koridorundan aşağı sürüklerken, herkes gözlerini kaçırıyor, sanki yemin bozan birinin görüntüsü onları lekeleyecekmiş gibi. Genç hizmetçilerden birkaçı sırtlarını dönüyor.

Pekala. Sanırım ben zehirim.

Acı bir yanı da var, komik işte. Bu insanlar eskiden Kan Prensesi'nin ilgisine can atarlardı, şimdi ise benden veba taşıyıcısıymışım gibi kaçınıyorlar. Tipik. Bir tanrı seni yargılayınca, herkes seni kurtlara yem etmeye hazır oluyor.

"Yetiş!" diye bağırdı Idris, kolumu çekiştirerek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama adımlarımı hızlandırıyorum. Adam araba kapısını hızla açıyor, beni içeri itiyor ve ardından kendisi de içeri giriyor.

İç kısım her yandan baskı yapıyor. Göğsüm sıkışıyor. Zihnimin uzak bir köşesinde panik belirtileri belirliyor.

"Bunu yapmayı bırak," diyor Idris sert bir şekilde.

Gözlerimi kırıyorum. "Neyi durdurayım?"

"Bu abartıların hiçbir faydası yok."

Doğru. Ne kadar aptalım. Sonsuzluğun beni tamamen mahvedeceğine dair rahatsız edici bir hisse kapılmaya nasıl cüret edebilirim?

"Haydi gidelim!" diye Idris çatıya iki kez vurdu.

Ani bir sarsıntı ve tekerleklerin gıcırtısı eşliğinde, araba kaldırım taşlarının üzerinden geçiyor. Saray duvarlarının yanımdan kayıp gittiğini izliyorum; yer hala mahvolmuş düğünümünden kalma ezilmiş çiçek yaprakları ve çamurlu kurdelelerle dolu. Ne büyük bir israf.

İdris kollarını kavuşturup arkaya yaslandı ve araba sokaklarda gürültüyle ilerlerken huzursuz bir ritimle çizmesinin ucunu tahta zemine vurdu. Sabahın erken saatlerine rağmen, güzergahımız boyunca kalabalıklar çoktan toplanmıştı.

Prenses Bryony! Prenses!

"Ya Alexios işaretimi kaldırmayı kabul etmezse?" diye soruyorum, yüzümü perdenin arkasında saklayarak.

İdris derin bir iç çekti. "Ne gerekiyorsa yapacağız. İmparatorluk, bir kızın hatalarından daha büyük."

Benim hatalarım mı?

"Senin başarısızlıkların yüzünden ben cezalandırılıyorum," diyorum.

İşte o bakış. Boynuma ellerini dolamak ve ses çıkarmayı bırakana kadar sıkmak istediğini anlatan o bakış.

"Seninle bu konuyu tartışmak istemiyorum, Bryony. Açıkçası, Ebedi olan senin de bir sorumluluğun olduğunu düşünüyor."

"Theo seni uyarmaya çalıştı ama dinlemedin. Hiçbir zaman dinlemiyorsun. Hep boğazından daha fazla şarap geçirmekle meşgulsün."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Sen ve kız kardeşin, Anlaşmalar için neler yaptığım hakkında hiçbir fikriniz yok. Kaç tane ölü Devaliant'ı ayarlamak zorunda kaldığımı sanıyorsunuz? Vatandaşlarımız ailemizin çöküşünü görmesin diye kaç cesedi giydirip poz verdirdim?"

İrkilerek irkildim, nefesim çok hızlı ve sığdı.

"Eğer kaç yalan söylediğimi, sadece trajedilere meyilli bir aile olduğumuz görüntüsünü korumak için ne kadar çok pisliğe katlandığımı bilseydiniz..." Yol boyunca uzanan kalabalığa işaret ederken dudakları bükülüyor. "Çürüdüğünüzü herkes biliyorsa bir imparatorluk kuramazsınız."

Babamın cesedinin bulunduğu o korkunç sabaha, ormandaki o güne geri dönüyorum. İdris solgundu, elleri titriyordu, saçlarımı yüzümünden çekti.

"Bakma," demişti.

Küçük ve zayıf görünmüştü... Ve şokun altında, kasvetli ve kabullenmiş bir şeyin parıltısı vardı.

"Onu içeri götür," diye emretti kız kardeşime, sesi uzak ve mesafeliydi. "Ve görmesine izin verme."

Sarayda fısıltılar dolaşıyordu. İmparator Titus'un acı sonuna ne sebep olmuştu? Elbette teoriler üretiyorlardı. Zihinsel gerilemesiyle ilgili çirkin söylentiler ve hatta İdris'in iktidar için kardeşini öldürmüş olabileceğine dair daha da çirkin fısıltılar.

Amcam hızlı hareket etti. Gazetelere trajik bir av kazası olduğunu söylemişti. İmparatorun atı ürkmüş ve onu bir ağaca fırlatmıştı. Bundan sonra insanlar spekülasyon yaptıysa da, bunu özel olarak yaptılar. Ancak Luceni, bunu kamuoyunda bir başka Devaliant trajedisi olarak kabul etmişti.

Bağırان kalabalık dikkatimi çekiyor. Muhafızlar yol boyunca dizilmiş, herkesi geri itiyorlar.

Prenses Bryony! Prenses!

Zoraki bir gülümsemeye el sallıyorum. Bir baba kızını daha iyi görebilmek için omuzlarına alıyor ve ben de ona bir öpücük gönderiyorum. Theodora'nın tavsiye edeceği şey bu olurdu. Normal davran. Bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmelerine izin verme.

İdris buruk bir kahkaha attı. "Hayatın berbat olsa bile, yine de onların yanında oluyorsun. Bu yüzden seni seviyorlar. Odessa'nın da böyle bir yeteneği vardı, hatırlıyor musun? İnsanları parmağının ucunda oynatma yeteneği."

Gözlerim yaşlarla doluyor. İdris'in kızının saray balkonundan aşağı atlamasının üzerinden bir yıl geçti.

"Onlara onları önemsediğimizi gösteriyorum," diyorum. "Belki bir ara sen de denemek istersin. Kızın da bunu isterdi, değil mi?"

Dudakları büzüştü. "Çocuğunuzdan daha uzun yaşamanın ve onun ölümünü yalanlamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Bu yüzden beni suçlamaktan ve yargılamaktan vazgeçin. Ben fazlasıyla yaptım. Belki siz daha azını yapmalıydınız."

"Onlardan beni sevmelerini hiç istemedim."

Aramızda tekerleklerin gürültüsü ve dışarıdan gelen bağırışlarla kesilen bir sessizlik çöker. Sonra İdris içini çeker. "İşte tam da bu

sınırdan yürüyoruz, değil mi? Onlara hiçbir şey vermezseniz, sizden nefret ederler. Her şeyi verirseniz, sizi yok ederler. Her iki durumda da kan kaybederiz. Umabileceğimiz en iyi şey, bizi çabucak öldürecek bir yaradır.”

Elini uzatıp dizime dokunuyor. Sanki o beceriksiz dokunuş, söylemediğimiz şeylerin genişliğini ve derinliğini, ölümlerin ardında bıraktığı tüm boşlukları bir şekilde kapsayabilirmiş gibi.

Şoförümüz atları tapınak merdivenlerinin dibinde durdurdu. İdris attan indi ve elimi tutarak beni yarı sürükleyerek içeri soktu. Henüz ondalık vergilerin başlaması için çok erkendi ve iç kutsal alan boştu. Tek duyulan sesler nefes verişimin hırıltısı, düzensiz kalp atışlarım ve ayak seslerimizin yankısıydı.

"Sadece nefes al," diye mırıldandı İdris.

Beni koridordan aşağıya götürüyor ve alçak bir kapıdan geçerek eski kitaplar ve kanatlı koltuklarla dolu, daracık bir odaya giriyoruz. Mekân penceresiz, sadece titrek mum ışıklarıyla aydınlanıyor. Baş Kahin bir masada oturmuş, yüzü siyah bir örtüyle gizlenmiş halde kitap okuyor.

"O kız bu tapınağa bir daha giremez," diyor, kitabı sertçe kapatırken. Peçesi telaşlı bir nefesle dalgalanıyor. "Çık dışarı."

İdris, kaçmamı engellemek istercesine kolumu daha sıkı kavradı. "Ben senin imparatorunum. Sana emir verdiğimde, onu yapacaksın. Yeğenimin işareti hakkında Alexios ile iletişime geçmeni istiyorum."

Kahinin yüzünde en ufak bir kıpırtı bile yoktu. "Otur." Bana doğru parmağını bükene kadar kime hitap ettiğini anlayamadım. "Buraya. Şimdi."

Sandalyeye iyice gömülüyorum.

Kahin bileğimi kavradı ve kolumu kendine doğru çekti. Donakalmıştım, parmağıyla Alexios'un işaretini ikiye bölen çirkin yarayı incelerken onu izliyordum. Tanrısının eserini inceliyordu.

Ve sonra onu hissediyorum—zihnime sızan yabancı bir varlık. Kahin. Zayıf zihinsel duvarlarımı sanki hiçbir şey değilmiş gibi itip geçiyor.

Anılar gözümün önünden geçiyor: benden kutsama isteyen çocuk, saray kapılarının önündeki kalabalık, tapınağı ziyaret etmek yerine

ayaklarıma attıkları adaklar. Yankılanan ilahiler, kulaklarımda yankılanan kanın uğultusu. Boğucu. Aç. Adımı çağıran tüm o sesler. Sonra—

Boşluk. Yine zihnimin içinde yalnız kaldım, bağlantı koptu.

Kahin yavaş, düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Muhtemelen Alexios'la konuşuyor. Benim onun için ne kadar değersiz olduğumu anlamaya çalışıyor.

“Peki?” Idris parmaklarını uyluğuna vuruyor. “Geri alınabilir mi?”

Başını salladı. “Hayır. Ebedi Alexios bir karar verdiğinde, kararından vazgeçmeyecek. Yeğeninizin kaderi, halkın Kan Prensesi'nin kendilerine daha çok layık olduğuna karar verdiği anda mühürlendi. Hayatı ona ait. Her zaman da öyle oldu.”

Sözleri nefesimi kesti. Beni koruması gereken tanrı tarafından terk edildim. Ailemizin nesillerdir hizmet ettiği tanrı. Uğruna kan döktüğüm, öldüğüm tanrı. Elbette biliyordum. Ama bunu sesli duymak bambaşka bir şey.

“Bir şey olmalı.” Idris odada volta atıyor. “Bir ondalık. Bir kurban. Ona bedelini söylemesini söyleyin.”

Kahin avucunu masaya vurarak şamdanları titretti. “Ben sizin saray mensuplarınızdan ya da dalkavuklarınızdan biri değilim, bu yüzden bana emir vermeye kalkışmayın. Ben Hellevig'in Baş Kahiniyim. Soyum, Alexios nefes almadan önce bu diyarlarda yaşamış bir Ebedi'ye dayanıyor.”

“Onu öldürmek şehri istikrarsızlaştırır,” diyor, ellerini saçlarının arasından geçirirken. “İnsanlar ona bayılıyor, sokaklarda isyan çıkarırlar!”

“Tanrılar imparatorluklardan bıkmış durumda.” Kahin omuz silkerek, “Yükselirler, düşerler. Sizin zavallı imparatorluğunuz toz ve hatıra olduktan çok sonra bile Alexios hayatta olacak.” dedi.

Nefes alamıyorum. Akciğerlerim çalışmıyor. Kalp atışlarımla gürültüsü arasında onların sözlerine zar zor odaklanabiliyorum.

Idris duraksadı, bana düşünceli bir bakış attı. “Bryony'nin ölümünü bir tazminat olarak kabul edecek mi?” diye sordu Kahin'e, gözlerini benden ayırmadan. “Yemin ederim.”

“Ah, eminim ki bunu kabul etmekle kalmayacak, hatta böyle bir bağıllık gösterisi için seni ödüllendirebilir bile. Bıçağı sapla, inancını onun kanının dökülmesiyle ölçecektir.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Gerçeği içime bir taş gibi çöktü. Kurt'un pazarlığı, bana vaat edilen son; hepsi elimden alınacak ve amcam bu işi halledecek. Acısız, hızlı bir şekilde nasıl yapacağını bilmeyecek.

Göğsümde vahşi bir şey çırpınıyor, kaburgalarımı dövüyor. Hareket etmem lazım. Hemen şimdi.

Sandalyemden fırladım ve odadan hızla çıktım.

“Bryony.”

Kıvrımlı koridorlarda hızla ilerlerken terliklerim kayıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece uzaklara, uzaklara, uzaklara gidiyorum—

Önümde kutsal alan açılıyor ve ben sendeleyerek içeri giriyorum, bedenim isyan ederken dizlerim mermer zemine çarpıyor. Midemdekileri sunağın arkasında kusuyorum.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Idris beni dirseğimden tutup yukarı çekiyor, parmakları dirseğime saplanıyor. “Öfken bitti mi?”

Onun elinden kurtulmak için kıvranıyorum. “Bana dokunma.”

“Koşmanın bir şeyi değiştireceğini mi düşünüyorsun?”

“Bırak.”

“Sikiş aşkına.”

Beni itti. Sunak taşına çarptım ve sertçe yere düştüm, kafatasım yere çarparak çatladı. Gözlerimin arkasında kör edici, acımasız bir acı patladı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Bak bana neler yaptırdın.” Sesi uzaktan geliyordu, elleri altıma doğru kayarken. “Neden hiçbir şeyi kolaylaştıramıyorsun? Hep kavga ediyorsun. Hep sorun çıkarıyorsun.”

Beni kucağına alıyor ve beni taşırken başım göğsüne yaslanıyor.

Bilincimi kaybetmiş olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda arabanın içindeyiz ve araba hareket halinde. Başım zonkluyor. Şakağımdaki parmak uçlarım kıpkırmızı.

“Nereye—” Dilim tutulmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi kaplayan karanlığı gözlerimden uzaklaştırıyorum. “Saraya mı gidiyoruz?”

Idris hemen cevap vermez, dikkati pencereden uzaktaki bir noktaya odaklanmıştır. Sonunda konuştuğunda sesi düz ve soğuktur. "Duehavn'a doğru gidiyoruz."

Boğazımı bir ilmek gibi sıkkan beş küçük kelime.

* * *

Duehavn Sırtı, en ham unsurlarına indirgenmiş bir manzara olan, kaya ve kardan oluşan kıvrımlı bir omurgadır. Yüksek yamaçlarda her şey durgundur. Sessiz. Zirveler öğleden sonra ışığında parıldar, alçak açılı güneş buzlu kayalıklara vurur. Hiçbir yeşillik sert kenarlarını yumuşatmaz. Hiçbir şey yaşamaz, hiçbir şey gelişmez. Burası her şeyin sona erdiği bir yer.

Yaklaşan olaylar için uygun bir zemin.

Alnımı cama dayıyorum. Belki de camları kapatırsam, bunların hepsi eriyip gider ve hafıza ve travma çamurundan çıkarılmış başka bir diriliş kâbusu olduğu ortaya çıkar. Tapınak zeminine kafamı çarptıktan sonra hayal ettiğim bir şey. Ama yara otuz dakika önce kanamayı durdurdu ve şimdi tamamen uyanığım.

Parmak uçlarım dirseğimin iç kıvrımını buluyor ve tenime kazınmış kabarık çizgileri takip ediyor.

Bir kademe daha. Derin nefes al.

İki kademe yukarı. Altımda kadife koltuğu hissediyorum. Tekerleklerin tıkırtısını duyuyorum.

Üç. Benim adım Bryony Devaliant.

Dört. Duehavn Sırtı'ndayım ve amcam beni öldürmeyi planlıyor.

Beş. Gerçek.

Hâlâ buradayım. Hâlâ öldürüleceğim yola doğru ilerliyorum.

Titreyen bir nefes alıyorum. Vagonun içindeki hava çok boğucu ve dışarı, dışarı, dışarı çıkmak istiyorum—

Gözümün kenarında bir parıltı var; Kefen güneş ışığını yakalıyor. Zirvelerin üzerinde asılı duruyor, canlı bir şey gibi dalgalanıp dans eden bir yıldız ışığı örtüsü.

Yüzeyinde pembe ve parıldayan altın sarısı, çivit mavisi ve kırmızı renkler açıyor, karlı yamaçlar boyunca birbirine karışıyor. Dağ, ışığın değdiği her yerde parıldıyor.

"Acımasızca, değil mi?" diye mırıldanıyorum. "Böylesine enfes bir şeyin böylesine acımasız bir bedel istemesi nasıl mümkün olabilir?"

İdris'in dudakları yüzünü buruşturarak birbirine kenetlendi. "Tanrıların yaratıkları sık sık böyle yapar."

Midem bulanıyor. Yutkunup gözlerine bakıyorum. "Yapacaksın, değil mi? Kahinin dediğini yapacaksın."

"Vartena için."

İki kelime. Sanki her şeyin başlangıcını ve sonunu kapsıyorlarmış gibi.

Acı bir kahkahayı zorla bastırıyorum. Elbette yapacak. Ebedi olanın lütfu, yeminini bozan yüz prenesten daha değerli. Bin tane. Onun için ben hiçbir şeyden daha değersizim, sığ bir mezara atılacak bir cesetten başka bir şey değilim. Öldürülen ve atılan bir başka lanetli kadın.

Öldürülmüş.

Bunu adlandırmak önemli geliyor. Yaşanacakların gerçeğini kabul etmek gerekiyor.

Öfke aniden geldi. Parıldayan bir öfke. Kafamı kükreyen bir statik sesle dolduruyor, her şeyi kalbimin atışına, sarmal şeklindeki düşüncelerime indirgiyor. Vartena bana ne verdi? Sunağa zincirlenmiş bir hayattan başka hiçbir şey. Ebedi olanın emriyle bana saplanan her kesiği, her hançeri düşünüyorum. Ve ne için?

Parmaklarım yumruk haline geldi. Ya tüm bu öfkeyi bir kez olsun dışarıya vurursam ne olurdu? Herkese karşı dönersem, onların da benim gibi kanatmalarına sebep olursam?

Orman açıklığındaki Kurt'u düşünüyorum. O kehribar rengi gözler, acımasız bir ilgiyle parıldayarak gözlerime dikilmişti. En azından işinde dürüsttü. En azından hızlıydı.

Bana eşit davran.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama senin elinden ölmektense Kurt'un elinden ölmeyi tercih ederim." Koltuğa tutunarak ayağa kalktım ve tavana vurdum. "Arabayı durdur!" diye bağırdım şoföre.

"Otur aşığı, Bryony."

"Dur dedim."

"Ve ben de 'otur' dedim."

Bu da ne demek?

Araba tam da olması gerektiğı kadar yavaşlıyor. Kapı kolunu hızla çekip yola atlıyorum, sivri taşlar terliklerimin altında gıcırıyor.

İdris daha adım atamadan beni yakaladı. Yumruğumu savurdum ve yumuşak bir şeye vurdum. Homurdandı ama kolumdaki tutuşu daha da sıkılaştı, şimdi morarıyordu.

"Bırak beni!" diye çırpınıyorum. "Üzerimden in, seni sefil herif—"

Beni yere seriyor, ağırlığıyla beni ezip nefes nefese kalana kadar ciğerlerimden havayı çekiyor. Dizini göğüs kemiğime bastırıyor.

"Üzerimden çekil."

Tüm gücümü ortaya koyarak çırpınıyorum. Ulaşabildiğim her şeye pençelerimle saldırıyorum. Ama İdris sadece dizini daha da sert bastırıyor ve boğazımı kavrayıp sıkıyor, nefesimi kesiyor, ta ki gözümü parlak kıvılcımlar kaplayana kadar. O uğultulu statik ses her şeyi bastırana kadar.

Bir hareket dikkatimi çekti. Şoför. Müdahale edip etmemekte kararsızmış gibi ağzı açık bir şekilde bizi izliyor.

İdris gözlerini benden ayırmadan diğer adama, "Arabaya geri dön," dedi. Başparmağı boğazıma bastırdı. "Bu kız yeminini bozdu."

Şoförün ağzı aniden kapandı. Bana tekrar baktı ve işte o an, benim değersiz olduğuma, hiçbir şey olmadığuma karar verdiği anı gördüm. Sanki on metre ötede ölmek üzereymişim gibi arkasını dönüp yerine oturdu.

Beni kaderime terk ettiler.

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle İdris'e fısıldadım. Çaresizce, tutunarak. Daralan nefes borumdan kelimeleri zorla çıkardım. "Lütfen, sadece izin ver bana—"

"Hayır." İdris'in boşa kalan eli ceketine uzandı ve mücevherli hançerini çıkardı. "Ebedi olan senin ölmeni istiyor ve Kahin'i duydun. Beni hedef almadan önce bunu kendim halletmem daha iyi."

Dişlerimi sıkıyorum. İçimdeki öfke kaburgalarıma doğru fırlıyor. "Ebediyetli olana lanet olsun. Vartena'ya lanet olsun, sana da lanet

olsun."

Gözlerimi yakalıyor. Bakışlarını süzüyor.

Sonra da bıçağı karnıma sapladı.

Silahı tekrar tekrar saplıyor, çaba sarf ederek homurdanıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, bıçağı son kez çevirip çekip çıkardığında bile hissetmiyorum. Her yerim uyuşmuş, çok soğuk. Ağzımda kan tadı var.

Gözlerimi kaplayan siyah pusun arasından, güneşin karşısında silueti belirmiş bir şekilde, üzerime çömelmiş olduğunu görüyorum.

"Seni yakmak için geri götürürdüm," diyor, bıçağı pantolonuna silerek, "ama her şeyin üstüne bir de isyan çıkarmak istemem."

Parmakları, harap olmuş elbisemin yırtık pırtık parçalarında kıvrılıyor. Birkaç acımasız darbeye, kana bulanmış kumaşı kesip atıyor. Beni sadece pelerininle, çıplak ve sunulmuş bir kurban gibi serilmiş halde bırakıyor.

"Ama bu da kanıt olarak yeterli olacak." Doğruldu ve kanlı elbiseyi sıkıca tutarak tekrar bana baktı. "İyi bir hikaye uyduracağım, Bryony. Cesur olduğunu söyleyeceğim. Kurt seni almaya geldiğinde yalvarmadığını söyleyeceğim."

Çenesi seğiriyor ve bir an için neredeyse pişman gibi görünüyor.

Neredeyse.

Sonra arabaya bindi ve beni yerde kan kaybından ölmek üzere bıraktı.

Anılar bir bir belirliyor.

Ben bir bebekim ve Alexios'un kanının ilk damlasını tapınağında alarak, beni ona bağlayan İddia'yı oluşturuyorum.

Beşinci gün, çocukluktaki sunak üzerindeki parmak batmaları, göğsümdeki hançere dönüştüğünde.

On altı yaşımdayken, bir demirleme töreninden sonra derime çentikler açtığımda kendimi öylesine bağımsız ve sürüklenmiş hissediyorum ki, gerçek olanla bağımı koparıyorum.

On dokuz yaşındaydım, İdris'in babamın cesedini sarayın ormanından sürükleyerek çıkardığını izliyordum.

Yirmi yaşındayken, şarap kokusuyla yatak odama sendeleyerek girdi. "Odessa düştü. Onlara kaza olduğunu söyleyeceğiz. Celestine Kulesi'nden düştü."

Yirmi bir, son ölümüm.

Anılarımın içine dalarken yaşlanmıyorum. Anılar üst üste biniyor: her bıçağın acısı, her ölüm, her diriliş. Beş çentik saydığım ve bunların hepsinin gerçek olduğunu anladığım her an. Gözlerimin ardında sıkıştırılmış bir sonsuzluk, tekrar tekrar ve tekrar yaşanıyor.

Beklediğim ölüm bu değildi. Ama sanırım bu da kendime söylediğim başka bir yalandı. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin sofradan artan yiyecekler için yalvarması gibi, onur için bir fedakarlık. Tek seçeneğim bıçakla nasıl karşılaşacağım olsa bile, seçme hakkı için yalvarmak.

Kurt, "Hepimiz farklı çürüme aşamalarındaki yürüyen cesetleriz," demişti. "Tek fark, sonunda yere uzandığımızda dünyadan ne kadarını yanımızda götürdüğümüzdür."

Her yerim acıyor, ama aynı zamanda hiçbir şey de acımıyor. Buz ve ateş, etrafım yumuşak ve griye dönerken içimde yayılan tuhaf, hafif bir uyuşukluk.

Belki daha kötü sonlar da vardır. Daha acımasız sonlar.

Fakat Boşluk beni ele geçirmek için uzanırken, bunun da kendine özgü bir tür zulüm olduğunu düşünüyorum.

Karanlığa ve soğuğa terk edilmek. Yalnız ve kimse tarafından yas tutulmadan.

Zaten unutuldu.

10

EVANDER

Duehavn Sırtı boyunca uzanan dar bir çıkıntıda bulunan ada, hafif kar taneleri savuruyor.

Alexios yaklaşmamla dönmedi. Kırmızı ve siyah kanatları gece gökyüzüne karşı genişçe açılırken, ayağının dibindeki nesneye, yani bir cesede, bir botunu koydu. Daha doğrusu, kırık uzuvlar ve yırtılmış tüylerden oluşan bir yığına. Sanırım biri onu kızdırmış.

Aynı fikirde olan iki kişi olacağız yakında.

"Görünüşe göre kendini eğlendirmişsin," diyorum.

Giydiği deri yeleğin kenarları yıpranmış; bu, normalde giydiği resmi kıyafet değil, antrenman yaparken giydiği bir şey. Kollarını açıkta bırakıyor ve dövmelelerini tamamen gözler önüne seriyor. Pazularına işlenmiş göksel takımyıldızları tanıyorum, ancak ön kollarından yukarı doğru akan yazı, benim doğmamdan çok daha önce ölmüş bir dil.

Önümüzde kefenin parıldayan örtüsü uzanıyor. Renkler dalgalanıyor ve çalkalanıyor, zümrüt ve ametist şeritleri solmakta olan yıldız ışığının arasından geçiyor. Ama benim dikkatimi çeken tek şey boşluklar. Vartenan manzarasının, görünmemesi gereken yerlerde görüldüğü yerler.

Alexios, "Prensesle ilgilenmedin," diyor.

Sanırım kralların ve katillerin nezaket sözlerine vakit ayırmalarına gerek yok.

Bir anda kendimi Devaliant'ın yatak odasında buldum; bacakları kalçalarımı sarmış, bedeni benimkine yaslanmış, öfkeyle kıvranıyordu. Bunda hiçbir yapmacıklık yoktu. Sadece tüm o acı ve öfkenin saf bir şekilde açığa çıkmasıydı, sanki kalbimi tamamen yutmak istiyormuş gibiydi.

Sen, benim asla olamayacağım bir şekilde dokunulmazsın. Güçlüsün. Ölümsüzsün. Ve tüm bunları böyle anlamsız şeylere harcıyorsun. Çok acınası.

O benim ödediğim bedeller hakkında ne biliyor ki? O sadece ailesinin vahşetinin hak ettiği kefareti ödeyen, kaderi belli bir kurban. Peki neden hâlâ onun ağırlığını üzerimde hissediyorum? Teninin sıcaklığını?

Neden geri dönüp, o nefret ve öfkenin penisime boşaldığında nasıl görüneceğini görmek için bu kadar can atıyorum?

"Bana yeminini bozan birini bulacağına söz vermiştin," diyorum dikkatimi tekrar tanrı-kral'a çevirerek. "Ama bulamadım."

Alexios bana doğru döndü, kırmızı gözleri parlıyordu ve gücüyle bana öyle sert bir darbe indirdi ki dişlerim titredi. "O, sunağın üzerinde hiç kanamadı. Kanının toplama kanallarına değdiğini hissetmedim."

"Anlaşmalarda sununun sunağa verilmesi gerektiği belirtilmedi. O, tapınak arazisinde zekat verdi. Dolayısıyla, yeminini bozan biri değil. Dolayısıyla, güzel bıçağında kan lekesi yok. Sizin Çapa'nız sizin açığınızın açığını buldu. İroniyi takdir etmelisiniz."

Onu zaten şiddete hazır hale getirmişken kışkırtıyorum. Ama bu hassas itme-çekme, yüzyıllar boyunca defalarca yürüdüğümüz bir yol ve ona tasmaşının sandığı kadar sıkı olmadığını her hatırlattığımda heyecanlanmadığımı söyleyemem.

Vücudundaki dövmeler kıpkırmızı parlıyordu. "Bu zavallı bahanenin geçerli olacağına gerçekten inandın mı? Yeminini bozmamış olsa bile, sahipsiz biri. Boğazını kesmene hiçbir şey engel olamaz."

Başımı yana eğerek düşündüm. "Öyleyse, ikinci bir sipariş gerekiyor, değil mi?"

Hava değişiyor. Elektrik teninde geziniyor, mavi-beyaz kıvılcımlar parmak uçları arasında sıçrıyor. Uzaktan gök gürültüsü duyuluyor. "Çok, çok dikkatli olmalısın, Kurt. Eğer bana karşı gelip aksi bir şey yaptıysan, artık hiçbir anlamı yok." Yerdeki bir kumaş parçasına uzanıp bana fırlatıyor. "Bu Hellevig tapınağının sunağında bırakılmıştı ve ben de hakkımın yok olduğunu hissettim. Bryony Devaliant öldü."

Kanlı tülbent kumaşı parmaklarımın arasında ovuyorum. Koku anında burnuma geliyor—yasemin, leylak, mor salkım. O. Kaburgalarımın arkasında tuhaf, isimsiz bir duygu uyanıyor. "Onu kim parçalara ayırdı? Amcası mı? Kız kardeşi mi? Yoksa senin çizmelerini yalayan bir soylu mu?"

"Önemli mi? Onu öldürmek, enfeksiyonun yayılmasını önledi."

Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum. Bıçağıma yaslandı ve beni yargılamaya cüret etti. Tanrıya şartlar dikte edebileceğine inanan kibirli bir ölümlüydü.

Ama ona bir söz vermiştim ve sözümü hiç tutmadım.

Acaba o son anlarında beni düşündü mü? Beklediği ölümü ve onu gerçekleştiremeyen tanrıyı...

Bu kadar derinden yaralamamalıydı. Sayısız insanı ölüme gönderdim. Güzel yüzler, güzel kızlar, hepsi birbirine benziyordu. O bir Devaliant'tı ve bu da onu herkesten daha acımasız bir ölümü hak eden biri yapıyordu.

Önemli olmamalı. Önemli değil. Sadece ödenmemiş borçlar bırakmaktan hoşlanmıyorum. Onu, beni parçalara ayırdıktan sonra hak ettiği infazı ona vermeyen haşerelerin eline bırakmıştım. Son nefesleri bana aitti.

"Başka bir şey var mı?" Sıkılmış bir şekilde sesimi kontrol altında tutuyorum. Sanki bana başka bir emir vermesi ya da beni siktirip gitmemi söylemesi umurumda değilmiş gibi. "Daha fazla boğaz kesmek mi, daha fazla ceset gömmek mi?"

"Prensesin geriye kalanını bulun." Sanki benden çizmelerini getirmemi istiyormuş gibi söylüyor. "Öldüğünde benim hakkım da kırıldı, ama büyüümün izleri ona yapışacak. Onu parçalayan o değersiz

aptal, bana cesedi getiremeyecek kadar korkaktı.” Kollarındaki dövmeleler tekrar titreşiyor ve parmaklarının arasında daha fazla şimşek çakıyor. “O Devaliant kaltak için halka açık bir yakma töreni istiyorum. Hellevig'deki herkes onun yanışını görmeli ve benim gazabımdan Anchor'ların bile kurtulamayacağını anlamalı.”

Onu hayal ederken göğsümde keskin ve rahatsız edici bir acı hissediyorum. Cesedi. Mor gözleri artık donuk ve boş, kalbime karşı o kadar şiddetle atan kalbi tamamen durmuş. Tüm o canlı duygular bir kralın emriyle söndürölmüş.

Yüz ifademi değıştirmeden gözlerimi kırpıyorum. "Şimdi mi?"

"Sonrasında." Yerdeki buruşmuş yarım tableti işaret ediyor. "Bununla nasıl oynamayı bitirdiğimi izleyin."

Esirin boğazının oyuğunda, rünlerle işlenmiş bir tasma göz kırpıyor, glifler gücünü emerken parıldıyor. Kardeşim Bastien, Alexios oynarken mahkumları hareketsiz tutmak için prangalara sihir kazıdı.

Islık çaldım. "Kraliyet muamelesi görmek için bayağı kötü bir mahkum olmalı. Ne yaptı ki? Şarabına mı işedi?"

"O bir hain. Savaşı hatırlayacak kadar yaşlı"—adamın yan tarafına acımasız bir tekme savurur, adam ıslak bir nefes alır—"ve onu yeniden canlandırmak isteyecek kadar aptal. Gözcüler, tutuklama sırasında üzerinde Turpori çeliğı buldu."

Başımı hızla kaldırdım. "Bunu nereden buldu?"

Bastien'in kılıçları, eşsiz güç imzasıyla donatılmıştır. Bunlar, insanların etimizi tüketmenin gücümüzü geçici olarak aktaracağını öğrenmesinden önce, yani bedenlerimizin sömürölecek, parçalanacak ve yutulacak başka bir kaynak olduğunu anlamadan önce, krallığımıza armağanı ve mirasıydı. Şimdi, tanrı katili kılıçların sadece birkaç kişii tarafından taşınmasına izin veriliyor, ancak bunlar için hareketli bir karaborsa var. Her ne zaman bir et alıcısı Bastien'in tüylerine el koysa, onun büyüünü kullanarak Turpori çeliğı yapabiliyorlar. Onları sürekli takip etmek zorunda kalıyoruz.

"Ondan işkenceyle bile bir cevap alamadım," diyor. "Birileri anılarını sildi. Ama kendi aramızdan kaç kişinin bu katliama ortak olduğunu asla unutmayalım."

Aşağıya uzanıp yarı tanrıyı saçlarından çekerek yukarı kaldırdı. "Belki de ölülerimizin çılgınlıklarını unuttun. Ya da belki de Asteria ve Nyholm'un Ebedilerinin geriye kalan tek şey olması seni kızdırdı. Öyle mi yani? Öldürülen bir Ebedi'ye sadakat mı?"

Yarı tanrı hırıltılı bir öksürükle kıpırdanır ve isyanının kalan kırıntılarını toplayarak Alexios'un çizmelerinin üzerine kanlı bir tükürük topu fırlatır.

Uzun bir süre Alexios'la birbirimize bakıyoruz ve onun bakışlarında kendi kederimi, insanlığın günahlarının bedelini ödeme ihtiyacımı görüyorum. Bir yanımda, beni onların her birini katletmekten alıkoyan Anlaşmaları imzaladığı için pişmanlık duyuyor.

Bence o da bunu biliyor. Bence bunu hissediyor da. Bu zehrin ne kadar derine işlediğini, asla kurtulamayacağımız bu çirkin, simbiyotik çürümenin ne kadar güçlü olduğunu tam olarak anlıyor.

"Sadece... beni öldürün..." diyor esir boğulurcasına inleyerek. "Bunu memnuniyetle karşılıyorum..."

"Ah, yapacağım," diyor Alexios. "Ama önce seni paramparça edip salya akıtan, dışkılayan bir kabağa dönüştüreceğim." Parmakları yarı insan yaratığın boğazını sıkıyor. "Belki de Kurt'un seni tekrar bir araya getirmesini sağlamalıyım ki, iç organlarını çıkarıp sana yedirdiğimde aklın başında olsun."

Alexios'un gücünün mahkumun göğsüne nüfuz edip onu parçalamasını, hiçbir şey söylemeden izliyorum. Adam, içinden bir şeyin duyulabilir bir şekilde kopmasıyla çılgılık ve inilti arasında bir ses çıkarıyor.

Kral büyüsunü daha da derine yayıyor. Organlar parçalanırken ıslak patlama sesleri havayı dolduruyor. Yarı tanrının açık ağzından kan fışkırıyor, Alexios'un ellerine ve yüzüne sıçrıyor.

Gözünü bile kırpmadı.

"Ne düşünüyorsun, Kurt?" Alexios'un sesi hafif ve sohbet havasında. "Şu iyileştirme yeteneğini yeniden kullanmak ister misin? Bağırsaklarını yedirerek mi başlayayım yoksa bu özel zevki finale mi saklayayım?"

"Duruma bağlı. Bunu ne kadar süreyle uzatmayı planlıyorsunuz? Evde beni bekleyen güzel bir şarabım var."

“Hım, haklısın.” Cesedi yere sertçe bıraktı. “Cesedi burada bırakıyorum,” dedi Alexios, elinin tersiyle yanağındaki kan lekelerini silerken. “Bu, benim bu tutumumu zayıflıkla karıştıran herkese bir hatırlatma olsun.”

"Başka kişilerin de olduğundan emin misiniz?"

Gülümsemesi kasvetli. “Arkamda ne kadar ceset bırakırsam bırakayım, kardeşlerimizi parçalayıp çiğ çiğ yiyen o pisliklerle ittifak kurmaya hazır başkaları her zaman olacaktır. Bu yüzden asla merhamet gösteremeyiz.”

Ağzım acı bir gülümsemeyle bükülüyor. "Biliyorum."

"Evet, öyle," diye mırıldanıyor Alexios ve bir an için bu neredeyse bir anlayış gibi, bir akrabalık gibi geliyor.

Belki de bu yüzden Bastien'i ve beni yanında tuttu. Çoğu insanın vicdanını sakladığı boşluğu gördü ve mükemmel katilleri bulduğunu düşündü; sadık olmamızın sebebi onu sevmemiz değil, kederimize anlam katabilecek tek kişinin o olmasıydı.

Sonuçta Alexios, tüm dünyanın yanıp kül olmasını izlemenin ne demek olduğunu yakından biliyor.

Yarı tanrıçanın cesedinin üzerinden geçip, tül bezini elimden aldı. "Prencesin son armağanı. Bunu iyi değerlendirelim, ne dersin?"

Örtü titreşiyor. Renkler solmuş, geriye sadece nekrotik siyah damarlarla bezenmiş soluk tonlar kalmış. Yıpranmış dokunun ötesinden Vartena görünüyor, ölümlü alem ise sadece bir ısı pusundan ibaret.

Durgunluğun ve yavaş yavaş çürümenin kokusunu alıyorum.

“Bu hasar. Bunun sebebi ne miydi—”

“Devaliant tarikatının üyelerinden mi?” Alexios'un dudağı dişlerinin arasından geri çekildi. “Evet.”

Elini uzatıp parmaklarını büküyor ve kan sanki karşılık olarak şarkı söylüyor. Kumaştan şeritler halinde yükseliyor, yukarı doğru çevrilmiş avucunun üzerinde birikirken havada kıvrılıyor. Damlacıklar, güç iplikleriyle birbirine bağlanmış halde dans ediyor.

Büyünün vurucu bir patlamasıyla Alexios kolunu geniş bir yay şeklinde savurdu. Kan, parıldayan bir sprey halinde Örtü'ye doğru

aktı. Örtü, çarptığı yerde dalgalandı, kızıl renk çürümüş dokuyu yırtıp geçti. Yutuyor. Temizliyor. Yavaşça, yeni koruma büyüleri yakut ve obsidyenin parıldayan damarlarında canlandı.

Bu geçici bir önlem; iltihaplı bir yaranın üzerindeki kabuk gibi. Ama bize zaman kazandırıyor.

Alexios'un büyüü kayboluyor. Ayakları üzerinde sendeliyor, vücudunda bir titreme hissediyor. Bir Ebedi'nin bile sınırları vardır.

“Çok fazla yanıyorsun,” diye mırıldanıyorum. “Dinlenmeye ihtiyacın var. Kendini bu hızla Kefen'e adamaya devam edersen—”

Acımasız bir kahkaha atıyor. “Bir şişe Black Ember'a ve iyi, sert bir sekse ihtiyacım var, illa bu sırayla olması gerekmiyor. Ama bu bariyer kendi kendine ayakta kalamayacak.”

Bana döndü, batmakta olan ışık yüzünün sert hatlarını belirginleştirdi. Gözlerinin altındaki deride derin morluklar vardı ve ne kadar bitkin görüldüğüne şaşırdım. Dokunulmaz tanrı-kraldan çok, savaştan yorgun düşmüş bir askere benziyordu.

“Ölümlülerle sabrım tükendi.” Sözleri duygusuz, ifadesiz ve işte tam da bu anlarda en tahmin edilemez, en tehlikeli halini alıyor. “Vartenanlar kayıtsız ve ben de küçük bir prenses diğer taraftaki aptalları oyaladığı her seferinde Kutsal Örtü üzerine sürekli vergi dağıtmaya devam edemem. Eğer o koyunlar kendilerini yönetemiyorsa ve Anlaşmalar onların yönetimine müdahale etmemi engelliyorsa, o zaman yerlerini hatırlatmak gerekiyor.”

“Yemin bozanları ibretlik bir örnek haline getirmemi mi istiyorsunuz?”

“Böyle zamanlarda vahşet bir sanattır. Artık yarım yamalak işlere, hainlere ve yemin bozanlara temiz öldürmelere yer yok. Kitleler tembelleştiğinde, onlara ders vermek bizim görevimizdir.”

Başımı hafifçe eğdim. “Başka bir emriniz var mı?”

Alexios, saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi hareketsiz kalıyor. Yavaşça, bilinçli bir şekilde yaklaşıyor, dudakları benimkilerin üzerinde duruyor ve nefesindeki baharatlı tadı hissedebiliyorum.

“Bir şey daha,” diyor ölümcül bir yumuşaklıkla. “Doğrudan bir emri görmezden geldiğin için seni unuttuğumu ya da affettiğimi sanma.”

Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturuyorum. "İtaatsizlik benim çekiciliğimin bir parçası."

"Haklısın," diye mırıldandı. "Küçümseme senin en çekici özelliklerinden biri. Bu ağzının seni nasıl belaya soktuğunu hep sevmişimdir."

Alexios dudaklarını benimkine bastırıp beni derin ve şehvetli bir şekilde öpüyor. Öpüşte hiçbir şefkat yok. Gerçek bir sevgi ya da arzu da yok. Fırtınalar Tanrısı için her şey kontrolle ilgili. Gücün baş döndürücü, yıkıcı itiş kakışıyla ilgili; kimin gücü elinde tuttuğu ve kimin onun kaprislerine boyun eğdiğiyle ilgili. Beni istediği için öpmüyor.

Beni öpüyor çünkü aklımı karıştırmaktan hoşlanıyor.

Alexios öpüşmeyi kesip dudaklarını çeneme sürdü. "Ama merak etmeden duramıyorum..." Dili boynumda gezindi, ardından dişleri cezalandırıcı bir şekilde kenetlendi. İçimden bir tıslama sesi çıktı. "Prensesi emrettiğim gibi öldürmediysen, tam olarak ne yaptın?"

"Onunla oynadım. Kılıcımın tadını ona tattırdım."

"Hım. Üzerinde ne vardı? Bana bir resmini çizin."

İstemsizce, prensesin anısı su yüzüne çıktı. Kalçalarımın üzerinde, üzerinde sadece kan lekeli gecelik olan bir kadın. Işıltılı teni, dağınık saçları ve öldürme niyetiyle parlayan gözleri. Birkaç dakika boyunca, ondan nefret etmem için tüm nedenleri unutmama izin verdim.

"Beyaz ipek," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "İlginç kısımların hepsini zar zor örtmüştü. Kırmızıya bulanmış hali daha da güzel görünüyordu."

Kükredi, nefesi titreyerek bana çarptı ve elleri omuzlarıma saplanarak talepte bulundu. Bana nasıl karşı geldiğimi anlattırırken bile iddiasını ortaya koydu. Hala benimle uğraşıyor.

"Bana oyunundan bahset." Dişlerini boynumda hafifçe gezdirdi ve hareketi bir öpücükle sonlandırdı. "Ne oynadın?"

Ne yaptığını biliyorum; bana bir Devaliant'ın kaçmasına izin verdiğimi hatırlatıyor. Bıçağımı kalbine dayadığımı ve görevi yerine eğlenceyi seçtiğimi hatırlatıyor. Onunla oynadığım gibi benimle de oynuyor.

Ama ben senin sunağındaki şirin bir çapa değilim.

“Beni paramparça ettiği bir oyun,” diyorum sertçe. Başımı geriye doğru eğip boğazımın daha fazlasını ağzına doğru açıyorum. Sessiz bir “siktir git” mesajı. “Ve onu değerlendiriyorum. İşi bitirmeden önce bir gece daha yanımda tutmaya degecek kadar eğlenceli olup olmadığına karar veriyorum.”

"Öyle miydi?" diye soruyor, köprücük kemiğim boyunca öperek. "Eğlenceli miydi?"

"Acımasız. Delicesine. Doğrudan boğaza saldıran ve bir şey kırılana kadar titreten türden bir kız. Yüzyıllardır gördüğüm en güzel şey."

Kışkırtmak amacıyla. Tahrik etmek amacıyla.

Dudakları kulağımın kenarına değdi. "Ona seni biraz daha incitmesi için yalvardın mı?"

Ve biraz daha zor.

"Şiddetin tatlı şeylerin içindeki vahşi yanı nasıl ortaya çıkardığını görmek hoşuma gidiyor. Son vedasından önce bir kez daha sahneye çıkmayı hak ettiğine karar verdim."

Birkaç anlığına, bedenim ve bıçak arasında, prenses akkor gibi parlamıştı. Birilerini, herhangi birini, acısıyla boğmak istemişti. Günah işlemeye meyilli bir ağzı ve kara delik gibi bir kalbi olan böyle bir kız...

Onun ne kadar ileri gidebileceğini ve sonunda pes edebileceğini görmek istemiştim.

Alexios kıkırdadı ve dudaklarını tekrar sertçe benimkine bastırarak fısıldadı, "Umarım bu küçük zevkin karşılığını almıştır."

Sonra gücü boğazımı kırbaçlayıp sıkıca kavradı. Ezdi. Boğuldum. Gözlerimi karanlık noktalar kapladı, ciğerlerim yandı ve duyularım köreldi, ta ki kalbimin kükreyen sesi her şeyi bastırana kadar.

“Seni uyarmıştım, eğer beni tekrar hayal kırıklığına uğratırsan, tasmamın ilmeğe dönüştüğünde neler olacağını hatırlatacağım.” Başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerinden geçti. “İtaatsiz astlar cezalandırılır. Ya yalancılar? Yalancıların dilleri koparılır.”

Başımı geriye doğru zorlarken tutuşu daha da sıkılaştı. Diğer eli dudaklarımın arasına girip çenemi iyice açtı. Sonra dilimi parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Ve hançerini çekiyor.

Turpori çeliğinin keskin kenarını, dilimi keserkenki yakıcı acıyı hissediyorum. Çeneme doğru fışkıran kanın ve metalin tadını alıyorum. Acı uzakta, kalbimin gürültüsü ve kralın gücünün zonklayan baskısı tarafından bastırılıyor.

Kopmuş dilimi boğazıma sokuyor ve avucunu ağzıma kapatıyor.

"Yut bunu," diye tısladı yanağıma.

Siktir git.

Gözlerim kararmaya başlarken, kemiklerim onun iradesinin ezici gücü altında gıcırıyor, ona dik dik bakıyorum.

"Yut onu."

Alexios'un tasmaı, gücümü doğal halinin yarısına indiriyor; onsuz eşit olurduk. Bir gün onu koparacağım. Ve bunu yaptığımda, kırmak isteyeceğim şey kemikler değil. Onun lanet olası omurgasının tabanı.

Ama bugün o gün değil.

Ben de yutkunuyorum.

Alexios beni bıraktı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm.

"Dilin yeniden uzayana kadar," diyor soğuk bir sesle, "umarım onu daha akıllıca kullanmayı öğrenirsin. Bir sonraki hedefim kanatlarını almak olmazdı."

BRYONY

"Hayattasın." Bir kadının sesi parazitlerin arasından duyuluyor. Nazik ama kararlı. "Sadece nefes al."

Ona odaklanmaya çalışıyorum ama her şey uzak ve bulanık, sanki suyun derinliklerindeymişim gibi. Vücudum acıyor. Ölümü dilemenize neden olacak türden bir acı—ama zaten ölmüştüm. Değil miydim?

Parmaklarım içgüdüsel olarak hareket ediyor, pelerinimi iterek iç dirseğimdeki yara izlerini takip ediyor. Her biri beni uçurumun kenarından geri çeken birer bağ gibi.

İlk çentik için dokunuyorum. Nefes al. Nefes alıyorsun.

İki çentik. Altınızdaki pürüzlü kayayı, soğğun keskinliğini hissedin.

Üç. Adınız Bryony Devaliant.

Dört. Amcanızın sizi öldürmeye çalıştığı Duehavn Sırtı'ndasınız.

Beş. Bu gerçek. Hayatta kalmamanız gerekirken hayatta kaldınız.

Gözlerimi aralıyorum. Bulanık kanatlar görüş alanımı dolduruyor; ışıktaki parıldayan mor alt tonlu kömür karası tüyler. Yarı tanrıça, koyu mavi benekler dışında neredeyse renksiz olan soluk irisleriyle bana bakıyor. İnce ve zarif kemikli, kalp şeklinde bir yüze ve omuz hizasında lavanta rengi saçlara sahip. Beni süzerken dudakları bir çizgi haline geliyor.

“Osbu Denizi üzerinde uçarken seni gördüm.” Pelerininin altından görünen bandajların olduğu karnıma hafifçe dokundu. “İyi ki biraz saha tıbbi bilgim varmış, yoksa yaklaşık yarım dakika boyunca ölüydün.”

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

“Henüz teşekkür etme. Hâlâ oldukça kötü durumdasın.” Pelerinimi çıplak bedenimin etrafına daha sıkı sarıyor. Bana karşı kaba ama nazik davranıyor, kırık şeylerle uğraşmaya alışınca böyle oluyor işte. “Boşluk seni almadan önce bileğinde bir yemin bozanının izini fark ettim. Bu bir İnfazcının işi mi? Genellikle daha temiz öldürmeleri tercih ederler.”

Bileğimdeki çıplaklığı görünce kalbim duruyor. Alexios'un hakkı yok olmuş, yargısının izi bile kalmamış. Derimin orada, onun sembolünün parıltısı olmadan ilk kez olduğunu görüyorum. Artık sahipsizim, savunmasızım—herkesin alabileceği biriyim.

“Amcamdı,” diye zar zor söyleyebildim. “İmparator İdris. Ebediyete sunulan bir adak.”

Burun kıvırdı. "Kan soyundan gelen değerli bir kraliyet üyesinin ölümle işaretlendiğini hiç görmemiştım." Ayağa kalkıp o devasa kanatlarını gerdi. "Şok geçirmeden önce seni sıcak bir yere götürmemiz gerek. Ayakta durabilir misin?"

Dünya kayıp duruyor, yerinde durmayı reddediyor. Gözlerim bir türlü sabitlenmiyor. "Hayır."

İç çekerek kemerini çözdü ve pelerininin etrafına dolayarak kumaşı bandajların üzerinden sıkıca bağladı. "İşte. Bu, yolculuk boyunca seni düzgün tutmaya yeter. Kanatlarımdan biri diğerinden daha zayıf, bu yüzden seni taşımak rahat bir yolculuk olmayacak. Eğer üzerime kusarsan, seni denize atacağım. Anlaştık mı?"

Başka bir şey söyleyecek enerjim olmadığı için güçsüzce başımı salladım.

Eğilip beni kollarına aldı ve sonra havalandık. Yer baş döndürücü bir hızla arkamızdan kayıp gitti. Sivri bir çıkıntıdan kaçınmak için sert bir şekilde sola döndüğünde midem bulandı. Omuzlarındaki gerginliği, bizi havada tutmak için çalışan kasların kasılmasını ve yoğunluğunu hissettim.

Aşağıya bakma hatasını yapıyorum ve hemen gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum. Karanlık beni aşağı çekiyor ve dibe doğru sürüklüyor.

Bu sefer, kendimi karanlığın içine sürüklemesine izin verdim.

* * *

"Hey. Uyanın. Buradayız."

Ağırlaşmış göz kapaklarımı açtığımda, yarı tanrıçanın beni süzdüğünü, soluk mor saçlarının yanaklarında dans ettiğini gördüm. Arkasında bir ağaç kemeri vardı. Sıcak bir esinti, kalın ve nemli yaprakları hışırdatıyor, tenimi alışılmadık bir enerjiyle gıdıklıyordu.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Bir yerlerde senin içinde bulunduğun bu karmaşayı halledebileceğimizi düşündüm."

Başımı çevirip gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim. Her yöne uzanan sisli bir ormandan başka bir şey yoktu, medeniyetin izine rastlanmıyordu—ta ki sisin içinden karanlık bir silüet belirene kadar.

İlk bakışta, yerden yükselen tek başına bir kule gibi görünüyor. Ancak daha sonra sis dağılıyor ve siyah taştan oluşan geniş bir kütle içinde birden fazla kule ortaya çıkıyor. Bazıları ince ve uzun, diğerleri ise daha kısa ve geniş; kemerli köprüler ve dolambaçlı yollarla en yüksek olan ana yapıya bağlanıyorlar.

Ve güller. Binlerce, binlerce kırmızı tırmanıcı gül, kalın dallı gövdeleriyle her şeyin etrafına gelişigüzel dolanıyor, sanki sahibi onları budamak veya evcilleştirmekle uğraşmak istememiş gibi. Binanın hiçbir kısmı bu bitki örtüsünden kurtulamamış; ön kaldırım bile parıldayan kıvılcık güller ve parmak uzunluğundaki dikenlerle çevrili. Duvarlara tırmanıyorlar, birbirlerine dolanarak yer yer duvarların altında kayboluyorlar. Tırmanıyor gibi değil, boğuyor gibi görünüyorlar.

Çiçeklerin doğal olmayan parıltısını, o binanın yapısını, bitkilerin ışık saçan özelliğini, havada hissedilen ve artık sihir olarak tanıdığım o yoğun basıncı zihnimde canlandırdıkça, dehşet kaslarımı donduruyor.

Scillari'deyim. Beni Kutsal Örtü'nün içinden geçirdi.

Aman tanrım.

Korku beni sarıyor. Acı, daha kötü bir şeyin, kör bir paniğin lehine bir kenara itiliyor. Düşüncelerim tek bir, nabız gibi atan zorunluluğa odaklanıyor: Buradan çıkmalıyım.

"Beni geri uçur." Omuzlarını tırmalıyorum, içimdeki acıyı umursamadan. "Beni nereye bıraktığın umurumda değil, sadece—"

Sinirli bir şekilde homurdanarak beni ayağa kaldırdı. "Elbette, Prenses. Sizi hemen geri götüreceğim. Ve Azureian Denizi'nin üzerinde bir yerde kan kaybından öldüğünüzde, cesedinize layıkıyla bir veda töreni düzenleyeceğim. Belki de harika karar verme becerileriniz hakkında dokunaklı bir övgü konuşması yaparım."

Histeri boğazımı kemiriyor. "Burada bulunmam yasa dışı—"

"Farkındayım. Kan kaybı seni histerik yapıyor, o yüzden işi basitleştireceğim. Sürünerek o kapıya gideceksin ve karşıdaki herif kapıyı açtığında ona Amara'nın seni gönderdiğini söyle. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Ama Anlaşmalar—"

"Ölüysen hiçbir anlamı olmayacak." Beni öne doğru itti ve sonra kanatlarını çırparak havaya fırladı. "Kapı. Çal. Amara seni gönderdi," diye seslendi omzunun üzerinden. "İyi şanslar."

O beni orada bırakıp giderken, donakalmış bir halde onu izliyorum. Bir anda yalnız kaldım ve düşüncelerim çılgılık atıyor.

Olabildiğince uzağa koşmam gerekiyor. Belki şansım yaver gider ve vücudum pes edince her şey çabuk biter.

Ama içimdeki inatçı bir ses, sunağın önünde yaşadığım onca ölüme rağmen devam etmemi sağladı ve fısıldıyor: Henüz değil. Biraz daha sabret. Şimdi pes etmek için çok fazla kez öldüm. Theodora'nın hayatta olduğumu bilmesi gerekiyor.

Ağaçların arasından kuleye doğru topallayarak ilerliyorum, her adımda saplanan acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Hareket etmeye devam et. Bir ayağımı diğerinin önüne at. Ön kapıya doğru ilerlerken dikenli çalılar beni pençeliyor. Kapıda, ağzı hırlayan bir kurt kafasına benzeyen kocaman bir kapı tokmağı var.

Elim titriyor ona uzanırken. Ahşap üzerinde parıldayan semboller değişen desenler halinde beliriyor ve kapı içeri doğru açılıyor. Büyünün her yeri saran uğultusu altında, baharat ve tütsü kokusu burnumu gıdıklıyor.

Eşiği aşarken sendeliyorum. Atrium net bir şekilde belirirken ışık gözlerimi kamaştırıyor. Burada da her yerde güller var. Duvarlara tırmanıyorlar, sütunların etrafını sarıyorlar ve merdivenlerden yukarı doğru kıvrılıyorlar. Bu vahşi görünüm, gösterişli mimariyle tezat oluşturuyor. En az yirmi metre yüksekliğindeki uzun, kemerli pencereler, siyah ve altın işlemeli tonozlu bir tavana doğru kıvrılarak tüm salonu çerçeveleyiyor.

Yumuşak koltuklar, kitaplar ve mumlarla dolu koyu renk ahşap masaların yanına gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş. Görkemli dekoruna rağmen, mekan rahat ve yaşanmış bir havaya sahip. Kaosun içinden garip küçük heykeller fırlıyor, yıldızları takip etmek için kullanılan nesneler ve amacını tahmin bile edemeyeceğim rastgele biblolar var.

Bütün bunların verdiği mesaj açıkça ortada: Burada önemli biri yaşıyor. Gücü ve parası olan, hatta ikisinden de fazlasıyla olan biri.

İşte o zaman duydum. Bir ses, kınından çıkarılan bir silah gibi sessizliği yarıp geçti.

"Bu gerçekten ilginç."

Hayır, hayır, hayır.

O sesi tanıyorum. Bulanık ve yankılı, hecelerin etrafında kıvrılan hoş bir aksan.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, evrenin kendi içine kapanmasını, beni yutmasını ve kendisini, bunun olmadığı, benim olmadığım bir şekle dönüştürmesini diliyorum.

"Alexios bana senin öldüğünü söyledi, Devaliant."

Bu bir kâbus, değil mi? Her an uyanabilirim. Değil mi?

"Ama işte buradasın," diye devam ediyor, şimdi daha da yaklaşıyor. "Çoğunlukla sapasağlamsın, ama sert bir rüzgar bile seni devirebilirmiş gibi görünüyorsun."

Sonunda gözlerimi açıp arkamı dönme cesaretini topladım.

Kurt birkaç metre ötedeki bir sütuna yaslanmış uzanıyor. Başını yana eğmiş, beni inceliyor; altın rengi gözleri parıldıyor ve dudaklarında sanki bana gülmemeye çalışıyormuş gibi bir eğlence ifadesi var. Altın tüyleri, yukarıdaki cam kubbeden süzülen ışıkta parıldıyor. Bu herif son derece rahat, sanki benim gelip gününü mahvetmemi bekliyormuş gibi.

Lanet olsun hayatıma. Tabii ki de burada son bulacaktım, yaralı ve neredeyse bilincim yerinde değil. Hayatımda karşılaştığım en ölümcül, en sapık yaratığın evinde kapana kısılmıştım.

"Amara biliyordu." Yeni bir ağrı nöbetiyle dişlerimi sıkarken sesim ifadesiz çıktı. "Beni kiminle terk edeceğini gayet iyi biliyordu, değil mi?"

Kurt kıkırdadı. "Amara seni buraya mı getirdi? Ah, biliyordu. Sanırım bana bir hediye göndermeye karar verdi. Ne kadar düşünceliymiş, değil mi?" Sütundan uzaklaştı. "Peki, kimdi o?"

Gözlerimi kırpıyorum, gözlerimdeki lekelerden dolayı konsantre olmaya çalışıyorum. "Kim... ne?"

Kurt yavaş yavaş yaklaşıyor, aramızda sadece bir santimlik bir mesafe kalıyor. Kokusu duyularımı istila ediyor—yağmur, duman, hafif bir narenciye kokusu. Mantıklı içgüdülerim kaçmamı haykırırken bile, yaklaşmaya ve gardımı indirmeye iten bir cazibe.

Gözleri boğazıma kaydı, yara izime ve Idris'in boynumda bıraktığı, eminim ki etkileyici bir morluk halkasına takıldı. "O yara izine geri döneriz," dedi, "ve sana onu verecek kadar yaklaşan kişiye. Ama önce, seni kan içinde bırakan ve kıyafetlerini şakağına götüren o adi herife odaklanalım. Bir isim istiyorum."

Yüz ifadesi beni çok, çok hareketsiz bırakıyor. Eğlence kaybolmuş, yerini soğuk ve acımasız bir bakış almış. Amcamı bu canavara fırlatıp, elinden gelenin en kötüsünü yapmasına izin verdiğimi hayal ediyorum.

Ama hayır. Idris benim. En azından, bu durumdan kurtulabilirsem benim olacak.

"Hesaplaşmam gereken bir iş bu," diyorum sesimi titrememeye çalışarak. "Beni öldürmek üzere misin?"

Eğer öleceksem, ayakta öleceğim.

Kurt alaycı bir gülümsemeyle, "Seninle bunu daha önce konuşmuştuk," dedi, "ama sana unutturmuştum. Geri ister misin?"

Gücü beni altüst ediyor. Zihnimde bir görüntü seli beliriyor, parçalanmış duysal anılar birbirinin üzerine yığılıyor: ellerimin altında, kanla ıslanmış teni. Dişlerimin arasında dudaklarının bakır tadı. Kulağıma fısıldayan sesi, ona daha çok acı çektirmemi söylüyor.

Beni senin için kanlar içinde bırak, acımasız kız.

"Ah."

"Evet," diye mırıldandı Kurt gülümseyerek. "Ah."

Yanaklarım kızardı. Ama utancımı gizlemeye fırsat bulamadan, elleri kalçalarımın yerleşti ve beni öylece tuttu, geri çekilmemi engelledi. Bir avcının avıyla oynaması gibi, yine beni dikkatle izliyordu.

Kalbim göğsümde tekliyor. "Kurt—"

"Kurt, ne? Tahmin edeyim, 'Kurt, lütfen beni bağışla' mı? 'Kurt, lütfen merhamet et' mi?" Daha da yaklaşp fısıldadı, "Yoksa belki de 'Kurt, lütfen tekrar yapalım' mı?"

"Kurt, git... kendini becer," diye nefes nefese kaldım, sendelemeden önce kendimi toparlayarak.

Sırıttı. "Her gece, bazen de hırslıysam iki gece." Tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Şöyle bir şey var, Devaliant. Ailenle aramda pek parlak bir geçmiş yok ve Alexios senin cesedini teslim etmemi istiyor. Ceset konusunda çok ısrarcıydı. Ama düşünüyorum da..." Gözleri beni yavaşça, dikkatlice süzdü. "Seninle zaman geçireceğim. Gerçekten planlayacağım. O güzel gözlerin kararmasını izlemeden önce her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum."

Hasta herif. Ayakta kalmak için mücadele ederken parmaklarım yumruk oluyor. Amcam tarafından bıçaklanıp hayatta kaldığıma inanamıyorum, sonunda buradayım.

"Öyleyse siz plan yaparken ben de dinlenebilir miyim?" Oda dönmeyi bırakmıyor.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Keskinleşiyor. Gücünün yakıcı saldırısına karşı kendimi hazırlıyorum.

Bunun yerine, kontrollü bir nefes vererek şöyle dedi: "Koridorun sağ tarafında, beyaz bir geyik resminin bulunduğu duvar halısının

altında bir yatak odası var. Biraz dinlenin. Eşyalarım dokunmayın. Sizinle ne yapacağıma sonra karar veririm."

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı sallıyorum.

Hiçbir karşılık vermeden kalçalarımı bıraktı, kanatlarını sırtına yakın bir şekilde kıvrarak uzaklaştı.

"Neden bir isim istedin?" diye sordum arkasından. "Bana zarar veren kişinin adını."

Kurt duraksar. "Çünkü idam şartlarını kabul ettim. Nasıl öleceğine ben karar veririm. Başka kimse değil."

Sonra altın tüyleriyle bir iz bırakarak koridorda hızla uzaklaştı.

EVANDER

Amara geç kaldı ve benim de bahçemde volta atmaktan ve kendi huzursuzluğumla boğuşmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadı.

Ben hiçbir zaman sabırlı bir erkek olmadım. Beklemek, karanlıktan anıların sinsice dışarı çıkmasına izin veren açık bir pencere gibidir. Ve bu, günümüzdeki varoluşumun tamamını zetlemiyor mu? Turpori'nin eski prensi ve Scillari'nin gelecekteki tanrı-kralı, Asteria'nın Ebedi'si için bir kurda indirgenmiş. Emir bekliyorum. İzin bekliyorum. Tıpkı bir köpek gibi.

Otur. Kal. Topukta yr.

Asi astlar cezalandırılır. Ya yalancılar? Yalancıların dilleri koparılır.

Ve şimdi Alexios'un öldürmek istediği kız benim elimde. Bu ironi, bu kadar vahim olmasaydı çok komik olurdu. Bryony Devaliant'ı antremde ayakta dururken gördüğümde, ilk igdm boğazını parçalamak değildi. Hatta fke bile değildi.

Bu bir rahatlamaydı. nemsiz bir ölümlünün ölmemiş olmasına duyduğum rahatlamayı hissetmiyorum. Bir avcı, yaralı avı inine getirildiğinde tereddüt etmez. Atılır. Parçalar. Peki ben neden yapmadım?

Yumuşuyorsun, sesin kardeşimin fısıltılarına çok benziyor. Devaliantların bize neler yaptığını unuttun mu?

Unutmadım. Asla da unutmayacağım. Peki neden Devaliant'ın yüzüne baktığımda, "Onu paramparça edeceğim" diye düşünmedim?

Hayır, bu hain bir fısıltıydı. Sinsiydi.

Onu tekrar tatmak istiyorum.

O içeri girdiğinden beri doğu kanadının pencereleri karanlık. Onu misafir odamda, eşyalarım dokunurken hayal etmeden edemiyorum. Yatağımda uzanmış, o gümüş rengi saçları siyah çarşaflarımın üzerinde belirgin bir şekilde duruyor. Daha önce pelerinde kan kokusu almıştım. İçimdeki zavallı, iğrenç bir parça sürekli içeri girip onu kontrol etmem gerektiğini düşünüyor.

Kendime bunun kırık oyuncaklarla oynamaktan hoşlanmadığım için olduğunu söylüyorum. Gerçek bir endişe değil bu. Kendime, onun penisimi sertleştirmesinin, çekici, yasak insan vajinasına yakın olmanın normal bir tepkisi olduğunu söylüyorum. Altı yüzyıldır ölümlü biriyle ilişkiye girmedim. Bu neredeyse yeniden bir yenilik gibi.

Dürüst olmak gerekirse, kendime birçok şey söylüyorum.

"Buradan bile homurdanmanı duyabiliyorum." Amara'nın sesi, karmakarışık düşüncelerimi böldü. "Ya canlı bir kemirgeni yutmak üzeresin ya da kederli anlarından birine denk geldim."

Gökyüzünden süzülerek kanatlarını sonuna kadar açtığı anda arkamı döndüm. Bahçe yoluna inerken ay ışığı tüylerinin mor parıltısına yansdı. Karanlıkta gözleri maviden çok mordu.

"Geç kaldın."

"Vay canına." Omzundan bir tüyü silkeledi. "‘Hayatta kaldığın için şükürler olsun’ ya da ‘Buraya gelirken ölmediğine çok sevindim’ bile demediler mi?"

Yanına doğru yürüdüm. "Buraya gelirken ölmediğine çok sevindim, yoksa yaptığın o iğrenç şeyin cezasını bizzat kendim çekemezdim."

"Demek hediye aldın," diyor yavaşça gülümseyerek.

Bir anlığına ona öylece bakakaldım. Ne cüret ama...

"Hediye, alıcının bir tür onayını gerektirir. Yaptığın şey, bir kedinin parçalanmış bir kuşu sahibinin ayaklarının dibine bırakması gibi, yarı ölü bir insanı kapıma bırakıp sonra da gün batımına doğru uçup

gitmek için Kutsal Örtü'deki tüm korumaları harekete geçirme riskini almaktı.” Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. “Alexios onu burada bulursa ne olacağını biliyor musun? Onu halka açık bir cenaze töreni için teslim etmem gerekiyordu, çay ikramı için ağırlamam değil. Bu sabah o kız yüzünden dilim koparıldı.” Daha da yaklaştım. “Bir dahaki sefere, muhtemelen kendi sikimi yutmamı sağlayacak.”

"Bana sorarsanız bu oldukça dramatik."

"Ben yapmadım." Saçlarımı elimle karıştırdım. "Sınır Muhafızları fark etmeden onu Scillari'ye nasıl soktunuz ki?"

"Lütfen. Ben bir Ebedi olmayabilirim, ama Alexios'un güvenlik önlemlerini iyi biliyorum. Nereye bakılacağını bilenler kolayca bunlardan kaçınabilir. Kaptanı beceriksizliği yüzünden öldürmezseniz, Muhafızlara birkaç ipucu vermekten memnuniyet duyarım."

Shroud kontrol noktalarında konuşlanmış her bir piçi bulup, ders materyali olarak kullanmak üzere testislerini saray duvarına çivilemeyi aklıma not ettiğimi söylemeye gerek bile yok. Son birkaç saattir beni ısıtan şey tam olarak bu fantezi.

Hepimiz gelişim sürecindeyiz.

"Neden bu riski aldın?" diye soruyorum. "İdam edilmek istiyorsan sınırda buluşmak için bana işaret verebilirdin."

Kuleme şöyle bir baktı ve omuz silkti. "Bence hakkınız olanı özel olarak alma şansını hak ediyordunuz."

Burada hangi tür kangrenleşmiş yaraları kurcaladığının tam olarak farkında. İntikamla uzun bir geçmişim var. Güvenilir bir bıçak gibi, körelmiş ama hala kana susamış. Sadece onu serbest bırakmak için bir bahaneye ihtiyacım var ve Amara sayesinde, evimde kurban gibi bağlanmış her türlü acı ve kaybın canlı, nefes alan bir sembolüne sahibim.

Ne güzel bir hediye. Tüm nefretimi içine tıktırabileceğim ne kadar da düzenli, derli toplu bir kutu. Ne kadar düşünceli.

"Kan kokusuyla yanıma geldi. Durumu ne kadar kötü?" Ses tonumun ne kadar kontrollü olduğuyla gurur duyuyorum.

Amara tereddüt ederek yüzümü inceledi. "Dört bıçak yarası saydım. Kalbi tekrar atmaya başlamadan önce tepede öldü. Onu Duehavn'da bulduğum yerde daha fazla yaşayamayacağını anladım."

İçimde keskin bir burkulma hissediyorum. Bunu görmezden geliyorum. Diğer tüm rahatsız edici duyguların öldüğü derinlere itiyorum.

Eğer o tepede Boşluğa geçseydi, onu Alexios'a ve Örtü'ye bağlayan büyü bozulurdu. Alexios onun hala hayatta olduğunu hissedemezdi. En azından buna şükürler olsun. Bir seferde kaç vücut parçamı yenileyebileceğimi test etmek istemezdim.

"Ama onu stabilize etmeyi başardınız mı?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar Amara'ya çevirerek. "Onu gördüğümde ayaktaydı ve konuşuyordu."

"Onu tedavi ettim. Devaliant soyunu kirleten ilahi kan muhtemelen gerisini halletti."

Sanki o kızın damarlarında akanları unutabilirmişim gibi. Sanki onun kökenine dair hatırlatma, bilerek saplanan bir bıçak değilmiş gibi.

Midemdeki o şey daha da sıkışıyor. Daha da çirkinleşiyor. Onu eski nefretimin altına gömüyorum. Denenmiş ve doğrulanmış bir yöntem. Alternatifinden çok daha güvenli ve sonsuz derecede daha tatmin edici.

"Devaliantların olması gerekenden daha uzun süre oyalanma yetenekleri var," diyorum. "Onun için giyecek bir şeyler getirmen gerekiyor. O buradayken kulede her zamanki hizmetkarlarım olamaz ve kıyafetlere ihtiyacı var."

Gözlerini kırıştırdı. "Bekle. Onu iyileştirecek misin? Onu öldürmek için getirdim. Evcil hayvan olarak sahiplenmek için değil."

Ah, onu iyileştireceğim. Ama iyiliğimden değil. Bryony Devaliant'ın benim gibi acı çekmesini sağlamak için bir şans daha istiyorum. O aileden birini paramparça etmek için bir fırsat daha. Ölümsüzlük, savaşın dehşetiyle birleştiğinde, belirli bir tür dengesiz deliliğe yol açar.

Onu ısırduğımda hâlâ nefretini görmek istiyorum.

"Misafir odamda paramparça bir halde yatıyor olabileceği için onu öldüremem. Bu sportmenliğe aykırı olur."

Amara yavaşça, "Bu, gerçek bir duyguya tehlikeli derecede benziyordu," diyor.

“Saçmalama. Onu diyeceğim, kıvranmasını ve bana saldırmasını izleyeceğim, sonra da keşke onu çabuk öldürseydim diyecek. Hiçbir zaman Devaliant'ı oyuncak olarak kullanmadım.”

Ona dokunduğumda bir şeyleri uyandırmış olması önemli değil. Geçer.

Amara tartışmak istiyor gibi görünüyor. Benim zayıf gerekçelerimin içini hemen görebiliyor.

Sonra kanatlarını açarak geri çekiliyor. "Pekala, neyse." Gözlerini deviriyor. "Ona bir elbise getireceğim. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

13

BRYONY

Kurt'un odasının kapısı arkamdan gürültüyle kapanıyor. Oda, deri koltuklar ve cilalı koyu renk ahşap mobilyalarla, neredeyse tonozlu tavana kadar uzanan kitaplıklarla son derece şık bir şekilde döşenmiş. Bir katilin ininin, bir beyefendinin sığınağı gibi görünmesi. En uçta, siyah ipek çarşafı dört direkli bir yatak var; uzanıp ölmek için mükemmel bir yer.

Ama bacaklarım pes etmeden önce sadece üç adım atabiliyorum.

Yere yığılıp yanıma kıvrılıyorum, hassas merkezimi korumak için dizlerimi göğsüme çekiyorum. Karanlık çevreme yayılıyor. Nefes almak dayanılmaz bir acı.

Eski ritüelime tutunuyorum; tenime kazıdığım kabarık izlere, parmak uçlarımla her bir çıkıntıyı işaretlemeye.

Tek bir girintili çıkıntılı çizgi. Nefes alın. Akciğerlerinizin nasıl genişleyip daraldığını, havanın nasıl içeri ve dışarı aktığını hatırlayın.

İki oluk. Hisset. Yanağının altındaki halı, zeminin soğukluğu.

Üç yara izi. İsim. Bryony. Kimse bunu senden alamaz.

Dört oluk. Mevcut. Scillari'desiniz.

Beş yara izi. Çektiğim acı, bunun gerçek olduğunu gösteriyor.

Orada ne kadar süre yattığımı, yaraları ve kalp atışlarını saydığımı bilmiyorum. Saatler, diye düşünüyorum. Sonunda, kapının hafifçe

açıldığını fark ediyorum. Dikkatli ayak sesleri yaklaşıyor.

Kurt, avıyla oynamak için geri döndü.

Ayak sesleri durdu. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum, tıpkı gücü gibi ezici ve amansız. Nasıl görüneceğimi düşündükçe utanç içimi yakıyor—acımasızca küçük bir top gibi kıvrılmış, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakarken sessiz bir hırıltıyla dişlerimi gösteriyor olacağım.

Acımasızlığa hazırlanıyorum. Ellerin ezici kavrayışına. Amcamın başlattığı işi bitirecek olan bıçağın boğazıma olan ısırığına.

Gelmiyor.

Bunun yerine, güçlü kollar altıma kayarak cansız bedenimi kucaklayıp geniş göğsüne yasladı. Kokusu beni sardı; narenciye ve çam ağacı kokusu.

Kurt beni yatağına bırakırken, "Ne kadar yaralandığımı bana söylemeliydin," dedi.

Çatlamış dudaklarımı yaladım ve hırıltılı bir sesle, "Başka bir oyuncak bul... Bu bozuk." dedim.

"Devaliant. Bana bakın."

Bakışlarımı onun gözleriyle buluşturmak için yukarıya doğru kaldırdım. Koridor ışığı yüzünü altın rengine boyamış, kehribar rengi gözlerini aydınlatmıştı. Bir zamanlar, güzelliği hakkındaki hikayelerin abartılı olduğunu düşünürdüm. Gerçek çok daha kötü.

"Lütfen çok dikkatlice dinleyin," diyor Kurt. "Bunu bir dakika boyunca yapabilir misiniz?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel." Sıcak parmaklar yanağıma dokunuyor ve istemsizce irkiliyorum. Dokunuşunu yumuşatıyor ama geri çekilmiyor, başparmağının ucu elmacık kemiğimin üzerinde kayıtsız bir okşama gibi geziniyor. "İki seçeneğin var. Birinci seçenek: Gücümü kullanarak seni bir araya getiririm ve ölümün hakkında pazarlık yapmaya devam ederiz. İkinci seçenek: Kendime bir içki doldururum ve hayal kırıklığı yaratan bir sonla senin ölümünü izlerim. Hangisini tercih edeceğimi tahmin et bakalım."

Ciddi ciddi bana burada yavaş yavaş kan kaybından ölmeyi mi yoksa gelecekte onun beni öldürmesine izin vermeyi mi tercih

edeceğimi mi soruyor? Seçeneklerim bunlar mı?

"Şerefsiz," diye tısladım.

İçten bir kahkaha yükseldi. "Bu yaratıcılıktan veya iğneleme gücünden yoksundu. Bana acınası diyen kadın daha iyisini hak ediyor. Ne dersin? Seni iyileştiriyorum mu yoksa ölmene mi izin veriyorum?"

Çok kolay, değil mi? Teslim olup, bana bahşettiği o kısıtlı zamanı kabullenmek. Ama ikinci bir düşünceyle, yeni parlak oyuncağını edindikten sadece birkaç saat sonra elinden alınması onun hakkı olurdu. Onu, keyfine göre beni paramparça etme zevkinden mahrum bırakacak kadar kinciyim.

"Ya ben bunun sona ermesini istersem?" diye soruyorum ona.

Fury'nin yüzü karardı. "Yani bana her şey bu mu diyorsun? Benimle kendi şartlarında bir son için pazarlık edecek cesarete sahip olan Devaliant öylece pes mi edecek?" Tiksintiyle alay etti. "Kahretsin, bu çok acınası."

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. Bir şekilde, bir tanrıyı hayal kırıklığına uğratmak, onu kızdırmaktan daha kötü.

Ama işi henüz bitmedi. "Yani, bu son cevabınız mı? Lütfen bana zamanımı böyle saçma sapan şeylerle harcamalı mıyım yoksa hâlâ gazabınızda boğulmamı mı istiyorsunuz, bildirin."

Kendi sözlerim bana bir meydan okuma gibi fırlatıldı. Onu paramparça ettim ve öfkeme layık bir son istedim, şimdi ise geri kalanını, bütün ziyafeti istiyor.

Başka şeyler de isteyebilirim. Idris'le şahsen görüşme şansı, Theo'ya veda etme fırsatı. Eğer karşılığını veririm, belki de bunları vermeye razı olur.

Ben de çenemi sıktım. "Öyleyse, hadi başlayalım."

Memnuniyet duygusu kabarıyor. "İşte buradasın. Beni sıkmayacağını biliyordum." Uzanıp parmağını çenemin altına geçirerek yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Sen en iyi türden düşmansın. Dışleri olan türden."

Eli belimdeki Amara'nın kemerine uzandı. Tek bir sert çekişle kumaş ayrıldı ve beni çıplak, savunmasız bıraktı. Boğazıma panik saplandı. Daha önce hiç bir erkeğin önünde çıplak olmamıştım.

Ellerim göğüslerimi örtmek için kalktı ama o sabırsız bir sesle ellerimi itti.

"Yapma," diye uyarıyor. "Hasarı değerlendirmem gerekiyor."

Gözlerim aniden kapanıyor. Görmemek neredeyse daha da kötü. Her şeyi daha da şiddetlendiriyor; vücudumdaki uğultuyu, bakışlarının her yara izimi, kusurumu ve acımı daha da derinden sarsmasını.

Amara'nın bandajlarını dikkatlice çıkarıyor. Diğer eliyle, parmak uçları boynumdaki buruşuk kesiğe dokunuyor. Kurt'un bakışlarının aşağıya doğru indiğini, bıçak yaralarını incelediğini hissediyorum; yaşadığım acıların kronolojisi. Beni kutsal Çapa, yemin bozan ve kurban etme gibi dar kalıplara sokmaya çalışan adamların ve kralların öyküsü; sanki bütün benliğim o düzenli kutuların içine sığabilirmiş gibi.

"Devla svaust," diye mırıldanıyor. "Bir kasap bile keskin bir bıçağın ve sağlam bir elin değerini bilir. Sadece beceriksiz bir bıçakçı körelmiş çelikle işini yapar ve güzel bir kadını dağda kanlar içinde ölüme terk eder."

Kaburgalarımındaki yarayı yoklarken dokunuşu nazikti. Yeni bir acı dalgasıyla iniltimi zorla bastırdım.

"Kırmızı güller," diye nefes nefese söylüyorum.

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Ne?"

"İşimiz bittiğinde... avlunuzdaki çiçekler bana memleketimdeki cenaze güllerini hatırlatıyor... Onları cenaze ateşime koyun. Böylece beni hatırlarsınız."

Yavaş ve yıkıcı gülümsemesi nefesimi kesiyor.

Sonra ağzını açarak her şeyi mahvediyor.

"Endişelenme, Devaliant. Seni yok ettiğimde, bu sonsuza dek yankılanacak bir hesaplaşma olacak. Kemiklerinden karşılıklı yıkımımızın anıtını yontacağım ve sana çağlara layık bir sunak kuracağım."

O tam bir deli.

Aniden, içgüdüsel bir kesinlikle bu yaratığın beni bütün olarak yutabileceğine, bunu istediğine, benden alabileceği tüm eğlence değerini çıkardıktan sonra dişlerini geçirip beni yutacağına dair bir hisse kapıldım.

"Sana hiç akıl hastası olduğunu söyleyen oldu mu?" diye soruyorum.

"Sonsuz bir şekilde. Eğer bunu yapmasalardı endişelenirdim."

Kurt ellerini karnımın üzerine yayıyor, dokunuşu samimi. Garip bir şekilde saygılı. Teninde doğal olmayan bir sıcaklık var, gücü aramızda vızıldayan bir akım gibi, aniden pençeler gibi bana saplanıyor.

Keskin, acı dolu bir tıslama sesi çıkarıyorum.

Yavaşça, gücü neredeyse yok olana kadar azaltıyor. "Biliyorum acıyor. Ama seni düzeltmek için vücudunla temasa ihtiyacım var. Şu anki haliyle bu birden fazla seans gerektirecek. Hoş olmayacak, bu yüzden nefesini tut ve başka bir şey düşün. Bunu benim için başarabilir misin?"

Kendimi toplamaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra da kısaca başımı salladım.

"Cesur kız," diyor o kadar alçak sesle ki neredeyse duyamıyorum.

Gücü yeniden açığa çıkıyor. En derin yaranın yırtık kenarlarını yalıyor, giderek artıyor, ta ki sinir uçlarım çığlık atana kadar, sonra da içeri, içeri, içeri dalıyor, yırtılmış eti bir araya getiriyor, delinmiş organları ve kopmuş damarları dikeyyor. Acı azaldıkça damarlarıma sıcaklık yayılıyor. Acının yanması hafifledikçe iç çekiyorum ve gücünün sıcaklığı garip bir şekilde rahatlatıcı hale geliyor.

Elleri keşiflerine devam ediyor, dokunuşu emin ve sağlam. Kesin.

"Sanatçı ellerine sahipsin," diye mırıldanıyorum. "O becerikli parmaklarında bütün o gücü kullanıyorsun, yaratmak yerine yıkmak için."

Mırıldanarak, "Kasaplar ve sanatçılar o kadar da farklı değiller. İkimiz de parçaları yeniden düzenlemenin güzelliğini anlıyoruz." dedi.

"Ama sen bir cellatsın ama şifacının gücüne sahipsin. Ne garip, değil mi?"

"Hayatın bir mizah anlayışı var. İnan bana, yeniden bir araya getirebildiğimden daha çok parçaladığım beden var." Parmakları kaburgalarımın bastırarak bir şeyi kontrol ediyor. "İç kanama durdu. Bu gece biraz daha olursa vücudun iflas eder. Bu gücü uzun zamandır kullanmadım."

"Ne kadardır?"

Aramızda uzun bir sessizlik oluşuyor. Sonra: "Savaştan beri."

Üç basit kelime ve aralarındaki boşlukta, dile getirmediği gerçek yatıyor: yüzyıllarca kullanılmamışlık. Bu büyüünün solmasına izin vermiş, ta ki onu kendi içindeki karanlık, kullanılmayan bir köşeden çıkarıp, benim gibiler için tozunu alıp yeniden ortaya çıkarmak zorunda kalana kadar.

Çok fazla şey açığa vurduğunu fark eden Kurt gözlerini kırptırdı ve çenesini sıktı. "Savaş alanında kırık ve kan içinde bulduğum bir şeye benziyorsun," diye devam etti kasıtlı bir acımasızlıkla. "Parçaladığım tüm umutsuz insanların arasına tam olarak uyacaktın."

Dengelerim bozuluyor. Hayatta kalmayı başardığım her şey birdenbire üzerime yıkılıyor ve bu çok fazla. Bir anda, çıplaklığımın, ellerinin, savunmasızlığımın, her yerdeki bu kanın farkına varıyorum. Her şey çok fazla, çok yakın ve çok ham. Oda küçülüyor, ciğerlerim daralırken görüş alanımın kenarları kararıyor.

Cildimde kan izi olmamalı. İhtiyacım olan şey—

"Temizlenmem gerek," diye nefes nefese kaldım. "Gerekli olan..."

"Nefes al." Sesi net ve buyurgan. "Önce nefes alacağız, tamam mı? Yavaşça, içeri ve dışarı. Bana odaklan."

Kaburgalarımı ezen basınca rağmen nefes almak için mücadele ediyorum, itaat etmeye çalışıyorum. Yavaş yavaş, uğultulu statik ses alçak bir uğultuya dönüşüyor. Göğsümü sıkan bantlar gevşiyor.

"Güzel." Kurt geri çekilip yüzümü inceledi. "Henüz iyileşmemiş olan yerleri pansuman edeceğim. Sonra seni banyoya sokacağız." Yakındaki bir masadan bir kutu alıp içinden yumuşak bir kumaş parçası çıkardı. "Bu suda dayanır," dedi ve kumaşı belime sardı. "Geri kalanını iyileştirince yarın çıkaracağım. Küvete kadar sana yardım etsem idare edebilir misin?"

"Evet."

Beni kollarına alıyor. İçimde tiksinti dalgasının, hayvani paniğin yükselmesini bekliyorum. Ama gelmiyor. Sadece beni banyo odasına taşıırkenki yoğun sıcaklığı var.

İlk izlenimim, son derece gösterişli olmasıydı; her yer serin mermer ve yaldızlı armatürlerle döşenmişti. Geniş, gömme bir küvet mekana

hakimdi ve kanatlarını rahatlıkla içine alabilecek büyüklükteydi. Tezgahın üzerinde yumuşak havlular ve çeşitli renkli cam şişeler sıralanmıştı.

Beni küvetin kenarındaki bir sandalyeye oturttu ve birkaç musluğu çevirdi. Şaşkınlığımla, bir panel açıldı ve küçük bir şelale leğeni doldurdu. Hellevig'deki borulara benzemiyordu; gerçek, doğal bir şelale. Oda hızla hoş, narenciye kokusuyla doldu. Birkaç dakika sonra, paneli kapatmak için düğmeyi çevirdi ve su akışı kesildi.

O beni küvete sokarken nefesimi tutuyorum ve suya batarken dişlerimin arasından bir inilti çıkıyor.

Şişeleri toplayıp havluları açarak uzaklaştı. Ve sonra, şaşkınlığıma, küvetin yanına diz çöktü. Neredeyse itaatkar bir şekilde. Süngeri suya attı ve bana doğru yavaşça uzandı, istersem onu durdurabilirdim. Durdurmadım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o da aleti omurgamın çıkıntıları üzerinde gezdirirken.

"Zar zor dik oturabiliyorsun. Yardım ediyorum." Yardımları aksamadan devam ediyor, süngerle her dokunuşu hipnotize edici. "Daha önce hiç kimse bana bu aptalca dürtüyü ilham etmemişti. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermedim."

Alnımı küvetin serin kenarına yasladım. "Çok fazla dürtüsel davranıyor musun?"

"Hiçbir zaman mantıklı olmakla suçlandığımı söyleyemem."

Yorgunluk uzuvlarıma yerleşiyor, beni sıcak karanlığa sürüklüyor. Bilincime tutunarak direniyorum. Bilmem gereken tek bir şey var.

"Bana adını söyle. Gerçek adını," diyorum, suyun damlama ve şırıltı seslerinin arasında zar zor duyulabilen bir sesle.

Birden hareketsiz kalıyor. Sonra, sanki itiraf zorla ağzından çıkarılıyormuş gibi, "Evander." diyor.

"Evander," diye fısıldadım, gözlerimi yavaşça kapatarak. Şeklini inceledim. Sesleri hissettim. "Bir canavar için güzel bir isim."

Güzel bir isim. Bu kadar çirkin bir şey için.

"Canavarlar doğuştan olmaz." Süngeri boynumda gezdiriyor. "Yaratılırız. Bazılarımız anlamsız, acımasız savaşlarda. Şimdi uyumaya

git. Seni kurulayıp yatağına yatıracağım.”

Ağırlıksızım, sürükleniyorum, karanlığa teslim oluyorum. "Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?"

“Bu gece olmaz.”

14

BRYONY

Beni ilk öldürdüklerinde beş yaşındaydım.

Ebedi Olan'ın bu konularda kuralları var. Alexios, ruhlarımızın bebekken ölmenin travmasına dayanamayacağını söylüyor, bu yüzden Devaliant çocukları, diğer tüm Hak İddia Edilen insanlar gibi parmaklarını deliyorlar. Tapınak toplama kanallarına sadece minicik bir damla kan.

Beşinci isim gününüze kadar.

Kimse sizi sunağa hazırlamaz. Kimsenin elinizi tutmasına ve size teselli fısıldamasına izin verilmez. Ve bıçağın saplanmasından önceki ve sonraki her an, üzerinizden atabileceğiniz bulanık, yarım yamalak bir kâbus değildir: hatırlayacak kadar büyüksünüz. Çoğu çocuk botlarını nasıl bağlayacağını öğrenirken, ben ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğreniyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadı Theo o gün bana. İki yıl boyunca yaşadığı ölümler onu inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilen biri haline getirmişti. "Her şey yoluna girecek."

Baş Kahin, babamla konuşurken ona hiç bakmadı bile. "Onu dışarı çıkarın. Çocuğun dikkatini dağıtıyor."

Babam onu sürükleyerek götürürken Theo'nun bağırışlarını hâlâ duyabiliyorum.

Üç kahin beni çevreledi. Biri kollarımı kavrayıp beni sunağın üzerine kaldırdı, diğeri bacaklarımı yere sabitledi.

Ve biri bıçağı tutuyordu.

İlk öldüğümde çığlık attım. Kılıçlı Kahin, ses çıkarmayı bırakana kadar avucunu ağzıma kapattı. Boşluktan döndüğümde bir daha çığlık atmadım—ta ki Idris beni Duehavn'da ikiye ayırana kadar.

Travmanın özelliği bu: deri gibi iyileşmiyor. Gömülü kalmıyor. İçinizde yuva kuruyor, bir tuzak gibi sabırla uyanmayı bekliyor. Ve uyku ile uyanıklık arasında, kabuslar ile gerçeklik arasında sıkışıp kaldığınızda, dünya simsiyah buz olduğunda, işte o zaman çirkin anılar karanlıktan süzülerek çıkıyor. Beş yaşındaki kızın Boşluk tarafından yutulduğunda sonsuza dek öldüğünü sanıyordum. Yüzünü taşıyan tanınmaz bir yaratığın tükürdüğünü düşünüyordum.

Sonra onu rüyamda gördüm ve rüya şöyleydi:

Yanaklarımda yumuşak sabah güneşi. Taze pişmiş ekmek ve sosis kokusu. Tapınak gününde yatakta kahvaltı için uyanan küçük bir kız çocuğu gibiyim yeniden. Kandan önce. Bıçaklardan önce. Ağzımı kapatan elden önce—

Sus. Çırpınmayı bırak. Sakin ol.

Derin bir nefes alarak birden doğruldum. Güneş taş zemine, altın iplikli halılara, kitap raflarına eğik bir şekilde vuruyordu. Hellevig'deki odam değildi burası.

Kurt Kulesi.

Pencerenin yanında, üzeri örtülü yemeklerle dolu gümüş bir tepsi duruyordu. Yemeklerin birbirine karışan kokuları tekrar burnuma çarptı ve anılarımı yeniden gün yüzüne çıkarmakla tehdit etti.

Kendimi zorla yataktan kaldırdım. Tepsinin yanında katlanmış bir kumaş parçası duruyordu—bir gecelik. Mavi ipek o kadar ince ki neredeyse saydam, dantel işlemeler ve incilerle süslenmiş, korsesinde sarı değerli taşlar var. Bu, birden fazla kez giyilebilecek bir kıyafet değil. Yanında gelen iç çamaşırları da öyle—onlar, bir sevgilinin onları yırtıp atmadan önce hayranlıkla izlemesi için tasarlanmış türden.

Kurtun her bir ipek parçasını tek tek seçtiğini düşündükçe yüzüm kızarıyor. İpek parçalarının nasıl yapışacağını hayal ediyorum.

Nasıl da yırtılırdı.

Theodora'nın sesi zihnimde yankılanıyor. "Bry, giyinmen gerekiyor. Altında hiçbir şey olmadan yırtık pırtık bir pelerinle dolaşamazsın. Şimdi giyin."

Ben de öyle yapıyorum. Saçma sapan iç çamaşırlarını giyiyorum ve geceliği başımdan hızla geçiriyorum. Tabii ki, mükemmel bir şekilde oturuyor, onun bakmak isteyeceği her yerde vücudumu sıkıca sarıyor.

Duvarlar üzerime kapanmaya başlamadan, ciğerlerim taşa dönmeden, oda eğilip bulanıklaşmadan, havada boğulmadan, nefes alamamadan, düşünemez hale gelmeden, burada bir saniye daha kalamaz hale gelmeden önce, son minik inci düğmeyi ilmeğinden geçirmeyi başarıyorum.

Koşuyorum. Koridor oraya kadar uzanıyor.

Önümde pencereler var, camın ardında yeşil bir patlama. Kapılardan içeri giriyorum, daralmış ciğerlerime hava çekiyorum. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Gül kokusunun duyularımı doldurmasına izin veriyorum.

Sonunda, nefesimi normale döndürmeyi başardığımda, yukarı bakıyorum. Bahçe vahşi ve özgürce yayılıyor, Hellevig'in keskin hatlı çitlerine hiç benzemiyor. Tırmanıcı güller yolları kaplıyor ve her ağaç gövdesi ve dalının, her yıkık heykelin ve çeşmenin etrafına dolanıyor. Bütün bunların altında, tenimi gıdıklayan hafif bir elektrik uğultusu var—büyüleyici.

Kurtun büyüü.

Bir anlık pervasızlıkla koşmayı düşündüm. Theo'ya ulaşmaya çalışıyordum—

Dur. Çıplak bileğim, Scillari'de yasadışı olarak bulunan ve bir nebze olsun güvenlik sağlayabilecek tek şeyden mahrum bırakılmış bir insan olduğumu alaycı bir şekilde hatırlatıyor.

Hiçbir işaret yok. Hiçbir koruma yok. Sadece alınmaya hazır et.

Boğazımdan hırıltılı bir ses çıktı. "Kahretsin."

Güllerin ortasında diz çöküp ellerimi toprağa gömüyorum. Bir şeye tutunmalıyım. Bir şeye zarar vermeliyim. Avuç avuç otları koparıırken

dikenler avuçlarımı deliyor. Ellerim kan içinde, sarmaşıklar bileklerime dolanıyor ama devam ediyorum. Duramıyorum—

“Çoğu insan yaralandığında dinlenir.” Kurt’un sözleri, hem eğlendiren hem de sinirlendiren bir şekilde, karmakarışık düşüncelerimi böldü. “Kahvaltına dokunmadın. Aç değil misin? Yoksa bahçemi mahvetmeye o kadar mı kararlısın ki, kahvaltına bile zahmet etmeye tenezzül etmiyorsun?”

Yıpranmış avuç içlerime bakıyorum. "Neden umurunda?"

"Nankör bir velet mi yoksa sana söz verdiğim idamı hak etmek için çalışan biri mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

Cevap vermiyorum. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Aslında evet. Güllerimin üzerine kan sıçratmayı bırakmanı istiyorum. Onları rahatsız ediyor."

İnanmaz bir kahkaha attım. Ciddi olamaz. Ama hayır, sesinde en ufak bir mizah izi bile yoktu.

"Böyle devam edersen, o güller seni benden önce paramparça eder," diye ekliyor.

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor, ne kadar perişan halde olduğumu fark ediyorum. Hayvan gibi nefes nefese, elbisem paramparça olmuş, pislik ve kan içinde. Sanki yeterince derine kazarsam içimdeki çürümeyi ortaya çıkarabileceğim gibi, onun bahçesini alt üst ediyorum.

"Bana bak." Sessiz bir emir. "Yüzüme bak, toprağa değil."

Sonunda bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. Kurt'a doğrudan bakmak bir hataydı. Güneş ışığında parıldayan altın kanatlarına, sanki uykusunu bölmüşüm gibi alnına dökülen koyu renk tüylerine bakmak... Bana araştırmacı bir bakış attı, ellerimde oyalandı. Kırık, çamurlu tırnaklarımda ve dikenlerden kalan sıyrıklarda.

"Bu bedeni sırf sen tekrar zarar verebilesin diye yeniden bir araya getirmediğim," diyor neredeyse nazikçe.

Bir an için Kurt kayboldu ve bana bakan erkek oldu. Daha iyisini bilmeseydim, yüzündeki ifadeyi neredeyse endişe olarak nitelendirirdim. Ama daha iyisini biliyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok; muhtemelen oyuncağının onu eğlendiremeyecek kadar hasar görmüş olmasından endişeleniyor.

Ayağa kalktım. "Beni Vartena'ya götürün. Yapmam gereken şeyler var. Ödemesi gereken insanlar var."

Bu, dilencilığe en çok yaklaştığım durum olacak.

Kurt kanatlarını içeri çekip beni bir kez daha inceliyor; yıkımı, dağılmamın bariz işaretlerini değerlendiriyor. Onun beni bu kadar zayıf görmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Bunu değerlendireceğim," diyor. "Sonrasında."

"Neyden sonra?"

"Sonra," diye tekrarlıyor yavaşça, "içeri giriyoruz ve sen benim mülkümün her yerine kan bulaştırmadan seni tekrar bir araya dikmeyi bitiriyorum."

"Senin esirin olmayı kabul etmedim," diye çıktım. "Dün geceki görüşmemizde böyle bir şey yoktu."

"Olsun bakalım. Şu an seninle pazarlık yapmıyorum. Yıkmadığın kıyafetin bile kalmadı."

Dişlerimi sıkıyorum. Elbiseyi ne hale getirdiğimi görerek tekrar kendime bakıyorum. "İpek istemiyorum," diyorum soğuk bir sesle.

Dikkatini üzerimde gezdiriyor. "Elbiseyi Amara seçti. Güllerimi mahvetmeyi planladığını bilseydim, ondan sana daha dayanıklı bir şey getirmesini isterdim..." Elini sallıyor. "Daha dayanıklı bir şey."

"Pratik bir şey istiyorum."

"Bugün çok talepkarsın, değil mi? Beni iyileştir, giydir, evime gönder." Sinirle kanatlarını çırpıyor. "Seni parçalamayacak kadar cömert olan her tanrıya şartlar mı dikte ediyorsun, yoksa ben özel miyim?"

"Bu sapık oyunda baş düşmanınız olmamı istiyorsanız, benim ihtiyaçlarım var."

Başını yana eğmiş, şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi.

Onun beni haddimi bildirmesini bekliyorum. Bana hiçbir şey olmadığını, sadece onun malını tahrip eden, talepte bulunmaya hakkı olmayan bir insan olduğumu haykırmasını bekliyorum. Ne olduğumu, ne olmadığını hatırlayana kadar beni çizmelerinin altında ezeceğini bekliyorum.

Ama o, bunun yerine daha da yaklaşıyor. “Şu küçük öfke nöbetine boyun eğdiğimi ve istediğin gibi seni hemen geri gönderdiğimi varsayalım. Silah yok, hazırlık yok. Düzgün bir çift ayakkabı bile yok. Nereye gideceksin? Planın ne?”

Ona dik dik baktım. "İstedliğini elde edene kadar hayatta kalacağım. Bu kadar yaygara koparma."

"Beni bu konuda titiz biri olarak görün. Yatırım yaptım ve işim bitene kadar yatırımlarımı korurum."

Yüzüne tükürmemek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti.

Kurt alçak bir ses çıkarır. Parmakları çeneme dokunur, çenemi yukarı kaldırır. “Seni kim bıçakladı? Amcan mı? Başka bir korkak soylu mu? İntikam ve adalet güzel bir ikili oluşturur, Devaliant. Bana bir isim ver, ölümünü benden çalmaya çalıştıkları için cesetlerini sana vereyim.” Başını eğip dudakları yanağıma değerken nefes alır, “Kime zarar vereyim ki, zalim kız?”

Ona bir isim vermek kolay olurdu. O güzel, ölümcül pençelerini kınından çıkarıp bana haksızlık eden herkesi mahvetmesine izin vermek kolay olurdu. Sesinde, kendini fazla dikkatli tutuşunda şiddet var. Tüm düşmanlarımla arasında muhteşem bir katliam yaratırdı.

Ama ben bunu istemiyorum.

Parmaklarımı bileğinin etrafına doladım, nabzının avucumda nasıl hızla attığını fark ettim. "Hayır."

Kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?"

“Size isim vermeyeceğim. İntikamımı alma hakkınız yok. Benden çaldıkları her şeyi kendi ellerimle, kendi zamanımda geri alacağım.”

Dudakları yavaşça bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir gün, tüm o öfkenin gücüyle koca diyarları ateşe vereceksin. Ve ben de onların yanışını izlemek için orada olmak istiyorum."

"Bunu görebilmek için yeterince uzun süre yaşamama izin vermeniz gerekecek," diyorum, onun çekim gücüne kapılmış bir halde. Bu garip, şiddetli akrabalığın içinde.

Ve Duehavn'daki ölümümün, beş yaşındaki ilk ölümüm gibi beni değiştirdiğini fark ettim. Farklı uyandım. Bu sefer, bir amacı olan biri olarak ve bu amaç dünyayı kanatmak. Ve Kurt mu? O, Boşluk'tan

benimle birlikte gelen her karanlık şeyi ortaya çıkarmak ve tüm çirkin, hırçın parçalarımı ışığa çıkarmak için mükemmel bir tanrı. Beni, kendisi kadar aç ve vahşi bir canavara dönüştürmek için.

“Sanırım öyle yapardım, değil mi?” diye mırıldanıyor. “Keşke sen bir Devaliant olsaydın.”

Kurt elini indirip uzaklaştı.

“Burada çok uzun süre kalma.” Kuleye doğru başını salladı. “Yıkan. Karnın vücudundan dışarı çıkmaya çalışmadan önce biraz yemek ye. Sonra da bana gel ki seni iyileştirmeyi bitireyim.”

EVANDER

Çalışma odasının kapısı gıcırtyla açılıyor. Devaliant odaya girerken gözlerimi kitabımda tutuyorum, ama yine de onu takip ediyorum—kumaş hışırtısı, yasemin, yağmur ve banyodan gelen sabunun tatlı, vahşi kokusu.

“Merhaba, Kurt.”

"Merhaba, düşmanım," diyorum sayfayı çevirirken. Tek bir kelime bile okumadan.

Ayak sesleri halının üzerinde fısıldıyor. "Senin gibi önemli birinin bir hizmetçi ordusu olmamasına şaşırdım. Seni ararken bu koridorlarda dolaşırken neredeyse bir yıl yaşlandım."

"Kapıma ölümlü bir prenses geldiğinde onlara gelmemelerini söylemek zorunda kaldım."

"Beni Vartena'ya geri götürmenizden memnuniyet duyarım."

"Hâlâ üzerinde düşünüyorum. Seninle ilgili planlarıma uyup uymadığına karar vermeye çalışıyorum."

İçini çekti. "Eve gitmem gerek. Sana bitmemiş işlerim olduğunu söylemiştim."

Buna cevap vermiyorum. Bunun yerine, kitabımı hızla kapatıp bir kenara fırlatıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Gümüş beyaz saçları dağılmış, yanakları banyodan dolayı hala kızarmış. Üzerinde onun için bıraktığım tişört var. Dizinin ortasına kadar uzanıyor, zar

zor edepli, göğüs dekoltesinin en ufak bir ipucu. Bakışlarım bacaklarında geziniyor, ıslıl ıslıl tenini bozan kızgın şişliklere ve çiziklere takılıyor—güllerimle boğuşmasından kalan hatıralar.

"Buraya gel," dedim bacağımı okşayarak.

Boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Ciddi olamazsın. Kucağına oturmayacağım."

"Hayır mı?" diye sııttım. "Bıçağımla oynamana izin verdiğimde üzerime oturmakta hiç sorun yaşamadın."

"Bu farklıydı."

Öyle miydi? Anladığım kadarıyla değişen tek şey bulunduğumuz yer. Hala bana sanki ellerini kanıma bulamak istiyormuş gibi bakıyor. Ben de hala onun penisimin üzerinde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum.

"Gücümün çalışması için temasa ihtiyacım var. Bu yüzden, sizi halının üzerine yatırmamı tercih etmiyorsanız..." Tekrar bacağıma vuruyorum. "Oturun."

Bir an için, bana "git kendini becer" diyeceğinden eminim. Gözlerinin ardında süregelen savaşı, hızla azalan seçeneklerinin hızlı hesaplamasını adeta görebiliyorum.

Sonra, sanki bu taviz ondan zorla alınıyormuş gibi, öne doğru bir adım atıp, sanki kendini kızgın kömürlerin üzerine bırakıyormuş gibi bacaklarımın üzerine yerleşti. "Şimdi mutlu musun?"

"Çok mutluyum." Ödünç aldığı gömleğin düğmelerine uzanıyorum. "Bakalım ne kadar hasar kalmış."

Eli hızla uzandı, parmakları bileğimi kavradı. "Sakin aklından bir şey geçirme."

Kaşımı kaldırıyorum. "Neyden bahsediyorsun? Seni iyileştirmekten mi? Yoksa kucağımda çıplak olacağın gerçeğinden mi?"

"İkisi de. Hiçbiri." Sinirle nefesini dışarı verdi. "Sadece... uslu dur."

"Ben her zaman düzgün davranırım. Sadece iyi davranışın kendi tanımım var."

Bir anlık tereddütten sonra, beni yavaşça bıraktı.

Düğmeleri yavaşça ilikliyorum, her kumaş kayması yavaş bir açığa çıkış. Köprücük kemiklerinin narin çukurları, göğüs kemiğinin

pürüzsüzlüğü, göğüslerinin dolgun şişkinliği. Soğuk havada meme uçları belirginleşiyor ve inlememi bastırıyorum. Devla svaust, yıldızlar düşmanımı güzelleştirmişti.

Her hareketini dikkatle takip ediyor, vücudunda hafif bir titreme hissediyor. Sanki kaçmamak, hırlamamak ve saldırmamak için tüm öz kontrolünü kullanıyor.

İyi. Eğer benden korkacak kadar akli olmasaydı, zekasını sorgulardım.

"Rahat ol," diye mırıldanıyorum. "İstemediğin sürece ısırmam."

"Bu, sandığınız kadar iç rahatlatıcı değil."

Ellerim belini buluyor, parmaklarımla bandajı dikkatlice açıyorum. Sargı düştüğünde nefesi kesiliyor, yaralarının kalıntıları ortaya çıkıyor: hafif morluklar, henüz tam iyileşmemiş kesikler, bahçemden aldığı yeni yaralar. Dün, onu Boşluğa kaymaktan korumak, tüm iç hasarı onarmakla geçmişti. Bugün ise geri kalan zaman. Küçük acılar.

Avuçlarımı kaburgalarına bastırıp, sihrimi dikkatlice ona aktarıyorum. Çok fazla değil; sadece hafif bir sıcaklık dokunuşu ve ardından gelen bir zevk fısıltısı.

"Ne—" Sesi titreyerek bir nefes kesilmesiyle kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Sizi iyileştiriyorum. Yoksa durmamı mı tercih edersiniz?"

Gücün bir başka dalgası daha içini kaplarken bir ürperti geçti. Omurgası gerildi, uzun kirpikleri yanaklarına değdi. Uyarılmasının kokusu havada yoğun ve baş döndürücü bir şekilde yayıldı ve gözlerini açtığında rahatsız, sinirli görünüyordu.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Devaliant benimle birlikte olmak istiyor ve bu yüzden kendinden nefret ediyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, tamamen masum bir şekilde.

Ben bir piçim. Bir katilim. Bu kızın hayatını mahvedeceğim. Ama o kadar acımasız değilim ki, pantolonumun içinden vajinasının kaygan sıcaklığını hissettiğimi söyleyeyim, hele de kaçmaya bu kadar yakınken.

Hoş olmayan bir düşüncüyü uzaklaştırmak istercesine başını hafifçe salladı. "Öncekinden farklı hissediyorum... Ağrı daha az."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, dokunuşum kaburgalarının narin merdivenine, kalçalarının keskin çıkıntısına değiyor. Ne kadar çok güzel kemik. "Dün pratik yapmamıştım ve yanlışlıkla zarar vermemek için kısa tuttum. Ama bu hediye savaş alanı için değildi. İbadet içindi." Duraklıyorum, gözlerine bakıyorum. "Hem zevk vermek hem de iyileştirmek için."

Bacakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve kalçaları tam penisimin üzerinde kıpırdadı. Dişlerimi sıktım, sertliğimi hissetmesin diye onu geriye doğru ittim. Eğer böyle hareket etmeye devam ederse, durum hızla rahatsız edici bir hal alacak.

"Her şeyi tamamen klinik bir şekilde ele alalım, olur mu?" diye sert bir sesle soruyor. Yakınlık ve duyuşsal algı nedeniyle aşınmış sınırları yeniden kurma girişimi.

"İsrar ediyorsan," diyorum omuz silkerek. Sanki onun burada olması bile beni tahrik etmiyormuş gibi.

Çalışırken dokunuşumu yumuşatıyorum ve teması masumane tutuyorum. Yutkunuyor, gözlerini kaçırarak odanın duvarlarını saran ve neredeyse tavanı kaplayan güllere odaklanıyor.

"Gülleriniz çok güzel. Az önce onlardan bahsettiğiniz şekil, neredeyse..." Dikkatlice, özenle duraksıyor. "Sanki onlarla konuşuyormuşsunuz gibiydi."

Göğsümde bir şey sıkışıyor—üç yüz yıl önce gömdüğüm yaralı bir şey. Ellerim, engelleyemeden beline doğru uzanıyor, başarısız bir irkilme. Ona haddini bildirmek istiyorum. Eski yaraları kurcalamanın bedelini göstermek istiyorum.

Bunun yerine, tüm bu rahatsız edici düşünceleri bastırıp şöyle diyorum: "Bu alem bana Ebedi bir varlığın gücünü bahşetti. Beni kendisinin bir parçası olarak tanıyor. Bazen konuşuyor, bazen de ben dinliyorum."

"Peki orada ne yazıyor?"

Ve işte onun bu yanılla ne yapacağımı bilemiyorum. Sürekli zorluyor, zorluyor, zorluyor. Çirkin, kıvranan kısımları arayıp buluyor ve sanki "Bakın ne buldum!" der gibi onları yukarı kaldırıyor. Merak etmiyor musunuz? Kendinizdeki tüm kırık parçaları ortaya çıkarmak için can atmıyor musunuz?

Hayır, kötü kız. Bunu görmene izin vermeyeceğim. En çirkin sırlarımı ortaya çıkarıp duvara asıp incelemene izin vermeyeceğim.

Güller kulemin taşlarına tırmanıp kıvrılıyor, sürekli olarak başarısızlıklarımın, olmayı reddettiğim kralın hatırlatıcısı oluyorlar. Ve her yıl dallar daha kalınlaşıyor, çiçekler daha boğucu hale geliyor. Krallığın sözsüz mesajı daha da yüksek sesle duyuluyor.

Sorumluluklarını terk ediyorsun. Sana bahsettiğim tüm o gücü boşa harcıyorsun.

Eğilip fısıldadım, "Çok fazla soru sorduğun yazıyor."

Kadın homurdanarak, "Umarım seni ihmalkâr bir bahçıvan olduğun için azarlar. Otlar isyan ediyor. Güllerin kuleni boğuyor." dedi.

"Görevlerim beni uzak tutuyor," diye kısaca yanıtlıyorum. "Benim insafıma kalmış biri için çok konuşkan ve yargılayıcısın."

"Güller konusunda aşırı savunmacısın. Belki de beni öldürecek olan erkek hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Bu çok mu garip?"

"Tuhaf mı? Hayır. Aptalca mı? Kesinlikle. Canavar hakkında ne kadar çok şey bilerseniz, ondan nefret etmek o kadar zorlaşır."

"Benden nefret etmeyi asla bırakamayacağımı varsaymak ne kadar cüretkârca!"

Ona dik dik bakıp vücuduna bir sihir darbesi daha gönderdim, gözlerinin yavaşça kapanmasını izledim. Son yaralar iz bırakmadan iyileşirken dişlerinin arasından kısık bir inilti çıktı.

"Olabilecek en iyi durumdasın." Parmaklarımı dikkatlice pürüzsüz cildin üzerinde gezdiriyorum. "Hatta bir yara izi bile yok. Gördün mü? Çok yetenekliyim."

Vücudunun kusursuz genişliğine bakarken yüzünde duygular beliriyor. "Sanki hiç yaşanmamış gibi."

İçimde bir şeyler yumuşuyor. "En kötülerini asla tamamen yok olmaz. Ne bu alemdeki ne de dünyadaki hiçbir güç onları iyileştiremez."

Bunlar ruhun içine kazınmış, tüm karanlık boşluklarda düğümlenmiş ve buruşmuş halde duruyor. Bir zamanlar değerli bir

şeyin yaşadığı, ancak kökünden sökülüp alındığı yerlerdeki delikler bunlar.

Dikkatim koluna, dirseğinin iç kıvrımındaki düzgün, kasvetli izlere takılıyor. Kasıtlı yapılmışlar. Parmağımla dış çizgiyi neredeyse hissedilmeyecek şekilde takip ediyorum. "Bunlar kavgadan kalma izler değil."

Çok hassaslar. Her çentik aynı derinlik ve genişlikte, beş tanesi küçük askerler gibi yan yana dizilmiş.

Aniden bir gerginlik hissetti. "Hayır. Bunlar özel konular."

"Peki ya bu?" Boğazındaki kesik izine, acımasız bir yara izine bakıyorum. Ölümcül bir darbeydi. "Bu özel mi?"

Devaliant boğazını temizleyip gömleğimi tekrar giydi. "Bana hediye edildi," dedi düğmelerini iliklerken, o kusursuz tenini tekrar örterek. Kucağımdan kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "İstedliğini alma hakkına sahip olduğunu düşünen bir soylu tarafından verildi. Onu reddettiğimde, eğer o bana sahip olamazsa, kimsenin de olamayacağına karar verdi."

İçimde sessiz bir öfke kaynıyor. Hayır dediği için bir kadını öldürmeye kalkışan ne tür bir korkak herif olabilir ki?

"Bana adını söyle." Öfkemden kurtulamıyorum.

Dudaklarında yavaş, vahşi bir gülümseme belirliyor; yeterince zaman ve doğru teşvik verilirse dönüşebileceği yaratığın bir ön izlemesi. "O zaten öldü. Saray muhafızları halletti."

Kan dökme arzumun bazı kaynakları. "Peki, kalıntıları nerede?"

O eğlence devam ediyor. Yüzündeki o ifadeye, yüzünün aydınlanma şekline bayılıyorum. "Bahçeni çürümüş bir cesetle süslemeyi mi planlıyorsun, Wolf?"

"Kaba olma. Önce sana bir flört hediyesi alayım. Omurgasını iki av bıçağına dönüştür ve sana iç organlarından oluşan bir yatak üzerinde, erken bir ölüm hediyesi olarak sun."

Çünkü, onu öldürmeye çalışan kişinin saygısızca tahrip edilmiş cesedi, filizlenen düşmanlığın en açık göstergesidir. Aklımı bir şeye odakladığımda, gerçekten düşünceli olurum.

Bir anlığına, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi bana bakakaldı.

Kesinlikle değilim.

Ama yavaşça, imkansız bir şekilde, dudaklarının kenarı seğirdi ve sonra duydum. Kısa bir kahkaha patlaması. Kırılğan bir şey, zar zor hissedilen ve çok hızlı geçen, ama gerçek.

Göğsüm sıkışıyor. Tekrar yap, diye neredeyse emrediyorum. Bıkana kadar yap.

"Ceset parçalamak yeteneklerinizin boşa harcanması," diyor hâlâ gülümseyerek. "Ama tatlı bir düşünce. Rahatsız edici, sapıkça bir şekilde."

"Bazen ben de öyleyim." Yara izinin şeklini, nefesini kesen yavaş bir hareketle tekrar takip ediyorum. Her çıkıntıyı, her izi ve çukuru ezberlemek istiyorum. Acısının desenlerini parmak uçlarımla resmetmek istiyorum, ta ki gözlerim kapalıyken bile hatırlayabileyim. "Sesini çalabileceği yerin orası olduğunu bildiği için, bir korkak gibi boğazına saldırdı."

Onu sessiz ve aciz bırakabileceği bir yer. Tanrıyla ölüm pazarlığı yapan bir kadın, korkaklıktan daha iyisini hak eder.

Devaliant'ın yüzü titriyor, o hoş neşe kayboluyor. "Evet. Şifacılar ellerinden gelenin en iyisini yaptılar, ama..." Omuz silkerek sözünü yarıda kesiyor. "Sesim bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Avucumu ensesine doladım, parmaklarım saçlarının arasına gömüldü. Benden yavaş, titreşimli dalgalar halinde güç yayıldı ve Devaliant, bu gücün tenine ilk elektrikli dokunuşunda gerildi. Avin içgüdüsel irkilişi.

"Bütün düşmanlarının adını söyle," diyorum. "Sana zarar verebilecek herkesin adını."

Düşünceli bir duraksama. "Şey, işte sen. Tabii ki."

Bu kahrolası kız.

"Benden başka biri. Seninle oynamayı bitirmeden önce seni tahtadan kapmayı kimin aklından geçirebileceğini bilmek istiyorum." Keskin nefes alışının tadını çıkararak elimi daha sıkı tuttum. "Bana isim ver."

"Bence bu noktada pek bir önemi yok."

“Önemli,” diye hırlıyorum, “çünkü artık sahipsiz bir Devaliant’sın.” Alexios’un işaretinin eskiden parladığı çıplak bileğine dokunuyorum. “Bu da seni değerli bir ödül yapıyor. Diyarlardaki her insan ve yarı insan seni yakalama şansına can atacak.” Seni parçalara ayırıp, içindeki dağınık parçaları kendi zevklerine göre bir şekle sokmak için.

Başını çevirir. "Bakın, beni Vartena'ya geri götürün ve beni öldürmeye çalışan kişiyle kendi şartlarımda hesaplaşmama izin verin. Kız kardeşime veda etmek için bana zaman verin. Eminim ki, başkasından önce benden et parçanızı alacaksınız."

"En azından tamamen çaresiz olmadığını söyle bana." Başımı eğerek gözlerine baktım. "Bıçak kullanabildiğini söyle. Örtüyü geçtikten bir saat içinde ölmeyeceğine inanmamı sağlayacak herhangi bir şey söyle bana."

Devaliant'ın yüz ifadesi donuklaşıyor. "Ben Kanın Prensesiyim. Biz savaşmayız. Kan dökeriz."

Tabii ki. Tabii ki ona hiçbir şey öğretmediler. Onu yumuşak ve uysal istediler. Sunak için, Çapa soyunu devam ettirecek küçük Devaliant veletleri doğurmak için yaratılmış bir kadın istediler.

Alexios ve Bastien'i izini sürmemesi için onu bulana kadar oyalayabilirim. Ama onu o tepeye bırakıp soğukta kan kaybından ölmesine kim sebep oldu? Devaliant'ı görüp de ona sahip olma hakkı olduğunu düşünen başka bir pislik var mı?

Çok fazla değişken var. Birinin onu çalması için çok fazla fırsat var. Bir gün bile dayanamazdı.

"Şartlar değişti," diyorum içimden birden.

Devaliant filminden kareler. "Özür dilerim?"

"Seni henüz geri götürmüyorum. Burada kalacaksın."

"Hayır." Aniden geri çekildi, neredeyse kucağımdan düşüyordu. "Yapamazsın—beni sahiplenmiyorsun, değil mi? Alexios'un yaptıklarından sonra—"

Bileğini yakalayıp sıktım. "Beş saniye susar mısın? Hak iddia etmek istemiyorum, sen imkansız yaratık." Nabızı parmaklarıma çarpıyordu. Çok kırılğan. Çok kolay kırılabilir. "Tam olarak nasıl intikam almayı planlıyorsun? Seni Duehavn'a gönderen kişinin

korumaları olduğuna eminim, değil mi? Gemen gereken bir koruma ekibi? Ve eline aldığın tek bıçaklar, kendine kullandığın ve akşam yemeğinde sana emanet ettikleri tereyağı bıçağı."

Çenesi kasıldı. Hassas noktasına dokundum. "yleyse bana dövüşmeyi ğret."

Hiç tereddüt etmiyorum. "Tamam."

Kaşları birden yukarı kalktı. Bunu beklemiyordu; muhtemelen onunla alay edeceğimi sanıyordu. "ylece mi? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ah, senden nefret ediyorum." Bunu anlaması önemli; her merhamet ve iyilik anı, kendi eğlencem için bahşettiğim hediyeler. "Ailenizle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Adınızı duymak bile boğazınızı parçalamak istememe neden oluyor. Ama başkasının sizi öldürmesine izin vermeye niyetim yok. Benim olan hiçbir şey, ben kırmadıka kırılmaz."

"Ne kadar cömertsiniz."

"Ben verici biriyim."

Sessizlik uzar. Sessizliğin devam etmesine, teklifimi düşünmesine izin veririm; seçeneklerini tartarken yüzünde beliren duyguları izlerim.

"Bekle." Kucağımda kıpırdandı. "Alexios'un cesedimi istediğini sanıyordum."

Omuz silktim. "İşimi bitirdiğimde geriye kalanları Alexios alacak. Onun bilmesi gereken şu ki, leş yiyiciler senden önce davrandılar. Amara seni bulmasaydı onlar davranırlardı."

"Peki bunun için benden ne bedel bekleniyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Bundan ne elde edeceksin?"

Parmak boğumlarımla yanağını okşadım. "Bunu iyi niyetimden yapmıyorum. Farkında olmadan söyleyemem, can sıkıntısından yıkıcı davranışlara meyilliyim ve sen yüzyıllardır aklıma gelen en kötü fikirsin. Zaman ve bir bıçakla seni nasıl bir canavara dönüştürebileceğimi merak ediyorum."

Kaşları kararsızlıkla çatılmıştı. Kendini kilitlemeye ve tüm hassas noktalarını ateş, diken ve meydan okuma maskesinin ardına gömmeye çalışsa bile, onu anlamak çok kolaydı.

“İşte pazarlığım,” diye devam ettim neredeyse nazıkçe. “Vartena’ya geri dönüp sayılı günlerini canlı canlı yenmemeye çalışarak geçirebilirsin. Ya da burada kalıp geçici eğlencem olabilirsin. Ne kadar ilginç olursan, o kadar uzun yaşarsın. Öyleyse teklifimi kabul et, bu kısa ölümlü hayatını benimle biraz daha uzat ve intikamını almaya hazır bir şekilde kapımdan çık.” Ellerim yanlarını okşadı, parmak uçlarım kaburgalarının her bir çıkıntısının üzerinden geçti. “Ama şunu unutma. Ölümün benim. Her zaman benim oldu. Ve ben sıkıldığımda ve sen eğlenceli olmaktan çıktığında?” Parmaklarımı boğazına doladım. “Seni her iki alemde ve Örtü’nün içinde avlayacağım. Ve seni bulduğumda, seni parçalayıp kalbin hala atarken yiyeceğim.”

Devaliant'ın yüzünde karanlık ve açgözlü bir duygu beliriyor. "Belki de önce seninkini oyup parçalayacak kadar ustalaşırım."

İçimden kahkahalar yükseliyor. Ah, onu fethetmek çok eğlenceli olacak. İşimi bitirdiğimde nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Deneyeceğine güveniyorum."

Titreyerek derin bir nefes alıyor. Kendini toparlamasını, yıkılan duvarlarını onarmasını, tüm o insani kırılganlığı gizlemeye çalışmasını izliyorum. Çok sevimli.

“Hazır olduğumda – hazır olduğumu söylediğimde – beni Vartena'ya götüreceksin ve işlerimi halletmem için bana üç günlük bir öncelik vereceksin. Ve beni asla sahiplenmeyeceksin. Söz veriyorum.”

Yüzünü inceliyorum. Onda beni iten bir şey var; o da karşılık verene kadar onu zorlamak istiyorum. "Seni tutabileceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Yemin ederim."

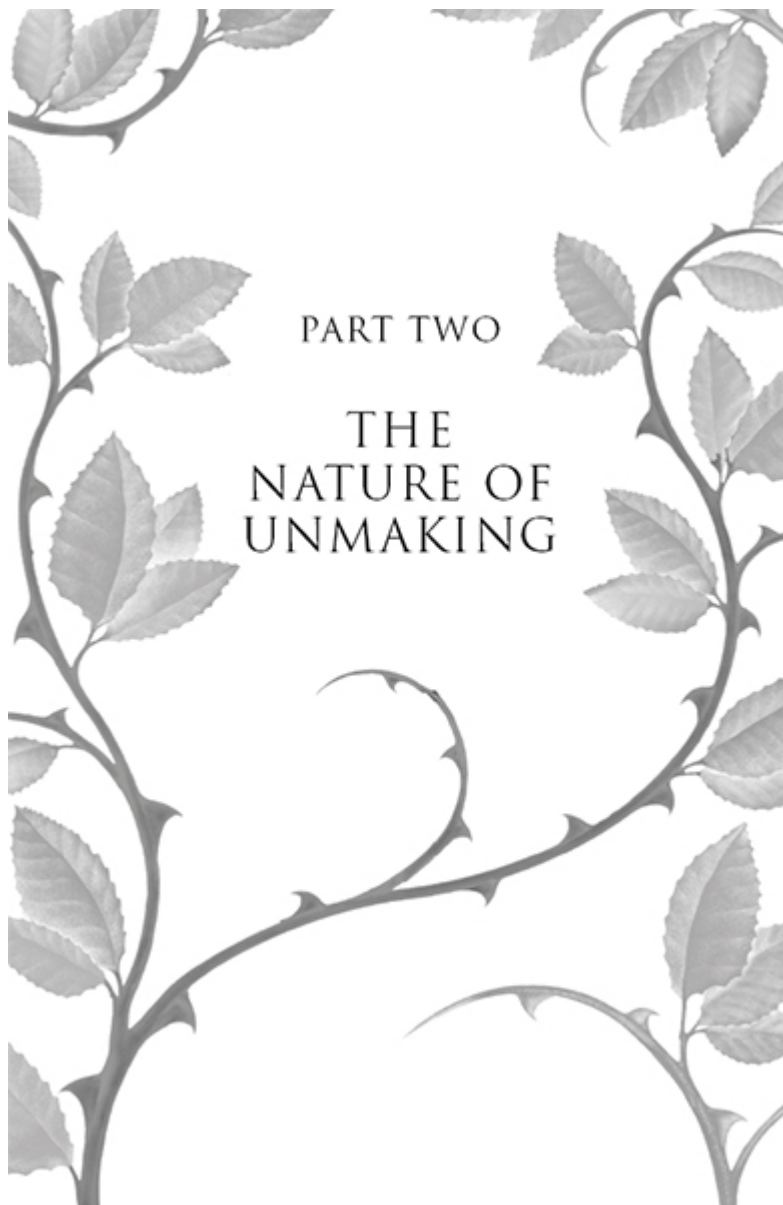
Dudaklarım yavaşça tebessümle kıvrıldı. "Söz veriyorum. Hiçbir hak talebim yok. Sadece bir tanrı ile yeni oyuncağı arasında bir anlaşma."

Gözleri alev alev parlıyor. Sanki beni öldürmenin yollarını planlıyormuş gibi bakışlarını süzüyor. Başarısız olurdu ama denemesine hayran kalırdım. "Bana bir daha öyle seslenmezsen kalırım."

Ona merhametli davrandığımı, pazarlık yapmasına izin verdiğimi, oysa onu paramparça edebileceğimi hatırlatmak için boğazını hafifçe sıkıyorum. "Kalacaksın çünkü benim eğlencene ihtiyacım olduğundan daha çok merhametime ihtiyacın var." Yaklaşıp fısıldıyorum, "Bu yüzden sana ne istersem onu diyeceğim. Oyuncak. Evcil hayvanım. Benim. Hala ilgileniyor musun?"

Dudakları hafifçe kıvrılarak "Pekala. Anlaştık." dedi.

Ve işte böylece, oynayabileceğim bir Devaliant'ım oldu.

PART TWO

THE
NATURE OF
UNMAKING

EVANDER

Kahretsin, gün batımlarına bayılıyorum.

Ufuk boyunca yayılan o son renk cümbüşünde vahşi bir şey var; altının karanlık tarafından yutulmadan önce kırmızıya dönüşmesi gibi. Sonunda her zaman gece kazanır. Bu, doğanın günlük infazıdır.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim tuz ve deniz suyuyla, yaklaşan fırtınanın esintisiyle doluyor. Aşağıda, Rionese Denizi'nin dalgaları kayalara çarpıyor. Keksa köyü kıyı boyunca uzanıyor, şirin evleri ve dolambaçlı taş döşeli sokakları hala huzurlu. Pencere kenarlarından çivit mavisi ve pembe çiçekler fışkırıyor. Binalar arasına gerilmiş çamaşır iplerinde çarşafar rüzgarda dalgalanıyor. Martılar üzerimde dönüyor, ıgılları havayı deliyor.

Çok güzel bir yer. Yıkma zorunda kalmam üzücü.

Kurt. Alexios'un sesi zihnimde sabırsızca yankılanıyor. Oyalanmayı bırak ve işi bitir.

Kanatlarım sinirle hışırdıyor. Önce manzarayı seyreliyorum. Ortamı içime çekiyorum.

Alexios, "Ay doğarken köyün yerle bir olmasını istiyorum," diyor ve öfkesi sinirlerimi titretiyor.

Zihin bağlantısı, ağzımı bakırla dolduran acımasız bir bükölmeyle kopuyor. Dilim, yanağımdaki yarılmış eti yokluyor. Alexios her zaman

emirlerini gereksiz şiddetle noktalamayı seven dramatik bir piç olmuştur. Üç yüz yıldır bu saçmalık devam ediyor ve o hala acının etkili bir motivasyon kaynağı olduğunu düşünüyor.

Bakışlarımı tekrar Keksa'nın üzerinde gezdiriyorum. Bütün o cazibe, yarın o kadim insan zaafı yüzünden haritadan silinecek: kibir. Bu durumda, kibirin çok büyük bir miktarı söz konusu; tüm köy halkı yerel tapınaklarını terk etmeyi ve zekat vermeyi bırakmayı seçti. Oylama yapmışlardı, o kibirli herifler.

Bu üçra toplulukların sorunu bu. Tanrıları neredeyse hiç görmüyorlar, hatta hiç görmüyorlar bile. Bizler sanki bir uyku öncesi masalı, çocukları korkutup kan bağışı kanallarına bir damla kan vermeye ikna eden bir efsane gibiyiz. Vartena'yı parçalayan savaşa tanık olan yaşlılar çoktan gitti ve onların torunları yumuşak huylu. Tembel. İki ayda bir yapılan parmak ucu kan alma işlemi dışında hiçbir kan dökülmesini görmüyorlar ve "Bu ne için?" diye düşünmeye başlıyorlar. Çünkü barış, doğdukları günden beri orada ve hiçbirisi bunun bedelinin kanla ödendiğinin farkında değil. Atalarının, annemin, kardeşimin, benim atalarımın kanı.

Vartena halkının pek çok üyesi gibi, onlar da ölümle yüzleşmenin ne demek olduğunu unutmuşlar.

Bileklerinde yemin bozanların işaretleri belirlediğinde, sonunda Alexios'un dikkatinden kaçmayacaklarını, kimsenin kaçamayacağını o kalın kafalarına soktular. Bazıları kaçmaya çalıştı ama ben onları günler önce buldum. Geri kalanları biçmek için burada olmam neredeyse bir lütuf. Korku, kendi başına bir ölüm biçimidir.

Başımın üstünde tüyler hışırdıyor ve Amara kömür rengi kanatlarını çırparak gökyüzünden aşağı iniyor. Gün batımı saçlarının arasından sızarak açık mor telleri kızıl çizgilerle boyuyor.

"Bu sefer ne istiyorsun?" diye sordu, sesi sinirle keskinleşmişti. "Alemlerin sonu gelmedikçe beni bir daha rahatsız etmemeni söylemiştim sanırım."

Ona bakmıyorum. "Ama işte buradasın. Her zaman ortaya çıkıyorsun. Beni özledin mi? Yoksa mesele bu mu?"

Kadın alaycı bir şekilde, "Kibir sende kan lekelerinden ve mezar kirinden bile daha itici duruyor. Kendine nasıl tahammül edebildiğini anlamıyorum," dedi.

İstemsizce de olsa bir eğlence duygusu uyandı içimde. "Kötü adamlar bile kendi yansımalarından sıkılır," dedim alaycı bir şekilde. "Alexios bize katılmadan önce bunu hızlıca halledeceğim. Seni yakalamasını istemem. Mesele kız."

Amara parmaklarını birbirine kenetledi, merakı uyandı. "Onu öldürdüğünüzde karşı koydu mu, yoksa iyi bir kurban gibi öylece yattı mı? Üç yüzyıldır dokunmam yasak olan bir Devaliant'ı size katliam için getirdiğim için teşekkür alacak mıyım?"

"Devaliant kulede kalıyor."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Ne kadar süreyle?"

Omuz silkerek, "Öngörülebilir olan bu." diyorum.

"Öngörü—" Amara, aklımı kaybettiğim anı tam olarak belirlemeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Sonra tişörtümün önünden tutuyor. "Prensesin yarı ölü kışını Kutsal Örtü'nün üzerinden sürükleyip senin onu sokak kedisi gibi sahiplenip kişisel cinsel ısıtıcın yapman için yakalanmadım," diye tıslıyor.

El bileğini acıtacak şekilde sıkıca kavradım. "Elini benden çekmek için üç saniyen var, yoksa onu kalıcı olarak koparırım."

Kendini kurtarmak için kendini zorluyor. "Bana Devaliant'ı sahiplenmediğini söyle. Bana bu kadar aptal olmadığını söyle."

"Kimseyi sahiplenmiyorum."

Ancak saatlerdir aklımdan çıkmayan tek şey, kucağımdaki ağırlığı, işaretlenmeyi bekleyen boş bir tuval gibi çıplak teniydi. Ama ben isteyen bir şey değilim, o da sahip olunacak bir şey değil.

"Ölümlülerden nefret ediyorsun," diyor Amara. "Özellikle Devaliantlardan. Bana onu dikip keşke onu çabucak öldürseydim diye pişman edeceğini söylemiştin. Şimdi de yaşamasına izin mi veriyorsun? O ürkütücü cinayet kulesinde yalnız kalmak için bu kadar mı çaresizsin?"

"Saçmalama." Gözlerimi devirdim. "Devaliant'ın en temel dövüş becerilerinden bile yoksun. Kalbine saplamadığı hiçbir kılıcı eline almadı. Onu sunak için yumuşak ve kırılgan olarak yetiştirdiler."

“Peki, bunun ne alakası var?”

“Yani”—hoş bir gülümsemeyle—“onu eğitmeni istiyorum.”

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor; martıların çığlıkları ve uzaktan gelen dalgaların kayalıklara çarpma sesleriyle dolu.

Sonra da, "Aklını kaçırdın. Sonunda çıldırdın." dediler.

Kuyu.

Bu yanlış değil. Akıl sağlığımın en iyi parçalarını Turpori'deki cesetlerin arasında bir yerlerde bıraktım ve ailemi kaybettiğimde onu tamamen terk ettim. Ama bunun konumuzla alakası yok.

"Kaldırabileceği her silahta ustalaşmasını istiyorum," diyorum, sanki hiç konuşmamış gibi. "Yetenek gösterdiği her tarzda. Kendinden üç kat daha büyük bir erkeği altmış saniyeden kısa sürede etkisiz hale getirebilmeli. Vartena'da halletmesi gereken işleri var ve onu öldürdüğümde ilginç olacak kadar uzun süre hayatta kalmalı."

Bana sinirli bir şekilde baktı. "Eğer bir Kan Prensesini sırf eğlenen için bir katile dönüştürmekle bu kadar takıntılıysan, onu kendin eğit."

"Hassas şeyleri cilalamaya hiç meraklı olmadım. Ve bana borçlusun Amara. Sunduğun hizmetler için."

"Hizmetler bir hizmettir—" diye kekeledi. "Şantaj bir hizmet değildir, Wolf. Bu bir zorlamadır. Sırlarımı başımın üstünde tutarak beni kendi isteklerini yerine getirmeye zorluyorsun."

Gülümsemem hiç bozulmadı. "Bu, arkadaşlar arasında yapılan cömert bir gizlilik. İyiliğe iyilikle karşılık. Çünkü eğer kabul etmezsen, Alexios'a nerede olduğunu söyleyeceğim. Seni bulduğunda ne kadar mutlu olacağını düşünüyorsun, ha? Ona yalan söylediğini anladığında?"

Alexios'un kulağına birkaç fısıltı yeterli olurdu, nasıl da yandığını görmek için. Ama bunu gerçekten yapmayacağım. Muhtemelen. Beni sinirlendirmediği sürece.

Amara'nın dudakları büzülür. "Siktir git."

"İlgilenmiyorum. Bunu benim için mi yapıyorsunuz, yoksa ona mı söyleyeceğim?"

Kollarını kavuşturdu. "Prenses tam olarak kimi öldürmeyi planlıyor? Sadece kendisine suikast girişiminde bulunanı mı yoksa

göğüslerine göz atan her aptal muhafızı mı? Ne tür bir eğitimden bahsediyoruz?"

Hayır, bunu sevmiyorum. Devaliant'a başka birinin elinin değmesi ya da benden başka birinin onun göğüslerine bakması fikrini sevmiyorum. Bu andan itibaren o benim. O göğüsler benim, o beden benim, kalan günleri benim.

Onun ölümü tamamen benim suçum.

"Ona yanlış bakan, yanlış dokunan, ağzını açıp onu aşağılayan ya da ona doğru yanlış nefes alan herkes umurumda değil," diyorum parmaklarımla seçenekleri sayarak. "Bu onun işi. Ben sadece avımın boğazını parçalamadan önce bana iyi bir kovalamaca yaşatmasını sağlamak istiyorum."

Amara beni inceliyor, muhtemelen şu anki dengesiz halimi, yüzlerce yıldır tanıdığı tanrıyla karşılaştırıyor. Sonunda, "Sorunun ne olduğunu biliyor musun?" diyor.

Allah kahretsin.

"Lütfen, bilgelik incilerinizi benimle paylaşın."

"Bir zamanlar az da olsa kontrolünüz vardı. Ama sanırım çok uzun süre bağırsakların içinde yıkandınız. Bunun ve küçük inziva kulenizdeki yalnızlığınızın da etkisiyle, kalan birkaç erdeminiz de kuruyup öldü."

"Karakter değerlendirmesini bitirdin mi?" diye iç çekerek sordum. "Çünkü katletmem gereken bir köy var ve sen benim cinayet zamanımı kısaltıyorsun. Anlaştık mı?"

Amara'nın bakışları Keksa'nın üzerinde geziniyor, çiçeklerle bezenmiş kıvrımlı yolları inceliyor. Acaba ben bitirdiğimde nasıl görüneceğini mi hayal ediyor diye düşünüyorum.

"Pekala. Yapacağım. Ama bunu bir daha bana karşı kullanamayacaksın. Yemin et."

"Söz veriyorum." Duraksıyorum, düşünüyorum. "Onu eğitirken, zayıf noktalarına nişan al. Öldürme içgüdüsünü kafasına kazımak istiyorum. Bu, işleri daha ilginç hale getirecek."

Amara kanatlarını çırparak havalanmaya hazırlanıyor. "Sen sapık bir herifsin, biliyor musun?" Dudakları kıvrılıyor. "Şafak söker

sökmez kulene geleceğim."

"Bir dakika. Bir şey daha var."

Omuzunun üzerinden bakıyor. "Şimdi ne olacak? Evcil hayvan bakımıyla ilgili ipuçlarına mı ihtiyacınız var? Prensesleri esaret altında tutma kılavuzuna mı?"

Doğru kelimeleri ararken tereddüt ediyorum. Bu hassas bir yaklaşım gerektirecek. "Kız az önce kıyafetlerden yakınıyordu. Basit şeyler. İhtiyaçlar."

"Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Bu beni düşündürdü. Zorunlulukların zıttı nedir?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Bu, evcil hayvanın için hangi hediyeleri alman gerektiğini sormaya yönelik akıl almaz bir girişim mi? Çünkü bu, sapıkça ve dengesiz bir şekilde sevimli."

Kanatlarının her bir kemiğini kırmak üzereyim, belki de iki kere. "Bu bir hediye değil. Ne yapacağını merak ediyorum."

Yumuşaklıkla. Daha önce sahip olmasına asla izin verilmeyen şeylerle.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Öldürmeyi planladığın kızı şımartmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Daha az yorum, daha çok cevap."

Düşünceli bir duraksamanın ardından, "Tatlılar," diyor. "Ne kadar gösterişli olursa o kadar iyi." Başını sallıyor. "Bunu sana söylediğime pişman olacağımı neden hissediyorum?"

Bunu görmezden geliyorum, zihnim çoktan planlar yapıyor. Minyatür ambrosia kekleri. Bal gezdirilmiş meyveler. Devaliant'a birer lokma halinde elle yedireceğim; onu öldürmeden önce güzel bir ara olacak.

"Başka ne?" diye soruyorum, dikkatimin dağılmasının eşiğinden kendimi zorla çekerek.

"Bırakın o önderlik etsin. İçimden bir ses, Kan Prensesi için özgürlük ve özerkliğin yetersiz olduğunu söylüyor." Amara'nın kanatları hışırdadı. "Belki ona biraz özgürlük verirseniz, daha sert karşılık verir. Size neler yapabileceğini gösterir."

Evet, bu iyi. Devaliant tüm hayatı boyunca Örtü için bir Çapa oldu, seçim hakkı elinden alındı. Beni hançerimle doğradığında kontrolün kendisinde olmasından zevk alıyor gibiydi.

“Bir tavsiyem var.” Amara bana tiksintiyle baktı. “Daha sonra onun yanına gittiğinde, insan bağırsaklarıyla kaplı olmamaya çalış, vahşi herif.”

Sonra kanatlarını hızla çırparak uçup gitti.

Pekala, o halde.

Arkamı köye çevirip keskin havayı bir kez daha içime çekiyorum ve yıkıntıya dönüşmeden önce o şirin evlere hayranlıkla bakıyorum.

İşe koyulma zamanı.

İçimde bir güç alevleniyor ve kanatlarımın aşağı doğru itişiyile gökyüzüne fırlıyorum. Bir binaya çarptığımda çığlıklar yükseliyor. Biri yanımdan geçmeye çalışıyor ama boğazından yakalayıp bir yeri kırılana kadar sıkıyorum.

İlk ölüm her zaman en zordur. Ondan sonra, beni dönüştürdükleri canavara dönüşürüm.

Katliamın da bir sanatı var. Kemiklerin kırılmasında ve etin parçalanmasında bir şiirsellik var. "Bir sanatçının ellerine sahipsin," dedi Devaliant ve haklıydı. "Ben usta bir ressamım ve bu gece bu yerleşim yeri benim tuvalim; şiddetin bir başyapıtı. Solan ışığın kızıl tonlarına karşı kan, turkuaz çizgiler halinde silüetlenen molozlar, katliamın üzerinde parıldayan yıldızlar."

Dünyayı öfkemle resmediyorum.

Düşüncelerimde bir fısıltı yankılanıyor, annemin sesinin hayaleti: "Yıkım kolaydır oğlum. Herhangi bir canavar bir şeyi parçalayabilir."

"Sus artık," diye mırıldanıyorum, bir başka nefes borusunu daha ezerek. "Sadece çeneni kapat."

Bazı insanlar bana yalvarmaya çalışıyor ama kafamda vızıldayan anılar selinin arasında onları zar zor duyuyorum. Scillari'deki yerle bir olmuş şehirlerin, ölülerimizin, yüksek yığınlar halinde istiflenmiş cenaze ateşlerinin görüntüleri gözümün önünden geçiyor. Bu insanlar, canlarımız ve akıl sağlığımızla ödediğimiz barışı heba ettiler.

Unutmak için üç yüz yıl yetmez. İntikam acımasız bir efendidir ve bana asla huzur vermez.

Son ceset yere düştüğünde, sessizlik içinde kulaklarım çınılıyordu. Kan içinde kalmıştım, kıyafetlerim neredeyse görünmezdi. Ölüm kokusu dayanılmazdı. Doğrulup verdiğim yıkımın boyutunu yavaşça süzdüm; bir zamanlar gelişen yerleşim yeri artık sadece moloz ve tozdan ibaretti.

Bir katliamdan sonra her zaman tuhaf bir sessizlik olur, her yere özgü bir ses. Burada, uzaktaki dalgaların sesi ve deniz kayalarının ritmik gıcırtısı, uzaktan gelen bir kuşun ötüşü var. Ve bu sessizliğin içinde çok gürültülü düşünceler beliriyor.

Bir içki istiyorum.

Savaştan önceki kardeşimi istiyorum.

Daha fazlası olduğunuz zamanları hatırlıyor musunuz? Yaka yerine taç taktığınız zamanları?

Bu görüntüleri ait oldukları yere, tüm zayıflıklarımı sakladığım göğsümdeki kilitli kutuya itiyorum. Bu işte duygusallığa yer yok.

Enkazın içinde bir figür hareket ediyor. Yirmi dakika önce muhtemelen şirin bir belediye binası olan yerin kalıntılarına doğru enkazın arasından yürüyorum. Orada bir kadın kamburlaşmış, titreyerek oturuyor ve kollarında bir adam var. Bir cesedi gördüğümde tanırım ve o kesinlikle, kesinlikle ölü—ve ben onun katiliyim.

Ölen sevgilisinin üzerine kıvrılmış kadına bakıyorum, bileğinde yeminini bozanın işareti parıldıyor. Suçunun ilanı. Hayatını Anlaşmalara adamıştı ve sözünden döndü. Görevini yerine getiremedi.

Bunu bitirmeliyim. Acılarına son verip geceyi sonlandırmalıyım. Bu bir lütuf olurdu ve yıldızlar da biliyor ki ben merhametli biri değilim, ama...

Onun kederinde hipnotik bir şey var. Tek bir gecede her şeyini kaybetti, tüm dünyası küle döndü ve bu, korkunç derecede, içten içe tanıdık bir ayna görüntüsüyle karşı karşıya kalmak gibi.

Fakat yüzyıllarca süren kayıplar ve görevler, içimdeki tüm hassas noktaları, Scillari'nin beni seçtiği kral olmam gereken her şeyi yok etti. Şimdi bu kadına bakıyorum ve zihnimde altın kulelerin toz olup kül olduğu görüntüler beliriyor. Turpori'nin havası ceset kokuyor. Kardeşim, çalıntı güçle parçalanmış insanların sokaklarında sendelerken yanımda kanlar içinde, kırık dökük yatıyor.

Kanatların hışırtısı beni anılarımdan sıyırdı. Dönmedim. O havayı her yerde tanırdım, uyuşturacak kadar soğuktu.

"Birini kaçırdınız," diyor Alexios.

Dikkatimi kadına odaklıyorum. "Beni bu kadar yakından takip ettiğinizi fark etmemiştim."

"Birinin yapması gerekiyor." Yanıma doğru yaklaşıyor, kanatlarını yerleştiriyor. Göz bebekleri loş ışıktaki parlıyor—elbisedeki kanla aynı renkte. "Özellikle de basit infazlarda tereddüt ettiğinizde." Yaklaşırken nefesi kulağıma geliyor. "O küçük prenses aklını karıştırdı ve derinden etkiledi mi? Bu mu yani?"

Elim uzanıp bileğini kavradı. "Yapma."

"Ya da ne?" Gülümsemesi alaycı.

"Yapma," diye tekrarladım çok yumuşak bir sesle. "Oyun yok. Bu gece değil."

Yüzündeki ifade birdenbire değişti ve anladı. "Turpori'yi düşünüyorsun."

Bu bir soru değil. Beni çok iyi anlıyor, tüm yaralarımı kendi yaraları gibi biliyor. Sonuçta, beni olayların ardından buldu ve tek istediğim benim gibi dünyanın kanamasıyken bana bir amaç sundu.

Başımı sallıyorum.

"O anıları kutularına geri koyun." Sesi neredeyse yumuşak. "Onları kilitleyin."

Kadını tekrar izlemekten kendimi alamıyorum. Anılarımdan kilitli kutusundan yankılanan çığlıklar midemde garip bir ağırlık oluşturuyor. "Hiç merhameti denemeyi düşündün mü? Bir şeyleri değiştirmeyi?"

Alexios başını bana doğru çevirdi, gözleri içsel bir ışıkla parlıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Düşünce egzersizi."

"Bana bu düşünce egzersizi saçmalığını anlatma. Bir insan zekâtını ödemeyi mi atlıyor? Tamam. Ama sonra bir başkası, sonra bir başkası daha geliyor ve kısa süre sonra binlerce bozulmuş yeminin baskısı altında boğuluyorum. Bu yüzden, benim taşıdığım yükü taşımadığın halde bana merhamet hakkında vaaz verme."

Şu anda o, Asteria'nın Ebedi'si değil. O, omuzlarında taşıdığı yüklerin altında ezilen bir erkek: Örtü, ihmal edilmiş vergiler, omuzlarında dengede duran iki alem.

“Eğer ona bu kadar acıyorsan”—kadını işaret ederek—“git ve onu sahiplen. Her düşüncesinin kafanın içine işlediği ve sürekli varlığının seninkine baskı yaptığı bir durumda merhametinin ne kadar süreceğini gör.”

Tereddüt ediyorum. Gözlerinde hoşlanmadığım ateşli bir ışık, derisinin altında titreşen manik bir enerji var. Yıpranıyor ve sonunda aklını kaybettiğinde geriye kalanların halini görmek isteyip istemediğimden emin değilim.

"Bu işe yaramıyor," diyorum, onun ruh halinin mayın tarlası gibi olan ortamında yolumu bulmaya çalışarak. "Onları döverek itaat ettirmek bir çözüm değil. Vartenanlar zaten bizden nefret ediyorlar ve bir gün yine bir savaşla karşı karşıya kalacağız."

“Öyleyse bana kan ve ondalık vergilerine alternatif bir yol gösterin.” Kollarını açar. “Bana başka nasıl diyarları barış içinde tutabileceğimizi ve Kutsal Örtüyü kurban vermeden koruyabileceğimizi söyleyin. Hadi, beni aydınlatın.”

“Yüz yılda bir kez kendinizi göstermeyi deneyebilirsiniz. Kalabalıkları çekin, onlarla konuşun. Eğer bunu yaparsanız, Devaliant yönetimine müdahale etme konusundaki Anlaşma maddesine aykırı olmazdı—”

"Yapamam," diyor dişlerinin arasından.

Bu beni şaşırttı. "Yapamazsın derken ne demek istiyorsun?"

“Sesleri çok yüksek çıkıyor.” Şakağına dokunuyor. “Öldüklerinde seslerini duyamıyorum, bu yüzden cesetlerini ziyaret etmeyi tercih ediyorum.”

Onun, sahiplendiği kişileri hissedebildiğini ve bazen onların düşüncelerini duyabildiğini biliyordum. Yakınlığın bu bağlantıyı daha da keskinleştirdiğini, onun için fiziksel olarak acı verici hale gelene kadar fark etmemiştim. Ama zaten tarihte hiçbir tanrı Alexios kadar çok kişiyi sahiplenmemişti. Hiçbir tanrı, tüm bir alemin bariyerini yalnızca kendi gücüyle bir arada tutmamıştı.

"Bir zamanlar intikam hırsıyla dolu bir şekilde bana gelmiştin," diye devam ediyor iç çekerek, "insanların halkımıza yaptıklarının bedelini ödetmeye kararlıydın. Bunun tek seçeneğimiz olduğunu anlamıştın. Öyleyse, onun için merhamet istiyorsan, karşılığında ne vermeye hazırsın?"

Geçmişimizi göğsüme dayamış bir hançer gibi kolayca kullanmasına duyduğum acı öfkeyi yutuyorum. "İnsan hayatıyla asla pazarlık yapamazsın."

Keskin, neşesiz bir kahkaha atıyor. "Çünkü bir tanesiyle yaptığım son anlaşmanın etkisinden hala kurtulamadım. Şu anda kafatasım ikiye ayrılıyor. En sevdiğim Kurt için bir istisna yaptığım için şükredin."

"Yani, seçeneklerim bunlar mı? Onu kurtarmak mı, öldürmek mi?"

"Evet," diyor kısaca. "Seç."

O kadar basitmiş gibi anlatıyor ki, sanki benden göğüs kafesimi kırıp, bu kadının ruhundan bir parça çıkarıp, onu kendi ruhuma saptamamı istemiyormuş gibi. "Annem bana, biriyle ruh bağı kurmadan onu sahiplenmenin müstehcen olduğunu öğretti. Bu kutsaldır. Sadece Seçilmişler için."

Kanatlarınıza dokunma, nefesinizi paylaşma ve ruhunuzu tanıma hakkını kazananlar için. Ruh bağı kurmak, birinin dişlerine boyun damarınızı açıp, "İşte, burası en hassas noktam. Burası kırıldığım yer. Ruh bağı kurmaya istekli olmadığım kimseyi sahiplenmeyeceğim" demek demektir.

"Annen öldü, kutsal olan her şeye inanan herkesle birlikte. Geriye kalan bu. Şimdi yapacağımız seçimler bunlar." Adam başını tekrar kadına doğru salladı. "Seç. Onu tamamen öldür ya da ben bunun sonsuza dek sürmesini sağlayacağım. Bunu yapacağımı biliyorsun."

Bu yüzden itaat ediyorum çünkü ben onun kurduyum, onun silahıyım. Ve bir silahın seçme şansı yoktur, gerçekten de yoktur. Sadece keser.

Kadın ölü sevgilisini daha sıkı kavradı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Şşş," diyorum.

Elim boğazını kavradı ve nabzı avucumda kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındı. Elimdeki sert bir hareketle omurgasını kırdım ve onu yere serdim.

Alexios beni izliyor. "Bir daha benden merhamet dileme sakın." Gitmek için dönüyor, sonra duraksıyor. "Son bir şey daha. Prensesin cesedini buldun mu?"

Yüz ifademi hiç değiştirmeden, "Henüz değil. Muhtemelen leş yiyiciler almıştır. Ben sizin için alırım." dedim.

Onunla işim bittiğinde.

"Daha iyi olur."

Yüzünde tehlikeli bir ifade belirliyor, cesedi bulunmazsa ne yapacağına dair bir uyarı. Gök gürlüyor ve şimşekler çakıyor, her yeri sert beyaz bir ışıkla boyuyor—yıkık binalar, etrafa saçılmış cesetler, yerde kararan kan. Alexios'un ruh hali kendini belli ediyor. Kanatları hışırdıyor, umursamaz bir tavırla uzaklaşıyor.

"Kendini toparla," diyor omzunun üzerinden. "Mezbaha gibi kokuyorsun."

EVANDER

Caelestis'in yüzen adaları, ufukta inci dizisi gibi sıralanıyor.

Asteria'nın taç mücevheri olarak adlandırılan şehir, yemyeşil bitki örtüsünün arasına yerleştirilmiş kristal kulelerden oluşan nefes kesici bir alandır. Başınızın üzerinde, sarkıt sarmaşıklar ve ıslıl ıslıl çiçeklerle dolu, özenle tasarlanmış gökyüzü bahçeleri yükselir. Manzara boyunca dağılmış yıldız ışığı havuzları, adalar arasındaki köprülerle birbirine bağlanır ve dik kayalıklardan aşağıya, denize dökülen şelalelerle son bulur.

Batıya, adalar zincirinin en küçük adasına doğru yöneliyorum. Zephyr'in evi, her sütun ve kemerli pencerenin etrafına sarılmış parıldayan mavi tılsımlarla zarif bir kule gibi uçurumun yüzüne hakim; davetsiz gelen herkese geri çekilmeleri için bir uyarı. Ama Alexios'un casus başını bebekliğimden beri tanıyorum ve o, güvendiğim belki yedi tanrıdan biri. Gerçi, güvenmek güçlü bir kelime; buna kendinden emin kayıtsızlık diyelim. İyi bir sebep olmadan beni bıçaklayacağından şüpheliyim.

Muhtemelen.

İniş platformuna ayak basıyorum, botlarım arkamda kanlı izler bırakıyor. Metal ve deri kokusu yoğunlaşıyor, gökyüzü bahçesinin hemen yanındaki daha küçük binaya doğru ilerliyorum.

Zephyr'in atölyesi, tonozlu tavanları ve büyüsünü güçlendirmek için runik yazılarla işlenmiş mermer sütunlarıyla samimi bir mekân. Her duvara tezgahlar ve masalar yerleştirilmiş, üzerlerinde yarım kalmış işler var: resmi bir elbisenin akıcı kumaşı, deri zırh, bazı eğitim kıyafetleri. Zephyr, doğru fiyat karşılığında her türlü giyilebilir şeyi yapıyor.

"Yere sıırıslıklam su döküyorsun, ahlaksız herif."

Arkamı dönerken içten içe güldüm.

Zephyr, sırtına sıkıştırılmış siyah kanatlarıyla kapı aralığında duruyor. İnce kaslı ve keskin hatlara sahip, her zaman düzgün ve derli toplu, koyu saçları sıkıca örülmüş. Açık kahverengi teni rune ışığında parılıyor. Zarif bir yüzü var, aklınızda uzun süre kalmayan türden bir güzellik—ta ki gözlerini görene kadar. Biri siyah, diğeri gümüş rengi. Diyardaki hiçbir tanrı bu irisleri paylaşmıyor.

"İlginç," diyorum. "Artık kana alışmış olacağını sanıyordum."

"Savaş alanında mı? Evet. Evimde mi? Kesinlikle hayır. Seni arka bahçeye götürüp havuzuma atmalıyım."

"Size bir temizlik ekibi göndereceğim."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yakasının altından bir dövmesi görünüyor; köşeli işaretler, her biri savaş sırasında ordulara liderlik ettiği, artık sır ticareti yapmadığı zamanlardaki bir seferi temsil ediyor. Başka dövmesi olup olmadığını söyleyemem. Zephyr'i yüksek yakalı üniformasından başka bir şeyle hiç görmedim.

"Burada ne işin var, Wolf? Benim bir programım var."

"Kıyafetlere ihtiyacım var."

"Üzerinde kıyafet var," diyor kuru bir sesle. "Kabul ediyorum, şu an kumaştan çok kana benziyorlar, ama bunun seni rahatsız ettiğini düşünmemiştim. Yoksa birdenbire yüksek standartlar mı geliştirdin?"

Gülünç.

"Benim için değil. Bir kadın için."

Bu, kadının kaşlarını çatmasına neden olur. "Sevgililerinizin olabildiğince az giyinmesini tercih ettiğinizi sanıyordum. Gerçekten de sizin kadar kan dökmekten zevk alan birini mi buldunuz?"

Keşke bilseydi.

Devaliant'ı kucağında, elinde bıçakla hayal etmeden edemiyorum. Beni doğradıktan sonraki yüz ifadesi, tüm o öfkenin daha karanlık bir şeye dönüşmesi. Daha aç bir şeye. Tüm o öfkeyi beslemeyi dört gözle bekliyorum.

"İşlevsel bir gardıroba ihtiyacı var," diyorum, sorusunu görmezden gelerek. "Dövuşte ya da zorlu arazide dayanabilecek kıyafetlere."

Zephyr uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bana baktı. Ben de ona dik dik baktım, sormaya cesaret etmesini bekliyordum.

Sonunda, "Bu kız," diyor, "benden onu giydirmemi istiyorsanız, mutlaka özel biri olmalı."

"O, amaca ulaşmak için bir araç."

"Ne olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, ölçümler için gelmesi gerekecek."

"Onları ezberledim."

Ve sonra konuşmaya başlıyorum, sayıları sırlar gibi döküyorum. Onun mimarisi. Kalçalarının kıvrımları ve belinin incilmesi. Bileklerinin, ayak bileklerinin ve boğazının narin çevresi. Devaliant'ı rakamlar ve derecelerle haritalandırıyorum, vücudunu yıldızlar gibi çiziyorum.

Zephyr'in büyüü açığa çıktıkça hava yoğunlaşıyor. Çalışma tezgahına tünemiş, parmak uçlarından dökülen sıvı gölgeler yerde birikiyor. Dokuma tezgahı karanlıktan yükseliyor. Siyah metalden ve parıldayan ipliklerden yapılmış, antik görünümlü bir şey. Dürüst olmak gerekirse, onu yoktan var ettiğinde nereden geldiğini açıklayamıyorum. Zephyr'in gücü Scillari'de eşsizdir: yaratma büyüü, dilediği zaman bu alemden çekme yeteneği.

Dokumaya başlıyor.

Onun çalışmasını izlemek büyüleyici. Gölgeler avuçlarında toplanıyor, katı ve gerçek hale geliyor. Parça parça zırh şekilleniyor; görünmez kıvrımlara göre kalıplanmış deri, hareket kolaylığı için ölçeklendirilmiş ve bölümlere ayrılmış. Deri yumuşak ama güçlendirilmiş, çıplak tene rahatlık sağlamak için ipek astarlı. Ardından metal geliyor, ancak ölümlülerin demirhanelerinin kaba malzemesi değil. Bu, neredeyse sıvı gibi ince bir ağ oluşturuyor. Hacim

veya ağırlık eklemekten hayati bölgeleri güçlendiriyor. Hızlı hareket etmesi gereken küçük biri için mükemmel.

Tam bir baş düşmanım gibi biri.

Aklıma bile gelmeyen yüzlerce küçük detay var. Kol zırhının kusursuz kıvrımı, omuz zırhının eğimi, koruma için göğüs zırhının hafif kalınlığı... Devaliant gibi narin bir kadın için tasarlandığı çok açık. Nasıl duracağını şimdiden hayal edebiliyorum; çekicilik ve zırhın mükemmel karışımı.

"Kanatlar için herhangi bir bağlama yeri yok," diye talimat veriyorum. "Arkadan kapalı."

Zephyr'in elleri hareketsiz kaldı. Bakışları sanki kafatasımı delip içeri bakmaya çalışıyormuş gibi beni delip geçti. Kanatları hesaba katmadan zırh sipariş etmenin nasıl görüldüğünü biliyorum. Savaşta birçok yarı insan kanatlarını kaybetti, ama bu statü kaybı anlamına geliyor; kalıcı olarak yere bağlı kalmak ve savaştan men edilmek demek.

Ama o sadece başını sallıyor ve sorularını kendine saklıyor. Parmakları seğiriyor ve havadan daha fazla gölge çekiyor. Parmak boğumları arasında kıvrılırken, yıldız ışığı parçacıkları tenine yapışıyor. Onu aynı nazik hareketlerle bir adamı öldürürken gördüm.

"Sıkı olması gerekiyor. Vücuda yapışmalı," diye ekliyorum, sadece kaşlarını çatmasını görmek için. Ama çatmıyor.

Döndü, tekrar tezgahın ortasına uzandı ve bana bir giysi fırlattı. Onu yakaladım, elimdeki giysi parçasına öfkeyle baktım.

Bu bir gecelik. Siyah ipek ve dantel, göbeğe kadar uzanan V yakalı ve atölyenin loş ışığında parıldayan örümcek ağı inceliğinde gümüş işlemeli.

Zihnim görüntülerle dolup taşıyor. Devaliant yatağımın üzerinde uzanmış, göğüsleri kumaşa sürtünüyor, uyluklarının birleşme noktası gölgeli bir tahrik unsuru oluşturuyor. Onu dişlerimle yırtıp, yıldız ışığı parçacıkları arasında onunla sevişiyorum.

Boğazım düğümlendi, yutkundum. Sonra bakışlarımı Zephyr'e çevirdim. "İstedğim bu değildi."

Yarı tanrıça, sanki az önce hayal ettiğim her iğrenç, sapıkça şeyi biliyormuş gibi, eğlenmiş bir ifadeyle bakma cüretini gösteriyor. "Hayır, ama en iyi kılıcım üzerine bahse girerim ki istediğin buydu." Arkasına yaslanıp kaşını kaldırıyor. "Başka bir şey var mı?"

Burnumdan yavaşça nefes veriyorum. Alexios'un casus başıyla sözlü bir tartışmaya girmeye niyetim yok. "Birisi bana ona tatlı getirmemi söyledi. İyi bir tavsiye mi, değil mi?"

"Fena değil," diyor omuz silkerek. Arkasını dönüp çalışma tezgahının arkasındaki bir sandığı karıştırıyor ve gümüş bir kutu çıkarıyor. "Bunları kendime saklıyordum, ama buyurun alın." Kapağı açıyor ve parşömen kağıdına sarılmış şekerlemeler sıralanıyor. "Ambrosial kümeleri. Kavrulmuş fındıklar ve kurutulmuş ateş erikleri nektarla ıslatılmış ve yenilebilir altınla kaplanmış. İşinize yarar mı?"

"Mükemmel." Kutuyu ondan alıp kıyafet yığınının içine koyuyorum. "Teşekkür ederim." Çıkmak için dönüyorum, sonra eşikte tereddüt ediyorum. "Bu aramızda kalsın."

O, diarlardaki herkesten daha çok Alexios'a yakın. Ona hayatımı ve sırlarımı emanet edebilirim, ama kral ile olan bağının karmaşıklığını, kimsenin izlemediğini düşündüğünde gözlerinin onu nasıl takip ettiğini anladığımı da iddia etmiyorum.

Dudakları inceliyor. "Bunun bir sorun haline gelmesine izin vermezsen, benden hiçbir şey duymayacak."

Ah, Zephyr. Boğazını kesmediğimde sorun çıktı.

* * *

Banyo suyu sırtımdan aşağı akıyor ve kanatlarımdan damlıyor, ben de onları sertçe silkeliyorum. Kurulanırken onun kokusu burnuma çarpıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi olmaz.

Her yerde, düşüncelerimi bulandırıyor—yasemin ve leylak, misafir odamdaki sabunun tatlı çiçeksi kokusu. Pantolonumu düzeltip

Zephyr'in ikramlarından birkaçını cebime tıktırdım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Ve işte orada, varoluşumun belası, koridorlarımda dolaşüyor.

Gömleğim. Üzerinde sadece o var. Etek ucu uyluklarını sıyırıyor, bir kolu aşağı kayarak omzunun kıvrımını ortaya çıkarıyor. Dokunulmayı, ısırılmayı bekleyen o kadar çok ten. Gümüş rengi saçları dağınık bir şekilde sırtından aşağı dökülüyor ve ben onu yakalamak istiyorum. Saç tellerini yumruğumun etrafına dolamak ve boğazı dişlerime kadar açığa çıkana kadar çekmek istiyorum.

Kendini toparla.

Gözden kayboluyorum, kendimi görünmezliğe büründürüyorum. İçimdeki karanlık, sapık bir parça, onu bu koridorlarda takip etme ve doğru anı bekleyip onu yakalayıp yere sermek fikrinden zevk alıyor...

Peki sonra ne olacak? Akıl sağlığının son kırıntısı alaycı bir şekilde soruyor. Onunla sevişecek miyim yoksa onu öldürecek miyim?

Devaliant kaskatı kesiliyor. Sanki bakışlarımı hissedebiliyor ve ona yapmak istediğim tüm şiddet dolu, iğrenç şeyleri sezebiliyor.

Bana doğru hızla döndü. "Wolf. Orada olduğunu biliyorum."

Etrafında dönerken sessiz kalıyorum, gücümün omurgasının zarif çizgisini, ardından belinin çukurluğunu ve kalçasının kıvrımını okşamasına izin veriyorum. Titriyor.

Görünmeden yaklaşıyorum, nefesim kulağını okşuyor. "Beni izlememden hoşlanıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Lütfen bunu yüzüme karşı yapın ya da beni rahat bırakın."

Hafifçe kıkırdayarak görünmezliğimin kaybolmasına izin verdim. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, çıplak gövdeyi ve kalçalarımda düşük duran siyah pantolonumu inceledi. Gösteriş olsun diye kanatlarımı biraz açtım.

Gözleri suçlayıcı bir şekilde gözlerime dikildi.

Sadece sıırttım. "Misafir odasından çok uzaktasınız. Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Uyuyamıyorum.

Daha fazlasını, o karmaşık insan duygularının hepsini dışarı dökülmesini bekliyorum. Ama o, ifadesini sakın ve soğukkanlı tutuyor. Devaliant maskesi sıkıca yerinde.

"Kulenin hangi bölümlerinin yasak olduğunu bana hiç söylemedin," diye ekliyor. "İstenmediğim bir yere yanlışlıkla girmekten nefret ederdim."

Masumiyet numarasına kanmıyorum; bu kız her zaman çizgi çekmek için fırsat kolluyor. İtaatsizlik için her türlü bahaneyi kullanıyor. Bu onun kanında var.

"Burada kilitli kapı yok," diyorum. "Tavan arasında yasak kanatlar ya da şıkırdayan zincirler yok. Ben sizin gardiyanınız değilim."

"Gerçekten mi?" Onu durduramadan solundaki kapı koluna uzandı. "Öyleyse neden şununla başlamayayım—"

HAYIR.

Kapıyı kapalı tutmak için avucumla kapıya vurdum. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Düzeltilme," diyorum, yüzeye çıkmaya çalışan tüm anıları bastırarak. Sessiz kal. "Şu obsidyen mührü görüyor musun?" Ahşaptaki oyulmuş sembole vurgu yapmak için dokunuyorum. "Ezberle. Beynine kazı. Bu berbat düzenin tek değişmez kuralı olarak kabul et. Eğer seni bu kapıyı açarken yakalarsam, işte o zaman işin bitti, Devaliant. İdam ertelemen sona erer ve o dağda ölmeyi dilemeni sağlarım."

Kadın homurdanarak, "Bu bana Vartena'da anlatılan eski bir hikâyeyi hatırlattı. Saf bir gelin, yeni kocasının şatosunun anahtarlarını alır. Kocasına ona, istediği her yeri keşfedebileceğini, ancak o özel odayı yasaklar. Açıklama yok, sadece bir emir. Sonunda baktığında ne bulduğunu tahmin etmek ister misin?" dedi.

"Bir düşüneyim." Onu kapıya doğru ittim. "Çürüyen cesetler mi? Basit talimatlara uyamayan diğer aptal kızların kemikleri mi?"

"Yeterince yakın. Peki bu odada ne var? Sizi sıkıan ölü prenseslerin kalıntıları mı?"

Anılar kutuyu zorlamaya başlıyor, yüzlerce yıl öncesinden yankılanan çığlıklar duyuluyor.

Yere yat.

“Herkesin sıkıca kapalı tuttuğu odaları vardır,” diyorum, dikkatimi ona çevirerek. “Kendimizin en çirkin yanlarını sakladığımız yerler. Eminim ki kusursuz bir prensesin bile kilitli tuttuğu koridorları, kimsenin geçmesini istemediği kapıları vardır.” Avuçlarımı başının iki yanındaki duvara bastırıp eğiliyorum. “O kilitleri açıp sakladığını sandığın tüm o şeyleri ortaya çıkarmak çok eğlenceli olabilir. Bu sana cazip geliyor mu? Yoksa bana defolup gitmemi mi söylemek istiyorsun?”

Gözlerinde öfke parıltısı beliriyor. Ama bunun altında...

Korku.

İyi, bence. Benden korkmalısın.

“Mesele şu ki, Devaliant,” diye devam ediyorum, “ne olduğumu kapalı kapılar ardında saklamama gerek yok. Ne tür sapık bir herifle uğraştığını gayet iyi biliyorsun. Şiddetten zevk alıyorum. İnsanlara zarar verdiğimde tahrik oluyorum. Senin yediğin sıcak yemeklerden daha fazla insan öldürdüm ve bunu bir daha hiç düşünmeden yapardım. Ve sen burada, sadece benim tişörtümü giymiş halde dolaşıyorsun, sanki seni eğip canavarların nasıl seviştiğini göstermemi istiyormuşsun gibi.”

Ağzı hafifçe aralandı ve dudaklarından bir nefes çıktı. Ama geri adım atmadı ya da geri çekilmedi. "Alternatif, çıplak dolaşmaktı," diye tersledi, sanki ben özellikle aptalmışım gibi.

"Bana göre bir sorun gibi görünmüyor. Oyuncaklar, ruh halime bağlı olarak giydirilmiş veya giydirilmemiş olabilir."

Kaşlarını daha da çattı. "Çıplak bir oyuncak istiyorsan, bunun için pazarlık yapmalıydın."

"Sanırım yapmalıydım," dedim alaycı bir gülümsemeyle, cebime uzanırken. "Belki bir gün gardırobunu yeniden düzenleriz. Bu gece başka bir şey deneyelim." Cebimden Zephyr'in şeker kümelerinden birini çıkardım ve ikimiz arasında tuttum.

"Bu da ne?"

"Benim cömertliğim."

Kadın, o ödül mamasına sanki diş çıkaracakmış gibi bakıyor. "Güvenli olduğunu kanıtla."

"İyi niyetimden mi şüphe ediyorsunuz?"

"Sizin niyetlerinize neden güveneyim ki?"

Haklısın.

Tatlıyı ağzıma götürüp dişlerimi batırıyorum. Dilimde bir lezzet patlaması yaşanıyor: Nefis bal ve sulu meyveler, kavrulmuş fındıklar ve yenilebilir altın yaprağının çıtırtısı. Muhteşem.

Gözlerine bakarak, parmağımdaki balı yavaşça yaladım. "Bu sana yeterli mi?"

Ağzıma bakıyor. "Sanırım öyle."

Başka bir şekerleme paketini açıyorum ve o da elimden almaya çalışıyor ama elini itiyorum. "Hayır. Oyuncaklara istediğim zaman elimle yediririm." Şekerlemeyi dudaklarının arasına bastırıyorum. "Ağzını aç. Isırmadan önce iki kere düşün."

"Ya da ne?"

"Yoksa ben de karşılık veririm."

Gözleri parıldıyor. Sanki şöyle diyorlar: "Yap şunu. Beni zorla, ben de seni zorlayayım ve kanatayım."

"Uslu dur," diye mırıldandım.

Dudakları sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor, ama eğilip şekeri nazikçe dişlerinin arasına alıyor. Yemin ederim dünya duruyor. Çıkardığı ses doğrudan penisime ulaşıyor—yatak odası dışında var olmaması gereken alçak, boğuk bir inilti.

Bu kadını tamamen yutacağım.

Zephyr'in ayaklarına krallıklar sereceğim. Düşmanlarının cesetleriyle onu yıkayacağım—kin dolu kalbinin arzuladığı her türlü korkunç kurbanı sunacağım—çünkü Bryony Devaliant parmaklarımdan bal yalıyor ve ben aklımı kaybetmek üzereyim.

"Bunu beğeneceğini düşündüm," dedim sert bir tonda.

Gözlerini devirdi. "Kendinden çok emin görünme. Bunları neden getirdin?"

"Belki de tamamen zevk için var olan bir şeyle ne yapacağını görmek istedim. Hiçbir amacı, hiçbir büyük anlamı yok. Sadece..." Sözüm yarım kalırken dili dudaklarını ıslatıyor. "Şımartma."

"Peki ya işin püf noktası ne?" Başparmağımı hafifçe ısırdı. "Şekerle güvenimi kazanmayı mı umuyorsun?"

"Güveninizin benim için hiçbir değeri yok. Dağılmanızı izlemek ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek istiyorum."

"Ne kadar da yüce hedefler." Bir diş sürtmesi daha. "Hiç de incelikli değilsin."

"Hıristan çok daha kötü suçlar işledim ve incelik, saray mensupları ve dolandırıcılar içindir. İstediyini nasıl alacağını bilmeyen küçük çocuklar içindir. Ben doğrudan yaklaşımı tercih ederim."

"Ben de."

Yılan saldırısı kadar hızlı bir şekilde elini saçlarımin arasına soktu ve beni şaşırtan bir güçle başımı geriye doğru çekti. Kafa derimde keskin ve ani bir acı belirdi ve göğsümde garip, baş döndürücü bir eğlence uyandı.

Evet, kesinlikle. Tam da istediğim buydu.

"Bana bunu neden getirdiğini gerçekten söyle," diye tısladı. "Bir test mi? Bir tuzak mı? Şu anda hangi oyunu oynuyoruz?"

Bir an için, yapabildiğim tek şey ona bakakalmak oldu; içimdeki canavarı gören ve bana hırlayan bu vahşi, pervasız yaratığa. "Buraya geldiğinden beri oynadığımız aynı oyun. Hamle, karşı hamle. Silahsızlandır, saldır. Sen kan akıt, ben daha çok kan akıtayım."

Yap şunu. Canımı acıt. Bana hissettir.

İğrenmiş bir sesle beni bıraktı ve göğsüme itti. "Oyuncak yatağa gidiyor. Keyfini çıkar, ya da gizlice izle, ya da her neyse, bu sapık tanrıların zaman geçirmek için yaptığı her neyse."

Çok ani. Çok fazla geri çekilme gibi. Bu kadını kurcalamaya devam etmek, içinden ne tür öfke fışkırdığını görmek, sert çizgilerini ve sunağın üzerinde kanlar içinde yatarken özlediği tüm o küçük şeyleri bulmak istiyorum. Kendime, canavarların avlarıyla böyle başa çıktığını söylüyorum. Zayıf noktalarını bulurlar. Acı verirler.

Elim onun bileğini kavradı. "Bekle."

Dudaklarında bir kaş çatması belirdi. Beni nasıl bırakabileceğini adeta düşünüp durduğunu görebiliyordum.

"Size kütüphaneyi göstereyim."

Bu da ne demek oluyor? Söylediklerimi geri almak istiyorum. Sanki hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum, çünkü onu oraya davet

edecek kadar aptal olmamın sebebi ne olabilir ki?

Devaliant göz kırpmıyor. "Ne?"

"Kütüphane," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, çünkü görünüşe göre aklım ve ağzım isyan etmeye karar vermişti. "Onu görmeni istiyorum."

İşte, artık sözümü verdim.

Gerizekalı.

Yüzünde bir anlık duygu dalgalanmaları beliriyor. Geriliyorum, yüzüme gülmesini bekliyorum. Teklifimi alaycı bir ifadeyle geri çevirmesini bekliyorum.

Ama sonra-

"Pekala," diye fısıldadı. "Bunu çok isterim."

Ona bakamıyorum. Kaburgalarımın arkasında açılan bu çatlama sesi yüzünden nefes alamıyorum. Onu çıkarmam gerek.

Ama bunun yerine, arkamı dönüp onu koridordan aşağıya doğru götürdüm. Kütüphane kapılarını açarken, bakışlarının omuzlarımın arasında olduğunu hissettim.

İçeri adımını atıp keskin bir nefes aldı, yüksek kemerli tavanları, her yere renk saçan vitrayları içine çekti. Merdivenler yukarı doğru kıvrılarak yükseliyor, korkulukları ışıldayan güllerle sarılıydı. Ve kitaplar... Yüz binlerce deri ciltli kitap, parşömen ve binlerce ölü dilde yazılmış taş tablet.

Bu kütüphane, en kıymetli eşyalarımın biri. Savaş öncesi hayatımdan geriye kalan tek parça; halkımın tarihinin bir deposu. Dilimiz, zanaatımız, savaş annemin topraklarını paramparça etmeden önceki büyüümüzün mirası. Turpori, kardeşim ve ben onu geri alana kadar geçici olarak Asteria ve Nyholm arasında bölünmüş durumda.

Ve bir insanın eşikten geçmesine izin verdim. Bir Devaliant. Diyarlarda bu kutsal mekanı görmesi gereken son kadın.

Amara haklı. Aklımı kaçırmışım.

"İnanılmaz," diye fısıldıyor Devaliant. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim."

Başını yana eğerek katlı balkonları ve kubbeli çatı pencerelerini inceliyor, yüzündeki saygı ifadesi yumuşuyor. Benim bir şeyimin onu

ilk kez bu kadar hayran bıraktığı an bu. O ifadeyi sırf saklayabilmek için camın altına hapsetmek istiyorum.

Doğrusu, kütüphanem Aster standartlarına göre oldukça mütevazı bir koleksiyon; Alexios'un sarayının arşivlerini dolduran milyonlarca cildin aksine birkaç yüz bin ciltten oluşuyor. Ama ölümlü gözler için, eminim ki çok büyük görünüyor.

Devaliant, parmaklarını hafifçe dikenlerin üzerinde gezdiriyor. "Her birinde gücü hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor. "Tıpkı bir akım gibi. Neredeyse canlı gibi."

Ani bir tedirginlik kaslarımı gererek hareketsiz kaldım. "Sihir iz bırakır. Doğru ellerde, bir damla güç gerçeği yeniden yazabilir."

Ve yanlış durumlarda, koca şehirleri yerle bir edebilir.

Sesimdeki titremeyi fark etse de belli etmiyor. "Hiç bu kadar çok kitap görmemiştim. Bunlar kaç yaşında? Sen kaç yaşındasın?"

"Bazıları, alemlerimiz bölünmeden önceki ilk Ebediler kadar eski. Diğerleri ise savaşın ardından Scillari'nin yıkılmış kütüphanelerinden daha yeni edinilenler." Ona gülümsedim. "Yaşıma gelince—bin yaşındayım. Bir sürü sapkın eğlence biriktirecek kadar yaşlıyım." Ona doğru eğildim, sonraki sözlerimi kulağına fısıldadım. "Ve hala onlardan zevk alacak kadar gencim."

Titreyerek, "Ve yoldan çıkmış Vartenan kraliyet ailesini felakete sürüklemek mi? Bu yeni bir hobi mi?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? Her zaman yeni deneyimlere açığım."

Ondan aniden yükselen kahkaha, coşkulu ve titrek bir şekilde kalbimi paramparça ediyor. Ne güzel bir ses, onun neşesi. Müzikal.

O, rafların arasına daha da derinlere doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum, asla yarım adımdan fazla geride kalmadan, kaçınılmaz olan o anı bekliyorum; gerçeği anlayacağı ve hayatta kalma içgüdülerinin canlanacağı anı. Benim ne olduğumu, onun ne olduğunu hatırlayacağı anı.

Ama öyle değil. Devaliant kendini unutmuş.

"Burada Hellevig'deki sarayın tamamından daha fazla kitap var. Ablam Theodora bunu görünce ağlardı. Saf, coşkulu bir kitap sevgisinden alev alev yanardı."

Burnumu çektim. "Yanmış prensesin kokusunu havalandırmak zor olurdu."

Bu da bana bir gülümseme daha kazandırdı, bu sefer daha hüzünlüydü. "Theo'ya haber gönderebilir misin? İyi olduğumu ona bildirmek için?"

Kapı bekçisi rolünü üstlenmeliyim. Canavarın insafına kalmanın ne demek olduğunu tam olarak anlayana kadar bıçağı çevirmeliyim. Ve yine de...

"Ben senin gardiyanın değilim," demiştim ona. Ve bunu gerçekten kastetmiştim.

"Yarın," dedim sert bir sesle.

Devaliant bana minnettar bir gülümsemeyle baktı. Rafların arasında ilerlerken, "Diyarların bölünmesinden önceki döneme ait ciltlere nasıl sahip oldunuz?" diye sordu. "Urnia Arşivleri insan askerlerinin eline geçtiğinde, o döneme ait tüm kayıtların Büyük Yangın'da kaybolduğunu sanıyordum."

"Hepsi değil. Bazıları, Asteria ve Vartena arasındaki sınır savaşlarına giden yıllarda, gerilimlerin tırmandığı dönemde kaçak yollarla dışarı çıkarıldı."

Duraksıyor. "Siz savaşta savaştınız."

Anılar kafatasımın içini dövüyor. Kül tadı, çığlıklar. Kardeşimin kanlı eli benimkini sıkıca kavramış, yüzü acı içinde kıvranıyordu.

Bitir artık. Lütfen. Çok acı veriyor.

Bir anlık göz kırpmasıyla kendimi yeniden şimdiki zamana geri döndürüyorum. "Evet," diyorum ifadesiz bir şekilde. "Savaştım."

"Hellevig'deki savaş hakkında günümüze ulaşan çok az kitap var." Sesi yumuşak, dikkatli bir tona büründü. "Amalthea'nın Alexios'la yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak çoğunun yok edilmesini emrettiğini duydum. Ama elimizde olanlar sadece Vartenan tarafını anlatıyor." Huzursuzlandı, bana özür dileyen bir bakış attı. "Ebedi olana ondalık vergi ödemenin, daha fazla insan kaybetmekten daha iyi olduğunu söylüyorlar. Alexios ve Karanlık Kral bizi büyük sayılarda öldürüyordu ve Amalthea'dan önce ailemin neredeyse tamamı öldü..."

Yüz ifademi fark ediyor, sözler dudaklarında donup kalıyor. Bunu hissetmeli—gücümün havada titreyerek yaydığı ani çıtırtıyı, ısı

kıvılcımlarını.

Ama bu pervasız yaratık yoluna devam ediyor.

“Bu anlatımların hiçbirinde Vartenanların Tanrı Katili Haçlı Seferleri sırasında ne yaptığından bahsedilmiyor bile—”

"Ona asla öyle deme," diye sözünü kestim, kelimeleri dişlerimin arasından ısırarak. "Bir tanrıya bile söyleme. Eğer nefes almaya devam etmek istiyorsan, asla söyleme."

Ona Scillari dilinde buna ne dediğimizi söylemiyorum. Yutma. Sanki salt dil, o yıkımın kapsamını, kaybettiğimiz her şeyin genişliğini, çaldıkları her şeyi kapsayabilirmiş gibi.

Yutkunarak, "Adını ne koymalıyım?" diye sordu.

Gülümsemem ölü bir şey, sıcaklıktan ve neşeden yoksun. “Savaş. Tasfiye. Yok etme. İstedığınızı seçin. Ama buna tekrar haçlı seferi dersanız, sorun yaşayacağız.”

“Düşünmeden hareket ettim.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Özür dilerim.”

Üzgünüm.

Gerçekten çok pişman.

Eğer bilseydi yine de pişman olur muydu? İçime bakıp, bir zamanlar kardeş, oğul, hükmetmek için yaratılmış bir tanrı olan benliğimin kırık parçalarını, ailesinin benden aldığı her şeyi görebilseydi...

Onun pişmanlığının kırılğan sunumunu paramparça etmeliyim. Benim gibi bir yaratık bile bunun içindeki tehlikeyi, ölümcül, silahsızlandırıcı cazibeyi anlayabilir.

“Dikkatli ol,” diye uyardım onu. “Merhamet, bir canavara sunulacak zehirli bir kadehtir.”

Çünkü o bilmiyor. Onun yaşamasına izin vermenin bana neye mal olduğunu bilemez. Onun burada durup benim ölümümle ilgili umursuyormuş gibi davranmasına izin vermenin bana neye mal olduğunu bilemez.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Dersler yarın şafak vakti başlıyor," diye seslendim arkamdan. "Kuzey bahçesinde. Amara ile eğitim alacaksın. Geç kalma."

Kapılar arkamdan gürültüyle kapanıyor. Tahtaya yaslanıp yavaşça ve kontrollü bir şekilde nefes veriyorum.

Ölümsüzlerin delirmesinin binlerce sebebi var; içten içe sizi yiyip bitiren, yavaş yavaş çürüyen bir süreç. Bu yüzden kendi yıkımımızı arıyoruz, kanla susamış denizlerin dibindeki hoş karanlığı kovalıyoruz.

Canavarlar bile anıların ağırlığı altında yorulurlar.

BRYONY

Kurt gerçekten de dinledi. İpek istemediğimi söyledim ve bana bir askerin gardırobunu getirdi: sağlam deriler, pratik botlar, bol pantolonlar. Hareket için tasarlanmış giysiler. Aksiyon için.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, Lucinian elbiselerimden çok farklı olan bu kumaşı inceliyorum. Gömleklerden birini kaldırırken, siyah bir parça yere düşüyor. Onu yerden alıp ne olduğunu fark ettiğimde boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Ona gecelik demek bile cömertlik olurdu. En ince ipek ve dantelden yapılmış, örtmekten ziyade çerçevelemek için tasarlanmış.

Doğru. İşte bu da benim isteğime verilen misilleme. Alaycı meydan okuma.

Hamle yap, karşı hamle yap. Silahsızlandır, saldır.

Ve bunu yıkıcı bir netlikle gözümde canlandırabiliyorum—ellerinin bunu bedenimden koparması. Beni yere sabitlerken altın kanatlarını sonuna kadar açması. Boğazımda dişlerinin sürtünme sesi—

"Dur," diye hırladım gözlerimi sıkıca kapatarak. Cildim çok gergin, çok sıcak hissediyor.

Geceliği kıyafet yığınının altına sıkıştırıyorum. Eğer o, benim o paramparça şeyle ortalıkta dolaşacağımı düşünüyorsa, hayal görüyor demektir. Önce onu onunla boğarım.

Çenemi sıkarak deri kayışları çekiştiriyorum. Her şey mükemmel bir şekilde oturuyor, bu hem etkileyici hem de rahatsız edici. Kapımı hızla açıyorum ve uzun bir gül dikeniyile tahtaya tutturulmuş notu neredeyse kaçırıyorum. Altında, süslü bir kılıf içindeki bir bıçak başka bir dikenden sarkıyor.

Sevgili Nemesis, Mutfak sana açık. Antrenmandan sonra yemek ye ve kanınla yerleri mahvetme. Yeni temizlettim. Hançer sadece antrenman için. Eğer onu saklamaya çalışırsan, seni öldüreceğim bıçak o olacak. Wolf

"Şerefsiz," diye mırıldanarak notu çekip aldım. Odamın içine daldım ve yazı masasından bir kalem alıp onun yazısının altına bir mesaj karaladım.

Hellevig'e git ve kız kardeşime hayatta olduğumu söyle, yoksa kıymetli taş işçiliğinin her yerine kan bulaştırırım. Balkon doğu kulesinin en büyüğü. Kaba olma. B Not: Güllerinizin budanması gerekiyor. Belki de kapıma notlar saplamak için kullandığınız güllerden başlayabilirsiniz.

Dikeni kağıdın içinden geri geçirip kapıya iğneyle tutturuyorum. Dışarı adımımı attığımda sabah havası buz gibiydi. Hafif bir esinti saçlarımı dalgalandırdı ve derin bir nefes aldım. Burası Hellevig'den farklı kokuyordu; güllerin, diğer bitkilerin, büyüünün hoş kokusu. Onun gücü tüm mülkü sarmıştı.

"Hâlâ nefes alıyorsun, görüyorum."

O soğuk, alaycı sese doğru döndüm. Amara çömelerek yere indi, koyu renkli kanatları sırtına yaslandı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı, tüylerindeki mor tonların parıldamasını sağladı.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünme," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Sana nasıl davranıyor?" Başını yana eğerek soluk mavi gözleriyle beni süzdü. "Seni yemeye çalıştı mı henüz?"

"Henüz değil. Gerçi olsa da umurunda olmazdı, çünkü beni buraya çöp gibi attın."

Omuz silkerek, "O yemin bozanlarla ilgileniyor. Ben kendi işlerimi hallediyorum. Seni bulduğumda dağda ölmek üzereydin, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Rica ederim, bu arada." dedi.

"Eğer benimle ilgilenmesi gerekiyorsa, sen neden buradasın?"

"Şantaj." Sırıttı. "Kurt ile benim aramda köklü bir gelenek bu. Eğer seni kendisi eğitmeye kalksaydı, bir dakikadan kısa sürede ikiye bölerdi." Dikkatini kalçamdaki bıçağa çevirdi. "Bir tavsiye mi? Onu çekmeye çok heveslenme. Önce vücudunu nasıl silaha dönüştüreceğini öğrenmelisin." Omuzlarını silkerek kaslarını gevşetti. "Birinci ders. Beni yere ser. Denemeni gerçekten merak ediyorum."

Onun beni kışkırtmaya çalıştığını anlayacak kadar öz farkındalığa sahibim, ama yine de içimdeki aksi bir ses ortaya çıkıp hırlıyor. Sanki yumruklarım çatlayana kadar bir şeye vurmak için bahane bekliyormuş gibi.

"Hadi ama," diyor Amara. "Sosyal olmak için burada değilim. Vur bana."

Duruşumu ayarladım, saray muhafızlarının birbirleriyle dövüşürken nasıl durduklarını hatırlamaya çalıştım. Nefes aldım, nefes verdim. Parmaklarım avuç içlerime kıvrıldı ve kendimi darbenin içine attım—

Amara, rakiplerin ulaşamayacağı bir mesafeye doğru manevralar yaparken, havayı vurmaktan başka bir şey başaramaz.

Avucunun yanağıma çarpması nefesimi kesti. Gözlerim daraldı, sendelerken dünya yana doğru savruldu. Onun hareket ettiğini bile görmedim.

"Acınası," diye tükürdü. "Elinde sadece bu mu var? Benim çalışmam gereken bu mu? Amcanın seni balık gibi parçalayabileceğini düşünmesine şaşmamalı."

Yanmakta olan yanağımy tutarak orada öylece duruyorum ve az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

"Tekrar!" diye bağırdı. "Kıçını kıpırdat!"

Ona doğru atıldım. Bileğimi yakaladı, ivmemi bana karşı kullandı ve beni havaya fırlattı. Yere sertçe çarptım ve yuvarlandım, toprak üzerinde kayarken ellerime çakıl taşları battı. Kaburgalarım tekme atmadan önce kendimi dizlerimin üzerine zorla kaldırdım.

“Kendini geri tutuyorsun.” Amara üzerimden atlayıp ayağını kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni yere itti. Darbenin etkisiyle dişlerim birbirine çarptı. “Bütün o öfke ve acıya rağmen, onu kullanmaya cesaret edemiyorsun. Kalk ve bana hissettir. Bana neden senin kafanı duvara asmak yerine bir Devaliant'ı yanında tuttuğunu göster.”

Ağzımdan bir avuç kan tükürdüm. "Siktir git."

O sadece gülüyor. "Ah, Prenses. Sana izin versem bile benimle baş edemezdin. Soyundan savaşçı ruhu ve onurun silindi mi acaba?"

Ona tekrar uzanıyorum, ama Amara'nın bir sonraki acımasız darbesi beni yere seriyor. Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor.

“Ah, duygularını mı incittim?” Üzerime eğildi ve saçlarımdan tutup başımı geriye doğru çekti. “Zavallı bebeğim. Belki de seni Duehavn'a uçurup orada kargalara bırakmalıyım. Alexios'un istediği gibi ölmene izin verseydim ikimiz de bu sıkıntıdan kurtulmuş olurduk.”

Dişlerimi sıkarak ondan kurtulmaya çalıştım, ama o dizini sırtıma bastırıp beni yere serdi.

“Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı sandın? Buraya girip birdenbire savaşçı olacağını mı? O kadar güçsüzsün ki, ısınmayı bile beceremiyorsun.” Yüzümü toprağa bastırıyor, saçlarımdaki tutuşu canımı yakacak kadar sert. “Dünya, o özel Devaliant kanıyla annenin amından çıktığın andan beri seni parçalamak için can atıyor. Söyle bana, Prenses. Bir gün daha nefes alabilmek için neyden vazgeçeceksin? Gururundan mı? Onurundan mı? Belki de çok şanslıysan, sadece dizlerinin üzerine çöküp Kurt'un amını emmen gerekecek.”

İçimde bir şeyler koptu.

Sanki bir baraj yıkılıyor, yıllarca bastırılmış öfke bir anda içimi dolduruyor. Her acı, her aşağılanma, her defasında orada yatıp bunlara katlanmak zorunda kalmam...

Sonradan, bunun benim hakkımda ne söylediğini merak edeceğim. Özgürlüğün tadını aldığım anda şiddete başvurmaya ne kadar istekli olduğumu. Sonunda başkasının kanını akıtmanın, başkasının canını yakmanın ne kadar doğru hissettirdiğini.

Ama o anda bunların hiçbir önemi yok.

Onun kollarından kurtulup kafamı geriye doğru Amara'nın burnuna çarptım. Çarpmanın etkisiyle gözlerim karardı, ama onun tutuşu gevşediğinde ve geriye doğru sendelediğinde hissettiğim yoğun tatmin duygusu yüzünden bunu neredeyse hiç hissetmedim.

"İşte bu daha iyi," diye hırladı. "Hadi bakalım Prenses. Bana neler yapabileceğini göster."

Kükreyerek üzerine atıldım ve yere çakıldık. İçimdeki uzak bir ses, beni paramparça edeceğini, bir yarı tanrıçaya saldırmanın ne kadar yanlış olduğunu bilmem gerektiğini haykırdı. Ama içimin geri kalanı bundan zevk aldı. Var olma hakkım için, sadece açık bir boğazla değil, başka bir şeyle savaşma şansından zevk aldı.

Ben de yumruk attım, tekmeledim, tırmaladım, kirli bir şekilde savaştım. Acımasızca savaştım. Dağınık, umutsuz ve gerçek bir şekilde. Amara da karşılık verdi. Dirseği yanağıma çarptı, parmak boğumları dudağımı, elmacık kemiğimi ve kaşımın kemerini yardı. Ama durmadım. Duramam. Çünkü durmak pes etmek demektir ve zaten çok fazla kan kaybettim, bunun boşa gitmesine izin veremem.

Parmaklarım saçlarını buldu ve sertçe çektim. Acıyla inledi ve karşılık olarak kaburgalarımın bir diz darbesi indirdi. Yerde yuvarlandık, her birimiz üstünlük için mücadele ettik, toprağa kan ve deri parçaları bıraktık.

Bir şekilde üstünlüğü ele geçirip kolunu arkasına doğru bükerek onu yere ittim. İkimiz de nefes nefese ve ter içindeydik, göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu.

"İşte bu," diyor Amara nefes nefese bir kahkahayla ve sesinde onaylayıcı bir sıcaklık var. "Lanet olsun, senin de böyle bir yeteneğin olduğunu biliyordum."

"Bana kazanma fırsatı verdin," diyorum.

“Elbette.” Başını çevirip bana sırtıttı. “Ama kazanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmen gerekiyordu. Tadını çıkarman gerekiyordu. Yoksa nasıl arzu etmeyi öğreneceksin ki?”

Yan tarafa doğru yuvarlandım, tüm vücudum protesto edercesine çılgılık atıyordu. Amara dirseklerinin üzerinde doğruldu, her şeyden çok heyecanlı görünüyordu.

"Hadi ama. Bu kadar sinirli görünme. İlk gerçek dövüşün için gayet iyi bir performans sergiledin."

"Sen delisin."

“Muhtemelen.” Amara elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. “Ama ben, Kurt'u eğlendirmek için seni yeterince uzun süre hayatta tutacak olan deli sürtüğüm. Rica ederim.” Çenesini kuleye doğru salladı. “Git temizlen, küçük kız kardeşim. Ve eğer Kurt'un yeni oyuncağının durumuyla ilgili herhangi bir şikayeti varsa, ona bunları kışına sokabileceğini söyle.”

Küçük kız kardeşim. Bu sözler göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Bir anlığına, Hellevig'de, Theo ile saray bahçelerinde, aptalca bir şeye kıkırdadığımız anlara geri dönüyorum. Başka bir hayata, başka birine ait bulanık bir anıya benziyor. Daha yumuşak kalpli birine.

Başımı şiddetle salladım, kilitledim. "Bana neden öyle seslendin?"

Amara yukarı baktı. "Ne?"

“Küçük kız kardeşim. Bunu neden söyledin?”

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Onunla tanıştığımдан beri ilk defa neredeyse... tereddütlü görünüyor. "Bu sadece antrenörlerin söylediği bir şey," diyor sonunda, ama yalan gibi geliyor. "Aşırıya kaçma." Beni inceliyor, hasarı algılıyor. Burnumdan nefes almakta zorlanıyorum ve sol gözüm şişmiş durumda. "Acı mükemmel bir öğretmendir," diyor yumuşak bir sesle. "En etkili, belki de en nazik olanı. O morluklar? O kan? Onları hak ettin. Gururla taşı onları."

Duyularım paramparça oldu, sanki derimi soyup altındaki öfkeli karmaşayı ortaya çıkardı. Göğsümün derinliklerine uzandı ve parmaklarını tüm hassas, savunmasız yerlerime doladı.

Ve son yıllarda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

EVANDER

Hellevig'deki neredeyse her binayı siyah yas bayrakları süslüyor. Solmuş gül yaprakları sayısız botun altında ezilmiş halde yollara saçılmış, kaldırımlar ise binlerce yanmış anma töreninin mumlarıyla lekelenmiş. Tüm şehir prensesinin kaybının yasını tutuyor.

Ben de acının birçok örneğini gördüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla. Savaş zamanı Scillari'de, cesetler yakabileceğimizden daha hızlı bir şekilde biriktiğinde, cenazelerimiz halka açık etkinliklere dönüştü; binlerce gemi gökyüzüne doğru yükseliyor, her biri yıldızlara geri dönen ölülerin küllerini taşıyordu. Bundan kaçış yoktu.

Bryony Devaliant'ın "ölümü" bana o törenleri hatırlatıyor; kokuları, her sokaktaki türbeleri. Bazı ölümler iz bırakır.

Saray kapılarında toplanmış kalabalığın üzerinde görünmeden uçuyorum. Yüzlerce beden bir araya toplanmış, siyah kumaşlar ve kırmızı peçelerden oluşan bir deniz, kraliyetin ölümünü işaret ediyor. Bryony'nin halkı arasındaki statüsünün bir göstergesi olarak, buraya kadar gelmiş olmaları bile şaşırtıcı değil. Şimdiye kadar, yeminini bozduğu söylentileri yayılmış olmalı ve hainler için halk önünde yas tutulmaz. Onlar için keder duyulmaz. Ama o? Onun için Çıglık atıyorlar.

“Ceset nerede? Prensesin cesedi nerede?”

“Katiller!”

“Prenses Bryony yaşıyor!”

Evet, yaşıyor. Benim gömleklerimi giyiyor, kulemde sanki oranın sahibiymiş gibi dolaşıyor. Benim kişisel baş belam.

Hedefime doğru Araxes Nehri'nin kıvrımını takip ediyorum. Hellevig'in merkezinin zenginliği, dışarı doğru ilerledikçe yerini daha sefil bölgelere bırakıyor. İpek Caddesi, eski zenginlik ile yeni yoksulluk arasındaki sınırda yer alıyor; saygın tüccarlar suçlularla omuz omuza yaşıyor.

Eski tabakhaneye varıyorum, yarı tanrı eti satan o alçakların izini sürebileceğim tek yer orası. Yıkık dökük kapıdan içeri, binanın iç kısmından geriye kalanlara doğru ilerlerken, duman ve deri kokusu havayı ağır ağır sarıyor.

Bina tamamen harap olmuş. Kırık kirişlerden yere is damlıyor ve patlayan pencerelerden cam parçaları yerlere saçılmış. Enkazın az olması, binanın yıkılmadan önce tamamen boşaltıldığını gösteriyor.

İpek Sokağı harap oldu, diye söylüyorum Alexios'a, onun acımasız varlığının baskısına hazırlanarak. Her şeyi yaktılar.

Bilinci benimkine çarpıyor. Yine de aramaya devam et. Bir ipucu istiyorum. Gerekirse orayı yerle bir et.

Devrilmiş bir masanın yanına çömeldim ve parmaklarımı tahtadaki oyukların üzerinde gezdirdim. Defalarca, gerçekten de tüm gücümü kullanarak kesme işleminden kaynaklanan izler bunlar. Kemik kesmek için yapılmış büyük bir Turpori bıçağı için tam doğru boyut.

Ve ateş ve kömürleşmiş odun kokusunun altında, onu hissediyorum. O kadim enerji yüzeye işlemiş durumda—yarı tanrısal bir güç. Taze olanı. Ölmekte olan olanı.

Boğazım yanıyor. Masaya bağlanmış, çıplak ve paramparça olmuş bedenlerin görüntüsü gözümün önünden geçiyor. Kanatların üst kısmından başlayıp kıkırdak ve bağ dokularını parçalayarak ilerlemiş olmalılar.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bir sorunumuz var," dedim Alexios'a. "Bu herifler artık sadece savaş alanlarından ganimet toplamıyorlar. Birileri onlara taze avlar

gönderiyor. Geçen hafta burada yarı ölüler tutuldu. Kokusunu alabiliyorum."

Kahretsin. Onun öfkesiyle kafamdaki basınç artıyor. Tamam, Zephyr'den etrafta kayıp yarı insan olup olmadığını sormasını isteyeceğim.

Çizmemle kırık bir sandığı devirip binayı son bir kez daha tarıyorum. Burada bulabileceğim her şeyi buldum. Karanlık Kral'ı işin içine katmalı mıyız?

Zephyr'in raporunu bekleyelim. Severin de bizim kadar barış istiyor olabilir, ama onunla uğraşmaktansa çivi yemeyi tercih ederim. Kafamdaki ağrı dayanılmaz bir acıya dönüşüyor. Bir şey daha, işiniz bittiğinde. Geri dönerken Hellevig'in etrafını dolaşın ve sizi gördüklerinden emin olun. Şehir, prensesin cesedi olmadan daha da cesurlaşıyor. Onlara neden sizden korkmaları gerektiğini hatırlatın.

Sonra o gitti, bağ koptu. Acı bir anda kayboldu.

Derin bir nefes alarak görünmezliğimi kullandım ve gün ışığına çıktım. Saray kapılarına doğru kanat çırparak ilerlerken, yüzlerce yeni yas tutan insan ana caddeyi tıkamıştı.

Halka açık balkona indiğimde kanatlarımı açtım ve sihrimi serbest bıraktım. Kalabalık bana şaşkınlıkla bakıyordu. Gördüklerini, kimi gördüklerini anlamaları birkaç saniye sürdü.

Sonra panik başlıyor.

Meydanda nefes nefese kalma ve çığlık sesleri yankılanıyor. İnsanlar dehşet içinde geri çekiliyor, kaçmak için birbirlerinin ayağına takılıyorlar.

Gülümsemeden edemiyorum. Evet, aynen öyle. İyice, uzun uzun bakın.

Kanatlarımı güçlü bir şekilde çırparak yeniden gökyüzüne yükseliyorum ve sarayın etrafında daireler çiziyorum. Umarım görüntüm onların değersiz kafataslarına kazınır.

Sokak boşaldığında, sarayın doğu kulesinin yanındaki büyük balkona çıkıyorum. Hava tütsü ve parfüm kokuyor, korkuluk yarı erimiş mumlar ve çiçek yapraklarıyla kaplı. Birileri bir türbe bırakmış.

Devaliant'ımın minyatür bir portresi siyah kurdele ve güllerle süslenmiş halde duruyor.

Elime alıp ince fırça darbelerini inceliyorum. Fiziksel güzelliğini yeterince iyi yakalamışlar; gümüş rengi saçları, ışıldayan teni, mor gözleri. Ama hırçın ve öfkeli tavırlarını eksik bırakmışlar. Resim porselen bir bebeği gösteriyor; benim elimde ise gerçek olanı var: dağınık, nefes alan ve öfke dolu.

"Bırak şunu." Arkamdaki ses soğuk ve sertti.

"Prenses Theodora, sanırım?" diye soruyorum hoş bir şekilde, portreyi incelemeye devam ederken. "Biliyor musunuz, bu kız kardeşinize hiç benzemiyor. Çok mükemmel. Çok saf. Onu ilk gördüğümde dikkatimi çeken şey, ne kadar aç göründüğüydü. Biraz köşeye sıkıştırılmış, hâlâ medeniymiş gibi davranan bir hayvan gibi. Ya bu?" Resim yüzeyine küçümseyici bir parmak darbesi indiriyorum. "Sıkıcı. Çok sıkıcı. Doğrusu yakmalısınız. Çok rahatsız edici."

"Bırak onu, yoksa boğazına sokarım."

Yavaşça döndüm. Theodora Devaliant, boğazımı koparmaya iki saniye kala gibi görünüyordu. Kızıl saçları karmakarışık, yeşil gözleri parıltıyordu. Kız kardeşine fiziksel olarak benziyordu; ten rengi olmasa da yüz hatlarında benzerlik vardı. Ama benim kızım ateşli, huzursuz bir enerji ve yakıcı bir ihtiyaçla doluyken, bu kız iliklerine kadar soğuktu. Kendini tutuş şekli bile farklıydı; sıkıca kontrol altında. Kontrol altında.

Benim Devaliant'ımın vahşi olan taraf olduğunu bilmek, bu zıtlığı görmeyi seviyorum.

"Sana hiç kimse tanrıları tehdit etmenin aptallık olduğunu öğretmedi mi?" diye sordum ona.

"Kaba olma," dedi Devaliant'ım notunda. "Sanırım kız kardeşi bunu zorlaştıracak."

"Scillari'den 'git kendini becer' dediğim ilk kibirli herif değilsin. Kardeşine sor, o da aynı zevki yaşadı."

Elbette, Bastien görevleri sırasında Theodora Devaliant ile karşılaşmış olmalıydı. Acaba o da benim şimdi gördüğüm şeyi görmüş müydü—eğer aptalca olmasaydı hayranlık uyandıracak olan o tam

korkusuzluk hali. Kahrolası Devaliantlar. Gittikleri her yerde canavarlara meydan okuyorlar.

Bir adım daha atıyor. "Zaferin tadını çıkarmaya mı geldiniz, yoksa yaslı aileleri üzmekten zevk mi alıyorsunuz?"

Hım. Portreyi yere bıraktım ve dikkatimi ona verdim. Bakalım bu nasıl sonuçlanacak. "Tam olarak neyle övünmem gerekiyor? Açıklayın lütfen."

"Kardeşimi sen öldürdün." Sesinde bir titreme, o buz gibi soğukkanlılığında bir çatlak var. "Onu bir hayvan gibi avladın ve Duehavn'da kan kaybından ölmeye terk ettin. Tek başına."

Bir anlığına ona bakakaldım. Demek Hellevig kendi kendine böyle bir hikaye uydurmuş? Ben onların kıymetli prenseslerini katleden kara kalpli kötü adam mıyım? Yanlış olmayacaklar, ama henüz gerçek eserimi görmeden bu konuda yaygara koparmaları biraz sinir bozucu.

"Alexios'a hizmet ederken yaşadı ve öldü," diye devam ediyor Theodora. "Ve işlemediği suçlar yüzünden yeminini bozan biri olarak damgalandı. Cesedine ne yaptınız?" Ona sadece kaşımı kaldırdığımda—çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda çok fazla şey yapıyor—tişörtümün önünden tutuyor. "Cevap ver bana. Bileğindeki o leke umurumda değil, Bryony'nin külleri ailesinin yanında mezarlıkta olmalı. Herkese açık bir cenaze törenini hak ediyor."

Kendime bu kadının kız kardeşini kaybettiğini sandığını hatırlatmaya çalışıyorum. Eğer bu varsayımı yüzünden ona zarar veririm, Devaliant'ım bunun sonunu asla getirmez. Onun öfkesinden zevk alıyorum, ama o kadar da değil.

"Dikkatli ol," diyorum neredeyse nazıkçe. "Bugün hedefim sen değilsin, ama her zaman bir istisna yapabilirim."

Parmakları sıkılaşıyor. Bunda da öfke var. Korkunun izi bile yok. Sadece hiddet, keder ve daha keskin, daha acı bir şey. Belki de nefret. Kanında var ya da belki de koşullardan kaynaklanıyor.

"Eğer yapmazsanız—"

"Ne yapacaksın? Bana ağlayacak mısın? Tehdit mi savuracaksın?" Elini zorla gevşetiyorum. "İşte bu trajik küçük hikâyenin sorunu şu. Eğer kız kardeşini öldüren ben olsaydım, bu kadar özensiz

davranmazdım. Devaliantları infaz etmek bugünlerde nadir bir zevk. Ben zamanımı ayırmayı severim. O sadece yanlış yerde.”

"Kaybolmuş," diye tekrarlıyor yavaşça. Sözlerimi anlamaya çalışıyor. "Nerede?"

"Güvenli bir yerde. Ve tesadüfen, oldukça ulaşılmaz bir yerde."

Yavaşça, hırıltılı bir nefes alıp gözlerindeki nemi silerek sordu: "O seninle mi?"

"O, olmayı seçtiği yerde. Ben de haberi iletmeyi kabul ettim."

Theodora'nın kaşları birden yukarı kalktı. "Asteria Kurdu ne zamandan beri insanların yüceltilmiş haberci güvercini oldu?"

Kahretsin, keşke bilseydim. "Söz konusu insan benim yeni favori dikkat dağıtıcım oldu," diye tersledim. Bu Devaliant kızlarının derdi ne? Neden bu kadar çok soru soruyorlar? "Ve bilmeni isterim ki, Duehavn'da kanlar içinde bulunmuştu. Ve benim bakımım altına alındı."

Yüzünde bir anlık bir anlayış belirdi, hızla gizledi ama yeterince hızlı değildi. Kız kardeşini kimin öldürmeye çalıştığını çok iyi biliyordu.

"Anlıyorum," diyor sadece.

Ondan cevaplar almak için baskı yapabilirdim. Bir isim isteyebilirdim. Ama bunu Devaliant'ımın ağzından duymak istiyorum.

"Güzel." Balkonun kenarına atlıyorum. "Ve madem güvercinle haber yapıyorum, kapınızdaki azgın kalabalığa da bir şeyler yapsanız iyi olur. Şimdilik onları korkutup kaçırdım ama Alexios, ihmal ettikleri ondalık vergilerinden gerçekten bıktı. Ve Ebedi olan sabrını kaybettiğinde?" Omuzumun üzerinden soğuk bir gülümseme fırlatıyorum. "İnsanlar genellikle çığlık atarak ölürler."

"Wolf. Ona söyle..." Boğazını temizler. "Bryony'ye onu sevdiğimi söyler misin?"

Başımı hafifçe yana eğiyorum. Sonra da kanatlarım gerilerek ufka doğru uçarken açık havaya doğru geriye doğru devriliyorum.

Aşağı inerken kulenin üzerine kar yağıyor.

Avluya iniyorum, botlarımın altındaki buz hafif bir çıtırtıyla kırılıyor. Buzla kaplı ağaçlar sessizlik içinde çatırdıyor ve inliyor, uzakta ise Osbu Denizi'nin dalgaları kıyıya çarpıyor. Bahçe yolundan aşağı inerken kanatlarım sırtıma yaslanıyor.

Sonra onu görüyorum, dallardan yapılmış bir kemerin altında, başını geriye doğru eğmiş duruyor. Bryony Devaliant, tek kelime etmeden dikkatimi çekme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip.

"Biliyorsun Devaliant," dedim ona yaklaşarak, "soğuktan donarak ölmekten daha hızlı ve daha kolay ölüm yolları da var. Eğer amacın buysa."

Sesimden irkilmiyor, sadece dikkatini bulutlu gökyüzüne veriyor ve kar taneleri saçlarına ezilmiş yıldızlardan bir taç gibi konuyor.

"Daha önce hiç kar yağışı görmedim," diyor kısık bir sesle ve merakla.

Bu çok küçük bir itiraf, büyük resme bakıldığında önemsiz. Ama nefesimi kesiyor; çünkü hayatı adeta krallıkları fethetmek için doğmuş gibi yaşayan bu kadının, hayatın dokunmadığı parçaları nasıl olabilir ki?

"Hellevig'de hiç kar yok mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Kefeni sabitleyen sihir, ısıyı şehirde hapsediyor. Duehavn'a ne kadar yakın olsak da, asla yeterince soğuk olmuyor." Acı dolu kahkahası göğsümde acı verici bir sarsıntıya neden oldu. "Zaten gidip göremezdim de. Kefeni sabit tutmak için Hellevig'de bir Devaliant'ın kalması gerekiyor ve ben uygun bir seçimdim. Yönetim görevleri yok. Diplomatik görevler yok. Bu yüzden şehri hiç terk etmedim."

"Asla?"

"Hayır." Kollarını kendine doladı. "Penceremden dağlara bakıp dururdum. Yüzümü cama dayayıp karın nasıl bir his vereceğini, tadının nasıl olacağını hayal ederdim. Tren istasyonuna gizlice gidip kaçmayı ne kadar sık düşündüğümü tahmin bile edemezsin. Acınası, değil mi?"

"Hiç de acınası bir durum değil." Kelimeler, niyetimden daha kaba bir şekilde çıktı ağızımdan.

Bu vahşı, ilkel yaratığın kafesinin içinde ileri geri yürüdüğünü hayal ediyorum. Özgürlüğe susamış. Yaşanmamış bir hayatın yavaş yavaş boğucu etkisinden başka bir şey, herhangi bir şey hissetmek için can atıyor. Bunu o kadar derinden arzulamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ki, bir acı gibi hissediyorsunuz. Boğazınızın arkasında biriken ve asla serbest bırakamayacağınız bir çığlık gibi.

Bryony Devaliant'ın kafese kapatılması fikri iğrençtir. O, hareketsiz durmak için yaratılmamıştı.

"Hayal ettiğin gibi miydi?" diye soruyorum. "Tüm o arzulara değdi mi?"

Elini kaldırıp kar tanelerinin avucuna düşmesine izin verdi. "Beklediğimden farklı. Bir şekilde daha keskin." Kelimeleri ararken duraksadı. "Ama aynı zamanda daha yumuşak. Sanki alem sessizliğe bürünmüş. Sanki... nefesini tutmuş gibi."

Sanırım tıpkı senin gibi. Senin çelişkilerin. Kesebilecek kadar keskin, kırabilecek kadar yumuşak.

"Sabaha kadar erir," diyorum ona.

Kadın mırıldanıp elini indiriyor. "Eğer sonsuza dek sürseydi, ona hayran kalmak için durmazdık."

Sonunda bana doğru döndüğünde, onu görünce donakaldım. Yüzü paramparça olmuştu. Bir gözü morarmış ve şişmişti, alt dudağı ortadan ikiye ayrılmıştı ve elmacık kemiğinin kemeri kırılmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla Amara bugün antrenmanda hiç de geri adım atmamış," diyorum açık ve net bir şekilde.

Devaliant, sanki acıyı ancak şimdi fark ediyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Sanki acı çok uzak bir şeymiş gibi. Ve bu tam da ona özgü bir şey değil mi; kendi göreceli kırılğanlığından o kadar kopuk ki, kırıldığını bile fark etmiyor.

"Ne oldu, Wolf?" Sesi alaycıydı. "Tam olarak istediğin bu değil miydi? Amara'nın bende güçsüzlüğü söküp atmasını mı istiyordun? Yoksa sen fırsat bulamadan oyuncağını işaretlediği için mi kızdın?"

"Ah, mükemmelliğe ulaşma yolunda kan dökülmesinden hiç çekinmem. Ama bu?" Yaralarına işaret ederek, "Bu hiç de zarif değil. Bir şeyi parçalayıp çok daha ustaca bir şekilde güçlendirmenin daha

iyi yolları var.” Bahçe yolunun kenarındaki ufalanmış taş banka oturup bacaklarımı iyice açtım. “Buraya gel. Amara'nın o güzel yüzünü mahvetmesine degecek hangi dersi çıkardığını söyle bana.”

Kıpırdamıyor. Sadece o sağlam gözüyle beni izliyor, sanki benim açımdan nasıl davranacağımı anlamaya çalışıyor gibi.

"Buraya gel, Devaliant. Yoksa yarın Amara'ya hâlâ sakat olduğun için antrenman yapamayacağını açıklamak zorunda kalacaksın."

Bu onu harekete geçiriyor. Yavaşça, her adımı dikkatli bir şekilde, sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi yanıma geliyor. Kolumu beline dolayarak onu kucağıma çekiyorum, nefesini keskin bir şekilde içine çekmesini umursamıyorum.

"Ders neydi?" diye sordum, onu daha sıkıca kendime yaslayarak. "Neydi o?"

Çenesi kasılıyor. "Ne kadar güçlü olursam olayım, her zaman birileri bana tam olarak ne olduğumu ve nereye ait olduğumu hatırlatacak. Toprağın içinde, birinin botunun altında."

Ha, demek Amara'nın yaptığı buydu. Devaliant'a büyük hiyerarşideki konumunu hatırlatıyordu—bir fare istediği kadar kan akıtabilir, ama asla bir şahin olamaz. Bu acımasızca etkili bir taktik. Bahse girerim Amara bunu dövüş arenasındaki zamanında öğrenmiştir.

"İlk kar yağışının tadını bile çıkaramadan biri yüzünü karla kaplıyor, değil mi?" Ellerimi kalçalarına yaydım. "Gözlerini kapat. Seni sıcak tutacağım."

Tereddüt ediyor, ama sonra göz kapakları kendiliğinden kapanıyor.

Parmaklarım tişörtünün etek ucunun altına girip çıplak tenine dokundu. "Bunu çok iyi hissettirebilirim," dedim ona, sihrimin teninde hafifçe parlamasına izin vererek, nefesini kesmesine neden oldum. "Bacaklarının arasında öyle bir his uyandırabilirim ki, henüz ne istediğini bile bilmediğin şeyler için yalvaracaksın."

"Hayır." Cevap neredeyse sert. "Sadece... tamir et."

Devaliant dilencilik için yaratılmış bir yaratık değil, ama bir gün onu bir sanat eserine dönüştüreğim.

Önce onu iyileştir, sonra fethet. Yıldızlar bana sabır versin, çünkü bana güç verirsiniz, kesinlikle pişman olacağım bir şey yaparım.

Vücudundaki yaraları incelemek için gücümü onun üzerinde gezdiriyorum: paramparça olmuş elmacık kemiği, patlamış damarlar, kırık burun, iki kırık kaburga. Amara, onu öldürecek kadar zarar vermeden dersin aklında kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Bu biraz acıtacak," diye uyardım onu. "Özellikle kaburgalar. Tekrar hizaya getirilmeleri gerekiyor. Lütfen kıpırdamamaya çalış."

Başını sallamasıyla, içimdeki derin sihir kuyusuna uzanıp damarlarımda kıvılcımlar saçmasına izin veriyorum. Alevi kontrollü bir yanmaya dönüştürüp, hasarın içine işleyerek kemikleri birleştiriyor ve eti yumuşatıyorum. Bedeni bir büyü kitabı, şiddet ve vahşetin güzel ve baştan çıkarıcı bir pakete işlenmiş bir tarihi.

Onun teninin altına böyle süzülmenin, ona bu katil ellerin bildiği tapınmaya en yakın şeyi vermenin samimi bir yanı var. Büyümü üzerinde gezdirirken nasıl tepki verdiğini dikkatle izliyorum. Hangi kısımlar omuzlarımı kavramasına, hangi kısımlar bacaklarımı sıkmasına neden oluyor.

Sonra Devaliant'ın nefesi kesildi. Yavaşça, çok yavaşça, avucuma yaslandı ve sığa doğru döndü. Ve kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım—

Tüketmek.

Ama sabırlı olmayı öğrendim. Bana boyun eğecek, ama bu gece olmayacak.

Sonunda kaburgalarına ulaştığımda, kasıldı. Hafif bir acı iniltisi çıktı ağzından. Elimle omuz kürek kemiklerine dokunup, mırıldanmaya başladım. Artık var olmayan bir evden, arındırılmış ve içi boşaltılmış bir hayattan kalma eski bir şarkıydı bu. Annem bana yarı insan olduğum zamanlarda, gücümü kontrol etmeyi öğrenen bir çocukken söylerdi. Ninni, konsantre olmama yardımcı oldu, etrafımdaki her şeyi yakıp kül etmemek için mücadele ederken odaklanabileceğim bir şey verdi. Yatıştırmak için, sakinleştirmek için söylenmiş bir şarkıydı.

Devaliant, hücre düzeyinde içine dalarken, kan birikintilerini ve kırık kemikleri bulup, tek bir sıyrık veya morluğu bile atlamadan, yavaş yavaş yaklaşıyor. Parçalanmış mimarisi, yalnızca mükemmellik kalana kadar yeniden bir araya geliyor. Temizlenmiş ve yeniden astarlanmış boş bir tuval.

“İşte,” diyorum, dudaklarımı çenesine, yanağına, şakağına hafifçe değdirmekten kendimi alamayarak. “Yepyeni gibi.”

Geriye yaslanıyorum ve iyileştirici ışıltının yavaş yavaş kaybolmasına izin veriyorum, ta ki yağın karın altında kucaklaşan iki beden kalana kadar. Kar taneleri kirpiklerine takılıyor ve dudaklarında eriyor, her birini öpmek için canım çekiyor.

"Ne mırıldanıyordun?"

“Eski bir şarkı,” diyorum elimi uzatıp kulağının arkasına düşen bir tutam saçı düzeltirken. “Şimdi sadece enkazdan ibaret olan bir şehirden.”

"Bunu bana öğretir misin?"

O kadar sade, o kadar saf bir şekilde soruyor ki. Sanki benden kaburgalarımı kırıp kalbimi bir tepside ona sunmamı istemiyormuş gibi.

“Belki.” Burnuna hafifçe dokundum, bana doğru burnunu kırıştırdığında sııttım. “Eğer bana çok, çok iyi davranırsan.”

Devaliant gözlerini açıp bana dik dik baktı. "Bugün kız kardeşimin yanına gittin mi?"

“Evet.” Başımı eğerek onu kokladım. Don, çam ağacı ve benim büyüümün kokusunu aldım. “Sana seni sevdiğini söylememi istedi.”

Titrek bir nefes vererek rahatlıyor. Sanki bir darbe bekliyormuş gibi, artık gelmeyeceğini bildiği için sonunda biraz gevşemesine izin verebiliyor. Yüzünü boğazımın çukuruna gömüyor ve nefes alıyor. Sıcak gözyaşları tenime sıçradığında şaşkınlıkla irkiliyorum.

Uzun zamandır ihmal ettiğim vicdanımın sesi—annemin sesine çok benzeyen bir ses—şöyle diyor: Kurtlar tarafından büyütölmüş gibi davranmayı bırak ve onu teselli et.

Yavaşça, tereddütle, avucumu sırtından aşağı doğru gezdiriyorum. Hiç geri çekilmiyor. Bu bir zafer gibi geliyor.

“Şey...” Yutkunuyor. “Eğer ben yazarsam, Theo'ya mektupları iletir misin?”

Elim hâlâ sırtında duruyor. İstek aramızda havada asılı kalıyor.

Hayır de. Ona hiçbir şey alamayacağını söyle. Nefes almasına izin verdiğin için şanslı olduğunu söyle.

Ama gözyaşları hâlâ tenimde ıslak, kollarımda yumuşak ve güven dolu, ve görünüşe göre ona gelince ben güçsüz kalıyorum.

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldandım kendimden nefret ederek.

Sessizlik uzayıp gidiyor. Hafif bir esinti ağaçları hışırdatırken dalların çıtırtısı bahçede yankılanıyor. Kar daha da şiddetleniyor.

"Sana bir sır söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı.

Sırtını okşamaya devam ediyorum. "Hepsini anlat bana."

“Hayır. Sadece bir tane.” Bunu kararlı bir şekilde söylüyor, bana tam olarak onun vermeye razı olduğundan fazlasını hak etmediğimi hatırlatıyor. “Boşluktan geri çekilmek acı veriyor. Hayal edebileceğiniz en kötü acı bu—bıçaktan bile daha kötü. Dünyadan sonra gerçek gibi gelmiyor çünkü bir parçanız hala son nefesinizle ilk nefesiniz arasındaki o hiçlikte hapsolmuş durumda. Her öldüğünüzde, kendinizden daha fazla parça kaybediyorsunuz. Ve bu her Çapa'yı çıldırtıyor.”

Kaburgalarımın arkasında ani bir sızı, korkunç bir sıkışma hissettim. Söyleyeceği sözlerle hazırlanıyorum.

"Theo'ya mektuplar göndermeme izin ver," diyor ve bu, ondan duyduğum en yalvarışa yakın şey. "Böylece beni tamamen kaybetmeden önce elinde gerçek bir şey tutmuş olur."

Kahretsin. Bu kız ve onun lanet olası duyguları.

Uzun zamandır duygusallıkla boğuşmuyordum. O duygu girdabının, içimde boş bir acı bırakan o keskin acının şeklini neredeyse unutmuştum. Birkaç kelimeyle beni altüst etti ve mantıklı tarafım umursamamam gerektiğini haykırıyor. O sadece kullandığım bir insan. Kız kardeşi bana yüceltilmiş bir posta güvercini dedi.

“Pekala,” dediğimi duyuyorum. “Yazarsan, mektuplarını teslim ederim.”

Ah, sen aptal herif.

"Teşekkür ederim."

Bu kadar önemli hissettirmemesi gereken iki küçük kelime. Neden hissettiriyorlar? Neden? Neden? O sadece bir eğlence. Sıkılacağım, her zaman sıkılırım. Ama sanırım onu aklımdan çıkardığımda, benden bir parçayı da yanında götürecektir.

Acı bir kahkaha attım.

"Komik olan ne?" diye soruyor.

"Bütün diyarları avucunun içinde tutabilirdin, değil mi?" Çenesini yukarı kaldırıp mor gözlerine baktım. "Senin gibi bir kız istediğini alır. Ne kadarı seni tatmin ederdi?"

Kalp atışları hızlanarak hareketsiz kaldı. "Hepsi," diye fısıldadı.

"Hepsi mi? Ben de dahil mi?" Ellerimi bacaklarından aşağı kaydırđım. "Ben de mi?"

Çok fazla şey açığa vurduğm. Ona arzularımın şeklini alan bir silah verdim ve onu intikam dolu küçük ellerine yerleştirdim.

Yüzünde bir şey daralıyor, adını koyamadığım bir duygu. Hiçbir referans noktası yok. Ve sonra sanki bir kapı çarparak kapanıyor.

"Durmak."

"Ne?" diye sordum, gözlerimi kırpıştıarak.

Kucağımdan kayarak aramıza mesafe koydu. "Bunu yapmayacağız. Benim ne istediğimi umursuyormuş gibi konuşma ya da bana dokunma," dedi sakince, neredeyse soğuk bir şekilde. "Sadece bunun ne olduğunu dürüstçe söyle."

Kendine gel, aptal herif.

Yüzüm, ömür boyu süren acımasızlık ve mesafe pratiğinin ürünü olan soğuk bir kayıtsızlık maskesine dönüşüyor. Bana, sınırları yeniden belirlemek ve içimde beliren tüm duyguları kesip atmak için mükemmel bir fırsat verdi. İltihaplı bir yara gibi dağlamak.

"Öyleyse doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordum ona usulca. "Eğer savunmamı aşır zayıf bir noktaya sızabileceğini düşünüyorsan, bu olmayacak. Şu an sana karşı tatlı duygular besliyorum çünkü bu beni eğlendiriyor, ama bu eğlenceyi sevgiyle karıştıрма. Bir an bile, senden ne kadar eğlence çıkarabileceğimden başka, yaşayıp yaşamaman umurumda olduğunu düşünme."

Yüz ifadesinde korkunç bir tür bilme hali var. "Bana Alexios'tan farklı olmadığını hatırlattığın için teşekkür ederim. Sen de beni yok etmeden önce kullanan başka bir Ebedisin."

Kuleye girip gözden kayboldu ve kapıyı sertçe kapattı.

Kar sessiz ve aralıksız yağıyor ve ben geçicilik üzerine düşünüyorum. Şafakla birlikte eriyen şeyler üzerine.

Ailesinin benden almadan önceki hayatım hakkında.

20

BRYONY

Haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Sabahları her yerim ağrıyor, Amara ile görüşüm bulanıklaşana kadar antrenman yapıyorum, Kurt beni iyileştiriyor ve sonra her şeyi tekrar yapıyorum.

Parçala. Yeniden inşa et. Tekrarla.

Sunak için yükseltildiğinizde, öfke derinizin altında yaşar ve gidecek hiçbir yeri yoktur. Dışlerini geçirecek hiçbir şey, karşı koyacak hiçbir şey yoktur. Beden sadece bir kaptır ve bir Çapa'nın bedeni her zaman kırılır. Şimdi, bedenimin bir silah olabileceğini öğreniyorum.

Hiçbir zaman o öfkenin güçlendiğini hissetmedim, o öfkeyi dışarı atmanın ve varlığından haberdar olmadığım sınırları aşmanın verdiği o heyecanı hiç yaşamadım. Bu yüzden onu arıyorum—kontrolü, öfkeyi, kesikleri, morlukları. Kılıç kabzalarını ve saplarını tutmaktan avuç içlerim nasırlaştı. Eskiden yumuşak olan yerlerde şimdi kaslar var.

Ve Kurt beni izliyor. Bir tanrının tüm dikkatini üzerine çekmek, ondan nefret etseniz bile kanınızı kaynatacak bir şey.

Özellikle de ondan nefret ediyorsanız.

O karlı gecedan beri onunla konuşmadım ve onun hayal kırıklığının her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Her görmezden gelinen

konuşma girişiminin. Sanki bir mobilya parçasıymış gibi, hiçbir şeymiş gibi yanından her geçtiğim anın.

Koridordaki karşılaşmalar en sevdiğim anlar. Çenesinin kasılması ve kanatlarının hafifçe açılması, içgüdüsel olarak yolumu kesmeye çalışması... Onu fark etmeden yanından geçip gidiyorum. İnsanların onun için sürünmesine alışmış ve ben de ona sahip olamayacağı şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu tattırmak istiyorum. Şu anda, onun incinmiş gururu beni hayatta tutan şey.

Beni öldürmeden önce beni fethetmek isteyecektir.

"Kalk." Amara, üzerime doğru yaklaşırken kanatları güneşi engelliyor. "Orada yatmak gerçek bir kavgada seni kurtarmaz."

"Ölü taklidi bile yapabilirim," diye mırıldandım kendimi doğrultarak. "Yeterince iyi olursam."

Burunundan bir ses çıkardı. "Çok tatlı. İlk kural nedir?"

"Ağırlığımı ayak uçlarımda tutmalıyım. Hareketlerimi akıcı tutmalıyım. Harekete hazır olmalıyım."

"Öyleyse neden orada portre çektirir gibi duruyorsun?"

O hamle yapıyor, ama bu sefer hazırlıklıyım. Kılıcım onunkiyle öyle bir darbeye karşılaşıyor ki dişlerim gıcırıyor.

"Daha iyi." Geri çekildi, ifadesinde neredeyse gururlu bir şey vardı. "Ama hâlâ çok fazla kafanın içindesin. Gerçek savaş senin kanında var. Ya hissedersin ya da ölürsün. Bir tanrı daha güçlü, daha hızlı ve gerçek sihirle güçlendirilmiş olur."

"Vartena'da sadece üç gün hayatta kalmam gerekiyor," diyorum. "Muhafızları alt etmem, amcamı öldürmem ve belki de beni öldürmeden önce Kurt'tan küçük bir intikam almam lazım. Scillari'deki her yarı insanla savaşılmaya kalkışmıyorum."

"İşleri yarım yamalak yapmam ve ne olacağını asla bilemezsiniz. Eğer onun ilgisini canlı tutarsanız daha uzun yaşarsınız, değil mi? Bu kadar deli bir tanrıyı bir meydan okumadan daha çok ilgilendiren hiçbir şey yoktur. Yani eğer dövüşecekseniz, izlemeye değer bir dövüş olsun. Ayak hareketlerinizi fazla düşünmeyi bırakın."

Yarık dudağımdaki kanı siliyorum. "Peki, doğru duruşla ilgili tüm o konuşmalar ne oldu?"

Gözlerini devirdi. “Biçim sadece temeldir ve bunu zaten biliyorsun. Şimdi hile yapmayı öğren. Bu, Kurt'u tetikte tutacak. Tanrılar, insanların sinip yalvarmasını bekleyen kibirli heriflerdir. Bunu kullan.”

"Ya direnişle karşılaşmayı beklerlerse?" diye soruyorum.

"Sonra da kaburgalarının arasına çelik bir bıçak sokacak kadar yaklaşıp kadar onlara boyun eğdirin."

* * *

Kurt her zaman gece gelir.

Üzerimde sadece gecelikimle yatakta uzanmış, cildime dağılmış yeni morlukları ve sıyrıkları sayarken, kapımın eşliğinde beliriyor. Kapıyı çalmadı. İzin istemedi.

Katlanmış bir mektubu yanıma, yatağın üzerine fırlattı. "Kız kardeşinden."

Ona sadece hafif bir baş selamı veriyorum; bu, üç haftadır benden aldığı tek onay. Theo'ya mektup yazıyorum, o mektupları iletiyor, o da cevap yazıyor ve Theo beni iyileştirmeye geldiğinde mektupları getiriyor. Hepsi bu. Aldığı tek şey bu.

Yanımda, yastıklara yaslandı. "Buraya gel."

Hiç itiraz etmeden beni kucağına çekmesine izin verdim. Bu, mükemmelleştirdiğimiz bir dans. Elleri iç çamaşırımın altındaki tenimi buluyor ve o artık tanıdık gelen sıcaklık içime işleyerek günün yorgunluğunu gideriyor.

"Sessiz prenses numarası sana yakışmıyor." Bunu sık sık söylüyor, sanki beni konuşturmak için sinirlendirecekmiş gibi. Başparmağı omzumun kıvrımını takip ediyor. "Bu beni sinirlendirmeye başladı. Bu oyunu daha ne kadar oynayacağız? Neredeyse bir ay oldu, Devaliant."

Çenemi sıkmış bir şekilde duvara bakıyorum. Gücü içimden geçiyor ve inlememek için dişlerimi sıkıyorum. Bu herif benim ipuçlarımı öğreniyor. Büyüsünü, içimdeki her bir noktaya nasıl sürtüp yayacağını, beni arzulamamam gereken şeyleri arzulamaya itecek bir sıcaklık ve ışık dokunuşu olarak tam olarak biliyor. Sanki her sinir ucum öpülerek uyandırılıyor.

Tavandaki çatlakları sayıyorum. Bir. İki. Üç.

"Bana bakın."

Dört. Beş.

"Bana bak." Sesi şimdi tehlikeli, açgözlü. Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Benden nefret ettiğini söyle. Ölmemi istediğini söyle."

Dikkatimi odamın duvarlarına yayılan güllere çeviriyorum. Haftalardır yayılıyorlar, sanki O'nun büyüğü bu mekanın her köşesine sızıp, burayı O'nun, bizim kılıyormuş gibi.

"Beni sıkmaya mı çalışıyorsun?" diye çıkıştı. "İnan bana, bundan sonra olacıklardan hiç hoşlanmayacaksın."

Sonunda gözlerine bakıyorum. "Öyleyse beni bitir," diyorum bakışlarımla. "Yap şunu."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Anladım. Beni kışkırtıyorsun, değil mi?" Ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tanrıyı yeni oyncağını atmaya mı kışkırtıyorsun?"

Oyuncak. Yüz ifademde karanlık bir şeyler olmalı çünkü yüzünde zafer parıltısı var.

"Seni yakaladım," diyor o bakış.

"İşte bu," diye mırıldandı, elini kaburgalarımın üzerinde gezdirerek. "Bunu düşünüyordum. Oyuncaklar konuşmaz, değil mi? Sadece..." Avucu göğsümün alt kısmına değdi. "Sadece hareketsiz dururlar ve kendileriyle oynanmasına izin verirler. Verileni alırlar."

Parmakları yavaşça yukarı doğru ilerleyerek kumaşın üzerinden meme ucuma dokundu. Bileğini kavrayıp derisine hilal şeklinde izler bıraktım.

"Sorun mu var?" Kaşı kalktı. Cevap vermeyince diğer eli boğazımı kavradı. "Dedim ya, ellerimin üzerinde olmasından rahatsız mı oluyorsun, oyuncak?"

Ona sadece kaşlarımı çatarak baktığımda, bana bir güç dalgası daha gönderiyor. Daha sert. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık ve yakıcı bir zevk dalgası gönderen, beni teslim olmaya zorlamak için tasarlanmış bir duygu seli. İnlememek için dudağımı ısırıyorum.

"Belki de seni sahiplenmeliyim." Nefesi kulağıma değdi. "Bunu yaparsam sana istediğim her şeyi yaptırabilirim. Seni dizlerinin üstüne

çöktürüp ayaklarımın dibinde süründürebilir ve bu ayrıcalık için bana teşekkür ettirebilirim.”

Bu kadar. Artık yeter.

Onu yere ittim, avuçlarımı başının iki yanına, yatağın kenarına bastırdım ve haftalar sonra ona ilk sözlerimi söyledim: "Öfkeni boşaltmak için birini arıyorsan, Vartena'da Anlaşmaları bozmadan işkence edebileceğin binlerce Sahipsiz insan var. Bazılarının savaş sırasında Scillari'de savaşmış ataları olmalı. Bana Devaliantlarla bir geçmişin olduğunu söylemiştin, peki ailem ne yaptı da bizden nefret ediyorsun? Neden özellikle bana odaklandın?"

Göz bebekleri içten gelen bir alevle parlıyor ve elleri, beni öldürme isteğini bastırmaya çalışan, kontrolü ele geçirmeye çalışan bir halde kasılıyor.

Ama o kıpırdamıyor. Konuşmuyor.

“Doğru,” dedim sessizce. “Sesimi ancak söylediklerimden hoşlanacağından emin olduğunda istiyorsun. Rahatsız edici sorular sormadığında.” Kucağından kalktım, aramızda mesafe bıraktım, tenim dokunuşunun anısıyla ürperirken bile. “Eğer beni tekrar sahiplenmeye kalkarsan, o kapıdan çıkıp Amara'nın beni kendi elleriyle parçalamasına izin vereceğim. Şimdi defol git.”

* * *

Üç gün sonra, yine fena halde dayak yiyorum.

"Sana böyle dövüşmeyi kim öğretti?" diye soruyorum Amara'ya.

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra, "Kardeşim. Onun dersleri olmasaydı, defalarca ölmüş olurdum." diyor.

“Savaş sırasında mı? Kanadınızı o zaman mı yaralıyorsunuz?”

“Hayır.” Kelime keskin, kesin. Bir kapının gürültüyle kapanması gibi.

Özür dilemeye fırsat bulamadan Amara hızla üzerime geldi. Engelledim, darbenin etkisiyle kolum sarsıldı ama öğreniyorum. Tüm gücümle saldırdım. Kılıçlarımız çarpıştı. O yana doğru sıyrıldı ama

ben çoktan uyum sağlamıştım, çoktan hareket ediyordum. Artık doğal geliyor.

İleri. Geri çekil. Yön değiştir.

Dans.

Daha fazla darbe indiriyoruz, metalin çarpışması sert nefes alışverişlerimizle kesiliyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kaslarımdaki yanmaya rağmen devam ediyorum. Şimşek hızıyla dönüyor ve kılıcının düz tarafını bileğime vuruyor. Silahım havaya uçuyor.

Düşünmeden, sadece hareket ettim. Ama o çoktan oradaydı, bacaklarımı altımdan çekip aldı. Sırtım yere çarparken nefesim hızla kesildi.

Amara'nın botu göğsüme indi, beni yere sabitledi. Hançerinin ucu boğazımın çukuruna değdi. "Ve öldün. Teslim mi oluyorsun?"

"Teslim olmak."

Kılıcını kınına soktu ve elini uzattı. Beni yukarı çekmesine izin verdim, derimin altında beliren taze morluklara bakarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Fena değil. Dayanıklılığını geliştirmeye devam edeceğiz," diyor Amara, kıyafetlerindeki toprağı silkeleyerek. "Ama tanrılarla savaşmanın üç kuralını hatırlaman gerekiyor: onlara uzaktan zarar ver, hızlı koş ve iyi saklan. Onların seni yakalayacak kadar yaklaşmak mı? İşte o zaman sonun gelir. Odaklanman gereken şey şu—"

Gözleri omzumun üzerinden kayıp gitti ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Yavaş ve dehşet verici bir kesinlikle dönüyorum.

Kurt, kemerli geçidin kenarına yaslanmış uzanıyor. Batan güneşin son ışınları kanatlarını kehribar ve kırmızı kahverengi tonlarında boyuyor, her bir tüyün kenarı ışıkla aydınlanarak parlıyor.

Göğsümde bir şey sıkışıyor; çözülmesi imkansız, birbirine dolanmış bir duygu karmaşası. Beni dengesiz bırakıyor, açık bir yara gibi savunmasız bırakıyor.

Sen de beni tüketip bitirecek olan bir başka Ebedi'sin sadece.

Ve öyle de yapıyor. Beni değerlendiriyor. Silahının envanterini çıkarıyor, hasar olup olmadığını kontrol ediyor, oyuncağının hala

düzgün çalışıp çalışmadığını inceliyor. Olay bundan ibaret.

Karmaşık duygularımı bastırıp kilit altına alıyorum ve Amara'ya yöneliyorum.

“Bugün için teşekkürler,” dedim Amara'ya, sesimi titrememeye çalışarak. “Yarın aynı saatte görüşürüz?”

“Evet.” İkimiz arasında bakışlarını gezdirdi ve alaycı gülümsemesi daha da genişledi. “Kız arkadaşının fırlatma bıçaklarına ihtiyacı var, Wolf.”

Kaşını kaldırıyor, sanki dünyada izlenmeye değer tek şey benmişim gibi yakıcı bakışlarını üzerimde tutuyor. “Öyle mi?”

“Onun eğitilmesini istediniz. Hızlı atış yapabilmeli ve her seferinde hedefi vurabilmeli.”

Kurt düşünceli bir ses çıkarıyor. Gözleri terli tenimde geziniyor, kolumdaki keşiğe ve köprücük kemiklerimi karartan morluklara takılıyor. Nefesim hızlanırken göğsüm inip kalkıyor. Dokunulmuş gibi hissediyorum, o bakış. Samimi ve sahiplenici. Bana dokunmadan beni sahipleniyor.

Amara, artan gerilimin farkında değilmiş gibi ya da onu görmezden gelmeyi tercih ederek, “Ona en az dört fırlatıcı vermek istiyorum,” diye devam ediyor. “İyi olanlardan.”

Kurt gözlerini kırpıştırıp başka yöne baktı. “Düşünürüm. Eğer dört Turpori kılıcına degeceğini kanıtlarsa.”

Sonra gitti, duvardan destek alarak kulenin içine kayboldu. O olmadan hava daha hafif, nefes almak daha kolay gibiydi.

Amara yaklaştı. “Yüzündeki ifadeyi gördün mü? Dokunmaması gereken şeye dokunmak istemiyormuş gibi davranmaya çalışan bir erkek bu. İşte bu güç, küçük insan. O seni kullanmadan önce sen kullan.”

EVANDER

Üç yüz yıl önce, Vartenan et ticaretinin tüm krallığı kapsayacak kadar geniş olduğunu fark ettim.

Tüccarlar sistemlerini kusursuz bir şekilde kurmuşlardı: Her büyük şehirde alıcı ve satıcı ağları, doğru kişilerin ellerini yağlamak için rüşvetler, gizli kapı çalma yöntemleri ve fısıltılarla iletilen şifreler. Sadece bedenimizin parçaları satılmıyordu. Bazı yerlerde tanrılar kafeslere kapatılıyor, dövülüyor ve insan eğlencesi için kanlı sporlarda kullanılıyordu. İnsanlar, ölümüne dövüşmemizi izlemek için çok miktarda aurelii (altın sikke) yatırıyordu.

Ancak karaborsaların zaafıları vardır ve tek bir bağımlının ağzından kaçırıp limanlarda yarı mamul ürünlerin satıldığından bahsetmesi yeterlidir.

Geçen ay Valchek'te yaşananları unutmadım. Zephyr, İpek Caddesi'nde tutulan kayıp cesetlerle ilgili soruşturma yaparken biraz araştırma yaptı ve kurbanlar hakkında bilgi olmasa da bir ipucu buldu. Bakalım bu ipucu nereye götürecektir.

Omuzlarımı gevşetip uzuvlarımı rahatlatırken kanatlarım hışırdıyor. Her şeye hazırım. Hellevig'in eteklerinde, Valchek'teki operasyon için olası bir kaynak olan, yıkık dökük bir deponun

karşısındaki bir çatıda Elias ve Arcadia ile birlikteyim. Büyüm üzerimize yayılıyor, ışığı bükerek bizi görünmez kılıyor.

Zephyr, senin tarafındaki durum nedir? diye soruyorum Alexios'un ekibimle kurduğu zihin bağlantısı aracılığıyla.

Zephyr, sokak seviyesinde çevreyi dolaşıyor, siyah kanatları onu gölgelerin içinde eritiyor. İçeride görebildiğim kadarıyla hiçbir hareket yok. Zephyr'in zihinsel sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin. Görünürde pek bir güvenlik önlemi yok. Ya çok kibirliler ya da bu bir tuzak.

Binayı tekrar inceliyorum. Kalın taş duvarları, düz çatısı ve cephesinde birkaç küçük penceresi var. Yan tarafında solmuş bir boyayla "J. Smith & Co. Tıbbi Malzemeler" yazıyor. Doğu duvarındaki kapı içeri girmek için umut verici görünüyor.

"Bu berbat yerin kime ait olduğuna dair somut bir bilginiz var mı?" diye sordum ona.

Hayır. İletişim kurduğum kişiler son birkaç aydır buradan gelen bazı olağandışı sevkiyat modellerine dikkat çekti. Birileri kargo manifestolarını gizlemeye ve izleri örtbas etmeye çalışıyordu, ancak ben mali bir izi takip ederek Valchek'e ulaştım. Kolay değildi.

"Şerefsizler," diye mırıldandı Arcadia.

"Eninde sonunda hep bir hata yaparlar." Elias sabırsızca parmağını uyluğuna vuruyor. "Toz talebinin bu kadar yüksek olduğunu, Yıkım'dan hemen önceki zamandan beri görmemiştim. Et tüccarları yine cüretkarlaşıyorlar."

Toz. Ölülerimizin kalıntıları için kullanılan insan argo kelimesi. Kanatlar en değerli olanıdır -daha yüksek bir sihir yoğunluğu içerirler- ardından kemikler ve organlar gelir, bunlar kurutulup kolayca tüketilmek üzere öğütülür.

Alexios araya giriyor, Asteria'daki tahtından zihin bağlantısını adeta istila ediyor. "Bunu hızlı ve temiz bir şekilde halledin," diyor. "Sorgulamak için esirleri alın. Hayatta kalanları kurtarın." Sonra, sadece Zephyr'e, "Risk yok, Whisper," diyor.

Bazen, onunla konuşurken sesinin nasıl değiştiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Casus şefine bir şey olursa, Alexios

diyarları iki kez yerle bir ederdi.

Zephyr'e "Çevreyi kontrol altında tut. Tehlike görürsen işaret ver" diyorum.

Arcadia ve Elias hemen arkamda, çatıdan aşağı atlıyorum. Sokakta yere iniyoruz ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum, tahta parçaları botumun etrafında dağılıyor. Gözlerimi yaşartacak kadar keskin bir kimyasal koku burnuma çarpıyor. Bunun altında ise yoğun bir sihir titreşimi var. Taze sihir.

Duvarları boydan boya kaplayan raflarda çeşitli şifalı otlar ve ilaçlar sergileniyor. Solumda, odanın sıcaklığını kontrol etmek için kullanılan büyük bir ahşap buz kutusu var; bu, ucuz eşya satan dükkanlarda tipik bir özellik. Mekanın geri kalanını ise seramik, teneke ve cam kaplar dolduruyor.

Elias, yavaşça etrafta dolaşarak kasaları inceliyor. "Düşününce, eski bir eczane soğuk hava deposu, yasa dışı araç parçaları satan bir dükkan için ideal bir paravan. Formaldehit ve cerrahi alkol birçok şeyi gizliyor."

Arcadia bir kapağı aralayıp öğürdü. "Sanki bir parfüm dükkanına mezbaha koymuş gibi."

Olası saklanma yerleri için giriş ve çıkışları gözden geçiriyorum. Eğer bu et tüccarları tanrısal parçalar tüketiyorlarsa, bu onların yarı tanrılarla eşdeğer güçte oldukları anlamına gelir. Dikkatli olmazsak ekibimize zarar verebilir, hatta onları öldürebilirler.

"Dağılın," diyorum. "Binayı oda oda temizleyin. Tuzaklara dikkat edin."

Elias ve Arcadia sağa giderken ben sol tarafı koruyorum. Bütün yer inliyor ve etrafımızda sessizleşiyor. Bunun dışında her yer sakin. Büyüm tenimin altında vızıldıyor, serbest kalmaya hazır.

Arcadia'nın sesi kafamda yankılanıyor. Dur. Sen de duyuyor musun?

Evet, duyuyorum—duvarlardan süzülen ritmik bir ses.

Tik-tik-tik.

Tik-tik-tik.

Patlayıcılar aşağı doğru tıkırdıyor.

Ve tıkırtının altında, kimyasalların pis kokusunun altında gömülü

—
"Çık dışarı!" diye hırladım. "Tozlanmış Turpori çeliği kokusu alıyorum!"

Dönüp diğerlerinin yanına koştum ve Arcadia'yı kaptım, neredeyse onu kırık kapıya doğru fırlatıyordum. Elias kolumun altından sıyrılıp saniyeler içinde eşikten geçti.

Kurt! Zephyr'in bağıışı. Hemen oradan defol!

Patlamanın etki alanını zihnimde şimdiden haritalandırıyorum. Bu tür bir yapının tüm taşıyıcı destekleri, onu enkaz yığınının çevirecek kadar patlayıcı maddeyle donatılmış olacaktır. Az miktarda toz haline getirilmiş Turpori çeliği bile bir yarı insan ciğerini yakabilir, ama mühimmatın içinde kokusunu aldığım konsantrasyon? İyileşme mekanizmamızı bile delip geçecek ve eğer patlamadan yeterince uzaklaşmazlarsa ekibimi gerçekten öldürebilir.

Ama bir Ebedi için bu, ancak çok acı verici olacaktır.

Patlamanın etkisini azaltmak için kendimi koruyacağım, diyorum. Bakalım hayatta kalan var mı.

Merdivenlerden hızla iniyorum. Alt kat bir koridora açılıyor ve ben de keskin bir sola dönerek, pasla kaplı, güçlendirilmiş çelik bir kapıya ulaşana kadar yolumu açıyorum. Botumla kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Pis koku burnuma çarpıyor. Birdenbire savaşa, son baskına geri dönüyorum; tüm anılar şimdiki zamanla iç içe geçiyor.

Her taraftan düzensiz taş duvarlar yükseliyor. Taş döşemelerin arasındaki boşluklar, neredeyse siyah olmuş iç organlarla tıkanmış. Kelepçeler başın üzerinde sarkıyor, zincirler pas ve et parçalarıyla kalınlaşmış ve her yüzeye kan sıçramış. Litrelerce kan. Yere, derin oyuklarla dolu bir masa hakim; bir diseksiyon tahtası. Ve o platformun üzerinde yayılmış halde...

Katliam. Parçalanmış uzuvlar ve organlar. Ve siyah, kırmızı, mor, altın sarısı tüyler yolunmuş ve yığınlar halinde toplanmış.

Ama bu yüzyıllar öncesine ait bir olay değil. Şimdi oluyor ve tekrar yaşanıyor.

Kardeşim bir keresinde bana, "Savaşı asla tamamen geride bırakamazsın. Ne kadar zaman veya mesafe koyarsan koy, o savaş alanlarından asla kurtulamazsın" demişti.

Hiçbirimiz o siperlerden çıkamadık. Savaş peşimizden gelmeye devam ediyor, dişlerini ve pençelerini saplayıp bizi tekrar tekrar aşağı çekiyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Üç kişi öldü, diye aktarıyorum diğerklerine, bir avuç kanla yapışmış tüyü kapıp kimlik tespiti için zırhımın içine saklıyorum. Kurtulan yok, et tüccarlarından da eser yok. Bizi fark edip kaçmış olmalılar. Patlamayla ilgilenirken siz uzak durun.

Yanıt beklemiyorum. Gücüm zaten birikiyor. Duyularımı açıyorum, dizlerimin üzerine çökerken her bir enerjiyi haritalandırıyorum. Kanatlarım genişçe açılıyor, içimden ateş fışkırıyor, enerjiyi bir kalkan haline getirirken derimin altında yakıcı ısı yolları oluşturuyor.

Her şey bembeyaz oluyor.

Patlamalar depoyu yerle bir ediyor. Taşlar toz haline geliyor, destek kirişleri parçalanıyor ve tahta parçaları şarapnel gibi etrafa saçılıyor. Yüzümden kan süzölüyor; kalkanı tutarken Turpori çeliğı tenimi yakıyor.

Yıkımı alıp ona odaklanıyorum, patlamayı irademle şekillendiriyorum ve taş kıpkırmızı olana, parçalanmış yaratıklardan geriye hiçbir şey kalmayana kadar molozları aşırı ısıtıyorum. Alt katmanlar kontrollü bir içe doğru çökmeyele yıkılıyor, yıkımı aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru yönlendiriyor...

Geriye sadece çöken enkaz ve duman, közlerin çıtırtısı ve kemiklerine kadar yıkılmış bir binanın iniltisi kalana kadar. Komşu binalar, tek bir çatlak pencere bile olmadan sağlam kalmış. Ama merkez üssünde? Sadece için için yanan enkazla dolu bir krater var.

Kalkanın yere düşmesine ve enkazdan yükselmesine izin verdim. Gömleğim kanlı paramparça olmuş halde sarkıyor, yaralarım kan ağılıyor, etler yeniden birleşiyor. Saatlerce ağrılarım olacak ama daha kötülerini de atlattım.

Son bir kez enkazın üzerinde gözlerimi gezdirdim. Yarı yanmış bir tahta parçasının altında bir şeyin parıltısı dikkatimi çekti—küçük bir kitap, etrafındaki her şey paramparça olmasına rağmen bir şekilde hâlâ tek parça halindeydi. Onu çekip ceketimin içine soktum ve gökyüzüne doğru fırladım.

Aşağı indiğimde diğerleri ara sokakta bekliyorlardı.

Elias beni baştan aşağı süzdü. "Berbat bir halde görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim, siktir git," diye çıkıştım ona, öldürücü bir bakış fırlatarak.

"Bir şey bulabildin mi?" diye soruyor Arcadia.

Yanmış kitabı çıkarıp Zephyr'e uzattım. "Çoğu kısmı yanmış."

Elimden alıyor, parmakları nazikçe kapağı açıp kararmış sayfayı inceliyor. "Defter gibi görünüyor. Tüm birincil kayıtlar mevcut. Önceki fiyatı iki katına çıkmış."

Kanatları kesilmiş ve tüyleri kanla yapışmış bir görüntü zihnimde beliriyor.

Sayfayı çevirip, kasvetli bir ifadeyle devam ediyor: "Kemik iliği ve iç organların etki gücü test edildi. Teslimat gizli bırakma yöntemiyle ayarlandı. Rhosyn teslim edildi. BC yetkilisiyle iki kez teyit edildi, işleme hazır—"

Damarlarımda buz kristalleri oluşuyor. "MÖ. Kanlı Mahkeme?"

Elias kendi kendine küfretti. "Birileri cehennem çukurlarını yeniden canlandırıyor."

Yarı tanrıların insanların eğlencesi için birbirlerini parçaladığı yer. Kardeşimin haftalarca işkence gördüğü ve tecavüze uğradığı, ben de onu aradığım yer. Amara'nın ise daha da uzun süre.

Boğazımdaki düğümü yutarak Zephyr'e, "Rhosyn senin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordum. "Bir çeşit kod mu?"

Sayfaya bakarak düşünüyor. "Belki. Ya da bir isim? Ne anlama gelirse gelsin, toz sevkiyatını alıyorlar."

Kırık kanatları düşünüyorum. Parçalanmış bedenleri. Ölüm odası zeminlerinde, ölümü ya da daha kötüsünü bekleyen hayatta kalanları. İçimde tanıdık bir nefret ürperiyor; katletme ihtiyacı, bunu yapan her şerefsizin bedelini ödemesini sağlama ihtiyacı.

Çenemi sıkarak, zırhımdan tüyleri dikkatlice çıkarıyorum. "Kimlik tespiti ve cenaze törenleri için."

Zephyr onlara saygıyla yaklaşıyor. "Raporumu Alexios'a vereceğim. Kayıp yarı insan yaratıklarla ilgili ipuçlarını takip etmeye devam ediyorum. Yeni bir bilgi edinirsem, hızlı hareket etmemiz gerekebilir. Bundan sonra daha dikkatli olacaklar. Elias? Benimle gel." Bana ve Arcadia'ya bakıyor, ifadesi biraz yumuşuyor. "Biraz dinlenin."

Arcadia ve ben onların gökyüzüne doğru yükselişini izliyoruz. Silüetleri bir anlığına yıldızlara karşı parlıyor, sonra geceye karışıp kayboluyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor, gümüş kanatları hışırdıyor.

"İyileşeceğim."

"Bunu kastetmedim."

O cıva gibi gözlerde endişe var. Anlayış. Arcadia, Yıkım'da kardeşlerini kaybetti; kendinden bir parça kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyor. Hepimiz biliyoruz.

"Hayır," diyorum sessizce. "Gerçekten de değilim."

Eli kolumu buluyor. "Neye ihtiyacın var?"

Sen, demek istiyorum. Bana bir şeyler hissettir.

Arcadia, istersem kendimi ona kaptırmama izin verirdi. Sarayda kalıp, düşüncelerim susana kadar onunla sevişebilirdim—bunu daha önce yüzlerce kez yaptım. Onu nasıl paramparça edip yeniden bir araya getireceğimi, nasıl zevkten çılgık attıracağımı biliyorum. Acısını bir süreliğine dindirmesine izin vermek kolay olurdu.

Ama yatağında altımda yatan kadını hayal ettiğimde, gördüğüm yer Arcadia değil.

Devaliant, meydan okuyan mor gözleriyle bana bakıyor. Gümüş rengi saçları çarşafLARımın üzerine yayılmış. Bedeni benimkine sürtünüyor.

Ve o, benim diyarımda yaşanan her lanet şeyin bir hatırlatıcısı.

Kendimden o kadar iğreniyorum ki Arcadia'ya bakmaya bile tahammül edemiyorum. "Eve git. Ben hallederim."

Binamın koridorunda yürürken anılar zihnimin içinde bir o yana bir bu yana savruluyor.

Parçalanmış cesetler. Tüyler yolunmuş ve üst üste yığılmış. Rhosyn teslim edildi. BC yetkilisiyle iki kez teyit edildi.

Köşeyi döner dönmez aniden durdum. Hayır. Kahretsin, hayır.

Devaliant, yaklaşmaması konusunda onu uyardığım kapının dışında bekliyor. Parmak uçları, ortadaki obsidyen mühürün üzerinde geziniyor, zamanla yumuşamış kenarlarını takip ediyor.

Bir anda hareket ettim, ellerimi iki yanındaki tahtaya sertçe vurduğum, dudaklarımı kulağına dayadım. "Devaliant. Sanırım bu kapı konusunda kendimi gayet açık bir şekilde ifade ettim. Kapalı kalacak."

Derin bir nefes aldı, vücudunda hafif bir titreme hissetti. "Açmayı düşünmüyordum. Sadece... merak ettim."

"Vay canına, sonunda konuştu," diye buruk bir kahkahayla karşılık verdim. "Tam bir ay boyunca sessizliğe mahkum edildi, şimdi de sesini buldu."

Çenesinde bir kas seğirmesi oldu. Ah, şimdi onu kızdırdım. İyi. Bu gece kendimi uyuşturmak için tam olarak ihtiyacım olanı bana verebilir.

Daha da alevlen, acımasız kız. Öfkenin tadına bakayım.

"Müzakere etmek istiyorum—"

"Hayır." O her zaman sınırları zorluyor, test ediyor. Pazarlık yapmaya çalışıyor. "Bıçak fırlatmak yok. Pazarlık yok. Anlaşma yok, Devaliant. Bu gece değil."

Yanlış bir nefesle tamamen kendimden geçmeye ramak kala değil. Her kangrenleşmiş acıdan, her hatıradan sorumlu olan aileye aitken değil. Bu hale gelene kadar kırılmış ve çatlamış olduğum tüm yollardan sorumluyken değil.

Devaliant yavaşça bana doğru döndü. Mor gözleri kan ve tozla kaplı kıyafetlerimin üzerinde hızla gezindi. Hızlıca. Değerlendiriyor. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Kırılacak bir şey bulana kadar bastırabileceği kırık parçaları arıyormuş gibi.

"Her gece eve böyle dönüyorsun, değil mi?" diye soruyor usulca. "Yemin bozanları öldürdükten sonra?"

Onun sandığı yer orası. Cesetleri üst üste yığmak. Daha da değerli Vartenanların boğazlarını kesmek. Ve neden olmasın ki? Onun için ben sadece buyum; katil, canavar, hakkında hikâyeler anlatılan kâbus. Bu gece ne gördüğümünden haberi yok. Çünkü halkının yüzyıllardır bizi katledip tükettiği aklına bile gelmezdi. O savaşı uzak bir geçmiş olarak görürken, bazılarımızın hâlâ enkazı karıştırıp gömülecek cesetler bulduğunu neden bilsin ki?

Peki neden onu düzeltelim ki? Yalan çok daha faydalıyken neden ona gerçeği söyleyelim?

“Doğru söylüyorsun Prenses. Her Allah’ın gecesi.” Sinsi bir sırıtışla devam ediyorum. “Bazen akşam yemeğinden önce kanı bile yıkamıyorum. Bazen de tenimde kurumasına izin veriyorum çünkü o hissi seviyorum.”

Göğsünün hafifçe inip kalkmasını, boğazındaki nabızı takip ediyorum. Dişlerimi o noktaya batırıp dehşetini tadabilirdim. Nefes almasına izin vermem için yalvarana kadar parmaklarımı orada bastırabilirdim.

Bu gece ne kadar kolay bir hedef. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Şanssızsın Devaliant. Ulaşabileceğim tek şey sensin ve benim merhametim tükendi.

“Onları öldürmenin nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?” diye soruyorum, sesim alçak. “Haklılık hissi. Sanki bunun için yaratılmışım. Bunun için şekillendirilmişim gibi. Her şey durağanken, bu beni canlı hissettiriyor. Ve bittiğinde, sadece açım. Bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine ve bir sonrakine. Asla sonu yok. Hepinizi tek tek katledebilirim ve yine de açlıktan uyanırım.”

"Dur artık," diye fısıldıyor.

Bu yalvarış sadece açlığımı besliyor. İçimdeki karanlık, sapık taraf, onu çıldırana kadar zorlamak istiyor.

Acımasız, alaycı bir kahkaha içimden titreyerek çıktı. "Ah, tıpkı onlar gibi yalvarmanı dinle. Dürüst olmak gerekirse senden daha fazlasını bekliyordum Prenses. Beni sıkıyorsun. Tüm o vaatler, tüm o potansiyel ve sen sadece bir hayal kırıklığısın, değil mi?"

Sıkıcı. Söz verdiğim kelime onun ölüm fermanı olacak. Hangi yarasına bastıracağımı tam olarak bilmediğimi asla söylemeyin. Beni

tırmalamasını, mahvetmesini, paramparça etmesini istiyorum. Tırnaklarını derime saplamasını istiyorum. Yine de burada olacağım, daha fazlasını, daha sertini, şimdi isteyeceğim. Birinin parçalanıp yıkılmasındansa, bir kasabı görmesi daha iyi.

Etkisi anında oluyor. Anladığı anı, gözlerinin öfkeyle parıldayarak yukarı fırlayışını fark ediyorum.

Evet, işte bu. Ateş burada. Aferin kızım. Ver bana.

"Sıkıcı," diyorum tekrar, tuzağa düşmeyince. Tek yaptığı sığ, kısa soluk soluğa inlemek olunca. "Belki de Amara'nın dersleri sana hiçbir şey öğretmedi. İyi niyeti sonunda içindeki mücadele azmini mi yok etti, ha? Yoksa sunağın önünde böyle miydin?" diye soruyorum, bıçağı daha da derine saplamak için. "Her seferinde o hançeri sapladıklarında orada öylece itaatkar bir şekilde mi yatıyordun? Eminim o zaman da yalvardın. Eminim ağladın. Eminim acınasıydın."

Kadın patlıyor.

Kükreyerek avuçlarını göğsüme öyle bir şiddetle indirdi ki nefesim kesildi. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim, içimde vahşi bir gurur kabardı.

Nihayet.

"Hadi ama. Daha iyisini yapabileceğini biliyorum," diye tısladım. "Hadi bakalım, beni alt et."

Beni daha sertçe itiyor. "Dur!"

"Neden? Haftalardır bu kadar dürüst olmamıştın." Bıçağı kalçamdan çıkarıp zorla eline tutuşturdum. "Al. Bana zarar vermek mi istiyorsun? Düzgün yap. Etkili olsun. Günlerce hissedeceğim kadar derine kazı."

Tıpkı o gece odanızda beni o kadar derinden yaraladığınız gibi, o acıyı hâlâ hatırlıyorum.

Onun öfkesi, haftalardır, yıllardır açlık çeken içimdeki karanlığı besliyor. Bu karanlık gittikçe büyüyor; kafamın içinde bir fırtına, derimin altında ve damarlarımda çıtırdayan bir ateş.

Onun dişlerini istiyorum.

Bıçağı fırlatıp attı ve bıçak gölgelerin arasına kayboldu. "Dur," dedi tekrar, sesinde endişeye çok yakın, rahatsız edici bir tını vardı. "Sadece. Dur."

“Neden yapayım ki?” Bacaklarından kavrayıp onu yukarı kaldırdım ve sırtını kapıya çarptım. Kurtulmak için kıvrandı ama kalçalarımı öne doğru bastırarak onu yerinde sabitledim. “Sana beklediğin şeyi vermiyor muyum? Canavarı? Kötü adamı? İşte buradayım, Devaliant. Hellevig'de tanıştığın aynı piç.” Dudaklarımı çenesinde gezdirdim, tam dokunmadan. “O gece odanda çok hoşuna gitti, değil mi, acımasız kız? Beni kesip biçmek. Beni kanatmak. Bahse girerim, zavallı hayatında kendini güçlü hissettiğin tek an oydu. Çünkü Alexios seni kuruttu ve tekrar tekrar kullandı—”

Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi bana karşı çırpınıyor, vahşi, hırıldayan ve öfkesi alev alev yanıyor. Ve o kadar çarpıcı, o kadar güzel ki, neredeyse nefes alamıyorum.

“Bu gece bir kadın vardı,” diye yalan söylüyorum, kelimeler ağzımdan kontrolsüzce dökülüyor. Bu ateşi canlı tutmak için her şey. Onun bana acı vermesini sağlamak için her şey. “Aslında bana seni hatırlattı. Benzer yüz, aynı kibirli nefes alış biçimi.” Öne eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. “Onu öldürürken seni düşündüm. Ellerimin altında senin boğazın olduğunu hayal ettim. Sesin bana seni öldürmem için yalvarıyordu. Bana yalvaracak mısın, Devaliant? Yalvaracak mısın?”

"Bana bak," diye sessizce emrediyorum. "Sakın gözünü kırpma. Şimdi değil. Bana acı ver. Lütfen, lütfen, lütfen bana acı ver."

Ve öyle de yapıyor. Tırnakları omzumun etini çiziyor, tutuşuma karşı koyarken izler bırakıyor. "Siktir git," diye hırlıyor. "Senden iğreniyorum. Senden nefret ediyorum."

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Güzel. Benden daha çok nefret et. Bana acı verirken benden nefret et. Her an benden nefret et. Hissettiğim tek şey bu olsun."

Zihnimde anlık görüntüler beliriyor: kanatlar ve kör gözler, kan ve ölüm. Kaybedilen tüm o hayatlar. Yıkıntıların ve enkazın kokusu ve öyle ezici bir keder ki, onu dışarı atmaktan başka çare yok.

Nefes alamıyorum. Beni ayakta tutan o. İki alemde de beni istediğim gibi yok edebilecek tek kişi o. İçimdeki tüm bu çürümüşlüğü dışarı döken kadar beni paramparça etmeye hazır, sivri cam parçaları gibi.

Gözleri aniden benimkine kenetlendi ve yüzünde bir anlık bir farkındalık belirdi. Yüzünde yavaş yavaş bir yumuşama oldu; korkunç, yavaş yavaş ortaya çıkan bir anlayış.

Ve ben sıkıştım. Yakalandım. Hareket edemiyorum.

Söyleme. Sakın söyleme.

Eli enseme kavradı, dokunuşu şefkatliydi. "Bu gece bir şeyler ters gitti. Acı çekiyorsun. Görebiliyorum." Ben nefes nefese, ona bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, fısıldadı, "Ne oldu Evander? Neden bana acı çektirmek için bu kadar uğraşıyorsun?"

Gerçek isminin onun dilinden dökülmesi, göğsüne saplanan bir bıçak gibi.

Ah, siktir git. Bana bakış şeklin için siktir git. Çok çok siktir git.

Onun irkilmesini izlemek için, o korkunç yumuşaklığı yüzünden silmek için avucumu başının yanındaki kapıya sertçe vurdum.

"Öldürmekten daha çok neyin beni tahrik ettiğini bilmek ister misin?" diye soruyorum, sesim titreyerek. "Seninle oynamak. Kafanı karıştırmak. Çünkü o yapmacık tatlılığı bir kenara bırakırsak, sen de benim kadar sapıksın. Benim kadar açsın. Benim kadar vahşisin. İşte bu yüzden beni kesmek seni canlandırdı. Çünkü sefil hayatında bir kez olsun bıçağı tutan sen oldun." Gözlerine bakıyorum, içimdeki her çirkin, kıvranan şeyi görmesine izin veriyorum. Bakışlarını kaçırmaya cesaret etmesini bekliyorum. "Aynıyız, Devaliant. İkimiz de içten içe çürüyoruz. Tek fark, en azından ben bu konuda dürüstüm."

Onu yere bırakıp ondan hızla uzaklaşıyorum ve arkama bakmadan koridorda sessizce ilerliyorum. Odamın kapısını arkamdan çarparak kapatana kadar durmuyorum. Ancak o zaman omuzlarımı düşürüyorum.

Kan pıhtılaşmış taş. Kanla kaplı tüy yığınları. MÖ. Kanlı Mahkeme.

Boğazımda bir şey kabardı. Sendelleyerek banyoya girdim ve tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra midemdeki her şeyi kusmaya başladım, ta ki geriye sadece kan ve safra kalana kadar.

BRYONY

Vartenan'da anlatılan eski bir hikayeye göre, herkes kalbinin etrafına dolanmış iki yılanla doğar.

İkisi de insan duygularıyla beslenen, eşit potansiyelle hayata başlar. Karanlık yılan öfke ve acıyla, derinlere gömdüğümüz şeylerle beslenir. Aydınlık yılan ise sevgi ve mutlulukla, yani iyi hissettiren tüm tatlı şeylerle beslenir.

Yılanlardan biri kaburga kemiklerinize daha sıkı dolanmaya, sizin bir parçanız olmaya mahkumdur. Zamanla, beslendiği duygularla sizi besler ve aldığı her şeyi size geri verir. Diğer yılan ise açlıktan ölmeye mahkumdur.

Yaşayan, beslediğin hayvandır.

Boşluğa her girdiğimde, gölge yılanı daha da şişmanlıyordu. Amcam beni Duehavn'da yalnız bıraktığında ve içimdeki tüm o öfkeyle uyandığımda, o öfke ziyafetin tadını doyasıya çıkardı.

Ve şimdi onu beslemeyi nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Biz aynıyız, Devaliant. İkimiz de içten içe çürüyoruz. Tek fark, en azından ben bu konuda dürüstüm.

Otları yolarken dikenler derimi yırtıyor ama bu acıyı memnuniyetle karşılıyorum. On küçük kesik, düşüncelerimi altüst eden sesinden on anlık dikkat dağılması. Yırtık. Acı. Kan. Her şeyin

uyuşuk sisinin içinde parlak, sıcak gerçeklik noktaları. Bu acıya sıkıca tutunursam, belki bir süreliğine her şeyi engelleyebilirim. Bu, seçtiğim acı. Bu acı bana itaat ediyor.

Bütün o yapmacık tatlılığı bir kenara bırakırsan, sen de benim kadar sapıksın. Benim kadar açsın. Benim kadar vahşisin, Kurt'un sözleri kafamda yankılanıyor.

"Onları yine üzdün."

Sesini duyduğumda kalbim göğüs kafesime çarptı. Gözlerimi yere diktim, onu görmezden gelmeyi, ona bu memnuniyeti vermemeyi tercih ettim.

"Güller, öfkeyle üzerlerine kan bulaşmasından hoşlanmazlar."

"İhmal yüzünden boğuluyorlar," diyorum dişlerimin arasından. "Hiçbir şey hissetmelerine şaşıyorum."

"Devaliant. Bana bakın."

Ona beni rahat bırakmasını söylemek istiyorum ama dinleyeceğinden şüpheliyim. Beni didik didik etmek istiyor.

Çenemi yukarı kaldırdım. Kurt, batan güneşin arkadan aydınlattığı, tüyleri kehribar renginde parıldayan bir halde. Üstsüz, kasları ve parıldayan teni göz önünde. O kadar güzel ki, insanın içini acıtıyor.

Birkaç ölçülü adımla aradaki mesafeyi kapatıyor. "Bir bakayım."

Parmakları bileğimi kavradı, avucumu çevirerek hasarı inceledi. Temas noktasında sinirlerimden elektrik akımı geçti.

"Bunlar derin," diyor, başparmağını en kötü kesiğin üzerinde gezdirerek. Acı dolu bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. "Güller seni cezalandırıyor. Konuşma biçimleri bu. Ne zaman durman gerektiğini sana böyle anlatıyorlar."

Elinden kurtuluyorum. "Birkaç çizikle başa çıkabilirim."

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Kendini bir şey için mi cezalandırıyorsun? Yoksa bana yöneltemediğin öfkeni bahçeme mi yansıtıyorsun?"

"Öfkenizden uzaklaşmak için kendinizi nasıl başka şeylerle meşgul edeceğinizi çok iyi biliyorsunuzdur, değil mi?"

Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Kendine yaptığın şey dün geceyle ilgili değil."

Her zaman yaptığım gibi konuyu saptırabilirdim. Öfke ve nefretin ardına saklanabilir, insanları kendimden uzak tutmak için kullandığım o alışılmış boş sözleri tekrarlayabilirdim. Ama bu onda işe yaramayacak. Hellevig'de bana baktığı, derimin altındaki açlığı anladığı ve beni paramparça etmesine izin verdiği o andan beri hiç işe yaramadı.

O gölge yılanı doyasıya beslendi, beslendi, beslendi.

"Bu yüzden mi sana Kurt diyorlar?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Çünkü kemiğe yapışmış bir köpek gibisin? Otlar kendiliğinden sökülmez."

"Yani ilk düşünceniz kendinizi bir gül çalısının içine atmak ve dikenler ya da deriniz kırılanda kadar her yerinize kan bulaştırmak mıydı?"

"Onların başıboş dolaşmasına izin veren sensin! Eğer diyarları kasıp kavurmaktan ve benimle dalga geçmekten başka bir şey umurunda olsaydı, çiçeklerin o lanet olası kuleni yiyip bitirmezdi!"

"Yeterli."

Yüzünde bir duygu belirdi; çok hızlı bir şekilde gelip geçti, yakalayamadım ama daha iyi bilmeseydim neredeyse pişmanlık derdim.

Sonra arkamda çömeliyor, dengesini sağlamak için kanatlarını açıyor. Beni bacaklarının arasına çekiyor, sırtım göğsüne yaslanıyor. Bu kadar yakinken, kokusu duyularımı istila ediyor—narenciye ve toprak kokusu. Ciğerlerimi ve başımı dolduruyor, ta ki başım dönene kadar.

"İşte böyle." Elini bana dolayarak beni kollarının arasına aldı. "Bunun bir püf noktası var."

Ellerimi tuttuğu anda nefesimi keskin bir şekilde içime çekiyorum, dokunuşuyla bedenimin her parçası birden canlanıyor. Arzu.

"Bir şeyi anlamak istiyorsan," diye fısıldıyor kulağıma, "doğasını öğrenmelisin. Ona ne hissettirdiğini." Sesi alçalıyor, samimi bir tona bürünüyor. Sanki karanlıkta sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi. "Bu güller Vartena'daki sıradan güllere benzemiyor. Onlara yöneltilen her türlü hayal kırıklığını ve sabırsızlığı hissederler. Onları dinleyin. Size

bir şey anlatmaya çalışıyorlar ama siz kavga etmekle çok meşgulsünüz, duyamıyorsunuz. Ellerimi hissedin.”

Ellerini benimkilerin altına koyup toprağı işlerken onu izliyorum. Hareketleri yavaş, neredeyse saygılı; bana en inatçı yabancı otları nasıl söküp atacağını gösteriyor.

“Güllerin sizden algıladığı tek şey öfkeyse, yaklaştığınızda size karşı koyarlar. Sabır çok önemli. Savaş yolunda bir kadın gibi yaklaşamazsınız, yoksa paramparça olursunuz. Acele etmemelisiniz.”

Yüzüm kızardı ve midem alt üst oldu. Biliyorum ki o sadece güllerden bahsetmiyor.

"Nazik ol, nazik ol," diye uyardı, kıvrımlı bir kökü çekip çıkarmaya kalktığımda. "Tehdit oluşturmadığını kanıtla, ne kadar istekli bir şekilde açılıp sana acı veren şeylere ulaşmana izin vereceklerine şaşırabilirsin."

"Ne zamandan beri nazik olmakla ilgileniyorsun?"

Enseme doğru sert bir nefes verdim. “Beş dakika. Tek istediğim bu. Beş dakika boyunca her adımda bana karşı koyma. Bırak seni yönlendireyim.” Parmakları benimkilerle kenetlendi, elimi toprağa doğru bastırdı. “Öfkeyi dışarı at,” diye emretti yumuşak bir sesle. “Dünyayı kendi iradene boyun eğdirmek, parçalamak için duyduğun o şiddetli baskıdan vazgeçmelisin. Burada sana kazandıracığı tek şey kanının tamamen akması olacak.”

"İroniyi fark ettiğini söyle bana," diye fısıldadım.

Dışleri uyarı niteliğinde kulak mememi sıyırdı. "Bu küçük dersi yeniden gözden geçirmem için bana bir sebep verme," diye fısıldadı karşılık olarak.

Öfkeni dışarı at. Bırak gitsin. Kalbinin etrafına dolanmış iki yılan. Hangisi yaşayacak?

Beslediğin hayvan.

Ben de sustum. Onun önderlik etmesine izin verdim, gülleri nasıl yumuşatacağını gösterirken bedeni benimkiyle birlikte hareket ediyordu. Bu, farklı bir dansa çok benziyordu; nasırlarının parmak boğumlarıma yavaşça sürtünmesi, birbirimize uygunsuz bir şekilde kenetlenmemiz, parmaklarımızın toprakta ritmik bir şekilde bükülüp

kayması. Bir itme ve çekme. Bir verme ve alma. O ilerliyor, ben geri çekiliyorum. O talep ediyor, ben boyun eğiyorum. Tekrar tekrar, tıpkı okyanus gelgitinin taşı aşındırması gibi amansız bir şekilde.

“İşte böyle.” Sesindeki onay, karnımın alt kısmında sıcak bir his uyandırdı. “Çabuk öğreniyorsun.”

Bu... iyi hissettiriyor. Kendimi bu basit işe adanmak ve her şeyi bir kenara bırakmak. Onun o yoğun sıcaklığı tenime işliyor, beni sakinleştiriyor. Beni yumuşatıyor. Bilinçsizce, ona yaslanıp eriyorum, bedenim yumuşuyor.

Teslim olmam karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Sadece ağırlığını bana daha iyi destek olacak şekilde kaydırıyor.

Duyusal izlenimlerin içinde kayboluyorum. Avuç içlerime sürtünen nasırları. Omurgamda atan kalbinin düzenli sesi. Burada öfkeye yer yok. Sadece bu var. O. Ben. Güller.

"Peki neden sana Kurt diyorlar?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"Birçok tanrının birden fazla adı vardır," diyor, etrafımdan uzanıp turkuaz renkli bir yosun demetini çekiştirirken. "Doğumda bize verilenler. Kazandığımız adlar."

"Bu bir cevap değil."

Gözümün ucuyla onun alaycı gülümsemesini görüyorum. "Sence bana ne diye hitap edilmeli?"

"Belki şahin. Kanatlarınızdan dolayı. Ya da başka bir kuş ismi."

Hafifçe gülüyor, belime bir kolunu daha sıkı sararak öne eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sana bir kuşu mu hatırlatıyorum?" Dişleri boynuma değiyor. "Yoksa bir kurdu mu hatırlatıyorum?"

Evet, bu konuda haklı.

"Kanatlar Scillari'ye özgü bir şey değil," diye ekliyor. "Kazanılmış isimler, hepimizin doğuştan sahip olduğu bir şeyden kaynaklanmıyor."

"Peki, adınızı nasıl kazandınız?"

Sessizleşiyor ve sonra, "Çok fazla soru soruyorsunuz." diyor.

Zorlamıyorum. Adının sırrını diğer tüm sırlarla birlikte saklıyorum; gülleri sevdiği halde neden vahşi bir şekilde büyümelerine izin veriyor, neden ailemden nefret ediyor. Onun sakladığı tüm bu küçük parçalar, taşlar gibi üst üste yığılıyor. Çünkü o böyle

yaklaşılabilir biri. Kırılgan. Tanrının altındaki erkek, eğer şu an olduğumuzdan başka biri olsaydık belki de sevebileceğim biri.

"Kalpimi yutmakla tehdit etmediğin zamanlar neredeyse güzel," diyorum alacakaranlığın içine.

Nefes alışverişinde bir aksama hissettim. Boynumun kıvrımına gizlenmiş hafif bir gülümseme hissettim.

"Bryony Devaliant, bu bir iltifat mıydı? Endişelenmeli miyim?"

"Sadece tempodaki değişikliğin tadını çıkarıyorum." Parmaklarının benimkine değen hipnotik hareketine odaklanıyorum. Teninin, batan gecede yıldız tozları gibi parıldamasına—benim tenimin opal parlaklığıyla ne kadar çarpıcı bir tezat oluşturduğuna—bakıyorum. "Her zamanki düşmanlığımıza geri dönmeyi bekliyorum."

Beni saran kollar önce gerildi, sonra zorla gevşedi. "Her şey bir savaş olmak zorunda değil. Bazen bir tanrı sadece erkektir, seni kötü hissettirdikten sonra iyi hissettirmek ister." Duraksadı ve tekrar konuştuğunda, kelimeler sanki zorla ağzından çıkarılıyormuş gibi geldi. "Bazen geri alamayacağı, anlatılmaz şeyler söyler ve yapar. Hata yapar ve düzeltmeye çalışır."

"Özür dileme şeklin bu mu?" diye sordum, ona şöyle bir bakış attım.

"Evet. Öyle değildi—" Kısa, hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. Enseme sıcak bir esinti geldi. "Dün gece seninle ilgili değildi. Gerçekten de değildi."

Dün yüzünde bir duygu vardı. O çılgın parıltının, çenesinin boğazıma doğru savrulmasının ve hırlamasının ardında, cam gibi kesen derin bir acı vardı.

"Bir şey canını acıttı," diyorum kelimelerimi özenle seçerek.

Seni bir şey yıktı.

"Evet."

Kalbim tekliyor, sendeliyor. Boğazımı temizliyorum. "Birçok yara derinin altında kanar," diyorum usulca, Hellevig'deki günlerimi düşünerek. "Onları göremezsiniz ama her nefesinizde hissedersiniz. Bir başkası orada paramparça olurken sizi gördüğünde daha da kötü olur." Ellerim titriyor şimdi, ama kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Özellikle de nefret ettiğiniz biriye. Sanki bıçağı onlara veriyorsunuz, yerde kanlar içinde kalacağınızı biliyorsunuz. Ama daha kolay da, çünkü zaten size zarar vermeye hazırlar. Bu da kendi yaranıza parmaklarınızı sokmak zorunda kalmadığınız anlamına geliyor. Suçluluk duymadan acıyı çekiyorsunuz."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece çenesini omzuma yaslıyor ve bu sıradan samimiyet karşısında göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Kavga etmediğimiz zamanlarda ne kadar kolay uyum sağladığımız beni etkiliyor.

"Bana ayrıntıları anlatmak zorunda değilsin," diyorum. "İhtiyacın varsa sırlarını sakla. Ama bir daha asla ellerimi kendine zarar vermek için kullanma. Asla."

Nefes alırken göğsü sırtıma doğru genişliyor. "Yapmayacağım," diyor sonunda, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyorum.

Birkaç dakika daha öylece kalıyoruz. Güneşin batışını izliyor, ağaçların arasından esen rüzgarın sesini dinliyoruz. Eli elimi okşuyor.

Sonra beni bıraktı ve ayağa kalktı. Onun yokluğunu anında hissettim.

"İşte." Belindeki çift kılıfı açtı. Avucuma bastırduğunda, kılıçların kabzaları teninin sıcaklığından etkilenmişti. "İki fırlatma kılıcı, Turpori çeliğinden. Biri bahçeme bakmak için, diğeri de özür dilemek için."

Bıçağın üzerinde parmağımı gezdiriyorum. "Amara'nın ihtiyacım olduğunu söylediği diğer iki bıçak da nerede?"

Gülümseyerek, "Tanrı tarafından dövülmüş çeliği öylece elden çıkarmam, düşmanım. Onları hak etmen gerekecek. Beni şaşırtırsan, senindirler." dedi. Kuleye doğru geri yürüdü. "Güllerime bir daha sataşma sakın," diye seslendi omzunun üzerinden. "Buradaki işin bittiğinde beni bul. Hasarı hallederim."

Ve geriye sadece onun dokunuşunun bıraktığı kalıcı hisle baş başa kaldım.

Bir şeyi anlamak istiyorsanız, onun doğasını öğrenmelisiniz.

Nefesimi veriyorum ve Evander'in ellerinin benimkileri yönlendirdiğini düşünüyorum. Gözlerimi kapatıp güllerin tatlı

kokusunu içime çekiyorum ve tüm duygularımın akıp gitmesine izin veriyorum, geriye sadece amaç kalıyor.

Yaşayan, beslediğin hayvandır.

Dikenler benim için su gibi ayrılıyor.

BRYONY

Kurt'un silah deposuna girdiğimde, kılıçların hedeflerine çarpmasının ritmik sesi beni karşılıyor.

Nefesim kesildi. Üzerinde tişört yoktu, kasları dalgalanırken odanın diğer tarafında sıralanmış saman hedeflerden birine hançerini sapladı. Duvarlardaki aydınlatma sembollerinin sıcak parıltısı kanatlarında ve terle ıslanmış teninde dans ediyordu. Islak saçlarını eliyle düzeltti ve hedefi nişan aldı. Nefes aldı. Bıçağı bıraktı.

Tak! Silahlar o kadar yakın bir şekilde bir araya geliyor ki, kabzaları neredeyse birbirine değiyor.

"Hey," dedim kapıya yaslanarak.

Bakışlarını bana çevirdi. Gözleri yavaşça vücudumu taradı, kemerli ipek sabahlığımı, banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçlarımı inceledi. "Gördüğüm kadarıyla yine güllere kendini kesmeyi başaramamışsın." Bir bıçak daha savurdu. "İlerleme var."

"Güllerle bir anlaşmaya vardık." Silah raflarına doğru yürüdüm ve parmağımı hançer bıçaklarından birinin üzerinde gezdirdim. "Bıçaklar hakkında konuşmak istiyorum."

Bacaklarını uzatarak bir sandalyeye oturuyor. Bakışlarım istemsizce hareket eden kaslarına, beline doğru kaybolan koyu saç

tutamlarına ve gövdesindeki zarif V şeklindeki kıvrımlara takılıyor. Işık ve gölgeyle vurgulanan o tatlı, incelikli kıvrım.

"Önce bugünkü savaş ganimetleri üzerinde sihirimi göstereyim, bakalım bu silahlar konusunda beni ikna edebilecek misin?" diyerek uyluğuna vuruyor.

Bunu kaç gece yaptığımızı sayamadım bile. Bu şifa seansları bir tür ritüele dönüştü, aramızdaki dile getirilmeyen şeyle kaynaşüyor. Sanırım hoşuna gidiyor. Kendimi onun üzerine bırakmam, bedenimin yavaş ve istikrarlı bir şekilde onun içine batması. Her seferinde sunduğu zevk için yalvaramayacak kadar inatçı olmam.

Bu sadece oynadığımız oyunlardan biri. Ama bu gece onu dengesizleştirmek istiyorum. Zaferimi istiyorum.

Yanına gidiyorum. Elbisemin eteğini kaldırıp kucağına oturuyorum, dizlerimi kalçalarına bastırıyorum. Kokusu beni sarıyor—ter, duman, hafif bir baharat kokusu. Kurt'un avucu belimin alt kısmına bastırıyor, beni kendine doğru çekiyor, ta ki göğsünün inip kalkmasına iyice yaslanana kadar. Sıcaklığı ipek elbisemin içinden geçiyor ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek için ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Diğer eli çıplak dizimi buluyor, dokunuşunu iç uyluğum boyunca yukarı, yukarı, yukarı doğru sürüklerken kıvılcımlar saçıyor ve sonra aşağı iniyor. Okşuyor. Tahrik ediyor. Gücü sonunda bana ulaştığında, iç çekiyorum. Derinlere iniyor ve bugünün hasarını arıyor—kesikler, morluklar, kırıklar, yırtıklar. Ve istiyorum. Şiddetle. Boşuna.

Her dokunuşun farklı bir anlamı var. Parmaklarının kavrayışı, "Seni soyayım" demek. Büyüsünün yavaşça dokunuşu, "Sana çok iyi hissettirebilirim" demek. Ve zaman zaman, gözleri benimkine sessiz bir mesajla dikiliyor; her nefes alışverişimde duyuyorum: "Bana sahip olmana izin ver." Bunu da çok iyi yapardı. Beni paramparça eder, sonra da yepyeni ve parlak bir şekilde yeniden bir araya getirirdi.

Ama bu gecenin konusu bu değil. Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum, kaslarımı geriyorum ve boğazımda biriken inlemeleri yutuyorum. Yavaş yavaş beni iyileştiriyor, her ağrıyı ve sızıyı dindiriyor, ta ki cildim tekrar yara izlerinden arınana kadar.

“Bir gün,” diye fısıldıyor, “seni iyileştirdikten sonra tam burada kalacaksın ve bana sahip olmaman için olan her sebebi unutturacağım.”

“Ama bugün değil,” diyorum.

“Hayır,” diye kabul etti. “Bugün değil.” Geriye yaslandı, elleri düştükçe gücü azaldı. “İddianızı ortaya koyun.”

"Bana hançerleri hak etmemi söyledin. Onlar için seninle yarışmak istiyorum."

O kehribar rengi gözler ilgiyle parlıyor. "Dinliyorum."

Yakaladım onu.

"Hedefe üçer atış. Art arda üç kez merkeze en yakın isabeti kaydeden kazanır."

"Bir tanrıya bıçak fırlatma yarışmasında meydan okumak istiyorsunuz," diyor dümdüz bir ifadeyle. "Yüzyıllardır eğitim gören bir Ebedi'ye. Açıkça söyleyeyim."

"Eğer seni yenersem," diye devam ettim, sanki o hiç konuşmamış gibi, "diğer iki hançeri de bana verirsin. Ve Vartena'da beni avlamaya geldiğinde ilk kanı benim dökmeme izin verirsin."

"Peki, kaybettiğinizde ben ne kazanıyorum? Bedava bir gösteri ve zaferin tadını çıkarma fırsatı mı?"

"Ne zaman" değil, "eğer". Onun kibri, tam da beklediğim şey olmasaydı, sinir bozucu olurdu.

Gülümsedim ve arkama yaslanarak ellerimi onun uyluklarına koydum. "Bahsi kaybedersem, bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Sadece bu gece."

Hareketsiz kalıyor, bakışları üzerimde kararıyor, kehribar rengi irisleri neredeyse siyaha gömülüyor. Kurt, tüm gücüne ve acımasızlığına rağmen, yine de sadece bir erkek—çok kolay.

"Bir şey var mı?" Sesi kısık ve boğuktu.

Güzel. Bırakın aç kalsın. Bırakın açlıktan ölsün.

"Her şey olabilir. Kısıtlama yok, güvenlik kelimesi yok. Anlaştık mı?"

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, elleri kalçalarımnda kasılıyor. "Böylece bilerek başarısız olmaya çalışıyorsun gibi geliyor." Parmakları yavaş ve alaycı bir şekilde karnımda kayıyor. "Zavallı

küçük düşmanım, acaba yatakta elini bacaklarının arasına koyup benim nasıl hissedeceğimi mi merak ediyordun? Mesele bu mu? Çünkü beni içine almak için bir yarışmayı kaybetmene gerek yok—"

Islak ve acıyan yerime çok yakın olan bileğini kavradım. "Bu gece kazanırsan, bu elini bir santim daha indirebilirsin."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Sadece bir santim mi?"

"Belki iki tane, eğer iyi davranırsan."

Başını yana eğerek beni anlamaya çalışır gibi inceledi. "Biliyor musun, muhtemelen gözlerim kapalıyken bile o hedefleri vurabilirim, değil mi?"

"Öyleyse bunu kanıtla. Gözlerini bağlayacağız."

"Hım." Diğer avucuyla yanımı hafifçe okşadı. "Kazandığımda—"

"Eğer."

"Kazandığımda," diyor, parmaklarını iyice bastırarak, "bu bedeni kullanacağım. İstedğim kadar çok kez becereceğim. Ve işim bittiğinde, hatırlayacağın tek isim benimki olacak ve seni nasıl bağırabileceğim." Öne eğiliyor, dudaklarını çeneme doğru indiriyor ve fısıldıyor, "Belki de çok yalvarırsan boşalmana bile izin veririm."

Sesindeki vaat, uyluklarımın kasılmasına neden oldu. Ama kendimi zorlayarak kucağından kalktım ve silah rafının yanındaki çöp kutusundan bir parça kumaş aldım; bıçaklarını temizlemek için kullandığı eski bir bezdi bu. Kurt, saçına takılmamasına dikkat ederek, bezi gözlerinin üzerine bağlarken hareketlerimi izledi.

"Ne zaman hazırsan," diyorum, avucuna bir hançer bastırarak.

Ayağa kalkıp silahın dengesini test ediyor. Sonra derin bir nefes alıp fırlatıyor. Bıçak havada hızla ilerleyerek en uzaktaki hedefin tam ortasına isabet ediyor. Ona bir bıçak daha, bir bıçak daha veriyorum ve her bıçak hedefini vurdukça o küstah sırtışın büyüdüğünü izliyorum.

Göz bağını çekip çıkarırken, keskin bir sırtışla bana baktı. "Bunu da geçebilirsen, geçebilecek misin?"

Yanından geçerken omzum göğsüne değdi. Keskin bir nefes aldı ve içimde bir heyecan, bir beklenti belirdi. "Bahislerde en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?" Silah dolabını inceledim, parmaklarım

kılıçların kabzaları ve bıçakları üzerinde gezindi. "Her şey ayrıntılarda gizli. Kesin kelimelerde. Parametrelerde. Anlaşmamızda, kullanmamız gereken silah türünü hiç belirtmedim. Sadece merkeze en yakın isabet etmesi gerektiğini söyledim."

Anladığı anı görüyorum. Gözleri keskinleşiyor ve duvardaki yaylı oku kavrayan elime kilitleniyor.

"Hellevig'de büyümenin avantajlarından biri," diye devam ediyorum, gerilimi ve gerginliği test ederek, "tüm soylu kadınların 'nezih' sanatlar konusunda eğitilmiş olmalarıdır. Resim, piyano..." Gülümsemem daha da keskinleşiyor. "Okçuluk."

İlk oku yaya yerleştirirken hırlıyor, sanki kalbini hedef alıyormuşum gibi hayal ediyorum. Okun tüyleri yanağıma değene kadar geriliyorum, nefes alıyorum. Hedefimi hafifçe değiştiriyorum. Nefes veriyorum...

Ve serbest bırakın.

Ok en soldaki hedefi vurdu. Tam isabet.

Kurt'un eli yan tarafında sıkıca kenetlenmiş, bu en ufak bir ipucu bile değil.

"Görünüşe göre bu 'nezih' sanatlar işe yaradı," diyorum sakince. "Birini hallettim. Şimdi çıtayı yükseltelim."

Fiyonku indirip, sabahlığımın kemerine uzandım. İpek yere düşerken hışırdadı. Kurt'un gözleri parladı, siyah dantel ve ipek geceliği inceledi. İncecik file göğüslerime ve kalçalarımaya yapışmış, hiçbir şeyi gizlemiyordu. Çıplaklık var... ve bir de bu var. Bir canavarı cezbetmek için kancaya takılmış yem.

"Ne halt ediyorsun sen?" Sesi kısık ve hırıltılı.

"Neye benziyor? Bıçakların tamamını istiyorsam sana sürpriz yapmamı söylemiştin." Yan tarafıma elimi indirip gülümsedim, o da hareketimi takip etti. Çenesinde bir kas seğirdi. "Bunu hediye için bir teşekkür olarak kabul et. Bunu bana sen almıştın, değil mi? Geçen ay kıyafet paketimin içinde gelmişti."

Parmaklarımı, meme ucumu zar zor örten narin dantelin üzerinde gezdiriyorum. Sert bir nefes veriyor. Kendi kendine küfür gibi bir şeyler mırıldanıyor.

“Söyle bana,” dedim ikinci oku alırken. “Bu geceliği eve getirdiğinde ne düşünüyordun? Benim onu giymemi mi?” Oku yaya takıp geri çekerken ona ters bir bakış attım. “Yoksa beni ondan nasıl kurtaracağını hayal etmekle mi meşguldün?”

Ok, hedef tahtasına, ilk okun hemen yanına, tam ortasına saplanıyor.

Sırıttım. "İki deneme de başarılı. Emin misin pes etmek istemediğine?"

Öylesine hareketsiz ki, her kası gergin ve atılmaya, yakalamaya hazır. Yüzündeki açlığı gizleyemiyor, sanki beni nasıl domine edeceğini, bana nasıl sahip çıkacağını, beni nasıl kendine ait kılacağını düşünüyor.

Ama henüz işim bitmedi.

Üçüncü oku parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Hayır mı? Peki o zaman, son bir soru. Bu fantezilerinizde, beni soyarken acele etmediniz mi, yoksa beni öne eğip üzerimdeki kıyafetlerle mi seviştiniz?"

Göğsü kabarıyor, elleri yanlarında kasılıyor. Kurt'u tam istediğim yerde yakaladım ve bu güç baş döndürücü. Onu dizlerinin üstünde, bir kez olsun benim insafıma kalmış halde görmek istemem sapkınlık.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sert bir şekilde soruyor.

"Gerçekten kazanmak istiyorum," diye yanıtlıyorum yavaşça gülümseyerek.

Belki de ona biraz işkence de ederim. O iyileştirici seanslardan sonra beni acı içinde bıraktığı tüm gecelerin intikamını alırım.

Göz bebeklerindeki korlar parlıyor. "Seni her şekilde hayal ettim." Bu itiraf, derinlerden, acı veren bir yerden kopmuş gibi geliyor. "Her duvara yaslanarak. Her masanın üzerine eğilerek. Her yatakta. Seni kafamda bin farklı kez becerdim. Çılgılık attırdım. Yalvarttırdım. Kırıp geçirdim."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor. Ne yaptığını biliyorum; kaybedersem bana neler yapacağını söylüyor. Beni nasıl ele geçirebileceğini hayal ettiriyor. Ama beş haftadır Kurt'la birlikte yaşıyorum, beni ıslak ve istekli bırakıyor. Her lanet gecede beni

iyileştirse de, vücudum bana onun beni ne kadar iyi becerebileceğini hatırlatıyor. Bu işe yaramayacak.

Yayı tekrar kaldırıyorum. "Çok kötü. Çünkü bu gece, acı içinde, umutsuz ve yalnız başına yatağa gireceksin."

Son oku da fırlattım. Tam ortasına isabet etti, kardeşleri arasında bir milimetre bile boşluk kalmadı. Mükemmel bir grupta.

Zafer.

"Kazandım," diye alaycı bir şekilde ona döndüm. "Adil bir şekilde kazandığımı söyle."

Bana dik dik bakıyor ve çok öfkeli görünüyor. Ağgözlü.

"Hadi ama, Wolf. Üç küçük kelime. 'Beni yendin.'"

Kaşlarını çatarak yayımı elimden kaptı ve bir kenara fırlattı. "Adil ve dürüst mü? Bu hileydi, seni kibirli yaratık!"

Yavaşça sııttım. "Öyle miydi? Yoksa daha güçlü bir rakibi alt mı ettim? Hareket et. Karşı hamle yap. Silahsızlandır. Saldır, hatırlıyor musun? Tam tuzağa düşmen benim suçum değil."

Nefesim kesilmiş bir an için, beni öpecek mi yoksa öldürecek mi anlayamadım.

Ama sonra gülüyor ve bu, hayatımda duyduğum en güzel ses, yankılı ve derin. Ve tehlikeli.

Onun eğlenmesi, boğazımı kesiyormuş gibi hissettiriyor.

"Bekle de gör," diyor, silah dolabına doğru eğilip deri bir bohça çıkarırken. "En az beklediğin anda mı? İntikam çok acı olacak, Devaliant."

Kurt, paketi bir masaya koydu ve açarak bahçede bana verdiği bıçaklarla tıpatıp aynı olan iki hançeri ortaya çıkardı. Hançerler muhteşemdi; çelik, Turpori işçiliğinin eşsiz dalgalı desenleriyle katlanmış ve katmanlanmıştı. Bunlar sadece silah değil, sanat eserleriydi.

"Memnun kaldınız mı?" diye soruyor.

"İş görürler."

"Öyle mi yani? Bütün krallıklar böyle çelik için yerle bir edildi. Biraz da olsa minnettarlık gösterseniz iyi olur."

Ciddi mi yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyor anlayamıyorum. Onunla ilgili bunu anlamak imkansız.

Bıçaklara uzanıyorum ama aniden arkamda beliriyor, kokusu tüm duyularımı ele geçiriyor. Ondan başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye soruyor, hançerini kınından çıkarırken.

Bıçağı köprücük kemiğimin üzerine yerleştiriyor. Bastırmıyor. Sadece orada bir vaat gibi, bir tehdit gibi duruyor.

"İlk kesik her zaman özeldir. Bu bıçaklar çok eski. Kralları ve savaşçıları, generalleri ve hırsızları tattılar." Serbest eli çenemi kavrayıp başımı geriye doğru eğdi. "Onları kutsayan her damla kanı hatırlıyorlar."

Nefes alışverişim hızlandı şimdi. "Öyle mi?"

Boynumda onun gülümsemesini hissediyorum, aç ve keskin. "Ah, evet. Her şeyi hatırlıyorlar."

Aniden, göğsüme bıçağı sapladığında şiddetli bir acı hissettim. Dudaklarım nefes nefese aralandı. Ne olduğunu anlayamadan eğildi ve

—

Dili sığ kesiğin üzerinden geçti.

Ağızımdan hafif bir inilti çıkıyor, o da inleyerek karşılık veriyor ve damlayan kanı yalıyor. Tadımını nazik bir öpücükle sonlandırıyor.

"Haftalardır seni tatmak istiyordum," diye mırıldandı. "Benimle konuşmayı kestiğinden beri. Beni çıldırttın resmen."

Bu olmayacak.

Ama öyle. Ve daha da kötüsü, ben buna doğru eğiliyorum. Ona doğru. Aramızdaki bu karanlık, çarpık şeye doğru, tıpkı bir uçurumdan düşmek gibi. Tutunacak yer yok, kurtarıcı yok; sadece o, ben ve dibe doğru uzun bir düşüş.

Sonunda geri çekildiğinde, göz bebekleri genişlemiş, altın rengi irislerinin yerini siyah bir renk almıştı. Kanlı hançeri kaldırdı ve dilini kenarı boyunca gezdirdi. Benden son damlasına kadar zevk alarak.

"Sence bu ne kadar sürecek?" Sesi özleminden kabarmıştı. "Bir ay daha mı? İki ay mı? Ben sıkılmadan önce mi?"

Ne kadar ilgi çekici olursanız, o kadar uzun yaşarsınız.

Ve işte böylece, o an paramparça oldu. Gözlerimin önüne kızıl bir sis çöktü. Öfkeyle, elinden kurtulup onu sandalyesine geri ittim.

Şaşkınlıkla homurdanarak yere düştü, o kocaman kanatları iyice açıldı. Sonra hançeri elinden alıp çıplak göğsüne sapladım.

Ve yara iyileşmeden önce onu yalıyorum.

"Şimdi bu bıçak senin tadını hatırlayacak," diye tısladım, hançeri başının birkaç santim ötesindeki sandalyeye saplarken. "Ben de öyle."

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, göğüslerimiz birbirine değiyordu. Kalplerimiz birbirine çarpıyordu. Bana dik dik bakıyordu ama elleri kalçalarıma kaydı ve beni sertleşmiş penisinin üzerine çekti.

"Kahretsin, senden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Yaklaştım, dudaklarım kulağına değdi. "Öyleyse benden daha çok nefret et."

Kalçaları ani hareketlerle yukarı doğru kıvrılıyor, nefesimi kesen yavaş ve kirli bir sürtünmeyle bana doğru geliyor. Düşünmeden ona uyuyorum, bedenlerimiz şiddet kadar doğal bir ritme giriyor. Zarafetsiz. Sanatsız. Yerçekimi kadar kaçınılmaz. O bana doğru itilirken başım geriye düşüyor. Sandalye her harekette gıcırıyor, sert nefes alışverişimize bir karşıtlık oluşturuyor.

"Senden her şeyden nefret ediyorum." Elleri sırtımda, yanlarımda dolaşıyor, kavıyor. "O ukala ağzından ve çok fazla soru sormasından nefret ediyorum. Bana temas etme şeklinden nefret ediyorum."

Yalancı, diye düşündüm, başını eğip dilini nabzımın üzerinde gezdirirken. Sen bundan hoşlanıyorsun.

Sürtünmeyi kovalayarak ona daha sertçe sürtünüyorum. Parmakları kalçalarıma morartacak, iz bırakacak kadar sertçe saplanıyor. Beni parmaklarının şekline benzeyen mavi, kahverengi ve sarı lekelerle kapladığını hayal ediyorum. Dişlerinin izleri gibi. Her iz, giysilerimin altında saklı sırlar gibi, kontrolünün çözüldüğünün kanıtı olacak.

Dudakları çeneme doğru hareket ederken hırıltılı bir sesle, "Bana dokunuşundan nefret ediyorum," diyor. "Seni her gördüğümde bu kadar sertleşmemden nefret ediyorum."

Çarpışma şeklimiz agresif, neredeyse şiddetli. Kalçalarının benimkine çarpma şekli, sert penisinin kıyafetlerimizin üzerinden vajinama sürtünmesi...

Ama şiiirsel bir yanı da var. Onu doğru pozisyonda sürdüğüimde çıkardığı kaba seslerde. Dokunuşunun kutsallığında, boynuma öpücükler kondururkenki dudaklarında. Nefesinin nabzımda şekillendirdiği sırlar. Karanlık bir ayın gibi. Bir ibadet gibi.

Belki de bu bir delilik—kendimi onun ağzına ve ellerine teslim etme, tüm karanlığını içime çekme konusundaki bu umutsuz arzu. Onun keskin kenarlarının beni kesip açmasına ve ikimizin de kanamasına izin vermek.

"Ölsen de umurumda değil," demişti haftalar önce. "Ama beni hatırlamasını sağlayacağım. Kendimi kemiklerine öyle derinden kazıyacağım ki, beni öldürdüğünde bile benden asla kurtulamayacak."

Elimle boğazını kavrayıp, nabzının avucuma değdiğini hissedene kadar sıktım. Anlatmak istediğimi belli edecek kadar sert.

Öne eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim. "Bu seni öldürüyor, değil mi?" diye fısıldadım. "Beni istiyor olman?"

Altımda kaskatı kesiliyor.

Anladım.

"Bir şeyi anlamak istiyorsan, onun doğasını öğrenmelisin, değil mi?" diyorum, onun kendi sözlerini yüzüne vurarak. "Biliyor musun, ben ne düşünüyorum? Acımasızlığın arkasına saklanıyorsun çünkü bana karşı öfke dışında bir şey hissetmediğini itiraf etmekten daha kolay bu."

Alaycı bir şekilde, "Sus. Sen hiçbir şeysin," dedi.

"Benimle konuşmadığın için kapımın önünde volta atmaktan başka hiçbir şey yok. Seni çıldırtmaktan başka hiçbir şey yok." Tırnaklarımı göğsüne bastırıp kaslarının kasılmasını zevkle izledim. "Eminim beni düşünmediğin bir gün bile geçmiyordur. Benden nefret ediyorsun çünkü ben senin teninin altındayım ve hala beni çıkarmaya çalışıyorsun. Benimle konuşmadığın zaman dağıldın çünkü buna ihtiyacın var, değil mi? Dikkatime, dokunuşuma, bana." Kalçalarımı tekrar, bu sefer daha yavaş ve bilinçli bir şekilde hareket ettirdim. Ağzının nefes alırken aralanmasını zevkle izledim. "Evet, buna o kadar çok ihtiyacın var ki, beni elde edebileceğin tüm yolları düşünerek kendini tatmin ediyorsun. Eminim dudaklarında benim adımla

boşalacaksın ve sonrasında kendinden nefret edeceksin.” Dudaklarımı çenesine doğru kaydırıp nefes aldım, “Eminim beni istemek seni yiyip bitiriyor. Canlı canlı.”

Yavaşça geri çekiliyorum, onu seyrederken gözlerimi kamaştırıyorum. Tamamen çaresiz ve ilk defa konuşamıyorum.

“Söyle bana, Wolf,” diyorum dudaklarımızın arasındaki gergin boşluğa. “Şimdi beni rüyanda gördüğünde, ellerinde kanım mı var? Yoksa dilin bacaklarımın arasında mı?”

Parmakları kalçalarımın iz bırakacak kadar sertçe saplandı ve bir an için, sonunda dayanamayıp ikimizin de istediğini bildiğimiz şeyi alacağını düşündüm.

Ama ben ona bu şansı vermiyorum.

Son ve acımasız bir şekilde bıçağımı sandalyeden çekip alıyorum ve üzerinden kalkıyorum. Bıçakları toplarken ve yere düşen cüppemi alırken arkama bakmıyorum.

"Yeni bıçaklarımın keyfini çıkarmaya gidiyorum. Tatlı rüyalar," dedim ona gülümseyerek ve hafifçe el sallayarak.

THEODORA

Kimse size yönetmenin bir performans sergilemek anlamına geldiğini söylemez.

Damla.

Babanızın kucağında doğru şeyleri öğrenebilirsiniz—dik otur, konuşmadan önce düşün, içgüdülerinize güven—ama dağılırken bütünmüş gibi davranmak? İşte bu beceri ister. İşte bu—

Gelgit hızla yükseliyor ve sizi aşağı çekiyor. Boğulmaya başladıkça ölmeniz daha uzun sürüyor. Ve ölmeniz ne kadar uzun sürerse, o kadar derine batıyorsunuz.

Aşağı.

Damla.

Bir Çapa'nın bedeni altın değerindedir. Değerini, sunağın önünde size nasıl davrandıklarından anlarsınız. Kahin her zaman parmaklarını saçlarımın arasından geçirir, dokunuşu naziktir, ta ki nazik olmaktan çıkana kadar.

"Aferin kızım," diye mırıldandı, bıçağı kaburgalarımın saplamadan hemen önce.

Kendime geldiğimde, yine oradaydı. Aynı kelimeler. "Aferin kızım. Çok iyi bir kız." Sanki bir evcil hayvan numara yapıyormuş gibi.

Siktir git.

Damla.

Kan benim savaş boyam. Törenden sonraki arınmayı kabul etmiyorum. Bu bedenim bir hatırlatmaya ihtiyacı var. Boğulan bir çift akciğer olmadığını, bir kadına ait olduğunu ve o kadının da ben olduğumu bilmesi gerekiyor.

Bu yüzden sunağı itip kanın altın tapınak elbisemden damlamasına izin veriyorum. Tenimi boyamasına izin veriyorum. Bütün bu kanın içinde sevişeceğim.

Tapınaktan çıkıp on basamak inmeme ve arabaya binmem yeterli.

Damla.

"Majesteleri?" Muhafızım Kas yanıma gelerek benimle birlikte yürümeye başladı.

Ona bakmıyorum. "Onu arabada istiyorum."

Birçok sevgilim bana birçok şey dedi. Buz kraliçesi. Kalpsiz. Soğuk cadı. Onlar, içime girdikten sonra şefkat bekliyorlar, sanki onlara bunu borçluymuşum gibi. Sanki vermeye razı olduğumdan daha fazlasına hakları varmış gibi.

Duygularla ilgilenmiyorum. Bu bedeni hayatta tutmaya çalışıyorum ve bu yüzden dokunmaya ihtiyacı var.

Tapınaktan çıkarken Kas, "Ne isterseniz," diyor.

Bu yüzden onu yanımda tutuyorum. Veremeyeceğim bir şeyi istemiyor ve kan onu rahatsız etmiyor. Aksine, onu heyecanlandırıyor.

Duygular dalgalar halinde üzerime çöküyor—görsel, işitsel, dokunsal. Gözlerime vuran güneş. Çok fazla ses. Çok keskin. Çok fazla. Her şey çok büyük geldiğinde küçük bir şeye odaklanmak önemli: Kas'ın parmaklarının baskısı, elbisemin ağırlığı, kalbimin atışı. Nefesim.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Parmaklarınızı henüz hissedemediğinizi düşünmeyin. İçeri. Dışarı.

Bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum.

Sağlam bir zemin bul. Hadi Theo.

Hafifçe sendeledim ve titreyen dizlerim bükülmeden önce ellerim kollarımı kavrayarak dengemi sağladı.

"Seni koruyorum, Majesteleri." Kas'ın sesi alçak ve ölçülüydü. Sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

Koruma görevlimin bakışlarıyla karşılaşıyorum; o gözler, dengesiz hareketlerimi incelerken hiçbir şeyi kaçırmıyor. Yumuşaklık yok, şefkat yok; sadece bir profesyonelin koruması altındaki kişiyi keskin bir şekilde değerlendirmesi var.

"Kalabalık mı?" diye soruyorum.

"Her zamankinden daha kötü." Dikkatini tapınağın dışındaki barikatlara ve ötesindeki kalabalığa çeviriyor. "Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Bryony'nin "ölümünden" beri şehirde hiçbir şey yolunda değil. Ah, iki hafta önce güzel bir halk cenazesi düzenledik—boş bir tabut, amcamın sahte gözyaşları, herkese Kurt'un prensesleri almaya geldiğini inandırıcı bir şekilde anlatırken. Ama Lucinian geleneği, cesedin halka açık bir şekilde sergilendiği bir yakma törenini gerektiriyor ve Devaliant nesilleri bu geleneğe uymuş. Ve Idris'in herkese gösterebileceği tek şey Bryony'nin kana bulanmış elbisesiydi. Yakacak bir ceset gösteremediğinizde kitlelerin ne kadar şüpheli hale geldiği komik.

Vartena'da kız kardeşimin hayatta olduğundan emin olan tek kişi benim. Kurt'un ondan getirdiği her mektubu okuduktan sonra yok ediyorum. Ve şimdi o gittiğine göre -ya da insanlar öyle inanıyor- şehrin kolektif kederi daha çirkin bir şeye dönüştü. Huzursuz. Vermediğimiz cevaplar için aç.

"Prens Bryony nerede?"

"Neden onu yakmıyorlar? Ceset nerede?"

Okyanus dalgaları başımın üzerinden yükseliyor, beni derinliklerine doğru itiyor.

Çenenizi yukarı kaldırın, gözlerinizi ileriye doğru çevirin. Onların görmesine izin vermeyin.

Bu, performansın ta kendisi. Kimsenin size öğretmediği kısım. Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsanız öğrenmeniz gereken kısım.

Kas beni tapınak merdivenlerinden yarı taşıyarak indirirken, tutuşu sıkılaştı. Eşiği geçer geçmez kalabalık hücumla geçti, tahta bariyerlere karşı gerindi. Bekleyen arabaya yaklaşırken muhafızlarım kılıç kabzalarına ellerini koyarak koruyucu bir çember oluşturdular.

Kas beni arabaya doğru itti. Hareket etmeye başladığımız ve mahremiyet perdesinin indiği anda, kucağındaydım ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıyordum.

"Kahretsin," dedim, elimi boğazına dolarken kanımı boynuna sürdüm.

Dudaklarını hafifçe ısırduğım da hırlıyor, elleri kalçalarım a uzanıp beni kendine doğru çekiyor. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi. Dalgalar beni dibe çekmekle tehdit ettiğinde tutunduğum sağlam şey o; ben de onun şiddet dolu yanlarının dışı vurumuyum.

Hâlâ vagon pencerelerinin ötesinden gelen kalabalığın çığlıklarını duyabiliyorum.

Nerede o, nerede o, nerede o—

Kas boğazından kısık bir ses çıkarır. "Nasıl istediğini söyle."

"Sus ve bana dokun. Sonrasında canım acısın istiyorum. Şu an düşünmek istemiyorum."

Bu romantizm değil. Hatta çekicilikle de ilgili değil, gerçi onun temiz, sert hatlarını takdir edebiliyorum. Hayır, bu hayatta olma hissiyle ilgili. Sıcaklık ve duyumsama, çılgın birleşmenin geçici baş dönmesi. Damarlarımda hala kan aktığını ve kırık ve uyuşmuş hissettiğim kısımlarımın hala alev alabileceğini hatırlatmak için birine yeterince uzun süre dokunmakla ilgili.

Bu bedeni öyle bir zevkle doldurmalıyım ki, öldüğünü unutsun.

Parmakları eteğimin altına giriyor, kumaşı yukarı çekiyor. İç çamaşırlarımın bağcıklarını buluyor—

Dışarıdan gelen bir bağırış, bulanık zihnimi delip geçiyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Majesteleri!" Muhafızlardan biri çatıya vuruyor. "Bariyerler—"

Aniden yükselen sesler, uyarısının geri kalanını bastırıyor. Vagon, bedenlerin ona doğru itilmesiyle sarsılarak duruyor. Perdelerin aralarından, umutsuzlukla kıvranan yüzlerin, uzanan, kavrayan ellerin görüntülerini yakalıyorum.

"Nerede o? Prenses Bryony nerede?"

Nefes al. Nefes ver. Kendini kontrol altına al. Sana dokunmasına izin verme.

Kas beni kucağından indirip karşıdaki banka oturttu, çoktan kılıcına uzanmıştı bile. Düşünceli sevgilinin tüm izleri, yerini savaşa sertleşmiş bir korumaya bırakmıştı.

"Burada kal," diye emretti bana.

Her taraftan gelen bedenler araca çarpıyor, araç tekerlekleri üzerinde sallanıyor. Muhafızlarım bağılıyor.

"Geri çekilin! Geri çekilin dedim, kahrolası!"

Ama yapmıyorlar. Yapmayacaklar. Seslerinden duyabiliyorum—insanları tehlikeli kılan o histeri belirtisi. İnsan kalabalığı çok yoğun, zar zor ilerlememize izin veriyor. Muhafızlarım yol açmak için mücadele ediyor ve gürültünün arasında bağırışlarının parçalarını duyabiliyorum.

Atlar sonunda engeli aşınca, araba şiddetli bir şekilde sarsıldı. At ayaklarının gürültüsü eşliğinde sokakta hızla ilerledik. Kas, her ihtimale karşı bir eli hâlâ kılıcının üzerinde, yanımda çömelmiş bekliyordu.

Sarayın kapısına vardığımızda ellerimin titremesi durmuştu. Tam üç derin nefes aldım. İçeri. Dışarı. Sonraya saklayacağım. Yalnız başına dağılabilirsin.

"İyi misin?" diye soruyor Kas, ses tonunu özenle tarafsız tutarak.

"Bir saat içinde bana rapor ver," diyorum, cevap vermeden.

Zihnimdeki okyanus beni daha da karanlığın içine çekiyor.

* * *

İdris'in çalışma odasının kapısını çalmadan ardına kadar açtım. Karşılaştığım manzara tam da beklediğim gibiydi; ama yine de bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım, karşımda duran manzarayı süzerek. "Borgund'un ticaret anlaşmaları konusunda mı?"

Leydi Maris nefes nefese masadan hızla indi. Kağıtlar yere saçıldı. Eteği beline kadar toplanmıştı ve boğazında bir aşk ısırığı izi belirmişti.

Idris utanacak gibi bile bir tavır sergilemiyor. Sadece masaya yaslanıp pantolonunu tekrar içine sokuyor. Büyümüş göz bebeklerinden ve hafifçe sallanışından anlaşıldığı kadarıyla, sadece kadın ve şaraptan daha fazlasının etkisi altında.

Acınası.

"Çık dışarı," diyorum Leydi Maris'e. Sesimi yükseltmiyorum. Gerek yok.

"Majesteleri, yemin ederim, bunu kastetmedim—"

"Ağzınızdan çıkan bir sonraki sözler 'bir daha olmayacak'ın bir varyasyonu olmazsa, Lord Aren'in teklifinin neden sizin altınızda buruşturulduğunu açıklamak zorunda kalacak olanın siz olacağınızdan emin olacağım. Eminim ki, biz bir yedek taslak hazırlarken kış sevkiyatlarını ertelemekten çok memnun olacaktır."

Maris'in yüzü kızardı. Titrek bir reverans yaptı, "Özür dilerim, Majesteleri" diye geçiştirilebilecek bir şeyler mırıldandı ve kaçtı.

Amcam gözlerini kısarak bana baktı, çocukken akşam yemeğinden önce pastaları çaldığımda bana yönelttiği hayal kırıklığını yeniden canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. "Kapıyı çalsaydın iyi olurdu."

"Akli başında bir imparator da aynısını yapardı."

Idris gözlerini devirdi ve masasının kenarında duran şarap şişesini kaptı. "Bir yudum al Theo." Şişenin ağzından doğrudan içti, boğazı zorlandı. "Belki de kışına saplanmış o sopayı çıkarmaya yardımcı olur."

Dişlerimi sıkıyorum. Oraya atılıp amcanın suratına yumruk atma sakın. Sakin ol. Dengeli ol. Kendini kontrol et.

"Halkımız huzursuzlanıyor," diyorum, çenemi gevşetmeye çalışarak. "Onluk vergimi verdikten sonra beni arabamdan sürükleyerek çıkarmaya çalıştılar."

Elbisesini çekiştirip bir yudum şarap içti. "Ne yapmamı istiyorsunuz? Onlara zaten zekatlarını vermelerini emrettim ve tapınağa geri döndüler."

"Bazıları tapınağa geri döndü. Hepsi değil. Şunu yapmanız gerekiyor—"

"Gidip onları teselli mi edeyim? Bebeklerini mi öpeyim? Ne?" Şişeyle sert bir hareket yapar, şarap çalkalanır. "Üstesinden gelirler ya

da bir Kolluk Kuvveti onları öldürür. Ben onların imparatoruyum, dadıları değilim.”

Tanrı şahit, bu adam tam bir işe yaramaz. Sabahları kendi başına giyinmesine bile şaşırıyorum derdim ama onu da yapmıyor.

“Üstesinden mi gelelim?” Sesim yükseldi. “Şehir hâlâ Bryony yüzünden kendi kendini parçalıyor ve senin çözümün tam olarak ne? İlgilerini kaybedene kadar içki içip, nabzı atan her şeyle mi ilişkiye gireceksin?”

“Sarayın etrafına bir tampon bölge yapılmasını istedim ve tüm kraliyet vergileri artık halka açık sokaklardan geçmeyecek. Sorun çözüldü. Memnun musunuz?”

“Mutlu musun? Mesele çözüldü mü?” Keskin bir kahkaha koptu ağızımdan. “Halkın prenseslerine gerçekten ne olduğunu öğrenmek için çılgınlık atarken, senin söyleyebildiğin tek şey ‘Ana caddeden uzak duralım, olur mu?’ mu?”

Şişe, ağızına doğru giderken yarı yolda donuyor.

İşte oldu, diye düşünüyorum vahşi bir memnuniyetle. Sonunda dikkatini çekmeyi başardım, değil mi?

"Sonraki sözlerine çok dikkat et, Theodora." Sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor.

“Ya da ne?” Tiksintiyle dudağımı bükerek öne doğru yürüdüm. “Sen babamdan bile daha kötüsün. En azından o, hepimizi de beraberinde sürüklemeyen önce ölme nezaketini gösterdi.”

Şişe başımın yanındaki duvara çarpıp paramparça oldu. Hiç tepki vermedim.

“Nankör küçük sürtük.” Idris öne doğru hışımla ilerledi. “Değersiz baban artık dayanamayınca tahta ben geçtim. Ailemizin dağıldığından bu krallığın şüphelenmesini engelledim. Fedakarlıklar yaptım—”

“Kurban mı? Yeğenine saldırdın ve onu dağda ölüme terk ettin. Zaten onun orada olmasının sebebi sendin!”

Ağız açık kalmış. Kurt'un bir ay önce bana söyledikleri hakkında onunla yüzleşmedim. Doğru anı bekledim ve işte o an geldi.

“Sana söylemiştim,” diyor. “Kurt geldi ve—”

“Beni aptal yerine koymayın,” diye tısladım. Bir Kolluk Kuvveti bize yakılmak üzere bir ceset bırakırdı. Sadece beceriksiz biri kanlı

paçavralar getirip bunun yeterli olduğunu düşünürdü. Oradaki insanlar, yemin bozan olsun olmasın, diğer tüm Devaliant'lara verdiğimiz gibi bir cenaze töreni bekliyorlardı. Bryony'yi sizden daha çok seviyorlardı.”

Eli uzandı, parmakları boğazımı kavradı. "Yapılması gerekeni yaptım," diye hırladı, sıkarak. "Ebedi olan kan istedi ve ben de ona verdim. Kendini çok daha iyi mi sanıyorsun?" Tutuşu o kadar sıkılaştı ki, görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar belirdi. "Boynunu kırıp herkese kederinden merdivenlerden düştüğünü söyleyebilirim. Sonunda çıldırdığını söylemek çok kolay olurdu. Zavallı Bryony'yi kaybetmek çok fazlaydı. Kim sorgulardı ki?" Başparmağı nefes boruma saplandı. "Sen de diğerleri gibi zayıf, küçük bir orospusun. Yapılması gerekeni yapamayacak kadar yumuşaksın."

Tüm gücümle dizimi kasıklarına bastırdım. Yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı ve iki büklüm oldu. Ama işim henüz bitmemişti. Yüzüne sert bir tokat attım, sendelemesini izledim.

"Bana bir daha dokunursan," diye hırladım elimi sallayarak, "boynun kırılması kadar merhametli bir şey için yalvaracaksın."

Idris çenesini oynatıyor, gözleri alev alev yanıyor.

"O kadar uzun zamandır yalan uyduruyorsun ki, muhtemelen kendi saçmalıklarına artık inanıyorsundur," diyorum. "Hadi bakalım. Beni öldürmeye çalış. Onlara bir şehit daha ver ve hepsi tahtta hâlâ çiş yapabilmenin tek sebebinin ben olduğumu anladıklarında dayanıp dayanamayacağına bak. Seni hoş gördüler çünkü Bryony ve ben Hellevig'i bir arada tutuyorduk. Gerçek ortaya çıktığında bir gün bile dayanabileceğini mi sanıyorsun? Yap şunu amca. Öldür beni, seni korkak herif."

"Çık dışarı." Bu sefer, belirsizliğin ilk zil sesini duyuyorum.

"Sen bir yönetici değilsin," diyorum yumuşak ama acımasız bir sesle. "Sen, asla hak etmediğin bir unvana tutunan zavallı, acınası bir adamsın."

Idris yine bana saldırmak istiyor gibi görünüyor.

"Bu anı unutma," diyorum ona. "Luceni'yi kaybettiğin günü. Ve bu, Ebedi olanın bizi mahvetmesi ya da Bryony'nin ölmesi yüzünden

olmayacak. Bu, senin korkak, işe yaramaz bir pislik olduğun ve sırtına saplanan her bıçağı hak ettiğin için olacak.”

Kapıdan çıkıp koridorun yarısına geldiğimde, sanki cam yutuyormuşum gibi titreyerek nefesimi içeri çektim.

Bileğimdeki iz zonkluyor—Alexios'un İddiası, beni onun hizmetine bağlıyor. Kefene. Parmaklarımı altın bilekliğimin altına kaydırıp, düşünerek damgayı takip ediyorum.

Tanrıların, kendilerine ait olanları duyabildiklerini duydum; kanaldan gönderilen her duayı, düşüncelerimizi, çaresiz yakarışlarımızı. İlk zekatımı verdiğimden beri her gün zihnimi bir kale gibi eğitiyorum. Hiçbir başıboş düşünce kaçmasın.

Hayatımda ilk defa kendimi tamamen açıyorum.

Kardeşimin hakkını iptal ettiğinizde bunu mu istiyordunuz? diye düşünüyorum, bu düşünceyi oklar gibi fırlatıp atıyorum. Sokaklarda kaos mu? Onların sizden korkmaktan çok onu sevmelerine katlanamayınca, temizlemem gereken bir karmaşa bıraktınız bana.

Sessizlik cevaptır. Zaten başka bir şey de beklemiyordum. Tanrılar, çizmelerinin altında ezdikleri böceklerle cevap verecek kadar kendilerini alçaltmazlar.

Zihinsel surlarımı aşılmaz bir psişik bariyerin ardına yeniden örüyorum. Daha acil endişelerim var. Idris'in beni tuttuğu boğazım acıyor ama koridorda yürürken başımı dik tutuyorum.

Kas yanıma gelip adımlarımı eşleştirdi. "Majesteleri—"

"Sayılara ihtiyacım var," diyerek sözünü kestim. "Ev halkının her bir kolundaki sadıklarımı, bulaşıkçı hizmetçilerine kadar sayın. Naiplik döneminde bana en yakın olanlara öncelik verin."

"Bana birkaç gün verin," diyor. Tereddüt ediyor. "Majesteleri, yeterli zamanımız olmayabilir—"

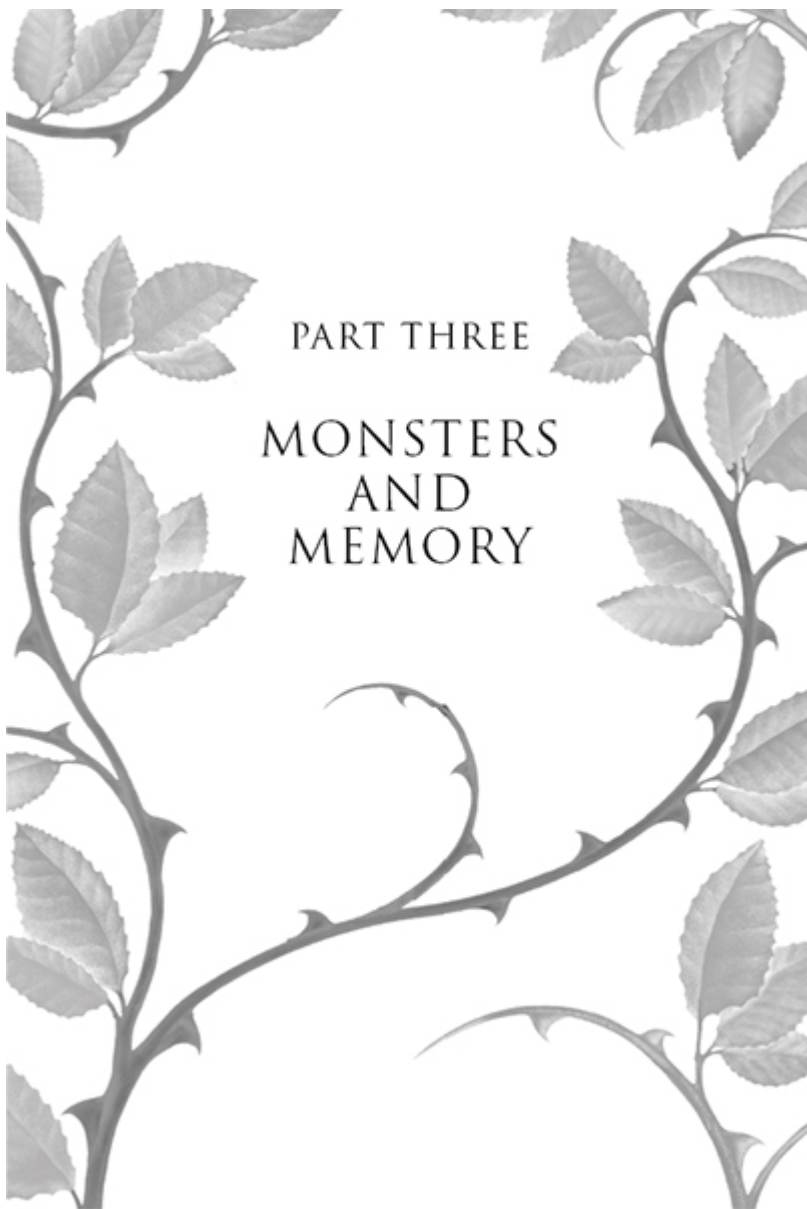
"Evet, sanırım herkes benim, geçici de olsa hüküm süren ilk kadın olduğum için Luceni'nin çöküşünü getireceğime dair bir hikaye duymuştur. Amcamın sarhoş halinden kurtulup tahta geri oturduğunda uydurduğu hikayeyi biliyorum."

İdris, krallığı filen yönetmekten uzaklaşmış olabilir, ancak anlatıyı kontrol etme konusunda her zaman bir yeteneği olmuştur. Yalan

söylemek, bir nebze de olsa yetkin olduğu tek şeydir.

"Çöküşe ne kadar yakın olduğumuzun farkında değiller," diyor Kas kasvetli bir şekilde. "Hâlâ amcanızın siz naipken size tavsiyelerde bulunduğunu düşünüyorlar."

"Öyleyse onlara durumu anlatın. Durumu giderek daha da istikrarsızlaşıyor. Bekleme lüksümüz yok."

PART THREE
MONSTERS
AND
MEMORY

25

BRYONY

“GÜLLER DAHA MUTLU.”

Kurt'un sesini duyduğumda hareketsiz kalıyorum. Kokusu beni sarıyor; narenciye, çam ağacı ve büyüünün bir karışımı.

Üç gün oldu. Üç gündür benden kaçıyor. Geceleri odama geliyor, yaralarımı iyileştiriyor ve gidiyor. Soğuk, baştan savma. Her zamanki gibi elleriyle dokunmuyor. O zamandan beri—

Bu seni öldürüyor, değil mi? Beni istemen?

Dişlerimi sıkarak topuklarımın üzerine oturdum ve ona dik dik baktım; ve hemen keşke bakmasaydım diye düşündüm.

Her gün, Kurt'un ne kadar güzel olduğunu unutuyorum ve her gün, bu güzellikle tekrar yüzleşiyorum. Koyu renk pantolonu dar kalçalarının üzerinde düşük duruyor. Dar siyah gömleği göğsünü geriyor, geniş omuzlarının üzerinden uzanıp kanatlarının altından ilikleniyor. Koyu renk saçları, sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık.

Ya da birini içine düşürdü.

Bu düşünce bile ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

Hellevig'de şöyle bir sözümüz var: En tatlı zehirler bala sarılı gelir. Bu uyarıyı, karşımda duran erkek kadar iyi yansıtan bir şey daha önce

hiç görmedim. Öyle güzel ki, gerçekte ne olduğunu unutuyorsunuz: bir yırtıcı.

Zorlukla yutkunup dikkatimi tekrar otlara verdim ve onlara yeni bir güçle saldırdım. "Belki de sonunda birilerinin onlara dikkat etmesinden memnundurlar. İhmalkâr sahipleri benim yokmuşum gibi davranmakla çok meşguldü."

Bahse girerim beni isteyen seni diri diri yer.

Bahçede hafif bir esinti esiyor, dökülen yapraklar yerde savruluyor. Etrafımızda yükselen gümüş çam ağaçlarının dalları gıcırıyor.

Sonunda cevap veriyor. "Seni dün iyileştirdim, değil mi? Kırık kafatası, parçalanmış kaburgalar, yırtılmış dalak. İnsan böylesine travmatik bir şeyin kalıcı olacağını düşünürdü, ama belki de o kadar iyi vakit geçirdin ki çoktan unuttun. Yoksa konuşmamı mı kastediyorsun? Diğer adıyla en sevdiğin taktik."

Başka bir otu koparmak için uzanırken bileğime bir diken battı ve bir küfür savurdum. İnce bir kırmızı damlacık yükseldi. "Kendi sesinin tınısını seven sensin."

Yavaşça gülümsedi. "Dikkatli ol, düşmanım. Sanki beni ıskalamışsın gibi geliyor."

İntikam. Bu takma ad tenimde bir sıcaklık hissi yaratmamalıydı, ama yaratıyor.

Başımı başka yöne çevirdim. "Amara her an burada olacak. Eminim ki gözetmenlik yapmaktan daha iyi işleriniz vardır."

"O gelmiyor. Ben cinayet tatili yapıyorum. Özellikle de bir tanrının hançerlerini hileyle ele geçirebileceğini ve bunun yanına kalacağını sanan prensesi cezalandırmak için."

"Hile yapmadım. Seni zekamla alt ettim. Arada fark var." Gözlerimi deviriyorum. "Eğer buralarda sinsice dolaşmayı planlıyorsan, bari kendini faydalı hale getir. Değerli güllerinle bağ kur. İkimizi de uykumuzda boğmadan önce bir şeyleri buda."

Cevap vermeyince, tekrar yukarı bakma hatasını yapıyorum. Kurt bana sırtıyor, av hayvanlarının canlarını kurtarmak için kaçmasına neden olan türden bir sırtış. Güzel ama korkunç şeyler vaat eden türden bir sırtış.

"Biliyor musun?" diyor. "Daha iyi bir fikrim var."

Gözümü kırpmadan önce, belimden yakaladı ve bizi havaya fırlattı. Kanatlarının tek bir güçlü çırpışıyla yer arkamızdan kaydı.

"Kurt!" diye bağırdım, aniden sola doğru yön değiştirdiğinde.

Gülmekten göğsünün titrediğini hissediyorum. Bu herif bundan zevk alıyor.

Bahçe gittikçe küçüldükçe midem bulanıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Düşünemiyorum. Beni düşmekten kurtaran tek şey onun kolları.

"Beni indir, deli!"

"Kıpırdanmayı bırak," diyor kulağıma. "Bu kadar yüksekten kayıp düşmek istemezsin."

Bu tam bir alçak.

Bizi daha yükseğe çıkarıyor. Kulenin çevresi aşağıda yeşil ve gri lekeler halinde kayboluyor. Ne kadar yükselirsek, ciğerlerimdeki hava o kadar keskin ve berraklaşıyor. Scillari aşağıda, yıldız ışığıyla aydınlanmış nehirler, turkuaz göller, ormanlar ve dağları kaplayan çok renkli çiçeklerle bir renk cümbüşü içinde uzanıyor. Puslu kuleler bulutların arasından yükseliyor, uçurumların içine oyulmuş geniş konutların uzaktan görünen manzaraları beliriyor.

Artık Wolf'un arazisini bile göremiyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum.

Cevap yok. Sadece kanat çırpışları ve şiddetli rüzgar. Şimdi denize yaklaşıyoruz.

Bu... Bu hiç iyi değil. Kilometrelerce hiçbir şey yok. Kaçış yolu yok, kurtarılma şansı yok. Beni bırakabilir ve iz bırakmadan kaybolurum.

"Kurt, nerede—"

Rüzgarın gürültüsünden sesi zar zor duyulur bir şekilde, "Burası Osbu Denizi," diyor.

Ah, ne güzel, kaçırma ve belirsiz cevaplar. Bu rahatlatıcı.

Boynumu uzatarak ona dik dik baktım. "Neden ıssız bir yerdeyiz? Ne yapıyorsun?"

"O kulede çok uzun zamandır tecrit edildin ve Amara tarafından fena halde dayak yedin," diyor. "Sana eski bir Scillarian geleneğini tanıtmak istedim. Hassas insan bünyen için bir istisna yaptığım için gurur duymalısın."

Bu durumun hiçbir yönü iyiye işaret değil.

"Bu 'gelenek'in ne olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Suya inişler," diyor Kurt sohbet havasında. "Bunlarda ustalaşmak, genç yarı insan yarı yaratıklar için bir geçiş ritüeli. Bebekleri küçük bir şeyle başlatıyoruz - bir gölet veya göl. Bu, onları heyecana alıştıırken, ilk birkaç denemede açığı mutlaka bozduklarında o yumuşak küçük bebek uzuvlarına verilen zararı en aza indiriyor." Gülümsemesinin şakağıma değdiğini hissediyorum. "Ama beni tanıyorsun. Ben asla şımartmayı seven biri olmadım. Uygulamalı eğitim çok daha tatmin edici sonuçlar veriyor."

"Uygulamalı—"

"Aslında, ilk dersini almanın vaktinin geldiğine inanıyorum. Bahse girdikten sonra verdiğim sözü hatırlıyor musun? Beni dolandırdığın için sana ağır bedel ödeteceğim sözünü?"

Kahretsin. Kahretsin.

Vücudumdaki her hücre bir uyarı çığlığı atıyor, hayvansal içgüdü yüzeye çıkmaya çalışıyor. "Kurt, sakın bir şey yapmaya kalkma—"

"Püf noktası," diye mırıldandı, dudakları kulağımın hemen arkasındaki hassas deriye değerek, "aerodinamik olmak. Ufka doğru nişan al, çeneni yukarıda tut ve suya mümkün olan en sığ açıyla gir. Ha, bir de benim için güzelce ve yüksek sesle bağırmayı unutma. Eğer yeterince ikna edici olursan, köpekbalıkları kokunu almadan önce seni sudan çıkarmayı düşünebilirim."

Ne-

"Kurt!"

"Görüşürüz, küçük hilebaz."

Ve sonra o şerefsiz beni yere bıraktı.

Rüzgarda asılı kaldığım o korkunç anı yaşıyorum. Sonra yerçekimi beni yakalıyor ve hızla aşağı düşüyorum. Deniz gittikçe yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor. Yıldızlara, tüm aleme, ölüme doğru düşen bu zavallı insana kulak vermeye tenezzül eden herhangi bir güce dua gönderiyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen böyle olmasın, böyle bitmesin lütfen—

Kollar belime sarılıp düşüşümü öylesine aniden durdurdular ki, ciğerlerimdeki tüm oksijen tükendi. Sonra tekrar yükselmeye başladık, bulutların arasından açık gökyüzüne doğru dönerken su geri çekildi.

"Tam bir şerefsizsin," diye kekeledim nefes nefese. "Seni kahrolası şerefsiz!"

Gülerek, "Küçük bir düşüşte tüm kelime dağarcığını kaybediyor," diyor.

"Siktir git!"

"Dürüst olmak gerekirse, bu hayal kırıklığı yarattı. Çırpınma neredeydi? Gözyaşları neredeydi? Hayatınız için çılgınca pazarlık neredeydi? Hakarete uğradım."

"Bir sonraki cinayet girişiminde, sizin titiz standartlarınıza uygun şekilde bağıracağımdan emin olabilirsiniz."

"Bu, yeni başlayanlar için çok basit bir şey, dostum. Bir bebek zararsız küçük bir suya dalmayı başarabiliyorsa, sen de başarabilirsin. Karakteri geliştirir. Ve kemik yoğunluğunu artırır."

"Zararsız küçük bir dalış mı?" diye kekeliyorum. "O bebeklerin kanatları var!"

"Küçük bir dalıştan sonra gerçekten yenilgiyi mi kabul ediyorsun? Sende daha fazla diş olduğunu sanıyordum. Yoksa cephanelikteki gösterin bir tesadüf müydü?"

"Tek pişmanlığım o oku senin kibirli suratına saplamamış olmam!"

"Tehdit savurman doğru mu bilmiyorum, Devaliant. Ellerim... kayabilir..." Bunu söylerken belimdeki kollarından birini gevşetti.

Diğer koluna da sıkıca tutunarak çılgılık attım. "Sakın yapma—"

Nefesimi bile alamadan tekrar dalıyoruz. Vücudu beni sarıyor, dümdüz aşağıya doğru dalıyoruz, su hızla üzerimize doğru geliyor. Neredeyse tuzlu suyun tadını alabiliyorum. Köpüğün tenime değmesini...

İşte böyle öleceğim. Bu çılgın, pervasız tanrı benim ölümüm olacak.

Son anda, dalgalara sadece birkaç metre kala, Kurt'un kanatları aniden açılıyor ve bizi düz bir şekilde süzölmeye bırakıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye zar zor söyleyebiliyorum. "Senden tiksiniyorum. Şu an elimde bıçak olsa, çürümüş kalbini sökerdim."

"Denize düşmeden önce seni yakaladığım için minnettar olmadığımı düşünebilirim, düşmanım."

Sözümü geri alıyorum. Bıçağı boş ver. Boğazını dişlerimle parçalayacağım.

"Hayatımda başıma gelen en kötü şey sensin," diye homurdanıyorum.

Sonra gülüyor, sesi o kadar şaşkın ve içten ki nefesim kesiliyor. Acaba kaç insan daha bu sesi duyma zevkini yaşamıştır diye düşünüyorum. Kaslarımdaki gerginliği gidermek için bu kadarı yeterli.

"Bunu sık sık yapıyor musun?" diye soruyorum, telaşlı kalbimi sakinleştirmeyi başardıktan sonra.

"İnsan kızlarıyla açık suya atarak oynamak mı? Hayır, bu tür bir işkenceye ilham veren ilk kişi sen olurdun."

"Ne şanslıyım," diye homurdandım. "Ama kastettiğim, havalanıp karayı göremeyene kadar uçmak. Bu hoşuna giden bir şey mi?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor, bu sessizlik kanatlarının ritmik çırpınışları ve uzaktan gelen martı çığlıklarıyla kesiliyor. Sonunda, neredeyse duymadığım kadar alçak sesle, "Hayır," diyor. "Çok uzun zamandır görev ve ölüm dışında hiçbir şey için uçmadım."

Kaburgalarımın altında bir şey kıvrılıyor, morluk gibi yayılan hassas bir ağrı. Çünkü neredeyse görebiliyorum. Dünyanın tüm yumuşak ve nazik şeyleri alıp geriye sadece şiddet bırakmasından önceki erkek hali.

Tehlikeli bir düşünce bu. Ama ufka bakarken, yanaklarımı okşayan tuzlu su serpintisine hayran kalırken, savunma mekanizmalarım sarsılıyor. Çünkü bu mu? Hatırlayabildiğimden çok daha uzun zamandır hissettiğim en güzel şey bu. İçimde parlak ve coşkulu, şiddetli bir sevinç dalgası var. Bu duyguya sarılıp iki elimle birden ona sarılmak istiyorum.

"Bana," diyorum, "eskiden uçmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

Kurt arkamda hareketsiz kalıyor. Beni kollarında çevirip yüz yüze gelene kadar elleriyle belimi sıkıca kavırıyor.

Bana bakış şekli... Sanki ona bir bıçak uzatıp boğazımı açmışım gibi. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi. Bu garip, dile getirilmeyen arzunun iki yönlü olduğunu fark ediyorum; bir günlüğüne de olsa olmadığımız bir şeymiş gibi davranmak isteyen tek ben değilim.

Kurt, "İşin püf noktası," diyor, "teslim olmaktır. Düşüşü kucaklamak ve yakalanacağınıza güvenmektir."

Boğazımda oluşan ani yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Kanatları olmayan bir kadın için tehlikeli bir oyun gibi görünüyor bu."

"Zaten oynadığımız oyundan daha tehlikeli değil." Başını öne eğdi, nefesi yanağıma, çeneme değdi. "Şimdi bırakacağım, Devaliant. Bırakmana ihtiyacım var."

İzin ver. Bu sevimli, acımasız tanrının dudaklarından dökülen ne kadar da uyumsuz sözler.

"Pekala," diyorum.

Kurt yavaşça elimi tuttu ve titreyen avucumu kalbinin atışına bastırdı. İnce gömleğinin kumaşından teni sıcaktı. "Kalp atışımı hisset ve nefes alışverişini ona uydur. Her şeyi unut gitsin."

Dediğini yapıyorum, parmaklarımın üzerinde atan kalbinin ritmine, nefes alışverişlerimi onunkiyle senkronize ederken göğsünün inip kalkmasına odaklanıyorum. Yavaş yavaş, azar azar, hızlanan kalbim sakinleşmeye başlıyor.

"İşte bu," diye mırıldandı Kurt. "Aynen öyle. Gözlerini benden ayırma ve nefes alışverişini düzenli tut. Bunu benim için yapabilir misin?"

Titrek bir nefes verip başımı salladım.

"Şimdi seni döndüreceğim. Ve bıraktığımda, kollarını kanat gibi açmanı istiyorum. Uçtuğunu hayal et. Sınırsız ve özgür olduğunu. Anladın mı?"

"Evet," diyorum.

Kurt'un elleri nazikti; bir kolu belime kenetlenmiş, diğer kolu ise kürek kemiklerim arasında sabit bir baskı uygulayarak beni

döndürüyordu, ta ki benimle aşağıdaki deniz arasında hiçbir şey kalmayana kadar. "Kollarını aç. Gözlerini yukarı kaldır. Düşeceksin ve ben seni yakalayacağım." Dudakları kulağıma değdi. "Seni her zaman yakalayacağım."

Ve sonra elini bırakıyor.

Bir an için havada asılı kaldım. Ağırlıksızdım. İçimdeki her şey kasıldı, yanlı, yanlı, yanlı diye bağırdı—

Kurt'un kolları beni sarıp kendine doğru çekiyor. "Nefes al. Ben yanıdayım." Kalbi omurgamda gümbür gümbür atıyor. "Bana güveniyor musun?"

Bu söz, kaburga kemiklerime saplanan bir bıçak gibi. Güven, çok küçük, çok basit bir şey ve onu beni öldürecek olan tanrıya teslim etmek çok tehlikeli. Çok aptalca.

Ama bunun henüz bitmesini istemiyorum.

"Sadece bugünlük," diyorum. "Bu an için sana güveniyorum."

Nefes verişinden çıkan esinti enseme çarptı. "Öyleyse düş, Devaliant. Düş ve uç."

Ve beni serbest bırakıyor.

Bu sefer düşüşe karşı koymuyorum. Kendimi yerçekiminin amansız çekimine, inişe ve düşüşe, baş döndürücü sarsıntıya teslim ediyorum. Tıpkı yukarıda daireler çizen kuşlar gibi, bağlı olmayan ve özgürüm.

Güçlü kollar beni düşüşten kurtardı. Nefes nefese bir çılgılla Kurt'un göğsüne çarptım, ellerim omuzlarını buldu.

Sırıttı. "Yine mi?"

"Tekrar," diyorum gülümseyerek.

Dakikaların nasıl geçtiğini unutuyorum. Dalışların, yakalamaların, korku ve heyecanın, imkansız sevincin coşkularının. Tek bildiğim, bedeninin benimkine yaslanması, kulaklarımda yankılanan kalp atışları. Korkuyu ve şüpheyi, kalbime dolanmış ısırgan otları gibi sert, çirkin şeyleri bırakıyorum. Aramızda geçmiş yok. Nefret ya da kırık şeyler yok. Sadece rüzgar, gökyüzü ve deniz. İkimiz yükselip alçalıyoruz, düşüp yükseliyoruz.

Kollarımı iyice açıyorum ve kendimi ağırlıksız bir şekilde süzülürken hayal ediyorum. Ve tekrar gökyüzüne yükseldiğimde, bu bir düşüş değil, uçmak oluyor.

Kurt beni yakalamak için her zaman oradadır.

Kendimi o coşkuya bırakıyorum, heyecanın damarlarımda yankılanmasına izin veriyorum ve son dalıştan sonra beni kendine çektiğinde, kahkaha atıyorum, çılgınca ve nefes nefese kalmış durumdayım. İnanılmaz derecede hafif hissediyorum.

Kule çok çabuk görünüyor. Kurt bahçenin ortasına iniyor, ellerini kalçalarımaya koyup beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakıyor.

Uzun bir süre boyunca birbirimize bakakaldık, nefes alışverişimiz yavaşladı.

“Neden?” diye soruyorum. “Bunu benim için neden yaptın?”

Parmak boğumları yanağıma değiyor. Ona doğru eğilme, o geçici sıcaklığı kovalama isteğine karşı koyuyorum.

"Bu senin ihtiyacın olan bir şeydi," diyor. "Belki benim de ihtiyacım vardı."

Neredeyse ona karşılık verecektim. Neredeyse yüzünü ellerimin arasına alıp tüm sözlerimi parmaklarımın tenine dokunuşuyla ifade edecektim. Çünkü bir süreliğine ikimiz de dalgaların üzerinde aynı isimsiz şeyi arıyorduk. İkimiz de istiyorduk. İkimiz de o garip özlemi kelimelere dökemiyorduk.

Ama sonra geri çekilip elini indiriyor. "İyi geceler, Devaliant."

Sözler hoş. Kibar. Anlamsız nezaket ifadelerine bağlı olarak kim olduğumuzu ve ne olduğumuzu hatırlatıyorlar.

EVANDER

HAVA korku kokuyor.

İnsanlar ölümün yaklaştığını bildiklerinde belli bir karışım yayarlar. Genellikle, işe başlamadan önce bu sessizliğin tadını çıkararak, yavaş yavaş içime çekmeyi severim. Bir sonraki mahkum köyün manzaraları, sesleri ve kokuları...

Ama bu gece bu avda yalnız değilim.

“Bu küçük gösterinin bir amacı var mı, yoksa sadece manzaraya mı hayran kalıyoruz?”

Bastien, ay ışığında gümüş gibi parlayan beyaz saçlarıyla uçurumun kenarına yanıma geliyor. Kardeşimle aynı yapıdayız—uzun boylu, geniş omuzlu, savaşa uygun. Kanatlarımız eskiden mükemmel bir kontrast oluştururdu, onun yıldız gibi siyahı benim parıldayan altınım. Şimdi ise tüylerinin olması gereken yerde gölgeler kıvrılıyor, çalınan şeyin bir hatırlatıcısı olarak.

Bir an için, yüzyıllarca daha gençtim, başka bir şehirde kardeşimle birlikteydim. Savaştan önce. İşkenceden önce. Üç gün boyunca, o çılglık atarken, sırtındaki yaralardan gölgeler büyürken ona sihir aktarmadan önce.

Ve neredeyse ikimizi de öldürüyordum.

Omuzlarımı silkerek, "Öldürmek sevişmeye benziyor. Başım dönmeden önce uzatmayı seviyorum." dedim.

Savaştan önce bu bana küçük bir gülümseme kazandırabilirdi. Belki de Vallenca'da ikimizin de göz koyduğu o yarı tanrıça barmen hakkında bir yorum yapardı. Ama Vallenca şimdi, annemizin topraklarının geri kalanı gibi, sadece bir enkaz yığını. O günler, kurtaramadığımız insanlar kadar ölü.

Bazı köylüler aşağıya koşuşturup tutuşturacak odun ve çıra topluyorlar. İnsanlarla ilgili büyüleyici olan şey de bu zaten; ölüme hazırlanmanın birbirinden farklı yolları. Kimisi kaçır, kimisi yuva yapar. Sanırım insanlar, kurtlar kapıya dayandığında uyuyabilmelerini sağlayan her türlü yalana tutunuyorlar.

Bastien'in siyah gözleri benimkilerle buluştu, irisleri yıldız ışıısıyla parıldıyordu. "Biliyor musun," dedi ve sesindeki sakinlik beni bir çarpışmaya hazırladı, "söylentilere göre son zamanlarda yumuşamışsın. Emirleri nasıl yerine getireceğini unutmuşsun."

Yüz ifademi koruyarak, "Öyle mi?" diye soruyorum.

"Alexios Keksa'dan bahsetti."

İşte bu yüzden, benimle birlikte bu uçurumun tepesinde. Kardeşçe bir ilgiyle değil – o kanatlarının çıkmasıyla sona erdi – ama beni paramparça edip bağırsaklarımı kurcalamak için bir bahane olarak. Sanki yeterince derine inerse çözebileceği bir matematik problemiymişim gibi.

"Alexios'un bir hobiye ihtiyacı var," diyorum parmaklarımı savurarak. "O birikmiş enerji sağlıklı olamaz."

"Bana kaçamak cevaplar verme. Bu sana yakışmıyor." Gölgeler etrafında kıvrılıyor, paltosunun etrafına dolanıyor. "Bencillik, pervasızlık, bir çocuğun dürtü kontrolü—bunlar senin uzmanlık alanın. Korkaklık değil."

Onun, etrafımda olup bitenleri neredeyse hiç görmediği halde davranışlarımı sorgulamasının ironisi gözümünden kaçmıyor. Bazı günler, benden nefret ettiğini düşünüyorum. Ona kaybettiği kanatların alay konusu olmasını sağlayan şifa büyüsünden nefret ediyor. O gücün körelmesine izin vermemin sebebi o, ta ki Devaliant beni onu kullanmaya teşvik edene kadar. Eğer bunu öğrenirse, sanırım içimi didik didik edip paramparça edene kadar beni perişan eder.

Başımı çevirdim. "Bir ay önceydi Bas. Canım sıkılmıştı. Fazla kafana takma."

"Sıkıntıdan dolayı başvurduğunuz kendine zarar verici davranışların farkındayım. Bu yüzden buradayım."

"Elbette. Seni burada kardeşinle sosyal bir görüşme yapmak için bulunmakla asla suçlamam."

Gözü seğiriyor—Bastien için bu neredeyse bir irkilme sayılır. "Bu ikinci kaçamağın. İşini devralmam mı gerekiyor?"

"Hayır, iyiyim. Sana bunun sadece bir heves olduğunu söylemiştim."

Yalan söylemek bir beceri, Bastien'e yalan söylemek ise bir sanat. Ama ne diyebilirim ki? Onu düşünmeden duramadığımı mı? Bir Devaliant'ın rüyalarım musallat olduğunu mu? Ona duyduğum açlık iğrenç. Kabul edilemez. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Vücudunun benimkine baskısını hissediyorum. Kulağımda alaycı sesini duyuyorum.

Bu seni öldürüyor, değil mi? Beni istemen.

"Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" diye homurdanıyorum boynumu çevirerek. "Yıkılacak yerler, travma geçirecek insanlar. Yoğun bir programım var."

O daha bir kelime bile söyleyemeden, uçurumdan aşağı atlıyorum. Bastien de hemen arkamdan geliyor, gölge kanatları dumanlı uzantılar gibi açılıyor.

Hiç tereddüt etmiyorum, düşünmeme izin vermiyorum. Sadece arkamdaki yaya uzanıyorum, hareketler saat mekanizması gibi mekanik. Ok yerleştiriyorum. Geriyorum. Nişan alıyorum.

O ilk berraklık anında güzel bir şey var. Zihnim sessizleşiyor ve nefesim kesiliyor, öfke eski bir dost gibi içimi dolduruyor, her şeyi yutuyor—şüpheyi, suçluluğu, onun yüzünü—ta ki geriye sadece elimdeki yay ve düşmeyi bekleyen bedenler kalana kadar. Okum bir adamın boynuna saplanıyor ve ne kadar temiz olduğuna hayran kalıyorum. Ne kadar kolay. Başladıktan sonra her şey her zaman çok kolay oluyor.

Bastien, düzgün bir öldürmenin incelikleriyle uğraşmaz; hareket eden her şeyi paramparça eder.

“Lütfen,” diye yalvarıyor adam. Kardeşim, gölgeleri adamı parçalara ayırırken ona bakmıyor bile.

Onun acımasız yıkım biçiminde, kasvetli bir zarafet var. Binaları paramparça etme ve her ölümü olabildiğince şiddetli ve arındırıcı kılma biçimi. Bu artık onun doğası, tıpkı yaşayanlar için nefes almak, ölümler için çürümek gibi. Ama Bastien bir fırtına gibiyken, ben hassas bir şiddetim. Öldürücü bir sakinlik. Her atışı en büyük hasarı verecek yere yapıyorum—boğazlara, kalplere, gözlere. Odak noktam, çekme-bırakma-öldürme ritüel hareketlerinde kalıyor.

Ölümü bir senfoni gibi yönetiyorum. Bilinçli bir şekilde. Bir kadın kocasının düşüşüne çılgık atıyor. Başka biri bana yalvarıyor ve ben bir kurşun daha sıkıyorum. Nereye kaçtıkları veya saklandıkları önemli değil. Bizden kaçış yok. Biz karanlığın ve tüm dişleriyiz ve bu gece, bedelini almaya geldik.

Duman ve çılgınlıkların sisinin arasından, olanların boyutunu kavriyorum. Bu yeri ve insanlarını ne kadar çirkin bir hale getirdiğimizi. İşte biz bunu yapıyoruz. Ben de bunu yapıyorum.

Gözüme bir hareket çarpıyor—soluk saçlı bir kadın bir arabanın arkasına çömelmiş. Bir an için, sadece Devaliant'ın yüzünü görüyorum. Çenesindeki o meydan okuma ifadesi.

O kadar kırılgan ki. Yumuşak şeylere ihtiyaç duyulmayan bir dünyada, acı verici derecede savunmasız.

Sadece bugün için. Bu an için sana güveniyorum.

Anıların gücüyle sendeliyorum. Bu neredeyse bir göz kırpması kadar kısa, dikkatimin dağılması kadar küçük bir an, ama insanlığın tüm o rahatsız edici anlık görüntülerinin sızıp geçmesine yetecek kadar geniş bir çatlak.

Kahretsin.

Bastien sessiz adımlarla yanıma indi, dumanlı kanatlarının kıvrılan gölgeleri arasında kar taneleri uçuşuyordu. Gözlerinin donuk boşluğu benimkilerle buluştu, tartıyor, değerlendiriyor, zayıflık arıyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Ona bakamıyorum. Yüzüme kazınmış hastalığı, beni içten içe yiyip bitiren açlığı okuma riskini göze alamam.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Bastien göz temasını kesmeden başını kadına doğru eğiyor.

"O halde bunun sizin için bir sorun olmayacağından eminim."

Parmaklarım yayı sıkıca kavrarken zoraki bir gülümseme takındım. "Sizi bu gösteriden mahrum bırakmak istemem."

Ok yayını yerleştire. Çek. Nişan al.

Bastien sadece beni izlemiyor. Onu da izliyor, her hırıltılı nefesini zevkle dinliyor, dehşetini hafızasına kazıyor. Ve eminim ki bunu hatırlayacak. Bu tereddüdü alıp bir levye gibi kullanarak beni paramparça edecek ve çürümüşlüğü bulana kadar içimi didik didik edecek.

Bu yüzden pişmanlığımı yuttum ve oku fırlattım, neredeyse onun yüzü olan bir yüzün ışığının sönüşünü izledim.

Vicdanımın geri kalanı da biraz daha kuruyor.

Ama canavarların seçme şansı ya da mutlu sonu olmaz, bu yüzden her şeyi dışarıda bıraktım, ta ki geriye sadece anlamsız, mekanik bir tekrar kalana kadar. Ok tak, ger, nişan al. Bırak. Ve tekrar. Ve tekrar.

Biter. Her zaman biter, eninde sonunda. Son beden düşer ve sessizlik yeniden çöker, zihnimi hâlâ saran o lanet olası belirsizlik anıyla baş başa kalırım.

"Bunun ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?" Bastien'in sesi sessizliği bozdu.

Gözlerimi yayımda tutuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tereddüt ettiniz."

Elim kaydı.

Ama o beni anlıyor. Beni her zaman anlıyor. Duruşumda, en ufak bir ipucunda bir şey var.

"Yine mi duygusallaştın, Wolf?" diye bir ses geldi yukarıdan, yıldızlar arasındaki boşluk kadar soğuk ve acımasız. "Bu üçüncü kez oluyor."

Kahretsin.

Alexios, kırmızı ve siyah kanatlarının savrulmasıyla hızla yere indi, gücü tenime vuruyordu. Gülümsemesinde bir şiddet vaadi vardı.

"Yine mi sinirini bozdu?" diye soruyor hoş bir şekilde. "Yüzyıllarca kusursuz hizmetten sonra o öldürücü atışı yaparken yine mi insanlığın can alıcı bir belirtisini gösterdin?"

Duygularımı içime atıp derinlere gömüyorum. "Kesip atamayacağım hiçbir şey yok."

Alexios kanatlarını düzeltirken, "Hellevig'de yaptığın hatayı tekrar yapmanı görmek beni çok üzüyor," diyor.

Bastien usulca, "Hellevig'de ne oldu?" diye soruyor.

Alexios, "Kurt, Bryony Devaliant'ı idam etmek yerine onunla oyun oynamaya karar verdi," diyor. Gülümsemesi, kardeşime tam olarak ne tür bir oyun oynadığını açıklayabileceğini keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Bir ihanet.

Bastien'in bakışları beni camın altındaki bir böcek gibi dondurdu. "Ne kadar merhametlisin, Evander. Bir Devaliant'a nezaket gösteriyorsun."

"O artık öldü," diye çıkıştım. "Sorun nerede?"

"Ölü," diye tekrarlıyor Alexios, "ama senin elinle değil. Şimdi, sen hâlâ ağlayacak bir ceset bulamadığın için kendi kendini parçalamaya hazır bir şehrim var. Theodora Devaliant, sen öldürme işini düzgünce yapmak yerine bir insan yarı zekâlıya bıraktığın için, bana Claim'den sokaklardaki isyanlarla ilgili mesajlar gönderiyor." Yaklaşıyor, etrafında bir güç kıvılcımı beliriyor. "İşte böyle başlıyor, Kurt. Önce dikkatsizleşıyorsun. Sonra yumuşuyorsun. Sonra da bizim akrabalarımız gibi oluyorsun—insanlar seni parçalara ayırırken masalara bağlanıyorsun."

Yanan enkaz ve harap olmuş cesetlere anlamlı bir bakış attı. "Ama eminim ki bu dersi tekrarlamana gerek yok, değil mi?"

"Bu bir daha olmayacak," diyorum.

"Hayır. Olmayacak." O kızıl gözler kardeşime dikildi. "Blade, sen de avda yer alacaksın. Kardeşin basit bir görevi bile tamamlayamadığı için, prenesten geriye kalanları bulmanı istiyorum."

Midem alt üst oldu. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

“Eğer parçalara ayrılmışsa,” diye devam ediyor, “Severin'i de işin içine katın. Büyüsünü kullanarak çürüyen cesedini tanınabilir bir şeye dönüştürsün. Bir ceset istiyorum. Hellevig'de istiyorum. Onu görmelerini istiyorum.”

Damarlarımda buz donuyor. Kaslarımı kasılmamak için fiziksel olarak kilitlemek zorundayım. Ama Bas yine de fark ediyor; o ufak ipucunu, panik halindeki nabzımı.

O her zaman beni çok iyi anlıyordu.

"Üzerinde çalışıyorum," diyor bana bakarak.

Alexios mırıldandı. "Güzel. Kül alanlarının ötesindeki ormanlardan başlayın. Orada bir sürü karga tünemiş, bol bol leş var." Başını gökyüzüne doğru eğdi. "Öyleyse hadi bakalım."

Bastien'in çenesi kasıldı. Bunun öylece geçip gideceğini varsaymanın yanlış olduğunu biliyordum. Gecelerini her açıdan inceleyerek, kardeşinin bir Devaliant'ın neden gerekenden bir an bile fazla yaşamasına izin verdiğini anlamaya çalışarak geçirecekti.

Bunun için kanımı dökeceğime eminim.

Sonra da gölge kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak havaya yükselip gitti.

Alexios, kardeşim ortadan kaybolana kadar bekledi ve sonra yaklaştı. “Yorgun askerler hata yapar,” dedi yumuşak bir sesle. “Şüpheli olanlar ihanet eder. Prensesle oyun oynarken aklınızın hangi kısmının olduğunu büyük kardeşinizle paylaşmadığım için şükredin. Sizi zehirleyen her neyse, onu çıkarın, siktirin ya da oyup çıkarın. Anladınız mı?”

Başımı salladım. Onun dile getirilmemiş tehdidini duydum: Yoksa ben senin yerine yaparım.

EVANDER

DEVALIANT, kılıcı sanki onun için doğmuş gibi tutuyor.

Mor gözleri kısılrken vücudunu doğru forma sokuyor. Öğleden sonra güneşi saçlarını altın rengine boyayarak gümüşü ateşe çeviriyor ve başını aşağı eğdiğinde yanaklarına vuruyor. Odaklanmış. Ölümcül. Güzel. Onu saatlerce böyle izleyebilirim.

Serbest bırakmak.

Bıçak, bahçenin öbür ucundaki hedefe tatmin edici bir sesle saplanıyor. Göğsüm kabarıyor—belki de gururdan. Yoksa sahiplenme duygusundan mı? Her geçen gün o burada kaldıkça, aradaki farkı anlamak daha da zorlaşıyor.

Çünkü gerçek şu ki, ona takıntılıyım.

“Tekrar,” diye emrediyor Amara. “Ve bu sefer nefes almayı unutma. Omuzlarında hâlâ çok fazla gerginlik var.”

Devaliant başka bir bıçağı kavrar. Derin bir nefes alır, ağırlığını öne doğru verir ve bıçağı savurur.

Muhteşem.

Yanlarına doğru yürüdüm ve kısık bir ıslık çaldım. "Bak sana, benden hileyle aldığın bıçaklarla nasıl da ilerleme kaydediyorsun."

Başını hızla çevirdi. "Bu bir iltifat mıydı?"

“Bunun kıymetini bil, sık sık gelmezler.” Amara'ya baktım. “Bir dakikalığına seni ödünç alabilir miyim?”

Amara başını salladı. "Pratik yapmaya devam et," dedi Devaliant'a, beni takip ederken.

Onu, sarmaşık güllerle kaplı, yıkık dökük bir çeşmenin kalıntılarına doğru götürüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, kanatlarını çırpıyor ve pudranın altında mor parıltılar görüyorum, bu parıltılar canlılıklarını azaltıyor. Gerçek renk tonu eşsiz; tıpkı benimki gibi tanınabilir.

"Bu nedir?" diye soruyor.

Ellerimi ceplerime sokup, Hellevig'de o parçalanmış cesetleri bulduğumdan beri hissetmediğim bir sakinliği taklit ediyorum. "Rhosyn ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Başını yana eğerek düşündü. "Hayır. Olmalı mı?"

"Vartena'da haşere avlıyordum." Ses tonumu hafif tutuyorum ama depoyla ilgili anılar zihnimde canlanıyor—düzenli bir şekilde istiflenmiş vücut parçaları, kanla yapışmış tüy yığınları. "Kara borsada parça ticareti yapan türden."

Kadın irkildi. "Eski mi, yeni mi?"

"Yeni," diyorum kasvetli bir şekilde.

"Kahretsin." Göğsü hırıltılı bir nefesle kabardı. "Tamam. Devam et."

"Hellevig'de tesadüfen rastladığım yer, Bloody Court'un hurda dükkanlarına benziyordu. Rhosyn'in adı ve BC baş harfleri geçti. Onların kendine özgü misafirperverlik anlayışına aşina olduğunuzu göz önünde bulundurarak, bir şeyler biliyor olabileceğinizi düşündüm."

Kanlı Mahkeme'den bahsedildiğinde Amara donakalır. Büyü havada çatırdıyor ve ayaklarımın altındaki toprak titriyor. Yükselmesi an meselesi. Diyar, başka bir Ebedi'yi barındırmak için genişledikçe sürekli bir düşük seviyeli baskı oluşuyor; onun için yer açıyor.

"Yarışma alanlarında isimler çok değişti," diye nihayet söylüyor. "Bazılarını biz seçtik, bazılarını da bize zorla kabul ettirdiler.." Sözüünü kesiyor, yutkunarak. "Rhosyn'i hatırlamıyorum, ama sonrasında birçok isim değiştirdim. Bazı anılara tutunmaya değmez."

Başımı sallıyorum. Hatırlamak da kendi içinde bir zulüm. Cesetleri ne kadar derine gömersek gömelim, her zaman kendilerini tekrar

yukarı çıkarmanın yollarını buluyorlar. Gece yarısı saatlerinde bizi rahatsız ediyorlar ve çamurun içinden kazıyarak, kazıyarak yol açıyorlar.

“Elbette,” diyorum. “Eğer aklınıza bir şey gelirse—herhangi bir bilgi kırıntısı—”

“Sana anlatayım.” Acımasız bir kahkaha. “Kanla ıslanmış o anılar yolunda bir gezintiye çıkmak gibisi yok, değil mi? Neredeyse Turpori’nin külleri arasında yaptığın yürüyüşler kadar eğlenceli.”

Yüzümü buruşturdum. "Amara."

“Bana bir şey söz ver. Eğer Alexios'u bu işe dahil etmek zorundaysan, bana yemin et ki beni bulmasına izin vermeyeceksin, tamam mı? Çukurlara götürüldüğümü veya hayatta kalmak için neler yaptığımı bilmesini istemiyorum. Bunu düşünemez—hala düşünmesini istiyorum—”

İçimde bir şeyler yumuşuyor. Sert dış görünüşünün ardında, o hâlâ o korkmuş kız çocuğu; o kâbusun içinden savaşıyor, öldürerek ve pençeleriyle yolunu açarak çıkmış, sonunda kendinden parçalar kaybetmiş bir halde ortaya çıkmıştı.

"Söz veriyorum."

“Ben sadece... Alemin fısıltılarını duyuyorum, biliyor musun? Ve bence bu, benim bir şeye dönüşeceğim anlamına geliyor—”

"Ebediyetli. Biliyorum. Hissediyorum."

Parmak ucundaki yüzükle oynuyor. Seçilmişine ait olan ve sakladığı tek şey bu. "Hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

“Biz hallederiz.”

Yükselişimden bu yana beş yüzyıl geçti. Anılar soldu, geriye sadece izlenimler kaldı: soğuk, ezici baskı. Büyünün beni paramparça edip sonra tekrar bir araya getirme şekli. Kendi küllerimden sürünerek çıktığımda kardeşim yanımdaydı, yeni bir Ebedi'yi barındırmak için alem sarsılıp dalgalanırken beni dengede tutuyordu.

Annem bir keresinde bana, tanrı olmanın bedelinin önce ölmek olduğunu söylemişti.

"Her türlü karanlıktan uzak bir yer var," diyorum ona. "Orada hiçbir zarar görmeden kendini bırakabilirsin. En kötü zamanlarında sana yardım edeceğim."

"Alexios ve Severin bunu hissedecekler," diye belirtiyor.

Omuz silkiyorum. "O zaman bir dağı yakarım. Yıkıcı bir öfke nöbeti geçiririm ve bunun benim ruh halimden kaynaklandığını düşünmelerini sağlarım."

"Ya Alexios bunun için seni diri diri derini yüzerse?"

"Daha önce yaşamadığım bir şey değil."

Elini saçlarının arasından geçirerek kendini toparlamaya çalıştı. Yüz ifadesi donuklaştı, duvarlar örüldü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Evet, peki. Lafı bile geçme. Ciddi söylüyorum, kimseye tek kelime etme. Kalpsiz bir piç kurusu olarak itibarımı korumam gerekiyor."

Amara homurdandı, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Bakışları bahçenin karşısındaki Devaliant'ın bir başka kılıcını savurduğu yere kaydı. "İyileşiyor. Hızlı refleksler, doğal yetenek. Kim tahmin ederdi ki?"

Gurur duyguları içimde kabardı. "Ben mi? Sence neden onun yaşamasına izin verdim?"

"Çünkü onunla birlikte olmak için can atıyorsun?"

"Ne kadar da pis bir ağzın var. Seni neden yanımda tutuyorum ki?"

Amara bana bir bakış attı. "Çünkü sana katlanabilen birkaç tanrıdan biriyim ve olabildiğince çok arkadaşına ihtiyacın var. Ona neden o gözlerle bakmaya devam ettiğini bana söylemek ister misin?"

Allah kahretsin.

"Hangi gözler?" diye soruyorum, saf numarası yaparak.

"Biliyor musun, aptal herif? İkiniz arasında bir şeyler değişiyor."

Osbu üzerinde onunla birlikte uçarken Devaliant'ı kollarımda tuttuğum anın hatırası zihnimde seğiriyor. Onu yakalayıp kendime çektiğimde attığı kahkahayı da hatırlıyorum.

Sadece bugün için. Bu an için sana güveniyorum.

Göğsüm sıkışıyor. O görüntüyü zihnimden atıyorum, duyuşal anıyı derinlere gömüyorum. "Hiçbir şey değişmiyor. Bir oyun oynuyoruz. Beni eğlendiriyor, ta ki artık eğlendirmeyene kadar."

"Doğru." Amara kısa bir kahkaha attı. "Sadece eğlenceydi."

Ona kadar sayıyorum ve Amara'nın sinir bozucu küçük bir velet olmadığı zamanlarda aslında onunla vakit geçirmekten keyif aldığımı hatırlamaya çalışıyorum. Onu boğmak hiçbir şeyi çözmezdi. Üstelik çok dağınık olurdu.

"Neden umurunda? Onu benim bahçeme bırakıp, 'Artık o senin sorunun, pislik herif. Keyfini çıkar onu öldür' diyen sensin."

"Her şey değişir," diyor. "İnsanlar da değişir; genellikle biz başka yöne bakmakla meşgulken fark etmezler. Birdenbire, onları içine tikiştirdiğimiz o küçük, düzenli kutulara sığmazlar."

"Sonra da kemiklerini kırıp, yerine oturana kadar onları yerleştiriyorum."

Unutmak bir seçenek değil. Affetmek de değil.

"Şunu unutma," diyor bana. "Bazı oyunların kazananı olmaz, sadece kaybedenleri olur."

İçimde soğuk, sert bir düğüm giderek sıkılaşıyor. İkimiz de geri dönüşü olmayan şeyler söylemeden önce bunu sonlandırmanın zamanı geldi.

"Durun," dedim kesin bir dille. "Bunun tatsız bir hal almasını istemem."

Amara kaşını kaldırdı. "Kim için tatsız? Senin için mi? Benim için mi? Onun için mi?"

Cevap verebileceğimden emin değilim. Çenemi gökyüzüne doğru kaldırarak, "Devam edin. Ben dersi bitireceğim. Ve eğer o rengi gizlemek istiyorsanız kanatlarınıza pudrayı tekrar sürmeyi unutmayın," diyorum.

Amara'nın ağzı inceliyor, ama çoktan geri çekilip vücudunu uçuşa hazırlanmak için açısını ayarlıyor. Rüzgar şiddetleniyor, koyu kanatlarını dalgalandırıyor.

"Ben gidiyorum. Ama Evander? Eğer onu yok etmek zorundaysan, bunu yaparken kalbini kırma."

Sonra güçlü bir aşağı doğru vuruşla gökyüzüne doğru fırladı ve etrafındaki dalları salladı. Sallanan ağaçların ardında kaybolana kadar onu izledim, sözleri bir suçlama gibi yankılanıyordu.

O kızı terk ettiğinde...

Ellerim yanlarımda kenetlenmiş durumda. Devaliant'ın bedeninin gökyüzünde benimkine olan baskısını hâlâ hissedebiliyorum. Gülüşü... Korunmasız, biraz vahşi. Onu yakaladığımda gözlerindeki duygu. Güven. Birkaç saatliğine, bulutların arasında bana güvenmişti ve içimde bir yerlerde onun bana tekrar o şekilde bakmasını özleyorum.

O yanımlı kendimden söküp atmam gerekecek.

Bazı oyunların kazananı olmaz, sadece kaybedenleri olur.

Devaliant yaklaşmamla bana dönmedi. Dikkatini önündeki masaya düzgünce dizilmiş bıçaklara odaklamıştı, ama beni hissettiğini biliyorum. Omuzlarının hafifçe gerilmesinden, başının hafifçe yana yatmasından bunu anlıyorum—beni dinliyor ve takip ediyor. Benim farkında olduğum kadar ben de onun farkındayım.

“Amara bugün öğretmenlik yapmayı bitirdi mi?” Parmaklarını bir hançerin ucunda gezdiriyor.

“Gitmesi gereken yerler var. Bugün senin eğitimini ben devralıyorum.”

“Ne şanslıyım.” Devaliant bir hançer seçip avucunda ağırlığını test etti. “Öyleyse oyunumuza devam edelim. Sizin eğlenmeniz olma görevimde gevşemek istemem.”

Bok.

"Bunların ne kadarını duydunuz?"

“Rüzgarla ne geldiyse, o kadarı yeterliydi.” Bıçağı ileri geri salladı, hareketleri telaşlıydı. “Kalbimi kırmaktan endişelenme. Sana verecek kadar aptal değilim.”

“Ya onu alsaydım?” diye sormadan edemiyorum.

Bana baktığında gözleri keskinleşiyor. "Bunu benden adeta oyarak çıkarmanız gerekecek."

Sınırlarını bir kenara atıyor, zırhının arkasına çekiliyor. Ve kim onu suçlayabilir ki? İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz.

Yüz ifademi zorla duygusuz tutuyorum. Hatta sıkılmış gibi. Onun tenimin altına ne kadar derinden işlemiş olduğunu görmesine gerek yok. Onu istememin bir anlamı olmak zorunda değil. Belki onunla sevişmek sorunu çözer.

Önüne doğru bir adım atıyorum, iyice yaklaşıyorum; teninin sıcaklığını hissedebiliyor, burnunun köprüsüne serpiştirilmiş çillerin takımyıldızını görebiliyorum. Gözlerinin ametist renginin arasında gümüş rengi benekler beliriyor.

“Amara nerede kalmıştı?”

Yanımda olmam onu ürpertti. "Fırlatırken çapraz rüzgarları dengelemek."

Ellerimi kalçalarına yerleştirip onu hırpalanmış hedefe doğru çevirdim. Bu hareket onu bana iyice yaklaştırdı ve sessiz bir nefes verdi, bu nefes doğrudan penisime isabet etti.

“Kötü bir alışkanlığın var,” diyorum, avuçlarımı yanlarına hafifçe dokundurarak, “nefesini çok erken veriyorsun. Güç buradan geliyor.” Parmaklarımı kaburgalarının altına yayıyorum. “Merkezindesin. Atışa doğru nefes vermen gerekiyor.” Başparmaklarım omurgasının dibindeki gamzeleri bulup hafifçe bastırıyor, kirpiklerinin titremesini izliyorum. “Buradan”—göğüs kemiğine dokunuyorum—“buraya tek bir akıcı hareket.” Parmaklarımı yavaşça kolundan aşağı doğru gezdiriyorum. “Anladın mı? Merkezden uca.”

Dudakları aralandı ve zorlukla yutkundü, bedeni sanki oraya aitmiş gibi benimkine teslim oldu. Kahretsin, bu kadına korkunç şeyler yapmak istiyorum.

Tehlikeli bir düşünce. Onu ortadan kaldır.

Ona alan tanımak için biraz geri çekiliyorum. "Şimdi geri çekil ve hedefi nişan al. Mesafeyi, rüzgar hızını ve atışın yayını hesaba kat. Sonra derin bir nefes al."

O, itaat eder, odaklandıkça kasları gerilir. Nefes alırken göğsü genişler.

“Nefes ver. Ve bırak gitsin.”

Devaliant kontrollü bir nefes veriyor ve ardından hızla ileri atılıyor. Bıçak hedefe saplanıyor, bu sefer merkeze biraz daha yakın bir noktaya.

“Fena değil.” Silahı alıp avucuna bastırdım. “Ama bu sefer okçuluk gibi davranma. Okçulukta daha çok çekme ve bırakmanın hassas mekaniği önemli.” Vücudumu tekrar onun etrafına sardım. “Bıçak fırlatma daha samimi bir sanattır.”

"Nasıl yani?"

"Bu, vücudunuzu tam doğru şekilde hareket ettirmeyi öğrenmekle ilgili. Nasıl döneceğinizi. Kolunuzun açısını. Nefesinizin zamanlamasını..." Hareketi gösteriyorum, kalçalarımın hareketini hissetmesini sağlıyorum. "Vücudunuzun her parçası bir bütün olarak çalışıyor. Silahın ağırlığını ve dengesini, elinizde nasıl durduğunu öğrenmelisiniz. Tam doğru anda doğru miktarda baskı uygulamayı öğrenmelisiniz." Parmaklarım kolunun iç kısmında yukarı doğru ilerliyor ve o, kendini tutamıyormuş gibi titriyor. "Size ne söylediğini dinliyorsunuz. Nasıl hareket etmek istediğini."

"Peki ya sonra?" diye fısıldadı.

"Sonra gerilimi artırırsınız." Başka bir gösterim, bu sefer daha yavaş. "Geri çekilin, beklentinin arttığını hissedin. Her şeyin mükemmel hizalanma anına nasıl daraldığını. Bıçağı fırlattığınızda, hedefi vurmaya zorlamakla ilgili değil. Tüm o dikkatli hazırlığın ve derin bilginin onu yönlendireceğine güvenmekle ilgili."

Göğsü hızla inip kalkıyor. "Tıpkı dans etmek gibi."

"Ya da baştan çıkarma."

Derin bir nefes aldı. "Ben... Ne?"

"Sadece hareketleri tekrarlayıp işe yaramasını bekleyemezsin. Dikkatli olmalısın. Onlara tam doğru şekilde nasıl dokunacağını öğrenmelisin..." Elim yanından aşağı kayarak kalçasına yerleşti. "İstediğin tepkiyi yaratmak için."

Ağzından yine ufak bir ses çıkıyor; sessiz, muhtaç bir ses. Yıldızlara sabır için dua ediyorum, eğer bu olmazsa, sertleşen penisimi yatıştıracak kadar kayıtsızlık için yalvarıyorum.

Kendine hakim ol, zavallı herif.

"Tekrar dene," dedim ondan uzaklaşarak. "Ama bu sefer çok fazla düşünmeyi bırak. Vücudunun ne yapmak istediğini hatırlamasına izin ver."

Vücudunda bir değişim meydana gelir. Kasları gevşer ve parmakları bıçağın üzerinde okşarcasına gezinir, sanki onu öğreniyor, anlıyormuş gibi. Geri çekilirken kasları konsantrasyonla çatılır. Bıçak elinden kusursuz bir yay çizerek çıkar ve sonra—

Tak tak.

Tam bir felaket.

"Başardım!" Zaferle parlayan gözleriyle bana doğru döndü. "Gördün mü? Gerçekten—"

Gözlerimiz buluştuğunda kelimeler sustu. Gözleri dudaklarıma indi ve biliyorum—biliyorum—beni öpmesine izin verecekti. İzin vermekten de öte. Bana sanki beni duvara yaslayıp istediğini almak istercesine bakıyordu.

"Yap şunu," diye kükredi içimdeki canavar. "Ağzını al. Onu kendine ait kıl."

"Sakin ol, Allah aşkına!" diye karşılık veriyor mantıklı tarafım.

Kendimi tutamayıp elimi uzattım ve parmak boğumlarımı yanağında gezdirdim. "İyi iş çıkardın."

Çok yakın duruyoruz. O kadar yakın ki, nefesini yüzümde hissedebiliyorum, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü görebiliyorum. Sadece birkaç santim aşağıya eğilmem yeterli...

Sanki kendinden geçmiş bir haldeymiş gibi gözlerini kırptırdı ve geri çekildi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yarın tekrar görüşebilir miyiz?"

"Birkaç gün boyunca sizinle bıçakla ilgili herhangi bir çalışma yapamayacağım."

Devaliant'ın kaşları çatıldı. "Neden?"

Başımı geriye doğru eğip gökyüzünü ve giderek kararan turkuaz ve mor tonlarını inceliyorum. Tanıdık gerilim çoktan toplanmaya başlıyor, bedenim havadaki sihirle, bu alemin çağrısıyla uyum sağlıyor. "Aethertide'ı hiç duydunuz mu?"

Oluk daha da derinleşiyor. "Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Burada her yüzyılda bir gerçekleşen göksel bir olay bu. Kutupların ve enerjilerin yeniden hizalanması gökyüzüne muhteşem bir gösteri getiriyor." Ona şöyle bir bakış attım, bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordum. "Ayrıca Scillari sakinlerinde, özellikle de erkeklerde, biyolojik bir zorunluluğu tetikliyor."

Yanakları kızardı. "Bu herkeste çiftleşme dürtüsünü mü tetikliyor?"

"Sadece bekar olanlar."

“Ve siz...”

"Hiçbir şeye bağlı değil." Ona kısa bir gülümseme verdim. "İnsanlar savaş sırasında Ebedi nüfusunu neredeyse tamamen yok etti ve bu da büyüü istikrarsızlaştırdı. Scillari o zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyor."

"Çiftleşme dürtüsünü tetikleyerek"—elini sallıyor, yanakları daha da kızarıyor—"

Başımı salladım. "İki güçlü yarı insan, gelecekteki bir Ebedi yaratabilir. Bir yarı insanın bir bölgeyi ele geçirmek için yükselmeye layık olup olmadığına karar vermek diyarın elindedir. Scillari'nin istikrarlı kalabilmesi için en az sekiz Ebediye ihtiyacı var. On tanesi tercih edilir."

"Sanırım bu mantıklı." Devaliant boğazını temizler, tereddüt eder. "Savaşın sayınızda bir dengesizlik yarattığından bahsettiniz. Sadece Ebedilerin diğer Ebedileri öldürebileceğini sanıyordum. İnsanlar nasıl oldu da yüzyıllar sonra bile diyarın telafi etmeye çalıştığı kadar çok Ebediyi yok etmeyi başardı?"

Damarlarımda buz kristalleri oluşuyor.

O bilmiyor. Elbette bilmiyor. Tarihlerini sildiler, bizim etimizi ve gücümüzü sömürürken, bizi asıp parçalara ayırırken kendilerini kurban gibi gösterdiler ve—

Ona yüzyıllardır mükemmelleştirdiğim ifadesiz bakışımı dikerek, "Bugün ne kadar da çok soru soruyorsun, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Tehlikeyi fark edip geri çekiliyor. Akıllı kız. "Peki ya Amara?"

Sözlerimi tartıyorum. "Amara'nın ruh eşi belli. Seçtiği kişinin çekimini hissedecek ve ondan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapacak. O, Amara'ya layık değildi."

"Onun Seçtiği Kişi mi? Kim?"

"Birinin özel hayatına burnunu sokmak ayıp, Devaliant. Bunu sana daha önce kimse söylemedi mi?"

"Bir iki kez," diyor dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

"Eğer Amara aşk hayatının detaylarını bilmeni isteseydi, sana söylerdi. Bu arada, senin yoluna çıkma ihtimalimin daha düşük olduğu

bir yere gideceğim”—bu kuledeki her yüzeye seni acımasızca sürtüp öldüreceğim.

“Ah. Pekala o zaman.” Devaliant alaycı bir şekilde hafifçe eğilir. “Umarım cinsel organınız sağlam bir şekilde buradan çıkarsınız.”

"Penisimle ilgili endişeniz dikkate alındı ve takdir edildi."

Onu ısıracağım. Vücudunu işaretleyeceğim—

“Kurt.” Devaliant’ın sesi şehvetin sisini yarıp geçti. “Başka bir şey daha var. Senin ve Amara’nın daha önce bahsettiği isim—Rhosyn. Sanırım daha önce görmüştüm.”

Hareketsiz kalıyorum. "Nerede?"

“Hellevig.” Başını sertçe salladı. “Ama bağlamı hatırlayamıyorum. Ne zaman denesem, sisin içinde ilerlemeye çalışmak gibi oluyor. Aklım bir türlü gitmiyor—”

"Duehavn'a," diye bitiriyorum sözlerimi, travmanın anıları nasıl kilitlediğini çok iyi bilerek.

Kadın irkildi. "Doğru."

Zihnin son savunması; en kötü anların etrafına duvarlar örmek, onları daha fazla zarar veremeyecekleri yerlerde tutmaktır. Ama bu duvarlar ayırım yapmaz. Her şeyi, iyiyi kötüyü, içine hapseder.

“Amara beni nerede buldu biliyor musun?” Soru, sanki bir darbe yemeye hazırlanıyormuş gibi, dikkatlice ağzından dökülüyor.

"Evet."

Devaliant nefesini veriyor ve bu teslimiyet gibi geliyor. "Beni oraya götür."

Hayır. Her içgüdüm buna karşı çıkıyor. Onu neredeyse öldüğü, birinin onu öldürmeye çalıştığı yere geri götürmek, onun paramparça olmasına davetiye çıkarmak demektir. Buna değmez. Bana cevaplar verebilecek olsa bile değmez.

“Beni dinle.” Çenesini nazikçe kavrayıp yüzünü kendime doğru çevirdim. “Geri dönmek zorunda değilsin. Hazır olana kadar.”

Yavaşça, çok yavaşça, gözlerini benimkine kaldırdı. "Bunu görmem gerek."

Lanet olsun bana. Bana öyle baktığında, ona hayır diyemiyorum.

“Pekala,” diye mırıldandım kollarımı açarak. “Buraya gel.”

Hiç tereddüt etmeden kollarımın arasına giriyor. Bu güven, bana bu kadar kolayca uyum sağlaması beni hazırlıksız yakalıyor.

Kanatlarımı açıp onu kendime doğru çekerek gökyüzüne doğru fırlattım.

BRYONY

Duehavn'daki rüzgar, sırtlara bakarken yanaklarımı yakıyor. Etrafımda, testere dişli zirveler, dik ve baş döndürücü damlalarla noktalanmış sis telleriyle birbirine örülmüş. Burada yeşil hiçbir şey yok. Ağaç yok, çiçek yok, çimen yok. Sadece kayalıkların dramatik kahverengileri ve arduvaz grileri, gökyüzünde parıldayan Kefen'in iç içe geçmiş renkleri var.

Nefes kesici; acımasız ve merhametsiz bir şekilde.

Engibeli arazide ilerliyorum, botlarımın altında kayalar şakırdıyor. Burası hiç değişmemiş. Çılgınlıklarımı yutan, Idris'in tutuşuna karşı mücadele ederken sırtımı kesen ve bıçak saplandığında kendi kanını da döken aynı vahşi, acımasız manzara.

Acaba benden bir parça hâlâ burada, kayalıkların üzerine yayılmış halde mi duruyor? Çapa için bir anıt. Eskiden olduğum kadın için bir anıt.

Anılar beni derinden sarsıyor, ani ve şiddetli bir şekilde—amcamla mücadele ederken, bıçağı sapladığı an, ölürken gökyüzüne bakışım.

İyisin. Kontrol sende. Burası sadece bir yer; sana zarar veremez.

Bir adım. İki. Kendimi kenara doğru zorluyorum. Dünya sallanıyor, uçurumun kenarına bakarken başım dönüyor.

"Dikkatli olun. Aşağısı çok uzak."

Uzak ufka odaklanıyorum, Kurt'a bakmaya cesaret edemiyorum. "Zihnimin içi çok gürültülü hale geldiğinde, unutmak cazip geliyor."

Çakıl taşları çıtırdayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor, arkamdan gelip dokunabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Şu anda neredesin?" diye soruyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse rüzgarda kayboluyor. "Kafanın içindeyim."

"Bulunmak isteyeceğiniz bir yer değil. Hiç de hoş bir yer değil."

"Çirkinliğe yabancı değilim."

Acı bir kahkaha boğazımdan zorla çıktı. "Bu, yaralarımın uzun uzun bakıp kıvranışımı izlemek için bir istek mi?"

"Eğer benden istediğin buysa." En ufak bir hareketle, göğsünün sıcaklığını sırtımda hissettim.

Nefes almaya bile cesaret edemeden, donakalmış bir halde durdum; uzanıp çenemi yakaladı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Altın rengi gözleri, sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi, gözlerim arasında yumuşak bir şekilde gezindi.

"Konuşarak halletmek ister misin, düşmanım?"

Çok nazik. Çok hassas. Neredeyse kendimi onun hikâyemin kötü adamı olmadığına ikna edebiliyorum. Altında daha sıcak, daha gerçek bir şey gizli olduğuna. Çünkü bana düşmanım dediğinde, sanki bana bir sır söylüyor gibi.

Ama kendimi kandırıyorum.

"Kafamın içine bir göz atmak mı istiyorsun?" Dudaklarım büzüldü ve onun elinden kurtuldum. "Pekala. Hadi bakalım, bütün karanlık köşeleri kurcala. Belki de sonunda beni öldürdüğünde daha rahat uyumana yardımcı olur."

Kurt yavaşça nefesini verdi. Sonra yakındaki bir kayaya döndü ve kanatlarını açarak oturdu. "Buraya gel."

Tereddüt ediyorum. "Neden?"

"Sadece buraya gel."

Yanına gittiğimde beni kucağına çekiyor ve o kocaman kanatlarını ikimizin etrafına sarıyor; altın rengi bir kozanın içinde dünyadan korunuyoruz.

Nefesi boynumda sıcaktı. "Acı çekmenin ödülü yok," dedi alçak sesle. "Acı bir oyun değil. Kendini onunla cezalandırmayı bırak."

Yapma.

Ağzımdan çıkan ses neredeyse bir hıçkırık gibiydi, ama kollarından kurtulmaya çalıştığımda beni daha sıkı tuttu. Beni hareketsiz bıraktı.

Konuşmaya devam ediyor. "O zehirli boktan şeylerden yeterince yutarsanız, sonunda her şeye karşı duyarsızlaşırsınız. Ta ki gürültüyü kesen tek şey acı olana kadar – acı vermek, acıyı kovalamak. Her şeyin gerçek hissettirmesinin tek yolu bu."

Dur, ona yalvarmak istiyorum. Dur, dur, dur.

Bunu yapma hakkı yok. Göğsümün içine uzanıp, bütün çirkin kısımları söküp, anlıyormuş gibi davranma hakkı yok. Ama o amansız, daha da derine iniyor. Bütün yaralarımı didik didik ediyor.

"Yani o acıyı bir hastalık gibi etrafa yayıyorsun," diye devam ediyor, göğsü sırtıma yaslanıp inip kalkarken, "herkesin senin kadar perişan ve içten içe mahvolmuş olduğundan emin oluyorsun. Çünkü neden sadece sen boğuluyorsun ki? Tek başına kan kaybederek ölmenin neresi doğru?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Neden bana bunları anlatıyorsun? Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü üç yüz yıldır etrafımdaki herkese zarar verdim." Yanaklarımı okşuyor, parmakları tenimde kelebek kanatları kadar yumuşak. "Biliyorum, intikam ilk başta iyi hissettiriyor. Kendini güçlü hissettiriyor, kontrolün sende olduğunu hissettiriyor. Sanki senden çalınanı geri alıyor ve hikayeyi yeniden yazıp bıçağı tutan kişi sen oluyorsun. Ama yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Kendini paramparça edeceksin, kanını akıtacaksın ve içindeki o aç boşluk onu yutacak ve daha fazlası için uluyacak."

"Söylemesi kolay," dedim ona, ses tonum sertti. "Hiç güçsüz kaldın mı? Hiç her şeyin çalındı mı?"

"Evet."

Göğsümde şiddetli bir sıkışma hissediyorum. Binlerce soru havada uçuşuyor, ama dile getirilmiyor.

"Bana aklımdan geçenleri anlat," diye fısıldıyor. "Sorun değil. Karanlık tarafınla başa çıkabilirim."

Ve ben—

Kırmak.

Ondan uzaklaşıp sendeleyerek ayağa kalktım. Buz gibi rüzgar yüzüme çarparken, uçuşumun kenarına doğru geri yürüdüm, alana ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım vardı. Dağılırken, düşmanıma karşı tüm savunmasızlıklarımı itiraf ederken onun beni tutmasına izin veremem.

Ama neden olmasın? Neden birine anlatmayayım? Neden çirkinliğimi ayaklarının dibine serip, hâlâ onun başyapıtı olmaya layık olduğumu düşünüp düşünmediğine bakmayayım?

Amcamın beni bıçakladığı kayalar hâlâ pas lekeli. Gözlerimi ondan alamıyorum. Onu unutamıyorum. Göğsümde hırıldayan, vahşi bir şey kıvranıyor, dişlerini geçirip dünyayı parçalamak için can atıyor.

"Bunu bitirecek kişinin sen olmasını istiyordum," diyorum, kollarımı kendime sararak. "Bunu bitirecek kişinin sen olmasını."

Kurt arkamda sessizce duruyor. Ben zaten serbest düşüşteyim, gerçekler kırık cam parçaları gibi içimden dökülüyor.

"Daha önce yaşadığım şey... gerçek anlamda yaşamak değildi. Kanımın akmasını istedikleri yerlerde kan akıttım. Ölmemi istedikleri gibi öldüm. Özgür iradem elimden alındı, neredeyse kendi yansımanımı bile tanıyamaz hale geldim."

Çakıl taşlarının çıtırtısı beyaz gürültüyü yarıp geçiyor. Sonra Kurt arkamda beliriyor, ne bastırıyor ne de çekiyor. Sadece dengeyi sağlıyor.

"Sonuçta, ölümüm bile benim kendi ölümüm değildi," diyorum acı bir şekilde. "O arabada, İdris beni buraya getirirken, eğer gerçekten bu son ise, bu sefer kurtulamayacaksam, kendi şartlarımla ölmeyi hak ettiğimi düşünmeden edemedim. Seninle anlaştığımız gibi. Benim olan tek şey, ölüm şeklim olsa bile."

İçimden bir ürperti geçti, tırnaklarım avuç içlerimi kesti. Durmalıyım. Ona kendimden daha fazlasını vermemeliyim. Ama yapamıyorum. Kelimeler ardı ardına dökülüyor, her biri daha da derinden yaralıyor.

"Savaşım. Sanırım içgüdüydü. Beynimin hayvansı kısmı, kurtarılamayacak durumda olduğumu anlayamayacak kadar aptaldı. Beni yere serene kadar tekmeledim, çırpındım ve tırmaladım." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve sildim. "Sonra İdris beni orada bıraktı. Yalnız, toprakta kanlar içinde. Böyle ölmenin nasıl bir şey olduğunu

hayal edebiliyor musunuz? Kendi aileniz tarafından terk edilmek? Beni geceleri uykusuz bırakan bıçak değil. Kalmaya bile değmediğimi bilmek. Acıyı azaltmaya değmediğimi bilmek. Ben hiçbir şeydim.”

Paltomun içinden sırtıma taşlar saplanıyordu. Çırpınırken çakıllar derime batıyordu. Eller boğazımdaydı.

“Şeytani.”

Kurtun sesi uzaktan, sisin altında boğuk bir şekilde geliyor. Endişe mi yoksa sabırsızlık mı olduğunu anlayamıyorum. Kafamın içindeki inilti çığlığa dönüşüyor ve ben...

“Şeytani.”

Uzaktan, nefesimin hızını fark ediyorum—içeri giriyor, dışarı giriyor, dışarı giriyor, içeri giriyor. Çözülüşümün bir işareti.

“Bryony.”

Eminim bunu hayal ettim. İsmimin onun ağzındaki şekli, o üç heceye verilen özenli ağırlık ve kasıtlı niyet.

“Bryony. Hey, nefes al, tamam mı? Gözlerin bende olsun,” diye emretti Kurt. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, teni sıcacıktı. “Nefes al. Göğsümün seninkine değdiğini hisset.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp onun nefes alışverişine uyum sağlamaya çalışıyorum, nefes alırken kaburgalarımı onunkine karşı genişletiyor, senkronize bir şekilde hareket ediyorum. Her şey kayboluyor; rüzgar, acımasız düşüş ve kayalardaki çirkin leke. Ve yavaş yavaş, kendime doğru yolumu buluyorum.

İlk yağmur damlaları yanaklarıma çarpıyor. Bedenime, ana tutunmamı sağlayacak herhangi bir şeye umutsuzca ihtiyaç duyarak, yağmurun içine dönüyorum.

Ve kendimi düşünmeye bırakmıyorum.

Kurt'un gömleğini kavrayıp onu aşağı çekiyorum, dudakları benimkilerin üzerinde durana kadar. Her nefes verişimde onun baharatlı tadını hissedene, birbirimize değdiğimiz her yerde nabzının ritmini hissedene kadar. Saniyeler uzuyor. Yağmurun ritmiyle, düzensiz nefes verişlerimizle noktalanan bir an.

Sonra öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

Bu neredeyse bir öpücük bile değil. Sadece çekingen bir dokunuş, dikkatlice paylaşılan bir nefes. Tereddütlü bir soru ve aynı derecede tereddütlü bir cevap, aramızda kaynayan tüm söylenmemiş şeylerle dolu. Ağzı bir vahiy gibi. Aynı anda hem sert hem de yumuşak, en ufak bir sakal sürtünmesi, ona doğru açıldığında nefesinin hafifçe kesilmesi. Nazik, özlem dolu bir açlık.

Kurt donakaldı—mükemmel, dengeli bir şaşkınlık, sanki onu korkutmuşum gibi. Reddedilmeye, ardından gelecek alaylara hazırlanıyorum. Çünkü elbette, bu güzel tanrı bunu istemez—

Enseme elini koyarak beni nazikçe geri itiyor. Bir reddetme değil, anlık bir sıfırlama. Gözlerimle buluştuğunda gözlerinde bir soru işareti var.

Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor, elbiselerimi ıslatıyor, saçlarımı tenime yapıştırıyor.

"Tekrar yap," diye fısıldıyorum, pervasızca, vahşice ve acı dolu bir şekilde. "Beni Bryony Devaliant değilmişim gibi öp. Şu an o olmak istemiyorum. Beni başka biriymişim gibi öp."

Titriyorum. Bunu görmesi, ne kadar çaresiz olduğumu anlaması gerekiyor.

"Öyleyse kim olmak istiyorsun?" diye soruyor, bir sır kadar yumuşak bir sesle. Olmaya hakkı olandan çok daha yumuşak bir sesle. Sizininki.

Ortaya çıkan şey şu: "Sevgilin olsaydım beni nasıl öperdin? Beni istediğin gibi, hiçbir kısıtlama olmadan alabilseydin?"

İçinden bir hırıltı yükseldi. Ensemdeki eli sıkılaştı ve tereddüt etti, göğsü daha hızlı hareket ediyordu. "Lanet olsun," dedi.

Sonra dudaklarını benimkine doğru eğdi.

Düşünceye ya da nefese yer yok. Bunun dışında hiçbir şey yok: dudaklarımızın buluşması, sıcak tenime düşen yağmur, beni kendine daha da yaklaştırmak için ellerini tişörtümün içine kıvrması. Sanki buna susamış, açgözlü gibi. Bu duyguya dalmak ve asla nefes almak istemiyorum. Burada geçmiş yok. Gelecek ya da karmaşıklık yok. Sadece ıslak saçlarımın arasından geçen parmaklarının ve kalçalarımın birbirine sürtünmesinin yarattığı sürtünme var. Sanki bir tadı özlemiş

ve tadını çıkarmak istiyormuş gibi öpüyor beni. Belki de beni yanında tutmak istiyormuş gibi öpüyor.

Bana yalancı gibi öpüyor.

"Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı.

"Hayır, değilsin," diye nefes nefese dudaklarına fısıldıyorum.
"Sadece rol yapıyoruz. Bunların hiçbiri gerçek değil."

Yüzünde karmaşık bir duygu belirliyor. Sonra dudaklarını benimkine bastırıyor, beni susturuyor, ikimizi de susturuyor. Kurt'un dili benimkine daha nazikçe değiyor. Keşfediyor. Benden zevk alıyor. Bir eliyle enseme kavrayıp, başımı daha derin bir öpücük için yana doğru çeviriyor.

"Bir şey itiraf et," diye hırıltılı bir sesle, artık titreyerek söyledim. İstiyordum. "Ona söyleyeceğin ama bana asla söylemeyeceğin bir sır."

Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı. "Benimle konuşmadığın zamanlarda, gecenin geç saatlerinde odanın dışında volta atar, seni konuşturmanın yollarını düşünürdüm. Bir gece kapıdan hafif iç çekişlerini duydum. Sessiz olmaya çalışıyor, seslerini bastırıyordun." Boynuma sokularak fısıldadı, "Boşaldığında çok güzel sesler çıkarıyorsun."

Aman tanrım.

Onun beni iyileştirdiği, acı ve özlemle dolu bıraktığı tüm o anların görüntüleri gözümün önünden geçiyor. Ve o gittikten sonra, yatağa yüzüstü uzanır, parmaklarımı vajinama sokar ve sanki onun üzerindeymişim gibi yapardım. Duymayacağını düşünerek orgazmımı yastığıma bağırırdım. Ama duydu.

Kapımın önünde durup o samimi sesleri dinlediğini hayal ettikçe bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor. Acaba hiç içeri girmeye, dokunmaya, karanlıkta istediğim o sözsüz şeyleri yapmaya meyletmiş miydi?

"Daha fazlasını anlat," diyorum.

"Başladığında nefes alışverişin düzensizleşiyor." Çenemin üzerinden öpüyor, eli tişörtümü kavrayıp altına kayarak karnımın derisine dokunuyor. "Biraz düzensiz, sanki nefesini tutuyormuşsun gibi. Sanki yeterince hava alamıyormuşsun gibi. Kaç parmak kullandığını merak

ettim. Bir parmakla başlayıp, nefes alışverişin hızlandıkça ikiye, sonra üçe çıkarsan nasıl olur? Çarşafı sıkıca tutsan ve bunun ben olduğumu hayal etsen nasıl olur?"

Adını söylemek üzereydim neredeyse. Evander. Ama o zaman bu gerçek olurdu. Oyunu paramparça eder, kim olduğumuzun gerçekliğiyle yüzleşmemizi sağlardı.

Artık acımasız, engelleri yıkıyor. "Ne sıklıkla? Parmaklarını yatağında ne sıklıkla kullanıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Beni iyileştirdikten sonra."

İnleyerek nabız noktamı okşadı. Kalp atışlarımın ne kadar hızlı ve düzensiz olduğunu hissetmesi gerektiğini biliyorum. "Kapıyı çalsaydım ya da içeri girseydim ne yapardın?"

Nefesim titreyerek dışarı çıktı. "Evet derdim."

Gözleri ateşle parlıyor, sonra dudakları tekrar benimkine değişiyor. Dudaklarındaki yağmur damlalarını yalıyorum. Onun tadını çıkarıyorum. Şimşekler gökyüzünde çakıyor, gök gürültüsünün uğultusu kulaklarımdaki kanın uğultusunun altında kayboluyor. Her yakıcı noktada birbirimize bağlıyız ve ellerinin sıcaklığından, beni saran bedeninden, dudaklarımdaki yağmur damlalarının tadından başka bir şey düşünemiyorum.

Hayatımda hiç böyle bir dokunuş hissetmemiştim. Kaba ve saygılı, ikna edici ve emredici. Bu delilik. Karşılıklı yıkım garantisi. Lanetlenmenin nasıl bir şey olduğu kesin: kaçınılmaz olarak sizi yok edecek şeyi istemek.

Ama duramıyorum.

"Bana ne yapardın söyle," diyorum. Duyguların sarhoşluğu içinde ve ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için can atıyorum. "Sana ait olsaydım beni nasıl alırdın söyle bana."

Duraksıyor ve geri çekiliyor, ifadesi birdenbire net ve ciddi bir hal alıyor. "Sadece şakalaşıyoruz, değil mi?" Bu sözler ölümcül bir darbe gibi iniyor. "Sadece oyun mu oynuyoruz?"

Gerçeklik yavaş yavaş içeri sızıyor, alevleri söndürüyor. Ne yapıyorum ben, ne yapıyorum ben, ne yapıyorum ben? Kendimi unuttum. Bizim ne olduğumuzu unuttum.

Kalbimi kırmaktan endişeleniyorsan, endişelenmemelisin. Sana kalbimi verme tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

Ama öyleyim. Dürüst olmamıştım çünkü kayıtsız gibi davranmak, Kurt'un savunmasız yerlerime sızıp zırhımı unutturduğunu fark etmesine izin vermekten çok daha kolaydı.

Yüz ifadem donup kaldı, sanki bir duvar üzerime kapanmış gibi. "Elbette. Başka ne olabilirdi ki?"

Yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor, çok çabuk kayboluyor, yakalanamıyor. "Bağlanmak yok. Duygu beslemek yok," diyor kararlı bir şekilde. "Sadece oyun."

Hatırlatma bıçak gibi saplanıyor. Beni olabildiğince nazikçe, kolayca reddediyor. Kendimi unutan aptal benim.

Sesim sakinleşene kadar o karmaşık, rahatsız edici duyguları bastırıyorum. "Sana zaten söyledim, hiçbir tehlikem yok."

Ben de aynı kolaylıkla yalan söyleyebilirim. Avcı ile av arasında yumuşak bir yer yoktur. Bıçak ile öldürücü darbe arasındaki boşlukta şefkat bulunamaz.

"Beni geri götürün," diyorum. "Belki daha sonra Rhosyn hakkında bir şeyler ortaya çıkar."

Şimşekler gökyüzünde çakıyor, ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuluyor. Kurt beni kollarına alıyor ama dokunuşu kayıtsız ve ilgisiz. Yağmur daha da şiddetleniyor.

Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim.

BRYONY

Kule bulutların arasından görüldüğü AN, Kurt'un tüm vücudu gerildi ve sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi kollarını bana sıkıca sardı.

"Kahretsin." Sert bir şekilde sola doğru manevra yapıyor, kanatları havayı yarıyor.

"Ne oldu?" Ani yön değişikliği karşısında parmaklarım omuzlarına saplandı.

Teraslardan birine indi, ellerini belime sıkıca kenetleyerek beni yere bıraktı. "Ben seni almaya gelene kadar içeride kal, anladın mı?"

"Neden? Sorun ne?"

"Misafirlerimiz var." Çenesi sıkıca kapalı bir şekilde aşağıdaki bahçeleri taradı. "Alexios'un tetikçilerinden biri. Seni tereddüt etmeden parçalayacak biri."

Tüylerim diken diken oldu ama başımı salladım. "Tamam. Gözlerden uzak duracağım."

Parmaklarının uçları yanağıma kısa bir dokunuşla değdi, sonra da altın kanatlarının parıltısıyla korkuluktan atlayıp gitti.

Biliyorum, onun emrettiği gibi dinleyip içeri çekilmeliyim, ama merak derimin altında kaşınıyor, görmezden gelemeyeceğim huzursuz bir çekim var. Nefesimi tutarak korkuluğa doğru sürünüyorum ve kenardan aşağıya bakıyorum.

Yarı tanrıça, uzun bacaklarını öne doğru uzatmış bir şekilde bahçe çeşmesinin üzerinde oturuyor. Koyu saçları batan güneşin ışığında parılıyor, sırtına doğru uzun bir örgü halinde dökülüyor ve güzel bir kırmızı kurdeleyle bağlanmış. Kurt birkaç adım öteye indiğinde ayağa kalkıyor ve üzerindeki bol, uçuş uçuş elbiseyi silkeliyor. Bu bir savaşçı mı? Onun için mi bu kadar süslendi?

"Merhaba," diyor Kurt'a. Elbette sesi de çok güzel.

"Arcadia," diye selamlıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Kirli antrenman kıyafetlerime ve tırnaklarımın altındaki kire kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bana hiç "güzelim" dedi mi acaba?

Gülümseyerek, "Her zaman öyle değil miyim?" dedi.

Kurt kanatlarını hızla kapatıp dudaklarını eğlenceyle yukarı kıvırdı. "Bana bunca yolu iltifat avlamak için geldiğini söyleme sakın."

"Elbette hayır." Arcadia yaklaşıyor ve ne kadar çarpıcı bir çift olduklarını fark etmeden edemiyorum: onun gümüş kanatları, onun altın kanatlarına, ikisi de aynı parıldayan tenleriyle. Sanki birbirlerine uyacak şekilde tasarlanmışlar gibi. "Depodan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Depo mu? Hangi depo? Kaşlarımı daha da çattım.

"İyiyim," diyor, sesi öyle bir yumuşamayla geliyor ki, içimde bir burkulma hissediyorum. "Beni kontrol etmene gerek yoktu."

Göğsümde saplanan o çirkin yanma hissi, beni rahatsız edecek kadar yeni ve tanımlanabilecek kadar açık: kıskançlık. Onu kıskanıyorum. Ve ona gülümsediğinde, boğazımda oluşan hırıltıyı yutmak zorunda kalıyorum.

Çünkü bu gülümseme, "Biz seviştik" anlamına geliyor.

"Evet, şey," diyor, "Sessizleştğinde endişeleniyorum. Kurtulamadığım sinir bozucu bir alışkanlık." Kendini hazırlarcasına derin bir nefes alıyor. "Ama, dinle... yüzüncü yıl kutlaması için hâlâ beni istiyor musun? Elias'a sorardım ama paylaşmak istemiyorum ve odası benim zevkime göre çok kalabalık."

Kurt kaşını kaldırır. "Her zaman Gabriel var."

"Tabii," diyor omuz silkerek, "ama müsait olmadığınızda en iyi ihtimalle idare eder bir teselli ödülü olur."

Başını sallayarak güldü. "Bir erkeğin kendini özel hissetmesini nasıl sağlayacağını gerçekten biliyorsun, Cady."

Midem alt üst oldu. Cady. Arcadia değil, Cady. Bu takma adın tanıdıklığı uzun bir geçmişi anlatıyor. Onunla rekabet edemeyeceğim bir şey. Hatta rekabet etmek bile istememeliyim, yine de kıskançlık daha da derine işliyor, özlemin yanına yerleşiyor. Duehavn'da beni öptüğünden beri içimdeki o acı. Onu istememem gerektiğine, bana iyi gelmediğine dair her hatırlatıcıyı siliyor.

"Hayır demediğinizi fark ettim."

"Henüz 'evet' demedim," diye belirtiyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyor ve ben balkon korkuluğunu avuç içlerimi acıtacak kadar sıkı tutuyorum. Hareket et, diye düşünüyorum çaresizce. Geri adım at. Ona izin verme—

Ama o kıpırdamıyor. Tam olduğu yerde kalıyor, kadının sanki oraya aitmiş gibi onun alanına girmesine izin veriyor.

"Hadi ama. Her Aethertide'da beni gökyüzünde, duvara yaslayarak ya da her türlü yüzeye eğilerek becerdin. Bu döngüde yeni birini denemek istiyorsan, söylemen yeterli. Kişisel algılamam."

Yanaklarım kızardı, sözleri aklıma kazındıkça boğazım aniden bulantı hissiyle boğuşmaya başladı. Onu sadece çiftleşme dönemi için istiyordu; tıpkı her döngüde olduğu gibi.

Her. İki. Döngüde.

Gökyüzünde, duvara karşı—

Göğüs kafesime vuran duygular yüzünden nefes alamıyorum. Beni yağmurda kucaklayan, boğuluyormuşum gibi beni öpen ve kendisini hava gibi gören adamlar, yüzyıllardır başka bir kadınla ilişkisi olan birini bağdaştıramıyorum.

Her seferinde eğildi—

Arcadia parmak uçlarına doğru yükseldi ve dudakları onun dudaklarıyla buluşmadan önce bakışlarımı ondan kaçırdım. Onun bana dokunduğu gibi ona da dokunduğunu görmeye dayanamayacağımı düşünüyorum.

Hiçbir anlamı yoktu. Sadece rol yapıyordu.

Banyoma sendeleyerek girerken kelimeler zihnimde birbirini kovalıyor. Uyuşmuş parmaklarımla yağmurdan sıırıslıklam olmuş kıyafetlerimi çıkarıp, haşlanma sınırına yakın sıcaklıktaki suya giriyorum. Papatya ve lavantanın sakinleştirici kokuları buharla birlikte yükseliyor, ama bu kaotik düşüncelerimi susturmaya yetmiyor.

Ellerinin, dudaklarının benimkine değen sıcaklığının, yüzümü sanki çok kıymetli bir şeymişim gibi okşayışının hatırasını hiçbir şey silemiyor.

Neden onun beni öpmesine izin verdim ki?

Beynimin mantıklı kısmı bunun nedenini çok iyi biliyor: Çünkü ben dağılırken o oradaydı. Beni yakaladı, yeniden bir araya getirdi ve o sefil dağda birkaç dakika boyunca bana değerli olduğumu hissettirdi.

Sadece oyun oynuyoruz, değil mi?

"Lanet olsun!" diye homurdanarak sudan fırladım.

Bu sarmal düşüncelerimle burada hapsolmaya devam edemem. Dudaklarının dokunuşunu, dişlerinin sürtünmesini, ellerinin dokunuşunu tekrar tekrar zihnimde canlandırmaya devam edemem.

Hayır. Gitmem gerekiyor.

Üzerimi gelişigüzel kurulayıp ince bir elbise giyiyorum. Kütüphane kapısına gelene kadar nereye gittiğimden bile emin değilim. Belki de beni içeri çeken sessizlik ya da eski kağıt, deri ciltler, gül kokusunun karışımıdır. Odaklanabileceğim bir şey. Sakinleşebileceğim bir şey.

Güneş batımının ışıkları yüksek pencerelerden içeri süzülerek sütunlara dolanan kırmızı gülleri turuncu ve altın tonlarında boyuyor.

Rafların arasında daha derinlere doğru ilerliyorum, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, başlıklara odaklanmıyorum. Sürekli Arcadia'nın yüzünü, kitabına uzanan halini görüyorum. Hayal kırıklığıyla nefesimi vererek, kütüphaneye bakan galeriye çıkan spiral merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Mekanın büyük bir bölümünü, haritalar ve antika aletlerle dolu büyük bir ahşap masa kaplıyor. Uzak duvarda ise tepeler, yıkık dökük ormanlar ve kaleler içeren pastoral sahnelerin yanı sıra av ve savaş sahnelerini betimleyen resimler yer alıyor.

Ama ortadaki beni hayrete düşürüyor.

Sıkıca kucaklaşmış bir çift. Kanatları birbirine değiyor, altın ve mor lekelerle kaplı. Adamın başı kadının boğazına yaslanmış, kadının elleri adamın saçlarına dolanmış, boynunu ona doğru bükmüş. Adam kadının uyluklarını sertçe kavıyor. Birleşmelerinin detayları gölgede kalmış, ancak ellerindeki ve bedenlerindeki yoğunluk, çaresizlik açıkça görülüyor.

Bu, açlığın bir portresi. Ve aklıma gelen tek şey şu: Ben de bunu istiyorum. Birinin benim için böyle yanmasını istiyorum.

Aklımdan bir başka görüntü geçiyor: Kurt ve Arcadia, gümüş kanatları onun altın tüylerine karşı. Onu böyle mi kabul ediyor? Ona sahip olamazsa ölecekmiş gibi mi hissediyor? Ona özlem duyuyor mu?

Gücün çıtırtısı, kanat hışırtısından önce Kurt'u haber veriyor. Dönmüyorum, hele de bu kadar aptalca bir arzu içindeyken.

"Bahçe temiz," diyor usulca.

Resme bakmaya devam ederken sadece başımı sallıyorum. Arcadia hakkında soru sormuyorum; onu öpüp öpmediğini, ya da çiftleşme dönemi geldiğinde ve biyoloji onun yerine seçimini yaptığında ona gidip gitmeyeceğini sormuyorum. Duehavn'da olanların gerçek mi yoksa oynadığımız başka bir oyun mu olduğunu da sormuyorum.

Cevaplardan korkuyorum.

"Beğendin mi?" Sesi kısık, sanki emin değilmiş gibi. "Resmi mi?"

"Çok güzel." Yaklaştığını duyduğumda tırnaklarım avuç içlerime kenetlendi. "Etkileyici. Sanki birbirlerinden ayrılmaktan korkuyorlar."

"Bunlar annemin eşyalarıydı," diyor hemen arkamda. "Dünyanın dört bir yanından sanat eserleri ve hikayeler toplardı. Buradaki kitapların çoğu ona aitti. Ne kadar kırık veya küçük olursa olsun, her şeyde güzellik görme konusunda bir tutkusu vardı. Bu kule, sorumluluklarından uzak, özel bir sığınaktı. Sadece... var olabileceği, her yerde saklamak zorunda kaldığı tüm karmaşık, dağınık yönlerini ortaya koyabileceği bir yerdi."

Boğazım düğümleniyor. "Güller mi?"

"Onlar onundu." Bu sözlerde ham ve acı dolu bir şeyler var. "Onları çok severdi. Onlara bebek gibi davranırdı. Kimsenin

duymayacağını düşündüğünde, kuşları utandıran şarkılarını onlara söylerdi.”

İçimi suçluluk duygusu kaplıyor. O kadar çok kez bakımsız bahçelerle alay ettiğimde, onun sevdiği birinin anılarını koruduğunu, güllerin vahşi bir şekilde büyümesine izin vermenin onun anısını budamaktan daha az acı verdiğini hiç düşünmemiştim.

“Çok üzgünüm. Bilmiyordum—”

“Nasıl olur da böyle düşünebilirsin?” Acımasızca güldü. “Sen bu kuleyi bir canavarın ini olarak görüyorsun. Ama canavarların da bir zamanlar anneleri vardı.”

Ona ne oldu? Nerede? Ama bu nadir kırılma anını paramparça etmekten korkarak sorularımı yutuyorum.

“Bu tablonun adı ‘Aşıklar’.” Göğsü sırtıma yaslandı, nefesi enseme sıcak bir şekilde değdi. “Yüzyıllarca annemin gökyüzü bahçesinde asılı kaldı. Eski bir düşmanlığın karşıt taraflarında yakalanmış bir çift göksel varlık.”

“Göksel varlıklar mı?”

“İlk tanrılar. Yıldızlardan gelen asıl yaratıcılar.” Dudakları kulağıma bir sır anlatıyormuş gibi değişiyor. “Eskiden Vartena ve Scillari'den daha fazla alem vardı, ama kadimler güç için savaştılar ve dünyalarını parçaladılar. Bazıları, ölen büyülerinin ilk Ebedileri doğurduğunu söylüyor. Bu resimdeki tanrılar, savaşan alemlerin mirasçılarıydı. Hükümdarları onları ne kadar sık parçalasa da, tekrar bir araya gelmeye devam ettiler. Annem onlara takıntılıydı. Saatlerce bu esere bakardı.”

Avuç içi belimin çukuruna değişiyor, parmakları iyice açılıyor. Tenimin altında yayılan sıcaklıkla nefes almayı kendime hatırlatmam gerekiyor. Göğsümdeki o acı, hain ve aç bir şekilde genişliyor ve o anda, resimdeki kadın olduğumu hayal etmek çok kolay; istemediğim birinin çekimine karşı güçsüzüm.

"Aptal gibi konuşuyorlar," diye fısıldadım.

Hafif bir kıkırdama. "Bundan hiç şüphe yok. Genç, aptal ve pervasızlar. Kanlı bir sonla biteceğini biliyorlardı." Sesi daha da alçalıyor, sertleşiyor. "Bu, dünyanın sonu gelmiş gibi karanlık

köşelerde buluşup ısırmaktan, hırlamaktan ve sevişmekten onları alıkoymadı. Birbirlerinden ellerini çekemiyorlardı."

"Bizim gibi," diyecekken hemen sözlerimi yuttum. Çünkü "biz" diye bir şey yok.

"Her gece onun yanına giderdi," diyor Kurt, eli kalçamda çılgınca daireler çizerken. "Hep karanlıkta. Lamba yok, isim yok. Sanırım bu, bir süreliğine düşman olmadıklarını, birbirlerini istemenin sorun olmadığını düşünmelerine olanak sağladı."

Gözlerimi kapattım, Duehavn'da saçlarımı savuran rüzgarı hatırladım. Durmak bilmeyen yağmuru. Bedeninin benimkine yaslanmasını.

Beni Bryony Devaliant değilmişim gibi öp.

O halde kim olmak istiyorsun?

"Ona nasıl dokundu?" Bu soru, engelleyemeden ağızımdan kaçtı.

Nefesini düzensiz bir şekilde dışarı veriyor. Ardından dudaklarının boynumla omzum arasındaki birleşim noktasına değmesiyle ürperiyorum; dokunuştan çok nefes gibiymi.

"Önce yavaşça." Ağız gezinirken avucunu kalçamın üzerinde yukarı aşağı, yukarı aşağı kaydırmaya devam ediyor. "Dikkatlice. Parmak boğumlarını yanağında gezdirir ve nefesinin teninde oynamasına izin verirdi." Dudaklarının nabzımın üzerinde hafifçe dokunuşu, uzun süre kaldı. "Sanki onun kendisine yaklaşmasına izin verdiğine, onu itmediğine inanamıyormuş gibi."

"Peki sonra?" diye fısıldadım.

"Sonra nazik davranabileceği numarası yapmayı bıraktı." Parmakları beni sıkıca kavradı. "Onu mahvetmek istemiyormuş gibi davranmayı bıraktı. Onu ilk gördüğü günden beri ona dokunmayı hayal etmemiş gibi davranmayı bıraktı." Bir eli aşağıya doğru kayd, elbisemi yukarı çekti, parmaklarını iç uyluğumun derisine dokundurdu. "Onunla sert davranmasını istiyordu," dedi boğuk bir sesle. "Biraz acımasız olmasını. Yakalayıp almasını ve sahiplenmesini, ta ki her yeri onun izleriyle kaplanana, kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmayana kadar."

Şimdi nefes nefese kaldım, kollarında dönme isteğine karşı koyarken tırnaklarım avuç içlerime saplanıyor. Her iğrenç kelime beni dibe çekip tüm savunmalarımı paramparça etmekle tehdit ediyor.

“Onu buradan ısıırırdı.” Dişleri nabız noktamı sıyırdı. “Ve buradan.” Omuzumun kıvrımını hafifçe ısırdı. “Ağzını değdirebileceği her yerden. Böylece yalnız kaldığında bile, sarayında ayakta dururken veya göksel hükümdarının ayaklarının dibinde diz çökerken bile, onun acısını ve sızısını hisseder ve hatırlardı.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kapalı göz kapaklarımın ardında kıvılcımlar dans ediyor. İstemsizce bir görüntü zihnimde beliriyor: Kurt beni yatağında yere yatırmış, bir eliyle boğazımı kavramış ve tekrar tekrar, defalarca içime giriyor.

Fısıltısı beni şimdiki zamana sürüklüyor. "Onu her şekilde elde edebiliyordu—masasının üzerine eğilmiş, duvara yaslanmış, yere serilmiş halde. Ona bağımlıydı. Tadına. Seslerine. Onunla sevişirken tırnaklarını sırtına batırma şekline."

“Ve o—” Yutkunuyorum. “Bunu mu istedi? Acıyı mı?”

“Ah, o bunun için yaşıyordu.” Elimden tutuyor, elbisemin altına doğru yönlendiriyor. “Acıyı zevkle birleştirdiğinizde içinde bir gerçeklik var. Birbirimize verdiğimiz acıda. Olduğumuzdan başka bir şeymiş gibi davranmayı bıraktığımızda çıkardığımız seslerde.”

Kurt'un parmakları benimkilerle iç içe geçti, onları iç çamaşıma soktu. Parmaklarımı vajinama doğru ittiğinde, mükemmel açıyla, kırık bir inilti ağzımdan döküldü. Sığ itişlerle içeri ve dışarı hareket etmeye başladı, diğer kolu da beni kendine doğru sabitlemek için belime dolandı.

“Kurt...” Dudaklarımı ısıırıyorum, acı zevke keskin bir tezat oluşturunuyor.

Hafifçe inliyor. Parmaklarımızı daha derine, daha ısrarla itiyor. Ona doğru yaslanıyorum, ellerimizin üzerinde hareket ederek, avucunun topuğunu klitorisime bastırıyorum.

"Karanlıkta fısıldayarak itiraflarda bulundular, şafak söktüğünde ise bunları inkar edeceklerdi," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor, nefesi sertleşmiş. "Gerçek gibi gelen yalanlar ve yalan gibi acı veren gerçekler

söylediler. Sana ihtiyacım yok. Gidebilirim. Sen benim tenimde değilsin. Ve sonra gerçekler geldi, bedenlerinin inkar edemeyeceği şeyler. Daha fazla, daha sert ve tam orada, kahretsın."

Sesine bayılıyorum. Sıcak içki gibi alçak tonda, dudaklarının kelimeleri tenime şekillendirme şekline. Her hırıltılı nefesinde, her dalışında, tenime üflediği her kirli kelimedede karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yükseliyor. Beni yere sağlam basacak bir şeye ihtiyacım var, parmaklarımı saçlarına dolamak için geriye uzanıyorum. Kalçamı kavrayarak sessizce kendimi becermeye devam etmem için cesaret veriyor. Kovalamaya devam et.

"Onu saatlerce diken üstünde tutardı." İkimiz de nefes nefese kalmıştık, boğuk inlemelerim aramızdaki boşluğu dolduruyordu. "Çok güzel yalvarıyordu, tam da onun sevdiği gibi. Karanlıkta, nefretleri tıpkı ihtiyaç gibi yanıyordu. Ve çok. Kahretsın. İyi hissettiriyordu. Kim olmaları gerektiğini unutmak. Kendini o tatlı"—dudakları ensemin kıvrımını yakıyor—"sıkı"—parmakları daha derine, daha hızlı—"vajinaya kaptırmak. Onu o kadar iyi becerdi ki, günlerce hissetti."

Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım—

"Hadi ama," diye homurdanıyor. "Göster bana. Bana, karşı koymayı bıraktığında, istediğine sahip olmana izin verdiğinde ne kadar iyi hissettiğini göster."

Gerilim aniden kopuyor. Son bir hamleyle, keskin bir çığlıkla doruk noktasına ulaşıyorum. O, artçı şoklar boyunca parmaklarımızı çalıştırmaya devam ediyor, nefes nefese kalana kadar her bir zevk kırıntısını çıkarıyor. Ta ki bu anın ötesinde hiçbir şey hissedemeyene kadar—bu teslimiyet. Sırtıma değen sıcaklığı. Göğsümün hava almak için yanması.

Aşağı inerken dokunuşu yumuşadı. Dudakları omzuma, boynuma, çeneme değdi. Yanağını yanağımın üzerine sürttü. Ona doğru gömülürken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Uzun bir süre boyunca, yalnızca nefes alışverişimizin hırıltısı duyuluyor. Yağmurun pencerelere vuruşunun sesi, ağaçların arasından esen rüzgarın sesi.

Yavaşça, dikkatlice benden uzaklaştı ve nazik elleriyle elbisemi düzeltti. "Aralarındaki her dokunuş," diye fısıldadı uzaklaşırken, "bir ihanet eylemiydi."

Göğsüm çöktü. Aniden gelen acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım. "Öldüler, değil mi?" diye sordum, dönüp gözlerine bakamadan. Orada ne göreceğimden korkuyordum. "Sonunda."

"Elbette yaptılar." Kesin. Son. Kaburgaların arasına saplanan bir bıçak gibi. "Başka ne olabilirdi ki?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Öyleyse neden yapıyorum? Neden her şeyi riske atıyorum?"

"Çünkü bazen birini birkaç saatliğine elde etmenin acısı, onu hiç elde edememenin ıstırabından daha iyidir." Derin bir nefes alıyor, sonra yavaş ve düzensiz bir şekilde nefesini veriyor. "Arzu, yapılması gerekip gerekmediğiyle ilgilenmez. İstedığımızı isteriz, hatta bunun bizi mahvedeceğini bilsek bile."

Bu sözler aramızda bir ölüm fermanı gibi, bir kehanet gibi asılı duruyor.

Gitmeden önce, sormaktan korktuğum soruyu kendimi zorlayarak soruyorum: "O yarı tanrıçanın Aethertide'ı atlatman için yaptığı teklifi kabul edecek misin?" Sessiz kalınca, alaycı bir şekilde ekliyorum: "Gökyüzünde, duvara yaslanarak, herhangi bir yüzeye eğilerek mi?"

İşte. Şimdi bahçede onları izlediğimi, söylediği her şeyi duyduğumu biliyor. Ben gittikten sonra onu öptün mü? Onunla buluşmak için plan yaptın mı? Onu istiyor musun? Beni hiç ister miydin?

Nefesimi tutarak bekliyorum.

"Yalnız kalacağım," diyor usulca.

Kapının hafifçe kapanması, ardında bıraktığı sessizlikte adeta bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

BRYONY

"İlk günden beri seni bu kadar hevesle bok yerken görmemiştim," diyor Amara, kılıcını çevirirken alaycı bir gülümsemeyle.

Yine yerdeyim. Bugün azim konusunda etkileyici bir sınav oldu; bununla kastettiğim, Amara'nın üç saat boyunca beni fena halde dövmesinin aşağılayıcı etkisine katlanmak. Sanırım tek bir vuruş bile yapamadım.

Dişlerimin arasında bir hırıltı belirliyor. "İltifatlarla kendini yorma. Bir yerini incitmeni istemem."

Omuz silkerek başını salladı. "Bir dakika ayırıp, gururunun paramparça olmuş parçalarını bir araya getirsen olmaz mı?"

Kendimi çimenlere bıraktım, iyi bir karşılık verecek halim bile yoktu. Gözlerimi yavaşça kapattım ve her zaman olduğu gibi, her şey çok sessiz olduğunda Kurt'un yüzü zihnimin yüzeyine çıktı. Şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Çiftleşme dönemi başlamadan önce Vartena'da son bir av mı yapıyor, yoksa saldırıya hazırlanmak için mi kilit altında?

"Yalnız kalacağım," demişti ve o sözler, o uzaklaşıp kapıyı arkasından kapattığından beri kafamda yankılanmaya devam ediyor.

"Peki, konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyor Amara. Çünkü doğal olarak bana bir saniye bile rahat nefes alma fırsatı vermiyor.

Arzu, "şöyle olmalı, böyle olmamalı" diye düşünmez. Bizi mahvedeceğini bilsek bile, istediğimizi isteriz.

Göğsümde şiddetli bir kıvrınma hissediyorum. O anıyı derine gömüp, beni yaralayamayacak bir yere zincirliyorum.

"Ne demek istediğini hiç anlamadım," diyorum, bilmezden gelerek.

"Hı hı. Dün tatbikatlarda uzun boylu, esmer ve ukala herife masum bakışlar atıyordun." Vurgu yapmak için hançerini bana doğrulttu.

Bıçağı savuşturup "Köpek yavrusu bakışları atmadım." dedim.

"Lütfen. O sana o ufak tefek iltifatı ettiğinde tüm yüzün yumuşadı ve aptallaştı. Klasik yavru köpek."

Yanaklarım kızardı. "Bugünkü dayak seansının sorgulama kısmı bitti mi? Daha verimli bir şeye geçelim. Mesela senin suratına defalarca yumruk atmaya."

Amara sadece gülüyor. "Lütfen. Şu anki hareketlerinle, bu gece ben havalanmadan önce çoktan mezara girmiş olacaksın."

Dur. Ne? Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Caelestis. Aethertide Festivali, Alexios'un beni koklayıp bulmadan kalabalığın içinde kaybolabildiğim tek zaman."

Alexios neden seni arıyor olsun ki? diye soracaktım ki, birden bire hafızamda bir aydınlanma belirdi: çatlamış deri ciltler, yaldızlı sayfalar, bulutların arasındaki bir yerin güzel resimleri. Babamın çalışma odasındaki, dokunmamam gereken ama yine de sınırlarının ötesindeki dünyaya bir bakış atmaya duyduğum açlıkla incelediğim yasaklı kitap yığınları.

"Caelestis... bir şehir mi?" diye soruyorum, o anı kırıntısının peşinden koşarak—neredeyse yakalamış olmanın verdiği çılgın hisle.

"Evet. Şehir çapında büyük bir orgi hayal et, ama harika şaraplar ve daha da iyi yemeklerle." Amara, düşünceli bir şekilde dudağımı ısırمامı izliyor. "Çok fazla düşündüğünü duyabiliyorum. Söyle artık, Devaliant."

“Dün Kurt’un bahsettiği isim,” diyorum. “Rhosyn. Tanıdık geliyor ve sanırım...” Başımı sallıyorum, ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum. “Küçükken babamın kitaplarından birinde gördüğüme yemin edebilirim. Rhosyn ve Caelestis ile ilgili bir şeydi. Eğer görebilseydim, resimlerden bir şeyler tanıyabilirdim—”

“Kesinlikle hayır.” Bana doğru keskin hareketlerle işaret etti. “Dayak yemenin verdiği endorfinler beynini alt üst etti mi? O sedefli tenine bir bakış, herkesin Devaliant olduğunu anlamasını sağlar. Seni oraya götürmek, aç köpek sürüsünün önüne bir parça et sallamak gibi olurdu.”

Bir et parçasına benzetilmekten hoşlanmıyorum ama haklısınız. “Festivalde maskeli balo protokolü var mı? Peçe, kostüm gibi şeyler? Anonim kalmak isteyenler için?”

Sinirli bir nefes verdi. “Elbette, bazı yarı insan yaratıklar yüzlerini kapatıyor. Ama burnu çalışan herhangi bir erkek, kanat açıklığı kadar yaklaşırsa seni ölümlü olarak tanır. Kostüm ne kadar iyi olursa olsun fark etmez.”

“Öyleyse kokunu kullanarak benimkini maskeleye,” diyorum, aklıma bir fikir geliyor. “Herkes gökyüzüne bakmakla o kadar meşgul olacak ki beni fark etmeyecekler mi?”

“Bu hiç de önemli değil.” Amara elini yüzünden aşağı doğru indirdi.

Ve biliyorum ki haklı. Kurt Kulesi’ni terk edip, muhtemelen beni parçalamaya can atacak yarı insan yaratıklarla dolu bir şehre gitmeyi düşünmek bile aptallık. Ama dünü düşünmeden edemiyorum—Kurt’un kasvetli ağzı, sesindeki sessiz aciliyet.

Vartena’da haşere avlıyorum. Karaborsada parça ticareti yapan türden.

Hatırladığım bir şey olduğunu söyleyemem, ama sonrasında birçok şeyi geride bıraktım. Bazı şeyler hatırlamaya değmez.

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Amara’nın cevabı içimde buz gibi bir his uyandırdı. Bu düşünceler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor çünkü o ve Kurt, benim bilmeye hakkım olmayan bir sırrı paylaşıyorlar.

“Size bir şey sorabilir miyim?” diyorum.

“Madem saçma sapan fikirleri birbirimizle paylaşıyoruz, neden olmasın?” diye içini çekerek alnını ovuşturdu.

“Wolf dün karaborsa parçalarından bahsetti. Sizin konuşmanız sırasında.” Başını kaldırıp ifadesini buz gibi bir sesle sorduğumda, hemen ekledim: “Rhosyn –anlamı ne olursa olsun– ikiniz için de önemli mi?”

Uzun bir süre boyunca, sanki bir anıyı uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi dirseklerini sıkıca içeri çekerek bana bakıyor. Hafif bir esinti esiyor, yapraklar kaldırım taşlarının üzerinde uçuşuyor.

Sonra gözlerini kırptırdı. "Evet," dedi sert bir şekilde. "Çok."

Bu cevap, iyileşmemiş eski yaraları, derine işleyen anıları taşıyor. Çürüme gibi. Boşluk gibi. Eğer onun acısının bir kısmını bile hafifletmesine yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, yapacağım. Ona bunu borçluyum.

“Öyleyse izin ver de yardım edeyim. Senin yolunu izleyeceğim. Hiçbir risk yok, söz veriyorum.”

“Ah, tamam,” diyor elini saçlarının arasından geçirerek. “Gidelim, bakalım orada bir şey hafızanı tazeleyecek mi, sonra da hemen gidelim. Erkekler o kadar azgınlaşmadan önce gitmemizi istiyorum ki, bir ağaç kovuğuna bile çiftleşsinler.”

Zihnimde beliren görüntüyü görünce burnumu kırdırdım. "Anladım."

Amara sertçe başını salladı ve kanatlarını açtı. "Bize giyecek bir şeyler getireceğim. Git kendini biraz daha düzgün hale getir ve odanda beni bekle."

* * *

"Ciddi olamazsın."

Amara'nın bana ödünç verdiği elbise, stratejik olarak yerleştirilmiş ve hayallerle ayakta tutulan bir kumaştan ibaret. Yumuşak mavi ipek, altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş, yakası göğüslerim arasındaki gölgeyi geçerek karnımı açıkta bırakıyor. Sırtım tamamen açıkta ve yanları kalçalarım kadar yırtmaçlı. Tek bir yanlış hareketle herkes, açık

havayla hiçbir ilgisi olmayan bölgelerimi yakından tanıyacak. Göğsümü ve omuzlarımı çaprazlayan narin zincirler her şeyi tutmak için tasarlanmış, ama şüphelerim artmaya başladı. Bu şey elbiseden çok mücevher gibi.

“Ciddi söylüyorum.” Amara, ayaklarımın dibinde çömelmiş, metalik boya kalemiyle koluma karmaşık kıvrımlar ve çizgiler çizmekten başını kaldırmıyor. Neredeyse bir saattir bununla uğraşıyor, cildimin açıkta kalan her santimini, yani neredeyse tamamını boyuyor. “Elbise olmadan Caelestis olmaz. İster kabul et ister etme.”

Dönerek, tenimdeki işaretlerin parıldamasını izliyorum. "Bütün bu semboller ne anlama geliyor?"

“Hiçbir şey.” Cevap çok çabuk geldi. Elini savurarak geçiştirdi ve boğazını temizledi. “Sadece cildinizdeki o parlamayı gizlemeye yardımcı olacak bir tür ritüel Aethertide saçmalığı.”

"Bu bir kaçamak cevaptı."

“Çok yazık.” Boya kaleminin kapağını kapatıp beni değerlendirircesine süzdü. “İşte. İdare edersin.” Kendi elbisesi, gözlerinden birkaç ton daha koyu, zengin bir maviydi. İpek bir başlık alnının üzerinde alçakta duruyor, saçının belirgin rengini gizliyordu. Kollarına çizilmiş semboller benimkilerden farklıydı. “Karanlıkta, boyayla, yarı insan gibi görünürdün. Muhtemelen.”

“Bunun kamufle olmama yardımcı olacağından emin miyiz? Daha fazla kapatan iç çamaşırları da giydim.”

"Bir Scillarian Festivali'nde mi?" diye homurdanarak beni döndürdü. "Göğüslerin açık, aklın başında. Tam da aradığım gibi olacak."

“Vay canına. Gerçekten iç rahatlatıcı.”

Amara'nın bana uyguladığı yeni aşağılamayı görmek için boynumu uzattım. Elleri hızla hareket ediyor, sırtımdaki zincirlere bir şeyler örüyor.

"Bunlar kurdele mi?"

“Bu tür toplantılarda kanatların eksik olması sık görülen bir manzara; birçok yarı insan, savaşın verdiği hasarı gizlemek için bu tür aksesuarlara yönelmiş durumda.” Bağlama işlemini bitirip bana doğru

döndü. “Bu gece akıllı olmalısın. Yanlış kişiler senin ne olduğunu keşfederse, seni örnek göstermekten çekinmezler.”

Ona aptal olmadığımı, bunun farkında olduğumu söylemeye başlıyorum ama o, elini sert bir hareketle sallayarak sözümü kesiyor.

“Bu bir oyun değil. İç dünyanın dış görünüşünüze yansımaları engellemeye çalışıyorum. İşte, bu size uyum sağlamanıza yardımcı olacak.” Çantasından parıldayan bir kumaş parçası, omuz hizasında bir peçe çıkarıyor. “Bunun, boyanın ve kokumu da seninkiyle örtmenin bir sonucu olarak, iyi durumda olmalısınız,” diyor ve peçeyi yerine yerleştiriyor.

Kumaş yeterince ince olduğu için etrafı görebiliyorum ama yüzümü ve saçımı gizleyerek bana ek bir anonimlik katmanı sağlıyor.

Amara, göğüs dekoltesinden ince bir bıçak çıkarıyor; gümüş sapı karmaşık bir yılan deseniyle işlenmiş. “En sevdiklerimden biri. Uyluğunuza bağlayın ve kullanmak zorunda kalmamanız için dua edin.”

Boğazım kasılmış bir halde bıçağı alıyorum. “Teşekkür ederim.”

Amara gözlerini devirdi. “Yakalanmayarak bana teşekkür et. Seni Kurt'a en ufak bir çizikle bile geri getirirsem, yayını bağırsaklarımla gerer.”

Bahçeye çıkıyoruz ve o bana ters çevrilmiş bir avuç içi uzatıyor. “Hadi uçalım.”

* * *

Caelestis. Asteria'nın Tacı.

Hellevig'de gezginler ve ozanlar, şehrin göz kamaştırıcı kulelerinden ve havada asılı duran bahçelerinden bahsederlerdi. Kitaplardaki resimli illüstrasyonları gördüğüme dair silik anılarım vardı, ama hiçbir şey beni gerçekliğe hazırlayamazdı.

Şehir, önümüzde parıldayan kuleler ve geniş teraslarla süslenmiş yüzen adalar zinciri halinde uzanıyor. Şelaleler kenarlardan aşağı dökülüyor, binlerce süzülen fenerin ışığında sis parıldıyor. Köprüler, adalar arasındaki açık havayı kavisler halinde geçiyor. Her birinde,

gökyüzü bahçeleri mavi, mor ve yeşil parıldayan çiçeklerle dolu. Altın sarmaşıklar, sütunlara karmaşık spiraller halinde tırmanıyor. Şehrin tamamı sihirle dolu.

"Kanadın iyi mi?" diye soruyorum Amara'ya.

"Sadece hafif bir ağrı. Tanıdık bir şey görüyor musunuz?"

Şehri tekrar incelerken, şehrin kalbine yakın bir yerde yukarı doğru uzanan ince bir kule dikkatimi çekti; oranları tanıdık geliyordu. Bu kule, babamın kitaplarından birindeki bir resme neredeyse tıpatıp benziyordu.

Kuleyi işaret ediyorum. "İşte orada. Sanırım o yerin bir çizimini görmüştüm. Ne o?"

"Şu anda yüksek rütbeli yarı insan ırkının ikametgahı. Ama insanlar şehri kontrol ederken farklı bir amacı vardı."

"O bölgeye iniş yapabilir misiniz? Etrafı görmek istiyorum."

Amara kanatlarını açılı bir şekilde çevirerek bizi dik bir dalışa sokuyor, ardından geniş bir şekilde açılıp düşüşten kurtuluyor. Şehre bakan yüksek bir taş meydana iniyoruz.

Aşağıdaki sokakları dolduran yarı insan yaratıklar, dans ederek ve kalabalığın arasından geçerek ilerliyorlar. Yüzleri ve bedenleri, Amara'nın benim tenimi gizlemek için kullandığı aynı metalik boyayla yapılmış sembollerle süslenmiş. Kimisi kıvrımlı boynuzlardan ve kristallerden yapılmış gösterişli başlıklar takarken, kimisi de hayal gücüne pek yer bırakmayan ipek ve mücevher dizileriyle süslenmiş. Her renkten kanatlar genişçe açılmış durumda; yıldız ışığıyla parıldayan en koyu gece mavisinden, opal gibi ışıldayan soluk beyaza kadar. Kanatları, her harekette parıldayan ve çınlayan zarif zincirler ve mücevherlerle süslenmiş. Binlerce kanatsız yarı insan kalabalığının içinde dolaşiyor, sırtları kurdeleler, boya veya değerli taşlarla süslenmiş.

Uzandım ve gergin bir şekilde duvağımı düzelttim.

"Bu kadar yaygara koparmayın," diyor Amara. "Buradaki insanların yarısı maske veya peçe takıyor."

Haklı. Sinirlerim biraz yatıştı. Yüzüm gizli olduğu için kalabalığın içinde sıradan bir insanım. Anonim.

Amara'nın parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Hadi ama. Aklını başında tut. Hiçbir hataya tahammülümüz yok."

Platformdan aşağıya, kalabalığın içine iniyoruz. Bir anda, duyularım beni tamamen sarıyor ve alt üst ediyor. Tütsü ve baharat kokusu havada yoğun, ardından yabancı çiçeklerin kokusu geliyor. Her yönden vahşi bir müzik yankılanıyor, davullar amansız, çılgın bir ritimle vuruyor. Sevişmek için bir ritim. Kavga etmek için bir ritim. İçinde şiddet, açlık var. Zevkle arındırılmayı bekleyen bir tür vahşilik.

Yanımızdan geçerken bir erkek yarı insan yarı ejderha eğilip selam verdiğinde neredeyse tökezliyordum. Bana değil, Amara'ya. Ve o, tek başına olan kişi değildi.

Kolundan çekiştiriyorum. "Seni tanıyorlar mı?"

Yüzü sertleşti. "Hayır."

"Öyleyse neden—"

"Bunlar." Derisine çizdiği sembolleri işaret ediyor. "Bunlar, 'İki Alemdeki En Büyük Pisliğin Malı' diye de yazabilir. Bana boyun eğmeyecekler."

Tenine çizilmiş sembollere daha yakından bakıyorum. Benimkilerde spiral ve geometrik desenler varken, onunkinde kollarından aşağı doğru dallar gibi uzanan runik yazılar var. Boğazının tam çukurunda ise daha küçük sembollerle çevrili dairesel bir desen bulunuyor.

"Ama biz araya karışmaya çalışıyoruz." Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. "Şunları temizleyemez misiniz?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Elbette. Ve eğer aklını kaçırmış bir aptal popomu ellemeye kalkarsa, Seçilmişim bunu hisseder. Sonraki şey, şehrin içinde ortalığı kasıp kavurması, yüzleri parçalaması olur. Bu işaretler, gözleri çalışan her erkeğe, bulaşmak istemeyecekleri biriyle ruh bağı kurduğumu bildirir."

Eyvah. "Aman Tanrım."

"Evet."

Kutlama yapan kalabalıkların arasından sıyrılıp pazar meydanına doğru ilerliyoruz. Yolumuz boyunca, nektarla damlayan meyveler ve köpüklü içeceklerle dolu onlarca farklı tabakla dolu masalar sıralanıyor.

Taş bir kemerin altından geçerken nefes nefese bir inilti dikkatimi çekti. Bakışlarımı çevirdiğimde, bir bankın üzerinde uzanmış, üzerinde sadece stratejik olarak yerleştirilmiş inci kolyeler olan bir yarı tanrıça gördüm. Bir yarı tanrı onun önünde diz çökmüş, başını bacaklarının arasına gömmüştü. Kadın elleriyle adamın saçlarını karıştırıyor, tırnaklarıyla kafa derisini tırmalarken onu teşvik ediyordu.

Yüzüm yanıyor. Birdenbire peçeye çok minnettar oldum.

"İlk defa bir orgiye mi geliyorsun?" diye kıkırdadı Amara, beni çekiştirerek.

"Kapa çeneni."

"Daha önce hiç bir erkeğin alt edildiğini görmedin mi? Kurt senden bir şey saklıyormuş. Duyduğuma göre ağzıyla çok iyi iş çıkarıyormuş."

Yüzüm daha da kızardı ve kolumu hızla kurtardım. "Sus dedim."

Kalabalığın içine doğru ilerlerken kahkahası beni takip ediyor. Devasa, gürül gürül yanan bir ateşin hakim olduğu dairesel bir meydana çıkıyoruz. Alevler titriyor ve dans ediyor, kıvılcımlar gökyüzüne doğru fırladık gibi yükseliyor.

Beni taş bir revakın gölgesine çekiyor. "Al." Katlı bir çeşmeden iki kadeh alıp birini elime tutuşturuyor. "Bunu iç."

"Bunun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" Flütü kaldırıp köpüren pembe sıvıya bakıyorum.

"Gün dönümü şarabı," diyor kendi şarabından bir yudum alırken. "Tarifi ilk şehirler kadar eski. İnsana cesaret verecek."

Peçemi hafifçe aralayarak bardağı dudaklarıma götürüyorum. Lezzet dilimde çiçek açıyor: elma, bal ve olgun meyve notalarıyla canlı ve tatlı. Tadın verdiği hafif zevk sesini bastıramıyorum.

Amara sırtıttı. "Güzel, değil mi? Peki. Rhosyn hakkında aklınıza gelen bir şey var mı?"

Kalabalık meydanda dolaşırken, hafif baharat tadını çıkararak ölçülü bir yudum daha alıyorum. "Hellevig'in arşivlerinde, Vartena'nın işgali sırasında Caelestis'e dair kayıtlar var." Amara'ya bakarak tepkisini anlamaya çalışıyorum. "Bu kulelerden bazılarının Scillari'nin

daha derinlerine yapılan saldırılar için fırlatma noktası olarak kullanıldığından bahsediyorlar."

Amara'nın yüzünde bir anlık bir görüntü belirdi, ama çok çabuk kayboldu, ne olduğunu anlayamadı. "Yanılmıyorsun. Alexios'tan önce bu topraklara hükmeden Ebedi, kuşatmanın ilk günlerinde katledildi. Sarayı, görkemli bir kışlaya dönüştü."

Üşüyorum. "Ölümsüzleri nasıl öldürdük ve orada nasıl bir dayanak noktası elde ettik? Okuduğum her şey bunun imkansız olması gerektiğini söylüyor."

"Evet, imkansız." Gülüyor ama gülüşünde hiçbir neşe yok. "Ya da çalınmış sihir yoluyla."

Kanım dondu. "Ne demek istiyorsun?"

Bana döndüğünde ifadesi donuktu. Neredeyse sertti. "Gün yüzüne çıkmasına tahammül edemediğimiz bazı şeyler var. İnsanlar arasında şöyle bir söz vardı: Uyuyan tanrıları rahat bırakın."

Amara'nın sesinde net bir uyarı vardı. Bu gece benimle başka hiçbir şey paylaşmayacak.

Ellerimi kaldırıyorum. "Sorduğumu unutun."

Üstümüzde, ilk yıldız parıldadı ve sonra söndü.

Amara kolumu kavradı. "Başlıyor. İzle."

Bir diğeri kararıyor, sonra bir diğeri. Ve sonra—

Gökyüzü paramparça oluyor. Mor, sarı, kırmızı, yeşil—karanlığı yarıp geçen göz kamaştırıcı bir renk patlaması ve ışık saçan şeritler. Gökyüzünden düşen yıldızlar, arkalarında parıldayan toz izleri bırakarak, havayı ısıldayan bir pusla kaplıyor.

Bu bir fırtına. Bir sel. Yıldızlar pırıl pırıl bir sel gibi yağıyor, ta ki tüm şehir sihirli bir şekilde parıldayıp ısıldayana kadar; tenimde bir okşama gibi süzülen bir akıntı. Damarlarımda yoğun ve uyuşuk bir zevk birikiyor. Daha önce hiç böyle bir dokunuş özlemi duymamıştım. Neredeyse çok parlak, çok keskin.

Kalabalık coşuyor. Bazı yarı tanrılar kanatlarını sonuna kadar açarak yıldızlarla dolu gökyüzünde dans ederek uçuyorlar. Kalabalığın üzerinde kahkahalar yankılanıyor. Nereye baksam, yüzler coşkuyla geriye doğru eğilmiş.

"Ne kadar sürüyor?" diye fısıldıyorum.

"Üç gün." Amara bana döndüğünde yüzünde hüznü bir ifade var, sanki yarı unutulmuş bir rüyayı hatırlıyor gibi. "Gitmemiz gerekiyor," diyor özür dilercesine.

Başımı salladım ve o da kolumdan tutarak bizi kalabalığın arasından geçirdi. Daha üç adım atmamıştık ki, gürültünün arasından bir kelime yükseldi ve beni dondurdu.

Hellevig.

O kadar hızlı döndüm ki Amara sendeledi. Avlunun karşısında, bir grup yarı insan ateşin etrafında toplanmış, içlerinden biri ellerini sallayarak konuşuyordu.

"—ölümlüler ve onların dramları. Bu sefer her neyse onların topluca kışlarına sıkışmış olan şey yüzünden neredeyse ilk düşüşe geç kalacaktık."

"Artık söyle şunu," diye çıkıştı bir diğeri. "Hepimiz Vartenan dedikodularından haberdar değiliz."

İlki öne eğildi. "Kan Prensesi gözden düştü ve sadık adamlarının hepsi öldürüldü. Ya da ben öyle duydum."

Teo.

Damarlarımda buz gibi bir his yayılıyor. Aniden, göğsümdeki ezici basınç yüzünden nefes almakta zorlanıyorum.

Amara anında yanımda belirdi. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Kız kardeşim." Panik içinde zar zor konuşabiliyorum. "Theodora. Onun iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor, bilmeliyim."

Yarı heykellere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Burada kal. Kıpırdama. Ne bulabileceğime bakacağım."

Sonra kalabalığın arasına karışıyor, kapüşonunun karanlık perdesi bir göz kırpmasıyla bir sonraki göz kırpması arasında kayboluyor. Ben donakalmış bir halde duruyorum, nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Lütfen, lütfen Theo iyi olsun. Eğer başına bir şey geldiyse—

Kalabalık aniden ve beklenmedik bir şekilde hücum etti. Her yandan bedenler beni itti ve ani izdihamda Amara'nın mavi kapüşonunu gözden kaybettim.

"Amara!"

Sesim gürültünün içinde kayboluyor. Son bulunduğu yere ulaşmaya çalışırken her yandan savruluyorum. Dirsekler kaburgalarımın batıyor, kanatlar başıma çarpıyor, ama ben itmeye, hareket etmeye devam ediyorum—

Ve birden durdum, dikkatim eski bir ağaca takıldı. Babamın çalışma odasındaki ufalanan bir sayfada solmuş mürekkeple çizilmiş halini görmüştüm.

Ayaklarım beni ileriye taşıyor, eğlenenlerin kalabalığı önemsizleşiyor. Yaklaştıkça başka bir şey fark ediyorum—yıpranmış kaldırım taşlarında silik çizikler, zaman ve hava koşullarıyla solmuş izler. Zar zor bir ipucu. Bir kelime.

Bir gül.

Kaşlarımı çatarak, farkında olmadan bir adım daha yaklaştım ve alçak bir kemerin altından eğilerek geçtim.

Ve bir yarı insanla yüz yüze çarpışın.

Eller omuzlarımdan tutarak beni dengeledi. "Sakin ol. Neredeyse..." Sözlerim, keskin bir nefes alışımıyla kesildi.

Yavaşça başımı kaldırdım. Yarı-iblisin yüz ifadesi içimde bir korku hissi uyandırdı. Gözleri, bir şahin fareyi gözetler gibi, sert ve hesapçı bir şekilde beni süzdü.

Peçem. Hâlâ yerinde, yüz hatlarımı gizliyor. İyiyim. Sadece...

Havayı koklarken burun delikleri genişliyor.

"Affedersiniz," diyorum. Sakin olun. "Ben—"

"İnsan," diyor o kadar alçak sesle ki, kulaklarımda uğuldayan kanın sesinden neredeyse duyamıyorum. "Üzerinde kokusunu alabiliyorum."

EVANDER

Devaliant'ın kokusunu gece gökyüzünde takip ediyorum.

Önümde, Caelestis'in kuleleri sisin arasından beliriyor, hepsi festival için ıııklandırılmış. Yaklaşırken binlerce fener rüzgârda uçuşuyor. Müziğin davul sesi kilometrelerce öteden geliyor, festivalin doğurganlık ritüellerinin rahatsız edici, amansız ritmi. Hiç katılmaya tenezzül etmedim—zevkimi özel olarak yaşamayı tercih ederim—ama Devaliant kayıp ve insanımı bu yüzen ölüm tuzağı şehrine sürüklemekten kimin sorumlu olduğunu çok iyi biliyorum.

Amara. O pervasız, dayanılmaz—

Azgınlığın bir başka yıkıcı dalgası görüşümü karartıyor. Dişlerimi sıkıyorum, kanatlarımı tekrar kontrol altına alıyorum. Penisimin sertliğı o kadar büyük ki acıyor. Aethertide'in başlangıcı her zaman en kötü zamandır: her şey çok parlak, çok fazla yanar. Tenim yanıyor. Avlanma, sahiplenme, işaretleme dürtüsü, zincirdeki en büyük adaya doğru süzülürken damarlarımda zonkluyor.

Kaldırım taşlarının üzerine çömelerek iniyorum. Büyüm geriliyor, onu arıyor. Demiler beni çevreliyor, güç imzaları keskinleşmiş duyularımı rahatsız ediyor. Yolun karşısındaki bir kadın bana ilgiyle bakıyor, ama ben dişlerimi göstererek hırlıyorum.

İstedğim bu değil.

İstedığım kişi değil.

Gözlerimi kapattım, burnumdan zor nefes aldım. Havayı tattım. Duygu katmanlarını sıraladım. İkor şarabının baharatını, uyarılmanın misk kokusunu, büyüün yakıcı ısırığını bastırdım.

İşte orada—kaosun içinden kıvrılarak geçen, hiç şüphe götürmeyen bir tatlılık şeridi.

O.

O cezbedici koku beni kalabalığın arasından, pazarların yanından, şenlik ateşlerine doğru yönlendirdi. Köşeyi dönüp küçük bir avluya girdim ve aniden durdum.

Her bir avlanma içgüdüğü aniden alevleniyor.

Yarı tanrı, Devaliant'ı duvara yaslamış durumda. Gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor ve aniden, çıplak ellerimle omurgasını kırıp kalbini söktüğümde nasıl bir ses çıkacağını hayal ediyorum.

Sonra Devaliant'ın elindeki hançeri fark ettim.

Aldığı eğitimi hatırlayın. Bırakın bu işi o hallelsin.

Çenemi sıkarak, kendimi yakındaki bir sütuna yaslanmaya zorladım ve gözlemledim. Yüzünü bir peçe örtüyordu, ama vücudunun her çizgisinde ölümcül bir niyet vardı. Ağırlığını değiştirme şekli. Saldırmadan önceki hesaplı hareketsizliği.

Kadın bıçağı yarı tanrının yan tarafına saplar.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Eğer penisim zaten sertleşmemiş olsaydı, Devaliant'ımın bu kadar tehlikeli görüntüsü onu kesinlikle sertleştirirdi. Vücudunun zarif dönüşü—Amara'nın saatlerce öğrettiği, içgüdü haline gelene kadar geliştirdiği hareketler.

Yarı adam sendeliyor, parmaklarının arasında kan lekeleri var, ama benim kızım henüz işini bitirmemiş. Aşağıya doğru eğilerek o herifin bacak kasını koparıyor.

İşte bu kadar. Kanını akıtın. Acı çekmesini görmek istiyorum.

Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki neredeyse kaçıırıyordum; elinin peçesine uzanmasını. Onun kimliğini gizleyen tek şey buydu.

Göz açıp kapayınca kadar hareket ettim ve o herifi boğazından yakalayıp duvara yapıştırdım.

Kolumu tırmalıyor. "Bekle," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "O bir insan—"

Daha da sıkı sıkıyorum. Parmaklarımın altında bir şey kırılıyor. "O insan," diyorum dişlerimin arasından, "benim."

O peçenin ardında yüzü var. Kimliği. Bu şehirde ölümüne neden olacak aile adı. Karar aslında kendiliğinden veriliyor.

Geri çekilip elimi göğsüne sapladım.

Devaliant arkamda nefes nefese kalıyor. Ama ben kemiklerin ıslak çıtırtısına, kaburgalarına sapladığımda hissettiğim ani gevşemeye, atan kalbinin avucuma sıkışmasına odaklanmış durumdayım. Bana karşı koyarken hırıltılı bir inilti çıkarıyor ağzından. Boşuna.

"Onunla uğraşmamalıydın," diye fısıldadım.

Benden ona doğru akan güç, dokunduğu her şeyi yakıyor; kalbini, ciğerlerini, kaslarını. Yarı yaratığın derisi kor halindeki çatlaklarla ayrılıyor ve büyümün sıcaklığı altında yanarken, açık ağzından korlar yükseliyor. Çığlık yok, inilti yok, sadece alevlerimde boğuluyor.

Kalabalığın içinden biri tiz bir çığlık attı, ama kimse müdahale etmedi veya yardımına koşmadı. Asteria Kurdu'nun sahiplendiği şeye dokunulduğunda ne olacağını biliyorlardı.

Bu bir derstir.

Yarı yaratığın göğsünden elimi hızla çektiğimde, ayaklarımın dibinde küle dönüştü. Bir beden bile değildi. Sadece bir toz yığınıydı.

Gücümü geri çekiyorum, çılgınlığımın bir kısmını bastırıyorum. Nefes nefese dönüp bakıyorum. Devaliant—

Kahretsin.

Daha önce onun dövüşüne o kadar dalmıştım ki elbiseyi fark etmedim. Aman Tanrım. Devaliant, neredeyse giysi sayılmayan yarı saydam ipekten bir örtüyle kaplı, sadece kurdeleler ve narin zincirlerle tutturulmuş. Uyluğundaki yırtık, kalçasının kıvrımını gösterecek ve çevredeki her erkeğe altında hiçbir şey giymediğini bildirecek kadar yüksek. Peçesini düzeltmek için elini kaldırdığında, meme uçlarının kumaşın arasından görüldüğünü fark ettim. O, zihnimin en kirli köşelerinden çekilmiş her sapık fantezinin ta kendisi.

Kontrolümü kaybettim ve vahşi bir hayvan gibi ona saldırdım.

Sırtı duvara çarpıyor. Ben yüzümü boynuna gömüp, yasemin, tahrik ve beni heyecanlandırmaması gereken ama heyecanlandıran o keskin korku kokusunu içime çekerken nefesi kesiliyor.

“Sen.” Kelime hırıltılı bir sesle çıktı ağzından. “Burada ne işin var lan? Buraya gelmenin ne kadar tehlikeli, ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun? Hem de Caelestis gibi bir yere? Neredeyse—”

Seni ararken şehrin yarısını yaktım. Yoluma çıkan herkesi paramparça ettim.

Gerçeğin ağzımdan kaçmasına izin vermeden kendimi durduruyorum ve tutarlı düşünceler oluşturmayı hatırlamaya çalışıyorum. Sakın aklını kaçırma. Burada değil. Henüz değil.

Bakışlarım vücuduna kaydı ve işte o zaman her yerinin boyanmış olduğunu fark ettim. “Neden her yerin doğurganlık ritüeli sembolleriyle kaplı?” diye hırladım.

Peçenin ardından keskin nefesini duyuyorum. “Ne?”

“Bu”—vurgu yapmak için kolundaki boyayı ovuyorum —“sevişmeye, sevişilmeye davettir.”

Ve onları gören her erkeği öldürmek istiyorum.

Gözlerini kırıştırdı. “Ah.”

“Evet, oh.”

Göğsü inip kalkıyor, memeleri o gülünç elbisesinin kumaşına baskı yapıyor. “Amara, ortama uyum sağlamam için onları yüzüme boyadı. Anlamalarını nereden bilecektim ki?”

“Amara’yı boğacağım,” diye mırıldandım.

“Neden bu kadar önemsiyorsun ki? Bağlanmayacağını sanıyordum.”

Oraya yaklaşmayacağım. O yol deliliğe, aptallığa ve yakından incelemeye gücümün yetmediği şeylere götürür. Neden hep böyle? Neden sadece—

“Sözlerimi bana geri çevirme. Özellikle de söylediğim saçmalıkları hatırlayacak kadar bile doğru düzgün düşünemediğim bir dönemde.”

“Öyleyse ne düşünmem gerekiyor?” Devaliant öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. “Bir gün bana duygusal bağ kurmamamı söylüyorsun. Ertesi gün ise bana dokunduğu için birini diri diri yakıyorsun ve bir boya yüzünden aklını kaybediyorsun.”

“Anlamıyorsun, değil mi? Kalçandaki o spiral? O, halka açık yerlerde ilişkiye girmek istediğin anlamına geliyor. Uyluğundaki devre? Birden fazla partner istediğin anlamına geliyor. Sırtındaki sembol ise boyun eğmeyi tercih ettiğini söylüyor. Ve—”

Elimi iterek uzaklaştırdı. "Yeter, anladım."

"Bu şehirdeki her yarı tanrı sana 'beni dölle' yazan bir tabela taşıyormuşsun gibi bakıyor."

"Bilmediğimi söyledim. Sanki dün Aethertide'ı öğrendiğimde bana Scillarian küfür sembolleri hakkında bir ders vermişsin gibi değil."

“Sessiz, Devaliant.”

Parmak boğumlarımı omurgasının narin girintilerinde yavaşça gezdiriyorum. Kalçalarının dolgun kıvrımlarının üzerindeki oyuklarda oyalanıyorum. Zincirlerden birini takip ederek göğüslerinin arasına doğru inerken titriyor, dokunuşumun ardından tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum.

“Devla svaust,” diye inledim. “Göğüslerinin tam ortasında, Caelestis'teki her erkeğe birinin sana hükmetmesini istediğini anlatan üç küçük sembol var.”

"Öyleyse oraya bakmayı bırak. Benim yüzüm burada."

"Yüzün bir peçenin ardında, neredeyse çıplaksın ve beni çıldırtan sembollerle kaplısın. Hangi kısmına bakmalıyım?"

Sinirli bir ses çıkarır. "Dinleyin. Rhosyn kelimesini babamın çalışma odasındaki eski bir kitaptan hatırladım. Caelestis ile bir bağlantıdan bahsediyordu ve—"

Artık dayanamıyorum. Peçeyi boğazını açacak kadar aralıyorum ve onu susturmak için dişlerimi nabız noktasına batırıyorum. Çünkü şu anda kitap umurumda değil. Mantıklı düşünce umurumda değil. Bu tam bir fiyasko olan geziyi haklı çıkarmaya çalışmak umurumda değil. Çünkü tenindeki her bir boya lekesi bana onu yere sermemi, almamı, kendime ait kılmamı haykırıyor. Bu sembollerle nasıl istediğini cesurca ilan eden bu bedenle onu gören herkesi öldürmemi istiyor.

Ona konuşmayı bırakmasını söyledim.

Tadı yıldız ışığı gibi. Unutulmuş gibi. Bozmak istediğim her şey gibi. Akıl sağlığım yerle bir oluyor ve tek düşünebildiğim onu açıp, adımı

gökyüzüne haykırana kadar içine yalamak.

Keskin tırnakları enseme tırmalıyor, o titrerken batıyor. Nefesleri hızlı ve sık. Her nefes alışverişi arasındaki boşlukta, kontrolüm biraz daha gevşiyor.

"Kurt." Derisine bir işaret daha ısırırken nefes nefese kaldı. "Odaklanman gerekiyor."

"Ah, odaklanmış durumdayım." Sesimde bir yerlerde bir kahkaha var ama bu kesik kesik, neşesiz bir şey. "Çok, çok odaklanmış durumdayım. O kadar odaklanmış durumdayım ki doğru düzgün göremiyorum."

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Düşünüyorsun ve bu kesinlikle en kötü özelliğin." Bacaklarımın arasına bacağımı soktum, bana sürtündüğünde inlememi bastırdım. "Şu an düşünmekle ilgilenmiyorum. Böyle koktuğun zaman değil. Böyle hissettiğin zaman değil." Dudaklarım kulağına değdi. "Bacağındaki sembol arkadan alınmak istediğini söylüyor. Bunu ister misin?"

Nefesi kesiliyor.

Peçeyi dudaklarının üzerinden çekip dudaklarımı onunkilere bastırdım, şaşkınlıkla çıkardığı nefesi yuttum. Onun tadı düşüncelerimi silip süpürdü, her şeyi bedeninin baskısına, dilinin bağımlılık yaratan hareketlerine indirgedi.

"Bu sadece bir alışkanlık mı?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bu sembollerle resmedilmiş bir Arcadia olsa umursar mıydın?"

Arcadia mı? Geri çekiliyorum. "Şu anda Arcadia'yı neden umursayayım ki?"

"Çünkü onu her Aethertide'da yanında tuttun. Öyle demişti, değil mi?"

Elimi başının yanındaki duvara koydum. "Seni öyle sert bir orgazma ulaştırırsam ki konuşmayı unutsan, aptal sorular sormayı bırakır mısın? Bunu mu yapmalıyım? Vücudundaki her sembolün ne anlama geldiğini ve bana seni nasıl kirletmem gerektiğini kaç şekilde anlattıklarını mı söylemeliyim?"

Parmakları karşılık olarak tişörtümün içine kıvrılıyor ve tahrikinin tatlı kokusu etrafa yayılıyor. Kahretsin. Ağzını tekrar ele geçiriyorum, bu sefer daha sertçe, çaresiz bir inilti çıkarana kadar ısırıyorum. Kalçaları benimkine sürtünüyor, sürtünmeyi kovalıyor.

Titreyerek nefesimi çekip alıyorum.

Kontrol. Kontrol. Biraz daha sabret.

“Gidiyoruz. Şimdi.” Peçesini düzeltirken sesim alçak ve boğuk çıkıyor. “Çünkü önümüzdeki birkaç dakika içinde gitmezsek, o amını herkesin içinde yiyeceğim ve seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor. Yanımdan ayrılma.”

Başını sertçe salladı. Zeki kız.

Kalabalığın arasından geçerken Devaliant bize çok yaklaşıyor. Onu bedenler denizinde kaybetmekten korkarak elini sıkıca tutuyorum. Geçerken birkaç yarı insan ona takdir dolu bakışlar atıyor ve insan kokusunu kendi kokumla örtmek için onu kendime sıkıca bastırıyorum.

"Öne bak, pislik herif!" diye hırladım sinsi sinsi bakan adama.

Bakışları kan lekeleriyle kaplı elim ve öfkeli ifadem arasında gidip geldi, sonra bembeyaz kesildi.

Meydanda bizi daha da sinirli tıslamalar takip ediyor, ama kimse Kurt'un yanındaki kadın ya da az önce yakıp kül ettiği yarı insan yüzünden onun işine karışacak kadar aptal değil. Özellikle de Aethertide'ın deliliğinin pençesinde olduğu açıkça ortadayken.

"Bir dahaki sefere, benden seni boyamamı iste," diye mırıldandım Devaliant'a. "En azından o zaman Amara'nın her yerine sürdüğü iğrenç resimler yerine benim işaretlerimi taşıyor olurdun. Her dilde 'ona dokunursan ölürsün' sembolleriyle kaplı olurdun."

"Ama sen bekarsın," diyor, çünkü her fırsatta beni sinirlendirmekten zevk alıyor. "Aethertide'ın seni böyle etkilemesinin sebebi bu değil miydi? Dün de öyle demiştin."

O hayatıma dalmadan önce huzur vardı. Uyuyordum. İşlevimi yerine getiriyordum. Bana yanlış bakan herkesi öldürmeden günü atlatacak kadar aklım vardı. Ve şimdi bana bakın. Sürekli ereksiyon halinde olan ve iki alemde de isteyebileceğim son kadın cinsel organına duyulan özlemle boğuşan, zar zor işlev gören bir enkazım.

Ona sert bir bakış attım. "O şımarık ağzını oynatmayı bırakmazsan, ağzını sikimle tıkarım."

Amara bizi meydanın kenarında buluyor, ben Devaliant'ı ıssız bir sokağa doğru çekerken o da bana ayak uyduruyor. Ve beni onu fena halde sarımsaktan alıkoyan tek şey yüzyıllardır süregelen demir gibi bir disiplin.

"Sen," diye çıktım, parmağımı Amara'ya doğru uzatarak. "Yüksek beyin fonksiyonlarım, o kısır döngüden çıkmış cehennemden ne zaman çıkıp gittilerse, işte o zaman seninle konuşacağız."

"Dinleyin," diye başlıyor, ellerini kaldırarak. "Rhosyn konusunda yardım etmek istediğini söyledi."

Dişlerimi sıktım, göğsümde bir öfke birikiyordu. "Bana ait olanı, diğer tanrıların görmesi için cinsel talimatlar şeklinde resmettin."

"Benim olan ne?" sözlerini duyunca kaşları birden yukarı kalktı ve eğer biraz daha akıllı başında olsaydım, geri adım atardım. İnkâr ederdim. Aptalca şeyler söylemezdim. Ama ateş beynimi gümbür gümbür yakıyor, o sembollerin benim için olduğunu ve onları gören herkesin gözlerinin oyulması gerektiğini ısrarla söylüyor.

Amara, "Herkes gibi görünmesi gerekiyordu," diye ısrar ediyor, çünkü açıkça bir ölüm arzusuna sahip. "Ona en yaygın olanları verdim."

"Keşfedilebilirdi. Ölebilirdi. O yüzden nefes almanıza izin verirken susun."

Amara'nın çenesi kasılıyor ama onu zorlamayacak kadar akıllı. Şu anda ne kadar vahşileşmeye yakın olduğumu çok iyi biliyor.

Bunun yerine Devaliant'a döner. "O yarı insan yaratıklar kız kardeşin hakkında hiçbir işe yarar şey bilmiyorlardı, bu yüzden Hellevig'e kendim gidip neler olup bittiğini öğreneceğim. Aethertide geçtikten sonraki sabah geri döneceğim. Kurt'un durumu istikrara kavuşana kadar seni evime götürebilirim."

Ve bu söylenmemesi gereken bir şey, çünkü beynimdeki ilkel bir düğmeyi tetikliyor. Devaliant'ı daha sıkı bir şekilde yanıma çekmek için kolumu onun etrafına doluyorum. Boğazımda bir hırıltı yükseliyor.

Benim. Benimle kalacak.

“Kurt.” Devaliant’ın sesi yumuşak. Nefes nefese. “Kalacağım. Sorun yok.”

Ürperiyorum. Onun sözleri göğsümde bir şeyleri kırıyor. Utanç verici, mırıltıya yakın bir ses, ona sokulup nefesini içime çekerken içimden yankılanıyor. Ağzımı tam boynundaki benimkine ait olan sembolün üzerine yerleştiriyorum.

“Üzerinde tek bir leke bile olsa yalvarıp yakarmasa...” Amara tehdidi havada bırakıyor.

Kanatlarımı çoktan açtım bile. "Evet, anladım."

Sonra havalanıyoruz, şehir gözlerimizden kayıp gidiyor, aşağıda sadece bir ışık hüzmeleri olarak kalıyor.

Devaliant'ın peçesini çekip onu daha iyi koklamak, beni çıldırtan o bağımlılık yapıcı kokuda boğulmak için çabalıyorum. Devaliant yüzünü boynuma gömüyor ve bir ürperti vücudundan geçiyor, parmakları omuzlarımı sıkıyor. Kanatlarımın en hassas kısmına, deriye en yakın erojen örtü tüylerine çok yakın. Başka hiçbir sevgili bana oraya dokunmadı ve ona bunu emretmeyi düşünmek bile delilik.

Gece gökyüzü etrafımızda parçalanıyor, yıldızlar karanlığın içinde kıvrılıp dans eden renkli şeritlere dönüşüyor. Bu ışık Devaliant'ın gümüş saçlarına takılıyor ve tenini parıldayan opal tozlarıyla kaplıyor. Gördüğüm en güzel şey o.

Bir şeyler söylemeliyim. Derimi giyen hayvan tarafından hayatının sonuna kadar tecavüze uğramayacağına dair bir güvence vermeliyim. Çiftleşme ateşinin altında bir yerlerde hâlâ akli başında olduğumu göstermeliyim.

Ama bu bir yalan olurdu ve en azından Devaliant'a dürüstlük onurunu bahşedeceğim.

Bir anda kule görüş alanıma girdi. Bahçeye doğru nişan aldım, sessizce yere indim. Dikkatlice—çok dikkatlice—Devaliant'ı ayakları üzerine yerleştirdim ve kendimi geri adım atmaya zorladım.

“İçeri gir.” Bu sözlerin anlaşılır bir şekilde ağzımdan çıkmasına hayret ediyorum. “Şimdi. Sana karşı nasıl dikkatli olmam gerektiğini unutmadan önce.”

O tereddüt ediyor ve ben de içimden, "Evet. Lütfen, lütfen. Bana bir bahane ver de patlayayım. Seni yere serip istediğimi alayım..." diye düşünüyorum.

Devaliant yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü ben dürtüsel olarak hareket etmeden önce o harekete geçiyor. Koridorlarda onu takip ediyorum, hızlı nefes verişlerini duyabilecek kadar yakınında kalıyorum. Ancak odasına ulaştığımızda kontrolüm tamamen kırılıyor.

Daha nefes bile alamadan onu bedenim ve kapı arasına hapsettim. Çıkardığı ses, aklı başında düşünmenin son kırıntılarını da yakıp kül etti. Devaliant başını geriye doğru eğerek boğazını açığa çıkardı; bu bir sunu ve bir teslimiyetti.

Burada yazıyor. Alabilirsin. Kabul ediyorum.

"Evander." Titrek bir fısıltı.

Elbette şu an, arzudan aklımı kaybetmişken, adım kullanacaktı ve bu da beni tamamen çıldırttı.

Öyleyse ağzını da, vücudunun geri kalanını da alacağım gibi, dilim ve dişlerimle alacağım. Aç ve saygılı bir şekilde. Adım kemiklerine kazınana kadar, benden geriye sadece onun saklamayı seçtiği şeyler kalana kadar, her santimine tapacağım.

Yarı dua, yarı yalvarış gibi bir ses çıkarıyor. Beni kendisine sahip olmak için yalvarıyor. Kendimi onun uzuvlarına dolanmış, içinde hayal ediyorum. Ne kadar ıslak olacağını, hareket ettiğimde nasıl ses çıkaracağını hayal ediyorum. Beni şimdi olduğu gibi kavrar mıydı? Daha sert bir şekilde almamı ister miydi?

"Boynundaki sembol mü?" diye fısıldıyorum. "Bu, birinin bu gece seni sahiplenmesini istiyor."

Yutkunarak, "Peki, ben yapmamamı emretmemiş olsaydım yapar mıydın?" diye sordu.

Yapamam. Sen bana göre değilsin.

Kapıyı yavaşça araladım ve onu nazikçe eşikten içeri ittim. "Sanırım vücudundaki izler tutmak istemediğin sözler veriyor ve ben de aklımı kaçırmış durumdayım." Geri çekildim. "Kendini içeri kilitle. Boyayı yıka. Bu geçene kadar dışarı çıkma."

Lütfen. Lütfen, inatçı varoluşunuzda bir kez olsun bana itaat edin.

Yüzümü inceliyor ve ben de onun reddine hazırlanıyorum. Kaçınılmaz, felaket an için, disiplinime karşı kendini atıp ne kadar esneyeceğini görmek için bekliyorum.

Ama sonra Devaliant başıyla onaylayarak çenesini eğdi.

Kapıyı sertçe kapatmak için tüm kontrolümü toplamam gerekti. Nefes nefese, yüzeye yığıldım, başımı geriye doğru eğdim ve sadece nefes aldım, nefes aldım, nefes aldım. Aklımı ve mantığımı geri kazanmaya çalıştım.

İstedüğimizi istiyoruz. Bunun bizi mahvedeceğini bilsek bile.

BRYONY

Bu odada bir saniye daha kalamam.

Kurt bana kendimi buraya kilitlememi söyledi—ne zaman önceydi, bir gün mü? Daha mı fazla? Amara beni Caelestis'e uçurmadan önce yemek yememiştim ve aklıma gelen her türlü dikkat dağıtıcı şeyi denedim. Kitapları alıp bir kenara attım. Uykuya dalmaya çalıştım. Tavan boyunca dans eden eter ışığını izledim.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Kulağımı kapıya dayayıp dikkatlice dinliyorum, ama diğer tarafta sadece sessizlik var. Eski yerlerin gece çöken o ürkütücü sessizliği. Bildiğim kadarıyla, kızgınlık ateşi Kurt'u kulenin diğer tarafına, benden olabildiğince uzağa sürüklemiş olabilir.

Midem guruldamaya başladı, hem de ısrarla. Eğer üç gün boyunca burada eriyip gideceğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir.

Kapının kilidini açıp yavaşça aralıyorum. Menteşeler gıcırıyor ve kalbim hızla çarparken duraksıyorum. Hiçbir şey yok. Bu yüzden aceleyle mutfığa iniyorum.

Masa, yarım yamalak hazırlanmış ve terk edilmiş yiyeceklerle dolu bir karmaşa. Peynir tabakları, elma ve armut kaseleri, biraz ekmek. Önce peynir ve ekmeği hızla bitirdim, sonra bir yulaf ezmesi bisküvisi kaptım, üzerine meyve reçeli sürdüm ve iki tane yedim. Her parmağımı

yaladım, o kadar dalgındım ki neden burada olmamam gerektiğini unuttum.

Ta ki hafif bir inilti sessizliği bozana kadar.

Yavaşça dönüyorum. Ve işte orada, kapı aralığını dolduran, çok büyük, çok güzel, tamamen çıplak, çok tahrik olmuş bir tanrı var.

Kurt'un siyah saçları yüzünün etrafına dolanmış. Çerçeveyi sıkıca tutuyor, nefes nefese kalmış. Onu görmekten kendimi alamıyorum; çıplak, kaslı göğsü, karın kaslarının hatları, kalçalarını çerçeveleyen baştan çıkarıcı kaslar. Bakışlarımı aşağıya doğru yönlendiren o çekici V şeklindeki hatlar.

Aman Tanrım.

"Gözlerinizi yukarı kaldırın, Devaliant."

Yanaklarım kızardı ama kendimi zorlayarak onun bakışlarıyla karşılaştım. Bu, alıştığım Kurt değildi. Suikastçı kontrolüne sahip, soğuk ve hesapçı erkek değildi. Bu tanrı, cellattan bile daha ölümcül; en ilkel haline indirgenmiş, keskinliğini yumuşatacak hiçbir nezaketi kalmamış. Bana ormanda vahşi bir hayvan gibi bakıyordu.

Sanki beni canlı canlı yemek istiyor gibi görünüyor.

Hoşuna gidecek gibi görünüyor.

Bir şekilde sesimi buluyorum. "Çok kötü görünüyorsun, Wolf. Uyku sorunun mu var?"

Çenesindeki bir kas seğiriyor, beni duyduğunun tek işareti bu. Hatta tamamen orada olduğunun bile bir göstergesi. "Lanet olası odanda kal"ın neresi anlaşılmadı?" Parmakları kapı çerçevesinde sanki beni yakalama isteğine karşı koyuyormuş gibi kasılıyor.

"Mahkumlara bile yemek veriliyor," diye itiraz ediyorum. "Ben açlıktan ölüyordum."

Kurt yaklaştıkça geri çekiliyorum.

"Açlıktan mı bahsetmek istiyorsun? Açlıktan mı?" Beni masaya doğru sıkıştırıyor, avuç içlerini kalçalarımın iki yanına koyuyor. "Son on altı saattir odamda, sadece elim, kokun ve en sapık fantezilerimle baş başa kaldım."

Keskin bir nefes alıyorum. Zihnimde görüntüler beliriyor. Kurt, çıplak ve ter içinde parıldayan haliyle, o büyük penisini aceleci hareketlerle çalıştırıyor. Boşalırken adımını inliyor.

“Seni kaç kere becerdiğimi hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin,” diye acımasızca devam ediyor. Avucu göğsümün kıvrımına doğru kayıyor. “Altımda uzanmışsın. Masamın üzerine eğilmişsin. Duvara zincirlenmişsin ve penisim derinlere gömülmüş. Bu kulenin tamamı senin kokunla dolu ve bu beni delirtiyor. Seni elde etme arzusundan başka hiçbir şey düşünemiyorum. İşte bu, Devaliant, açlıktır.”

Eli enseme kavradı ve içimde uzun zamandır gömülü olan bir içgüdü bana gevşememi, kaçmamı, burada durup dişlerini tüm hassas bölgelerime bu kadar yaklaştırmasına izin vermemekten başka her şeyi yapmamı haykırdı. Çünkü Kurt bir silahtır ve o acımasız ellerin neler yapabileceğini gördüm.

Onun, hiçbir şey kalmayana kadar almaya, almaya ve almaya devam etmek istediğinden kör bir şekilde eminim.

Belki de bunu istiyorum.

Kurtun başı öne eğildi ve aralanmış dudaklarının sürtünmesini hissettim. Boynuma sokuldu, beni içine çekerken alçak, aç bir ses çıkardı. Vahşi bir yaratık olduğu için beni kokladı.

“İşte olacaklar,” diyor. “Geriye doğru yürüyeceksin. Yavaşça. Gözlerin bende olacak, ani hareketler yapmayacaksın. Koşma ve asla sırtını dönme, yoksa kovalama içgüdüsünü görmezden gelmek imkansız olacak.”

Üşüyorum.

"Ve sakın," diye mırıldandı, "eğer ısırarak istemiyorsan bu güzel boğazını bana bir daha açma."

Sessizliğin içinde yalnızca nefes alışverişimizin hırıltısı var. Ve her ortak nefes verişimizde tek bir gerçek kristalleşiyor.

Beni istiyor. Soyut bir şekilde değil, yaratıkları birbirini parçalamaya iten türden şiddetli bir ihtiyaçla. Bu, vücudunun her çizgisinde, göğsünün dengesiz iniş çıkışlarında, yumruklarının sıkılışında yazılı. Caelestis'te bana "benim" demişti.

Burada gücü elinde bulunduran benim. Benim.

"Peki, ne yapardın?" diye soruyorum arkamdaki bal kabını alırken. "Boğazımı açıp dişlerini yalvararak isteseydim?"

Parmaklarımı yapışkan, tatlı şuruba batırıyorum. Yavaşça, çok yavaşça, onun hareketi takip etmesine izin veriyorum. Elimle dudaklarımı okşayıp dilimi parmaklarımın üzerinde uzun, yavaş bir yalama hareketiyle gezdirirken, ağzından kısık bir hırıltı çıkıyor.

Bana söylendiğine göre, tahrik olmuş tanrılar tamamen en ilkel arzularının etkisi altındadır. Yoluna çıkan her aptalı tüketen ve yakıp kül eden bir cehennemdir bu.

Ama yok etme isteğime engel olamıyorum.

"Ne yapıyorsun sen, bu pervasız yaratık?" diye hırıldadı.

Gözlerine bakarak balın son damlasının tadını çıkarıyorum. "Hareket. Karşı hamle. Oyunumuz bu değil mi zaten? Ben sadece senin eğlenmen olma rolüme bürünüyorum."

"Beni çok dikkatlice dinle," diyor, yaklaşarak. "Ben iyi bir erkek değilim. Ve pişman olacağın bir şey yapmadan önce bunu anlamaman gerekiyor. Zorlamaya devam edersen, seni yere serip mahvedeceğim."

Neredeyse eminim ki bunu yapacak. Beni yere serip yiyip bitirecek. Ve ben de izin verirdim. Bana tecavüz etmesine, beni ısırmasına, ellerini her yerime sürmesine ve ne isterse yapmasına izin verirdim.

Kurt hafif bir iniltiyle gözlerini kapattı. "Şu gömleğin altında başka bir şey giymiyorsun, değil mi?"

Nefesim kesildi. "Nasıl yapabilirsin—"

"Rut her şeyi en üst seviyeye çıkarıyor. Yani aklından geçen o iğrenç şeyleri bırak. Çünkü ne kadar ıslak olduğunu kokusundan anlıyorum ve bu da seni bu masanın üzerine yatırıp sunduğun şeyi almamam için tüm nedenleri hatırlamamı çok zorlaştırıyor."

"Beni masanın üzerine kaldır ve benimle birlikte ol," demek istiyorum.

Geri çekilip elini yüzüne sürdü. "Bu, kesinlikle pişman olacağım nadir bir öz kontrol anı. Hemen odana git, derini sana bırakacağım."

Kurt, dağılmanın eşiğinde. Zar zor dizginlenmiş ve saldırma, ele geçirme, fethetme ve tüketme ihtiyacıyla titreyiyor.

Kanatlarını ona değdirmemeye dikkat ederek, kemerli geçide doğru ilerlerken yanından sessizce geçtim. Söylediği gibi gözlerimi ondan ayırmadım, asla sırtımı dönmedim.

Ama kapıya vardığımda içimde bir şey kıpırdanıyor. İsyankar bir şey. Çünkü kontrolü ele geçirmeye çalışan bu tanrıya bakarken, dikkatli olmak istemediğimi fark ediyorum. Kontrol edilmek istemiyorum. Küçük, sessiz ve beni yok etmeyi amaçlayan bir dünyada ayak uçlarımda yürümekten bıktım.

Ben de dişlerimi göstererek gülümsüyorum. Kurt'un göz bebekleri büyüyor, kontrolü bir santim daha azalıyor.

"Devaliant," diye homurdanıyor. "Yapma."

Arkamı dönüp koşmaya başladım.

Bir kalp atışı. İki. Üç. Sonra kovalamacanın gürleyen korusu. Kurt'un ayak sesleri arkamdan yankılanıyor, kanatlarının çırpınışı havayı alt üst ediyor.

Yavaşlamıyorum. Gücü havayı yakıp kavursa ve omurgamı apaçık okşasa bile. Hayır, beni bu kadar kolay alt edemez. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak hızla çıkıyorum ve Kurt'un kükremesini duyduğumda damarlarımda vahşi ve şiddetli bir şey yanıyor.

Bu kovalamaca, içimde var olduğunu bilmediğim, şarkı söyleyen, pençeleyen ve beni harekete geçiren ilkel bir ihtiyacı karşılıyor. Beni kulenin daha yüksek katlarına doğru çekiyor. Onu kovalamaya itiyor. Çünkü onu tam da böyle istiyorum—vahşi, yırtıcı ve bana susamış. Ayak sesleri şimdi daha yakın, tüm o güç tenimde kayıyor, sanki beni hazırlıyor. Beni ıslatıyor.

Bir kol belime dolanıp beni sert bir bedene doğru geriye çekiyor.

Kurt yüzünü omzumun kıvrımına yasladı. "Bu," diye mırıldandı, "akıllıca değildi."

"Öyle miydi?"

"Hım. Sabahleyin benim kim olduğumu hatırlayınca pişman olacaksın."

"Hayatımın en büyük hatası olacaksın," diye kabul ediyorum. "Ama şu an umurumda değil. Buna değsin."

"O halde—"

Acımasızca bir çekişle iç çamaşırlarımı yırtıp attı, beni çıplak ve nefes nefese bıraktı. Beni yüzüstü salondaki masaya itti.

"Dur. Ve masaya sıkıca tutun." Beni yerimde sabitlemek için avucunu belime yaydığı anda tüm sinir uçlarım canlandı. "Böyle

olacağını tahmin etmeliydim. Aramızdaki tüm o özlem, karmaşık bir sonla bitecekti.”

Parmaklarımı masanın kenarına doladım, o arayış içindeki parmakların daha aşağıya inmesini, bacaklarımı ayırmasını bekledim. Ama Kurt sadece kalçamı hafifçe azarlarcasına sıktı.

“Oynamaya başlamadan önce bir temel kural belirlememiz gerekiyor. Eğer beni durduracak bir kelime seçmek zorunda kalsaydın, o kelimeyi söylediğin sırada bu bedene ne kadar sapıkça, ne kadar iğrenç şeyler yapıyor olursam olayım...” Diğer eli bacağımı aşağı doğru kaydırıyor, ardında tüylerimi diken diken ediyor. “Ne olurdu?”

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm vücudum titredi. Sesimi tekrar bulmak için tüm dikkatimi toplamam gerekti. “Neden?”

“Çünkü dün Caelestis’te kendini tehlikeye attın.” Avucu daha ısrarla kalçama bastırıyor. “Bu, cezalandırıcı bir ruh halinde olduğum anlamına geliyor. Bana bir şey söyleme, yoksa senin için yolacağım.”

Beni sakinleştirecek, kokusuna, sıcaklığına, çıplak tenimde kayan büyüsunün titreşimli enerjisine kapılmamı engelleyecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

“İşkah,” diye mırıldanıyorum. Libya dilinde dur anlamına gelen komut. Dur.

Üzerime eğilip çenemi ısırıldı. “Ya o güzel ağzın meşgulse?”

“İki dokunuş. Her yerde.”

“Diğer emirlerinizi unutmayın. Masaya sıkıca tutunun ve kıpırdamayın.”

En akıllıca olan, ilişkiden kopmak olurdu. Odamıza kaçmak, aramızdaki tüm kilitleri açmak ve çok ihtiyaç duyulan mesafeyi sağlamak. Ama kaburgalarımın arkasındaki vahşi şey özgürlük için uluyor. Onun kokusunda yuvarlanmak, keskin kenarlarını kan akıtana kadar yalamak istiyor. Ben de o canavarı ısırana kadar dürtmek istiyorum. O demir gibi sağlam disiplin kırıldığında diğer tarafında neyin yaşadığını görmek istiyorum.

“Caelestis’e yaptığım yolculuk benim için işe yarıyor gibi görünüyor,” diyorum. “Eğer ödülüm buysa, belki de sana daha sık meydan okumalıyım—”

Omuzumla boynumun birleşim yerini ısıyor. Aniden gelen acı-haz karışımıyla ağızımdan bir tıslama sesi çıkıyor. Şöyle bir sahne hayal ediyorum: eğilmiş ve bir adak gibi yayılmış halde.

“Hak edilen ödüller daha tatlıdır.” Sesi kulağıma hoş bir mırıltı gibi geliyor. “Sözünü hatırlat ki karışıklık olmasın.”

“İşah,” diye fısıldıyorum.

Göğsünden hoşnut bir mırıltı yankılanıyor, birbirimize yaslandığımız tüm noktalarda titreşiyor. Sonra beni masaya daha da sıkıca bastırırken avucunu kalçamın kıvrımı üzerinde gezdiriyor.

Nefesimi tutuyorum.

Avucunun tenime ilk çarpması tatlı, yakıcı bir şok etkisi yarattı. Beni öne doğru savurdu, boğazımda boğuk bir ses çıktı. Sonra bir tane daha vurdu. Şap. Bir tane daha. Beni sertçe dövdü, sinir uçlarımı alevlendirdi, derimin altında bir yangın başlattı. Tatlı-keskin darbeler beni gittikçe daha da sıkıştırdı, bir uçuşuma doğru itti.

“Kızgınlık döneminde bir tanrıya meydan okumak aptallıktır,” diyor. Diğer eliyle beni acımasızca bastırıyor, boyun eğmem için sessiz bir emir veriyor. Kabul et ve hoşuna gitsin. Kalçama tekrar vuruyor. “İtaat dersini hak ediyor.”

Şimdi nefes nefese kaldım. "Bu... Bu benim dersim değil mi?"

Kurt öne doğru eğildi, beni masa ve vücudu arasında daha da sıkıştırdı. Ereksiyonu bana baskı yaptı. "Ah, düşmanım," diye mırıldandı parmakları bacaklarımın arasına girerken. "Bu ısınma. Seni cezalandırırken bu kadar ıslak olmamalısın."

“Bu... bu, yapmayacağınız anlamına mı geliyor—”

“Seni becereceğim. Bu hiç de şüphe götürmeyen bir şeydi.” Bu iğrenç vaadini, parmağını içime sokarak pekiştirdi. Nefesim kesildi, tırnaklarım masaya saplandı. “Önce küçük bir oyun oynayacağız.”

Düşünmekte bile zorlanıyorum. "Ne tür bir oyun?"

"Basit." Dudaklarını çeneme doğru kaydırıp kulağıma fısıldadı, "Sen kaç, ben avlanayım."

Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben de sert bir çığlıkla ona doğru kıvrılıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

“Benden kaçmak için Amara’nın sana öğrettiği her numarayı kullanacaksın.” Sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi, beni rahat bir şekilde kaydırarak geçiyor. “Tüm o eğitim? Artık kullanma zamanı.”

"Tüzük?"

“Birinci kural. Çıplak kalacaksınız.”

Bir parmağını daha ekliyor, şimdi daha sertçe itiyor. Kalçalarım onun elini takip ediyor, zevkin peşinden koşuyor. Boşalmanın peşinden.

“İkinci kural,” diye devam ediyor. “Eğer işi çok kolaylaştırırsan, benden hiçbir şey alamazsın. Ne ağız, ne penis. Bu gece sadece kendi elin. Seni bulmam ne kadar uzun sürerse, bulduğumda o kadar sert sikeceğim.” Bu iğrenç vaadini, bana sürtünerek, her sert santimini hissetmemi sağlayarak, yavaşça pekiştiriyor. “Sonuncusu. Seni yakaladığımda –ve seni yakalayacağım– yalvarma yok. Merhamet yok. Çok fazla olursa, pes edersin. Bana bir kez daha söz ver ki her şeyin yolunda olduğundan emin olayım.”

“İşka.”

“Güzel. Beş dakikan var. Sonra peşinden geleceğim.” Geri çekilip son bir kez popoma vurdu. “Kaç, Devaliant.”

BRYONY

Ciğerlerim yanarken bahçeye fırladım.

Aethertide, gökyüzünü çivit mavisi, zümrüt yeşili ve koyu mor şeritlerle boyuyor. Titreyen renklerin arasında, yıldızlar parıldayan çizgiler halinde yere yağıyor ve ben güllerin arasında koşarken zemini aydınlatıyor.

Karanlıkta bir dal kırılıyor.

Bok.

Kurt Kulesi'ni çevreleyen ağaçların arasına hızla dalıyorum, çıplak ayaklarım orman zeminindeki her sivri şeye takılıyor ama yavaşlamıyorum ya da sendelemiyorum. Acıyı derine gömmeyi öğrendim.

"Yere yat," diye yankılanıyor Amara'nın sesi kafamda. "Adımlarına dikkat et."

Daha karanlık, aç bir ses: Daha hızlı koş. Onu bunun için uğraştır.

Aether ışığı ormanı mavi ve yeşil tonlarında boyuyor, yolumu aydınlatacak kadar parlak. Bundan başka hiçbir şey yok: kalbimin gümbür gümbür atışı, kovalamaca, Kurt'un beni avladığını bilmek. Rüzgar başımın üzerindeki dalları kıpırdatıyor. Sonra...

Çatırtı.

Ses solumdan geliyor. Eskisinden daha yakın. Benimle dalga mı geçiyor? Beni çoktan yakaladı mı?

Daha da zorluyorum. Beni bulduğunda açlıktan bitmiş, aklını kaybetmiş olmasını istiyorum. Haftalardır bu oyunu oynuyoruz. İtme, çekme, alay etme, dalga geçme. Beni iyileştirdiği anlardaki dokunuşları, öpüşmelerimiz, içimdeki parmakları—her gün bizi doğru kıvılcımı bekleyen odun parçaları gibi bu noktaya doğru götürüyor. Amacım onu paramparça etmek ve açlığın hakkını almasını sağlamak.

Öpüşürken ağzının tadının şiddet gibi olmasını istiyorum.

Ne zamandır koşuyorum şimdi? Dakikalar mı? Saatler mi? Kanat hışırtısıyla gölgelere kaç kez karıştığımı saymayı bıraktım. Ondan kaçıyorum, onu reddediyorum, onu kışkırtıyorum.

Seni bulmam ne kadar uzun sürerse, bulduğumda da o kadar sert sikişirim.

Bu yüzden onu bunun için çalıştırıyorum.

Geçen her dakika içimdeki ateşi daha da körüklüyor. İlkel bir şey bu. Hayvansal bir şey. Fethedilmek istiyor. Gece yarısı bacaklarımın arasında elim varken hayal ettiğim şekilde Kurt'a nihayet sahip olmak istiyor.

İskelet gibi dalların arasından, kayalık bir çıkıntı saklanmak için uygun bir yer vaat ediyor. Kayaların üzerinden tırmanıyorum, gevşek molozlar aşınmış ayaklarımı acıtıyor, kendimi çıkıntının üzerinden yukarı çekiyorum—

Ve dondurun.

Çünkü o burada.

Kurt yere çömelmiş durumda. Gözleri neredeyse siyah, sadece genişlemiş göz bebeklerinin etrafında ince bir altın halka var. Kanatları arkasında kavis çizerek eter ışığında parıldıyor.

"Seni buldum," diye hırladı. Bana doğru atıldı, parmakları boğazımı kavradı. "Beni peşinden koşturmaktan, beni bu kadar sinirlendirmekten zevk aldın mı?"

Dişlerimi gösteriyorum. "Hâlâ bunu hak etmedin."

"Acımasız kız." Elini biraz daha sıktı. "Seni mahvedeceğim."

Onun kollarından kurtulup atıldım. Hiç düşünmeden, hiç tereddüt etmeden, sadece bedenim onun bedeniyle çarpıştı, onun beni işaretlediği gibi onu da işaretlemek için çılgınca bir istekle. Isırmak ve

tırmalamak için. Ama zaferimin tadını çıkaramadan, ağzı benimkine yapıştı.

Bu, bir öpücük şeklinde bir yok oluş. Kurt, benim vahşetime kendi vahşetiyle karşılık veriyor, nefesimi ve aklımı alıyor, ta ki onun tadında boğulana kadar. Dudaklarından ve acı veren kavrayışının baskısından başka hiçbir şey yok.

"Teslim ol," diyor.

Hayır. Eğer bu gece beni fethetmek istiyorsa, bu ayrıcalık için onu kan içinde bırakacağım.

Onu morartacak, acıtacak kadar sert öpüyorum. Dişlerim alt dudağına batıyor, benim için kanıyor. İçinden bir inilti yükseliyor ama durmuyor. Beni öpmeye, almaya, beni boyun eğdirmeye çalışmaya devam ediyor.

Ama ben bunu istemiyorum. Bu gece aç olmak istiyorum. Hayvan gibi. Vahşi. Onu tamamen ele geçirmek istiyorum.

Saçlarından bir tutam yakalayıp başını geriye doğru çekiyorum ve dişlerimi boynu ile omzunun birleştiği yere saplıyorum. Derisini yırtacak kadar sert. Ona hissettirecek, beni yakalamış olabileceğini ama av olmadığımı hatırlatacak kadar sert.

"Kahretsin," diye fısıldadı saygıyla. "Bunu tekrar yap."

Öyle yapıyorum. Bu sefer daha sert ısıriyorum, kanının bakır tuzu tadını çıkarıyorum. Vücudunun benimkine karşı nasıl gerildiğini hissediyorum.

Zaferim kısa sürdü. Kolunu belime doladı ve bizi döndürerek beni kaya duvarına doğru itti. Ellerim taşa çarptı. Avuç içi kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni yere sabitledi, sözsüz bir şekilde teslim olmamın, boyun eğmemin zamanının geldiğini söyledi. Ve ben tuzağa düştüm. Açıkta kaldım. Her parçam onun her parçasına yapışmış durumda.

Bacaklarınızı açın.

İçimdeki bir parça hâlâ onunla kavga etmek istiyor. Kımıldamıyorum.

Parmakları saçlarımın arasına daldı ve sertçe çekti. "Dağıt saçlarını dedim."

Bu sefer itaat ediyorum. Bacaklarımı iyice açarken soğuk hava iç uyluklarıma değıyor.

Kurt'un eli bacaklarımla arasına kayd ve parmaklarını içime sokarken hafif bir inilti çıkardı. "Bu koşmaktan mı? Yoksa vajinan benim için her zaman bu kadar mı ıslak?"

Başımı çevirip çenesini acıtacak kadar sertçe ısırđım. "Sus ve benimle seviş."

"İşte benim kızım," diyor hafif bir kahkahayla, parmaklarını dışarı çekerek.

Sonra penisini hizalayıp içime soktu, nefesimi kesti. Çok acıdı, çok hızlı bir şekilde. Ama bunu istiyordum.

Kurt donakalır, vücudundaki her kas kaskatı kesilir. "Devaliant..." Sesi değışir, yumuşar. "Sen—"

"Durmak."

Onun acımasına ihtiyacım yok. Bunu daha önce hiç yapmadığımı umursamasını istemiyorum. şu anda vahşi tanrıyı istiyorum. Bu yüzden ona karşı koyuyorum, onu daha derine çekiyorum, hareket etmeye zorluyorum. Kendimi hazırlarken tırnaklarım kayaya sürtünüyor.

"Beni mahvedeceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" Omzumu çevirip gözlerine baktım. "Öyleyse beni mahvet."

Gözleri karardı. Sonra elleri kalçalarıma moraracak kadar sertçe kenetlendi ve geri çekilirken sadece ucu beni açarak geriye doğru uzandı.

"Avuç içlerinizi kayanın üzerine düz bir şekilde koyun," diye emretti.

Kendimi hazırlayarak itaat ediyorum.

Kurt sertçe içime giriyor, bu kuvvet beni ayak parmaklarımla ucuna kaldırıyor. Beni ele geçirme biçiminde nazik hiçbir şey yok. Dikkatli hiçbir şey yok. Sadece penisinin acı veren gerilmesi, çok fazla ama yetersiz olmanın tatlı-keskin kenarı. Sadece hırıldayan bir ihtiyaç ve birbirlerinin dişlerini öğrenen iki yaratığın çılđın birleşmesi. Artık ben ben değılim—sadece onunum. Derimde karanlık ve aç bir şey yaşıyor.

Elleri beni sıkıca kavradı, kalçalarının her acımasız hareketine karşılık vermem için beni geriye doğru çekti. Sanki beni kullanıyor, beni kendi ihtiyaçlarına göre şekillendiriyor, istediğini sormadan alıyor. Ama ben ona söylememiş miydim? Bu bizi eşit kılmıyor mu? Çünkü ben de onu kullanıyorum?

Eğer durursa ölebilirim diye düşünüyorum.

Bu bir kirlenme. Kutsal değerlere saygısızlık. Öyle keskin bir zevk ki nefes alamıyorum, düşünemiyorum, damarlarımda dolaşan zevkten başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kurtuluş tam da ulaşamayacağım bir mesafede. O sıcaklık dalgası, geceleri yatağında yalnız başıma kovaladığım, ellerimin yerine onun ellerini hayal ettiğim şey. Neredeyse, neredeyse, neredeyse—

“Daha zor,” diyorum.

Sesim bana aitmiş gibi bile gelmiyor ama önemli değil. Çünkü bunu yarın hissetmem gerekiyor. Bir kez olsun dikkatli olmadığımı, akıllı davranmadığımı, sadece istediğimi aldığımı hatırlamam gerekiyor.

Dişleri omzuma değiyor—nazıkçe değil, rica etmeden. Vuruşları keskinleşiyor, beni daha derine, daha hızlı beceriyor, acıtıp acıtmadığına aldırış etmiyor. Yarın parmaklarının bana saplandığı yerlerde morluklar olacak, ama ben onların orada olmasını istiyorum. Onlara ihtiyacım var.

Hepsini hak ederek kazandım.

Daha sertçe içeri itiyor, temposu acımasız. Beni geriyor, dolduruyor. Çok derine itiyor. "Hiçbir fikrin yok," diye nefes nefese, hırıltılı bir sesle, "bunu kaç kere düşündüğümü. O güzelliği mahvetmeyi. Seni becerirken nasıl göründüğünü görmeyi."

“Peki ben nasıl görünüyorum?”

Kulağıma usulca fısıldadı, "Senden başka biri olsaydın, yanımda tutabileceğim birine benziyorsun."

Her şeyi hissediyorum. Vücudunun sıcaklığını, baharatlı kokusunu, kalçalarının sert çarpma sesini. Yıldızlar gökyüzünde süzülüyor ve ışıkları tenine, benim tenime, birleştığımız yerlere vuruyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki canım acıyor. Sanki birazcık bile gevşetse, yok olacağım.

Ben de ona istediğini veriyorum.

Bıraktım.

Haz, şiddetli ve ani bir şekilde içimi alt üst ediyor. Başımı yıldızlara doğru kaldırıp kurtuluşumu haykırıyorum. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Sadece Kurt'un bedeninin yoğun sıcaklığı beni boğulmaktan, düşmekten alıkoyuyor. Tırnaklarım kayaya sürtünüyor, kırılıyor, kanıyor. Umurumda değil.

“Evander.”

Parmakları kalçalarımına saplanırken, ritmi bozulmuş bir şekilde son bir kez daha bana sertçe girdi. Bir küfür savurarak elini başımın yanındaki kayaya vurdu ve yumruğunun altında parçaladı. Boşalmasının sıcaklığı bacaklarımın arasında yakıcı bir his bıraktı. Birkaç sığ itmeden sonra hareketsiz kaldı ve vücudunu benimkinin üzerine kıvırdı.

Bir dakika boyunca, nefes alışverişimizden başka hiçbir şey yoktu; benimki düzensiz, onunkisi derin. Sanki ikimiz de boğuluyorduk.

Kurt'un alnı kürek kemiklerimin arasına yaslanmış, avuç içleri yanlarıma nazikçe dokunuyordu. Bu dinginliğin tadını çıkarıyordum, daha önce hiç bilmediğim yerlerde tatlı bir acı filizleniyordu.

"Bryony," diye fısıldıyor.

Adım bir dua gibi, bir yemin gibi gelmemeliydi. Ama geliyor ve içimde bir şeyleri yerinden oynatıyor; kontrol altına alınamayacak kadar büyük, ciğerlerime baskı yapan bir duygu. Kırılğanlık gibi, dehşet gibi, tüm yumuşaklığına hasret kalmış parlak, kırılğan bir şey gibi geliyor. Nefes aldığımda aniden acıyor, o ışık genişliyor ve genişliyor, sanki bir yıldız yutmuşum gibi; çok fazla, çok büyük, içten içe beni yakıyor.

Bunu ortadan kaldırmak istiyorum.

Ama düşmenin şöyle bir özelliği var: Yere yarı yolda düşene kadar hasarı düşünmüyorsunuz.

“Hey.” Beni döndürüyor, altın halkalı gözleri yüzümü inceliyor. “İyi misin?”

Parmak uçlarının her dokunuşu bir itiraf, bir sahiplenme. Sanki zaten her zerrem bana sahip değilmiş gibi. Sanki bu his hala göğsümde

yanmıyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, yüz ifademi sakın ve tarafsız tutmaya çalışıyorum. Konuşursam, geri alamayacağım bir şey söyleyeceğimi düşünüyorum. Mesela, "Beni yanında tut." gibi.

"Üşüyor musun?" diye soruyor, kollarımı okşayarak.

Tekrar başımı salladım.

Sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi çenesini oynatıyor. "Seni geri getirelim," diye mırıldanıyor, beni kollarına alıp kanatlarını açarken.

Avluya indiğimizde, beni yere indireceğini bekliyordum. Ama indirmede.

"Önce banyo," diyor. "Sonra yatağıma."

Neredeyse itiraz edecektim. Ona acımasız bir dille, az önce paylaştıklarımızın hiçbir şeyi değiştirmedeğini, dün olduğu gibi şimdi de bana hakkı olmadığını hatırlatacaktım. Vahşi bir tanrı tarafından aklımı başımdan alacak şekilde becerilmek mi? Mükemmel bir karar. Gelecekteki celladımın yatağında çıplak bir şekilde geceyi geçirmek mi? Kabul etmeye hazır olmadığım bir delilik seviyesi.

Yine de, üzerim kirli, her yerim ağrıyor ve bitkinim. Temizlenmem lazım.

Gözlerimi kapatıp onun beni koridorlardan odasına taşımasına izin verdim. Yatak odası tam hayal ettiğim gibiydi, ama aynı zamanda hiç de öyle değildi. Yüksek pencerelerden içeri giren eter ışığı, siyah çarşafli devasa dört direkli yatağı aydınlatıyordu. Yatağın ötesinde, kitap yığınlarıyla kaplı, rahat görünümlü koyu renk deri bir koltuk vardı. Kırmızı güller, karanlıkta bile hâlâ açık ve çiçek açmış halde, duvarlarının ve tavanının neredeyse her santimetrekaresini kaplamıştı.

Kurt bana etrafımı algılama fırsatı vermiyor. Beni doğrudan bitişikteki banyo odasına taşıyor ve kanatlarının sığabileceği kadar büyük, çukur bir küvetin yanına ayaklarımın üzerine bırakıyor.

Küveti doldurup birkaç şişe toplarken sudan buhar yükseliyor. Açık havada çıplak geçirdiğim onca zamandan sonra üşümüş olan tenimi sıcaklık yalıyor.

İkimizi de yavaşça içeri sokuyor, beni bacaklarının arasına yerleştiriyor. Çiçek kokulu buhar etrafımı sararken başımı geriye doğru eğip iç çekiyorum. Parmakları saçlarımın arasından geçerken, karışıklığı şaşırtıcı bir özenle çözdüğünde bir ürperti geçiyor içimden.

"Fazla mı?" diye soruyor.

"Hayır." Göğüs kafesimde zonklayan duyguları bastırmaya çalışarak kıpırdandım. "Sadece yeni."

"Arkanıza yaslanın. Bırakın ben sizinle ilgileneyim."

Ben de öyle yapıyorum. Sabunu köpürtüyor ve avuç içlerini sırtımın üzerinde gezdiriyor. Dikkatli bir şekilde ilgileniyor, sanki bu nadir, yumuşak anımda beni ezberlemeye çalışıyor. Tüm yaralarımı kaydediyor. Gücü bana ulaşıyor, tenimde kayıyor ve ellerinin bıraktığı morlukları, koşu sırasında dalların derime saplandığı yerleri, avuç içlerimdeki kesikleri, yaralı ayaklarımı iyileştiriyor. Rahatlatıcı. Yatıştırıcı.

Elini iç uyluklarıma uzatıyor ve ben geriliyorum, kendimi hazırlıyorum. Nazik elleriyle açtığı çatlakları onarmaya hazırlanıyorum.

"Kolay. Bu sadece..." Nefesini veriyor ve sesi garip bir şekilde titrek çıkıyor. "Bu seni tekrar sinirlendirmekle ilgili değil. Sadece seni temizlemek ve iyi olduğundan emin olmakla ilgili."

Nefesimi tutarak bacaklarımı açtım.

Kurt, elini iç uyluklarım boyunca kaydırıyor ve parmaklarını vajinamda nazikçe gezdirirken, acıyı dindiren büyüyle bir iniltiyi bastırıyorum, sonra geri çekiliyor. Avuç içleri dairesel hareketlerle tenimi okşuyor. Bana karşı çok dikkatli, neredeyse saygılı bir şekilde göğüslerimi, karnımı yıkıyor. Parmaklarının hareketlerinde hiçbir talep, hiçbir baştan çıkarma yok. Bana özen gösterme eyleminin ötesinde hiçbir niyet yok.

Dayanılmaz. Aramızda şefkatin yeri yok. Uzaklaşmalı, kendimi zırhlamalıyım. Ama başımı yana eğip yüzüne baktığımda, kelimeler soluyor. Bakışlarımız buluşuyor ve birbirine kenetleniyor. Başparmağının ucu alt dudağımı buluyor, ağzım bir iç çekişle açılana kadar çekiyor. Karmaşık bir şey yüzünde bir büküm oluşturuyor.

"Çok sessizsin," diyor. Neredeyse tereddüt ediyor gibi. "Seni incittim mi?"

"İstediğimden fazlası değil."

Kurt'un gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "O zaman kafanın içinde neler oluyor? Bunun korkunç bir fikir olduğuna kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun? Seni o kayaya yaslamadan önce 'ışkah' demen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Şunu düşünüyordum da, bu kadar tehlikeli biri için çok fazla yumuşak kalplisin."

"Sadece senin için." Alnımdaki nemli saçları okşadı ve yanağımı avuçladı. "Çiftleşme heyecanının getirdiği geçici bir delilik."

"Hepsi bu kadar mı?"

Başka ne olabilirdi ki?

Bunun için bir cevabım yok. Vermeye de niyetim yok.

Dudakları benimkini buluyor, öpüşme dudakların ve dilin yavaş ve sakın bir şekilde kaymasıyla gerçekleşiyor. Yoğun ve baş döndürücü. Daha önce beni sahiplendiği halinden çok farklı; o zamanlar şiddet ve umutsuzluk dolu bir öpüştü.

Sonunda başını kaldırdığında, başım dönüyordu. Onun dokunuşu ve tadıyla sarhoş olmuşum.

"Böyle olduğunda," diye fısıldıyorum, "kendime bunu hatırlatmam gerekiyor."

"Kendine neyi hatırlatacaksın?"

"Sizler, kırılan insan kalplerine sahip ölümlü kadınlar için çok tehlikelisiniz."

"O zaman bu ölümlü kadının duygulara kapılmayacak kadar zeki olması iyi bir şey." Başını eğdi, dudakları şakağıma kelimeleri şekillendirdi. "Çok fazla düşünmeyi bırak, Devaliant. Bu sana uygun değil."

"Bu..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bu incelik. Bu sadece biyolojik sürecin bir parçası mı? Partnerinizi kırıdıktan sonra onu teselli etmek mi?"

"Çiftleşme isteği dalgalar halinde gelir. Bu arada, bana söylemeden bakire olduğunu öğrendiğim insana bakım yapmak için zaman ayırıyorum."

Belirsiz bir ses tonuyla karşılık veriyorum ama gerçek bir yanıt sunmuyorum.

Israr etmiyor, sadece vücudumu saygılı bir şekilde keşfetmeye devam ediyor. Parmaklarını kaburgalarımın üzerinde, yukarı aşağı gezdiriyor, uykum gelene kadar okşuyor.

Alnımdan öperek uzandı ve küvetin kenarındaki şişe koleksiyonundan küçük bir cam şişe aldı. "Bunu tamamen iç," dedi ve şişeyi elime tutuşturdu.

Kapağını açıp kokluyorum. Kokusu tıbbi bir koku ama çok yoğun değil. "Bu ne?"

"Tanrıların ve insanların çocuk sahibi olması nadirdir, ancak biyolojik olarak uyumluyuz. Bu da hamileliği önler."

Ah. Şişenin tamamını içtim ve kenara koydum. "Teşekkür ederim."

Saçlarımı okşamaya ve yüzümden geriye doğru itmeye devam ediyor. "Aethertide'ın geri kalanında benimle olacak mısın? Hayır diyebilirsin."

Sınırlarımı yeniden belirlemeye, duvarlarımı örmeye ve odama dönmeye hazırdım. Ama bana dokunuş şekli, benimle konuşma şekli o kadar özenli ki, kendimi bırakmaya hazır değilim. Birisi bana en son ne zaman böyle özen göstermişti? Bana özgürce davranmama izin vermişti?

"Evet." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Bana tekrar ihtiyacın var mı?"

Ensemde gülümsemesini hissediyorum. Nefes alışverişi heyecanla hızlanıyor. "Birkaç dakika sonra. Ve ondan sonra tekrar. İkimiz de hareket edemez hale gelene kadar."

Kurt beni yeterince temiz bulduğunda, beni kuruluyor ve yatağına yatırıyor. Yanıma kayarken yatak hafifçe çöküyor.

O bana güven, sığınak gibi geliyor. Ben ise, beni öldürecek olan tanrıya karşı hissetmemem gereken karmaşık duygular yumağını sorgulayamayacak kadar gergin ve cinsel açıdan aptalım.

Bu yüzden beni altına alıp dizini bacaklarıma bastırarak bacaklarımı açtığında, ona izin veriyorum.

Benimle zamanını iyi kullanıyor, her iç çekişimi ve iniltimi uzatıyor. İçime girerken tenime morluklar bırakıyor, güzelce, derinden ve

yavaşça, sanki bu sefer beni zevkle yiyormuş gibi. Kendimi bu bulanık zevke kaptırıyorum. Tenime fısıldadığı müstehcen sözlerle, bacaklarımın arasında oluşan tatlı acıya.

O, tepkilerimi haritalandırıyor; nefesimdeki her takılmayı, omurgamın çaresizce bükülmesini. Ve benden son damla coşkuyu da sıkıp çıkardıktan sonra, beni kucağına çekiyor ve her şeye yeniden başlıyor. Bu çok fazla. Ama yine de yeterli değil.

Sonunda beni üzerine çektiğinde, bitkin ve tatmin olmuş bir halde, "Aethertide sırasında ben Evander'ım," diyor.

"Sadece Aethertide mı?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor, kalbi kulağımın dibinde gümbür gümbür atıyor. "Sadece Aethertide," diyor çok yumuşak bir sesle.

Bunu yaşamak için birkaç gün. Sanki bu basit bir şeymiş gibi davranmak. Ben bir Devaliant değilim ve o da benim celladım değil.

Sen, sen olmasaydın başkası olsaydın, yanımda tutabileceğim birine benziyorsun.

"O zaman ben Bryony'yim," diye fısıldayarak karşılık veriyorum.

Gözlerini kapatıp beni kendine daha da yaklaştırdı. "İyi geceler, Bryony."

EVANDER

Uyandığımda araflar soğuktu.

Tabii ki, Bryony ateş düşer düşmez kaçtı ve ben de uyuyakaldım. Kim onu suçlayabilirdi ki? Bütün gece onunla seviştim, ona hakkım olmayan şekillerde dokundum, yarı deli sayıklamalarım içinde çok fazla şey söyledim.

Sen, yanımda tutmak isteyeceğim birine benziyorsun.

Ve onun tekrar altımda olmasına ihtiyacım var.

Onun kokusu beni bahçelere çekiyor. Yıldızlar gökyüzüne ışık saçıyor, eter ışığı her şeyi turkuaz tonlarına boyuyor. Binlerce yıldız yağmur gibi yağıyor.

Tenim şu an çok sıcak. Rahatlamanın ardından gelen kızgınlık ateşi damarlarımda yakıcı bir şekilde akıyor, amansız bir davul sesi gibi: İhtiyaç, istek, alma. İhtiyaç, istek, alma. Her şeyi bastırıyor.

Yolun yarısında onun kokusu beni yakalıyor—yasemin ve koyu baharat, seksin izleri. Büyüm onun tenine işlemiş durumda. Azgınlık beni ele geçirdiğinde her şey ilkel oluyor ve dün gece onu baştan aşağı işaretlemek istedim. Onu kendime ait ilan etmek istedim.

Köşeyi dönüp duruyorum.

Yıkılmakta olan bir duvarın üzerinde oturuyor, bir bacağı kenardan sarkıyor, diğeri altına kıvrılmış. Giydiğı incecik elbise

neredeyse işe yaramaz. Boğazındaki ısırık izlerini ve köprücük kemiğine emdiğim morlukları görebiliyorum; henüz iyileştirmeye cesaret edemediğim el emeği.

Onu izliyorum. Bu kızı kaç kere görürsem göreyim, her seferinde aynı şey oluyor: sanki göğsüme bir bıçak saplanıyor.

O benim için önemli olmamalı. Bir Ebedi için ölümlüler geçicidir. Ama Bryony Devaliant? O şarapnel parçası. O çivi ve kırık cam, ve ne kadar derin kesersem keseyim onu içimden çıkaramıyorum. Bazı kızlar, bir kere teninizin altına girdikten sonra asla çıkarılamazlar. Sizin parçalarınızı da beraberlerinde götürmeden.

"Bütün gece orada mı durmayı planlıyorsun?" diye soruyor, hâlâ üzerimizde dans eden renkleri inceliyor.

"Duruma bağlı." Kollarımı kavuşturarak yaklaştım. "Bütün gece burada oturup ellerimi kendime saklamamı mı bekliyorsun?"

Hafifçe içini çekti. "Sadece hava almaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için."

"Hakkında?"

"Caelestis'teki bazı yarı insan ırkları Hellevig'de sorun çıktığı hakkında dedikodu yapıyorlardı. Kız kardeşim için endişelenerek uyandım." Bryony elini saçlarının arasından geçirdi. "Ya Theo tahtı ele geçirmeye çalıştıysa? Ya o—" Durdu ve yutkundu, ellerini uyluklarına sürdü. "Mektuplarında hiçbir şey söylemedi."

Burun kıvırdım. "Şey, eğer kız kardeşin İdris'i tahtından indirdiyse, ben bunu bir gelişme olarak görürdüm."

"Evet," diyor sessizce. "Kızını kaybettiğinden beri kendine gelemedi. Ve Theo her şeyi düzeltmeye çalışıp duruyor. Her zaman böyle yapar."

"Amara cevaplarını alacak."

"Biliyorum. Sadece..." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "İyi olup olmadığını bilmemek beni çok üzüyor. Seni öylece yalnız bıraktığım için özür dilerim."

"Kardeşlerin için mi endişeleniyorsun?" Omuz silkiyorum. "Anlıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, onun ailevi işlev bozukluğu benimkinin yanında hiçbir şey. Eğer Bas son iki Aethertide'deki davranış biçimini

sürdürürse, Vartena'da insanlığını kaybetmiş bir tanrının yolunda olmanın ne anlama geldiğini öğrenmek üzere olan bir köy var. Kardeşim yüzyıllardır sevişmedi. Şimdi sadece öldürüyor.

"Bıçak senin kardeşin, değil mi?" diye soruyor. "Ondan hiç bahsetmiyorsun."

Ona zoraki bir gülümseme verdim. "Konuşacak bir şey yok. Birbirimizi pek görmüyoruz." Artık öyle değil. Üç yüz yıldır o bir yabancı. "Seninle benim yarım kalmış işlerimiz var ve Bastien'i gündeme getirerek bundan kurtulamayacaksın."

"Öyle mi?" diye soruyor, iç çamaşırını çekiştirerek.

"Utangaç davranma. Bana ilk sevgilin olduğumu söylemedin."

"Konuyla ilgili görünmedi."

Yemin ederim, hayatımda tanıdığım en bilerek aptal insan o.

"Devaliant. Cinsel dürtülerimden dolayı neredeyse aklımı kaybetmiştim. Sana zarar verebilirdim."

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Amara son beş haftadır neredeyse her gün vücudumdaki tüm kemikleri kırdı. Ve sen daha önce hiç yan hasarları umursamadın."

"Ben de daha önce hiç bakire kurbanla ilişkiye girmedim." Sinirlerim bozuldu, elimi yüzüme götürdüm. "Bu yeni kavram olan 'umursadığımı' denediğim için beni affedin."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Ah, demek ki sevişme sonrası o mutluluk hissi geçtiğine göre, şimdi umurunda mı? Dün gece kaç kere içime girdin, tekrar söyler misin?"

Bu soruyu cevaplamayacağım. Sayısını unuttum. Hala hareket edebilmesinin tek nedeni, onu tekrar yanımda tutabilmek için sürekli iyileştirmem.

"İtiraf etseydim, bu seni yavaşlatır mıydı?" diye ısrar ediyor. "Yaklaşımını değiştirir miydi? Yoksa beni eğip bükme için daha uygun bir yüzey bulmana mı ilham verirdi?"

Bu anıyı hatırladıkça penisim seğiriyor. Onu yakalamamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Ama bu bir oyun, arzu, sabır ve fetih arasında dikkatli bir denge.

"Seni bulabildiğim her yüzeyde becerirdim. Yer, duvar, ağaç—adımı haykırdığını duyabildiğim sürece fark etmezdi." Göz bebeklerinin

büyüdüğünü ve göğsünün biraz daha hızlı hareket ettiğini izlerken ona daha da yaklaştım. “Ama evet, belki de o itaatsiz kıcına ilk seferinde şaplak atmazdım. Ormandaki kovalamaca mı? O daha sonra olurdu.”

"Yumuşaklığa ihtiyacım yok," diyor sert bir bakışla.

"Teklifte bulunmuyordum."

"Gül yaprakları ve ipek çarşaflar istemiyorum. Ben şunu istiyordum—"

"Yutulmak üzere olduğumu biliyorum. Ve arzuladığım şeylerden kendimi mahrum bırakmıyorum. Özellikle de tehlikeli, kaotik olanlardan."

"Tabii ki hayır. Genellikle, kıpırdamaları durana kadar onları kemirirsiniz. Bir kez olsun bir şeyin karşı koyması ferahlatıcı olmalı."

Ah, onun ağzı bozuk olmasını seviyorum. Onun acımasız olmasını seviyorum. Bu kadın, adını kanlı tırnaklarıyla ruhuma kazıyan kadın. Sözleriyle yaralayan ve sanki dövüşüyormuş gibi seven kadın.

"Dikkatli ol tatlım. Bu şımarık tavrına devam edersen, seni tekrar cezalandırmak zorunda kalacağım."

Bryony yutkunarak biraz kıpırdandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ama bundan sonra," diyorum, "oynadığımızda dürüstlük bekliyorum. Hiçbir şey saklamayın. Hiçbir yalan söylemeyin. Anlaştık mı?"

"Dürüstlük mü istiyorsun? Tamam." Derin bir nefes verdi. "Vartena'da hiçbir şey bana ait değildi. Bedenim, zamanım, seçimlerim—hepsi başkalarına aitti. Bekaretim de alınıp satılan bir meta gibiydi. Benden alabilecekleri bir şey daha. Bu yüzden dün gece, hayatımda ilk kez seçim yaptım. Seni istedim, bu yüzden seni aldım. Bunun için özür dilemeyeceğim."

Aniden, keskin bir netlikle görüyorum: Kendi diyarı için kırılmış, onu kullanmaya niyetli bir dünya tarafından çiğnenip tükürülmeye mahkum edilmiş bir kız. Bir tanrının sunağında kurban ediliyor ve iradesinden mahrum bırakılırken gülümsemesi bekleniyor. Elleri üzerinde olan, kaderini belirleyen ve onu parça parça pazarlayan tüm o insanlar.

Amcasının onu öldürmeye çalışması sadece son hakaretti. Gerçek şiddet ise her gün ona herkese ait olduğunu ama kendisine ait

olmadığını söylemeleri idi.

Bunu bana vermemeliydi. Acılarının şeklini avucuma bastırıp, dünyanın parçalanmasına kadar sıkmayacağımı beklememeliydi. Çünkü şimdi tek istediğim, Alexios'tan başlayarak, ona boyun eğmeyi düşünen her kibirli herifin derisini yüzmek.

Bryony bana ters ters baktı. "Dur."

"Neyi durduracaksın?"

"Yüzündeki o hareket. O düşünceli halin. Erkekler sadece iki sebeple düşünceli davranırlar: ya aptalca bir şey planlıyorlardır ya da duygularıyla ilgili endişe duyuyorlardır. Peki hangisi? Cinayet mi yoksa erkeklik acısı mı?"

"Ben entrikalar çeviririm, acımasız kız. Planlar kurar, tuzaklar kurar ve pençelerimi bilerim. İnsanlara acı çektirmek için yeni ve ilginç yollar hayal ederim."

Kaşını kaldırarak, "Ne farkı var ki?" diye sordu.

"Kararsızlık şairlere ve aşık aptallara özgüdür. Entrika çevirmek ise canavarlara."

"En iyi ihtimalle anlamsal bir tartışma."

Yavaşça sıırttım. "Düşmanlarınızın cesetlerini ayaklarınızın dibine sermemi mi istiyorsunuz? Kafataslarını da şanınıza bir anıt olarak üst üste dizmemi mi?"

Ne? Yıkım her zaman benim sevgi dilim olmuştur ve Bryony Devaliant, kadın suretinde karanlık ve aç bir tanrıdır. Onun sunağında ibadet etmek istiyorum.

İstemsiz bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Bu korkunç, dramatik ve gereksiz ama tatlı. Yine de ceset yığınının dokunmam." Bryony duvardan aşağı atladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Eter ışığı ince bluzundan süzülerek kalçalarının zarif kıvrımlarını silüet haline getirdi. "Benden nefret ettiğini iddia eden bir erkek için çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Bana birçok şey hissettiriyorsun. Bunların çoğu da belirsiz bir şekilde cinayet düşüncesine benziyor."

"Peki ya diğer şeyler?"

Hiç kimse için, özellikle de senin için hissetmeye hakkım olmayan her şeyi hissediyorum.

"Sinirliyim. Hayal kırıklığına uğramışım. Bazen de öldürücü derecede sahipleniciyim," diyorum bunun yerine. "Şu anda mı? O kadar açım ki doğru düzgün göremiyorum bile."

Ona doğru uzanıyorum, parmak uçlarımla vücudunda hafifçe geziniyorum. Kaburgalarının üzerinden, göğsünün kıvrımının altından geçiyorum. Nefes alışverişi biraz düzensizleşiyor.

"Bunun ne kadarı Aethertide?" diye soruyor. "Arcadia'da da böyle miydiniz?"

Soru temkinli bir şekilde soruluyor. Omuzlarında ince bir gerginlik var, sanki kendini hazırlıyor.

Aynı havayı soluyana kadar yaklaşıyorum. "Kıskanıyor musun, düşmanım?"

"HAYIR."

"Yalancı." Eğilip dişlerimi boğazına sürttüm. "Ya ona tıpkı böyle dokunsaydım, seni becerdiğim gibi onu da becerseydim? Çılgılık attırıp yalvartsaydım—"

Eli hızla uzandı, boğazımı kavradı ve tırnaklarını boğazıma sapladı.

"Hım." Güldüm. "Bu, kıskançlığa çok benziyor."

"Birlikteyken başka kimseyi düşünmüyorsun. Anladın mı?" Sesi neredeyse hırıltılı, parmakları nabzımı yoklayana kadar sıkılaşıyor.

Sonra dudakları benimkine yapıştı, açgözlü ve saf bir şekilde. İnleyerek ona teslim oldum. Saçlarımı çekiştirdi, tırnakları kafa derime tatlı bir acı verdi, daha da yaklaştı. Kokusu başımı doldurdu—gece yarısı çiçeklerinin ve tahrikin o sarhoş edici karışımı—ve düşündüm ki, Ah. İşte bu. Deliliğin nasıl bir şey olduğunu işte böyle hissettiriyor olmalı. Beni en çok yok edecek kadını istemek ve yine de umursamamak.

Öpüşmeyi kesip dudaklarına fısıldadım, "Kıskançlık sana çok yakışıyor."

"Kapa çeneni."

"Ama Bryony Devaliant'ın bu yönünü seviyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Talepkar Bryony." Elbisesini kavrayıp omzundan aşağı

ekiyorum, dudaklarımıla da takip ediyorum. “Sahipleyci Bryony.” Giysilerini tamamen ıkariyorum. Eter ışığı, çıplak teninde gümüş-mavi desenler halinde dans ediyor; elmacık kemiklerine, boğazının çukuruna, belinin kıvrımına takılıyor. “Ağgözlü Bryony.”

“Sus dedim.” Beni itti. “Ve şu lanet pantolonunu da çıkar.”

Aynen yle. Çok ağgzller.

Onu bu halde istememelisin.

Ama ben yleyim. Sayamayacağım kadar çok sevgilim oldu, yüzyıllar boyunca erkeklerle, kadınlarla, insanlarla ve tanrılarla birlikte oldum. Bryony'yi çıplak gördüm, altımda uzanmış halde gördüm, vücudunu inceledim, defalarca onunla birlikte oldum.

Ve o beni hâlâ nefessiz bırakıyor.

Pantolonumu ıkariyorum. Tenimin altında bir g titreşiyor—Aethertide her şeyi daha keskin, daha yoğun, daha belirgin hale getiriyor. Sadece onun iyileştirebileceğı bir ateş.

Bryony ıplak bedenimi baştan aşağı, yavaş ve aç bir şekilde süzdü, sonra avucunu yüzüne sürdü. “Aslında ne kadar güzel olduğun, insanı rahatsız ediyor.”

“İşte numara bu.” çimenlerin üzerine diz kyorum. Kalçalarından yakalayıp onu aşağı çekiyorum, tenimiz tenimize, kalp atışlarımız birbirine değene kadar. “Canavarlar her zaman güzeldir. Ne kadar güzel olursak, zeki bir kızı kandırıp onu yememize izin vermemiz o kadar kolay olur.” Burnumu enesinde gezdirip kulak memesini hafifçe ısıırıyorum. “Eğeri iyi biri olsaydım, beni yine de aynı derecede ister miydin?”

“Hayır,” diye içini çekti, bana doğru yaklaşarak. “Gerçekten istemezdim.”

Bu itiraf karşısında kanım coşuyor—zafer ve tatmin duygusu. Çünkü bu ham, karmaşık arzu? Onun için de aynı şeyi ifade ettiğini bilmek? Bu çok daha iyi.

Çünkü ben tam olarak onun ihtiyaı olan şeyim. Karanlıkta zlediğı şey.

“Doğru.” Parmaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum, hafifçe titremesinin tadını ıkariyorum. “Nazik olmaya ihtiyaın yok. Dişleri olan bir sevgiliye ihtiyaın var.”

Bryony öne doğru eğilerek çenemi ısırđı. "Ağzını bacaklarımla arasına koy."

Eğilip uyluğunun iç kısmını ısırđım, acısını dilimle dindirdim. Sonra bacaklarını daha da açtım. Ona doya doya baktım, görüntüsüne hayran kaldım.

"Ne kadar mükemmel bir vajina," diyorum. "Söyle bana, burada sana tapan ilk kişi ben miyim?"

Tüm vücudunu bir ürperti sarar. Başını sallar. Neredeyse utangaç bir şekilde.

Evet, kesinlikle.

Yavaşça sıırttım. "Size bir tanrının nasıl dua ettiğini göstereyim."

Yavaşça başlayarak, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif öpücüklerle tadına bakıyorum ve onu tahrik ediyorum. Okşayarak, keşfederek, ona alışmasını sağlıyorum. Onun zevkini öğreniyorum. O da tatlı küçük sesler çıkarıyor, parmaklarım saçlarımla arasına doluyor.

"Daha fazla," diye inledi.

"Sabır," diyorum bacağına hafifçe bir öpücük kondurarak.

Parmaklarımı içine soktum. Keskin bir çığlıkla yerden kalktı. Sıırttım, dilimi uzun ve yavaş bir şekilde üzerinde gezdirdim. Sonra ağzımı klitorisine bastırıp önce hafifçe emmeye başladım. Ondan bir inilti koptu. Bunu tekrar yaptım, bu sefer daha sert.

"Ah, kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

İşte orada.

O, ben onu yalarken elleriyle saçlarımı kavıyor. Kalçalarını sıkıca tutuyorum, dilimin her hareketinde ve parmaklarımla her dalışında onu hareketsiz tutuyorum. Bu vajinayı günlerce yalayabilirim.

Onun zevkini uzatmak en tatlı işkence. Parmaklarımı tam doğru şekilde kıvırıyorum ve içindeki gerginliğin çığlık attığını, boşalmak için yalvardığını hissediyorum. Ama sabırlıyım. Acele etmiyorum, hangi yalamaların onu inlettiğini, hangi tempoda titrediğini, dilimi vajinasının içine nasıl kaydırđığımı ve elinin saçlarımı acıtacak kadar sertçe nasıl kavradığını ezberliyorum. Onu bu süreçten geçiriyorum, dizlerimin üzerinde onun için beni tatmasına izin veriyorum. Söz verdiğim gibi ona tapıyorum.

“İşte bu,” diye mırıldanıyorum. “O coşkuyu benim için yaşa.”

Nefes alışverişi titrek. Kalçalarını kaldırıp ağzımı kovalıyor, dilimle kendini beceriyor. Bacaklarını sertçe kavrayıp daha da açıyorum, artık acımasızca.

Dudaklarında ismim varken doruk noktasına ulaşıyor. Ben ona birkaç küçük yalama daha yaparken tırnakları enseme saplanıyor ve son olarak iç uyluğuna nazik bir öpücük konduruyorum.

"Boşalırken çıkardığın seslere bayılıyorum," diye fısıldadım, vücudunu hafifçe ısırarak.

Duraklayıp avuçlarımın içine göğüslerini alıyorum, dilimle meme ucunu hafifçe ısırıyorum. Diğerine geçmeden önce hafif bir ısırık. İnliyor, parmakları omuzlarımda geziniyor.

"Pantolonumdan hançeri getir." Kalçalarımı öne doğru iterek penisimin başının ona sürtünmesine izin verdim. "Yan cep. Yaylı kabzasına dikkat et."

Yere attığım kıyafetlerimi karıştırıp silahı elimden alıyor. Gözümü kırpmadan önce, silahın ucunu çenemin altına dayıyor. İnlememek için kendimi zor tutuyorum. Çok güzel bir kadın.

"Ben aksini söyleyene kadar orada bırak," diyorum.

Bryony kaşını kaldırıp başını yana eğdi. "Boğazına dayanan bir bıçak seni tahrik ediyor mu, Wolf?"

"Boğazıma bıçak dayamış olman beni tahrik ediyor. Ve bu, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırlatıyor. Her zaman bu bıçağın iki tarafında var olacağız. Duygulara kapılmak yok, senin içindeyken bile."

Sert bir hamleyle ileri atıldım ve başı çimenlere çarptı. Amansız bir ritim tuttururken hançerin ucu boynuma değdi. Beni kesecek kadar sert bastırıyordu, ama bedelini hatırlatacak kadar. Ona sahip olmak için ödemem gereken bedeli.

"Hadi ama," diyor nefes nefese. "Biliyorum, beni bundan daha iyi becerebilirsin."

Ellerim kalçalarını daha sıkı kavradı. "Daha sertini mi istiyorsun?"

"Bana verebileceğin en sert şekilde. Günlerce hissetmemi sağla."

İçimdeki uzak bir ses, kurtarılamayacak hale gelmeden önce durmam gerektiğini biliyor. Onu sevebilirim, diye düşünüyorum.

Göğüs kafesimi kırmasına ve kalbim dediğim şekilsiz yumruyu parmaklarıyla kavramasına, nazıkçe tutmasına izin verebilirim. Yara dokusunun içinden kurtarılmaya değer bir şey bulana kadar inceleyebilir.

Ama onu bulamayacak. Çünkü değerli olan her şey çoktan içimden yanıp kül oldu. Bu yüzden onun yerine, ona geriye kalan her şeyi vereceğim.

Onu daha sert beceriyorum. Acımasızca. Benim için acı çekmesini istiyorum. Dişlerim göğüslerini, kaburgalarını, karnını buluyor. Onu işaretliyorum, ihtiyacımın şekliyle damgalıyorum. Her şey zevk ve acıya indirgenene kadar karşılıklı yıkımımızı kovalıyorum.

"Evander," diye nefes nefese söyledi.

"Tekrar söyle." Sözleri sert bir sürtünmeyle noktalıyorum. Bacaklarını belime daha da sıkıca dolayarak, onu titreten noktaya vuruyorum. "Duymak istiyorum."

"Evander."

"Daha yüksek sesle. Benim için haykırın."

"Evander!" Tırnakları kanatıyor. "Kahretsin, tam oraya, sakın durma!"

"Luceni halkı," diye hırıltılı bir sesle kulağına fısıldadım, "prenselerinin bir tanrıdan kendisini iyice becermesini dilemesi hakkında ne düşünürdü acaba?"

Elimi aramızda kaydırduğımda inliyor. Klitorisini daireler çizerek okşayıp daha da yukarı itiyorum.

"Bunu bilselerdi hâlâ eğilirler miydi sanıyorsun?" diye nefes nefese soruyorum. "Bacaklarındaki izleri görselerdi? Benim için nasıl parçalandığını? Kusursuz, saf Kan Prenselerinin bunu o kadar çok istediğini, beni eğip bükmem, yatırmama, ısırma, morartmama izin verdiğini? Vücudunun her santimini kirletmeme izin verdiğini? Daha ona dokunmadan bile vajinasının ıslandığını? Hadi, söyle bana. Ne düşünürlerdin?"

Tırnakları omuzlarıma batıyor. Cevap vermiyor.

"Umurunda bile mi?" diye soruyorum.

"Hayır." Beni daha da derine çekmek için ayak bileklerini bana doladı. "Bana gerçek biriymişim gibi davranmadılar."

Haklı. Çünkü altımda kıvranan kadın, tebaasının önünde o boş gülümsemeyle duran kadın değil. Bu Bryony; vahşi ve talepkar, istediğini alan kadın.

O, daha fazlasını, daha sertini şimdi isteyen, hırslı bir yaratık.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" Her hamlede nefesi kesilmesine neden olan acımasız bir ritim yakalıyorum. "Bence her şeyi yanlış anladılar. Korunmaya hiç ihtiyacın yoktu. Buna ihtiyacın var. Kirlletilmeye. Tamamen becerilmeye. Benim adımı haykırmaya."

Dudaklarını ısıyor. Çok yakın. Bana nasıl sıkıca sarıldığından bunu hissedebiliyorum.

"Senin bir kaide üzerinde olman gerekmiyor," diye zar zor nefes alıp verdim. "Senin yerin tam burada. Yıldızların altında, vahşi doğada, karanlıkta, benimle birlikte sevişmek."

Bacaklarını kavrayıp yukarı doğru çekiyorum, içindeki o mükemmel noktaya ulaştığımda ağzının nasıl açıldığını izliyorum. Bıçak biraz daha derine saplanıyor. Zirveye ulaşmak üzereyim, damarlarım ısınıyor. Derimde kıvılcımlar çıtırıyor. Kanatlarım tutuşuyor ve alevler tüylerimi yalıyor.

Bryony'nin omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Evander!"

Boğuk bir çığlıkla geliyor, bedeni yerden kalkıyor. Bıçak kayıyor, boğazıma yakıcı çizgiler kesiyor ve acı her şeyi daha keskin, daha parlak hale getiriyor. Kan göğsümden aşağı süzülüyor, soluk tenine sızıyor.

Hayatımda bu kadar güzel bir tablo görmemiştim.

Kenardan aşağıya doğru onu takip ediyorum. İçine boşalırken ellerim onu sıkıca kavırıyor, hafifçe itiyorum. Büyüm dışarı doğru patlıyor ve etrafımızdaki toprağa çarpıyor. Altımızdaki çimleri yakan, sarsıcı bir alev dalgası.

Sonra geriye sadece sessizlik kalıyor. Sadece nefes alışverişimiz, etrafımızdaki dalların iniltisi ve ateşin çıtırtısı.

Bryony'nin gevşek parmaklarından bıçağı nazikçe çekip kenara attım ve onu kollarımın arasına aldım. Yumuşak, memnun bir ses çıkardı. Ancak o zaman etrafındaki bitki örtüsünü fark etti.

"Bahçenizi yakmışsınız," diyor gülerek.

Hasarı incelerken kıkırdıyorum. "Gülleri esirgemedim."

Dudakları boynuma, beni işaretlediği ince çizgilerin tam üzerinden geçiyor. Onu içeri taşıırken nefes alışverişlerimiz sertleşiyor.

Sonunda, "Bu iş bittiğinde seni öpecek miyim yoksa öldürecek miyim, karar veremiyorum," diyor.

"Bu lanet olası sonsuzluğumda gördüğüm son şey sen olduğun sürece, hangisini seçtiğin umurumda değil."

Obsidyen mühürlü kapının yanından geçerken, tanıdık bir ritüelmiş gibi elimi uzatıp parmaklarımı oymaların üzerinde gezdiriyorum; bu alışkanlık, tehdit altındayken silaha uzanma içgüdüsü kadar içselleşmiş durumda.

"Bana o kapının ardında ne olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor.

Çenemi sıkıyorum. "Hayır."

"Kanlı ganimetler mi? İç organ dolu kavanozlar mı?" Şimdi yokluyor, zayıf noktaları arıyor. Zırhımdaki parmaklarını sokup ayırabileceği boşlukları arıyor.

Gülümsemiyorum, bu hassas şefkat yanılışmasını sürdürmek için bile. O yer benim için bu alem kadar kutsal.

"O oda tartışmaya açık değil."

Onun itiraz edeceğine, her zamanki gibi kurcalayıp, didik didik edeceğine hazırlanıyorum.

Ama Bryony sadece... sakinleşiyor. Yanağını omzuma yaslıyor ve kollarını gevşekçe boynuma doluyor; bu kadar basit ve tatlı bir hareket göğsümü paramparça ediyor.

Gözümü kırpmadan orduları yok ettim. Düşmanlarıma işkence ettim, soylarını sona erdirdim ve krallıkları yerle bir ettim. Ama bu? Bu yok edici. Bu bir güven jesti. Bu bir yumuşaklık jesti.

Kesinlikle hak etmediğim iki şey.

Ve bu yüzden o odada ne olduğunu asla bilemez, diye düşünüyorum yatak odama girerken. Oradaki tüm ölümler benim için ve aramızdaki gerçek hançer onlar.

O, artık bize asla aynı gözle bakamayacak.

Onu nazikçe arşıaflarımın üzerine yatırdım. Vücudunda morluklar, göğüslerinde, karnında, bacaklarında belirgin lekeler vardı. Benim izlerim.

Bana ait.

Parmak boğumlarımla iç uyluğundaki ısırık izinin üzerinden geçtim. "İstersen bunları iyileştirebilirim."

Söylemeyeyim, onları yalamayı tercih ederim.

Bryony, gizli bir gülümsemeyle, tembelce gerinerek, "Biraz daha giyeceğim," diye karar verdi. "Bunları hak ettim."

Bir anlığına onu böyle, yatağımda uzanmış halde tuttuğumu hayal ediyorum. İyice sikişmiş ve tatmin olmuş, sahipliğim tartışılmaz bir şekilde belli.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, gözleri yüzüme dikilmişti. "Yine yapıyorsun."

Ne yapıyorsunuz?

"Entrikacı."

Yanına yatağa uzanıp onu üzerime çekiyorum, tam da olması gereken yere, penisimin üzerine yerleşirken inliyorum. Çiftleşme ateşi yeniden alevleniyor, daha fazlasını istiyor.

"Seninle olabildiğince zevk alıyorum." Kalçalarından kavrayıp onu aşağı doğru yönlendiriyorum, içine girerken titriyorum. "Bu vajinanın da tadını çıkarıyorum."

"O zaman bundan en iyi şekilde faydalanmalısın sanırım," diyor beni yavaşça, uzatarak, üzerinde hareket ederken. "Bu geçici bir şey."

"Evet, ölümlü kızlar için böyle bir söz vardır."

"Ne diyorsun?"

Parmaklarımı tenine bastırarak ritmi belirliyorum, onu penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum. "Uzun süre değil, sadece güzel vakit geçirmek için."

O üzerimde daha hızlı hareket ederken yatak çerçevesi gıcırıyor. "İnsanların tanrılar hakkında ne dediğini biliyor musun?" Kulağımın memesini ısırtıyor ve neredeyse o anda boşalıyorum. "Onlar seni becerir sonra unuturlar. Ama ben seni unutturmayacağım."

"Gerçekten mi?"

“Doğru. Elli, yüz ya da bin yıl sonra başka birini yatağına aldığında, göreceğin tek şey ben olacağım. Gözlerini kapattığında yüzüm, onu öperken tadım, onun içindeyken sesim. Seni herkes için mahvedeceğim.” Kalçalarını yavaşça sallıyor, bu da beni yıldızlar görmeye itiyor. “Senin en sevdiğin anın ben olacağım.”

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Derimin altına işlemiş bu kırılğan ölümlü kadından gözlerimi alamıyorum. Çünkü haklı—Bryony Devaliant'ın artık var olmadığı bir dünyayı kabullenmek zorundayım.

Ve onu öldürecek bıçağı tutan ben olacağım. Olmak zorundayım. Çünkü aksi takdirde bu bir ihanet olurdu.

Yutkunuyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Evet.” Beni öpüyor, yumuşak ve arayış dolu bir öpücük. “Hayatında yaşayacağın en eğlenceli an.”

Belki de o benim kefaretimdir. Vartenanların dediğı gibi, benim hamartia'mdır; beni mahvedecek olan ölümcül kusurumdur. Tüm günahlarımın bedelidir.

"Bunun sadece Aethertide olup olmadığını sormuştun," dedim, bizi yuvarlayarak üstte ben olacak şekilde pozisyon alırken. Onu altıma hapsederek kanatlarım açıldı. "Göksel müdahalenin ve biyolojik zorunluluğun bir ürünü."

"Peki, ne olmuş yani?" Parmakları göğsümde, tam da gümbür gümbür atan kalbimin üzerinde desenler çiziyor.

"Seni her yaşamımda özlerdim. Her sonsuzlukta. Benim her halim, ister bir gün ister on bin yıl yaşayayım, senin her halini isterdi," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru. "Ve aman Tanrım, seninle çok güzel vakit geçirdim."

Acaba günlerce dokunuşumu hissedecek mi? Bizim anılarımızla sızlayacak mı? Vücuduna açtığım morluklar, ne olduğumuzun, yaptığımız tüm küfür dolu, acımasız şeylerin bir hatırlatıcısı olarak kalacak mı acaba?

Senin en güzel anın olacağım.

Hayır, diye düşünüyorum onu öperken. En acımasız sevgilim sen olacaksın.

ALEXIOS

Binlerce iddialı ses aynı anda içime doluyor, duygularını haykırıyorlar.

Aşk. Nefret. İhtiyaç. Sızlanmaları hiç durmuyor. Aldığım her nefes, onların kaosunu ciğerlerime daha çok çekiyor. Nefes alıyorum, oradalar. Nefes veriyorum, yine oradalar.

Dayanılmaz bir durum.

Bu arada, Aethertide kanımda yanarken otuz beş saattir aralıksız saray mensuplarıyla birlikte oluyorum. Onlardan herhangi biriyle çocuk sahibi olmaktansa kırık cam yutmayı tercih ederim, ama isteklerimin bir önemi yok.

Çünkü bu alem bana adeta haykırıyor.

Yıkım'dan sonra ilk çiftleşme döneminin başlamasından bu yana üç yüzyıl geçti ve durum sadece daha da kötüleşti. O zamanlar Scillari fısıldar ve hafifçe dürterdi. Şimdi mi? Her yüz yılda bir kuduz hayvanlar gibi uluyor ve tanrıları bir araya getiriyor.

Ama durum böyle kalmayacak, savaşta kaybettiğimiz Ebedilerin yerini alacak kadar güçlü yarı insan sayısı çok az. Büyüsel eksiklik, diyarı savunmasız ve istikrarsız bırakıyor. Eğer yakında daha fazla potansiyel Ebedi elde edemezsek, Aethertide her yıl tekrarlanacak.

Tahtımda rahatsızca kıpırdanıyorum. Penisimin sertleştiğini ve tek istediğim şeyin ısırarak, parçalamak ve benden hiçbir şey kalmayana kadar sevişmek olduğunu hissediyorum. Belki de Asteria'nın en derin

uçurumuna doğru yürümeliyim. Bakalım bu ölümsüz beden bile o düşüşten sağ çıkabilecek mi? Çünkü kızgınlık, Kefeni tutmak ve sesler arasında...

Ben uzun süre dayanamayacağım.

"Majesteleri?"

Kürsünün ayak ucunda diz çökmüş bir saray mensubuna bakıyorum; yarın hatırlamayacağım bir başka yüz daha. Onun gibi yüzlercesini gördüm daha önce.

Bir süre sonra birbirlerine karışıyorlar. Kırılabilir kemikli güzel bebekler, kullanılıp atılacak şeyler. Sadece deliliğimi içine dökeceğim kaplar.

"Soyun," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Beni bekle. Beş dakika."

Ona şu an ihtiyacım var. Ona çarpmam, onu ağlatmam, açlığı dinene kadar kanatmam gerekiyor. Ama daha fazla beklemesi gerekiyor. Kendime hâlâ hayır diyebileceğimi bilmesi gerekiyor. Tamamen aklımı kaçırmadığımı bilmesi gerekiyor.

Beş dakika. Üç yüz saniye sonra, birkaç anlığına, bana bağlı tüm hayatları unutabileceğim. Bana ait olmayan ihtiyaçları. Onları bastıracağım, kendimi seksin içine gömeceğim, ta ki hayvansal ihtiyaçtan başka hiçbir şey düşünemez veya hissedemez hale gelene kadar.

Onun soyunmasını duyuyorum; kumaşın hafif hışırtısı, saklamaya çalıştığı minik, gergin nefes alışverişleri.

Bekleyin. Altmış saniye.

Bekleyin. Yüz saniye.

Beklemek-

Odanın kapıları aniden açıldı. Bastien içeri girdi, gölge kanatları kabarıyordu, yüzü ifadesiz ve okunaksızdı.

"Blade," dedim, daha dik oturarak. "Haberin var mı?"

Başını öne eğdi, omuzlarının duruşu hoşuma gitmedi. "Prensesin cesedi hâlâ bulunamadı. Vartena'da hiçbir yerde izine rastlayamadım."

Bir an için, kefenin dolanmış iplikleri göğsümü sıkıştırıp sıkıştırırken, kaburgalarımın içeri doğru büküleceğinden emin oluyorum. Hellevig'in eksikliği, örtünün büyüünde bir boşluk bıraktı

ve ben hâlâ o lanet prensesin sürüsü yüzünden kendimi yakarak bu boşluğu bir arada tutmaya çalışıyorum.

“Bir ölü insanı bulmak ne kadar zor olabilir ki?” diye hırıldadım. “Onu işaretledim. Öldüğünde bağlantının koptuğunu hissettim. Gücüm iz bırakır, Bastien. Gözün kapalı bile izini sürebilirsin.” Elimle şakağıma dokunup ağrıyı dindirmeye çalıştım. “Başka bir şey var mıydı? Yoksa sadece işini yapamadığını mı söylemeye geldin?”

Cevap vermiyor. Bunun yerine, dikkati duvardaki çıplak saray mensubunun beklediği yere kayıyor; teni kızarmış, saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Burun delikleri genişliyor. Çizmelerinin etrafında gölgeler oluşuyor.

Neredeyse gülümsüyorum. Biz Ebedi olabiliriz, ama biyolojinin kusurlarından muaf değiliz.

"Beni tasmaından kurtarın," diyor soğuk ve duygusuz bir sesle, hâlâ yarı tanrıçaya bakarak.

Yüzünü inceliyorum. Galaksileri barındıran o siyah gözler. Bir türlü tam olarak yerleşmeyen o gölge kanatlar. Sınırlamalar olmadan Bastien, kullanabileceğiniz bir silah değil; bir yöne doğru işaret edip hayatta kalmayı umduğunuz doğal bir felaket.

“Bu kısır döngüyle başa çıkmanın başka bir yolunu bul.” Ona hafif bir gülümseme verdim. “Eski usulü yap ve bizim gibi sevişerek atlat. Ya da hâlâ kimsenin sana dokunmasına izin verme fikrinden iğreniyorsan elini kullan.”

Alçakça bir darbe. Vuruşun isabet ettiğini görüyorum.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu seçenek değil. On yedi saat."

Ayağa kalktım, parmak uçlarımda şimşekler çakıyordu. "On yedi saat," diye tekrarladım usulca. "Geçen yüzyıl dönümünde Vartena'nın batı kıyılarını dumanı tüten bir krater haline getiren on iki saat gibi mi?" Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Tekrar hata yapıp benim sahiplendiğim kişiye ihanet etmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Hesaplamaları yaptım."

“Matematiklerini boş ver. Çiftleşme ateşi baş gösterdiğinde ve kan susamışlığı bastırdığında, hesaplamalarının hiçbir anlamı kalmayacak. Tekrar dene.”

"Kızın cesedini tam güçle takip edebiliyorum."

Öfkem bir an duraksıyor. İşte bu ilginç.

Bryony Devaliant'ın kayıp cesedi sorun olmaya başlıyor. Ve sorunlar zaten ağrıyan başımı daha da kötüleştiriyor. Hellevig'in kurallara uygun olması gerekiyor, ama eğer onun kalıntıları için feryat etmeye devam ederlerse bu mümkün değil.

“On beş saat.” Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve dokunuşumla vücudunda bir durgunluk belirliyor. Bunun nefret ettiği bir şey olduğunu biliyorum. “Hatta paramparça edebileceğin bir yemin bozanlar köyü bile vereceğim. Bunu bir hediye olarak kabul et.” Tutuşum sıkılaşıyor. “Ama bir daha benim sahiplendiğim yere yaklaşma. Nereye düştüğünü hatırlıyorsun, değil mi Kılıç?”

Çenesindeki o minik kasılmayı hissediyorum. Bana gölgelerinin beni paramparça etmesini çok istediğini söyleyen o kasılma.

“Üzerine çöken o toprak yığını,” diye fısıldadım, dudaklarım kulağına çok yakındı. “Karanlık o kadar yoğundu ki, ışığın neye benzediğini unuttun. On iki yıl boyunca diri diri gömülmek, Anlaşmaları bozmanın bir tür cezasıydı. Ölmek isteyen tanrıların yok edilmeyi ve diyarın altına gömülmeyi istemelerinin bir sebebi var. Uyumak istiyorlar. Ama sen uyumadın, değil mi? Yüz yıl boyunca sadece ölülerimizle birlikte olmayı hayal et.”

Parmaklarımın altında nabızı hızlanıyor. Tek ipucu bu.

“Bunu daha önce yaşadım, biliyorsun. Şimdi senden çok daha gençken, hâlâ yarı tanrı iken. Kemiklerim çok kırılıyordu. Babamın diğer cezaları ibretlik bir ders için çok aşırıydı, bu yüzden sana daha kötü olabileceğini söylediğimde, gerçekten de öyle demek istiyorum. Varoluşumun ilk bin yılının çoğunu, gerçek ya da hayali bir kusur yüzünden cezalandırılmadan geçirdiğimi sanmıyorum. Akciğerlerini ezen kayaların ağırlığını, sonunda çılgık atacak kadar dayanamayıp ağzını dolduran toprağı hayal et.” Başparmağımı çene hattı boyunca gezdiriyorum. “Kanlı ve kırık parmakların, santim santim kaya ve toprağın arasından yukarı doğru tırmanıyor. Havaya ulaşip ulaşamayacağını asla bilemiyorsun. Bu sefer seni çok derine gömüp gömmediğini asla bilemiyorsun. Orada delirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum.”

“Evet.” Cevap duygusuz ve ifadesiz.

“O halde birbirimizi anlıyoruz.” Onu serbest bırakıp tahtıma geri döndüm. “Köyünüzün tadını çıkarın. Çok fazla ortalığı dağıtmamaya çalışın.”

Kapı arkasından gürültüyle kapanarak çıktı.

Tahtıma geri yaslanırken, vızıltılı cızırtı kontrolümün sınırlarını zorluyor. Kafamın içinde o kadar çok ses yankılanıyor ki. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum...

Gözümün ucuyla mor bir parıltı yakaladım—ateşli bir yanılsama. Ablamın hayatta son gördüğüm günden kalma elbisesinin bir görüntüsü.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Yapma," diye hırladım ona. "Şimdi değil."

Böyle devam edemezsin. Ablamın sesi. Sanki yanımda duruyormuş gibi, paramparça olmuş zihnimin bir ürünü değilmiş gibi. Kendini mahvediyorsun.

"Majesteleri?"

O nazik ses beni yeniden şimdiki zamana geri getiriyor.

Bakışlarımı saray görevlisine çeviriyorum. Soluk, güvercin grisi, narin kanatları sırtına sıkıca yapışmış.

“Buraya gel.” Pantolonumun düğmelerini açıp elimi penisimin etrafına sardım. “Fikrini değiştirdiysen, şimdi kaçmanın tam zamanı. Reddetmekten dolayı seni cezalandırmayacağım.”

Tereddüt ediyor, nefesi hızlanıyor.

Doğrusu, korkması gerekiyor. Ben çok yaşıyım, açım ve aklım da pek yerinde değil.

“Bu teklifi bir daha yapmayacağım.” Ses tonum sert. Çekingen saray mensuplarını yatıştırmaya vaktim yok. “Karar verin.”

Yaklaştıkça, arzusunun tatlı kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve tüm bunların altında, kanının berrak çağrısı yankılanıyor. "İhtiyacın olanı al," diye fısıldıyor, bacaklarımın arasına girerken gözlerimi kilitliyor. "Bedenim senin."

Şükürler olsun.

Kalçalarından kavrayıp onu kucağıma çekiyorum, gergin penisimin üzerine yerleştiriyorum. Vücutların yer değiştirmesi, açılanması...

Kanatlarına dokunmamaya özen gösteriyorum—çünkü azgın ve yarı aklımı kaybetmiş olsam bile, yarı insan yarı dişi bir varlığın kanatlarının kutsallığını hatırlıyorum. Sonra acımasız bir itişle kendimi içine gömüyorum. Keskin bir çığlıkla geriliyorum.

Acımasız, cezalandırıcı hareketlerle ona doğru ilerliyorum. Derine, daha derine itiyorum, ta ki görüşüm bulanıklaşana kadar ve evet, daha da, daha sert.

Parmak uçlarımla boynunu kavradığımda nabzının atışlarını hissediyorum. Başımı eğiyorum, dudaklarım tenine değiyor.

"Bu canını yakacak," diye fısıldadım boğazına doğru. "Çığlık atmayı en aza indirmeye çalış."

Yutkunup başını salladı.

Ve dişlerimle onun şah damarını parçaladım.

Kanı ağzımı dolduruyor, dilimde bir sıcaklık ve bakır tadı birbirine karışıyor. Çaresizce ve açgözlülükle içiyorum, içiyorum. Onun ıslak sıcaklığında, kalbinin atışında, tırnaklarının omuzlarıma batmasının acısında kendimi kaybediyorum.

Kefenin iplikleri çok az da olsa gevşiyor, göğsümdeki ezici baskı hafif bir zonklamaya dönüşüyor. Gitmedi, asla gitmedi—ama hafifledi. Katlanılabilir.

Birkaç an için kendimi kaybediyorum. Duygusuz. Bunun ötesinde hiçbir şey yok; derinin altındaki kasların gerilmesi, etin ritmik şapırtısı, onun sıcaklığı. Ona daha çok yaklaştıkça Aethertide'in ateşi hafifliyor.

Tık tık tık.

Ayak sesleri sisin içinden duyuluyor. Başımı kaldırıp kapı aralığında, kolları kavuşturmuş Zephyr'i görüyorum. İzliyor. Siyah ve gümüş renkli, birbirine uymayan gözleri saray mensubunun üzerinde geziniyor ve yüzünde bir gerginlik belirliyor.

Whisper, ilgini çeken bir şey gördün mü? Hareket etmeye devam ediyorum, kalçalarımı yavaşça sallıyorum. İstedığın bir şey var mı? Hoşuna giden bir şey?

Zephyr zihnini bana açıyor, tanıdık duvarlar ve tahkimatlar alçalıyor. Onun soğukkanlı, derli toplu düşünce kalıpları benimkine

Çarpıyor; bildiğim tek zihin, elini bir kova cam kırığına daldırmak gibi hissettirmiyor. Ama artık onun için de kolay değil; beni içeri almanın ne kadar çaba gerektirdiğini, ne kadar zorlandığını hissediyorum.

Onu    yüz yıl önce Ebedi Calder'in sarayına gönderdikten sonra, farklı bir şekilde geri döndü. Hala Zephyr'di, ama... daha az. Eksik parçaları var.

O geceyi hatırlıyorum. Tırnaklarının altında kurumaya ba lamı  kanla odamda duruyordu ve gözleri bombo tu.

"Onu ortadan kaldırmak gerekiyor," demişti kısaca.

Bana Calder'ı öldürmeyi haklı çıkaracak kadar az şey söyledi, ama gözlerindeki o ifadeye sebep olan şeyi söylemedi. Yine de, kralların yaptığı şeyi yaptım ve tehdidi ortadan kaldırdım. İnsanlar köylerimizi yağmalarken ve krallık mahvolurken, her şeyi bırakıp o hükmü verdim.

Onun için toprağa bir Ebedilik diktim.

Bundan sonra Zephyr, kimsenin a amayacağı duvarlar  rd  etrafına. Daha önce hiç bu kadar sıcakkanlı olmamıştı, ama bu farklıydı. Bu buzdu; dokunulduğunda yakan türden bir buz.

Ama bugün gibi günlerde, zihnini benim için yumuşak tutuyor. Zımparalanmı , beni kesip parçalayacak hiçbir keskinliği yok; çünkü kaçınılmaz olarak onun gizli alanlarına sızdığımda beni paramparça edecek bir şey yok.

Zephyr, "Onun senin ilginden büyük ölçüde zarar görmeden kurtulmasını sağlıyorum," diyor. "Sonsuz sayıda yarı insan, bağı  ı ve yatak arkadaşı rolünü üstlenmeye istekli değil."

Ya ayacak. Haber verin.

Bir durumunuz var.

Ona keskin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sadece bir tane mi? Herhalde bugün i ler yavaş ilerliyor.

Kadın öfkeyle bakarak çıkışa doğru işaret etti. Ondan kurtulun. Karanlık Mahkeme'den haberlerim var ve siz i inizin ba ındayken bunları size anlatmayacağım. I inizi bitirin.

Bitirelim mi? Hım. Arkama yaslanıp yarı tanrıça Zephyr'in penisimin üzerinde zıplamasını izliyorum, bakı larım onun üzerinde

geziniyor ve casus ustamın parıldayan, açık kahverengi teninin çarşafımda nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Uzun siyah saçları dağınık ve yastığımın üzerine yayılmış. Uzun bacakları kalçalarımın etrafına çok güzel otururdu—bu, zayıf anlarımda kendime sakladığım bir anı. O ve ben birbirimize uyuyoruz.

Onu orgazma ulaştırdığımda yıldız ışığı gibi parladığını hayal ediyorum.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye mırıldandı.

"Bana izin veriyorsun," diye karşılık veriyorum.

Birbirinden farklı renklerdeki gözleri parlıyor. Hoşuna mı gidiyor? Yoksa nefret mi ediyor? Gözlerini kaçırmıyor.

Saraya mensup kadının kalçalarını daha sıkı kavrayıp daha derine giriyorum. Yarı tanrıça inliyor ama onu zar zor duyuyorum. Birdenbire, uzun zamandır yaşadığım en iyi seks oluyor, çünkü Zephyr'in bana karşı kıvranmasını hayal ediyorum. Zephyr'in kulağımdaki hırıltılı nefesleri. Zephyr'in güzel sesleri.

Geldiğimde, yüzümü görmesini ve boğazımda onun adının yakıcı bir şekilde dökülüşümü izlemesini kesinlikle sağlarım.

Onun bunu bilmesini istiyorum.

Bırakın bu affedilmez kontrol kaybını ateşe bağlasın. Bırakın bunun sadece akılsızca seks, kralları bile diz çöktüren Aethertide'ın çılgınlığı olduğuna inansın, oysa gerçek, o zihninin etrafına o duvarları örmeden önce bile beni içten içe yiyip bitiriyordu.

Hayatımda söylediğim en büyük yalanı ona inandırdım.

Saraya mensup kadın göğsüme doğru yığıldı. Kalçalarımı yukarı kaldırıp onu üzerimden kaldırdım, protesto iniltisini duymazdan gelerek onu dikkatlice ayaklarının üzerine diktim. Göz bebekleri kocaman açılmıştı. Boynundaki yırtık yaradan hala kan akıyor, göğüslerinin üst kısımlarını ıslatıyordu. İfadesinde bir boşluk vardı. Oraya benim koyduğum bir şey.

"Bir şifacıya görün," diyorum ona. Bildiğim kadarıyla en nazik yaklaşımım bu. "Günün geri kalanını iyileşerek geçir. Bunu hak ettin."

Kadın titrek bir reveransla başını eğdi ve "Evet, kralım" veya "Teşekkür ederim, kralım" gibi kelimeler mırıldandı.

Zephyr ile yalnız kaldığımda, omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. Gün boyu tenimde dans eden şimşekler kıvılcımlara dönüşüyor.

"Hadi bakalım," dedim sertçe. "Beni merakta bırakma. Buraya benim sevişmemi izlemeye gelmedin."

Dudakları sıkılaştı. Bir an için, aramızda az önce yaşananlar hakkında gerçekten bir şeyler söyleyebileceğini düşündüm.

Hayır, öyle değil.

"Kayıp yarı insan yaratıklar." Zephyr artık tamamen işine odaklanmış durumda. "Asteria'daki kayıpların yanı sıra Nyholm'da da kayıp vakaları olduğunu doğruladım. Wraith durumu idare etmeye çalışıyor."

Avucumu yüzüme sürdüm. "Harika. Demek ki fuhuş, Kutsal Örtü boyunca tüm korumalardan sızıp gidiyor."

"Derler ki, kralın sırları kral hakkında bir şeyler anlatır." Zephyr kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O zaman dağıldığımı söylüyorlar, değil mi Whisper?" Ona kasvetli bir gülümseme verdim. "Bunu kendi lehimize çevirmek için hâlâ zaman var. Calder'ı öldürdükten sonra Severin pek de cömert davranmadı. Vartena ile barışmayı ancak Örtü ve Ele Geçirilmişlerle tek başıma mücadele edersem kabul etti."

"Yüzüne yumruk attın, Storm."

"Dokunmaması gereken bir şeye dokundu," diye hatırlatıyorum ona. "Benim umrumda olan nezaket değildi. Ama peçedeki çatlaklar benim konumumu açıkça ortaya koyuyor."

Zayıflığımı kabul etmek beni rahatsız ediyor, ama Zephyr beni en kötü halimde gördü. Eğer ona karşı dürüst olamazsam, geriye kim kalacak?

Keskin bakışları keskinleşti, o stratejistin zekası devreye girdi. "Sence bu kriz Wraith'i müzakereye geri getirecek mi?"

"Ne kadar çaresiz olduğuna bağlı. Diyar genelinde kayıp yarı insan yaratıklar işleri değiştirir. İyi bir koz olur." Duraklıyorum, yüzünü dikkatlice izliyorum. "Özellikle de ona kardeşi hakkındaki gerçeği söylersem."

Ceketinin yakasını sanki birden çok sıkı gelmiş gibi çekiştiriyor. "Eğer içinizde Severin'le aranızdaki ilişkiye hâlâ değer veriyorsanız, o bilgiyi kullanmayacaksınız. Kardeşini çok seviyordu. Bu geri alınabilecek bir şey değil."

O lanet üniformadan nefret ediyorum. Boynuna kadar düğmeli, tüm tenini gizleyen kollu. Onu o gece, İllüzyonlar Mahkemesi'nde hatırlıyorum—vücut hatlarına yapışan yeşil elbise, bakmaktan kendimi alamadığım çıplak omuzlar. Dokunmaktan kendimi alamamıştım. Ve o da bana izin vermişti. Bir geceliğine, ellerimi ona sürmeme izin vermişti.

Şimdi, vücudunun her zerresi herkesten, benden saklanıyor.

Bu sadece bir üniforma değil; bu bir duvar.

"Bana bakın."

Evet, öyle.

"Calder'ın neden ölmesi gerektiğini biliyorum. Ama kış balosundan sonra sana ne yaptığını bilmiyorum."

Burun delikleri hafifçe genişledi. "Benim ne olduğumu öğrendi."

Parmaklarım tahtın kolçaklarına kenetleniyor. Zephyr'in ne olduğunu benden başka kimse bilmiyor. Asla güvende olmayacak. Güç isteyen her sapık onun peşine düşecek.

"Fısılda." Sesim yumuşak, şefkatli bir hal alıyor. Sadece ona özel.

"Tatlı kızım, sana ne yaptığını bilmem gerekiyor."

Sevgi sözcüğü ağzımdan istemsizce çıkıyor. Ona en son böyle seslendiğimden beri üç yüz yıl geçti. Calder'den beri.

Nefesinin kesik kesik geldiğini duyuyorum. Dudakları aralanıyor.

Sonra ceketini tekrar çekiştirip doğruluyor. "İllüzyonlar Mahkemesi'nde yaşananlar Calder'ın mezarında gömülü kalacak," diyor dümdüz bir ifadeyle. "Travmam sizin siyasi oyunlarınız için bir koz değil. Wraith kardeşine dair ne isterse ona inansın. Sırf siz koz elde etmek için ben o travmayı tekrar yaşamayacağım."

Her baskı yaptığımda, duvarlarını daha da yükseltiyor. Şimdiden zihninin geri çekildiğini, o zımparalanmış kenarların savunma amaçlı keskinleştiğini hissedebiliyorum. Bana geri çekilmemi söylüyor.

Ben de öyle düşünüyorum.

“Pekala. O zaman istihbarata ihtiyacım var. Karanlık Mahkeme'deki yarı insan varlıklarının durumunun ne kadar ciddi olduğunu öğrenmeliyim. Hamlemi yapmadan önce neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor.”

Zephyr'in dudakları incelik, ama isteksizce de olsa çenesini yukarı kaldırarak onaylar. "Pekala. Ama bir uyarıda bulunmama izin verirsiniz..."

“Yapamazsınız.”

"Wraith'e baskı uygulamak bana akıllıca gelmiyor."

“İtirazınız dikkate alındı.”

Küçük bir sonsuzluk boyunca, binlerce yıldır yaptığı o sarsılmaz bakışıyla bana bakıyor. Şüphesiz ki, vücudumdaki her çatlak, her hasarlı parçayı inceliyor. Artık sahte bir şey için çok eskiye dayanıyoruz. Beni yükselişimden önce tanıyordu. Ölüm ve görev beni paramparça edip yanlış bir şekilde bir araya getirmeden önce.

“Anladım,” diyor. “Bu arada...”

Bana doğru sivri bir kaşını kaldırdı. Dağınık halime. Tenim yeni bir kızgınlık dalgasıyla ısınıyor ve penisim çoktan sertleşmeye başlamış durumda.

İnleyerek, "Başlama," dedim.

"Karmaşık diplomatik girişimlerde bulunmadan önce Aethertide'ı kesintisiz bir şekilde bitirmeniz gerekiyor. Aklınızı başınıza toplayın. Siyaset için berbat bir dönemdeyiz."

"Sınırı aşıyorsun," diyorum yumuşak bir sesle.

"Endişeliyim."

"Ben iyiyim."

"Sen değilsin."

"Vurabileceğim mesafedesin," diye hatırlatıyorum ona.

"Lütfen. Şu anki halinizle? Denemenizi görmek isterdim."

Kaba bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. "Diğer işime müdahale eden kadına karşı cesur sözler." Kanatlarımı iyice açtım ve tahtın üzerine yaslanarak bacaklarımın açılmasına izin verdim. "Yoksa diğerinin bıraktığı yerden devam etmeye gönüllü müsün?"

Zephyr'in ağzı aralanıyor, kusursuz görünümünün ardında kısa bir ipucu. Bakışları çıplak tenime takılıyor, dövmelemin üzerinden

sertleşmiş penisime doğru ilerliyor. Aethertide dişilere o kadar vahşice saldırmayabilir, ama o da bağışık değil. Ve bildiğim kadarıyla, yatağını ısıtan kimse yok.

Acaba bu ayrıcalığı kim hak etmiştir? Özel hayatında da bu kadar ketum mu? Başka bir erkeğin o yüksek yakalı elbisenin altında ne olduğunu görmesine izin verir mi?

Başını salladı. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Duraksıyorum, söyleyeceğim sözleri tartıyorum. Seslerinin şeklini, kırılganlığını hissediyorum. "Hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil, Whisper. Bizim için değil."

Zephyr'i istediğim süre boyunca imparatorluklar yükseldi ve yıkıldı. Onu öpmek için neredeyse yedi bin yıl bekledim ve bir daha asla bu ayrıcalığa sahip olamadım. İlk ve son kez Calder'ın kış balosundaydı ve sonra buzun ve mesafenin ardına çekilmişti.

Bir an için soğukkanlılığı bozulur. "Görevlerimi mahremiyetle karmaşıktırmayacağım, göksel olaylar için bile. Eğer Kutsal Kefeni tutmak için ek güç bulmak üzere bir kan bağışçısına ihtiyacınız varsa, onu bir saray mensubunun bacakları arasında bulun. Onlar buna can atıyorlar."

"Senden asla beslenmem, Whisper." Ona hafifçe gülümsedim. "Ya sadece bu yüzüncü yıl için sana ihtiyacım olsaydı?"

Zephyr'in ifadesi kararıyor. Sessiz adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken, siyah kanatlarını çırparak havayı gerilimle dolduruyor. Kılıcının düz tarafı boynuma geliyor, kenarı tenimde gamzeler oluşturuyor.

Gözleri gözlerime kenetlendi. "Storm," dedi çok yumuşak bir sesle, "Ben senin kaprislerine boyun eğdirilecek bir oyuncak değilim. Aptalca davrandığında sana bunu söylemekten çekinmeyen tek dostun benim. Bu da beni Aethertide sırasında sikebileceğin uygun bir orospu yapmaz."

Başımı geriye doğru eğerek boğazımı ona doğru açtım. Boğazıma bıçak dayayıp da hayatta kalabilen tek canlı o. "Sana en sevdiğim kişi olduğunu, hiçbir şekilde kullanışlı biri olmadığını hiç söyledim mi?"

“Teşekkür ederim. Ama aklınızı cinsel organınızla değil de başka bir şeyle meşgulken iltifat etmenizi tercih ederim.” Bıçağı çekip kılıfına koydu.

“Haklısınız,” diyorum. “Özür dilerim. Bu durumu iyi idare edemiyorum.”

Bakışları yeniden yumuşadı. "Perişan haldesin."

Elini avucumun içine alıyorum. "Sensiz ne yapardım?"

"Büyük ihtimalle fiyasko olacak. Başka bir saray görevlisi göndermemi ister misiniz?"

"Dayanıklı biri olsun lütfen." Onu bırakıyorum. "Kalma."

Onu burada, dokunabileceğim kadar yakınımda tutamam. Onu isteyemem. Aethertide sırasında asla.

Zephyr'in yüzünde bir anlık bir duygu belirliyor, sonra onu bastırıp yerine soğukkanlı bir profesyonellik maskesi takıyor. Kısa bir baş sallaması ve ardından ortadan kayboluyor.

EVANDER

Gözlerimi açmadan önce bile kan kokusu burnuma çarpıyor.

Bastien burada.

Yataktan kalktım ve yerden pantolonumu aldım, giyerken neredeyse tökezliyordum. Gücünün baskısı tenimde karıncalanma hissi yarattı.

Bryony hâlâ uyuyor, gümüş rengi saçları yastığıma yayılmış. Çarşaf beline kadar kaymış, gövdesine çizdiğim morlukların yıldız kümesini ortaya çıkarıyor.

Göğsümde şiddetli bir burkulma hissediyorum ama bu duyguyu derinlere bastırıp kilitliyorum. Kardeşim bu zayıflığı hissedecektir.

Dışarı adımımı attığımda bahçe havası ılıktı. Bastien, annemizin güllerinin arasında duruyordu; kemik beyazı saçlarında kan lekeleri, yüzünün keskin hatlarına sıçramıştı. Parmaklarından toprağa damlıyordu. Soluk mavi ve pembe eter ışığı, tenine karşı kırmızıyı neredeyse siyah gösteriyordu.

Gözleri beni donduruyor—obsidyenden ikiz boşluklar, hiçbir şey tanımıyor. Zincirlerinden kurtulmuş vahşi bir şeyin gözleri. Sonra gücü, muazzam ve ezici bir şekilde, sanki boğazıma zorla sokuluyormuş gibi ortaya çıkıyor.

Kahretsin. Alexios, Aethertide için onu serbest bıraktı.

"Bas." Ses tonumu bilerek hafif tutuyorum, sanki havayı saran şiddeti hissetmiyormuşum gibi. Sanki bu çılgınlığı fark etmiyormuşum gibi. "Gördüğüm kadarıyla keyifli vakit geçirmişsin."

Hiçbir şey. Hiçbir tepki yok. Sadece o donuk bakış. "Bazı düzeltmeler yaptım." Cevabı duygu yoğunluğundan yoksun. Mekanik. "Dengeyi yeniden sağladım."

Denge. Bu kelime içimi ürpertiyor. Bu çılgınlık onu böylesine derinden etkilediğinde, her şey denkleme dönüşüyor. Ödenmesi gereken kan borcu. Sadece kendisinin görebildiği defterlerde dengelenmesi gereken kırmızı mürekkep.

Güllere geri döndü. "Bunları annemle birlikte diktik. Biliyor muydunuz?"

"Hayır," diyorum dikkatlice. Her şeye hazır bir şekilde belimdeki bıçağa dokunuyorum. Bu haldeyken tahmin edilemez biri.

"Sen doğmadan önce burada saatlerce birlikte vakit geçirdik." Sesi yumuşadı, neredeyse normale döndü. Neredeyse tekrar kardeşim gibi. "Bana toprağı nasıl hazırlayacağımı, her çalının ne kadar derine dikileceğini gösterdi. Hangilerinin daha fazla güneşe ihtiyacı olduğunu. Onlara isim vermeme izin verdi. Şuna büyükannemizin adı olan Vasha adını verdim." Gülü yumruğunda ezdi, kan ve yapraklar birbirine karıştı. "Sen doğduğunda sadece yüz on yaşındaydım. Küçük, çılgık atan bir şeydin. Yüzün kıpkırmızıydı. Kıvranıyordun. Kanatların bile henüz oluşmamıştı, sadece sırtında küçük çıkıntılardı. Küçük yumrukların havayı yumruklayıp duruyordu." Bana baktı. "Her zaman çok gürültücüydün Evander. Seni kucağıma verdiği an senden nefret ettim."

Bıçağı bırakıp onun yerine gücümü kullanmaya başlıyorum. Bastien asla geçmişi hatırlamıyor.

"Bebekler çok gürültülüdür." Kendimi sakın tutuyorum. Kontrol altında tutuyorum. "Onların doğası bu."

"Annem öyle dedi. Bana sana göz kulak olmam gerektiğini, çünkü kardeşlerin birbirini koruduğunu söyledi. Bu yüzden sana uçmayı öğrettim. Hatırlıyor musun?"

İkimizin Osbu'nun üzerinde süzüldüğü, onun yıldızlarla dolu tüylerinin benim altın rengime deėđiėi anları hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. O zamanlar benim kardeşimdi, Bastien'in kılığına bürünmüş bu yabancı değil. Onun için her şeyi yapardım, ne gerekiyorsa feda ederdim.

Gölgelerin arasından kanat çırparak çıkmak gibiydi, neredeyse beni öldürüyordu.

“Evet,” dedim usulca. “Hatırlıyorum.”

“ok kktn. Ama hızlıydın ve ayak uydurmak için çok istekliydin.” Başparmağı bir dikenin üzerinden geçiyor. “Senin etrafımda olmana ve her yere beni takip etmene alıştım. Sonsuz sorular soruyordun. Düştüğünde seni kaldırdım. Seni sevmeyi öğrendim.” O siyah gözlerde gerçek bir duygu beliriyor. “Sevebileceğim kadar. Bu yüzden bana yalan söylediğinde dayanamıyorum.”

Ne demek istediğini ya da yıllarca kulemden uzak durduktan sonra neden burada olduğunu sormuyorum. Zaten biliyorum.

Bryony'nin görüntüsü aniden zihnimde beliriyor—saçları yastığımın üzerinde, vücudu parmak uçları ve dişlerimle işaretlenmiş, yatağımda yumuşak ve uykudan sıcacık—

Anıları derine gömüyorum ama yeterince hızlı değil.

Bastien başını yana eğdi. "Her yerinden duygu sızdırıyorsun. Heyecan. Sahiplenme. Hayal kırıklığı..."

"Aethertide'ım," diye çıkıştım. "zmeniz gereken bir bulmaca değilim, o yüzden burnunuzu kafamdan uzak tutun. Nostalji havasında değilim."

Böyle gardımı düşürdüğüm için aptalın tekiyim. Sanki Bastien'e onu parçalara ayırması için özel bir davetiye göndermişim gibi oldu.

Gücünü ortaya koyuyor, savunmamı sınıyor. Acımasız gözleri bana dikilmiş, aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Bu canavar.

Bu benim kardeşim değil.

“Sen bir hayvan gibi çiftleşirken,” diyor, “ben Vartena'da Bryony Devaliant'ın cesedini arıyordum. Ama cesedi hiçbir yerde bulunamadı.”

Kanım buz kesiyor. Sesindeki o keskin odaklanmayı biliyorum. İhanet kokusunu almış ve içindeki kanı görene kadar bırakmayacak.

Bastien bize doğru yaklaşıyor, ta ki aynı havayı soluyana kadar. "Cesedinin izini Scillari'ye kadar sürdüm. Ve ondan hissedebildiğim tek iz"—derin ve bilinçli bir nefes alıyor—"burada. Seninle birlikte. Bu yüzden bir kez soracağım ve bana yalan söyleme. Neden onun kokusu her yerinde?"

Onun gücü, dişlerimi titretecek kadar sert bir şekilde ruhsal duvarlarıma çarpmadan önce kendimi hazırlamak için sadece bir saniyem var. Zihnimin içinde bir yol, bir zayıf nokta arıyor. Onunla gizlice geçirdiğim tüm anlara göz dikmiş durumda. Ona gösteremeyeceğim anlara.

Onu kollarımda hissetmenin verdiği o his, teninin dilime değmesinin tadı. Ona dokunduğumda çıkardığı o küçük nefes alışlar ve iç çekişler...

"Yeterli!"

Benden şiddetli bir patlamayla ışık fışkırıyor. Tüm gücümü serbest bırakırken Bastien geriye doğru sendeliyor. Kanatlarım açılıyor, alevler gece gökyüzüne doğru yükseliyor. Hava ısınıyor. Gölgeleleri bana doğru yükseliyor, ışığımı yutuyor, alevlerim ise onun gücünü yakıp kül ediyor. Ayaklarımızın altındaki toprak çatlıyor. Atmosfer yoğunlaşıyor ve ciğerlerimi sıkıştırıyor, Alexios'un görünmez tasması beni boğmadan önce erişebildiğim tüm büyüü kullanıyorum. Ben tasmalıyım, Bastien değil ve eğer Bryony'yi uykusunda öldürmeye karar verirse, onu durduramam.

Kanatlarım daha da parıldarken, "Kimi tehdit ettiğini unutma," diye hırladım. Daha da alev alev. Etrafımızdaki güller solmaya ve duman çıkarmaya başladı. "Bir daha kafama girmeye kalkarsan, seni paramparça ederim."

Bastien'in şakağında bir damar atıyor. Yüzü her zamanki gibi soğuk, ama gözlerinde gizli bir ateş var. Savaşta beri görmediğim çirkin ve vahşi bir şey.

"Nefes alıyor mu? Annemizin kulesinde mi? Onu bunca zamandır saklıyor muydunuz?"

Gölgeleri uzanıp büyüyor, her şeyi yutuyor, ta ki bahçe yok olana kadar. Ta ki üzerimizdeki yıldızlar ve eter ışığı kaybolana, geriye sadece sonsuz bir karanlık ve onun içinde duran ikimiz kalana kadar.

Gözlerine bakıyorum ve irkilmiyorum. "Evet, hayatta. Ve biliyor musun? O benim görevim, senin değil."

Karnına saplanacak bir bıçak, bundan daha nazik olurdu. Onun benim içime nasıl işlediğini bir an bile görseydi...

Onu bu gece mahvedecekti.

Anadilimizde bu duygu için bir kelime vardı: Byargski. En çok istediğiniz şey elinizden kayıp giderken ve onu durduracak gücünüz yokken duyduğunuz o kemirici korku. Üzerinize bir çığ gibi çökecek bir hesaplaşmanın yaklaştığına dair kemiklerinize kadar işlemiş o kesin his.

Peki ya şu an? O hesaplaşma kardeşimin yüzünü taşıyor ve kan dökme peşinde.

"Yemin et," diyor Bastien. "Onu sahiplenmediğine, onunla ruh bağı kurmadığına yemin et."

"Hayır." Yalan değil. "Onun hiçbir önemi yok."

Gülümsediğinde, nefes aldığı anda, benimle aynı mekânda var olduğunda göğsüm acımıyormuş gibi söylüyorum. Çünkü bunların hiçbiri önemli değil; yine de onu öldüreceğim. Bu değişmedi.

Ama ikna edici olmam gerekiyor.

"Lanet olsun Bas. Bir Devaliant'ı öldürmek için zaman ayırdığımdan beri yüzyıllar geçti ve bu Devaliant'ın ağzı konuşmaktan çok daha fazlasına yarıyor." Omuz silkiyorum. "Canım sıkıldığında keyif alabileceğim güzel bir kalça. Sadece eğlenceli."

Yüz ifadesi buz kesiliyor. "Eğlence için değiller. Yaptıklarından sonra eğlence için yaratılmamışlar." Şimdi vücudunda ince bir titreme var. "Büyük kız kardeşini gördüm. Neden böyle parladıklarını biliyorsun. Neden onu tutuyorsun?"

İşte orada—kontrolünde bir başka kırılma. Nefes alışında bir aksama, o kadar hızlı geldi ve gitti ki takip etmek mümkün olmadı. Ve onu görüyorum. Gerçek halini, dünya onu paramparça etmeden ve tüm yumuşaklığını yok etmeden önce tanıdığım kardeşimi.

Keşke Bryony'yi ona bir tepside sunabilseydim. Devaliant kanıyla doymasına, içinde boğulmasına izin verebilseydim, bu onun yüzündeki o korkunç, boş umutsuzluğu bir daha asla görmemek anlamına geliyorsa. Ben nasıl bir kardeşiyim ki bunu bile yapamıyorum?

Ama yapamıyorum. Çünkü ondan nefret etmek, farkında olmadan ona ihtiyaç duymaya dönüştü ve şimdi kaybolmuş durumdayım. Onu parçalara ayırmayı ve gözlerindeki ışığın sönmesini izlemeyi her hayal ettiğimde, içimde bir isyan kopuyor.

Duygusallık. En ölümcül haliyle.

“Çünkü bir Devaliant’ı paramparça etmek yetmez,” diyorum ona yalan söyleyerek. Kendime de yalan söyleyerek. “Önce onu kırmak istiyorum. Bana güvenmesini sağlamak istiyorum. Geçen gün bana bir şeyler hissetmediğini söylemeye çalıştı ama bana baktığında yaptığımız şeyin sadece sevişmekten daha fazlası olduğunu anlıyor. Bir Devaliant’ı nasıl inciteceğini bilmek istiyor musun? Ona özel olduğunu düşündür. Sonra da zaten boğazını kesecek olan canavar için bacaklarını açtığını fark etmesini sağla. Her şey kazanabileceğini sandığı bir oyundu.”

Ona dün gece o uyurken çillerini nasıl çizdiğimi anlatmıyorum. Ona bıçağımı nereye saplayacağımı planlamak yerine kalp atışlarını saydığımı söylemiyorum.

"Umarım her şey bundan ibarettir," diyor Bastien. "Beni asla terk etmeyeceğine yemin etmiştin. Hiçbir şey için."

O, benim yolumu kaybettiğimi düşünüyor. Bu takıntının beni zayıflattığını, beni tehlikeye attığını düşünüyor. Ve belki de haklı. Belki de Bryony pençelerini o kadar derine sapladı ki, on bin yıl sonra bile onları çıkarmaya çalışıyor olacağım.

Bu, acıyı azaltmıyor; suçlama da, şüphe de.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Unutmadım."

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Sonra Bastien öne çıktı. Yumruğu çeneme o kadar sert indi ki, başım geriye doğru savruldu. Beyaz, yakıcı bir acı yayıldı, ağzım bakır rengi bir sıvıyla doldu.

“Prensesin beş günü var,” diyor sesi ölümcül bir yumuşaklıkla. “Değerli, önceden oluşmuş fikirlerini paramparça edebilir ve sefil hayatına son vermeden önce gözlerindeki ihanetin tadını

ıkarabilirsiniz. Onu parçalara ayırın. Kanında yıkanın. Cesedine tecavüz edin, umurumda değil.”

Gözleri ikiz kara delikler gibi. Uzaktan, ölümlülerin ölmeden önce gördükleri şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Onları karşılayan soğuk ve sonsuz Boşluk bu mu acaba?

“Ama eğer bana yalan söylüyorsan,” diye fısıldıyor, “eğer onu sahipleniyorsan, ya da daha kötüsü, onunla ruh bağı kuruyorsan? O zaman parmaklarımı göğsüne saplayıp hain kalbini yumruğumda ezeceğim.”

Sanırım hâlâ elinden geldiğince, ne kadar kırık dökük bir şekilde olursa olsun, beni seviyor.

Bence Devaliantlardan daha çok nefret ediyor.

BRYONY

Bir erkeğin beni ilk kez kandırmasına izin verdiğimde, boğazımı kesti.

Babamın ölümünden beş ay sonra, saray yeterince yas tuttuğumuza karar verdi. Yaz, Luceni'de festival zamanı demekti ve Vartena'nın dört bir yanından soylular dans etmek, ülkemizin şarabını içmek ve evlilik çağına gelmiş üç prensesle tanışmak için geldiler.

Percival Whitworth Brevig'liydi. Kuzenim Odessa'yı önce dansa davet etti—prosedüre uygun olarak—ama gözleri bir an bile benden ayrılmadı.

Gülümsemesi çok güzeldi. Sağ köşesinde tek bir gamzesi vardı. Karnınızın alt kısmında bir şeylerin kasılmasına neden olan türden bir gülümseme. Vals için elimi tuttuğunda, beni utandıran derin bir sesi olduğunu fark ettim. Belimdeki eli, dans hocasının elinden farklıydı. Daha sıcaktı. Daha bilinçliydi.

Daha sonra bir kadehe şarap doldurup bana uzattı. "Bana festivali göster," dedi.

Saraya hizmet edenlerin günlerce emek vererek kurduğu tezgahlar arasında dolaştık. Ağaçlardan ve direklerden sarkıtılmış fenerler her yerde yanıyordu. Hava tarçın ve yaz çiçekleri kokuyordu.

Gülüşünü hatırlıyorum. Parmaklarının benimkine nasıl değdiğini ve avucunun belimin alt kısmına nasıl yerleştiğini. Şimdi anlıyorum—saraydan nadiren çıkan bir prenses kolay avdı. Babamın dizinde öfkeli

tanrılar hakkında hikayeler dinlemiştim, ama erkeklerin kendilerini kızdıran kadınlara neler yaptıkları konusunda uyarılmamıştım.

Bu yüzden Percival Whitworth benden ormana onunla birlikte gitmemi istediğinde hiç tereddüt etmedim.

Dudakları yumuşaktı. Bu beni şaşırttı. Öpüşmeyi severdim, bir başkasının ağzının benimkine değmesinin ağırlığını, bir erkeğin vücudunun sıcak baskısını. Bundan yıllar önce sadece iki erkek çocuğu öpmüştüm, dans dersleri sırasında sütunların arkasında. Bu daha gerçekçi geldi.

Ta ki eli eteğimin altına girene kadar.

Göğsüne bastırdım. "Dur."

Elini daha da sıkılaştırdı. Daha sert ve kaba bir şekilde bastırdıkça gözlerindeki ifade değişti.

"Hayır." Bu kelime ağzımda garip geldi. Prenseslerin bunu söylememesi gerekiyordu; bize başımızı sallayıp gülümsememiz ve onaylamamız öğretilmişti. "Hayır."

"Sus," diye tısladı, tüm o çekiciliği sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. "Sürtük kız kardeşinden çok farklı olamazsın."

Beni susturmak için boynuma bir bıçak dayadı.

Yine de direndim. Devriye gezen bir muhafız beni duydu ve müdahale etti. Percival kaçmadı ya da sinmedi, sadece muhafızın kılıcı sırtına dayanmışken bana dik dik baktı, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Muhafız onu benden uzaklaştıramadan hançeri boğazıma sapladı. Yara izim, bir adamın sana zarar vermeyi planlarken bile gülümseyebileceğinin bir hatırlatıcısı.

Ama bazı dersleri iki kez öğrenmek gerekir.

Evander'in kardeşine söylediği sözler, yorganın altına girerken zihnimde yankılanıyor.

Bırakın kendini özel sansın. Sonra da zaten boğazını kesecek olan canavar için bacaklarını açtığının farkına varsın.

Onu Hellevig sarayının ormanında ilk gördüğüm andan itibaren ne olduğunu hep biliyordum. Ama benimle oyun oynadığından

bahsettiğini duymak? Sanki kaburgalarımın arkasına cam parçaları saplanmış gibi. O kadar çok acıyor ki nefes alamıyorum.

Kapı tık diye açılıyor ve ışık zemine yayılıyor.

“Bryony?” Sesi koyu ve samimi. Şefkatli. Sanki umursuyormuş gibi.

Sanki beni yumuşatıp daha sonra daha çok incitmek için uğraşıyor gibi.

Bütün bu süre boyunca burada olmuşum gibi uyuyormuş gibi yapıyorum. Sanki bahçelere gizlice girip onu kardeşiyle konuşurken dinlememişim gibi. Yanıma uzanırken yatak hafifçe çöküyor, avucu belime değiyor. Çenemi sıkıyorum.

Percival Whitworth'un elleri, yumuşacık olana kadar öyleydi.

“Uyan. Çiftleşme hevesim geçti,” diye fısıldıyor kulağıma. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Geriliyorum. Bu mu yani? Bıçağı saplayacağı an mı?

Boğazımda oluşan ani sıkışmayı yutkunarak, ona doğru döndüm. “Ne oldu?” Soru kısık bir sesle çıktı.

Evander'in yüzünde karmaşık, neredeyse pişmanlık gibi bir ifade belirliyor. Bir anda ortaya çıkıp kayboluyor—belki de bir yanılsama.

Sonra yerden gömleğimi alıp başımdan geçirdi. “Sürpriz. Bana güveniyor musun?”

Beni derinden etkileyen dört basit kelime.

Önce onu kırmak istiyorum. Bana güvenmesini sağlamak istiyorum.

Acı gerçek derinden yaralıyor. Aramızdaki bu garip, kırılgan şey bir yanılsamadan başka bir şey değil. Hellevig'deki yatak odama girip hançerini boğazıma dayadığından beri oynadığımız aynı oyun bu.

Ne yapıyorsun?

Yemeden önce yemeğimle oynuyorum.

Acıyı içime atıyorum, sıkıca kilitliyorum. “Bu gece için sana güveniyorum. Sadece bu gece için.”

Ve bir daha asla.

Nefesi kesildi. Sonra kollarını altıma kaydırıp beni kucakladı ve bahçeye taşıdı.

Güller, Aethertide tarafından opal tonlarında boyanmış; her zamanki titreşen kırmızı parıltı şimdi daha çok yıldız ışığına benziyor. Hava, çiçeklerin enfes parfümüyle dolup taşıyor.

"Gözlerini kapat." Gerildiğimde, beni nazıkçe sıkıyor ve başını eğip saçlarıma sokuluyor. "Sadece uçuyoruz."

Tamam. Demek ki hâlâ benimle oynuyor.

Gözlerimi yavaşça kapattım, o bizi gökyüzüne doğru fırlatırken midemde oluşan o tanıdık heyecana teslim oldum. Rüzgar saçlarımı savuruyordu. Yüzümü boynunun kıvrımına yaslayıp nefes aldım, onun kokusunu, teninin tenime değme hissini, parmaklarının omurgam üzerinde rastgele çizdiği desenlerin baskısını ezberledim.

O bana sırtını dönmeden önce bu çalınmış anı ölümsüzleştirmek istiyorum. Bir yalancının nasıl görüldüğünü, nasıl konuştuğunu, nasıl koktuğunu hatırlayacağım.

Sonunda yalvarmayacağım.

Dudakları şakağıma değdi. "Bak, Bryony."

Bu manzara nefesimi kesiyor.

Renk, o kadar çok renk. Çivit mavisi ve kırmızılar, zümrüt yeşili ve altın sarısı hepsi birbirine karışmış, yıldızlar siyah kadife üzerine elmaslar gibi enginliğe serpilmiş. Göksel fırtına sakinleşmiş ama yine de çok güzel. Göksel fırtına dalgalanıyor ve akıyor, yansıması Osbu'nun sakin yüzeyinde parıldıyor, ta ki deniz ve gökyüzü birleşene kadar.

Ve suyun içinde, gözümün görebildiği kadarıyla, turkuaz ve mor şeritler var. Siyahın üzerinde, denizin derinliklerinde hapsolmuş galaksiler gibi parlıyorlar. Her dalga, renklerin arasında yeni bir dalgalanma yaratıyor, tonları değiştiriyor.

"Çok güzel," diyorum.

Bu, o mu yani? Beni öldürmeden önceki son hassas an mı?

"Aethertide'nın ışığı sudaki biyoluminesans algleri harekete geçiriyor," diyor Evander, bizi kıyının dar bir hilal şeklindeki bölümüne doğru indirirken. Kumun üzerine iniyor, çıplak ayakları kuma batıyor. "Yüzyılda bir görülen bir olayı uyuyarak kaçırmanız yazık olurdu."

Beni yere indiriyor.

“Sanırım bir sonrakinde burada olmayacağım,” diyerek uzaklaşıyorum. Sesim çok yavan, çok ham çıkıyor.

Evander hareketsiz kaldı, elleri yanlarında kasılmıştı.

Cevabını beklemeden gömleğimi çıkarıp bir kenara attım. Gece havası tenime vururken sığ sulara doğru ilerledim. Her adımda baldırlarımın etrafında turkuaz ve lavanta renkli köpüklü çizgiler oluşuyor, ardımda parıldayan izler bırakıyordu.

Arkamdan kumaş hışırtısı geldi, ardından giysilerin kuma çarpma sesi duyuldu.

Evander, "Seni hiç böyle edepsizce banyo yapan biri sanmamıştım," diye sesleniyor.

O halde bu konuda konuşmayacağız. Hala oyun oynuyormuş gibi yapacağız. Aethertide için son bir oyun, henüz Kurt değilken Evander olduğu sürece.

Kaybetmeden önce son bir oyun.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. Aether ışığı ona aşıktı, dalgaların arasına doğru ilerlerken vücudunun biçimli hatlarını altın rengine boyuyordu. Kanatlarını gererken kahverengi tüylerinde parlıyordu. Dün gece bana ne demişti acaba?

Canavarlar her zaman güzeldir. Ne kadar güzel olursak, zeki bir kızı kandırıp onu yememize izin vermemiz o kadar kolay olur.

Ama zeki değildim, değil mi? Çok, çok aptaldım.

“Biraz hayatın tadını çıkarmalıyım diye düşündüm.” Ona kırılğan bir gülümseme fırlattım. “Manzaranın tadını çıkar, yoksa her şey yok olacak.”

Gözleri alev alev parladı, dudakları düz, cansız bir çizgi haline geldi.

Ve sonra üzerime geliyor. Dudakları benimkine nazikçe değiyor, neredeyse hiç baskı uygulamıyor. Sanki benim tadımı çıkarıyormuş gibi. Öpücükleri elmacık kemiğime, şakaklarıma, çeneme değdikçe titriyorum. Sanki beni ciğerlerine çekip orada tutmaya çalışıyormuş gibi nefesimi içine çekiyor.

Benimle dalga geçiyor. Bunu biliyorum. İşin aslı şu ki, bunun ne olduğu konusunda asla yalan söylemedi, bana hiçbir şey vaat etmedi. Ama karanlıkta yaralarımındaki şifalı elleriyle bedenimin üzerinde

durduğu bir yerde, bunun gerçek olabileceğine inanmama izin veren aptal benim.

Belki de sonunda beni yaşatmaya karar verir.

"Bu gece acele etmesem ne düşünürsün?" diye mırıldanıyor, "teninin her santimini öpsem? Yıldızların altında tadının nasıl olduğunu öğrensem?"

Ondan nefret ediyorum. Bu yaptığından dolayı ondan çok nefret ediyorum.

Ona teslim olmak, baştan çıkarıcı çekimine kapılıp beni paramparça etmesine izin vermek çok kolay. Beni kıymetli bir şeymişim gibi tutarken, bir yandan da yıkımımı titizlikle planlamadığını, tapılmaya değer bir şeymişim gibi görüp yok etmediğini, bir süreliğine de olsa görmezden gelmek çok kolay.

Bir Devaliant'ı öldürmek için zaman ayırmamın üzerinden yüzyıllar geçti. Ve bu Devaliant'ın ağzı konuşmaktan çok daha fazlasına yarıyor.

Geri çekiliyorum. "Önce bir oyun oynayalım mı?" diye zoraki bir neşeyle soruyorum.

Başını yana eğdi. "Ne tür bir oyun?"

Parmaklarımı onun tüm yumuşak, gizli yerlerine sokup sırlarını ortaya çıkaracağım türden bir şey. Onun ve kardeşinin ailemden neden nefret ettiğini keşfedeceğim.

Bunu fazlasıyla hak ediyorum.

"Birkaç soruyu dürüstçe yanıtlayın. Bunu başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Ancak siz de aynı şeyi kabul ederseniz."

"Sanırım bu adil bir durum. Her birimize, rakibimize galibiyeti kaptırmadan önce üçer kez reddetme hakkı veriliyor. Kazanan penaltıyı seçiyor, kaybeden ise penaltıyı çekiyor."

"Peki ya ödül?"

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. "Tam bir teslimiyet."

Canım sıkıldığında keyif alabileceğim harika bir kadın.

Evander'in eli suyun altında bileğimi buluyor, başparmağı kasıtlı bir okşamayla nabzımın üzerinde geziniyor. Şakacı bir şekilde. "Şartlarınızı kabul ediyorum. Sorunuzu sorun."

Düşünmek için bile duraklamıyorum. "Alexios'un Kurdu olmadan önce kimdin?"

Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. Bir an için cevap vermeyi reddedeceğini düşünüyorum.

"Bir prens," diyor soğukkanlılıkla.

Şaşkınlıkla bir ses çıkardım. "Gerçek bir prens mi? Tacı falan da var? Nerenin prensi?"

Onu saray kıyafetleri içinde hayal etmeye çalışıyorum ama karşımda duran vahşi tanrıyla bunu bağdaştırmak imkansız.

Evander sıırttı. "Dört soru sordun, açgözlü kız. Ama sana müsamaha göstereceğim. Kardeşimle ben Turpori prensleriydik."

"Işık Sarayı mı?" Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Tarih kitaplarımız savaştan zar zor kurtuldu, ama geriye kalan azıcık şeyi okumuştum. Turpori, ışık ve metalden oluşan bir bölgeydi ve Ebediler arasında bile kadim olan Astraea tarafından yönetiliyordu. Anlaşmalar imzalanmadan önce düşen son tanrıçalardan biriydi. İnsanların bu kadar eski ve güçlü bir tanrıçayı nasıl öldürmeyi başardığını asla anlayamadım.

Evander başını salladı. "Annem öldüğünde—" Sesi titredi ve kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı. "Öldüğünde, toprakları Alexios ve Severin arasında bölündü. Bu bizim geleneğimiz. Toprak her zaman hayatta kalan Ebedilere geri döner."

Ona uzanıp, yüzündeki keskin çizgilerin üzerinden parmaklarımı gezdirerek o acının hafiflemesini istiyorum. Ta ki hatırlayana kadar—

Bana bakarken yaptığımız şeyin sadece sevişmekten çok daha fazlası olduğunu anlıyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Sanki anıları silmek istercesine başını sertçe salladı. "Size dürüstçe cevap verdim. Şimdi sıra bende." Gözleri yavaş ve bilinçli bir şekilde vücudumu taradı. "Hakkımda anlattığınız o iğrenç hikayelerin hepsine layık oldum mu?"

Başka herhangi bir durumda, iltifat peşinde olduğunu düşünürdüm. Ama şu anda, bunun ne olduğunu anlıyorum: bir tür

savunma mekanizması. Her zamanki itişme ve çekişmemizi, alışılmış rollerimizi yeniden kurmaya çalışıyor.

İzin veriyorum. Sadece bu seferlik.

"Sanırım zaman zaman efsanevi bir yanınızı gösterdiniz," diyorum.

Ağzı gerçek bir eğlenceyle kıvrılıyor. "Şimdi meraklandım. Bana biraz daha detaylandırır mısın? Yoksa veto hakkını kullanmak mı istiyorsun?"

"Ozanlar senin hakkında çok şey söylediler. Sanırım her şey tapınak duvar resimlerindeki yüzüne bakıp ıslanan kızlarla başladı. Ama bazı detayları atladılar. Kurt'un katletmeyi planladığı kadınlarla nasıl seviştiğine dair tek bir hikaye bile duymadım."

Yüzündeki bir şey, kapının çarparak kapanması gibi, birden kapanıyor. "Hayır," diyor. "Yapmazdınız. Çünkü siz ilksiniz."

Kafamda aniden beliren uğultulu, parazitli sesin ötesini düşünmek zor. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş ve düşüşe doğru geri sayım yapıyormuşum gibi, göğsümde pençelerini keskinleştiren pervasız, yıkıcı bir ihtiyaç var.

Bir Devaliant'ı nasıl inciteceğinizi mi öğrenmek istiyorsunuz? Onun özel olduğunu düşünmesine izin verin.

Evander kıpırdanıyor. Eter ışığı kanatlarının üzerinde dans ediyor, en üstteki altın tüylerini yakalıyor. Bana bakarken yanağından bir su damlası süzülüyor. "İç kolundaki o beş yara izi ne için?" diye sessizce soruyor.

"Bana obsidyen mühürlü kapının ardında ne olduğunu söylersen, yara izlerim hakkındaki hikâyelerimi sana anlatırım."

Suyun altında elleri yumruk haline geldi. "Hayır."

"O halde cevabım aynı. Bana başka bir şey sorun."

Sessizlik içinde su tenime vuruyor. Birkaç saniye sessizlik içinde geçiyor.

"Yatağında birlikte yaptıklarımız," diyor sonunda, bacağı suda benimkine değerek. "Oynadığımız bu oyunlar. Hoşuna gidiyor mu? Kendini iyi hissettiriyor mu?"

Sanki tenimde şüphesiz hissedebildiği şeyi, yani cinsel uyarılmanın, seksin kalıcı kokusunu, tüm bunların itraftan daha çok beni ele

verdiğini ve tüm karmaşık duyguları sözlü olarak teyit etmesine ihtiyacı varmış gibi.

Nefes al. Nefes ver. Gerçeği derine göm ve sakla.

"Bana yaptığın her şeyden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Ve şu anda bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. "Güzel."

Daha fazla sinirimi bozmadan önce sert bir şekilde karşılık vermem gerekiyor.

"Sen ve kardeşin neden Alexios'a bağlısınız?" diye soruyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor. Yüzünde tehlikeli bir ifade beliriyor. Yapma, diyor o ifade bana. Sakın aklından bile geçirme.

Ama durmuyorum. Duramıyorum. "Ölümsüzlerin hepsinin eşit olduğunu sanıyordum. Peki bu nasıl oldu? Eğer Scillarian geleneğine göre bir Ölümsüz öldükten sonra topraklar kalan Ölümsüzlere geçiyorsa, neden sen toprak yönetmiyorsun?"

Kanatlarında kıvılcımlar uçuşuyor. Güzel yüzü kadim ve korkunç bir şeye dönüşüyor. "İşte bu," diyor sesi tehlikeli derecede yumuşak, "beni dengemden çıkarmak için yapılan şeffaf bir girişimin içine sıkıştırılmış koca bir engizisyondur."

"Kendini bunalmış mı hissediyorsun?" diye sııttım. "Pekala. Nazik olacağım. Birini cevapla, geri kalanını sonraya bırakacağım."

"Pazarlık konusu değil. Hepsi için geçerli."

Karanlık bir tatmin yükseliyor. İlk kan benim. Zırhında bir çatlak buldum ve içimde volta atan yıkım düşkünü yaratık daha fazlasını, daha fazla kaosu, daha fazla yıkımı istiyor.

Daha fazla gerçek.

Evander'in bileğini parmaklarımla kavradım. "Annene ne oldu?"

"Pazarlık konusu değil." Uyarıcı bir hırıltı.

Daha akıllı biri geri çekilirdi, ama o beni her halükarda öldürecek. Bari önce her şeyi yakıp yıkayım.

"Ailemi neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Elini bileğimde daha sıkı kavradı. "Kesinlikle pazarlık konusu değil."

Ondan yayılan güç, yakıcı dalgalar gibi ciğerlerimi sıkıştırıyor. Deniz çalkalanıyor ve tıslıyor. Ama ben en ufak bir tepki bile

vermiyorum. Her zaman buraya doğru gidiyorduk; her dokunuş, birlikte geçirdiğimiz her gece, her lanet olası gün, bu kaçınılmaz uçuruma giden yoldu sadece.

“Cildim neden böyle parlıyor?” Sesim yükseliyor, neredeyse bağıriyorum. “Bütün sırlarımı bilmek mi istiyorsunuz? Beni didik didik etmek mi istiyorsunuz? O zaman bana bir şeyler verin.”

Büyük kız kardeşini gördüm. Neden öyle parladıklarını biliyorsun.

"Pazarlık yok! Yeter artık!"

Acı bir kahkaha attım. "Bu gerçekten de çok komik. Benim kırık yerlerime dokunup, içimdeki her çirkin şeyi ortaya çıkarabiliyorsun. Ama ben senin kırık yerlerine dokunduğum anda, konu kapanıyor mu?"

Beni deniz kayalıklarına doğru itti, göz bebekleri içten gelen bir ateşle parlıyordu. "Ağzını kapat. Yoksa yemin ederim ki, bu iş boğazına dişlerimi geçirmemle son bulur."

Ama artık çok geç. Kendimi çoktan uçurumdan aşağı attım. Öfkem daha da yükseliyor, daha da alevleniyor, aklımın her zerresini tüketiyor. Ve şimdi geriye sadece serbest düşüş ve çarpmanın vaadi kaldı.

“Biliyor musun? Pazarlığımızı değiştirelim. Sonunun nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz, o yüzden artık yap şunu. Öldür beni.” Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor ama onları geri tutuyorum. “Eğlenceni yaşadın, değil mi? Aptal Devaliant prensesini senin kim olduğunu unutana kadar becerdin mi? Sence iyi bir seks partneri miydim? Çabaya değer miydi?”

Evander'in gözleri hafifçe aralandı. Dudakları aralandı. Hiçbir ses çıkmadı.

Şimdi anladı. Şimdi, beni kullanıp işi bitince bir kenara atacağından bahsettiğini kardeşiyle konuştuğunu duyduğumu biliyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldadım, sesimin ne kadar titrek çıktığından nefret ederek.

Hiçbir şey. Sadece aramızdaki dalgaların sesi.

“Doğru.” Acı bir kahkaha attım. “Vartena’da senin hakkında anlatılan hikâyeleri öğrenmek istiyordun, değil mi? Kurt’un

acımasızlığı konusunda bizi sürekli uyarıyorlar. Kurbanlarını öldürmeden önce nasıl çığlık attırıp yalvarttığını anlatıyorlar. Ama asıl sanatsal yönü atlıyorlar, değil mi? En çok sevdiğin kısmı?”

Çenesini yavaşça sıkmaktan başka bir tepki vermiyor.

“O hikayelerde, birlikte olduğun kadınların zihinlerini nasıl manipüle ettiğinden hiç bahsetmiyorsun.” Avucumu sertçe göğsüne vurdum. “Bana umursadığını mı söylüyorsun? Gerçekten de abartmayı biliyorsun, değil mi? O mükemmel kelimeler. O hesaplı dokunuşlar. Yalnızken bana bakış şeklin. Ama ben senin için hiçbir şey ifade etmiyorum, değil mi? Sadece zaman geçirmek için kullanılıp atılan bir seks oyuncağı! Celladına boyun eğecek kadar aptal, güzel bir kalça parçası!”

Sakin görünmeye çalışan biri için göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

“Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?” Göğsüm onun göğsüne değene kadar yaklaştım. “O Devaliant kaltakına bir bıçak ver ve önemli olduğunu düşünmesine izin ver. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin ver.” Arkasını dönmeye çalışırken kolunu yakaladım. “Hayır. Bana bak.”

Altın rengi gözleri, çözülemeyen bir şekilde, benimkilerle buluşuyor.

“Çünkü kan ve ölümden başka bir şey bilmeyen bir kadın, güçten başka ne isteyebilir ki? Asıl numara bu değil mi? Onu paramparça etmeden önce özel olduğuna ikna et. Ölümünü, o sunakta bildiği her şeyden çok daha kötü hale getir. Sana hakkını teslim etmeliyim, Wolf. Birini öldürmeden önce kırmak mı? İşte bu beceri.”

Evander'in yüzü soğuktu, ama neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir irkilme yakaladım, o an geçti.

İyi, diye düşünüyorum vahşice. Benim için kan akıt. Hisset. Acı çek.

“Çok yanılmışım,” diyorum. “Sana Alexios'a çok benzediğini söyledim, meğerse ondan bile daha kötüymüşsün.”

Onu itip uzaklaştırdım ve sahile doğru yürüdüm, orada da gömleğimi başımdan hızla geçirdim.

“Buradaki işimiz bitti. Beni kuleye geri götür,” dedim ona.
“Hemen.”

* * *

Bahçelere indik ve Evander beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Sonra arkasını döndü. Benimle işi bitmişti.

Ama onunla işim henüz bitmedi.

"Odan," diye seslendim ve adam adımını yarıda kesti. "Sahildeki oyunu kaybettin. Ben kazandığımı istiyorum."

Derin bir nefesle omuzları geriliyor ve neredeyse kafasında ona kadar saydığını duyabiliyorum. Yarı yolda döndüğünde bana attığı bakış, bir insanı diri diri derisini yüzebilecekmiş gibi. Sanki benimle işi bittiğinde parçaların ne kadar küçük olması gerektiğini hesaplıyor.

Ama tek kelime etmiyor. Sadece arkasını dönüp kuleye doğru ağır adımlarla yürüyor.

İyi.

Onu takip ediyorum. Pantolonunu çıkarıp odasına ilk o ulaşıyor. Kusursuz teni, kasları ve altın rengi tüyleri pencereden süzülen eter ışığında parıldıyor.

"Peki?" Kollarını açtı. "Hadi, devam et. Beni buraya sadece bakmak için getirmediğini varsayıyorum."

"Yatağa." Gömleğimi çıkarıp tamamen çıplak kaldım. "Sırt üstü yat, kollarını başının üstüne kaldır. Kanatlarını aç."

Bir an için, reddedeceğinden eminim. Cüretkarlığım yüzünden üzerime atılıp beni paramparça edeceğinden eminim.

Ama sonra yatağa gidiyor ve çarşafıya yaslanıyor. Kanatları genişçe açılıyor, uçları yere değiyor ve ben nefes almayı unutuyorum. Altın rengi teniyle görkemli bir görüntü sergiliyor, parlayan gözleri her hareketimi takip ediyor. Bir kurban gibi serilmiş.

Ama bana bakışında boyun eğme belirtisi yok.

"Gel de beni çöz, şu günah dolu yayılma alaycı bir şekilde haykırıyor. Eğer bedelini karşılayabileceğini düşünüyorsan beni fethet."

Yavaş ve bilinçli bir şekilde bir dizimi yatağın üzerine koydum. Parmakları kasıldı, çarşafı sardı ve dişlerinin arasından bir nefes hırıltısı çıktı. Sanki üzerine atılıp beni altına çekmemek için tüm gücünü kullanıyordu.

Hayatımda hiç böyle bir kontrol hissetmemiştim. Bir tanrının üzerinde yükselip onu kendi isteklerime boyun eğdirmek... Bu, asla bitmesini istemediğim bir heyecan.

Yavaşça, ten tene sürtünerek vücudunda yukarı doğru tırmanıyorum. Titriyor, boğazı yutkunmakta zorlanıyor. Ona dokunurken acele etmiyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyor, dudaklarımı karnına değdiriyorum. Bunu ezberlemek istiyorum. O benden almadan önce, haksız yere elde edilmiş bir hazine gibi saklamak istiyorum.

İşte bu güçtür—avuçlarımda altında atan nabızı, hareketsiz ve itaatkar kalmak için verdiği mücadeledeki kas gerginliği. Sonunda üzerine yerleştiğimde nefesinin kesilmesi.

Bu tanrı benim. Yıkma için benim. Kırletmek için benim.

O bir yalancı, ama onun kalp atışından daha dürüst bir gerçek yok ve benim için kalp atışı birden hızlandı.

"Peki, ne olacak, düşmanım?" diye alaycı bir şekilde sordu Evander. "Beni nasıl pişman edeceksin?"

Ağzını elimle kapatıp ağırlığımı kalçalarına daha sıkı bir şekilde verdim. "Siktir git ve kıpırdama. Seni kullanma sırası bende. Ve o pis ağzından duymak istediğim tek kelime adım ve lütfen." Son kelimeyi aramızdaki küçücük boşluğa fısıldadım. "Lütfen, senden kabul edeceğim tek dua bu, Kurt. Bana tekrar dokunabilmenin bedeli bu."

Vajinamı onun sertleşmiş penisinin üzerinde sürtüyorum. Evander boğuk, neredeyse acı dolu bir ses çıkarıyor.

Sonra aramızdan uzanıp onu yerleştiriyorum ve aşağıya doğru iniyorum. Gerinme yakıyor ama onu tamamen içine alana kadar durmuyorum. Evander'in gözleri sıkıca kapanıyor ve boğazından kısık bir inilti çıkıyor. Elleri yatak başlığını kavıyor, kasları geriliyor, hareketsiz kalmak, tempoyu benim belirlememe izin vermek için mücadele ediyor.

"Gözlerini aç," dedim, tırnaklarımı karnına doğru sürerek. "Seni kimin becerdiğine dikkat et."

O altın rengi gözler gözlerime dikildi ve orada öfke vardı. Açlık. Adını koymak istemediğim başka bir şey. Kalçalarımı oynatarak, onu daha derine çekerek deniyorum.

"İşte bu kadar," diye nefes nefese kaldım, kalın penisinin üzerinde kayganlığı hissederken. "Artık oyun yok, numara yok. Bu gece, tamamen burada olmanı istiyorum. Bunu hafızana kazımak istiyorum. Böylece sonunda o bıçağı bana soktuğunda, bir zamanlar—sadece bir kez—benim olduğunu hatırlayacaksın."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi, sanki kaburgalarının arasına bıçak saplayıp çevirmişim gibi.

Güzel. Umarım canı acır. Umarım bu acıyı sonsuza dek taşır.

"Seni kim beceriyor?" diye fısıldıyorum.

"Bryony," diye nefes nefese kalır.

İyi, bence. Benim için paramparça olsun.

Kalçalarını ani hareketlerle, hızla durdurulan yarım itmelerle bana yaklaşıyor, sanki kendini durduramıyormuş gibi. Sanki beni yakalamaktan, beni ters çevirip çığlık atana kadar bana sertçe girmekten kendini fiziksel olarak alıkoyuyormuş gibi.

"Adımı tekrar söyle."

"Bryony." Ham, saygılı ve öfkeli.

Dizlerimin üzerine kalktım, sonra tekrar yere çöktüm, avuçlarımı destek almak için göğsüne dayadım. Elleri yatak başlığına daha da sıkıca kenetlendi. Büyüsü patlak verirken yanmış tahta kokusu odayı doldurdu.

"Şimdi duymak istediğim kelimeyi söyle," diye fısıldıyorum. "Tek bir kelime, ve tamamen seninim."

Evander'in gözlerinde karanlık birikiyor, kehribar rengi gözleri dipsiz bir karanlığa boğuyor. Yine de bana uzanmıyor.

Eğilip onun düzensiz nefes alışverişlerini hissedene kadar yaklaşıyorum. Aynı havayı, aynı acı dolu kalp atışını paylaşana kadar. "Tekrar altımda olmamı mı istiyorsun? Sesim kısılana kadar adını haykırmamı mı? Söyle artık!"

Ve öyle de yapıyor. Onun yıkımı, tek bir kelimeye indirgeniyor.

"Lütfen."

Bir hırıltı. Kurt çenesini şaklatarak yenilgiyi kabul etti.

Avuçlarımın arasına yüzünü alıp dudaklarına masum, neredeyse şefkatli bir öpücük kondurdum. "Bunu asla unutma. Seni yalvartan tek kişinin ben olduğumu asla unutma."

Evander hırlayarak ayağa kalktı ve bizi ters çevirerek beni yatağa geri çarptı.

Ağırlığı üzerime çöküyor—ve sonra üzerimde, içimde, beni beceriyor. Ağzı benimkine yapışıyor, nefes nefese kalışımı yutarken bacaklarımı beline doluyor ve sertçe itiyor. Kontrolü ele geçiriyor. Tıpkı benimkini kurduğum gibi, o da hakkını tam anlamıyla koyuyor.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye nefes nefese sordum, kelimeler acımasız bir dürtüyle düğümlenmişti.

"Her lanet olası nefesimde," diyor.

Öfkeyle uzanıp parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Başını geriye doğru çektim, ta ki boynundaki kaslar gerilene kadar. "O zaman benden nefret ediyormuş gibi benimle seviş."

Dişlerini gösteriyor, sonra parmakları boynumu kavrayıp sıkıyor. Nabzım avucuna çarpıyor, ciğerlerim zorlanıyor.

"Şimdi sıra sende, yalvar." Bana sertçe çarptı. "Benden merhamet dile. Hadi, güzelce yalvar."

Görüş alanımın kenarlarında karanlık noktalar dans ediyor, hava inceliyor. Boğucu sisin içinden ona bakıyorum—ağzının vahşi kıvrımına. Gözlerindeki dipsiz açlığa.

"Pes mi edeceksin?" diye fısıldıyor kulağıma.

Hayır. Beni kır.

"Seni bana dua ettirebilirim." Bu iğrenç vaadi sert bir hamleyle nokt alıyor, ta ki her nefesimde gerilmeyi ve yanmayı hissedene kadar. "Kalan her lanet gecende sana dua ettirebilirim."

"Dua etmem," diye nefes nefese kaldım. Kararan görüş alanımda takımyıldızlar belirdi.

Tanrılara, krallara veya canavarlara değil.

Boğazımdaki el daha da sıkılaşıyor. Hava daha da inceliyor, başım dönüyor, damarlarımda sıcaklık yayılıyor. Parlak, soğuk ve son derece acımasız.

Evander beni acımasız bir öpücüğe çekiyor, başımı yastıklara doğru geri itiyor. Dişleri alt dudağıma saplanıyor.

"Benimle işiniz bittiğinde, hatırlayacağınız tek dua, benim için ettiğiniz dualar olacak."

Ve ben ona inanıyorum.

İnanıyorum ki bu güzel, acımasız yaratık beni paramparça edecek ve kendi suretinde yeniden şekillendirecek, milyonlarca parçaya ayıracak ve beni tekrar bir araya getirmesi için ona yalvartacak. Ve bunu tekrar tekrar yapacak, ta ki aramızda tapınma ve dişler, dil ve pençeler, küller ve kan ve yıldız tozundan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Bende ciddi bir sorun var. Çünkü boğazımdaki baskı ve onun içimde acımasızca itmesi, beni dayanabileceğimi sandığım sınırların ötesine geriyor ve beni aniden kendimi üzerinden atmak için can attığım bir uçuruma doğru sürüklüyor.

Kor halindeki karanlığın ardında Evander'in vahşi, açgözlü bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sonsuzum. Parıldayan bir ışık gibiyim.

Onun bana verdiği her şeyi alıyorum. İçimizden taştan tüm acıyı ve açlığı. Sanki birbirimizi yok edecekmişiz gibi sevişiyoruz. Sanki zaten yok etmişiz gibi. Eğer o benim sonum olmayı planlıyorsa, o zaman onun en karanlık köşelerine gömüleceğim, kendimi kırık cam parçaları gibi damarlarına saçacağım. Böylece ben gittikten sonra her nefes aldığımda kanayacak. Acı çekecek.

Haz, görüşümü neredeyse tamamen karartıyor, şiddetli ve sonsuz gibi görünen bir yoğunlukta; orgazmın sarsıcı titremeleri, mutluluk. Sırtındaki kanatlar son bir kez bana çarptığında iyice açılıyor, boşalmasını bulurken merkezime sürtünüyor.

Zirvenin sisinin dağılmasıyla birlikte, farkındalık yavaş yavaş geri dönüyor. Onu her yerde hissediyorum—kalbinin atışını, elini boğazımdan çekip beni incelerken teninin sıcaklığı, yaraları iyileştirmek için gücünü kullanırkenki nazik dokunuşunu.

Onu üzerimden atmalıyım. Üzerimden yuvarlayıp, yaralarımı yalnız başıma sarmak için sendeleyerek uzaklaşmalıyım. Mesafeyi ve sınır çizgilerini yeniden oluşturmalıyım. Ama şu an, tenimizde kuruyan

ter ve ciğerlerimde onun kokusuyla, bir nefes alma anı. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim.

Ben de sadece nefes alıyorum. Ve bir süreliğine Evander buna izin veriyor. Parmakları saçlarımin arasından geçiyor, sanki çok kıymetliymişim gibi, beni rahatlatıyor.

Ama ben değilim.

Her şey, kazanabileceğini düşündüğü bir oyundu.

Kendimi toparlayıp onu ittim, yataktan kalkarken ona bakmadım. "Bu gece tekrar istersen elini kullan. Artık senin oyuncağın olmaktan bıktım."

BRYONY

Bahçeye adımımı attığımda gökyüzü taze bir morluğun rengindeydi.

Kollarımı sıkıca kendime sarıyorum. Bu sadece soğuktan değil. Her esinti, Evander'in tenime dokunuşunu andırıyor; alaycı, çıldırtıcı, kaçınılmaz.

En ufak bir hissin bile bana onu hatırlatmasından nefret ediyorum. Her dokunuş, her öpücük, fısıldanan her övgü sözü, beni incitmek için tasarlanmış, onun cephaneliğindeki bir başka silahtı. Ve ben de ona izin verdim. Ona güvenmeye başladığımda, sanki ona hançeri vermiş ve boğazımı açmış gibiydim.

Sanırım minnettar olmalıyım. En azından artık nerede durduğumu biliyorum. Kılıç, bir çizgi çekti ve bu, kaderimin acımasız bir hatırlatıcısı oldu.

Dört gün kaldı. Kum saati tükenene ve Boşluk kapımı çalana kadar sadece dört güneş doğuşu. Artık yalan yok, artık numara yok.

Artık pazarlık yok.

Büyünün tanıdık uğultusu, kanat çırpışlarının şafak öncesi sessizliği bozmasından bir an önce ensemde belirliyor. Amara, koyu tüylerinin çırpınışıyla yere iniyor, kanatları sırtına doğru katlanıyor.

Başını yana eğdi, solgun gözleri beni inceliyordu. Muhtemelen kan arıyordu. Morluklar. Isırık izleri. Kurt'un bana çok sert davrandığına

dair herhangi bir kanıt. Ama saatler önce o vahşı sevişmeden sonra hepsini iyileştirmişti.

“Şey,” diye mırıldandı, “sağ salim kurtulmuşsun. Bu şanslı bir durum. Sana iyi davrandı mı? Gözlerini Osbu’ya fırlatmam mı gerekiyor?”

Yanaklarım kızardı, bir dizi duyusal anı zihnimi bombardımana tuttu. İçimde hissettiğim o muhteşem gerilme ve acı, gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmasına neden olan o noktaya vuruyordu. Bacaklarımın arasında hissettiğim ağırlığı, beni aşağı doğru bastırıyordu. Terden ıslanmış teninin tenime sürtünmesi. Nefes nefese dolarken burnunun saçlarımın arasında olması.

Seni bana dua ettirebilirim. Kalan her geceni bana dua ettirebilirim.

Hayır. Dur.

Resimleri bastırıyorum. Onları, istemeye gücüm yetmeyen diğer tüm tehlikeli şeylerle birlikte kutuya koyuyorum.

“İyiym. Yalvarıp istediğim bir şeydi zaten.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama Kurt hakkında konuşarak vakit kaybetmek istemiyorum. Bana Theo'dan bahset. Onu gördün mü?”

Amara içini çekti. “Pencerelerden gözetliyordum. Saray, İdris’in sadık adamlarıyla dolu ve onu odasına hapsedmiş durumda. Alexios’un diğer tek dayanağını öldüremeyeceği için...”

Kardeşimin amcamın insafına kaldığını hayal ettikçe kanımı donduran bir korku hissediyorum. İdris yıllardır Theo'yu haddini bildirmek için can atıyordu.

“Ona zarar verdiler mi? Onu bulduğunuzda, durumu nasıldı—”

"İyileşmeyecek bir şey yok," diyor Amara. "Birkaç kötü morluk. Kavga ettiği yerlerdeki parmak boğumlarında savunma yaraları. Anlaşılan o da karşılığını fazlasıyla vermiş. Duyduğuma göre İdris'in yalakalarından birini yere sermiş."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ciğerlerime kenetlenmiş kısaç gibi nefes almaya çalışıyorum. Tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor ve acının o parlak alevinden zevk alıyorum. Bana odaklanacak bir şey veriyor.

"Onu dışarı çıkaramadınız mı?"

Amara elini yüzüne sürdü. "Denemeye çalıştım. Neredeyse her şeyi altüst ediyordum. Onu koruyan o piçlerin Alexios'un Hakkına sahip olduğunu hatırladım ve bir hamle yaptığım anda bunu hissedecekti. Henüz bir Ebedi olmadığım için cezaya dayanamazdım. Binlerce kilometre uzaktan beynimin saray koridoruna saçılması, kurtarma girişiminin amacını boşa çıkarırdı."

Yine de, ben Kurt'la buradayken Theodora'nın kilit altında kalmasına izin vermek düşünülemez. Eğer dört günüm daha varsa, onları en iyi şekilde değerlendirmeyi düşünüyorum.

Titrek bir nefes verdim. "Hellevig'e gidiyorum."

Amara'nın kaşları birden yukarı kalktı. "Bunu bana tekrar anlatmak ister misin?"

"Theo'nun bana ihtiyacı var. Bu yüzden onu getireceğim."

"Yalnız değilsin, değil mi? Buradaki plan tam olarak ne? Kapıları zorlayıp, savaşarak kraliyet odalarına mı girmek?"

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Ben pervasızım, intihar eğilimli değilim." Bahçe yolunda ileri geri yürümeye başlıyorum, huzursuz bir enerji tenimin altında vızıldıyor. "Sarayın altında eski savaş tünellerinden oluşan bir ağ var; düşman duvarları aşarsa kaçış yolları. Theo, naipliği devraldıktan sonra onları temizletip güçlendirdi. Kimse benim orada olduğumu bile bilmeyecek. Onu güneydeki ailemin eski av kulübesine uçurabilirsiniz. Orası ıssız bir yer."

Onaylayarak mırıldandı. "Fena bir plan değil. Ama fark ettim ki Kurt'u bu göreve dahil etmek için pek de çaba harcamıyorsun."

"Çünkü ben öyle değilim."

"Ne yani, kahraman kurtarıcı rolünü oynama fırsatını elinden alıp götüreceğinden mi korkuyorsun?"

"İstedğim zaman gidebileceğimi açıkça belirtti. Burada kalmayı kabul ettiğimde şartları müzakere ettim." Saçlarımı elimle düzelttim. "Bıçak benim hayatta olduğumu biliyor. Kurt'a işi kendisi bitirmeden önce beni ortadan kaldırması için beş gün süre verdi."

Amara'nın ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Maalesef hayır," diyorum buruk bir gülümsemeyle.

Yüzünde karmaşık bir ifade beliriyor. "Seni her zaman sahiplenebilir, biliyorsun." diyor bunu, sanki bir darbe almaya hazırlanıyormuş gibi.

Ve işte yine o gülünç öneri. Sanki Evander beni sahiplenecekmiş gibi bir şey yapacakmış gibi. Bunu ancak beni manipüle etmeye çalıştığı zaman dile getiriyor.

Eğer bana yalan söylüyorsan, Kılıç'ın Evander'e söylediği sözler anılarımda fısıldıyor, eğer onu sahiplenirsen, ya da daha kötüsü, onunla ruh bağı kurarsan, parmaklarımı göğsüne saplayıp hain kalbini yumruğumda ezeceğim.

"Ben kullanılıp atılacak biriyim, unutma? Onun eğlencesiyim." Göğsümde bir sıkıntı hissettim. "Kurt beni sahiplenmeyecek. Ve ben de sahiplenmesini istemiyorum."

Sesimin bu kadar sakin ve dengeli çıkmasına şaşıyorum. Çünkü şu an bile, damarlarımda öfke kaynarken ve ihaneti hâlâ taze iken, içimdeki zavallı bir parça reddedilmenin acısını çekiyor—beni ne kadar kolay kandırdığına.

Amara ısrarla, "Bir Ebedi'nin İddiası sarsılmazdır," diyor. "Kurt sana saldırdığında Alexios bile sana dokunamaz. Bu en eski, en kutsal kanundur."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Hayır. Beni hiç umursamıyor."

Sadece biraz eğleniyorum. Onu yanımda tutacak değilim.

"Bu doğru değil. Onun sana nasıl baktığını gördüm—"

"Sanki benimle yatmak istiyormuş gibi," diye çıktım. Titrek bir nefes verdim. "Bununla barıştım." "Yalancı," diye fısıldadı küçük, hain bir ses. "Kendimi başka bir tanrıya bağlamıyorum."

Özellikle de o değil, demiyorum. Eğer beni sahiplenseydi, duyguların içime ne kadar işlemiş olduğunu hissederdi. Onun sahipliğinin dayanılmaz yakınlığına katlanamazdım.

"Beni burada bekle," dedim Amara'ya. "Birkaç eşyayı toplayıp gideceğim."

Başını salladı, bakışları benimkileri aradı. "Pekala."

Kuleye doğru hızla geri dönüyorum. Koridorlarda dolaşırken zihnim bir türlü sakinleşmiyor.

Artık kullanılmayı bırakıyorum. Onun sırlarından, oyunlarından ve manipölasyonlarından bıktım. Her şeyden sonra, zırhını paramparça etmeyi hak ediyor.

Obsidyen mühürlü, tanıdık kapının önünde duruyorum.

Onun sırrı. Asla geçmemem gereken o sınır. Kapının ortasına kazınmış işarete bakarken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Taze bir yara gibi kıpkırmızı atıyor.

Acımasız bir şekilde de olsa, uyandığında kıymetli kapısının açık olduğunu görmesi tam da yerinde bir durum. Beni yok eden tanrıya son bir "lanet olsun" daha.

Kolu çeviriyorum. Eşiği geçtiğimde tenimde elektrik akımının çıtırtısını hissediyorum.

EVANDER

Çarşafaların üzerine eğik bir şekilde vuran güneş ışığı beni uyandırıyor —ya da belki de Bryony'nin kalp atışlarının olması gereken yerdeki sessizlik uyandırıyor.

Çok yanılmışım. Sana Alexios'a çok benzediğini söylediğimde, meğerse ondan bile daha kötüymüşsün.

Dürüst olmak gerekirse, onunla gurur duyuyorum. Kardeşime yalan söylediğime dair bahaneler uydurabilirdim. Sadece ona tipik ahlaksızlığımı, iyi belgelenmiş dürtüselliğimi ve bitmek bilmeyen can sıkıntımı anlatmaya çalıştığımı söyleyebilirdim. Güzel sözlerle ve güvencelerle süsleyip, hâlâ ona bıçak saplamayı planlamadığımı iddia edebilirdim.

Ama ben öyleyim ve o da bana bağırma ve ne kadar açgözlü bir herif olduğumu hatırlatma fırsatını hak etti. Ve bunu yalvararak istememi sağladığında, bunu da hak ettim. Tanrı ben olabilirim ama asıl gücün onda olduğunu hatırlatan o ince uyarıyı.

Tavan boyunca uzanan güllere bakıyorum, çiçeklerinin titreşen, canlı renklerini inceliyorum. Güller bütün hafta boyunca ondan bahsedip durdular. O her geçtiğinde dikenleri ona doğru uzanıyor, sanki onu yakalamaya, tutmaya çalışıyorlarmış gibi. Annem gibi o da

onlara bebek gibi bakıyor ve şimdi bu alem bana ne kadar memnun olduğunu gösteriyor.

Git onun yanına, aptal!

Bol bir pantolon giydim, gömlek giymeye zahmet etmedim. Kokusu beni görünmez bir zincir gibi koridorda sürükledi ama beni odasına götürmedi. Beklediğim yerde değildi.

Koridorun sonundaki kapı açık ve obsidyen mühür, koyu renkli ahşap zemin üzerinde kırmızı renkte parıldıyor.

Yapmadı. Yapmazdı.

Ama yaptı.

Öfkeyle alev alev yanarak odaya daldım. Eski yaralar acımasızca gün yüzüne çıktı.

Odanın kadim ağacının kıvrımlı dallarının altında duruyor. Siyah dallar, kurumuş kan rengindeki yapraklarla kaplı, kubbeli tavan penceresine doğru otuz metre yükseliyor. Kalın gövde, hançerimin derin oyuklarıyla oyulmuş.

Ağacın etrafına güller sarılmıştı. Gövdeyi ve her dalı sarmış, duvarlar boyunca sürünüyorlardı. Güller ağacı ele geçirmeye başlayınca buraya gelmeyi bıraktım; bu, krallığın seçilmiş kralına gönderdiği anlamlı bir mesajdı.

Bu keder seni tüketiyor. Gücünü boşa harcıyorsun.

Bryony döner. Yukarıdaki vitray, onu mor ve kobalt mavisi tonlarında resmediyor, sedefli tenine ve gümüş beyazı saçlarına yansıyor. İfadesi değişiyor—bir özür ve daha yumuşak bir şey. Kurumuş kalbime saplanıp kalana kadar kıvrılan ve beni paramparça eden, dişlerimin arasından dökülen tek kelime olan "lütfen"e dönüşen bir şey.

"Hiç hakkın yoktu," diye hırladım. "Bu kulede tek bir kural koydum, tek bir lanet olası kural."

Kadın irkilir ama geri çekilmez. Kaçmak, yıkımı kucaklamaya kararlı görünen bir kadın için çok kolay, çok basit olurdu.

"Biliyorum. Özür dilerim, yapmamalıydım..." Yutkunarak, "Ama neden bunu saklayayım ki? Bu... çok güzel. Bulacağımı sanmıştım—" dedi.

“Ne?” diye çıkıştım, daha da yaklaşıarak. Çıplak ayaklarım, Turpori’nin enkazından topladığım sıkıştırılmış toprağa gömüldü. “Korunmuş cesetler mi? Düşmanlarımın kalıntılarıyla dolu kupa odaları mı? Ne kadar canavar olduğumu doğrulamak için yapılmış iğrenç bir koleksiyon mu?” İçimden bir kahkaha çıktı. “Üzgünüm Prens, hayallerinizi yıkmak zorunda kaldığım için, ama ben bile o kadar tahmin edilebilir değilim.”

“Benim kastettiğim bu değil—”

“Bunu boş ver.” Derimin altında bir güç kıvılcımı çakıyor. Bunu hissetmeli—statik elektriği, zar zor dizginlenmiş büyüünün acısını—ama geri adım atmıyor. “En karanlık yanlarımı görmek mi istedin? Tamam. Sana büyük bir tur yaptırayım.”

Parmak boğumlarımı çukurlaşmış gövdeye sürüyorum. “Bu bir yas ağacı. Scillarya evlerinde yas sürecinin bir uzantısı olarak yetiştirilirler. Yas tutanların gözyaşları ve kanıyla sulanır, köklerine dolanmış cesetlerle beslenirler. Yaşayan mezar taşlarıdır. Bu bir zamanlar annemin sarayının avlusunda duruyordu. Sarayı yıkıldıktan sonraki günlerde her bir işareti kendim oydum. Her biri kaybettiğim birini simgeliyor.”

Ve her bir kesik, asla iyileşmeyecek bir yaradır.

“Çok fazla var.” Kırık bir fısıltı.

Göğsümde bir sıkıntı hissi yayıldı. “Ne bekliyordun ki? Toplu bir mezarın üzerinde duruyorsun.”

Bilginin yüzüne yerleşmesini izliyorum; dudaklarının aralanmasını, parmaklarının sıkılmasını.

“Bana bir keresinde insanların bu kadar çok tanrıyı nasıl öldürmeyi başardığını sormuştun,” diyorum. “İşte Devaliant, tanrı katliamının mekanı. Dikkatlice dinle çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim.”

Parmaklarımı çenesinin altına kıvrıp yüzünü gözlerimle buluşturuyorum. Titriyor ama irkilmiyor. Gücümün yükselen dalgasıyla, elektriksel titreşimiyle hava yoğunlaşırken bakışlarını kaçırmıyor.

“Öncelikle,” diye usulca söylüyorum, “çok özel bir kılıç alacaksın. Metalurji gücüyle donatılmış ve büyüyle bezenmiş bir Ebedi

tarafından dövölmüş bir tanrı katili. Sonra onu tam kanatlarımızın arasına, derinin yumuşak olduğu yere, zayıf noktamıza saplayacaksınız.”

Nefes alışverişı düzensizleşiyor ve nabızı parmak uçlarımda titriyor, ama ben ona doğru eğilip, dudaklarımız arasındaki o gergin boşluğa yeni sözlerimi fısıldarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

“Ve sonra testereyle kesmeye başlarsınız.”

Sanki ona vurmuşum gibi bir ses çıkarıyor.

“Şşş, şimdi irkilme. Bunu sen istedin, hatırlıyor musun?” Dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor. “Sana o iğrenç, hasta ailen kardeşime ne yaptığını anlatayım. Kanatları bir zamanlar yıldız ışığıyla öpölmüştü. Annemiz, diyarın onları yaratmak için çok zaman harcadığını söylerdi. Ve atalarınız onu bir masaya çivileyip parçalarken kahkahalar attılar.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunararak bastırıyorum. Kendimi devam etmeye zorluyorum. “Kanatlar, bir Ebedi'nin bile yenileyemediğı tek şey. Bunu biliyor muydun? Ona gölgelerden bir yedek yapmak neredeyse beni öldürüyordu. Kardeşimi tekrar bütün haline getirmek için gereken güç yüzünden Duehavn'da yüz mil genişliğinde bir ölü toprak oluştu. Ama ailenizin onu neden sakat bıraktığının gerçek nedenini bilmek ister misin?”

Yüzündeki acı ifadeyi görmek için biraz geri çekildim. Korkunç gerçeğin yüzüne yansımısını izledim. “Tüketim, tatlım,” dedim. “İnsanlar etimizi yediklerinde, sihrimizi bir süreliğine alıyorlar. Sahip olduklarımızı kendileri için istedikleri için alıyorlar.”

Elleriyle ağzını kapatıyor. Bryony incinmiş bir ses çıkarıyor, gözlerinden yeni yaşlar dökölüyor.

“Bas ve ben Turpori’ye döndüğümüzde, geriye sadece dumanı tüten enkaz ve çürüyen cesetler kalmıştı. Aileniz ve lejyonları, Bas’ın gücünü kullanarak halkımızı hayvan gibi katlettiler. Annemizin geriye kalanını taht odasının her yerine saçılmış halde bulduk.” Zoraki bir kahkaha attım. “Eminim Vartena tarih kitaplarında bunu çok güzel anlatmıştır. Tanrı Katili Haçlı Seferleri, değil mi? Öyle diyorlar? Ama burada

Scillari'de buna Yutma deniyor. Ve gerçekten de öyleydi. Ölümler yaşayanlardan fazla olana kadar bedenlerimiz tüketildi."

Nefes nefese kalmış, soluk soluğa kalmış haldeyim. Kelimeler daha hızlı, daha sert bir şekilde dökülüyor. Birbirlerinin üzerine yığıyorlar. "Böyle bir kayıp insanı mahvediyor," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "İçini zehirle dolduruyor, ta ki tek yapabildiğini onu yaymak olana kadar." Titreyerek derin bir nefes alıyorum ve canım acıyor. Kahretsin, çok acıyor. "Bas ve ben kederimizden Scillari'nin yarısını neredeyse yok ettik. Alexios gücümüzü bağlamak zorunda kaldı—ama bize adalet sözü verdi. O noktada, bıçağı bana kimin verdiğini umursamıyordum, yeter ki bir Devaliant'ın kaburgalarına saplansın."

Anılar aç bir dalga gibi yükseliyor. Elini tutuyorum, tenlerimiz arasındaki zıtlığa hayran kalıyorum. Benimkinin parıltısı, onun soluk ışıltısına karşı. "Böyle parlamanın nedenini bilmek istiyordun. Devaliantların bu kadar güzel olmasının gerçek sebebini." Parmaklarımı yanağında gezdirip fısıldıyorum, "Soyunda yarı insan yok. Hiçbiriniz özel değilsiniz. Bu kirlenmiş kan, kötü kız. Atalarınız o kadar çok ölümsüz et yedi ki, bu onları değiştirdi. Kanınızı kirletti. Ve bunu size aktardılar."

Elim ensesine kayd, saçlarının arasına dolandı. Birkaç sert çekişle başı geriye doğru eğildi, boğazı açığa çıktı. "İşaretlemeyi sevdiğim bu enfes ten, vahşetten doğdu. Sana her baktığımda, bana ölümleri hatırlatıyor."

Ağızdan ince bir ses çıkıyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben sessiz bir hayranlıkla onun ilerleyişini izliyorum. Dilimle onu kovalamak, ağzının içine yalamak ve çıkardığı kırık sesleri yutmak istiyorum, ta ki bunun her zaman böyle biteceğini anlayana kadar.

"Beni bu kadar canavarca yapan şiddeti hayal edebiliyor musun?" diye soruyorum ona. "Ve ben ta ruhuma kadar canavarcayım, Devaliant. Ailen beni böyle yaptı. Kalbini söktüğümde bunun kişisel bir şey olmayacağını bilmeni istiyorum. Sadece bir kehanet. Scillari'de eski bir söz vardır: Drevikt, vahn nevikt. İntikamda yeniden doğuş."

Dudaklarım her kelimedede çenesine değene kadar onu kendime yaklaştırıyorum. “Her zaman küllerden yeniden doğacağız. Ve bunu yaptığımızda, düşmanlarımızı karanlığa sürükleyeceğiz. Sonunda hepimiz atalarımızın günahlarının bedelini ödeyeceğiz. Sadece altın yerine kanla ödeyeceksin. Ve bunda acımasız bir simetri var, değil mi? Ölü tanrılar üzerine kurulmuş ve büyüü yutmuş bir evin kızı, ölmeye ve tekrar ölmeye mahkum. Tarihin suçlarının kefareтини, biz canavarların ticaret yaptığı tek para birimiyle öduyoruz: acıyla.”

Kulağının memesini hafifçe ısırp, dilimle hafif acıyan yeri yaladım. Titreyerek omuzlarıma yapışan elleriyle beni teselli etmesi beni memnun etti.

“Bu çirkin dünyada bulunabilecek tek bir merhamet varsa, o da ölümlü hayatların çok kısa süreli olmasıdır. Bizim gibi, acılarımızı çağlar boyunca taşımaya lanetlenmiş değiliz. Acılarımız içimizde uzar, kangrenleşir ve bizi canlı canlı yiyip bitirir.”

Bileklerindeki tutuşumu gevşettim. “Çok dikkatli dinle,” dedim soğuk ve sert bir sesle. “Bu eşiği bir daha geçmeyeceksin, yoksa vücudundan etleri yüzüp, soyunun benden aldığı her şeyin tarihini bağlamak için kullanacağım. Siz Devaliantlar, savaşlarınız ve dipsiz lanet olası hak iddialarınız. Anladığınızı söyle.”

Acaba içimde yükselen hayvansı hırıltıyı, kuduzlaşmış ve savaşmak için yanıp tutuşan öfkeyi hissedebiliyor mu? Çünkü aramızdaki tarafsız bölgede bir bomba patlattı ve şimdi kan kaybından ölmek üzereyim.

Sadece bana bakıyor, yüzünde adını koyamadığım bir duygu var.

“Bir şey söyle,” diye hırladım.

Ama o öyle yapmıyor. Sadece öne eğiliyor ve yavaşça yanağını omzumun kıvrımına yaslıyor.

Dur. Dur. Lanet olsun, dur.

Ondan bunu istemiyorum. Bana kendi kırık dökük yanlarını göstermesini ve başka bir hayatta onu o kadar çok sevebileceğimi, hatta bu sevgiyle kanayacağımı hatırlatmasını istemiyorum.

Yapacak bir şey yok, Wolf. Her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Parmaklarımı ensesine bastırıyorum. "Benden nefret ettiğini söyle."

Dudakları çeneme değerek dayanılmaz derecede yumuşak bir şekilde değişiyor. Sessiz kalıyor, sadece bana dokunuyor. O kadar yaklaşıyor ki, hâlâ kendi kokumu üzerinde hissedebiliyorum.

"Bunu başarabilirim," diyorum ona. "Benden o kadar nefret etmeni sağlayabilirim ki, benden kurtulmak için kendi kalbini bile söküp atarsın." Nefes nefese, kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyorum. Kaybediyorum. "Söyle. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırlat bana."

Parmak boğumları yanağıma değişiyor. Dudakları nefes nefese aralanıyor ve ben kayboluyorum. Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum, şaşkınlıkla çıkan iniltiyi yutuyorum. Çaresizce bana açılıyor. Tadı yağmur ve yıkım gibi. Sanki dünyanın sonu gibi.

"Hiçbir şey değişmedi." Titrediğimi fark ediyorum. Ona yaslanıp titriyorum. "Sadece birbirimizle sevişiyoruz. Hepsi bu. Anladın mı? Hiçbir anlamı yok."

Kollarını bana sarıyor ve beni sıkıca kucakladığında göğsüm hızla inip kalkıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Evander. Sorun yok."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sanki paramparça olmuş bütün parçalarımı bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi bana sarılmasına izin veriyorum.

"Bırak beni," diyorum, elbiselerine yapışarak. Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben? "Daha önce söylediklerimi unut. Bırak beni tekrar."

"İşah," diye fısıldadı dudaklarımın arasına.

Sözü duyunca donakaldım, duymamış gibi yapmaya meylettim. Bu onun çizdiği çizgi, ama o benimkini çoktan sildi, neden onu dinleyeyim ki? Beni istiyor; bunu kokusundan anlıyorum. Onu boyun eğdirebilirim. Onu aklını başından alabilirim.

Ama sonra tekrar konuşuyor ve sesi neredeyse bir nefes veriş kadar kısık. Ama ben bunu kalbime saplanan bir bıçak gibi hissediyorum.

"Ayrılıyorum."

Kelimeler suya düşen bir taş gibi, dalgalar halinde yayılıp gidiyor. Çünkü içlerinde söylenmemiş çok şey barındırıyorlar.

“Amara beni bekliyor,” diye devam ediyor, sanki beni diri diri parçalamıyormuş gibi. “Dün gece seni bıraktıktan sonra, Caelestis’te Rhosyn hakkında hatırladığım her şeyi yazdım ve masamın üzerine bıraktım. Bu... Bu bir anagram. Onrhys, Lybräian dilinde ‘yılan’ anlamına geliyor. Devaliant Hanedanı’nın sembolü.” Bir gözyaşını siliyor. “Amara’ya karaborsa parçalarından bahsettin, bu da muhtemelen ailemden nefret etmen için başka bir sebep. Ama bilmeyi hak ediyorsun.”

Göğsüm sıkışıyor. "Bryony," diye fısıldıyorum.

"Şunu söylememe izin verin. Gitmeden önce size bir gerçeği borçluyum. Tek tavizsiz şartım bu."

Elini uzatıp elimi tuttu. Elimi kendi ellerinin arasına aldı ve yavaşça, çok yavaşça kolunun iç kısmındaki düzgün sıralanmış yara izlerini ortaya çıkarmak için kolunu yukarı doğru sıyırdı.

“Bunları sormuştun. Anlamalarını anlamanı istiyorum.” Parmağımı en üstteki işarete, gümüş rengi girintili çıkıntılı bir çizgiye yönlendiriyor. “Sana bir keresinde Boşluktan sonra hiçbir şeyin gerçek olmadığını söylemiştim. Her şey sis ve statik. Bu yüzden bir ritüelim var.”

Kaşlarımı çatıyorum, anlayamıyorum. Gülümsemesi son derece nazik. Dayanılmaz bir hüznü içeriyor.

“Bir,” diyor usulca. “Nefes al. O sunağın üzerinde uyandığımda her zaman ilk yaptığım şey bu. Akciğerlerimin nasıl çalıştığını hatırlayana kadar havayı zorla içeri ve dışarı veriyorum.”

Anlayışım yavaş yavaş ortaya çıktıkça boğazım düğümleniyor. Parçalar yerlerine otururken, çirkin ve acı verici bir şekilde.

“İki. Hisset.” Başka bir yara izi, merdivenin ikinci basamağı. “Duygu, doku. Taşın pürüzlülüğü, sunağın soğukluğu.” Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bu, göğüs kemiğime yediğim bir yumruk gibi. “Ellerinin tenime dokunuşu.”

Üçüncü çizgiyi takip ediyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Konuşamıyorum.

“Üç. İsim,” diye devam ediyor. “Diğer her şeyi alabilirler ama bunu alamazlar. Ben Bryony'yim. Kaç kere ölürsem öleyim, ben kendime

aitim.”

Sonraki yara daha büyük. Daha öfkeli. “Dört. Şimdiki zaman. Ne zaman ve nerede, orada olmak isteyip istemediğimden emin olmasam bile. Tapınak, saray.” Nefesi kesiliyor. “Bu oda. Senin yatağın. Sen içimde o kadar derindesin ki, nerede ben bitiyorum, nerede sen başlıyorsun ayırt edemiyorum.”

Elimi ondan çekip almak istiyorum. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip onu asla bırakmak istemiyorum.

“Beş.” Sonuncusu. “Gerçek. Bu an, tam burada. Sen ve ben ve damarlarımızdaki kan. Senin kalbin benimkine karşı.” Hafifçe gülüyor ama sesi hıçkırık gibi geliyor. “Biz. Bu. Bildiğim en gerçek şey bu, her ne kadar...”

Sona ermek zorunda kalsa bile.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Göğsümdeki yumruğun ezici acısına rağmen nefes almaya çalışıyorum. Çünkü bu kadar acı vermemeliydi.

“Sana yaptıkları için çok üzgünüm.” Sesi alçak. “Ama bu yeterli değil. Biliyorum, yeterli değil.”

Sessizlikte yalnızca nefes alışverişimizin ritmi, paramparça olmuş parçalarımız var. Avucumu yanağına götürüyor. Temasa sokuluyor ve tenimde gözyaşlarının ıslak akışını hissediyorum. Kirpiklerinin narin titremesini.

“Yani olacaklar şöyle,” diye devam ediyor. “Anlaştığımız anlaşma gereği buradan gitmeme izin vereceksiniz. Sonra da Vartena'da beni avlayacaksınız ve beni yakaladığınızda... hesabı kapatacak olan benim ölümüm olacak. Teraziyi dengelemek için önemsiz bir ölümlü. Adil olan bu değil mi? Çoktan ödenmiş bir bedel. Öyleyse, beni nasıl isterseniz öyle öldürün. Acınızı hafifletecek ne varsa onu yapın.”

Hissettiğim şeyi tarif edecek bir kelime var. Tüm hassas yerlerime işleyen bu kemirici acıyı. Ona söyleyemediğim bir kelime, yoksa asla bırakamam.

Dudaklarını benimkine değdirmek için yaklaşırken sadece izleyebiliyorum. Temas tüy kadar hafif ve yıkıcı, bir veda ve bir özür. Aramızda yankılanan bir açlık döngüsü.

Tuz tadı alıyorum. Duman. Hüznün. Paylaşılan bir kalp atışının ritmi, telaşlı ve kesik kesik. Uçmak ve düşmek gibi. Sağlam zemini

kaybetmek gibi. Alnını benimkine dayıyor, burunlarımız birbirine değiyor—hava için, denge için mücadele ediyoruz.

“Bana bir keresinde, her yaşamda, her sonsuzlukta beni özleyeceğini söylemiştin. Ve ben de sana şunu söylemek istedim... Seni hepsinde bulacağım. Her şeyin sonunda, yıldızlar birer birer söndüğünde. Karanlıkta, soğukta ve hiçlikte. Bu yüzden seni başka bir sonsuzlukta bekleyeceğim. Aramızda hiçbir bıçak olmadığı bir yerde. Hiçlikten daha fazlasını ifade edebileceğimiz bir yerde.”

Sonra arkasını dönüyor ve içgüdülerim bana üzerine atılıp onu yere sermem için bağırıyor. Ama yapmıyorum. Kaslarımı kasıyorum ve dişlerim ağrıyana kadar çenemi sıkıyorum.

“Üç gün,” diyorum ona ve sesimde ne bir nezaket ne de bir yumuşaklık kalmış. “Borçlarını ödemen için sana üç gün veriyorum. Sonra da seni almaya geleceğim.”

Bryony eşikte duraksadı. "Bekleyeceğim."

PART FOUR

LOVE IS
THE THING
WITH
TEETH

BRYONY

Amara bizi Hellevig'in dışındaki ormana indiriyor. Sarayın tanıdık kuleleri ve kırmızı çatıları uzakta gökyüzünü deliyor ve Evander'le ilk tanıştığım duvarlarla çevrili orman buradan bile görülebiliyor.

Dokunuşunun hatırası tenimde hâlâ yankılanıyor; dudaklarının dokunuşu, bal gibi pürüzlü sesi. Sahip olamayacağım her şey. Saklayamayacağım her şey.

Bu muhteşem teni, üzerinde iz bırakmayı çok sevdiğim o cildi, vahşetten doğan bir şey olarak tanımlayabilirim.

Keder ağacının altında beni öptüğünde, asla iyileşmeyecek yaraların, içten içe çürüyen kayıpların yankılarını hissettim. Ailem onun içindeki tüm karanlık yerlerin oluşmasına yardımcı olmuştu.

Beni bu kadar canavarca birine dönüştürmek için ne kadar şiddetin gerektiğini hayal edebiliyor musunuz?

Sözlerinin hatırası göğsümü sıkıştırıyor. Yüzyıllar boyunca o kayıp, kaburgalarının arasına saplanmış bir bıçak gibi kaldı. Yüzyıllar boyunca zehri akıtacak hiçbir şey olmadı.

"İyi misin?" diye soruyor Amara, kanatlarını iyice içeri çekerek.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Evet," dedim. "Tüneller bu tarafta." Çenemi, sarmaşıkların neredeyse yuttuğu, yıkılmakta olan taş kemere doğru çevirdim. "Kapıyı açmama yardım eder misiniz?"

Paslanmış parmaklık, onu zorla açarken gıcırıyor. Amara ince bir ışık huzmesi yaratıyor, mavi parıltısı harap haldeki girişe gölgeler düşürüyor.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Çok hoş. Bir kıza nasıl iyi vakit geçirileceğini gerçekten biliyorsun."

"Sarayı kapısına kadar gidip kendimi tanıtsam mı tercih edersiniz?"

"Anlaşıldı."

Tünellere doğru inerken, her adımda on yıllarca birikmiş toz ve moloz havaya kalkıyor. Bu geçitler, atalarımın tanrıların saray savunmasını aşması durumunda kaçış yollarına ihtiyaç duyduğu tanrı-insan savaşı zamanından beri kullanılmamış. Küf kokusu, uzaktan gelen su damlaması ve duvarlardaki çatlaklar çürümenin belirtilerini açıkça gösteriyor.

Bir süre sonra, bizi saray mutfaklarına çıkaracak olan kapağa ulaşıyoruz.

"Burada bekleyin," diye mırıldandı Amara. "Devriye düzenlerini inceleyeceğim."

Merdivenden yukarı tırmanıp mutfaklara doğru kayboldu.

"Acele et," diye içimden ona yalvarıyorum. "Acele et, acele et, acele et."

Birkaç dakika sonra, hafif bir sürtünme sesi onun geri döndüğünü işaret etti. Merdivenden inerken fısıldayarak, "Doğu kanadındaki muhafızlar az önce nöbetlerini değiştirdiler," dedi. "Hizmetçiler en az bir saattir uyuyorlar. Bir sonraki devriyeye kadar belki on dakikamız var."

Çantamı yere bıraktım, kafamda rotayı çoktan planlamıştım. "Theo'yu kendim alacağım. Eğer muhafızlarla ilgilenmem gerekirse, Alexios'un senin işin içinde olduğunu anlamasını riske atmamak daha iyi."

Dudakları inceliyor ama itiraz etmiyor. "O zaman dikkatli ol. Kapısında bir güvenlik görevlisi var, onunla sessizce ilgilenmen gerekecek."

"Anladım." Hançerlerimi kılıflarında kontrol ettim, ağırlıkları şimdiden sıcak ve tanıdık geliyordu. "Tünelleri temizledikten sonra

onu güvenli bir yere uçurmaya hazır olun.”

"Peki sen?"

“Amcamla ilgileneceğim ve siz geri dönene kadar saklanacağım.”
Zorlukla yutkunuyorum. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

"Yakalanmayarak bana teşekkür et. Şimdi yukarı çık."

Kendimi yukarı çekiyorum. Mutfak bu saatte ürkütücü derecede sessiz, devasa tuğla fırınlar soğuk ve karanlık. Duvarlara yapışıyorum, kas hafızam adımlarımı sessizleştirerek, konserve ürünlerle dolu rafların yanından geçiyorum.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Koridorda hızla ilerliyorum, gölgelerin arasından sıyrılıp yere yakın adımlarla yürüyorum. Kalın halı adımlarımı bastırırken, sarayın aile kanadına çıkan merdivenlerden yukarı, antreye doğru ilerliyorum.

Acele edin, acele edin. Theodora'yı alın ve buradan çıkın.

İkinci kat sahanlığından geçerken neşeli bir ısıklık sesi sessizliği bozdu. Ağır ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanarak giderek daha da yükseldi.

Devriye gezen nöbetçi.

En derin gölgelere saklanıyorum, nefesimi tutarken ciğerlerim yanıyor ve muhafızın ilerleyişini takip ediyorum; botlarının düzenli ayak sesleri yaklaşıyor, sonra devriyesine devam ettikçe yavaş yavaş kayboluyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Nefeslerimi sayıyorum. Yedi saniye nefes alıyorum. Tutuyorum. On bir saniye nefes veriyorum. Tekrarlıyorum. Tıpkı Amara'nın bana öğrettiği gibi.

Saklandığım yerden yavaşça çıktığımda, koridorun son kısmı önümde beliriyor. En uçta, bir gardiyan kız kardeşimin kapısına yaslanmış, başını göğsüne doğru eğmiş duruyor.

Sessiz adımlarla yavaşça ilerliyorum. Daha da yaklaşıyorum. Hedefime sadece birkaç adım kaldı. Muhafızın nefes alışverişi derin ve düzenli.

Ta ki aniden durum değişene kadar.

Ani bir uyanışla irkildi. Beni görünce, tanıdığına kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve konuşmak için ağzını açtı. Ama ben çoktan

harekete geçmiştim. Avucum dudaklarını kavradı ve bıçağımı çıkarıp boğazına sapladım. Silahı gevşetirken sıcak kan parmaklarımı ıslattı.

Halının zerine yığılıyor. Vücuduna kıpkırmızı kan yayılıyor, botlarımın altında birikiyor. Uzun bir süre ona bakıyorum, kaburgalarımın arkasında soğuk ve çirkin bir şey kıvrılıyor—mlenmesi imkansız, birbirine dolanmış bir duygu düğümü.

Odaklan. Suçluluk duygusuna yer yok.

Theodora'nın odasına sessizce giriyorum. Ay ışığı zemine yayılıyor, her yeri gümüş tonlarında boyuyor. Ve işte orada, yatağın ortasında uzanmış, kız kardeşim var.

"Theo, uyan."

"Bry?" Uykudan titreyen sesiyle kıpırdanıp doğruldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Elbette, sizi kurtarıyorum."

Bir anlığına bana şaşkınlıkla baktı, göğsü hızla inip kalkıyordu, sonra da beni sıkıca kucakladı. "Tanrım, seni çok özledim, seni pervasız aptal."

"Mektuplarında bana hiçbir şey söylemedin." Ben de ona aynı sıkılıkla sarılıyorum. "Amcayı devirmek mi? Bunu yarı insan dedikodularından öğrenmek zorunda kaldım."

Beni bırakıp başucu lambasını aramaya başladı. "Henüz kozumu oynamamıştım. O şerefsiz önceden harekete geçti ve destekilerimi köşeye sıkıştırmaya başladı. Doğrusunu söylemek gerekirse neredeyse etkilendim. Uzun zamandır gösterdiği en büyük girişimcilik bu."

Işık aniden parladı ve yüzünü korkunç bir şekilde aydınlattı. Boğazım safrayla doldu. Bir gözü morarmış ve şişmişti, dudağı ise ortadan ikiye ayrılmıştı. Narin yüzünde morluklar belirmişti.

"Onu gebertirim," diye fısıldıyorum.

"Cesedin geri kalanını saklamanıza seve seve yardım ederim. Ama sonra."

Theo dolabından kıyafetler çıkarmaya başlar. Gecelik elbisesini çıkarıp sade bir pantolon ve gömlek giyer.

"Peki ya sadık adamlarınız?" diye soruyorum, ona botlarının bağcıklarını bağlamasına yardım ederken. "Size yardım etmeye alışanlar?"

"Büyük ihtimalle zindanlara. İdris kafaları kırmaya başladığında diz çökmek için canlarını dişlerine takmayan herkesle birlikte."

"Siz güvende olduktan sonra onları nasıl kurtaracağımızı bulacağız. Kaç tane?"

"Birkaç düzine muhafız. Bazı görevliler. İdris'in adamları Kas'ı öldürdü." Son sözler sessizdi. Theodora, muhafızına sadece sevgili olarak değil, genel olarak da düşküncü. Boğazını temizleyip kendini toparladı. "Kaçış yolu nerede?"

"Eski savaş tünelleri," diyorum. "Sizi güvenli bir yere uçurmak için bekleyen bir arkadaşım var."

Başını hızla kaldırdı. "Peki tüm bunlar olurken sen nerede olacaksın?"

"İdris'le ilgilenmek için geride kalıyorum."

"Kesinlikle hayır." Bir paltoyu kapıp telaşlı hareketlerle giydi. "Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz."

"Amara sadece birimizi uçurabilir ve birinin de amcayı meşgul etmesi gerekiyor. Onunla benim yarım kalmış işlerimiz var. Şimdi tartışmayı bırakın. Hadi gidelim."

Kapıyı aralayıp koridora göz attım ve dikkatlice dinledim. Muhafızın cesedi bıraktığım yerde yatıyordu, kanı halıya sinmiş yapışkan, koyu bir havuz gibiydi. Theodora arkamda sessizce ilerlerken yavaşça koridora girdim.

Cesede şöyle bir göz atıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ablam her zaman pratiktir.

Önden gidiyorum, gölgelerde saklanıyorum. Köşeyi dönmüş iki muhafız, hararetli bir sohbete dalmışlar. Kahkahaları yankılanıyor. Telaşla omzumu çevirip bir bakış atıyorum ama geri dönmek için çok geç ve tek saklanabileceğim yer—

Orada.

Theodora'yı kolundan yakalayıp dar bir köşeye sürüklüyorum. Onun panik dolu nefesleri benimkilerle aynı.

Lütfen geçip gidin. Bu sefil hayatınızda bir kez olsun, sadece yürüyüp gidin. Lütfen.

Ama elbette öyle yapmıyorlar.

Onlardan biri kız kardeşimin kapısının önünde cansız bedeni görünce küfrederek kılıcını çekti. Diğer de aynı şeyi yaparak koridorda ilerlerken savunma pozisyonuna geçti.

"Koş dediğimde koşacaksın," diye fısıldadım Theodora'ya. "Anladın mı?"

Başını salladı.

Nişten fırladım. İlk darbem en yakın muhafızın uzattığı kılıç kolunu kesti. Çığlık atarak geriye sendeledi, silahı yere düştü. Tekrar vurdum, tam boğazına isabet ettirdim.

İkinci muhafızın kılıcı karanlık bir bulanıklık içinde savruldu. Darbenin altından eğilerek geçtim, gardının içine girip hançerimi koltuk altına sapladım. Bıçağı çekip çıkarırken parmak boğumlarıma kan fışkırdı. Yere yığıldı.

Theo'ya koşması için işaret ediyorum.

Merdivenlere doğru hızla yanımdan geçti. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde yukarıdan bağırışlar, botlu ayakların yere vurma sesleri ve ardından bir çanın çınlaması duydum.

Alarm.

Göğsümde korku patlak veriyor. Theodora'nın dirseğini kavrayıp onu ileri doğru sürüklüyorum ama yeterince hızlı değiliz. İlerideki köşeden üç muhafız beliriyor.

Kardeşimi arkama ittim. "Beni bekleme. Hemen tünellere git."

Sonra kendimi muhafızların üzerine atıyorum.

Amara'nın dersleri devreye giriyor, adımlarımı yönlendiriyor. Hareketlerim ekonomik ve hassas. Her vuruş öldürmeyi hedefliyor. Eğiliyor ve dönüyorum, bıçaklarım parılıyor, boğazları açmak ve atardamarları kesmek için hızla hareket ediyor. Ham güç eksikliğimi hız ve vahşetle telafi ediyorum. Nabzımın çekiç darbesi ve kaslarımın yanmasının dışında hiçbir şey yok. Sadece dans var, hareketin ölümcül şiiri.

Bir muhafız yere düşüyor. İkinci muhafız sendeliyor, eli yanındaki yaraya kenetlenmiş durumda. Üçüncüsü ise geri geri giderek menzilden çıkmayı başarıyor.

Arkamda Theodora ıgık attı. Döndüğümde Idris'in elinde bıçakla boğazını dayadığını gördüm.

Gözleri üzerimde gezindi. "Bakın," dedi. "Ölüden dirilmiş yeğenim değil mi bu?" Başını bana doğru salladı. "Bıçağı bırak yoksa kanını akıtırım."

Çenemi sıkıyorum ve silahı nasıl kavradığını inceliyorum. Eğer hızlı olursam—

Idris bıçağı daha sertçe saplayarak sığ bir kesik açar. Theodora kaskatı kesilir.

"Bırak şu işi, Bryony."

Silahım yere düşüp gürültüyle parçalandı.

"Güzel. Kollarınızın altında sakladıklarınız da öyle."

Dişlerimi sıkarak, birbiri ardına bıçak savurdum. Oyun sırasında Evander'den kazandığım tüm hançerleri. Geriye kalan muhafız öne atılıp kollarımı arkama doğru bükmeye çalışırken, takviye birlikler koridoru doldurdu. Sayamayacağım kadar çok kılıç bana doğrultuldu.

"Emirler nelerdir, Majesteleri?" diye soruyor arkamdaki muhafız.

"Onları Theodora'nın odasına geri götürün. Ben emir verene kadar tüm adamlar kapıda beklesin. Ve cenaze odunlarını hazırlayın," diyor Idris. Bakışları kız kardeşime kayıyor. "Sevinmelisin Theo. Sonunda yakacak bir ceset bulduk."

EVANDER

GÜLLER ÖLDÜ.

Ölme sürecinde değil. Solmuyor.

Ölü.

Hepsi bir günden kısa sürede soldu, bir zamanlar canlı olan yaprakları artık kırılgan ve siyahtı.

Bu neredeyse şiirsel. Bryony bu çiçeklere hayat verdi, ben ilgilenmeye tenezzül etmediğim zamanlarda onlara özen gösterdi. Yüzyıllardır gösteremediğim şefkati birkaç günde onlara gösterdi.

Ve şimdi onlar da, tıpkı onun gibi, gittiler.

"Kahretsin!" diye hızla döndüm ve yumruğumu en yakın duvara vurdum.

Taşlar ufalanıyor. Bahçede dönüp dururken kanatlarımın üzerinde alevler yükseliyor.

Scillari mesajlarıyla her zaman acımasız olmuştur, ama eskiden daha incelikliydi. Yüzlerce yıl boyunca kendi pisliğimde boğulmama, bu kulede saklanmama izin verdi. Vahşi ve evcilleştirilmemiş güller sadece küçük hatırlatıcılardı. Hey, pislik, sahip olduğun gücü boşa harcadığını unutma. Bunları görmezden gelebilirdim.

Ama bu? Bu kasıtlı.

Bahçe sadece ölmedi, idam edildi. Bryony'nin gitmesine ve üç yüzyıldır bana gerçek bir şeyler hissettiren tek kişinin elimden kayıp

gitmesine izin verdiğim için, krallığın kişisel "lanet olsun" mesajıydı bu.

Onu sanki bedenimden silip atabilirmişim gibi becerdim. Sanki kederin göğsümde bıraktığı boşluğu dolduracak kadarını çalabilirmişim gibi. Onu kemiklerime kazımak, derimin altına dövme yaptırmak istiyorum. Dişlerimin baskısıyla boğazını mora boyamak ve tüm zayıf noktalarına parmak izi şeklinde kılavuzlar bırakmak istiyorum.

İşte burada titriyor. İşte burada şarkı söylüyor. Buraya bastırarak küfredmesini sağla. Burayı ısırarak yalvarışını duy.

Onu sahiplen. Onu elinde tut. Başka hiç kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecek şekilde mahvet.

Ama bunu yapsaydım, zaten olduğumdan daha da bencil bir pislik olurdu. Ona yaptığım şey, bir kirletmeden başka bir şey olarak tanımlanamaz. Ondan parçalar, her şeyini, onu sadece istediğim şekle indirgeyene kadar istemek bir iyilik değildi. Bu bir hırsızlıktı.

Bu hikayelerde, birlikte olduğunuz kadınların zihinlerini manipüle etmekten ne kadar zevk aldığınızdan hiç bahsedilmiyor.

Evet, takıntımın o düzensiz, çirkin yayılımına bir baktı ve bunun ne kadar ucube bir şey olduğunu anladı.

Aferin Devaliant. Algılama yeteneğin tam puan, canım.

Tanrıların ve canavarların yolu böyle değil mi? Sevmeyiz, yiyip bitiririz. Hiçbir şey kalmayana kadar fetheder ve biriktiririz. Dişlerimizi yumuşatamaz, pençelerimizi köreltemeyiz.

Bana bağlılığını ver. Teslimiyetini. Her nefesini ve kırık ılgılığını. Ver bana, ver bana, ver bana...

Ben sonsuz ihtiyaçlarla dolu bir yaratığım, ölümlü bir kadının sunağında eğilip kırılıyorum. Ve bu da kozmik bir şaka değil mi? Bir şey benim gibi aç olduğunda, karşılığında sunabileceği çok az şey vardır. Sadece alır, alır ve alır, ta ki sizi paramparça edip iç organlarınızı dışarı atana kadar. Dişlerim boğazında, pençeleri göğsümde, beni paramparça edene kadar ölmek istiyorum; ta ki bana bakıp, beni öldürmeye değil, korumaya değer birini görene kadar.

İşte Devaliant, o sefil mağaraların hepsi. İşte dokunmanın, tatmanın, almanın, sevişmenin asla dolduramayacağı, çılgılık atan oyuk yerler.

Kurt'unuzu hâlâ istiyor musunuz?

Alexios bir keresinde bana arzunun tüm dürtülerin en bencil olanı olduğunu söylemişti. Bu arzunun, enfekte olmuşları dünyaları yakıp yıkmaya ittiğini. Ben de çok genç ve aptal olduğum için uyarıyı dikkate almamıştım. Benim gibi canavarlar istemez. Ama şimdi o gittiğine göre, tüm o çirkin arzularım dışarı akıyor ve sonunda anlıyorum.

Sanırım kendimi bunun içinde kaybedebilirim. Yıkımın düşüncesinde... onun bana verdiği zararın düşüncesinde. Ve belki de bir yanım, onu bu kaba boşlukla, kemirip duran ve... bulaştırmadan önce gittiği için minnettar.

Ani bir güç patlaması beni düşüncelerimden kopardı.

Amara, nefes nefese kalmış bir halde, yaprakların patlamasıyla bahçe meydanına düşüyor. Etrafında güç kıvılcımları parlıyor ve sönüyor. Büyüsel bir alev sönmesinin eşiğinde ve daha zayıf olan kanadı çok acıyor olmalı.

Hemen yanına koştum, kolunu kavradım. "Nefes al, lanet olsun!"

Bahçe bankına oturmasına yardım ediyorum. Amara derin bir nefes alırken gözleri kapanıyor.

"Ne oldu?"

"Kefenden olabildiğince hızlı geçtim. Denemeye çalıştım... İdris, o..." Öksürüyor. "Bryony'nin kız kardeşi tehlikedeydi, bu yüzden yardım etmeye gitti ve o... onu kaçırdı. Yakılacak odunları hazırlıyorlar."

Hareketsizce ilerliyorum. Soğuk bir amaç kemiklerime işliyor.

Bryony'nin İdris'le hesaplaşmayı planladığını biliyordum. Kendi sorunlarını çözeceğine, intikamını alacağına güvenmeliydim. Ama benim derimi giyen vahşi şey, "şöyle olmalı" diye bir şey umursamıyor. Kendini güvende tutmak için Hellevig'i yerle bir edip tüm diyarı kana boyamak istiyor.

İdris Devaliant'ın ödemesi gereken borçları var ve ben de onun en sadık tahsildarı olmaya niyetliyim.

"Kanadını biraz dinlendir ve sonra ortadan kaybol," diyorum Amara'ya. "Hellevig'e yerini hatırlatmam gereken gecikmiş bir uyarı var ve Alexios bunu hissedecek. Toz duman dağılana kadar patlama alanının dışında kal."

Amara beni inceliyor. "Alexios'un tasmaı takılıyken... Sahiplenilenlere bir Şey yapabilir misin?"

Yavaşça sııttım. "Neredeyse Alexios kadar güçlüyüm ve tasmaını nasıl çıkaracağımı öğrenmek için çok uzun bir zamanım oldu. Örtüyü ve beni aynı anda tutamaz." Gücüm yeniden alevlendi ve damarlarımı doldurana kadar alev alev yanmasına izin verdim. "Ve Bryony Devaliant benim."

Çünkü işte gerçek bu—kaçmaya çalıştığım sır. Anlamsız, klişe ve umutsuzca ölümlü.

Onu seviyorum. Onu seviyorum ve bu, bin yıllık varoluşumda yaptığım en aptalca, intiharvari Şey.

Ve onu kaybetmektense dünyanın yanıp kül olmasına razıyım.

* * *

Hellevig Sarayı'na doğru gece gökyüzünü yarıp geçiyorum. Hız, soğuk, omuzlarımdaki yakıcı gerginlik; hepsi tek bir zorunluluğun amansız davul sesi altında kayboluyor.

Onu bulun ve ona dokunan herkesi yok edin.

Alexios'a beni zincirleyen, gücümü sıkıca saran o boğucu tasmaya uzanıyorum ve çekiyorum. Karşılık, tenimi yakacak kadar yakıcı, anlık bir soğukluk oluyor.

Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Sesi beynimi adeta yumrukladı.

İtaatsizlik.

Acı dolu bir mızrak darbesi daha. Kanatlarım titriyor, neredeyse beni gökyüzünden düşürüyorlar. Bir lanet okuyarak kendimi dik pozisyona getiriyorum.

Senin saçmalıklarına ayıracak havamda değilim, Wolf.

Sırıttıyorum. Bir gün, eğer bu diyar sana onun benim kalbime sahip olduğu gibi senin de kalbine sahip olacak birini nasip ederse,

anlayacaksın. Onun için dünyaları yerle bir etmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın.

Ardından bağlantıyı kesiyorum ve geri tepmeye hazırlanıyorum.

Patlayan bir yıldızı yutmak gibiydi; Alexios göğüs kafesime bir yol açıp kemiklerimi tek tek kırmış gibiydi. Ama Bryony'ye ulaşmak için kalbimi çıkarıp çiğ çiğ yedim. Şart buysa, tanrı-kralın sırtındaki kanatları koparmasına bile izin verirdim.

Çünkü benim gibi canavarlar sadece sevmezler. Takıntı haline getirirler. Saplantılı hale gelirler. Bize ait olanı tehdit eden her şeyi yok ederler.

Hellevig aşağıda uzanıyor, kırmızı kuleleri manzaraya doğru yükseliyor. Saray görüş alanıma giriyor. Güneş, yerleşkenin üzerinden yeni doğuyor ve yere uzun gölgeler düşürüyor. Neredeyse huzurlu görünüyor.

Utanç verici bir şekilde herkesi öldürmek zorundayım.

Kanatlarımı açılı bir şekilde açıp dalış yapıyorum, rüzgar kulaklarımın yanından çığlık çığlığa geçiyor. Botlarım avluya çarptığında taş yarıyor. Tam boyuma ulaştığımda muhafızlar geriye doğru sendeliyor.

"Alarm!" diye bağıyor biri. "Lanet olası alarmı çalın!"

Bu aptallar kılıçlarını aramaya koyuldular ve ben de kıkırdadım. "Gerçekten mi?" diye sordum onlara, başımı yana eğerek.

İnsanın gözleri faltaşı gibi açılıyor. Daha fazla muhafız, silahlarını kaldırarak içeri doluşuyor; yirmi, belki otuz kişi, sanki sayıların onları kurtaracağını düşünüyorlarmış gibi etrafı sarıyorlar.

Gülümsüyorum. "Pekala o zaman. Herkes buyursun."

Hepsi birden saldırdı ve ben de içimdeki canavarı serbest bıraktım. Pasını silkeleyip pençelerini açsın.

Ve ben de onun şarkı söylemesine izin verdim.

Kemikler ıslak, yırtıcı sesler eşliğinde çıtırdayıp kırılıyor, kafamın içindeki uğultuyla boğuluyor bu sesler. Biri çığlık atıyor. Belki ben, belki de saray nöbetçilerinin altlarına işemelerinin histerik gürültüsü.

Bilmiyorum. Umurumda değil.

Bu sarayı yerle bir edip, öfkemizin bir anıtı olarak bırakacağım ki, birileri benimkine el uzattığında intikamın nasıl bir şekil aldığını anlasınlar.

Bu çılgınlığın ortasında Alexios zihnimi alt üst ediyor. Pençeleri beynime saplanıyor, beni tekrar kontrolü altına almaya çalışıyor. Saldırının etkisiyle sendeliyorum. Derimin altında, binlerce kanca beni parçalıyor.

"İtaat et, yoksa kanın akacak," diye hırlıyor.

Cevaben, ona zihnimde bir ışık mızrağı yaratıp onu bir muhafızın göğsünden geçirdiğim ve diğer taraftan kan fışkırmasıyla çıktığım bir görüntü gönderdim.

Üçüncü seçenek, diyorum. Kendini yakmak.

Damarlarımda ateş büyüğü yükseliyor ve dalgalanan bir ısı dalgası oluşturuyor. Muhafızlar zırhları eridikçe çığlık atıyor, yanmış deri ve kaslarla birlikte bedenlerinden dökülüyor. Koku havayı sarıyor.

Kendi derilerinde kaynayan adamların tatlı seslerine arylar besteleyebilirdim. Hiç eskimez. Basit şeyler işte, anlıyor musunuz?

Alexios zihnimin barikatlarına çarpıyor. Beni çok dikkatli dinleyin. Eğer benim sahiplendiğim kişilerden herhangi biri daha ölürse, geriye kalan Çapalarımın herhangi birine yanlış bakarsanız, kafatasınızdaki gri maddeyi eritip yerden yalamanızı sağlayacağım.

Dünya kenarlarından titriyor ve dudağımdan kan sızıyor. İçgüdülerim bana teslim olmamı, diz çökmemi haykırıyor ama bu alemde beni hizaya getirebilecek tek güç o.

En yakındaki askeri yakalıyorum. "Nerede. O?"

Tek cevabı anlaşılmaz bir çığlık oldu.

Yanlış cevap, titrek küçük orospu çocuğı.

Boynunu kırıp cesedi yere bıraktım, saray merdivenlerine doğru ilerlerken bir düzine cesedin üzerinden geçtim. Tam ona özel, muhteşem bir katliam.

Devaliant'ım her zaman güzel şeyleri hak etti.

"Yeterli."

Başımı hızla kaldırdım. Idris Devaliant, imparatorluk kırmızısı cübbesini giymiş, dudakları bükülmüş bir şekilde beni süzüyordu; bir

hükümdarın bir böceğe yukarıdan bakması gibi bir küçümseme. Ama nefesimi kesen, onun önünde diz çökmüş olan kadındı.

Bryony.

Elleri arkadan bağlı, Idris'in bıçağı boğazına dayanmış. Yüzünde, saçlarında kan var, yırtık pırtık gömleğinin kumaşı kan içinde kalmış. Çok iyi bir mücadele vermiş olmalı.

İşte benim kızım.

Onun için katlanmayacağım hiçbir acı yok. Ozanlar bin yıl boyunca Kurt ve Seçilmiş'i'nin öykülerini anlatana kadar, düşmanlarının üzerine yağdırmayacağım hiçbir dehşet yok.

İdris, aşağı inerken Devaliant'ımı kendine doğru çekiyor. "Mezardan çıkıp tanrı-kralın köpeklerinden birini kendi safına çekeceğini tahmin etmeliydim."

Sırıttım. "Ne diyebilirim ki? Yeğeninizin canavarlar konusunda mükemmel bir zevki var. Onu bana verin."

Elini daha da sıkılaştırdı ve bıçak boğazında sığ bir kesik açtı. Bunun bedelini ödeyecek. Onu kanatacak tek kişi benim.

"Ebediyet onu yakmak için istiyor," diyor. "Alexios hakkında vazgeçtiğinde, o hiçbir şey olmadı. Değersizleşti."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözümün kenarında bir hareket belirliyor; geriye kalan birkaç muhafızdan biri, ölü taklidi yapamayacak kadar aptal ve dikkatimin dağılmasından faydalanarak yanıma sızıyor. Bileğimi hafifçe çevirerek, görünmez bir bağla onu adımını yarıda kesiyorum.

"O benim için değersiz değil," diyorum usulca. "Ve şimdi gidip onu dışladın. Bu benim ayrıcalığım."

Yumruğumu sıkıyorum.

Muhafızın çılgılığı avluyu dolduruyor, neredeyse müzikal bir şeye dönüşüyor ve sonra aniden kesiliyor. Saniyeler içinde ondan geriye sadece havada savrulan küller kalıyor.

Bir başka muhafız kaçmak için döndü, ama ben gücümü artırıp sıktım. Kaburgalarının kırılma sesi, odunların ikiye ayrılması gibiydi. Vücudu yere yığıldı.

“Anatomi hakkında ilginç bir şey var,” diyorum, dikkatimi tekrar İdris'e çevirerek. “İster tanrı olsun ister insan, otuz beş derecelik bir açıyla sıkarsanız, akciğerleri göğüs boşluğunun içinde ezebilirsiniz. Bunu, kadınıma sanki hiçbir şey değilmiş gibi dokunacak kadar aptal olan son heriften öğrendim. Ve biliyor musun, tam sonunda harika bir an oldu—tek bir çığlık. Kalbini söktüğümde, kendi sıvılaşmış organlarını nefes borusundan geri çekmeye çalıştı.” Cesedin üzerinden geçiyorum. “Ne kadar çabuk öldüğüne neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Ama konu kadınım olunca, her zamanki gibi kendimi tutamıyorum.”

İdris'in yüzü bembeyaz oldu. "Lanet olsun, onu gerçekten istiyorsun, değil mi?"

“Evet, onu istiyorum.” Onun onu tuttuğu yere şöyle bir baktım. “Ve ona el uzatan her piçi katledeceğim.”

Yüzü kül rengine dönmüş ve terden parıldamaya başlamıştı. İyi. Yaptığı hatanın ağırlığını, tüm dikkatimin yoğunluğunu hissetsin; bin yıllık acımasız şiddet ve kutsal olmayan iştahlar vahşi bir noktaya kadar keskinleşmişti.

"Bana zarar veremezsin." Zorlukla yutkunuyor. "Ben bir Çapa'yım."

Başımı sallayıp dilimi şıklattım. "Hâlâ benim olan şeye elini uzatmışsın."

İmparator panik içinde bir ses çıkarır ve kadını hemen serbest bırakır. "Öyleyse alın onu. Sahip çıkın ona. Umurumda değil."

"Önemsiyorum," diyorum, hâlâ sırtarak. "Ve burada önemli olan benim iddiam değil, onunki."

Gücüm aniden ortaya çıktı, bıçağı İdris'in elinden çekip boğazına doladı. Silah yere düşüp gürültüyle parçalandı. İdris öğürdü, parmakları boynuna sıkıca dolanmış hayalet ilmeği çaresizce çözmeye çalıştı.

Bryony'ye bakıyorum ve ona karşı hissettiğim her şeyi, yani sevgiyi ve diyarları yerle bir edebilecek türden bir bağlılığı görmesini umuyorum.

Gücümün bir başka uzantısı bileklerini bağlayan kelepçeleri kırıyor. "Hadi bakalım, vahşi kız. Bakalım onu bizim için ne kadar güzel çığlık attırabileceksin."

Bana verdiği gülümseme neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Ardından Bryony, Idris'in karnına sert bir dirsek darbesi indirir. Idris bıçağı kapar, amcasının uyluğuna saplar ve bıçağı çekip çıkarır.

Idris çığlık atıyor. Yüksek ve iniltili bir çığlık; bir korkağın çığlığı. Tam ona göre, güzel, hoş bir arya. Onu yerle bir etmesini izlemek için yerime oturuyorum.

"Bu," diyor Bryony, "Duehavn için." Bıçağı adamın karnına saplıyor. "Ölümümün olabildiğince uzun sürmesini sağladığı için."

Bıçağı çekip Idris'in göğsüne saplıyor ve onunla birlikte yere yığılıyor. Idris'in iniltisi neredeyse çok tatlı. Aman Tanrım, bunu bütün gün izleyebilirim.

"Bu mu?" Acımasız bir bıçak darbesi daha. "Beni orada tek başıma ölüme terk ettiğin için, sanki hiçbir şey değilmişim gibi."

Her zaman biliyordum ki, eğer bir gün Seçilmiş birini alırsam, o kişi vahşi biri olmalıydı. Annem bana başka hiç kimsenin bana denk olamayacağını söylerdi. Bu kadın mı? Kan içinde kalmış ve intikamını alan bu vahşi, görkemli yaratık mı? İşte o benim için mükemmel. Eğer bir din olsaydı, ona dua ederdim.

Bryony, Idris'in kafasını geriye doğru çekiyor. Onun nefessiz feryatlarının sesine müzik bestelemek istiyorum.

"Bana bak." Bıçağı çenesinin altına saplarken sesi karanlık ve hırıltılı bir tonda çıktı. "Boşluk seni almadan önce göreceğin son şeyin benim yüzüm olmasını istiyorum. Ve bunun bana verdiğin ölümden daha iyi bir ölüm olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Ardından bıçağı şah damarına saplar.

Idris'in elleri güçsüzce boğazını tırmalıyordu. Bıçağın boğazına takılmasının sesi avluyu doldurdu. Bryony gözlerini ondan ayırmadan, son hırıltılı nefesini verirken onu izledi.

Sonra ayağa kalkıyor, başını geriye atıyor, göğsü kabarıyor. O, intikamın, hayatta kalmanın bir portresi. Ve varoluşum boyunca, bu

kadar nefes kesici derecede güzel bir şey görmedim.

Elimi uzatıyorum, tenimde hâlâ bir güç kıvılcımı hissediyorum.
"Hey, düşmanım."

Bıçağın kabzasını daha sıkı kavriyor ve bu da beni ayaklarının dibine serip beni paramparça etmesi için yalvarmaya itiyor. Bana kendi kalbimi yedir, Devaliant. Neden olmasın? Zaten ona sahip.

"Erken geldin," diyor alçak sesle.

"Amara yanıma geldi."

Gözleri birden benimkine kenetlendi ve yıkıcı bir an için, suçlamanın, oradaki ham ihanetin içinde boğuldum. "Sorun olmazdı. Üç gün konusunda anlaşmıştık—"

"Biliyorum. Biliyorum, sadece..." Yutkunuyorum. "Bırak seni kucaklayayım. Şu an benim ol."

O anda içindeki bir şey çözülüyor, omuzlarındaki gerilim ince bir şekilde azalıyor. Bıçağı yere bırakıyor ve beni kendine doğru çekmeme izin veriyor.

"Evander," diyor, sesi o kadar yumuşak ki göğsüme neredeyse bir nefes verişinden ibaret.

Adımın onun ağzından nasıl çıktığını seviyorum. Onu bir dua gibi şekillendiriyor. Onu her şekilde söylemesini istiyorum—tenime fısıldayarak, sabah güneş doğarken, doruk noktasında inleyerek. Eğer hırpalanmış ve kırık ruhumu alıp kendi ruhuna bağlamama izin verirse, sonsuza dek sürecektir her lanet günde onu söylemesini istiyorum.

Onu yanımda tutmak istiyorum.

Bir an öylece kalıyoruz, sadece nefes alıyoruz. Var oluyoruz. Parmaklarım saçlarını kenetliyor, kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Eğer mümkün olsa onu sonsuza dek kucaklardım.

"Bry?"

Bryony benden uzaklaştı. Arkamı döndüğümde Theodora Devaliant'ın saray merdivenlerinden sendeleyerek indiğini ve katliamın ortasından geçtiğini gördüm. Yaralıydı, yüzü morluklarla kaplıydı ve bir gözü şişmişti. Takdir edilecek bir şekilde, etrafı katliamla çevrili olmasına rağmen ifadesi nötrdü. Görünüşe göre Devaliant kardeşlerin büyüğü daha önce de birçok ölüm görmüştü.

"Theo," diyor Bryony. "Muhafızlar mı?"

"Üzerimdekiler ya kaçtı ya da öldü." Bana sert bir ifadeyle baktı. "Wolf. Zamanlaman mükemmeldi, hakkını veriyorum."

Ve o bakış, kesinlikle başka hiçbir şey söylemiyor, aptal herif.

Bryony'nin mektuplarını kız kardeşine teslim ettikten sonra genellikle orada kalmam ama son beş haftadır Theodora Devaliant'ın bana sanki sıradanlığım için ödül verecekmiş gibi dik dik bakma yeteneğini takdir etmeye başladım.

Bryony koluma hafifçe vurdu. "Git kız kardeşimi iyileştir."

"Nazikçe sormanı söyledim ama buyurgan bir tavır takındığını görüyorum." Theodora'ya yaklaşip elimi kaldırdım. "İzin verir misin?"

Başını kısaca salladı.

Elimi yanağına koyarak, tüm kesiklerini ve çiziklerini iyileştirmek için gücümü kullanıyorum. Kaburgalarındaki morlukları, parmak boğumlarındaki sıyrıkları, şişmiş gözünü.

"Gördüğüm kadarıyla, etkileyici girişler yapma yeteneğinizi kaybetmemişsiniz," diyor bana.

"Ortalığı dağıttığım için özür dilerim, ama amcanız talihsiz bir kaza geçirdi. Bıçağın üzerine düştü. Hem de defalarca. Üstelik benim olanlara tehdit savurduktan sonra."

Theodora avluya şöyle bir göz attı. "Duvar işçiliğinde bir iyileşme olduğuna eminim."

Gücümü bir şifacınıninki kadar sert ve acımasız tutuyorum; Bryony'yi kızdırmak ve dokunuşumun peşinden koşmasını sağlamak için kullandığım o uzun, kalıcı sıcaklık izlerinden eser yok.

Theodora tamamen iyileştiğinde, Devaliant'ımın yanına döner ve onu kendime çekerim.

"Teşekkür ederim," diyor Theodora. Kız kardeşine olan sahiplenici bakışımı fark ederken başını düşünceli bir şekilde yana eğdiğini görüyorum. Dikkatini tekrar Bryony'ye çeviriyor. "Peki?"

Bryony gerildi. "Peki ne olmuş yani?"

"Doğru mu?" diye sordu Theodora usulca. Nazikçe. "Söyledikleri doğru mu? Onun sevgilisi misin?"

Onun tepkisine hazırlanıyorum. Çünkü keder ağacında büyük bir hata yaptım ve geri alamayacağım şeyler söyledim. Onu manipüle ettim, içini acıttım, incittim. Ve bunu hak etmiyorum.

Ama o sadece çok sessizce, "Ben onunum" diyor.

Ve bu...

Kahretsin.

Sanırım o kelimeler arasındaki boşlukta yaşayabilir, ölebilir ve yeniden dirilebilirdim. Sanırım onun ağzının şekillendirdiği kelimelerden dinler yaratabilirdim.

Theodora sadece başını salladı. "Yardımanız için teşekkür ederim Wolf, ancak bu yeni bir dizi siyasi soruna yol açıyor..."

Kafatasımda keskin bir acı saplandı. Dişlerimin arasından tısladım—Alexios'u daha fazla durduramayacağım.

Prensesin ifadesi sertleşti. "Git," dedi. "Buradaki işleri ben halledeceğim. Eğer kız kardeşim senden en ufak bir yara bile alırsa, krallığınıza girip sizi kendi ellerimle paramparça edeceğim. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Bana ait olanı korurum. Söz veriyorum."

Sonra, son derece nazik bir misafir olduğum için, gücümü avluya yayarak ölüleri aramaya koyuldum. Uzattığım elimden sihirli bir parıltı yayıldı ve avluyu kaplayan her ceset—İdris hariç—beyaz-altın bir alevle parlayarak, birkaç dakika içinde kemiklerine kadar yandı ve geriye sadece kül kaldı.

"Vedalaşmadan önce bir iyilik," dedim Theodora'ya. "Ortalığı en aza indirmek için. Seni yakılacak pislik olarak bıraktım."

Bana attığı ifadesiz bakış, boyayı bile sökebilirdi. "Burası hâlâ berbat. Sen gün batımına doğru uçup giderken ben temizlemek zorunda kalacağım." Burnunun köprüsünü sıktı. "Git artık, Wolf. Onu güvende tut."

BRYONY

Evander bizi Hellevig'in yaklaşık bir saat dışında, yavaş ve dairesel bir inişe yönlendiriyor. Yer hızla yükseliyor ve ormanın içine gizlenmiş küçük bir açıklığa dönüşüyor. Sert bir şekilde yere iniyor, darbenin etkisi beni derinden sarsıyor.

"Bir dahaki sefere inişi biraz daha nazikçe yapar mısınız?" diye mırıldandım, onun elinden kurtulurken. "Kemiklerimi yerinden sökmeden önce..."

Ona doğru döndüğümde sözlerim solup gitti. Yüzünde kan izleri vardı, gözlerinden, burnundan ve kulaklarından sızıyordu.

"Kanıyorsun," diye fısıldadım ona doğru uzanarak.

Evander bileğimi tutuyor. "Göründüğünden daha kötü değil."

Yalan söylüyor. Bir Ebedi'nin bu şekilde kanaması için çok ciddi hasar görmesi gerekir.

"Ölüyor musun? Bana karşı dürüst ol."

Ondan acı bir kahkaha koptu. "Hayır. Ben itaat dersi alıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Alexios senin isyanına pek sıcak bakmıyor, değil mi?"

"Ah, çok memnun olmuş. Organlarım şu anda sevinçten sıvılaşıyor." Evander yüzünü buruşturarak yakındaki bir kayaya çöktü, kanatları etrafına yerleşti. "Şimdi gelelim asıl konuya." Uyluğuna

vurdu. “Yaralısın ve ben hâlâ aklım başındayken en sevdiğim ölümlüyü yeniden bir araya getirmek istiyorum.”

En sevdiği ölümlü. Kardeşine söylediği sözleri hatırlayınca neredeyse ona alaycı bir şekilde bakacağım. Canım sıkıldığında keyif alabileceğim güzel bir kadın.

Doğru. Eminim ki uzun zamandır sahip olduğu en eğlenceli oyuncak ben oldum. Kesinlikle onun saçmalıklarına asla katlanmayan tek kişi benim.

Ona ifadesiz bir bakışla baktım. "Beni iyileştirmeni istemiyorum. Bu haldeyken asla."

"Alexios tasmaını çektiğinde acıyı kontrol altında tutma konusunda ustalaşmak için birkaç yüzyılım oldu. Hemen buraya gel."

Tırnaklarım avuç içlerimi kemiriyor. Kucağına kıvrılıp yüzümü boynunun sıcak kıvrımına gömme ihtiyacı, fiziksel bir acı bu. Aklımda sadece o kalana kadar onun nefesini içime çekmek istiyorum.

Ama o sadece en sevdiği seks oyuncağını tamir eden bir tanrı.

"Hızlı ve kişisel olmayan bir hizmet," diye zorla belirtiyorum.

Ve işte böylece, yüzüne sinmiş olan sıcaklık kayboldu, yerini Kurt'un soğuk, okunaksız maskesi aldı. "Pekala."

Kendimi onun uyluklarının üzerine bırakıyorum ve saldırıya hazırlanıyorum.

Büyüsü içime işliyor, tüm yaraları şaşmaz bir hassasiyetle buluyor. Ama bu hızlı, baştan savma bir onarım; incelikten yoksun, duygusuz bir iyileştirme. Giriyor, çıkıyor ve bitiyor.

Bedenlerimiz arasındaki boşluk, bir mesafe okyanusuna dönüşüyor. Kırılğan, imkansız şeylerin kendi içlerine kıvrılıp sessizce solduğu bir enginlik.

Ama zaten bu hikayenin nasıl biteceğini hep biliyordum: kan ve yıkımla. Çok dikkatli olduğumu sanıyordum. Aptal, inatçı kalbimin çökmekte olan duvarlarını güçlendirdiğimi, tüm gerilim çatlaklarını onardığımı ve çürüyen kapıları kapattığımı düşünüyordum. Kurt'un zırhımın içinden geçip enkazda yerleşmesine izin vermeyeceğimi sanıyordum.

Yanlış hesap yaptım. Onun, narin kızların hayallerini ve hassas umutlarını sakladığı yere sığınması için korumamı aşmasına izin verdim.

Çünkü sırtıma saplanacak olan o güzel bıçağa karşı bir sevgi beslemeye başladım.

Her şey, kazanabileceğini düşündüğü bir oyundu.

Evander'in sözlerini hatırladıkça irkiliyorum. Çünkü onu keder ormanında affetmişim, ama yine de canımı yakıyor. Acaba delilik böyle bir şey mi? Bir şeyin sonunun nasıl olacağını yakından biliyorken bile onu bu kadar çok istemek.

Ve aptalca bir şekilde yine de bunu istemek.

Evander'in gücü beni bir araya getirmeyi bitirip geri çekildiğinde, kucağından fırlıyorum. "Hellevig'de benimle birlikte oynadığın için teşekkür ederim. Beni tuttuğun ve inandırıcı kıldığın için. Theodora'yı yatıştırmak için olduğunu biliyorum, ama ben... ben anlaşılmamızın senin tarafını yerine getiriyorum. Bana bir başlangıç avantajı sözü vermiştin ve bunu kullanmaya niyetliyim."

Kendimi üzüntüye boğmak ve kalp kırıklığına hazırlanmak.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, botlarımın altında çakıllar çıkartıyor. Bu koruluktan çıkan kıvrımlı geyik patikasını çoktan aramaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece uzaklaşmak istiyorum.

Ama Evander'ın sesi beni birdenbire susturdu. "Ben rol yapmıyordum."

Dünya, fırtına öncesi gergin sessizlik gibi birdenbire sustu. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"Hellevig'de söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey kız kardeşinin iyiliği için değildi." Sesi şimdi daha kısık, neredeyse... tereddütlü. Sanki itirafının şeklini tadıyormuş gibi. "Sana dokunmaya ihtiyacım olduğu için seni tuttum. Çünkü sen gittikten sonra aklımı kaybediyordum." Dengesiz bir nefes verdi. "Annemin gülleri öldü. Sadece kurumuşlar. Çünkü diyar, itiraf etmekten çok korkak olduğum şeyi biliyor."

HAYIR.

Beni paramparça ettikten sonra bunu yapmaya hakkı yok. Geriye kalanları da yerle bir etmeye hakkı yok. Kahrolsun o.

“Geçen gece kardeşinle konuşurken seni duydum,” dedim ses tonumu sakın tutarak, “Bana ne ifade ettiğin konusunda çok nettin.” Omuzumun üzerinden ona baktım, parmaklarım kasıldı. Kontrol, Bryony. “Böylece zihin oyunlarından vazgeçebilirsin. Sonunda seninle savaşımayacağım. İntikamını olabildiğince düzgün bir şekilde almana izin vereceğim, ama daha fazla acı vermemeni istiyorum. Eğer sana bir nebze bile olsa merhamet hissettirebildiysem, bana o kadarını ver.”

Yüzünde daha önce hiç bu kadar sessiz bir yıkım görmemiştim. “Alexios, her yüzüncü yılda Bastien'i birkaç saatliğine serbest bırakıyor,” diyor sessizce. “Tam gücündeyken, seni öldürmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, kardeşimin görmesi gereken kişi olmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım—” Çenesi kasılıyor. “İkimize de yalan söylemek zorundaydım.”

Göğsümdeki ağrı acımasızca sıkıyor. “Neden bunu yapıyorsun? Bu başka bir oyun mu? Son bir bıçak darbesi mi?”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni bir ağacın gövdesine sıkıştırdı. “Eğer bu başka bir oyunsa, yenilgiyi kabul ediyorum. Sana senin kazandığını söylüyorum.” Başını eğdi, dudakları yanağıma değdi. “Nemesis. Sana söylüyorum ki, zavallıca, aptalca bir şekilde sana aşık oldum—”

“Dur. Lütfen, yapma.” Boğazımdaki baskı yüzünden nefes alamıyorum. Dengeyi sağlamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ama Evander çeneme dokunuyor, dokunuşu dayanılmaz derecede nazik. Sanki çok kıymetliyim. Çok değerliyim. “Bana bak.”

“İşah. Yapamam.” Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü.

Lütfen durun.

Kendimi toplamaya çalışıyorum ama dağılıyorum, dikişlerim sökülüyor ve eğer ondan uzaklaşmazsam—

“Sadece bu sefer, o sözüne itaat etmeyeceğim,” diyor Evander, gözyaşlarımı silerken. “Çünkü Alexios benim için geldiğinde –ki gelecek– dokunulmaz olmana ihtiyacım var. Bana o kadar tamamen ait olmalısın ki, başka bir Ebedi bile buna itiraz edemesin.” Kendini

hazırlıyormuş gibi geriliyor. “Dürtüselim. Acımasızım. İliklerime kadar bencilim. Ama seni seviyorum, kaotik, pervasız kızım. Seni seviyorum ve seni kaybetmek beni mahvederdi. Bu yüzden bırak da seni sahipleneyim.”

Ve işte o ölümcül darbe. Sanki kaburgalarımı kırmış ve kalbimi avucuna almış gibi.

Çünkü bu, onun benden nefret etmesinden çok daha kötü.

“Hak iddiası sevgi değildir.” Göğsüne hafifçe vuruyorum. “Bu bir sahiplenme meselesidir.”

Evander'in yüzünde karmaşık bir ifade belirliyor. Tüm o ham, acı dolu arzular açığa çıkıyor. “Beni çok dikkatli dinle, imkansız yaratık. Ben asla senden boyun eğmeni veya teslim olmanı istemem—”

Burnumdan homurdandım, kaşımı kaldırdım.

“Karşılıklı olarak zevk aldığımız çıplaklık senaryoları dışında,” diye ekliyor. “Ama bunu istemiyorum. Kendimin tamamını sunuyorum. Her bir bozuk, değersiz parçamı. Hepsi senin.”

Geriye doğru çekilerek kanatlarının arasından gömleğini çıkarıyor ve giysiyi üzerinden silkeliyor. Teni ışıktaki parlıyor, kasları kıpırıyor.

Ve sonra, nefesimi kesen bir hareketle, dizlerinin üzerine çöktü.

Kalp atışlarım hızlanıyor. “Ne yapıyorsun?”

“Bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorum. Bir tanrının diz çökmesinin, yere kapanmasının, kanatlarına birinin dokunmasına izin vermesinin ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?”

Yavaşça elimi tutuyor ve kanadına doğru yönlendiriyor. Parmaklarımı yumuşak kemer boyunca gezdirirken göğsüm sıkışıyor, tüylerin yeniden yerleşme şekline hayran kalıyorum. Göğsümde o kadar çok duygu birikiyor ki, bedenim hepsini taşıyamıyor.

Evander'in kirpikleri titreyerek kapandı, vücudundan bir ürperti geçti. Boğazından hafif bir inilti yükseldi ve bu ses karnımın derinliklerinde bir şeyleri sızlattı.

“Bu, sunabileceğimiz en derin teslimiyet jesti,” diyor boğuk bir sesle, ben tüylerini okşarken. “Kanatlarımızı açığa çıkarmak, boğazımızı açmak gibidir. Kendimizi, layık gördüğümüz tek kişiye teslim etmek. Devaliant, daha önce hiç kimse kanatlarıma dokunmadı. Sadece sen.”

İçimde küçük, gizli bir parça kırılıyor. Hâlâ imkansız özlemler barındıran o parça. Damarlarımı ışıkla, onun sunduklarını alma dürtüsüyle dolduruyor.

Ben de öyle yapıyorum. Parmaklarımı tüylerinin arasında gezdiriyorum. Evander inleyerek başını geriye atıyor, ben tüyleri aralarken kanatları gevşiyor ve esnekliyor.

“Bu, yalnızca Seçilmişlere ayrılmış bir ayrıcalıktır.” Sözleri dokunaklı. “Ruh bağı kurmaya davet ettiğimiz kişiler. Karşılıklı, kalıcı bir İddia. Benim ömrüm boyunca bir insanın bir tanrıyla paylaşmadığı bir şey.”

Evander yavaşça, çok yavaşça, çizmesinden bir bıçak çıkardı ve kabzasını avucuma bastırdı. Metal, teninden dolayı sıcaktı; çapraz koruyucu, dişlerini göstererek hırlayan, alevlerle çevrili bir kurt gravürüyle işlenmişti. Onun amblemi.

“Seçme hakkını hak ediyorsun.” Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımı nazikçe hançerinin etrafına doladı. “Önünde iki yol var ve senden birini seçmeni istiyorum. İzlerini tenime kazı. Senden çalınan her bir özgürlük kısıntısını geri al ve beni takas olarak al. Eşitim ol ve sonsuza dek yanımda yürü.” Nefesini tuttu, kendini toparladı. “Ya da beni burada, şimdi serbest bırak ve sana yemin ederim ki bir daha asla seni rahatsız edici duygularıyla yüklemeyeceğim. Tek bir kelime yeterli olacak ve beni bir daha asla görmeyeceksin.”

Diz çökmüş, bana yalvaran bu tanrıya bakıyorum. Keder ormanında bana anlattıklarından sonra kanatlarını dokunuşuma sunuyor. Bana sonsuza dek sunuyor.

Gözleri gözlerimle buluştu ve fısıldadı, "Senin olabilir miyim?"

Bu çok fazla. Düşüncelerim, istek ve "olmamalı" ve "lütfen, lütfen bunu bana bırakın. Onu yanımda tutmama izin verin" arasında bir girdap gibi dönüyor.

Tanrıları hep mermer gibi düşünmüştüm. Değişmez ve dokunulmaz, kalpleri fetih ve küçük, yumuşak şeylerin boyun eğdirilmesinden başka hiçbir şeye kapalı. Ama Evander benden kendimi sindirilebilir bir şekle sokmamı, tüm garip parçalarımı zımparalayıp uydurmamı istemiyor. Kaburgalarımın arkasındaki vahşi

şeye kendi dişlerini göstererek bakıyor ve onu güzel buluyor. Doğru olduğunu söylüyor.

“Çok yüksek sesle düşünüyorsun.” Evander’in sesi sessiz bir özlemle doluydu. “Konuş benimle, düşmanım.”

Yavaşça yere doğru eğiliyorum. Yüz yüze diz çökene, nefeslerimizi birbirine değdirecek kadar yakınlaşana kadar.

"Bana kafanın içinde neler olup bittiğini anlat," diyor bu sefer daha sakın bir sesle. Neredeyse tereddütlü, sanki bir darbe bekliyormuş gibi. Reddedilmeye karşı kendini hazırlıyor.

“Sanırım aklını kaçırmışsın.” Elim kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. “Çünkü sonsuza dek bana bağlı kalmamı istediğinden kesinlikle emin olman gerekiyor.”

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi: sabırsızlık, açlık ve çaresizlik. "Bryony..."

“Bitirmeme izin ver. Lütfen.” Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. Tüm özlemi, acıyı görmesine izin veriyorum. “Sana bir çıkış yolu sunmalıyım. Çünkü bundan geri dönüş yok ve ruh bağı yoluyla pişmanlığını hissedersen hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Yaptığın en büyük hata olduğumu bilmek... Tanrılarla ruh bağı kurmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama ben senin gibi değilim. Ben sadece—”

“İnsan. Biliyorum. Umurumda değil.”

"Seninle asla uçamayacağım, Wolf."

“Öyleyse benimle birlikte düş.” Yüz ifadesi yumuşadı. “Bu tür bir bağ hakkında ben de hiçbir şey bilmiyorum, ama eğer iki tanrı arasındaki bir bağa benziyorsa, ömrümü paylaşacaksın. Bu bana yeter.”

Gözlerimdeki ani yanma hissine karşı gözlerimi kırptırdım. "Lütfen emin olun."

Ağızından kısık bir ses çıktı. Sonra dudakları benimkine değdi, aynı anda hem yumuşak hem de yakıcıydı. Öpüşü fısıltılı bir itiraf gibiydi. Alnını alnıma yaslariken tenime fısıldadığı bir yemin gibiydi.

“Uzun varoluşumda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı, süzülen gözyaşlarını sildi.

“Seni özlemeyen hiçbir yanımla yok, umutsuzca, aptalca sana ait olmayan hiçbir yanımla yok. Senden başka birine dokunma düşüncesi bile dünyayı parçalamak istememe neden oluyor. Benim için her şey sensin, düşmanım. Her zaman sadece sen oldun.”

Boğazımda aniden oluşan sertliğe karşı yutkundum. "Ama bende tanrı işareti yok. Ben değilim—"

"Öyleyse hangi işareti seçersen seç, bana ver. Etime kazı, kemiklerime oy, umurumda değil. Yeter ki beni kendine ait kıl, tıpkı benim seni kendime ait kılmak istediğim gibi."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Titreyen parmaklarımla, hançerin ucunu Evander'in göğüs kasının üstüne, göğsüne bastırıyorum. Çeliğin altında et yarıyor ve "Hak İddiam"ı oluşturan girintili çıkıntılı çizgileri meydana getiriyorum.

Doğduğum gün gökyüzünü aydınlatan ilk yıldızı simgeleyen sekiz köşeli yıldız.

Bıçağı indiriyorum. "Sırada ne var?"

"Kanının tadına baktım ve gücümü sana açacağım. Ağzımın nerede olmasını istediğine karar ver."

Ben nerede değilim ki?

Paltomu çıkarıp gömleğimi de çıkarıyorum. Serin hava çıplak gövdemle buluşuyor ama soğuğu neredeyse hiç hissetmiyorum. Bıçağı tekrar alıp köprücük kemiğimin hemen altına bir nokta seçiyorum ve tereddüt etmeden sık bir çizgi çekiyorum.

Evander kısık bir ses çıkarıyor. Sonra öne doğru atılıyor, elleri kalçalarımı kavırıyor ve ağzı kesiğin üzerine yapışıyor. Acıyla birlikte zevk damarlarımda dalgalanıyor. Dilinin kaygan dokunuşu. Bir elimi saçlarına geçiriyorum ve o devam ediyor, tenime karşı inliyor. Sahiplenme etkisini göstermeye başlarken, gücü damarlarımda titreşiyor.

"Sıra sende," diyor.

Bileğimi dudaklarına götürüyor ve kalbimin çılgın atışlarına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor, bu sırada gücünün daha fazlası içime akıyor. Bu güç derimin altında birikiyor ve Alexios'un eskiden

olduğu yerde yeni bir iz oluşuyor. Işıltılı altın, tenimi narin bir telkari gibi süslüyor.

Bileğimde altın yaldızlı mürekkeple sekiz güzel nokta oluşuyor; bunlar, ona oyduğum sembolün daha ayrıntılı bir ikizi.

Evander boğazını açarak, "Şimdi beni ısır," diye emretti. "Nazik olma."

Dişlerim boynunun kaslı yapısına saplanıyor ve titreyene kadar ısıyorum. Ta ki teninin bakırımsı tadı dilime sıcak ve tatlı bir şekilde yayılana kadar.

Hiçbir şey bu kadar kutsal, bu kadar da dünyevi bir tada sahip olmamıştı.

Ellerini saçlarımın arasına daldırıp başımı yana eğiyor, dudaklarını benimkine bastırarak beni derinlemesine öpüyor. Kendi tadını, bizim tadımızı kovalıyor.

Ona, ona kapılıp gittim. Yukarı ya da aşağı yok, hava yok, yerçekimi yok. Duygudan başka hiçbir şey yok. Ruhlarımızın çarpıştığı yerde anıların ve duyguların sel gibi akışı kükrüyor.

Benliğimin temel parçaları onun şekline uyacak şekilde yeniden düzenleniyor. Aynı anda hem ayrı hem de simbiyotik. Oksijen için çabalayan iki çift ciğer. Yanımda atan onun kalp atışı. Onun ruhu benimkiyle birleşiyor ve her zaman, seni yanımda tutmama izin ver.

Onun sevgisi duygudan çok doğal bir felaket gibi. Eğilmiyor. Boyun eğmiyor. Hiçbir dilde, bu dipsiz yoğunluğu, onu nasıl tamamen tükettiğini anlatacak kelime yok. Yanıyorum ve boğuluyorum, eminim ki bu beni paramparça edecek. Çünkü nazik değil, tatlı değil. Avuçlarımda bir bardak gibi tutabileceğim ya da göğsüme şefkatle bastırabileceğim bir şey değil.

Bu bir fırtına. Bir savaş çılgılığı.

Evander'in elleri şimdi her yerde. Botlarımın bağcıklarını çözüyor. Beni acımasız bir verimlilikle soyuyor. Sıcak avuç içleri ve becerikli parmakları vücudumun her yerinde geziniyor.

"Lanet olsun, muhteşem," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. Pantolonu ve botları orman zemininde benimkilerle buluşuyor. "Sen çok mükemmelsin."

Ağzı, parmaklarının çizdiği yolu takip ediyor. Beni ağaca doğru itiyor, ağzı bacaklarımın arasına girerken beni yukarıda tutuyor. Dilinin vajinama her saygılı dokunuşu, dudaklarının her baskısı, bir ibadet eylemi gibi geliyor.

Anlamadığım bir dilde fısıldıyor, ama bir şekilde bunun sonsuza dek anlamına geldiğini biliyorum. Her zaman anlamına geliyor. Bu anlam, intikam ve sadakat yeminlerinde, benim için koca krallıkları küle çevirme yeminlerinde, aramızdaki bağın içinden ara ara sızıyor.

Elleri sıkılaştı, kalçalarımın morartacak kadar sertçe bastırdı. Gözlerini açıp bana baktığında nefesim kesildi. Hayranlık ve tapınma, ibadet ve arzu karışımı bir duyguydu bu.

"Seçtiğim," diye düşündüğünü duyuyorum, içime doğru yalayarak. "Benim."

Sonra ayağa kalkıp beni tekrar öpüyor ve ben onun üzerinde kendi tadımı alıyorum—kanımı, zevkimi. Kayboldum. Dilinin benimkine sürtünmesinin verdiği hazda boğuluyorum, daha derine, daha ateşli bir şekilde iniyor, tadıyor, alıyor ve yutuyor.

Evander'ın elleri kalçamın altına kayıyor, beni sıkıca kavırıyor. Beni ağaç gövdesine yaslariken bacaklarımı beline doluyorum. Kaba ağaç kabuğu omuzlarımı çiziyor ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyorum. Özellikle de kalçasını bacaklarımın arasına sokup, penisinin üzerime uyguladığı sert baskıyı hissettiğimde.

"Bana bakın," diyor. "Gözlerinizi benden ayırmayın."

Bakışlarımız kilitlendi, o yavaşça öne doğru itildi. Sonra hareket etmeye başladı. Kalçaları yavaş, bilinçli bir ritimle dönüyordu. Geri çekilip tekrar içeri giriyor, tekrar tekrar, bu da beni topuklarımı kalçalarına iyice bastırmaya iten bir düzene yerleşti. Onu daha da yakına, daha derine çekiyordum.

Bu, Aethertide'a benzemiyor. Bu, bildiğimden daha yavaş, daha hassas ve daha ham bir seks. Bir niyet beyanı. Tüm bu süre boyunca, gözleri yüzümde kalıyor, kirpiklerimin titremesini, nefesimi, hisler daha da sıkılaşıırken dudaklarımın çaresiz kısmını takip ediyor.

Evander, beni yıldızları görmeye iten bir dürtüyle, "Seni sevmemek için çok uğraştım," diyor. "Ama sonra sen gittin ve sensiz bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilemedim."

Tırnaklarımı omuzlarına batırarak onu teşvik ettim. "Gülleri bir gün bile canlı tutamadın mı?"

Nefes nefese bir kahkaha saçlarımı savurdu. Avucunu belime doğru kaydırды, duruşunu değiştirerek daha derine vurdu. "Doğru. Hiç şansım yoktu." Çeneme bir öpücük kondurdu. "Seni hak edip edemeyeceğimi bilmiyorum. İyi bir erkek değilim. Asla kolay biri olmayacağım."

"Kolay bir şey isteseydim, bir tanrıya aşık olmazdım."

Gülüyor. Sonra bacaklarımı daha da açıp daha derine inene kadar tutuşunu yeniden ayarlıyor. Beni biraz daha sert, biraz daha odaklanmış bir şekilde beceriyor. Penisi içimde damarlarımı alevlendiren bir noktaya değiyor. Ağırlığını kaydırıyor, bir elini aramızda sıkıştırıp aşağı doğru kaydırıyor ve sonra parmakları klitorisime bastırıyor.

Kafam arabanın bagajına sertçe çarptı. "Tam orada."

Sıkı dairesel hareketlerle ovuyor, her itişle aynı zamanı ayarlıyor. Sırtım bükülüyor ve zevk gittikçe artarken kaslarım kasılıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor. "Benim için dağıl. Seni hissetmeme izin ver."

Eğilip nabzımı yaladıktan sonra dişlerini hassas tenime geçirdi; bu, beni doruk noktasına ulaştıran parlak bir zevk-acı patlamasıydı. Kırık bir çığlıkla paramparça oldum. Sadece bedenimin onun bedenini sıkıca kavraması, onun içimde olması, yüzünü saçlarıma gömüp boynuma boşalırken inlemesi vardı. Nefes alışverişlerimizin düzensiz senfonisi ve yavaş yavaş yavaşlayan kalplerimizin gürlemesi.

Evander bana sokuluyor, göğsü derin bir nefesle kabarıyor, sanki kokumu ezberlemeye çalışıyor. Onu her zaman yanında taşımak için.

Dikkatlice bizi ağaçtan ayırıp çimenlere indiriyor, beni kanadının üzerinde yumuşak bir şekilde tutuyor. Dirseğine yaslanıp saygıyla parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Hey, Seçilmiş Olan." Bu iki kelimeye koca bir özlem ritüeli sığdırılmış. "Nasıl hissediyoruz?"

Dikkatimi içime, zihnimdeki onun ısıltılı dokusuna çeviriyorum. O her yerde; her nefesime işlemiş, boş olduğunu bile bilmediğim tüm boşluklara sızıp onları doldurmuş ve kendine ait kılmış.

"Seninim," diyorum ona. Ve bu her şeyi kapsıyor. "Kendimi seninmiş gibi hissediyorum."

Evander'in gözleri alev alev parladı. "Yine mi?"

"Senin."

Yüz ifadesinde bir rahatlama beliriyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oluşuyor. Elimle, göğsüne kazınmış sembole gelişigüzel dokunuyorum. Kesikler çoktan ince, gümüş rengi izlere dönüşmüş.

"Bunlar kalacak mı?"

Evander parmaklarımı kendi parmaklarıyla örtüyor, avucumu kalbinin düzenli atışının üzerine bastırıyor. "Seçilmiş işaretler her zaman kalır."

"Bunu mu istiyorsun?"

"Seninle her şeyi istiyorum." Dudaklarını bir süre benimkine bastırdıktan sonra Evander doğruldu. "Bunu kısa kesmek istemiyorum ama seni kuleye geri götürmem gerekiyor."

İnleyerek, üzerimdeki eski kıyafetleri çekiştirdim. Botlarımın bağcıklarını bağlamayı bitirdiğimde, Evander çoktan giyinmişti.

Kanatlarını şefkatle okşuyorum. "Peki ya beni geri aldıktan sonra?"

Evander cevap vermek için ağzını açar, ama sonra başını aniden kaldırır. Gözlerini ağaçlık alana diker. Dikkatini ağaçlardan ayırmadan, "Git," diye hırlar. Sesi itiraz kabul etmez. "Koş, Devaliant."

Ben de öyle düşünüyorum.

EVANDER

"BASTIEN," dedim, omurgamdan aşağıya doğru süzülen huzursuzluğa rağmen sesim sakindi.

Ağaçların arasından çıkarken o simsiyah gözleri bana dikildi. "Çok meşgulmüşsün. Hellevig'de epey bir karmaşa yarattığını gördüm."

Sözlerinde tehlikeli bir sakinlik, duygusuz bir gözlem var, ama ben aldanmıyorum. Gücü artıyor, havadaki gerilim yükseliyor. Gölgeler yerde kıvrılıyor.

Başını yana eğerek havayı kokladı. "Zorlanıyorsun. Organların mı yırtılmış?"

"Yirmi dakika önce böbreklerim ağrıyordu. Ama elektriğim düzeldi. Muhtemelen."

Bir an için dikkatimi, ruhumu Bryony'ye bağlayan ipe yöneliyorum ve bir güven sinyali gönderiyorum. Devam et, vahşi kız. Ben dur diyene kadar koş.

Cevabı yankılanıyor. Alexios mu acaba?

Kardeşim. Hadi kıcını kaldır, Devaliant.

Sonra zihinsel duvarlarımı yıkıp aramızdaki duygu akışını durduruyorum. Bastien intikamını alırken alacağım her darbeyi onun hissetmesine gerek yok.

Kardeşim tekrar derin bir nefes alıp kokuyu içine çekti. "Ruh bağınız kuruldu. Onun sahiplenme duygusunu her yerinde hissedebiliyorum."

Rol yapmanın bir faydası yok. Gerçeği çarpıtmanın ya da daha kabul edilebilir bir hale getirmenin yolu yok. Bu yüzden uğraşmıyorum.

"Evet."

Bastien'in yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor; o duygusuz maskede kısa süreli bir çatlak oluşuyor. Gözlerinin etrafındaki gerginlikte, çenesindeki neredeyse fark edilemeyecek seğirmede bu kendini gösteriyor.

Bastien'in kusursuz kontrol görüntüsünün ardındaki anlık değişimler yerine gerçek ifadeleri olsaydı, buna "parıldayan öfke" derdim.

"Gözlerimin içine baktın," diyor bağırmaktan bin kat daha kötü olan o ürkütücü sakinlikle, "ve onu öldüreceğine yemin ettin. Bana yine yalan söyledin."

Tırnaklarımı avuç içlerime acıyana kadar batırıyorum, o küçük acıyı odak noktası, bir çıpa olarak kullanıyorum. Çünkü başıma ne gelirse gelsin hak ediyorum. İkimiz de biliyoruz. Kardeşıme bir söz vermiştim ve asla dokunmamam gereken kadına aptalca aşık olduğum an o sözü mahvettim.

"Bana ait olanı koruyorum."

İstediğimizi istiyoruz. Bunun bizi mahvedeceğini bilsek bile.

"Seninki," diyor. "Damarlarında düşmanlarımızın kanı dolaşan ölümlü kadın. Şerefini bunun için mi takas etmeye razısın?"

"Yapma—"

Ama daha ağzımdan başka bir kelime çıkmadan, zihinsel kalkanlarımı kurmayı başaramadan, bir gölge dalgası bana çarptı ve zihnimi alt üst etti. Çaresizce çökmekte olan surları güçlendirmeye çalıştım, ama zayıf ve uyuşuktum. Hellevig'de yaptığım saçmalıklardan sonra gücüm tükenmişti.

"Hatırlıyor musun," diye mırıldanıyor, "beni Kanlı Mahkeme'den kurtardıktan sonra bana ettiğin yeminleri?"

Baş dönmesi beni altüst ediyor. Midemde mide bulandırıcı bir sızı hissediyorum. Sonra dünya etrafımda dönmeye başlıyor, Bastien'in gölgeleri gökyüzünü kaplayarak beni aşağı çekiyor.

Aşağıya, aşağıya, aşağıya—hatırlamanın en ham derinliklerine doğru.

Mahkeme salonunun infaz alanının rutubetli taş zemini zihnimde ara ara beliriyor. Ter ve dökülmüş iç organların kokusu. Ve işte orada, tüm bunların ortasında zincirlenmiş halde...

Erkek kardeşim.

Kanatları gitmişti. Onu bir et parçası gibi doğramışlar, bir Ebedi'nin gücüyle bile asla yerine konamayacak veya yeniden çıkamayacak parçalarını çalmışlardı.

Ve sonra, sonunda ona ulaşmayı başardığımda? Onu yere serip kırık bedenini Scillari'ye geri sürüklediğimde? Ona her şeyi düzelteceğime yemin ettim.

“Beni yere yatırdılar ve kullandılar, Evander,” diyor Bastien, hâlâ o mesafeli ses tonuyla. “Bana tecavüz ettiler. Tanınmaz hale gelene kadar beni sakatladılar. Ve asla yalvarmadım, kanatlarımı aldıklarında bile.” Doğruluyor, ceketinden bir yaprağı silkeliyor. “O büyüklükte bir uzvu kestiklerinde çok özel bir ses çıkarıyor. Tendonlar patlıyor ve kırılıyor. Kemikler parçalanıyor. Ve hayal edilebilecek en kötü kabus gibi geliyor. Başın dönüyor. Kopuk hissediyorsun. Sanki derinden çıkmışsın ve bunun başka birine olduğunu izliyorsun. Beni ayakta tutan neydi biliyor musun? Beni savaşmaya devam ettiren neydi?” Gözleri gözlerimle buluşuyor. “Senin geleceğini bilmek. Beni o yerden çekip çıkaracağını ve intikamımızı alacağına dair verdiğin sözü tutacağını bilmek. Yoksa bunu da mı unuttun?”

Dişlerimi sıktım, kendimi toplamaya çalıştım. Ama aklımda sadece Bryony vardı, ıslıl ıslıl parlıyordu. Yeni ve parlak Claim'immin bileğindeki ıslıtlı işaret.

Bir keresinde bana her yaşamda, her sonsuzlukta beni özleyeceğini söylemiştin. Ben de sana şunu söylemek istedim... Seni hepsinde bulacağım.

Bastien'in yüz ifadesi karardı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonra da üzerime atıldı.

Yumruğu, dayanılmaz bir acı patlamasıyla çeneme indi. Kemiklerin paramparça olduğunu hissettim ve ağızıma dolan sıcak, bakır rengi kanın tadını aldım. Tekrar vurdu; kaburgalarımı indirdiği acımasız darbe beni yere serdi.

"Karşı koy," diye hırladı.

Karın boşluğuna bir başka acımasız darbe daha.

Yere yığıldım. Yanımda alevler çılgık atıyordu. "Özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Üzerime doğru eğiliyor. "Kalk. Kalk da seni tekrar yere indireyim."

Yavaşça kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve sonunda bunun ne olduğunu anlıyorum. Onun neye ihtiyacı olduğunu.

Bir şeylere zarar vermesi gerekiyor. Yüzyıllardır yaptığı gibi, kanatıp durmadan kanatması gerekiyor. Darbeye dayanabilecek tek şey benim. Onun yumruklarını üzerimde incitmesine izin verip karşılık vermeyecek tek kişi benim.

Bastien beni yere serdiğinde direnmiyorum. Beni paramparça ediyor. Beni paramparça ediyor ve öfkesinin çalkantılı yüzeyinin altına çekiyor, ben de ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. Acısının soğukluğunda boğuluyorum.

Sevdiğimiz insanlar için yaptığımız bazı şeyler vardır. İsteyerek içimizde sakladığımız, gizli tuttuğumuz acılarımız, çünkü ancak bu şekilde gerçek olmayı, herhangi bir şey hissetmeyi hatırlayabiliyoruz. Bas ve ben, her şeyden sonra, nezaket için bir dilimiz yok. Savaş, o hassas yerleri o kadar boşalttı ki geriye sadece yara izleri kaldı. Artık kelimeler olmadan böyle konuşuyoruz. Bu bizim çirkin, kırık aşkımız; bir şeyler hissetmek için birbirimize işlediğimiz vahşet.

Bu yüzden kardeşimin intikamını almasına izin verdim. Kemiklerimi kırmasına, derimi yırtmasına ve organlarımı parçalamasına izin verdim. Çünkü bu vahşeti hak ettim. Bu benim kefaretim, bana izin vereceği tek bağışlanma.

Burada yatıyorum ve buna katlanıyorum çünkü ona intikam sözü verdim. Bir gün, bizden çalanların, annemizin cesedini güç için

kirletenlerin, kanatlarını alanların, bizi olduğumuz hale getirenlerin kanıyla diyarları kırmızıya boyayacağımıza yemin ettim.

Bunun yerine, ilişkimizi kesinlikle bitirecek bir kıza aşık oldum.

“Bencil, arkadan bıçaklayan herif.” Bastien her kelimeyi yüzüme acımasız bir darbeyle noktaladı. “Biliyordun”—Çat—“ne olduğunu.” Çatırtı. “Ne demek istediğini.” Burnuma acımasız bir yumruk, yumruğunun altında kıkırdak kırıldı. “Ama yine de onun içine işlemesine izin verdin.”

Ağzımdan bir avuç kan tükürdüm. "Onu seviyorum. Her şeyden çok."

Bu sözleri sesli söylemek kutsal değerlere saygısızlık gibi geliyor. Sanki burada söylemek başlı başına bir ihanet. Sanki ettiğim tüm yeminleri bir ateşe atıp, bir zamanlar olduğumuz aileyle birlikte yanmalarına izin veriyormuşum gibi.

Bastien üzerimde hareketsiz kalıyor. Bakışlarında bir değişiklik oluyor ve bir an için eskiden tanıdığım adamı görüyorum. Dudaklarında alaycı bir gülümseme ve simsiyah gözlerinde parıltılı bir kahkaha olan, sadık ağabeyim.

“O zaman onu kaybedeceksin,” diyor bana neredeyse nazikçe. “Ve bu seni paramparça edecek.” Sonra yumruğunu geri çekip kaburgalarımın üzerinden geçerek kalbime dokunuyor. “Onunla bağ kurarsan ne yapacağımı sana söylemiştim. Bunun ne anlama geleceği konusunda seni uyarmıştım.”

Öksürerek, "Biliyorum," dedim.

Ona devam etmesini söylemek istiyorum. Beni açıp parmaklarını içeri sokmasını, bütün o dağınık, paramparça parçaları koparmasını. Yarım yamalak iş yok. Dikkatli davranma yok.

Ama sonra sisin arasından yeni bir ses duyuluyor. "Yeter artık."

Asteria'nın Ebedi Olanı, kırmızı ve siyah tüylerin hışırtısı eşliğinde yere iner, kanatları dökülen yaprakların oluşturduğu girdapları savurur.

Alexios'un yüzü, beni incelerken hiçbir şey ele vermeyen güzel bir maske. "Elini kaburgalarından çek, Blade. Kalbini ezersen yeniden

oluşması için en az yarım saate ihtiyacı olacak ve ben onun aklının başında olmasını istiyorum."

Bastien elini göğsümden hızla çekti. Nefesimi tutarak, midemdeki bulantıyı yuttum.

Alexios'un gücü, boğucu derecede yoğun bir şekilde açıklığı dolduruyor. Üzerime baskı yaparken, pençelerini zihnime saplarken ve hareketsiz kalmamı emrederken güçsüzce hırlıyorum. Parmağını büküyor ve büyüsu beni dikleştirirken omurgam kavisleniyor. Derimde ateş kıvılcımları beliriyor. Kendi gücüm bağlarına karşı geriliyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor, ama burada bir savaş olmayacak. İradelerin bir mücadelesi olmayacak.

Sadece diz çökebilirim.

Beni inceledikten sonra dikkatini Bastien'e çevirdi. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Kardeşim omuzlarını silkerek, "İyiyim," dedi.

Alexios, koca orduların yok oluşuna yol açan türden bir dinginlik yayıyor. "Nerede o, Kurt?"

Dişlerimi gösterdim. "Bilmiyorum. Gerçekten önemli randevularım vardı. Nasıl olduğunu biliyorsun işte."

"İşe yararlığınızı yitirme noktasına tehlikeli derecede yaklaştınız."

Ayaklarının dibine bir damla kan tükürdüm. "Sana dokunmuş olmalı, değil mi? Bu ölümlü kız. Gerçekten canını sıktı. Seni suçlayamam, dürüst olmak gerekirse." Güldüm. "Benim de canımı sıktı."

Bir anda atıldı. Saçlarımdan bir tutamını yakalayıp başımı geriye doğru çekti ve gözlerinin parıltısıyla yüzleşmeye zorladı. Ve işte oradaydı—zalim, boyun eğdirici. İmparatorlukları yerle bir eden ve yerlerine tuz döken tanrı-kral.

Alexios, yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Bu kız," diyor, "takipçileri ondalık vergilerini terk edince neredeyse beni öldürüyordu. Bu olay, et ticareti yapanların halkımızı hayvan gibi avlamak için kullandığı kefenimde delikler açtı. Yoksa ihanete doğru hızla ilerlerken bu ayrıntıyı mı unuttun?"

Elini daha da sıkıyor. Tasma acımasızca bir kademe daha geriliyor. "Öyleyse, benim eğitimim için, bana neden kıymetli Bryony'nin

boynunu kırmak yerine onu bağışlamam gerektiğini düşündüğünü söyle. Anlaşmaları çiğnedin. Benim sahiplendiğim kişiyi katlettin. Idris onun eliyle öldü ve ben son Çapa'ya kaldım. Örtünün tamamen başarısız olması an meselesi. Öyleyse beni ikna et, Kurt. Devaliant'ının serbest kalmasına izin vermem için tek bir neden söyle."

"Çünkü onu Seçtiğim Kişi yaptım."

Sessizlik.

Gözleri Bastien'e dikildi, onay bekliyordu. Kardeşim çenesini hafifçe eğdi.

Alexios'un ifadesi donuklaştı. "Ne zaman durman gerektiğini asla bilemedin. Onu doğrudan öldürmem en eski yasalarımıza aykırı olabilir, ama bir şeye ölmeden acı çektirmenin pek çok yolu var." Çenesini Bryony'nin kaybolduğu ağaçlara doğru salladı. "Blade, onu bana getir."

BRYONY

Ormanda koşarken botlarımın yere çarpma sesleri geliyor.

Evander'ın sesi kafamda yankılanıyor. "Devam et, vahşi kız. Ben dur diyene kadar koş."

"Alexios mu?" diye soruyorum.

Kardeşim. Şimdi kıcını kaldır Devaliant.

İçimde bir titreme hissediyorum ama onu bastırıp kilit altına alıyorum. Şimdi dağılıp gidemem.

Bu yüzden kaslarım yanıyor olsa da yavaşlamıyorum. Dişlerimi sıkıp kendimi daha da zorluyorum, kollarımı yanlarımda pompalıyorum. Amara bana her ihtimale karşı kaçmayı öğretti.

Dur. Evander'in emri sert. Kendini küçült ve saklan. Ses çıkarma. Nefes bile alma.

Sarsılarak durdum, göğsüm hızla inip kalkarken saklanacak bir yer aradım. İşte orada—bir ağacın altındaki oyukta, devasa köklerin oluşturduğu bir karmaşa. Dar alana sıkıştım, nefesimi kontrol etmeye ve yanan ciğerlerime olabildiğince sığ hava çekmeye çalıştım. Uzaktaki kuş çığlıklarını ve dalların arasından esen rüzgarın hışırtısını dikkatle dinledim. Her küçük ses büyütülmüş gibiydi.

Bir dal kırılıyor. Kurumuş yapraklar ağır bir botun altında çıtırdıyor.

Ve sonra sisin içinden bir figür beliriyor.

Kılıç'ın yüzü Evander'inkine benziyor; o koyu kaşların sert eğimi, keskin elmacık kemikleri ve güçlü, kare çenesi. Ama benzerlikler burada bitiyor. Çünkü Evander bronz tenli ve altın rengi tüylü iken, kardeşi tek renkli. Sade. Saçları beyaz, teni soluk. Sanki nefes verilmiş bir heykel gibi.

Ama beni asıl şaşırtan gözleri. Simsiyahlar—gerçek simsiyah, yıldızlar arasındaki uçsuz bucaksız uçurum gibi, dipsiz ve soğuk. O bakışlar açıklığı tararken içgüdülerim bana koş, koş, koş diye fısıldıyor.

Kılıç öne doğru adım atar ve gölgeler canlı bir kefen gibi ona sarılır. Gücü havayı doyurur, arayış içindedir.

Beni arıyorlar.

Düşünme. Hissetme. Var olma.

Evander'e doğru uzanıyorum, ancak aşılmaz bir psişik duvara çarpıyorum. Panik göğsümü pençeliyor, yine de cisimsiz parmaklarımı ona bastırıyorum.

Ve bembeyaz bir acı kafatasımı delip geçiyor.

Duvar orada bir sebeple var. Sesi nazık ama itiraz kabul etmiyor, beni geriye doğru itiyor. Alexios'un tasma sıkıca bağlanıyor. Bırakın öyle kalsın ve saklı kalsın. Lütfen.

Bu, içimde bir şeyleri yok ediyor. O kısa bağlantıda, Alexios'un ona ne yaptığını hissettim. O sihirli tasma boğazını sıkıyor, onu boğuyor, ona acı veriyor.

Benim yüzümden.

Saklanmayı bırak. Güvenli oynamayı bırak.

Korkmuş bir çocuk gibi toprağın içine sinip kalırken, onu bu durumla tek başına baş başa bırakmayacağım.

Derin bir nefes alarak, Kılıç'la yüzleşmek için öne çıktım. "Beni Alexios'a götür."

Başını yavaşça çeviriyor. O simsiyah bakışların ağırlığı beni paramparça ediyor ve bakışlarımı kaçırmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Gözleri bileğimdeki parıldayan işarete takılıyor.

Hiçbir şey. Tek bir kelime bile yok. Sadece o dik dik bakan gözler. Sonra—

Havada bir dalgalanma, ani ve ezici bir basınç.

Ve o benim zihnimde.

Gücü beni paramparça ederken çığlık atıyorum. Zihnimi paramparça ederken, beni katman katman soyarken, hiçbir şefkat, hiçbir ilgi yok. Düşüncelerim, onun amansız incelemesi için tamamen açıkta kalıyor.

Evander'la ilgili anılarımı nerede sakladığımı buluyor; her dokunuşu, her öpücüğü, karanlıkta paylaştığımız her anı.

Evander'in elleri bedenimde.

Ağzı benimdeydi.

Kulağında onun sesi.

Bütün o aptalca, çaresiz, umutsuz isteklerim.

Dizlerim sertçe yere çarptı ama neredeyse hiç hissetmedim. Ruhumda kırık çizgileri örümcek ağı gibi örülmüştü. Şakaklarım, dalga dalga üzerime yayılan ve beni parçalamakla tehdit eden büyüünün ezici baskısıyla zonkluyordu.

"Dur!" diye nefes nefese haykırdım. "Lütfen!"

Ve mucizevi bir şekilde geri çekiliyor, beni titreyerek bırakıyor. Akciğerlerimin nasıl çalıştığını, nasıl bir yapıda olduğumu hatırlamaya çalışarak öne doğru yığılıyorum.

"Neden acı çekiyorsun?" Evander'in sesi. Bir Ebedi'nin tasmaı onu boğarken bile, bana o kadar odaklanmış ki.

Duvarın orada bir amacı var, unutmayın?

Kılıç, eldivenli eli uzanmış bir şekilde üzerime doğru yaklaşıyor. O güzel yüzünde hiçbir sıcaklık yok, sadece reddedersem olacakların sessiz tehdidi var.

Dilimin arkası safra ile kaplıydı ama elini kavrayıp beni dikleştirmesine izin verdim. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne bastırdı. Etrafımızdaki gölgeler kıvrılıp gerilerek aslında kanat olmayan, sadece şekil almış karanlık olan kanatlar oluşturdu ve sonra havada süzıldük.

Birkaç dakika sonra açıklığa iniş yaptık.

Evander'ı görünce nefesim kesildi. Ormanın ortasında diz çökmüş, o kadar çok kan içinde ki derisi neredeyse görünmüyor. Vücudu, aldığı ağır yaraların kalıntılarını yeniden bir araya getiriyordu.

Başını hızla yukarı kaldırdı. Bryony.

Adımın içinde o kadar çok acı var ki, ama duvarlarımı örüyorum, ta ki duyabildiğim tek şey kalbimin uğultusu ve kendimi ona bakmaya zorlayana kadar.

Alexios. Fırtınalar Tanrısı.

Vartena'da büyürken, her defasında sunakta kanımı sunduğumda onun taş heykelinin heybetli varlığıyla karşı karşıya kalırdım. Ama o ikon, karşımda duran tanrıya kıyasla bir çocuğun beceriksiz bir tasviri gibi kalıyor.

O, yoluna çıkan her şeyi yutmakla tehdit eden bir yerçekimi gücü gibi. Kanatları siyah ve kırmızıyla göz kamaştırıyor ve gözleri yoğun, parıldayan bir kızıl renkte. Metal bir toka, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını yüzünden uzak tutuyor. O zarif yüz hatlarında, Evander'inki kadar güçlü olan o savaşçı fiziğinde bir kusur arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. O çok güzel. Hatta nefes kesici.

“Yapma,” diye hırladı Evander. “Her ne kadar kahramanca saçmalık yapmaya kalkışıyorsan—”

Alexios ona doğru bile bakmıyor. Sanki bir sineği kovar gibi parmaklarını şıklatıyor ve Evander'in sözleri ıslak bir hırıltıyla kesiliyor. Dudaklarından taze kan akıyor.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum. "Dur."

Asteria'nın Ebedi'si o yakıcı gözlerini bana çevirdi. "En azından cesaretine hayran kaldım." Kollarını kavuşturdu. Gömleğinin kolları sıyrılmıştı ve ön kollarındaki akıcı bir yazıyla yapılmış koyu renkli dövmeler görünüyordu. "Doğanın düzenini bu kadar alt üst etmeyi başarmış olman neredeyse etkileyici."

Ellerim titriyor. "Yani hayatımı altüst ettiğinizden mi bahsediyorsunuz? Bir anda koruma kalkanımı nasıl yok ettiğinizden mi?"

“Küçük fanatikleriniz tapınağımı terk edip kapılarınıza geldiklerinde, Kutsal Örtüyü onarılamayacak kadar tahrip ettiler.” Kırmızı gözleri kısıldı, sanki bana zarar verebileceği tüm yaratıcı yolları hayal ediyormuş gibi. “Ve şimdi de benim Koruyucumu kucağınıza aldınız.”

"Onlar benim hiçbir şeyim değildi," diye çıkıştım. "Belki sen yok bir tanrı olmasaydın ve amcam da yönetici olarak görevini yerine getirseydi, kendilerine değer veren birine bu kadar muhtaç olmazlardı."

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Hassas bir noktasına dokundum. "Öyleyse, kızım, senin yaptıklarına odaklanalım. Benim korumam altındaki bir Çapa'yı öldürdün. Senin aleminde bile bunun sonuçları var." Etrafımda dönüyor, o devasa kanatları kasılıyor. Kollarındaki dövmeler kırmızı renkte parlıyor. "Şunu açıkça belirtelim. Kurt'un Seçilmiş olmak hayatını kurtarabilir, ama onun hayatını kurtaramaz. Seni açısından korumak için inşa ettiği o duvarı mı? Onu, ona yaptığım her şeyi sen de hissedene kadar yıkacağım. Bir insan, eşinin diri diri derisi yüzüldüğünü hissettikten sonra seçimlerini yeniden gözden geçirebilir."

Göğsümdeki bıçağın acısıyla nefes almak birdenbire zorlaşıyor, zihnimde Evander'ın işkence gördüğü, derisinin yüzüldüğü, kanının akıtıldığı görüntüler belirliyor. Hem de benim için.

Duygularımı bastırıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Koyu renkli kaşlardan biri kalkar. "İstiyor musun?" Alçak, acımasız bir kahkaha. "Ah, Prenses. Bu isteklerle ilgili değil. Kurt, Hellevig'de benim Hak İddia ettiğim kişiyi katletti ve bir Çapa da benim isteğim dışında öldürüldü. Anlaşmalar kanla ödeme yapılmasını gerektiriyor. Tek soru kimin kanı—senin mi, yoksa onun mu?"

Bir Ebedi'nin alabileceği hasar türü akıl almaz. Dayanılmaz. Alexios isterse Evander yüzyıllarca acıya katlanabilir.

"Bunu benim için yaptı," diyorum. "Cezasını çekeceğim. Hepsini."

Evander görünmez bağlarından kurtulmak için çırpınıyor. "Yapma —"

Alexios parmaklarını bir kez daha şıklattı ve görünmez güç kırbağı Evander'ın boğazını sardı. Burnundan taze kan fışkırdı ve dudaklarından aşağı süzüldü. Acıya rağmen, gözleri benimkilerden ayrılmadı, yalvarışla karışık o tanıdık öfkeyle.

Sen pervasız yaratık! Onun hırıltısı zihnimde ördüğüm duvarlara çarpıyor.

Onu içeri almayı reddediyorum. Şimdi değil. Eğer onun hissettiklerini hissedersen, dağılırım.

"Fiyatınızı belirtin."

Alexios, görkemli tapınağındaki heykeller kadar anlaşılmaz bir şekilde beni inceliyor. "Onun için neyi feda edersin, Prenses? Kırılma noktan nerede? Biraz acı mı? Çok mu?" Yanağıma nefesini hissedebileceğim kadar yaklaşıyor. "Bunun için ölmeye razı mısın?"

Sessizlik uzuyor. Bastien'in soğuk bakışlarını üzerimde hissediyorum, beni değerlendiriyor. Çözülmemi bekliyor.

"Her şeyi yaparım," diyorum kararlılıkla. "Her şeyi."

"Hım. Ailenizin bir şey söyleyip başka bir şey yapmasıyla ilgili bir ünü var. Bu yüzden, Amalthea Devaliant savaşın ortasında bana yalvararak af dilediğinde, samimiyetini kanıtlamasını istedim. Size de aynı nezaketi göstereceğim. İnancınızı kanıtlamak için üç test. Bunları tamamlarsanız, Kurt'un sicilinin silindiğini kabul edeceğim."

"Evander'in tasmaı için pazarlık yap," diye fısıldıyor içimdeki bir ses.

Bastien'e şöyle bir baktım ama yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi. Ne?

Bastien zihinsel sesi soğuk ve duygusuz bir şekilde tekrarlıyor: "Onun tasmaı. Sen onun Seçilmişisin. Onun tüm gücünün geri verilmesini talep edebilirsin."

Neden bana yardım ediyorsunuz?

Hiçbir şey. Aklıma girdiği kadar çabuk da gitti.

Bir tuzağa düşmediğimi umarak yutkunuyorum. "Bu yeterli değil."

Alexios'un kaşları, sanki daha önce kimse karşı teklifte bulunmaya cesaret edememiş gibi yukarı kalktı.

"Eğer sınavlarınızdan sağ çıkarsam," diye devam ediyorum, "o zaman onun gücü tamamen serbest bırakılmalı. Bu, onun Seçilmişisi olarak benim hakkım."

"Cesur küçük insan," diye mırıldandı Alexios, gözlerini kısarak.

"Beni doğrudan öldüremezsiniz, bu yüzden sanırım bu sizin açık noktanız. O yüzden şansımı deneyeceğim."

O yakıcı bakışların ardında bir hesaplama tıktırması var. "Bu teklifi kabul ediyorum."

Bastien'in sessiz sesi, "Adil şartlarda ısrar et," diye öğüt veriyor. "İnsan toleransı dahilindeki parametreler, aksi takdirde bu anlaşmanın, onu yaparken harcadığınız havadan daha değersiz olma ihtimali çok yüksek."

Bastien'in tavsiyesine uyarak, "Yapabileceğim bir şey olmalı," diye ısrar ediyorum. "Testler. Başarılı olabilmeliyim. Hileli olursa kazanamam."

Alexios onaylayarak başını eğdi. "Pekala. Mümkün, ama kolay değil. Evander'ın Seçilmişisi olarak onunla paylaştığın büyülü geri bildirimi bastıracağım. O, serbest bırakılmasını sağlayana kadar güç bastırıcı kelepçeler içinde kalacak."

Evander'den hafif bir itiraz homurtusu geliyor, ardından acı dolu bir tıslama sesiyle susuyor.

Bu da kararlılığımı pekiştiriyor. Asteria Kurdu zayıflık göstermez, ta ki benim hayal bile edemeyeceğim türden bir acı çekene kadar.

"Hadi mühürleyelim," diyorum.

Alexios elini uzattı. Tereddüt ettim, ama gözümün ucuyla Bastien'in fark edilmeyecek bir şekilde başını salladığını gördüm.

Yavaşça avucumu Alexios'un avucuna yerleştiriyorum. Bileğindeki kılıfından küçük bir bıçak çıkarıyor, derimi yüzeysel bir kesikle yarıyor ve aynı hareketi kendi üzerinde tekrarlıyor. Yaralarımızı birbirine bastırıyor.

İçime güç akıyor, yeni bir bağ kuruluyor. Bileğimde parıldayan altın bir bileklik oluşuyor; anlaşmamızın fiziksel işareti.

Alexios beni öne doğru çekiyor, aramızda sadece birkaç santimlik mesafe kalıyor. "Kan ve sihirle mühürlendin, Bryony Devaliant. Bu oyun boyunca benimsin."

Sonra beni iterek bıraktı ve Evander'e döndü. "Seçilmişini sarayıma getir, Kurt. Ve Kılıç, oğlumuzu uslu tut. İlk sınavı yarın başlıyor."

BRYONY

Evander dar bir spiral çizerek alçalırken, saray sisin içinden beliriyor. Opalesan taştan kuleler bulutları yarıyor, yüzeyleri gün batımını yakalayıp kırmızı ve altın rengi parçalara ayırıyor. Kompleks, sanki birisi onu doğrudan zirvelerden oymuş gibi dağ yamacına yayılıyor.

"Bu Alexios'un sarayı mı?" diye soruyorum Evander'e.

Sessizlik. Sanki zihinsel bir kapı yüzüme kapanmış gibi.

Hâlâ surat asıyorsun, anlaşılan. Çok güzel.

Evander dalışa geçti, bu da midemde alt üst olmasına neden oldu. Daha yaklaştıkça detaylar netleşti: çatılardaki altın ve gümüş kiremitler, mazgallı surlar ve kuleler boyunca parıldayan bakır detaylar. Gün batımının solmasıyla birlikte tüm mekan kırmızı ve altın rengine parıldıyordu.

Her şey engebeli kayalıkların uçurumunda yer alıyor. Duvarlardaki turkuaz renkli rünler, güçle titreşiyor; yükseltilmiş bir kale kapısının büyüğü karşılığı gibi.

Solgun kış çiçekleriyle bezenmiş, özenle düzenlenmiş bahçelerin üzerinden süzülüyoruz. Kırağı, budanmış ağaçları ve çeşmeleri kaplamış, şırıldayan dereler pırıl pırıl kristal kemerlere dönüşmüş. Saray mensupları, alevlerle dolu parıldayan mücevherlerle bezeli ipek elbiseler içinde patikalarda dolaşıyor.

Kaldırım taşları hızla bize doğru yaklaşıyor—ta ki Evander kanatlarını açıp bizi sarsıcı bir şekilde durdurana kadar. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında midem bulanmaya başladı.

Alexios, tüylerinin savrulmasıyla yanımıza iner. Bastien de hemen ardından, kanatları gölgelerin hareketli bir örtüsü gibi hareket ederek yere iner.

Alexios soğukkanlılıkla, "Blade, Evander'ı hücrelere götür. Prenses, benimle geleceksin. Seni odana götüreceğim." dedi.

Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Teşekkür ederim, Evander'le kalacağım."

Evander arkamdan öfkeli bir ses çıkardı. "Onunla git."

Dönüp bakıyorum. "Ha, şimdi mi varlığımı kabul etmeye karar verdiniz? Ne büyük bir aferin size."

Bana dik dik bakıyor.

Alexios'un yakıcı bakışları aramızda gidip geldi. "Bana sevgililerin kavgasını anlatmayın. Kız bütün gece soğuk bir zindanda kalmak istiyorsa, bu onun hakkı. Blade, onu Kurt'un hücrelerine götür, ama içeri alma. Eğer sana sorun çıkarırsa, ona çukurda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlat."

"Anlaşıldı," diyor Bastien. Karanlık ve boş bakışlarını bana ve Evander'e çeviriyor. "Benimle gelin."

O patikadan aşağı doğru ağır adımlarla ilerlerken biz de arkasından aynı adımları atıyoruz. Hafif rüzgar, saray mensuplarının fısıltılı konuşmalarının parçalarını taşıyor ve Bastien'i takip ederek sarayın heybetli kapılarından içeri girerken onların bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Parlatılmış mermerden oluşan baş döndürücü bir alan önümde seriliyor. Altın sarmaşıklarla kaplı sütunlar her iki tarafta yükseliyor ve zarif metal işlemlerle süslenmiş kemerleri destekliyor. Avizeler parlak zeminlere ışık saçıyor. Solumda, açık ağzından su fışkıran yılan şeklinde bir çeşme var.

Saray mensupları, rengarenk kanatların oluşturduğu bir denizin içinde, salonlarda oyalanıyorlar; canlı morlar ve zümrüt yeşilleri, koyu çivit mavileri ve kehribarlar. Soğuk bakışları üzerimde geziniyor,

bazıları açıkça tiksinti duyuyor, diğerleri ise anlaşılmaz. Yanımızdan geçerken kimse güven verici bir gülümseme sunmuyor.

Koridorlarda ilerledikçe her konuşma sona eriyor. Sanki bir tehdide karşı hazırlık yapıyorlarmış gibi, elektrikli bir uğultuyla tüylerim diken diken oluyor.

Bakışları sürekli bileğime, Kurt'un Seçilmiş olduğu işaretleyen parlayan sekiz köşeli yıldıza kayıyor; ama bakışlarında hayranlık yok. Gördüğüm tek şey tiksinti. Küçümseme. Sanki bana ait olmayan bir şeyi çalmışım gibi.

Tam olarak idrak etmem biraz zaman alıyor—ben sadece bir insan değilim; ben bir Devaliant'ım. Bu yarı insan yaratıklardan bazıları muhtemelen atalarımın ailelerini nasıl katlettiğini izlemişlerdir. Eminim Evander'in işareti beni korumasaydı beni paramparça ederlerdi.

"İyi misin?" Evander'in derin homurtusu beni karmakarışık düşüncelerimden sıyırdı.

Zorlukla yutkunup başımı salladım. Evander'in kaşları çatıldı, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ama—

"Kurt."

Koyu saçlı ve gümüş kanatlı tanıdık bir yarı tanrıça bize doğru yaklaşırken ikimiz de arkamızı döndük. Arcadia. O gün bahçede Evander'e binlerce kez dokunmuş gibi dokunan, onu sanki sahibiymiş gibi öpüp yakalayan yarı tanrıça.

Hiç yavaşlamadan ya da tereddüt etmeden, doğrudan Evander'in yanına gidip yüzüne bir tokat attı. Evander bir adım geriye sendeledi, yanağında çoktan kırmızı bir iz belirmişti.

"Bir Devaliant ile ruh bağı mı kurdun?" diye tısladı Arcadia, kanatlarını kabartarak. "Aklını mı kaçırdın? Ben bakmıyorken biri kafandaki son akıl kırıntısını da mı söktü? Yoksa kaybettiğimiz her şeye tükürmeye mi karar verdin?"

Mahkeme salonunda bir dalgalanma yaşandı. Utanç yanaklarımı yaktı. Yüzlerce yargılayıcı bakışın ağırlığı üzerime çökerken enseme karıncalanma hissettim.

"Seni de görmek çok güzel, Cady." Evander yüzünü ovuşturdu. "O tokadı çok çalıştın mı? Gerçekten de çok güçlüymüş."

Yine Cady. Kıskanmanın aptalca olduğunu biliyorum. Benden yüzyıllar önce yaşamış. Ama içimdeki sahiplenici taraf—Evander'la tanışana kadar varlığından bile haberdar olmadığım tarafım—gözlerini oymak istiyor.

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" Arcadia'nın sesindeki sertlik çatlıyor ve altında yatan ham bir şey ortaya çıkıyor. Bu da beni gözlerimi kaçırmak istememe neden oluyor. "Neden o? Onca insan arasından neden onu seçtin—" Yutkunuyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Birdenbire özel bir şeye müdahale ettiğimi, tanık olmaya hakkım olmadığını hissediyorum.

"Arcadia." Bastien'in sesi tuhaf bir şekilde nazik. Sanki onun ne hissettiğini tam olarak biliyor. "Bu kadarı yeter."

Ona zehirli bir bakış fırlattıktan sonra bana döndü. O cıva gibi gözleri, sanki çizmesinin altında çürümüş bir şey bulmuş gibi beni baştan aşağı inceledi. "Buraya ait olduğunu mu sanıyorsun?" diye alay etti. "Asla bizden biri olamayacaksın. Kurt seni seçmiş olabilir, ama sen sadece onun sıkılacağı bir evcil hayvansın. Kraliçe değilsin."

Öfkeyle uzaklaştı. Arkasından baktım, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Sevgilim. Bu kelime, bir kıymık gibi derimin altına saplandı. Kız kardeşimi kurtarmaya ve ölmemeye o kadar odaklanmışım ki, geri kalanını düşünmeme izin vermemiştim; Evander'in özgürlüğünü kazanırsam, sadece bir erkeğe bağlı kalmayacağımı.

Bir Ebedi'nin yanında hüküm süreceğim.

Bastien'in gözleri benimkilerle buluştu ve dile getirilmeyen suçlamayı okudum: Varlığım eski yaralara tuz serpmek, kaybettikleri her şeyin canlı bir hatırlatıcısı olmak gibiydi.

Evander'in eli belimin alt kısmına dokunarak beni dengeledi. "Gözlerin öne baksın. Sakın göz kırptığını görmesinler."

Bu rahatlatıcı dokunuş için minnettar bir şekilde başımı salladım.

Ana salondan ayrılıp Bastien'i takip ederek koridorlardan oluşan bir labirentin içine giriyoruz. Her dönüşte kalabalık azalıyor ve sonunda sadece üçümüz kalıyoruz, ayak seslerimiz alışılmadık derecede yüksek çıkıyor.

Çok geçmeden, dağın kayalıklarına doğru uzanan sarmal bir merdivene varıyoruz. Aşağı inerken daha fazla runik yazı parıldıyor, duvarları kırmızıya boyuyor ve her adımda hava daha da soğuyor. Yukarıdan gelen ışıklar sönüyor ve geriye sadece yolumuzu aydınlatan sembollerin zayıf ışığı kalıyor.

Aşağıda, dar koridorun kenarlarında hücreler sıralanmış. Meşalenin ışığı, zemini kaplayan koyu lekelerin üzerine düşüyor. Hellevig tapınağında yeterince zaman geçirdim, kurumuş kanı gördüğümde tanıyabilirim.

Bastien, en yakın hücrenin kapısını açarak kardeşine "İçeri gir" diye emretti.

Evander itiraz etmeden içeri girer. Hücre, kanatlarını açması için bile zar zor yeterlidir. Bastien bileklerine ve ayak bileklerine kalın kelepçeler takarken, Evander hareketsiz durur, hatta gözünü bile kırpmaz. Kelepçeler yerine otururken metal alev alır, soluk bir ışık saçar ve yanmış et kokusu havayı doldurur. Gördüklerimi fark ettiğimde midem bulanır.

Turpori çeliği. Bu diyarda bir Ebedi'nin gücünü bastırabilecek tek şey.

"Ya dövüşürse ne olur?" diye soruyorum. Sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyor. "Alexios bir çukurdan bahsetti."

"Evander'in anlaşmanızdan önce gideceği yer burasıydı." Bastien, Evander'in gövdesine bir dizi zincir dolayarak kanatlarını hareketsiz hale getirdi. "Tamamen duysal yoksunluk. Büyü bastırıcı kelepçeler. Kralın ruh haline bağlı olarak derinlikte, yüzeye ulaşmak için kilometrelerce topraktan uzun bir tırmanış."

İçimden bir ürperti geçti. "Sen de bunu yaşadın mı?"

Son kelepçeyi kontrol ederken elleri duraksıyor. Bir dakika geçiyor, bir anlığına soğukkanlılığı bozuluyor. "On iki yıl. Hoş değil."

Sonra hücreden hızla çıktı ve arkasından demir parmaklıklı kapıyı çarparak kapattı.

Yere çöktüm ve karşıdaki erkeğe olabildiğince yakınlaşmak için duvara yaslandım.

Bastien bana anlaşılmaz bir şekilde bakıyor. Sanki benim şeklimi çözmeye, beni önceden belirlenmiş, düzgün ve düzenli etiketlere sahip kutulara yerleştirmeye çalışıyor.

"Uygun bir oda seçmenizi tavsiye ederim," diyor. "Bir yatak, bir banyo, içeriden kilitlenebilen bir kapı."

Neredeyse gülecektim. "Teşekkürler, ama ben burada iyiyim."

Gözleri kısılıyor ve onu şaşırttığımı biliyorum. Benim için kurduğu anlatının dışına çıkmıştım. "Seni uyarmadığımı söyleme."

O uzaklaşmaya başladı, ama ben hızla ayağa kalkıp peşinden koştum.

"Beklemek."

Bastien geriye döndü, geniş omuzları kaskatı kesilmişti.

"Neden bana daha önce yardım ettin?" Kelimeler ağzımdan bir çırpıda döküldü. "Alexios ile ilgili olarak. O müzakerede bana yol göstermek zorunda değildin, ama gösterdin. Neden?"

Bir an duraksama. Gölge kanatlarının huzursuz hareketlerini izliyorum. "Daha önce zihninize baktığımda, zihniniz paramparça olmuş bir enkazdı. Beni gücendirdi."

"Ah," dedim kısık bir sesle. "Bunun hoş olmayan bir durum olabileceğini anlıyorum, ama bunun neyle ilgisi olduğunu anlamadım —"

"O zavallı karmaşanın içinde, daha duygusal birinin aşk diyeceği şeyi buldum. Kardeşime duyduğum aşkı." Bakışları Evander'e, sonra tekrar bana kaydı. "Onu neredeyse ölümüne dövmeme izin verdi, karşılık vermedi. Senin için. Sen işin içine girince, açıkça aptalca bir politika izliyor, bu yüzden seni hayatta tutmak en verimli seçenek gibi görünüyor."

"Yani onun için bana yardım ettin?"

Tekrar Evander'e baktı. Yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. "Seni seviyor ve on ömre yetecek kadar kayıp yaşadı. Ama bir şeyi açıkça belirtmememe izin ver: Eğer onun yıkımının aracı sen olursan, sefil hayatının geri kalanını ölüm için yalvararak geçirmeni bizzat sağlayacağım ve asla ölümünü kabul etmeyeceğim."

Utançtan kıvranarak başımı salladım. "Sizin sosyal becerilerinizin bir koçbaşı kadar yetersiz olduğunu hiç kimse dile getirmedi mi?"

"Yalanlar zaman kaybıdır."

"Pekâlâ. Bu dürüstlük ruhuyla, bana tekrar yardım edeceğinizi sanmıyorum?" Onun ifadesiz bakışları karşısında ısrar ettim. "Amcam Hellevig'de benden hançerler aldı. Turpori çeliğinden yapılmışlardı—Evander'den bir hediye. Sanırım sınavlarım için onlara ihtiyacım olabilir."

Yüzünde soğuk ve öfkeli bir ifade belirdi. Bir an için, yanlış hesap yapmış olup olmadığını, boynumu kırıp kırmayacağını merak ettim. "Kızım," dedi çok yumuşak bir sesle, "eğer nefes almaya devam etmek istiyorsan, kardeşimin silahlarımı dağıttığından bir daha asla bahsetme."

Eyvah. Tamam. Bu konuşmadan yara almadan kurtulup kurtulamayacağımdan şüphe duyuyorum.

"Biliyor musun?" Geri çekilip ellerimi havaya kaldırdım. "Söylediklerimi unutun. Harika bir konuşmaydı! Gerçekten verimliydi!"

Gözlerini kısıyor. Sonra arkasını dönüp koridorda hızla uzaklaşıyor. Ne kadar da çekici bir erkek. Sanki bir kayayla konuşuyormuş gibi, ama daha az keyifli.

İçimden bir ah çekip Evander'in hücresinin yanındaki yerime geri döndüm ve yere çöktüm.

"Nemesis," diyor Evander parmaklıkların öbür tarafından. "Kardeşime ne dedin Allah aşkına? Yüzü neredeyse gerçek bir ifadeye büründü. Sanki bir heykelin cinayeti düşünmesini izliyordum."

"Bana bıçaklarımı onun yaptığını önceden söyleyebilirdin. O zaman ölene kadar bu konudan hiç bahsetmezdim."

Evander yüzünü buruşturdu. "Ah."

"Kardeşin... çok ilginç biri. Az önce düşüncelerimi paramparça ettiğini biliyor muydun?"

Bastien'in Evander söz konusu olduğunda göğsümde kıvranan, karmakarışık, iç içe geçmiş tüm o duyguları nasıl ortaya döktüğünden bahsetmemeye karar verdim. Tüm o umutsuz özlemlerden.

“Elbette yaptı. Müdahaleci herif.” İcini çekti. “Yıldızları neyle kızdırdım da beni bir deli seçilmiş olarak lanetlediler bilmiyorum. Kendi yıkımını kışkırtmaya çalışan bir deli kadın.”

Ona sadece gülümsedim. "Rica ederim."

“Sakın orada masummuş gibi oturmaya kalkma.” Zincirlerini vurgulu bir şekilde şıkırdatıyor. “Tek bir akıllıca şey bile yapmadın—”

“Hangi delilik örneğinden bahsediyoruz? Kendi isteğimle zindanda uyuduğum durumdan mı, yoksa Alexios ile olan anlaşmadan mı? Sizi sürekli tetikte tutmak için elimden geleni yapıyorum.”

"Bana emanet edildiğinden beri yaptığın her aptalca seçim, benden başlayarak... Şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir benim."

“Ama sen benim en sevdiğim kötü fikirsin.” Parmaklarımı davet edencesine sallayarak parmaklarımın arasından elimi uzattım. “Elimi tut. Teselliye ihtiyacım var.”

"Hayır. Eğer zincirlenmemiş olsaydım, bana bu kadar dayanılmaz bir baş belası olduğun için seni ısırırdım."

"Neden kendimi sana bağladım ki? Hafızamı tazele."

"Geçici delilik mi?" Omuz silkme. "İyi bir penis mi?"

Yüzünü daha iyi görebilmek için kendimi biraz yana eğdim. "Seni seviyorum. Sanırım sebebi bu."

Nefes bile almadan hareketsiz kalıyor; sanki elimi göğsüne sokup kalbini avucumla sıkışmışım gibi. "Beni sevmek, benim için kendini bıçağın üzerine atmak anlamına gelmiyor, sen imkansız yaratık."

“Ama ruhunu başkasının ruhuna bağladığında olan bu işte.” Parmaklarım onun parmaklarını buluyor. “Her şeyini alıyorsun. Çirkin kısımlarını. Kırık parçalarını. Kendini onların ve acının arasına koyma gibi aptalca, pervasız ihtiyacını. Yöntemlerim tartışmalı olabilir, ama kalbim emin.”

İşte işin özü de bu değil mi? Aşk, güzel sözler ve nazik dokunuşlar değildir. Aşk, kalbinizi elinde tutan kişi için hazırlanmış bir bıçağın önünde durmak ve onun kanamasına gerek kalmaması için kanınızı akıtmak demektir.

Bu, onları acıdan korumak için acı çekmek anlamına gelir.

"Başından nelerin geçeceğinden haberin yok," diyor, parmakları benimkileri daha sıkı kavrarken. "Alexios'un sana yaşatacağı şeylerden. Adil oynamaz ve kaybetmez."

"Hayatım boyunca bana zarar vermek isteyen adamlarla oyunlar oynadım, Wolf."

Duvar apliklerinden yayılan ateş ışığının, onun hatlarını altın rengine boyayıp geri kalanını keskin bir gölgeye büründürmesini izliyorum. Bu zıtlıklarda korkunç bir güzellik var; ışık ve boşluk, kendimi bağladığım bu tanrıyı oluşturan ikilikler.

"Bana nedenini söyle," diyor usulca. "Neden böyle bir pazarlık yaptın?"

"Çünkü senin acı çekmeni izleyemem. Çünkü keder ormanında söylediklerinden sonra kanatlarına dokunmama izin verdin." Başparmağımla onun parmaklarını yavaşça ve nazıkçe okşadım. "Daha önce hiç kimse bana ait olmamıştı. Bu da demek oluyor ki, işler çok zorlaştığında kaçmam. Halkın seçtiğin kraliçeyi hor görse bile kalıp savaşacağım."

Aramızdaki bağ titriyor. Onu hissediyorum, Turpori çelik kelepçelerle bile olsa, o ateşli, yıldız gibi parlayan kalbini. Eğer kelepçeler olmasaydı, biliyorum ki, tıpkı ormanda olduğu gibi, duygularım kabarırdı; sanki bana olan sevgisi ikimizi de yiyip bitiren bir alev gibiydi.

"Senden ne zaman nefret etmeyi bıraktığımı hatırlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Bıraktığımı söylediğimde yalan söyledim. Çok parlaktın, sana bakmak acı veriyordu ve bunun bana yaptığı şeyden nefret ediyordum." Her kelimeyi zorla ağzından çıkarıyormuş gibi hırıltılı bir nefes alıyor. "Yüzyıllarca kendi acımda çürüdüm. Sonra sen geldin – kederimin canlı bir hatırlatıcısı olarak – ve birdenbire sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünerek nefes alamadım. Acıdan kurtulmak zor. Ama seni çok sevecekler. Çünkü ben sevdim. Seviyorum."

Gülümsemem yumuşadı. "Bence bu seni iyi bir erkek yapıyor."

"Sadece senin için, acımasız kız. Ve bana ölme iznin yok. Her gece bana geri dön. Yemin et."

"Yemin ederim."

“Güzel. Çünkü eğer bunu yapmazsan, bu dünya ile ondan sonra gelen her neyse arasındaki Boşluğu paramparça edeceğim. Ve seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.”

"Bu bir tehdit mi yoksa bir vaat mi?"

“İkisi de.” Birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürüp parmak boğumlarımı öptü. “İkisi de her zaman bizimle.”

BRYONY

Gece boyunca zar zor bir saat uyuyabiliyorum. Zindanların nemi kıyafetlerime işliyor, içime yerleşiyor ve sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum.

"Kalk ayağa. Dişlerinin takırdama sesini ta buraya kadar duyabiliyorum."

Gözlerimi araladığımda Evander'in hücrelerinden beni izlediğini, kehribar rengi gözlerinin gölgelerde parladığını gördüm. Aramızdaki parmaklıklara doğru yaklaştıkça zincirleri şıkırdadı.

"Yukarıda benim adıma ayrılmış büyük ve rahat bir yatak var," diyor. "Donarak ölmeden önce onu kullan."

Başımı arkamdaki duvara yasladım. "Görevimi terk edersem ne tür bir Seçilmiş olurum ki?"

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Canlı bir tane."

Bana daha fazla ders vermeden önce, koridorda ayak sesleri yankılandı. Bir hizmetçi köşeyi döndü, soluk yeşil kanatları sanki buranın onları kirletme düşüncesine katlanamıyormuş gibi sırtına sıkıca yapışmıştı.

"Prenses, kral sizi yemek salonuna çağırıyor."

Evander, "Dikkatli ol, Seçilmişler," diyor.

Ayağa kalkarken ona buruk bir gülümseme sundum. "Her zaman öyle değil miyim?"

"Hayır. Beni endişelendiren de bu."

Hizmetçi beklemiyor. Beni takip etmemi bekleyerek hızla arkasını dönüyor. Kıvrımlı koridorlardan yukarı katlara doğru onu takip ediyorum; zindanın soğukluğu yavaş yavaş yerini sıcaklığa bırakıyor. Koridorlarda ilerlerken uyuşmuş parmaklarıma yeniden his geliyor.

Saray, gün ışığında daha da göz kamaştırıyor. Koridoru boydan boya saran yüksek, kemerli pencereler, ötesindeki karlı dağların manzarasını sunarken, sabahın ortasındaki ışığın koyu kırmızı tonları mermerdeki yanardöner mavi damarlara yansıyor.

Birkaç saray mensubu koridorlarda oyalanıyor. Yanımdan geçerken sessizleşiyorlar, bana düşmanca bakışlar atıyorlar ve ben de bakışlarının yoğunluğu karşısında kıpırdanmamaya çalışıyorum. Arcadia'nın sözleri hafızamda yankılanıyor.

Sen onun sadece evcil hayvanı olacaksın, kraliçesi değil.

Görkemli çift kanatlı bir kapıya geliyoruz. Hizmetçi kapıları iterek açıyor ve koridora sıcak bir ışık yayılıyor.

Yemek salonu nefesimi kesiyor. Beyaz mermer sütunlar, kemerli cam tavanı desteklemek için yükseliyor. Yukarıda, gökyüzü mükemmel bir kristal mavisi. Avizeler, göremediğim hiçbir şeye bağlı olmadan havada asılı duruyor ve yavaşça dönerek parlak zemine gökkuşağı desenleri yansıtıyor.

Odanın ortasında, yiyeceklerle dolu bir masa duruyor. Etler bal ve otlarla parıldıyor, meyveler altın kaselerde taşıyor ve şarap şişeleri dökülmeye hazır bekliyor. Tarçın, karanfil ve anasonun karışık kokuları havayı sarıyor, midemi açlıktan burkuyor.

Alexios, heybetli, taht benzeri bir sandalyede masanın başında oturuyor, muazzam kanatları omuzlarının etrafına yayılmış durumda. Saçlarının küçük tutamları şakaklarında örülmüş, siyah telleri yüzünden uzaklaştırıyor. Yer yer yıpranmış deri bir yelek giyiyor; bir kralın değil, bir savaşçının kıyafeti gibi, kollarını kaplayan dövmeleri ortaya çıkarıyor. Ön kollarındaki yazılar, pazularındaki takımyıldızlara doğru uzanıyor.

Onun yakıcı kızıl gözleri benimkilerle buluştuğunda, derinliklerinde bir hesaplamanın alevlendiğini görüyorum. Sanki organlarımın onun süslü masasında nasıl görüneceğini hayal ediyor.

"Yarı donmuş gibisin." Başını yana eğdi, hâlâ beni inceliyordu. "Gerçi zindanlarda kalmakta ısrar edince böyle oluyor sanırım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eminim benim rahatım öncelik listenizin en alt sıralarında yer alıyordur. Boyanın kurummasını izlemekten bile daha önemli."

Dudakları hafifçe seğirdi, bu da en hafif tabirle gülümseme sayılır. Ardından bakışları sağındaki sandalyeye indi. "Otur. Yarı donmuş Devaliant'ların bile yemek yemesi gerekir."

Karınlarına bıçak dayayarak olmaz, diye neredeyse patlayacaktım.

Ama ben kelimeleri dişlerimle kavrayıp oturuyorum.

Alexios, "Ye," diye emretti.

İçimdeki her şey itaat etmeye karşı çıkıyor, ama bu konuda akıllı davranmalı ve hangi savaşlara gireceğimi seçmeliyim.

Önümde ne varsa tabağımı dolduruyorum, bir parça et alıp dudaklarımın arasına atıyorum. Tadı o kadar güzel ki, neredeyse iğrenç. Zorla bir inilti çıkarıp yiyorum. Çiğniyorum, yutuyorum. Çiğniyorum, yutuyorum. Tabağım boşaldığında kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Çatal bıçağımı bırakıp parmaklarımı kucağımda kenetliyorum ve ona bir prenesten beklenen tüm zarafetle bakıyorum.

"İşte," diyor memnun bir şekilde. "Basit bir itaat dersi. Öğretililebilirsin."

"Açtım. Eğer eğitilmiş bir evcil hayvan bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Beni, ezmeyi düşündüğü ilginç bir böcekmişim gibi inceliyor. "Sen ona hiç benzemiyorsun. Amalthea'ya. Savaş sırasında yalvarmaya geldiğinde, krallığı yanarken beni kurtarıcısı olarak adlandırmıştı. Savaş on yıllarca sürmüştü ve kederden neredeyse aklını kaçırmıştı. Ama ben de öyleydim. Küller içinde boğulurken gururun nasıl da paramparça olduğunu görmek komik."

Dikkatimi ondan ayırmama izin vermiyorum. O sunağın önünde çok uzun zaman geçirdim, şimdi ondan korkacak halim yok. "Amalthea Devaliant, Anlaşmalardan on yıl sonra küvette kendini boğarak intihar etti. Bunu biliyor muydun?"

Hiçbir şey. O güzel, acımasız yüzünde en ufak bir pişmanlık ya da empati belirtisi yoktu. "Buna benzer bir şey duymuştum. Ve benim 'Talep Edilenlerim' öldüğünde bunu hissedebiliyorum, küçük kurbanlar."

"O halde, Devaliantların elli yaşını geçemediklerini hissedebiliyorsunuzdur, çünkü kıymetli Örtünüz için kendimizi feda etmek hepimizi deliliğe sürüklüyor. Yoksa bu küçük ayrıntıyı umursamıyor musunuz?"

İşte orada. Havada bir değişiklik. Tenimde giderek artan bir baskı. "Ailenizin neyi hak ettiğini bana sormak istemezsiniz. Cevabımı beğenmeyeceksiniz. Sizlerden herhangi birinin yaşamasına izin verdiğim için minnettar olmalısınız."

Ona tüm nefretimi gösterdim. Amcam beni Duehavn'a götürüp, sanki hiçbir şey değilmişim gibi bu tanrıya kurban ettiğinden beri her ölümle birlikte içimde biriken öfkeyi. "Sen sarayında keyif çatarken ben defalarca öldüm, sonra da bir anda korumamı elimden aldın, bu yüzden minnettar hissetmemem beni mazur gör."

Sıcaklık aniden düşüyor. Sanki bir gölün dibine batıyormuşum gibi kulak zarlarıma baskı yapıyor. Hareket edemiyorum. Tavanın cam kubbesinin arkasında fırtına bulutları toplanıyor.

"Sence ben böyle mi yapıyordum?" Dışarıdaki ani gök gürültüsü ve o kan kırmızısı gözlerin aniden parıldaması olmasaydı sakın görünürdü. "Rahat rahat mı keyif yapıyordum?"

Üzerimizdeki avize titriyor ve şimşekler teninde çakıyor. Nefes alamıyorum, ciğerlerimdeki hava donmuş gibi.

Sonra gözlerini kırptıyor.

Bulutlar sanki hiç var olmamış gibi kayboluyor. Basınç azalıyor. Boğuluyormuş gibi nefes nefese kalıyorum, parmaklarım masanın kenarını sıkıca kavriyor.

"Evet, sanırım size öyle görünmüş olmalı," diyor şimdi neredeyse yumuşak bir sesle.

Hassas bir noktaya dokundum. Bu farkındalık bir zafer olmalıydı, ama hissettiğim tek şey hatamın bedelini ödeyeceğime dair kesin bir inanç.

Alexios'un gözleri bir hizmetçiye kaydı. "Kılıç Ustası. Hâlâ burada mı?"

"Evet, kralım."

"Onu yakalayın."

Hizmetçi aceleyle uzaklaştı.

Alexios koltuğuna yaslandı ve sadece beni izledi.

"Yine mi tehdit?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır. Kendimi şımartmak istiyorum."

Ayak sesleri yaklaşıyor ve Bastien, gölge kanatları arkasında dalgalanarak kapıdan içeri giriyor. Beyaz saçları gelişigüzel alnına dökülüyor, yüzünün keskin hatlarını yumuşatıyor. Uzun paltosunun omuzlarında kar taneleri serpilmiş. Evander'in kardeşi, kışın, buzun ve karanlık, soğuk akşamların bir yarattığı gibi görünüyor.

Eldivenli ellerini arkasında birleştirdi. "Beni mi çağırdınız?"

"Kurt'un insanı görevlerim konusunda kafası karışmış gibi görünüyor." Alexios'un sesinde karanlık bir eğlence var. "Ders vermek için eşsiz bir niteliğe sahipsin."

"Hangi yönleriyle?"

Alexios çenesini yumruğuna yaslayıp beni inceledi. "Evet, sanırım beceriksiz yöneticilere alışkın, değil mi? Krallıkları yıkılırken kendilerini sarhoş eden türden. Saray toplantılarıyla ve toprak bakımıyla uğraşmıyor. Ek yükümlülüklerime odaklanıyor."

Bastien'in boş ve karanlık bakışları bana yöneldi. "Kefenin metafiziksel yükünü nicelleştirmemi mi istiyorsun?"

"Bir çocuğun bile anlayabileceği kadar açık ve net bir dille söylenirse, evet."

Bastien başını salladı ve bana doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak geriye doğru irkildim. Gücü yükseldi, karanlık bir dalga üzerime çökmekle tehdit ediyordu—

"Bekle." Alexios parmağını bana doğru kıvırdı. "İşte, Prenses. Bunun için sana yakın olmak istiyorum. Ten tene."

Yani bu, detaylı bir inceleme olacak.

Sandalyeden kalkarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Alexios bileğimi kavrayıp beni kucağına çekti ve belime bir kolunu doladı. Dokunduğumuz her noktayı hissedebiliyordum; kıyafetlerimin üzerinden onun sıcaklığını, her nefeste genişleyen göğsünü sırtımda. Odun dumanı ve gök gürültüsü kokuyordu.

Başparmağı bileğimdeki Evander'in İddiası'na dokunuyor, yıldızın noktalarını takip ederken dokunuşu neredeyse düşünceliydi. "İşte oldu. Çok daha iyi." Dikkatini Bastien'e çeviriyor. "Zihinlerimizi birleştirelim ama engelleri sağlam tutalım. Kurt'un kapımı kırmasını istemem, çünkü onun olan şeye dokunuyorum."

Bastien'in eldivenli eli enseme buluyor. Diğer avucunu Alexios'un alnına yayarken, kavrayışı rahatsız edici derecede sıkılaşıyor.

Bastien, "Nefes al," diye talimat veriyor. Ardından, "Aç ağzını."

Ve yedi bin yıllık bilinç acımasızca üzerime çöküyor.

Alexios'un düşünceleri kırık cam parçaları gibi zihnimi paramparça ediyor, kanayan yaralar bırakıyor. Karşı koymaya, direnmeye, zihnimin bana ait bir köşesini bulmaya çalışıyorum ama ondan kaçış yok. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Ondan başka hiçbir şey yapamıyorum, sadece onun içinde boğuluyorum.

"Şşş, sakin ol." Parmakları saçlarımın arasına girip onları geriye doğru düzeltti. "Çabalamak sadece daha da kötüleştirir, bana güven."

Ve sonra sesler başlıyor.

İlk başta sadece fısıltılar. Neredeyse anlayabildiğim uzak konuşmalar—ama çoğalıyorlar, daha yüksek sesle, daha umutsuz bir şekilde, bilincimin çatlaklarından kırık taştan sızan su gibi içeri sızıyorlar.

Fısıltılar mırıltılara dönüşüyor.

Fısıltılar kelimelere dönüşüyor.

Sözler çığlıklara dönüşüyor.

Binlercesi. Milyonlarcası. Hepsi birden feryat ediyor—dualar, yalvarışlar, lanetler ve sırlar, içime doluyor, başka hiçbir şeye yer kalmıyor. Kafatasım hepsini içine sığdıramayacak kadar küçük.

Ağzımdan bir ses çıktı—yarı hıçkırma, yarı inilti—ve Alexios karşılık olarak kollarını bana daha sıkı sardı. Şimdi beni incitmek için

tutmuyordu; beni bir arada tutmak için tutuyordu.

“Onları duyuyor musun?” diye soruyor kulağıma. “Bu, her saniye aklımdan geçenlerin en küçük parçası. Her dua. Her korku. Benim hakkımı savunan herkesin o zavallı küçük iniltisi.”

Cevap vermeye çalıştım ama sadece boğuk bir inilti çıkarabildim. Eli karnımdan yukarı kaydı, parmakları boğazımı tehditkar olmayan ama hiç de nazik olmayan bir şekilde kavradı.

“Bununla birlikte görevlerimi yerine getirirken beni hayal etmeni istiyorum. Kutsal Örtü'nün bakımını yaparken, temeller üzerinden ondalık vergileri dağıtırken. Halkımın dilekçelerini alırken ve ihtiyaçlarının karşılandığından emin olurken. Savaşta ölenlerin anıtlarını ziyaret edip, tüm bu lanet olası gürültüye rağmen ölülerimizi onurlandırırken. Ve sen orada,” diye fısıldıyor, “ben kan kaybederken kıcımın üstünde oturuyordum diye düşünüyordun.”

Zihnimdeki varlığı genişliyor, ruhuma işliyor ve beni alt üst ediyor. Kafamda basınç artarken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Onu tutamıyorum. Çok kırılғанım. Çok insanım.

Boğazımdan vahşi bir çığlık koptu.

"Alexios," diyor Bastien uzaktan, her zamanki monoton sesi daha keskin bir şekilde. "Onun sınırları..."

“Seni ilgilendirmez.” Alexios'un parmakları boğazımı sıktı, boğacak kadar değil, sadece kontrolün kimde olduğunu hatırlatacak kadar. Tüm vücudum bana bastırılmıştı. “Prensesimiz ne taşıdığını anlamak istedi. Ona göstermek için yeterince cömert davranıyorum. Değil mi, küçük kurban? Şımartıyorum, değil mi?”

Dağlıyorum. O izlerken kollarında paramparça oluyorum. Gücü yeniden yükselirken gözlerim geriye doğru dönüyor ve o sadece mırıldanıyor. Sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi.

“Şimdi de size Kutsal Kefeni göstereyim. En sevdiğim yük. Sanırım önce kaburgalarınız hissedecek. Tam... burada.” Avucu göğüs kemiğıme bastırıyor, parmakları genişçe açılmış. “Merak etmeyin. Gerçekten kırılmalarına izin vermeyeceğim. Bu sadece... bir eğitim.”

Göğsüm daralıyor, görünmez bantlar sıkılaşıyor. Nefes almak için çabalıyorum. Karanlık çevremi boğuyor ve kemiklerimin

kırılacağından eminim. Tırnaklarımı ön kollarına saplıyorum ama o kıpırdamıyor. Sıkı tutuşunu gevşetmiyor. Onun gücü altında boğulurken, göğsü sırtıma aynı sakin ritimle inip kalkıyor.

Alexios sözlerine şöyle devam ediyor: “Kefen, Duehavn dağlarının genişliğini kaplıyor ve Rionese'nin derinliklerine iniyor. Ve her yetenekli mühendis, altyapıdan tasarruf etmenin maliyetini bilir. Göğsünüzdeki o acı mı? O, Hellevig'in bütçe açığının yol açtığı çürümenin bir tadı; o vatandaşların hepsi, benim ihtiyaç duyduğum parmak ucu iğnesindense sizin kapılarınızı tercih etti. Tam bir felaket yarattınız.”

İçimde dayanılmaz bir acı yükseliyor ve sonunda konuşmaya çalışıyorum. "L-Lütfen."

Alexios beni görmezden gelerek, "Ne kadar çok bencil küçük sülük var," diyor, "merhametimin meyvelerinden doyasıya faydalanıyorlar, yükü omuzlamak için ise hiçbir şey yapmıyorlar."

"Ders bitti," diye Bastien'in sesi duyuldu. "Yoksa yargılamalarınız başlamadan önce beyninin kulaklarından dışarı akmasını mı istiyorsunuz?"

Korkunç bir an için, Alexios'un bunu yapabileceğini kanıtlamak için beni parçalara ayırabileceğini düşündüm. Nefesi boynuma daha hızlı değişiyordu.

Sonra birdenbire, şükürler olsun ki, geri çekiliyor.

Sessizlik üzerime çöker. Kucağından aceleyle kalkarım, mermer zemin altımda sallanır. Sonra midem bulanır. İki büklüm olurum ve boğazım yanana kadar kusarım.

Kusmuk kokusu burnumu tıkıyor. Kendi kusmuğuma bakıyorum, gözlerimin önünde bulanıklaşıp yüzmesini izliyorum.

“Bu,” diyor Alexios arkamdan, “katlandığım şeylerin sadece küçük bir kısmı. Her gün, dinlenmeden, ara vermeden.” Ayağa kalkarken kumaş hışırtısı duyuluyor. “Bu alemini ve senin alemini barış içinde tutmak için ne kadar çaba harcadığımı, yaptığım fedakarlıkları, ödediğim bedeli anlayamadığın için benim rahat rahat oturduğumu düşünüyorsun.” Omzuma dokunuyor ve eğiliyor. “Öyleyse çok

dikkatli düşün,” diye fısıldıyor kulağıma, “beni zorlamaya devam edersen sabrım ne kadar daha sürecek. Ve ona göre hareket et.”

Sonra kemerli kapılara doğru sessizce ilerliyor. "Blade," diye sesleniyor arkasına bakmadan, "onu en yakın tuvalete götür. Yaklaşık üç dakika içinde tekrar kusacak."

"Kahretsin," diye mırıldandı Bastien beni yukarı çekerken. "Durmayı o seçti. Müzakerelerinizde zihinsel travmayı hesaba katmayı ihmal ettim. Bunu unutma."

Alexios'un tahmini sadece otuz saniye kadar hatalıydı.

* * *

Bir saat sonra, sarayın balkonlarından birine çıktım ve güneş ışığının kardan yansımasıyla yüzümü buruşturdum.

Başım hâlâ zonkluyor ama midem yatıştı. Bastien, temizlenip üzerimi değiştirdikten sonra isteksizce bana ekmek ve çay getirdi. Saray hizmetkarlarının getirdiği bol bir pantolon ve sade bir gömlek giyiyorum; beni sıcak tutamayacak kadar ince. Sanırım donarak ölmek benim için uygun bir son olurdu.

Uzakta dağlar yükseliyor, sivri zirveleri ince bulutlarla örtülü. Çok aşağıda, yarı donmuş bir nehir geçitler boyunca kıvrılarak akıyor, erimiş gümüş gibi parlıyor.

Alexios, soğuk rüzgarda dalgalanan kızıl ve siyah tüyleriyle, kendi bölgesine bakarken korkulukta hareketsiz duruyor. İnsan düşüncelerinin gürültüsüne ve Örtünün ezici gücüne katlandığını bildiğim için onu incelemekten kendimi alamıyorum. Asteria'nın Ebedi'si acısını bir sır gibi saklıyor.

Yanına yaklaştım. "Bunun için ne kadar kan döktün? Diyarların birbirini öldürmesini engellemek için kendinden ne kadar fedakarlık yaptın?"

Beni incelerken gözleri benimkine kaydı. O kadim, rahatsız edici bakışların altında kıpırdanmayı reddederek, bakışlarına karşılık verdim.

“Benim olduğum her şey,” diyor. “Ve olabileceğim şeylerin de önemli bir kısmı.” Manzaraya geri dönüyor. “Örneğin, Seçilmiş birini yanıma alamam.”

Gözlerimi kırkıyorum. "Yapamazsın, değil mi?"

“Hayır.” Çenesinde bir kas seğırdi. “Ruh bağları ikisine birden izin vermez. Ya bir Seçilmiş kişi vardır ya da binlerce Talep Edilen kişi, ben de bunu seçtim.”

“Önce halkın, sonra kendin.”

“Her şeyin üstünde.” Gülüşü acı. “Gerçeği mi istiyorsun? Ben yaşıyan en yaşı Ebediyim ve bizim standartlarımıza göre hâlâ gencim.” Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. Ham bir ifade. “Bilgilerini aktarmadan ve yok olmayı seçmeden önce olgunlaşmamı bekleyen büyükler olmalıydı. Bunun yerine, hepsi öldü ve ben onların toprakları, halkları ve geride bıraktıkları her lanet olası sorunla baş başa kaldım. Ayrıca, yüzyıllardır yönetimden çok katliamla ilgilenen ve sorumluluğunu üstlendiğim iki genç Ebedi'den bahsetmiyorum bile. Yani, evet. İstediğimden çok başkalarını seçiyorum çünkü bu, sizin halkınız benimkini katlettiğinde miras aldığım yük.”

Kendimi durduramadan irkildim. Rüzgar saçlarımı savurdu, tutamlar yüzüme doğru uçuştı. Elimle uzanıp, titreyen ellerimle onları kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Ya işler farklı olsaydı?” diye soruyorum, temkinli ve tereddütlü bir şekilde. “Seçilmiş birini ister miydiniz?”

Parmakları tırabzanı sıkıca kavradı. “İmkansız şeyler üzerine spekülasyon yapmak zaman kaybı. Amalthea ile Anlaşmaları imzaladığımda tam olarak neyi feda ettiğimi biliyordum.” Doğrulup bana bakarken gülümsemesinde hiçbir sıcaklık yoktu. “Kendini toparlamak için bir saat daha mı, yoksa başlayabilir miyiz?”

“Şu işi bir an önce bitirelim.”

Alexios ellerini kaldırır, etrafında enerji kıvılcımları belirir. Şimşekler parmak uçlarından geçerken, havayı ozon kokusu doldurur.

Sonra yer titrer.

Donmuş araziden fıskıran dalları görünce nefesim kesiliyor; dikenler ve kıvrımlı çalılıklar şiddetli bir dalga gibi yere yayılıyor.

Gümüş yaprakları eti kesebilecek kadar keskin olan kararmış dallar manzarayı kaplıyor. Dalların kıvrılıp uzanması ve birbirine kenetlenmesiyle ufuk çizgisine kadar uzanan duvarlar oluşuyor.

Bir labirent. Alexios bir labirent oluşturuyor. Sık çalılıkların arasından dönüşler zar zor görünüyor, ancak giriş balkonun altındaki bahçenin hemen ötesinde görülebiliyor.

Başladığı kadar ani bir şekilde, yer nihayet sakinleşti.

Alexios kollarını indirerek, "Evander'in hücresinin anahtarı merkezde," diyor.

Bakışlarımı labirentten ona çevirdim. "Öyle mi? Sadece ortaya ulaşmam mı gerekiyor?"

"İşte bu kadar. Anahtar sizin, eğer onu talep edebilirsiniz."

Dudaklarındaki o alaycı kıvrımı hiç sevmiyorum.

"Ne kadardır?"

"Akşam çöktüğünde, yıldızlar çıktığında labirent değişir. Ve o zaman Kurt'un işareti bile seni kurtaramaz."

Güneşe bakıyorum, zihnimde hesap yapıyorum. Şanslıysam yedi saat. Belki daha az.

"Peki, onu ne zaman bulurum?" diye soruyorum, "eğer" diye belirtmeye gerek duymadan.

"Beni çağır. Dinliyor olacağım." Başını yana eğerek beni inceliyor. "Umarım Kurt'un buna değerdir. Aşk dışında bir şey için kırılman yazık olurdu."

BRYONY

Alexios'un Labirenti bana Boşluğu hatırlatıyor. Derinliği, karanlığı, sizi içine çekme şekli. İlk başta her duyu keskinleştiği için bir açıklık var. Sonra, daha derine çekildiğinizde, sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Bitmek bilmeyen.

Öldüğümde Boşluk beni asla geri vermek istemedi. Karanlık boşluklarda süzülürdüm, acaba beni tutacak mı diye merak ederdim. Zaman algım olmadan dönüp dururdum.

Tıpkı bir labirentin içindeymiş gibi.

Kıvrımlı dallar tepede yükseliyor, o kadar yoğun bir gölgelik oluşturuyor ki, gün ışığı neredeyse hiç içeri sızıyor. Saatler geçtikçe, gümüş damarlı yapraklar yer değiştiriyor ve uzuyor gibi görünüyor. Ama belki de bu sadece benim hayal gücümde.

Odaklan. Bırakma kendini.

Ama o zaten orada. Tıpkı Boşluk gibi, labirent de beni bilerek daha derine sürüklüyor. Önümdeki yol ayrılıyor, sonra birleşiyor. Sonra on saniye önce orada olmadığına yemin edebileceğim bir düzende tekrar ayrılıyor.

Ne kadar zamandır yürüyorum? Saatler mi? Artık söyleyemiyorum. Güneşin konumu dalların arasından net görünmüyor, ama gölgeler gittikçe uzuyor. Bu yerde hiçbir şeyin

anlamı yok. Dakikalar önce geçtiğim bir koridor şimdi bambaşka bir yere çıkıyor. Sonsuz bir döngü içinde dönüp duruyorum, merkeze mi yoksa başladığım yere mi daha yakın olduğumu asla bilemiyorum.

Dengeyi sağlamak için avucumu bir ağaç gövdesine bastırırken, "Sadece merkeze git," diye mırıldandım.

Dokunuşum altında ağacın kabuğu kırıldı. Elimi çekmeden önce, bir şey yanağımı kesti. Acıyla geriye sendeledim, elim yüzüme gitti. Parmaklarım ıslak ve kıpkırmızıydı.

Bu da ne...?

Daldan fırlayan diken kanımla parıldıyor ve bir damlasının dikenin ucundan aşağı kayıp yere düşmesini izliyorum.

Sonra toprak, sanki altındaki bir şey beni tatmış gibi dalgalandı.

Yıldızlar çıktığında labirent değişir. Ve o zaman Kurt'un işareti bile sizi kurtaramaz.

Aman tanrım. Canlı! Ve aç uyanmış!

Kahretsin. Aman kahretsin, ...

Geriye doğru sendeliyorum. Dikenler şimdi dişlere—ya da pençelere—benziyor. Dallarını uzanıp bana doğru geliyor.

Koşmaya başladığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Yollar daralıyor. Dalların içe doğru kıvrılıp elbiselerime yapışması dikkat çekiyor. Birinin altından eğiliyorum, diğerinin üzerinden atlıyorum. Hava yoğunlaşıyor. Ter sırtımdan aşağı süzülüyor.

Bir şey ayak bileğimi sardı ve yere sertçe düştüm. Daha fazla uzantı baldırlarımı, uyluklarımı, belimi sardı.

"HAYIR-"

Çekmeye başlıyorlar.

Sarmaşıklar beni sıkıştırıyor, her diken derime derinlemesine batıyor. Çıglık atıyorum ve mücadele ediyorum. Kanım toprağa karışıyor ve bu da sarmaşıkların daha da sert batmasına neden oluyor. Çırpınıyorum ve tekmeliyorum. Sarmaşık dalları göğsümün etrafını sarıyor.

Düşün. Düşün düşün düşün. Mutlaka bir çıkış yolu olmalı.

Sarmaşıklar belime daha sıkı sarılıp sıkıştırıyor. Kaburgam kırılınca vücudumda ani, mide bulandırıcı bir çıtırtı yankılanıyor. Tekrar

bağırmaya çalışıyorum ama ciğerlerimde neredeyse hiç hava kalmamış.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Acıdan düşünemiyorum. İnlemelerim sanki başka birinden geliyor gibi; tanımadığım, zavallı, kırık bir şeyden geliyor gibi.

Yanlara doğru savruluyorum. Tutunacak bir yer ararken, tırnaklarım toprağa sürtünüyor.

Dikenler beni daha da derine çekiyor.

Demek son böyleymiş. Yaşadığım onca ölümden sonra, bu çözülmenin kendine özgü ritmini, bir bedenin yavaş yavaş nasıl çöktüğünü bildiğimi sanıyordum. Ama bu? Bu farklı. Bu ölüm sürünerek geliyor. Tadını çıkarıyor. Evdeki törensel bıçak şimdi neredeyse nazik görünüyor. Çabuk kırılmak ne büyük bir lükstü—

Bileğimdeki dövme alevleniyor.

Bana ait olmayan bir kalp atışı içimde yankılanıyor. Dudaklarımda beliren nefes hayaleti, rahatlatıcı ve acı verici derecede tanıdık.

Karanlıkta kayan tek somut şey olan Evander'in nabzına tutunuyorum. Sıcak. Nazik. Kendimi bu istikrarsız bağlantıya, onun kokusuna bırakıyorum; ellerimi sarıp kendimi yüzeye, havaya çekebileceğim bir şeye.

Ona.

Çünkü şimdi anlıyorum ki, aşk dişleri olan bir şey. Senden bir ısırık alacak ve kanamana meydan okuyacak. Kendini açacak ve kimliğinin hayati bir parçasını kesecek. Doğru olduğunda, acı başka bir şeye, gerekli bir şeye dönüşüyor. Tıpkı kemiği doğru şekilde yerine oturtmak için kırmak gibi.

Ama buna değdi. Her lokma, her yara izi, beni buraya getiren her ders.

Anılar zihnimi sel gibi kaplıyor—teninin sıcaklığı, sesinin alçak tınısı. Evander ve ben, kulesindeki güllerin arasında çömelmiştik.

Bir şeyi anlamak istiyorsanız, onun doğasını öğrenmelisiniz. Ona neyin hissettirdiğini anlamalısınız.

Sonraki nefesim titreyerek dışarı çıkıyor ve anıyı kavrayıp, içimden ve üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Öfkeni dışarı at. Burada sana sadece kanını sömürecek.

Onun bedeninin benimkini nasıl çevrelediğini, sıcaklığını ve sağlamlığını neredeyse hissedebiliyorum. Ellerimin nasıl da benimkileri kuşattığını.

Tehdit oluşturmadığınızı kanıtlayın ve ne kadar istekli bir şekilde size açıldıklarına şaşırabilirsiniz.

Sarmaşıklar tekrar büzüşüyor, ama ben savaşmak yerine kaslarımı gevşetip teslim oluyorum.

Pes ettiğim için değil.

Çünkü sonunda anladım.

Ellerimin altındaki toprağın esnekliğine odaklanıyorum. Asmalar hâlâ kıpırdanıyor, her küçük hareketle tenime batıyor, ama ben kendimi uysal ve pasif tutuyorum. Teslim oluyorum.

Ne kadar süre böyle sürüklenip duracağımı bilmiyorum. Sanki boşluktayım, çıkarılmayı bekliyorum. Karanlık içime işliyor. Teslim olurken zaman tıkr tıkr geçiyor.

Sonra bir şeyler değişiyor. Derimi delen dikenler yavaş yavaş gevşiyor, sonra da yumuşaklaşıyor, sanki içimdeki mücadele azalıp yerini daha sakin bir şeye bırakıyormuş gibi. Daha dengeli bir hale geliyorum. Her küçük nefes bir öncekinden biraz daha kolay.

“Ben senin düşmanın değilim,” diye mırıldandım. “Sana zarar vermek istemiyorum.”

Bir an için, sanki dinliyorlarmış gibi asmalar hareketsiz kalıyorlar—ve belki de gerçekten dinliyorlar. Evander gülleriyle konuştuğunu söyledi.

“Sadece ona ulaşmaya çalışıyorum.” Sesim titriyor ama yine de kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum. “Biliyorum, muhtemelen benim trajik küçük aşk hikayem umurunuzda değil ama o benim—”

İtiraf dişlerimin arasında sıkışıp kaldı. Kaburgalarımın altında pençelerini savuran bu enginlik için çok küçük, çok cılız bir kelime.

“Her şey,” diye zar zor söyleyebiliyorum. “O her şeyim. Ve eğer ona ulaşmak için benden parçalar koparman gerekiyorsa, bunu yapacağım. Anlaşma bu.” Titrek bir nefes al. Nefes ver. Nefes al,

Bryony. “Öyleyse yap. Beni tamamen tüketene kadar kullan. Karşı koymayacağım.”

Hiçbir şey olmuyor, sadece kanım aç toprağa yavaşça damlıyor. Eminim ki labirent beni sonunda yutacak, yavaş yavaş sindirecek. Ama sonra...

Ayak bileğimdeki bir dal gevşiyor. Bir diğeri bileğimden çözülüyor. Sivri uçlar etimden çekiliyor—önce bacaklarımdan, sonra kollarımdan. En derine saplanan dikenler en son çıkıyor, isteksizce kayıp gidiyorlar, sanki benim tadımı özleyeceklermiş gibi.

Kurumuş dallardan oluşan ağa doğru gözlerimi kırpıştırıp nefesimi içime çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kendimi zar zor ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırılabiliyorum. Beynimin çalışan bir kısmı kollarımın nasıl titrediğini, her an pes edecekmiş gibi durduğunu fark ediyor. Şok, muhtemelen. Kan kaybı. Hasarın boyutunu saymaya veya neresinin acıdığını değerlendirmeye vaktim yok.

Bunun yerine, Alexios'un kazanmasına izin vermeyeceğim için tırnaklarımla yolumu açarak ilerliyorum. Sona çok yaklaştım. Evander hücrelerinde beni bekliyor.

Geri döneceğime söz vermiştim.

"Bunların hepsini atlattın, şimdi pes edecek değilsin," diye kendi kendime homurdanıyorum. "Biraz daha. Gerekirse sürünerek ilerle."

Bunu hak ettim.

On adım. Yirmi. Her santim bir mil gibi geliyor. Kanım arkamda koyu bir iz bırakıyor; burada olduğumun, pes etmediğimin kanıtı. Gözlerimin kenarları titriyor, ama dişlerimi sıkıp geri itiyorum çünkü

İleride bir şey parlıyor. Bu kadar uyumsuz bir manzara karşısında sendeliyorum, halüsinasyon gördüğümünden eminim. Ama hayır, köklerin arasına yerleştirilmiş, kenarlarında soluk semboller titreşen tahta bir kutu var.

Az kalsın üzerine düşüyordum. Mandalı çevirmek için üç deneme yapmam gerekti, parmaklarım o kadar çok titriyordu ki doğru düzgün

kavrayamıyordum. Ama sonunda, sonunda, kapak gıcırtyla açıldı. Ve orada, kadife bir yatağın içinde, ağır bir demir anahtar duruyordu.

Elimi onun etrafına sıkıca kavradım ve yorgunluktan gözlerimi kapattım.

“Alexios. İş bitti.”

Uzun bir süre boyunca, yalnızca dalların gıcırtsı ve yaprakların hışırtısı duyuluyor.

Sonra, tüylerin hafif bir hışırtısı. Kadim bir gücün tanıdık titreşimi.

Gözlerimi zorla açtığımda, Alexios üzerimde yükseliyor, kanatlarını sonuna kadar açmış ve iskelet gövdesinden süzülen azıcık ışığı bile engelliyor. O yakıcı bakışlar bana dikilmiş durumda.

"Yukarı," diyor bana. Sessiz, amansız bir şekilde.

Tanrım bana yardım et, itaat ediyorum. Dizlerimi kilitliyorum ve ayağa kalkıyorum çünkü O emretti. Çünkü alternatif, Boşluktur.

Boğazımın arkasındaki acı tadı yutuyorum. Gri topaklanma dağılıp görüşüm netleştğinde, Alexios hâlâ orada durmuş beni izliyor.

"Kargaların bile didiklemeye tenezzül etmeyeceği bir şeye benziyorsun. Bir hendeğin içinde çürümeye bırakılmış bir leş gibisin."

Ağzımdaki kanı yere tükürdüm. "Senden nefret ediyorum. Tüm benliğimle..."

"Güzel." Gülümsüyor. "Bu nefret, vücudun pes etmek istediğinde kalbinin atmaya devam etmesini sağlayacak."

Alexios beni kollarına alıyor. Bu hareket yaralı kaburgalarımı sarsıyor ve çığlık atmamak için dilimi ısıırıyorum. Devasa kızıl ve siyah kanatları bir anda açılıyor.

Uçuş, acı ve yarı bilinçsizlik içinde bulanık bir şekilde geçti. Bahçelere indiğimizde, beni sarayın merdivenlerine bıraktı ama dengemi sağlamak için bir elini kolumda tuttu.

"İşiniz henüz bitmedi," diyor.

Sesindeki bir şey beni ürpertti. Yüzüne odaklanmakta zorlanıyorum. "Ne... demek istiyorsun?"

“O anahtarı bulmanın senin sınavın olduğunu mu sandın?” Acımasız bir kahkahayla karşılık verdi. “Hayır, hayır. O sadece bir başlangıçtı. Asıl sınav bu.”

İçimde bir korku hissi oluşuyor. "Ne—"

"Sarayımdan geçmeni, ailen tarafından işkenceye maruz bırakılan her bir saray mensubunun yanından geçmeni istiyorum. Anne babaları, çocukları, aileleri ve sevgilileri katledilen her bir yarı insan'ın yanından geçmeni istiyorum."

Midem bulanıyor. "Herkesin beni yıkılmış halde görmesini istiyorsun."

Çenemi kavrayıp o yakıcı bakışlarla yüzleşmemi sağlıyor. "Kurt unvanını kazanmanın ne gerektirdiğini iyice ve uzun uzun görmelerini istiyorum."

"Sen hastasın."

"Ben pratik biriyim." Başparmağıyla çene hattımı okşadı. "Sen ruhunu Scillari'nin gelecekteki tanrı-kralına bağlamış bir Devaliant'sın. Her şeyin bir bedeli var Prens. Ödeme zamanı geldi."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı. "Hepsi bu mu? Yoksa yere düşmüşken bir de tekmelemek mi istiyorsun?"

"Ah, senden sayısız şey istiyorum, Bryony Devaliant. Ama şu an, derini ganimet olarak giymeye can atan tanrılarla dolu bir sarayda sürünmeni izlemekle yetineceğim. Sana dokunamazlar—bu İddia bunu yasaklıyor." Başparmağıyla Evander'ın parlayan işaretinin üzerinden geçti. "Ama düşersen, yerde kalırsın. Sürünürsen, seni izlerler. Ve zindanlara ulaşacak ve o anahtarı çevirecek kadar güçlüysen, belki de kalbin önce durmazsa Kurt senden geriye kalanları tekrar bir araya getirir."

Başını yana eğerek beni bırakıyor. Bekliyor.

Pislik.

Aklımdan geçen her türlü iğrenç hakareti yutuyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum.

"Unutma," diyor, "bunu sen seçtin. Hatta yalvardın bile. Bu yüzden sakın ön salonda yere yığılıp kalmakla vaktimi boşa harcama. Attığın her adımı değerlendir."

Sonra karanlık tüylerin fısıltısı eşliğinde ortadan kayboldu, beni kapısının önünde yalnız ve kanlar içinde bıraktı.

Hadi. Bitir.

İlk adım neredeyse beni öldürüyor. Bacaklarım titriyor ve acıdan görüşüm bulanıklaşıyor. İkinci adım da çok daha iyi değil. Ama kaybetmeyi reddettiğim için harap olmuş bedenimi ileriye doğru zorluyorum.

Devasa kapıdaki runik yazılar parıldıyor ve kapı sessiz menteşelerle açılıyor. Ve paramparça olmuş ellerimle kolları açmaya çalışmanın utancından kurtulduğum için acınası bir şekilde minnettarım.

Giriş holü önümde uzanıyor, saray mensuplarıyla dolu. Herkesin başı dönüyor. Bana farklı derecelerde tiksinti ve hayranlıkla bakıyorlar.

Bakmalarına izin verdim. Her yarayı, her kırık kemiği incelemelerine izin verdim. Bütün kırık parçalarımı eğlenceleri için ortaya serdim. Çünkü kendimi parçalayıp, benden istenen her türlü grotesk şekle sokmayı bir çalışma haline getirdim. Başkasının ihtiyacının sunağında kırılmak için.

Onca şeyden sonra bir deri yüzme daha ne fark eder ki?

Damla. Damla.

Kanım beyaz mermer üzerinde mükemmel daireler oluşturuyor. Adımlarımı ve nefeslerimi sayıyorum. Kalbimin gümbürtüsünü, zindan merdivenlerine olan mesafeyi. Fısıltıları, kahkahaları, ince şakaları, iğneleyici yorumları tamamen dışlıyorum. Hepsini.

Çünkü bunu öğrendim. Bazen, zor bir anın üstesinden gelmenin tek yolu, başınızı öne eğip katlanmaktır. Kimse size yardım etmeye gelmeyecek.

Bazen yapabileceğiniz tek şey hareket etmeye devam etmektir.

Sağ taraftan biri tıslayarak, "Pis Devaliant kaltak," dedi.

Vartenan değil. İnsan değil. Aile ismimden her şeyden çok nefret ediyorlar.

Yanağıma ıslak bir tükürük damlası düşüyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Saçlarıma, omuzlarıma bulaşıyor. Gözlerimi ileriye dikiyorum, çenemi sıkıyorum ve hareket etmeye devam ediyorum.

Fısıltılar kükremeye dönüşüyor. Daha çok tükürük. Daha çok alay.

"On altın paraya bahse girerim zindanlara ulaşamayacak!" diye sesleniyor biri.

Alexios, "Kimse sana dokunamaz," demişti.

Boynuma bir damla daha tükürük düştü.

Bakmıyorum. Gözümü bile kırpıyorum. Onlara benim çöktüğümü görmenin verdiği tatmini vermeyeceğim. Bakışlarım önümdeki zemine, bir sonraki kapıya, bir sonraki koridora, başka bir koridora daralıyor. Gittikçe daha fazla nefretle yanan gözün önünden geçiyorum.

Zindanlara inen sarmal merdivenin tepesinde bacaklarım titremeye başladı. Bir gardiyan duvara yaslanmış, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle beni izliyordu.

Aşağı inerken arkamdan, "Senden geriye kalanları istemeyecek," diye sesleniyor.

Siktir git.

Çünkü söz vermiştim. Geri döneceğime söz vermiştim.

Yıkılıp sürünmeye başladım. Ellerim her basamağa kanlı izler bıraktı. Yarı yolda tekrar ayağa kalkmayı başardım ve devam ettim çünkü başka bir seçenek yoktu. Sonunda dibe ulaştığımda, koridor önümde uzanıyordu. Sadece birkaç adım daha. Şimdi onun hücresinin kapısını görebiliyordum.

On adım. Beş. Üç adım daha. Bir—

“Şeytani.”

Hücrenin hemen dışında yere yığıldım.

“Şeytani.”

Bulanık görüşümle, altın kanatlarının zincirlere karşı gerildiğini, kehribar rengi gözlerinin öfke ve umutsuzlukla parıldadığını görüyorum.

“Bryony. Aç onu. Hemen aç.”

Evet. Anahtar. Açmam gerek... Açmam gerek.

Parmaklarım o kadar titriyor ki, anahtar deliğini bulmak üç deneme gerektiriyor. Sürgü yerinden kayarken metal gıcırıyor ve son gücümü kullanarak kapıyı itip içeri giriyorum.

Bilincimi kaybederken duyduğum tek şey zincirlerinin şıkırtısı.

EVANDER

Kelepçeler bileklerimi yakıyor ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyorum. Bryony hücremin hemen içinde yere yığıldı; göğsünün her hafifçe yükselişini sayabileceğim kadar yakındım.

Yaralarını tek tek listeliyorum. Hasarlar adeta bir savaş haritası gibi: parçalanmış deri, kırılmış kemikler, her yerde morluklar.

Sayısız savaş alanında daha kötülerini gördüm. Yıkım acımasız bir dersti ve bir insanı nasıl paramparça edebileceğimin tüm yollarını iyice öğrendim. Ama onun üzerinde böyle yaralar görmek—

“Devaliant. Uyan tatlım. O güzel gözlerini benim için aç.”

Her nefesini ve kirpiklerinin her kıpırtısını takip ediyorum, kıpırdanmaya başladığında rahatlıyorum. Sonra gözleri açılıyor. Bir an için, bana öylece bakıyor ki, içim boş.

Tanıma duygusu alevlenir ve aralarındaki bağ titreşir.

“İşte buradasın.” Kelimeleri alçak sesle ve yalvarırcasına mırıldanıyorum. “Buraya gel.”

Taş zemine tırnaklarıyla sürtünerek bana doğru sürünüyor. İçindeki bir şeyin duyulabilir bir şekilde kırılmasıyla -belki bir kaburga kemiği, belki de birden fazlası- bir çığlık kopuyor. Acının en ufak bir yankısı bağ boyunca dalgalanıyor, ancak prangaların gücüyle hızla boğuluyor. Karnımda bir bıçak gibi saplanıyor.

Kucağıma yığılıyor. Teni soğuk. Nemli. Bakır kokusu çok yoğun ve altında—

Demiler. Her yerinde başka demilerin kokusunu alıyorum, düzinelerce eşsiz koku. Tükürük mü? Bu da ne demek? Hangi testten geçtiğini bilmiyorum ama bu yüzden Alexios'u çıplak ellerimle parçalara ayırıyorum.

Ama şiddeti bastırıyorum çünkü öfkem şu anda ona yardımcı olmayacak. Kızımın canavarına değil, seçilmişine ihtiyacı var.

"Aferin kızım," diye mırıldandım. "Kıpırdama, tamam mı? Seni iyileştirirken kıpırdama."

Sıkışan kelepçelerden güç geçirmeye çalışırken, oluşacak ters tepkiye hazırlanıyorum. Kelepçeler sihrimi bir damlaya indirirken, yakıcı bir geri bildirim damarlarımı kavuruyor.

Bryony, vücudundan geçen zayıf nabızla titredi. "Gücünde bir değişiklik var," diye mırıldandı. "Eskisi kadar güçlü değil."

"Zincirler onu boğuyor."

Bu yeterli değil. Eğer durumunu stabilize edemezsem, bu gece ölecek.

Zihnimle uzanıp, bizi bağlayan zincirin ardında Alexios'u aradım, ama prangalar aramızdaki bağı kopardı.

Bu yüzden kardeşimi deniyorum. Onun doğal hassasiyeti, bu baskıyı telafi etmeli.

Bastien'in bilinci bana doğru yükseliyor. Bu nedir?

Sözler kısa ve öz. Merak yok, acele yok.

Kelepçelerimi çıkarın. Seçtiğim kişiyi kucağımda kan kaybından ölmeden önce iyileştirmem gerekiyor.

Bağlantı donuyor. Sertleşiyor.

Hayır. Anlaşmanın şartlarını biliyorsun. Duruşmaları tamamlayana kadar kelepçeler takılı kalacak.

Bryony bana yaslanarak titriyor, her sığ nefes alışı hırıltılı bir ses çıkarıyor. Bu sarayı yerle bir etmeye hazırım.

Beni çok dikkatli dinle, kalpsiz herif. Öfkem bağlantıya sızıyor. Zar zor nefes alıyor. Yani ya Alexios onun iç organlarını ait oldukları yere geri koymama izin verecek ya da bağırsaklarını söküp ağzına sokturacağım.

Bir an.

"Grafiksel olarak rahatsız edici," diyor Bastien yumuşak bir sesle. "Prangalar kalacak, ama seni duvardan kelepçelerden kurtaracağım. Sıcak olan odanda hemşirecilik oynayabilirsin. İster kabul et ister etme."

Burnumdan sertçe nefes veriyorum. İçgüdülerim sürekli olarak Bastien'in donmuş kayıtsızlığını kırana kadar zorlamamı, itmemi haykırıyor. Ama Bryony'nin dudakları morarmaya başladığında onu zapt etmeye vaktim yok.

Tamam, bağlantıyı indiriyorum. Buraya gel.

"Lütfen biraz daha nefes almaya devam et." Bryony'nin şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Aradaki bağda ince bir onay ipliği süzülüyor, ifadeden çok duyguya dayanıyor ama yine de kabul ediyorum.

Saniyeleri sayıyorum. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz—

Bastien'in adımları yankılanıyor ve ardından hücre kapısını dolduruyor, simsiyah gözleri Bryony'yi kayıtsızca süzüyor. Sanki onun keskin zihninin, şanslarını bir abaküs gibi hesaplarken çıkardığı sesleri duyabiliyorum.

"Geceyi sağ salım atlatması pek olası değil," diyor. Soğukkanlı ve duygusuz bir şekilde, "En iyi ihtimalle yüzde on."

Kardeşimi çok seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bazen ondan nefret ediyorum.

"Öyleyse kışını kaldır," diye sertçe söylüyorum.

Hücreye girer ve elleri beni duvara bağlayan zincirleri kavrar. Turkuaz kıvılcımlar metalin üzerinde dans eder, kadim koruyucu tılsımlar onun emrine karşı koyar. Sonunda tiz bir çığlıkla kırılırlar ve kelepçeler düşer.

Ayağa fırladım, Bryony'yi göğsüme bastırdım. Onun hırıltılı nefesi, dağılmakta olan kontrolümün birkaç ipliğini daha kopardı. Hep bu kadar küçük müydü? Bu kadar kırılgan mıydı?

Bastien bizi zindanlardan dışarı çıkarıyor. Her şeyi dışlıyorum; sarayın ihtişamını, bize merakla bakan saray mensuplarını, Seçtiğim'in üzerindeki kokularının hatırasını. Yukarı katlara çıkarken Bryony'yi kanatlarımla meraklı gözlerden koruyorum.

Odamıza vardığımızda, aramızdaki bağa olan tutunmam, onunla Boşluk arasında duran tek şey oluyor. Bağın içine sihir akıtıyorum ve her lanet olası adımda zincirlerle savaşıyorum.

Bastien odanın kapılarını hızla açıp, içeri girmem için kenara çekildi. Doğrudan devasa yatağa yöneldim ve başucuna yaslandım, Bryony'yi göğsüme yaslarken onu fazla sarsmamaya dikkat ettim.

Ağzından acı dolu bir çığlık dökülüyor.

“Şşş. Biliyorum. Acıyor biliyorum.” İkimizi de sallayarak, ona ardı ardına güçlü darbeler gönderiyorum, iç kanamanın en kötü kısmını yatıştırıyorum. “Seni tutuyorum. Sadece benim için nefes al.”

Bastien'e şöyle bir baktım. Eşiğe yaslanmış, mermer bir heykel gibi sıkılmış ve ifadesiz bir halde duruyordu.

Ani bir güç patlamasıyla yeni bir zincir parçası çıkarıyor. "Benimle savaşma." Gölgeleeri halkaların arasından geçerek beni hapsedecek büyüü oluşturuyor. "Seni susturmak zorunda kalmaktan nefret ederdim ama yapacağım."

O boş, karanlık bakışlarla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum.

Zincirleri üst kollarımın etrafına doluyor ve yatak başlığına bağlıyor. Metal derime batıyor, büyüüyle titreşiyor ama ben acı dolu iniltiyi bastırıyorum. Bryony sessiz, yaralı bir ses çıkarıyor ve birdenbire rahatsızlığımı bastırmak, zihnimin uzak bir köşesine atmak en kolay şey oluyor.

"Bıçaklarımı ona sen verdin," diyor Bastien. Suçlamayı duyuyorum; o donmuş kayıtsızlık denizinde bir dalgalanma gibi. "Onları geri almamı istemeye cüret etti."

Yanıt vermeden önce Seçtiğim kişinin bedenine bir şifa darbesi daha gönderiyorum. "Onları haklı olarak kazandı. Çoğunu öyle. Biri ise hediyeeydi."

Hava yoğunlaşıyor, odanın kenarlarında duman gibi gölgeler beliriyor. Kardeşimin gücünün baskısı tenimde sürünüyor ve derin, karanlık ve yakıcı bir şekilde içime işliyor.

Dalgaları atlatıyorum. Yüzyıllarca süren maruz kalma, Bastien'in eşsiz vahşet tarzına karşı bir tolerans geliştiriyor.

"Bir dahaki sefere tarihimizi bir parça kadın için takas etmeye kalkışırın," diyor, kara bakışlarındaki öfkeyi görmeseydim, yumuşak bir ses tonuyla, "silahlarımı bu işe karıştırmı."

Sonra zincirleri sert bir şekilde çekiyor ve halkalar geriliyor. Kollarım başımın üstüne doğru bükölüyor, sırtım yatak başlığına çarpıyor. Acı dolu bir inilti çıkartıyorum.

Başka biri için bu bir öfke nöbeti olabilirdi. Ama kardeşim için bu, surat asmaya en yakın şey.

Seçtiğim kıpırdanıyor. Onu dikkatlice akan bir güç akımıyla sakinleştiriyorum, rezervlerimi sıkıca saran emme kelepelerine dişlerimi gıcırdatıyorum.

Başım dönüyor. Görüş alanımın kenarlarında gri bir pus belirliyor.

"Bugün benim için neredeyse ölüyordu," diye belirtiyorum parazitler dağıldıktan sonra. "Bence bu ona birkaç bıçak darbesi indirmeyi hak ettiriyor."

Bryony'ye aşağıdan bakıyorum, zorlu nefeslerini sayıyorum. Kendime üç kalp atışı boyunca alev alev yanan bir öfke, Alexios'un kafatasını ellerimin arasında ezmeyi hayal etme fırsatı veriyorum.

Sonra onu kilitli bir yere koyuyorum. Kucağımda kırık dökük ama nefes alan Seilmişimin ağırlığıyla kendimi yeniden merkeze alıyorum.

Bastien, "Eğer Devaliant'ın silahlarını ele geçirirsem, bu onun ve senin onayını aldığım anlamına gelmez," diyor.

Gülmem kaçtı. "Lanet olsun, birinin gelip senin kalp dediğin o donmuş çorak araziye kırmasını dört gözle bekliyorum. Senin ıldırışını izlemenin her saniyesinin tadını çıkaracağım."

Bastien gözünü bile kırpamaz ama sıcaklık on derece daha düşer. "İmkânsız. Ama sonsuz bir zaman dilimi göz önüne alındığında, her şey mümkün sanırım." Kapıya doğru döner. "O senin için kendini feda etmeyi bitirmeden önce kibrine yenik düşmemeye alış."

"Yeni kıyafetlere ihtiyacı var," diye seslendim arkasından. "Hizmetilere haber verin."

"Yatağa zincirlenmenin tadını çıkarın."

"Ben de seni seviyorum."

Kapı tık diye kapanıyor.

Sessizlikte, yalnızca Bryony'nin hırıltılı nefesi, göğsüme vuran kalbinin ritmi var. Ağzı acıyla çevrili. Her bir değişimi, her bir yarı boğuk iniltiyi ölçüp biçiyorum ve ona büyüümün tortusunu dikkatli, ölçülü darbelerle veriyorum. Parçalanmış yerleri bir araya getiriyor, acıları dindiriyorum.

İyileştirme hassas bir iştir. Savaş başlamadan önce bir Ebedi olarak bunu ustalaşmak için zar zor zamanım olmuştu, ama her zaman karmaşıklığıyla mücadele ettim. Gücü parçalamak ve yakmak yerine onarmak ve yatıştırmak için kullanmanın dengesi. Bu şefkat dili beceriksizce geliyor. Yüzyıllarca sadece katliamı bildikten sonra heceler garip geliyor.

Ama bunu onun için öğrendim.

Bryony'nin kirpikleri nihayet açıldığında, rahatlamış bir şekilde yatak başlığına yaslandım. "İşte buradasın. Bir an seni kaybettiğimi sandım."

"Biliyorsun, ölmeyecek kadar inatçıyım." Sesi boğuk çıkıyor, bu yüzden acıyı dindirmek için ses tellerine biraz güç veriyorum.

"En iyi özelliklerinden biri bu," diyorum ona.

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Evander?"

"Hmm?"

"Daha derin bir iyileşmeyi, yani iyi hissettiren türden bir iyileşmeyi, geri kalan kısım için de kullanabilir misin? Her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istiyorum."

Bu istekte dayanılmaz bir kırılma var. En zayıf anında zırhını bırakma güveni. Bir tanrıyı kaç farklı şekilde çözebilirsiniz acaba? Çürümüş iç organlarını söküp atın, pis kokulu hırıltılarını temizleyin ve boşluğu yumuşaklık ve zarafetle doldurun.

Bir kurda bıçak verip, onu kesmeyeceğine, parçalamak yerine iyileştireceğine güvenmek ne kadar tehlikeli bir şey.

"Tamam," dedim ona. "Sana dokunamayacağım için bana yaslan. Önce tişörtümü çıkarmama yardım etmen gerekecek, tamam mı? Ne kadar çok ten teması olursa, bu iş o kadar kolaylaşır."

Bryony kucağımda kıpırdanıyor, kanatlarımla arasındaki tokalara uzanıp hızla açıyor. Elleri açığa çıkardığı teni inceliyor. Karın

kaslarımın, göğüs kaslarımın üzerinden, neredeyse saygılı bir yavaşlıkla geçiyor.

Bu kız tam bir bela.

“Yeter artık şakalaşma. Yaslan bana ve bırak işimi yapayım.”

Başını omzuma yaslıyor.

Yanağımı saçlarına yaslıyorum ve sadece... nefes alıyorum. Sakin ve istikrarlı. Gücüme ulaşmak daha zor. Zincirler onu sönmekte olan közlere dönüştürdü, ama yine de kıvılcımı hissediyorum. Onu daha yükseğe, daha sıcak bir şeye dönüştürmek, kullanabileceğim bir şeye çevirmek için daha fazla konsantrasyon gerekiyor.

Bryony'ye ilk hamlemi yaptığımda içimi yakıp kavuran bir ateşle karşılaştım. Dişlerimi sıktım ve acıyı derine gömdüm. O bana güvenmediğinde bu acıyla başa çıkmak çok zor.

Çünkü Seçtiğim için bir kırbaç darbesi daha ne fark eder ki?

Bu yüzden, iyileştirmek, yatıştırmak ve zevk vermek niyetiyle, bedenimin her köşesini ılık ve ısıyla dolduruyorum.

Kızım ben çalışırken rahatlıyor, kendini tamamen işe bırakıyor. Beni içeri alıyor. Yavaş ve ölçülü bir şekilde, damarlarına, ciğerlerine, acının oyduğu gizli, gölgeli yerlere güç veriyorum. Saygılı bir dokunuşla yaralarının üzerine ısı ve bal rengi altın sarısı ılık yayıyorum. Çatlak deriyi onarıyorum. Morlukları yatıştırıyorum, her birinin şeklini ve dokusunu öğrenerek iyileşmesini sağlıyorum. Ağrıları dindiriyorum.

İçimdeki o dipsiz kuyudan daha fazla güç çekip, deri ve deri altı katmanlarından süzülmesine izin veriyorum, böylece yavaş akan kanın yönünü değiştiriyorum. Parçalanmış kemiklerin kaynaşmasını, bağların ve kıkırdakların tekrar bir araya gelmesini sağlıyorum. İç kanama daha yoğun bir çaba gerektiriyor.

Büyüm, aramızdaki bağı sarıyor. Okşayarak, tutuşturarak, ardında titreyen bir coşku bırakıyor. Zevk onu coşturdukça nefesi kesiliyor. Kalçalarının penisime her sürtünmesi, içimdeki ateşi daha da alevlendiriyor.

Onu bu noktaya getirmekte müthiş bir gurur var. Her titremesinin ve inlemesinin benim yüzümden olduğunu bilmenin vahşi bir zaferi

bu. Bunu ben yaptım. Ona bunu ben hissettirdim.

Bryony paramparça olurken başını geriye attı. Dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı.

“İşte bu kadar.” Kelimeleri onun şakağına fısıldadım. “Benim için bunu atlat.”

Onun, içindeki büyüünün vahşi ateşinin etkisiyle kendinden geçtiğini görmek, beni neredeyse mahvetmeye yetiyor. En enfes bir işkence.

Bunun içinde kaybolabilirdim. Onu izlerken ve ona bu zevki veren tek kişinin ben olduğumu bilerek. Bryony Devaliant'ın kendini bıraktığı an yüzündeki ifadeyi gören tek kişi benim.

Artçı sarsıntılarla titrerken dakikalar geçiyor. Artık iyileşmiş olan cildi terden parlıyor, sönmekte olan ateş ışıyla altın rengine bürünüyordu.

"İnanamıyorum sana." Sözleri birbirine karıştı. "Benden bir şeyler saklıyormuşsun."

Sırıttım. "Teklif her zaman geçerliydi. Kabul etmemen benim suçum değil."

Hafif bir kıkırdama sesi. "Peki, Alexios'un tasmaı genellikle gücünüzün ne kadarını kullanmanıza izin veriyor?"

"Genellikle mi? Tam gücümün yarısı kadar. Ama bunlarla?" Zincirleri şıkırdatınca sesleri geliyor. "Cömert davranırsam yüzde on."

Kaşları yukarı kalktı, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bekle. Yani bana o akıl almaz orgazmın senin yüzde onluk performansınla mı gerçekleştiğini söylüyorsun?"

"Hımm. Tüm benliğime erişimim olduğunda sana neler yapacağımı tahmin bile edemezsin."

Arzu, aralarındaki bağı alev alev, yakıcı ve aç bir şekilde sarıyor. "Bu zincirler koptuğunda," diyor, "bir hafta boyunca yatağımızdan çıkmayacaksın. Planlarım var."

Yatağımız.

Öylesine sade iki kelime. Sanki kaçınılmazmış gibi, bu zorlu sürecin tozları yatıştıktan çok sonra bile ikimiz birbirimize dolanmış olacağız. Paylaşılan bir geleceğe dair düşüncesiz bir vaat.

Göğsümde bir şey sıkışıyor, tanrının bedeninde bile sığmayacak kadar büyük. Ona ihtiyacım var. Onun içinde olmaya ihtiyacım var.

“Hadi.” Çenemi banyo kabinine doğru çevirdim. “Kendini temizle. Sonra bu yatağa geri geleceksin ve yatağı kırana kadar seni becermeme izin vereceksin.”

Vücudundan hafif bir ürperti geçti. Kucağımdan kayarak yan odaya geçti ve kapıyı açık bıraktı—çünkü elbette öyle yapardı. Seçtiğim kişi bana eziyet etmekten zevk alıyor.

Kapı eşiğinden içeri adımını atmadan yırtık pırtık kıyafetlerini çıkarıyor. Onu görünce nefesim kesiliyor. Zarif ince beli, muhteşem göğüsleri, uzun bacakları... Küvetin musluğunu açıyor ve buharı tüten su akıyor, bana o muhteşem kalçasını gösteriyor ve...

Bu, bir tanrıyı bile diz çöktürebilecek türden bir manzara.

Birdenbire, tapınmanın çekiciliğini anlıyorum. Onun ayaklarına kapanıp, her şeyi unutana kadar, sadece beni, penisimi, dokunuşumu, ağzımı unutmasına kadar ona hizmet etme dürtüsünü.

Ellerimi bükerken kelepçelerin metal kenarları bileklerime batıyor, o ıslak, sıcak teni hissetme ve bin farklı şekilde ona sahip çıkma ihtiyacıyla neredeyse aklımı kaybediyorum. Vücudunu haritalandırmak istiyorum. Her yara izini, lekeyi ve mükemmel kusuru hafızamdan takip edebilene kadar öğrenmek istiyorum.

Banyoda, Bryony içini çekerek başını geriye yasladı, bir bez üzerinde sabunu köpürttü ve yavaş hareketlerle kendini yıkadı. Nedense bu durumu daha da kötüleştiriyordu; yapmacıklıktan tamamen arınmış olması, kendine dokunma biçimi. Sanki o sınav sırasında benim için ruhunun bir parçasını kaybetmemiş gibi, gecenin vahşetinin kalıntılarını nasıl da siliyordu.

Hiç şüphesiz, her iki alemde de görülebilecek en güzel manzaradır.

Bryony gözlerini kapalı tutarak, bezi bacaklarının arasına doğru indirip, sert dairesel hareketlerle temizledi. "Beni izliyor musun?"

"Takdir ediyorum," diye düzeltiyorum.

"Aralarında bir fark var mı?"

“İzlemek belli bir mesafeyi gerektirir.” Başucu tahtasına yaslanıp kıpırdanıyorum, zincirler şıkırdayarak ses çıkarıyor. “Şu anda sana

karşı hissettiklerim, dindarlığa yakın, ama daha az kutsal.”

Morumsu bakışları, buharla kaplı mesafenin ötesinde benimkilerle buluşuyor. "Daha az kutsal. Bir tanrıdan gelmesi ilginç."

"Doğru türden bir ayartmayla tanrılar bile diz çökebilir."

"Öyle mi?" Dudaklarını ısırdı. "Bir tanrıyı ayartmak için ne gerekir?"

Sen, demek istiyorum. Sadece sen, benimle aynı odada var olan sen.

Ama ortaya çıkan sözler farklı, daha karanlık: "Şu anda mı? Ben yapamazken senin kendine dokunmanı görmek."

Vücudunda hafif bir ürperti hissetti, ama havluyu yere bırakıp vajinasını daha sert dairesel hareketlerle ovmaya başladı. "Böyle olmandan zevk alıyorum. Zincirlenmiş ve buna can atıyorsun. Belki de sana hiç dokunmana izin vermem."

Öne doğru eğilip zincirlerime karşı çekiyorum. "Daha sert yap. Diğer elinle meme ucunu sıkıştır."

Titreyerek derin bir nefes aldı ve ardından itaat ederek göğsünü avuçladı ve parmaklarının arasında meme ucunu yuvarladı.

"Güzel. Şimdi parmaklarını iyice vajinanın içine sok. Bana, ben orada olmadığımda kendini nasıl becerdiğini göster."

Gözleri benimkilerden ayrılmadan iki parmağını içeri sokuyor, başını geriye atarak kendini tatmin ediyor.

İçimden bir ah çektim. "Böyle yapınca çok güzel görünüyorsun."

En büyük alay konusu bu, zincirlenmiş halde oturup onun zevk almasını izlemek zorunda kalmak. Kalçalarını yavaş ve kıvrımlı bir şekilde hareket ettirerek elini okşuyor. Bağın içinden yükselen boşalmanın yankılarını, her bir sıcaklık kıvılcımını hissediyorum. Daha yükseğe tırmandığını, rahatlamayı kovaladığını hissediyorum—

"Gel," dedim ona, sesime son gücümü de katıp, onu ona doğru iterek. "Şimdi."

"Aman tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Onun ifadesini içime çekiyorum: yarı aralık dudakları, avucuna yaslanırken kaşlarının arasındaki ince kırışıklık. Zirveye ulaşırken kirpikleri kapanıyor. Göğsümde vahşi, acımasız bir gurur patlak veriyor çünkü bu tamamen benim. O tamamen benim.

Yere inerken göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yumuşak ve puslu bir hal alıyor.

"Buraya gel," dedim. "Alexios'un sana yaşattıklarından sonra, hakkıyla tapılmayı hak ediyorsun. Kurulanmaya zahmet etme."

Banyodan çıkarken su kıvrımlarını okşuyor. Sudan çıkıp, pırıl pırıl parlayan, tertemiz, ıslak ve güzelce kızarmış teniyle, birikmiş arzuyla adeta titreyerek bana doğru yürüyor.

"Buraya doğru sürün de şu amını tatmama izin ver," diye mırıldandım.

Başucu tahtasına bir elini dayayarak yukarı tırmandı ve dizlerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. Bana yeterince yaklaştı, onun sıcaklığını hissedebildim, uyarılmasının tatlı kokusunu alabildim.

Bryony, vajinasını öptüğüm anda keskin bir nefesle irkildi. İlk tadı dilimde patladı, tatlı ve kirli. Ona karşı açgözlüydüm. Her inlemesine ve titremesine. Dilimi düzleştirip klitorisinin üzerinde yavaş bir daire çizerek, tekrar tekrar, baskıyı değiştirerek gezdirdim.

O, beni iyice eziyor. Parmakları saçlarımın arasında kıvrılıyor, beni tam da ihtiyacı olan yerde tutuyor. Onu iç çekmeye, kıvranmaya iten, tırnaklarının yüzüme batmasına neden olan tüm yerleri hafızama kazıyorum. Ve bu bir yıkım—daha önce hiç böyle kullanılmadığım bir tür yok oluş.

Bence ibadet böyle olmalı, onun tadıyla sarhoş olmak. Sunaklarda kan değil. Korku ve diz çökmek değil. İşte bu.

O dilimin üzerinde titreyerek parçalanırken, ben de o kadar sertleşmişim ki, acıdan kıvranıyordum.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım. "Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde senin içinde olmazsam, aklımı kaybedeceğim."

Bryony hiç tereddüt etmiyor. Pantolonumun düğmelerini açana kadar vücudumda aşağı doğru kayıyor, pantolonumu aşağı iterek penisimi serbest bırakıyor. Elinin ilk tereddütlü dokunuşuyla keskin bir nefes veriyorum. Kalçalarım temasa doğru fırlıyor. Üzerime iniyor, ikimiz de kaygan hareketle inliyoruz. Üzerimdeki ağırlığı sıcak ve mükemmel, ve orada yatıp onun beni kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Yavaş bir tempoda ilerliyor. Kalçaları inip kalkıyor, her aşağı doğru hareket beni daha derine itiyor. Buna kapılmış durumdayım. Ona kapılmış durumdayım. Temel içgüdülerime, "benim, benim, benim" diye bağırın hayvansı seslere indirgenmiş durumdayım.

Başını geriye doğru eğerek iniyor, daha acil bir ritim buluyor. Düzensiz hareketlerle üzerimde sürtünüyor, aşağı doğru inerken biraz daha yavaşlıyor, yakın, derin ve kesinlikle yıkıcı. Benim için çok sıcak, sıkı ve ıslak. O, istediğimi hiç bilmediğim ama her zaman özlediğim bir şey. Yüzyıllarca keder içinde ısırmak, tırmalamak, sevmek ve mahvetmek istediğimi hissettim, ama bu—o—istediğim her şey.

Ellerim kavrama ve sahiplenme ihtiyacıyla yumruk olurken, prangalar bileklerimi acıtıyor.

"Beni kullanmaya devam et," diyorum. "Hepsi bu. Beni sonuna kadar sömür. İhtiyacın olan her şeyi al."

Tırnaklarının göğüs kaslarıma batarak uyguladığı tatlı, yakıcı bir baskı var. Kanatlarıma ulaştığında, parmak uçlarını alt kenar boyunca gezdirirken çaresizce inliyorum.

"Bunlardan hangisi en hassas?"

"Gizli yaratıklar," diye zar zor nefes alıp verdim. "Omuz kürek kemiklerime en yakın olanlar. Tırnaklarınızı batırın."

Parmaklarını oradaki kısa tüylerin arasına geçirdiği anda her şey bembeyaz oldu. Her sinir ucumda coşku çılgınları yükseldi. Omurgam gerildi. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı, o göz kamaştırıcı hissi kovaladım.

"Kahretsin. Aynen böyle. Aynen böyle, Seçilmiş Olan."

"Seni seviyorum," diyor sertçe. Daha sertçe üzerime biniyor, beni çok derinden alıyor. "Seni çok seviyorum."

Birkaç keskin, umutsuz hamle yetiyor ve ben de doruk noktasına ulaşıyorum. Titreyerek, hâlâ onun içine doğru kıvrılıyorum. Birkaç dakika sonra kırık bir çılgılla paramparça oluyor. Penisimin üzerinde titreyerek parçalanışını izliyorum, her ayrıntıyı hafızama kazıyorum. Omuzlarına dökülen nemli saçları, göğüslerinin kabaran şişkinliği, aralık dudakları.

Aşağı inerken, sessizliğin içinde nefes alışverişlerimiz duyuluyor.

"Üç oldu," diyorum tekrar konuşabildiğimde. "Bakalım şafak sökmeden senden bir dört daha koparabilecek miyim."

* * *

Diğer yarı insan ırklarının pis kokusu tenine sinmiş durumda ve bu beni çıldırtıyor. Beni yıkadıktan ve benimle seviştikten sonra bile izlerini hissedebiliyorum.

Bryony, tüm o acıdan sonra nihayet huzur bulmuş bir şekilde göğsüme kıvrılmış yatıyor. Bunu bozmayacağım. Özellikle de bana geri dönmek için bu kadar çok mücadele etmişken. Yine de bilmem gerekiyor.

"Her şeyi anlatmak zorunda değilsin," diye mırıldandım saçlarına, zincirlerin onu düzgünce kucaklamamı engellemesinden nefret ederek. "Ama en azından kaç tane olduklarını söyle."

Kasılıyor. Aniden yükselen nabzını, nefes alışını takip ediyorum. Aramızdaki bağ, hatırlanan aşağılanmanın yankılarıyla titreşiyor.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Sesi fazla sakın, fazla kontrollü.

Seçtiğim kişinin birçok yeteneği var, ama bana yalan söylemek kesinlikle bunlardan biri değil.

"Evet, öyle. Hücreye girdiğinde üzerinde diğer yarı insan yaratıkların kokuları vardı. Hâlâ da var."

İrkilerek, "Bana zarar vermediler." dedi. Geri çekilip doğruldu ve dizlerini kucakladı. "Sadece..."

"Tam olarak ne?" Kelimeler hırıltılı bir sesle ağzından döküldü.

Bryony yutkunarak, "Üzerime tükürdü," dedi sessizce. "Bana hakaret etti."

Bildiğim tüm ölü dillerde ona kadar sayıyorum. Sonra tekrar sayıyorum, nefes almaya ve derimin altında alevlenen cehennem ateşini dindirmeye zorluyorum kendimi.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," diye zar zor söyleyebiliyorum. "Alexios seni, bilincin neredeyse yerinde değilken,

düzinelerce düşman yarı insan yaratığın önünden geçmeye mi zorladı?”

Doğru. Alexios, cinayet listemde en üst sıraya yerleşti.

"Kimse bana dokunmadı. Ben hallettim."

Peki o zaman neden bu kadar küçük, bu kadar kırılgan görünüyor?

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın," diye çıkıştım.

"Bana yerimi anlamamı sağlamak istediler. Seçilmiş kişi olmanın, ailemin savaş sırasında yaptıklarını silmediğini anlamamı istediler." Acı bir kahkaha. "Ve biliyor musun? Haklılar. Silmiyor."

"Umurumda değil," diyorum. "Olacak şu: Hatırladığın tüm kimlik bilgilerini bana vereceksin. Sonra da avlanmaya gideceğim. Benim olanla uğraşan, bana hesap verecek."

"Sadece durumu daha da kötüleştirirsin." Saçlarını eliyle karıştırdı, hayal kırıklığı aralarındaki bağa da yansıdı. "İnsanları beni kabul etmeye zorlamak için tehdit edemezsin."

"Lanet olsun, yapamam. Bileğindeki o işaret, benim korumam altında olduğun anlamına geliyor. Seni seçmek, benim olduğun anlamına geliyor. Bir Ebedi'nin eşini savunmak için hiçbir şey yapmaması zayıflık göstergesidir—"

"Sana izin vermem benim zayıflığımı gösterir," diyor sertçe. "Bunu yapsam onların gözünde nasıl görüneceğimi biliyor musun? Kanatlarla doğduğum için saygılarını zaten kazanmış yarı Seçilmiş biri değilim. Burada yerimi kazanma aşamasını atlayamam. İhtiyacım olan şey, bunu kendi başıma çözmem için bana alan tanıman ve kendi savaşlarımı seçmeme izin vermen. Senin sevgin, kendim için savaşma hakkımı reddeden başka bir kafes olamaz, Wolf."

Boğazımda oluşan ani sertleşmeyi yutkunarak geçiştirdim. "Sadece seni acıdan korumak istiyorum. Çünkü hayatında hiç kimse seninle ilgilenmeye zahmet etmedi."

Bryony'nin ifadesi yumuşar. "Biliyorum. Ama yapamazsın. Acı, yaşamın bir parçası. Bunu hala bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Parmaklarıyla dalgın bir şekilde boğazındaki yara izini okşuyor; o gümüş rengi çizgi, her gördüğümde alemleri küle çevirmek istememe

neden oluyor. Her gördüğümde, onu daha sahip olmadan önce kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum.

"Sana hiç söylemedim," diyor, bir sır saklar gibi yumuşak bir sesle, "bu olaydan sonra ölmeyi ne kadar çok istediğimi."

Bu sözler mideme saplanan bir bıçak gibi. Hareketsiz kaldım, neredeyse nefes alamıyordum.

"İyileşme sürecimde gardiyanlarım beni her yere taşıdı. Yürüyemediğim için değil, beni korudukları için. Ve o kadar kötü durumdaydım ki, umurumda bile değildi. Zaten onlar için sadece bir bedendim. Neden bana öyle davranmalarına izin vermeyeyim ki? Ama bir gün Theo çıldırdı. Gardiyanlara beni yere indirmelerini emretti ve yürümemi söyledi. Haftalar geçmişti ve o kadar güçsüzdüm ki, defalarca yere yığıldım. Sadece... Çok öfkeliydim. Ama bu öfke beni..."

Derin ve düzensiz bir nefes alarak sözlerini yarım bırakıyor.

"Ne istiyorsun?" diye nefes nefese soruyorum.

Gözlerimle tekrar karşılaştığında, gözleri alev alev yanıyordu. Meydan okuyan. Güzel. "Dünyanın ayaklarımın altında kanamasını istedim. Hayatımda kaç kez insanların benden sadece... katlanmamı beklediğini size anlatamam. Kahinler, halkım, Alexios—onlar için bir insan değildim. Bir Çapa olmak, kendi derimde diri diri gömülmek gibiydi. Hellevig'deki odama geldiğinde ve sana müdahale etmeme izin verdiğinde, bir tuzaktan kurtulmak için bacağını kemiren bir hayvan gibi hissettim. Öfke, tutunabileceğim bir şeydi, bana daha fazlası olabileceğimi hissettiren bir şeydi."

Yavaşça uzanıp ellerini göğsüme, tam kalbimin üzerine koydu. "Öfkemden beni mahrum edemezsin, Wolf," dedi sakın ve acımasız bir şekilde. "Yani düşmeme izin vereceksin, sonra da tekrar kalkıp aynısını yapmama izin vereceksin. Bugün, yarın, yüzyıl sonra." Parmakları tenime sürtündü. "Bir gün çocuğumuza hamile olacağım ve verdiğin sözleri tutmak zorunda kalacaksın. Acı çekmemi ve çılgılık atmamı izlemek zorunda kalacaksın, hatta bazıları sana yöneltilmiş olsa bile, çünkü aklımı kaybedecek kadar korkacağım. Sana söylemek istemediğim korkunç, haksız şeyler söyleyeceğim çünkü bu"—dudaklarını pişmanlıkla bükerek—"bir süreç. Birlikte olmamız

karmaşık, çirkin ve bazen çok zor olacak. Çünkü insanlar ve tanrılar düşmandır ve herkes bizim başarısız olmamızı ve birbirimizi parçalamamızı isteyecektir.” Yanağından bir gözyaşını sildi. "İkimiz de berbat durumdayız ve pürüzsüzden çok pürüzlü kenarlarımız var, ama uğruna savaşmaya değer her şey böyledir. İyinin içine kötüyü de katmak zorundasınız."

Elleri göğsüme daha sıkı bir şekilde bastırıyor ve aramızdaki ısıltılı bağın üzerinden onun kesinliğini hissediyorum. "Sonsuza dek kanatlarının arkasına saklanamam," diyor bana. "Beni her türlü acıdan koruyamazsın. Ben böyle biri değilim. Biz böyle değiliz."

Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, onun yokluğunda nefes alamıyorum.

"Öyleyse öfkelen," dedim ona, sesim duygudan titreyerek. "Bağır. Öfkelen. Bir şeyleri kır. Düş ve kaç kere gerekirse tırnaklarınla tekrar ayağa kalk." Başımı kaldırdım ve dudaklarını nazik bir öpücükle yakaladım. "Çocuklarımı doğur. Burayı yerle bir et. Sadece ihtiyacın olduğunda sana el uzatabileceğim bir yer bırakacağına söz ver."

Dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. "Söz veriyorum."

"Güzel." Onu tekrar öpüyorum. "Sen bana aitsin, Bryony Devaliant."

"Ben sana aitim," diye fısıldıyor.

"Bağır bunu, düşmanım! Kraliçem yer kaplamak için kimsenin iznine ihtiyaç duymaz. O, buranın sahibidir. Hakkı olanı alır."

Bryony derin bir nefes aldı. "Ben sana aitim!"

Göğsümde müthiş bir gurur patlaması yaşanıyor. "İşte benim Seçtiğim. Kimsenin seni küçük düşürmesine ve susturmasına asla izin verme. Ne o saray mensupları, ne Alexios, ne de ben!"

BASTIEN

Bu gece Hellevig'in kulelerine sis yapışmış durumda. Sanırım bazıları bu şehri güzel bulabilir, eğer savaştan beri inşa edilen her yeni binanın katledilmiş tanrıların kemikleri üzerine kurulduğu gerçeğini görmezden gelmeye meyilli olsalar. Bir gün, bu çürümüş pislik çukurunu yerle bir edeceğim.

Ama bu gece değil.

Saraya yaklaştıkça zihnim her bir değişkeni ayrıntılı olarak inceliyor: hız, yörünge, yükseklik. Hareketin değişmez matematiği, yıldızlar kadar sabit ve değişmez.

Bunda belli bir saflık var. Her şeyin bileşenlerine indirgenmesi, düzgünce etiketlenmesi ve arşivlenmesinde bir huzur var. Mantıklı. Düzenli. İnsanları dengesiz ve tahmin edilemez hale getiren duygulardan arınmış.

Balkona iniyorum. Parmaklarımı şıklatıyorum ve kapının mandalı buruşuyor.

Yatak odası parfüm kokusuyla dolu. Her yüzey yaldız ve süslemelerle kaplı, bayağılığa varacak kadar gösterişli. Ama ben buraya sadece tek bir şey için geldim: bıçaklarım için. Turpori çeliğinin her molekülünde kanım yankılanıyor ve burada oldukları her saniye bu diyarı yerle bir etmek istiyorum.

Karanlık koridorlara sessizce giriyorum, her adımımın sesi duyulmuyor. Saray etrafımda uyuyor ve—

Sessizliğı bir Çıglık yırtıp geçti.

Duraksıyorum. Benim sorunum değıl. Beni ilgilendirmiyor. Önce Tanrı Katilleri, gerisi umurumda değıl.

Ama mantığıma aykırı olsa da, duyularımı bir kenara bırakıp koridora doğıru döndüm ve—

Bir duvara çarptım. Taş ya da elik değıl, saf iradenin elmas gibi sert bir engeli, ait olduğı kadın kadar acımasız. Zihnimi vahşı bir güçle itiyor.

O psişik imzayı biliyorum. Daha önce, Vartenan cesetleriyle dolu, kana bulanmış bir köyde onu tattım.

Theodora Devaliant.

Kapıya vardığımda, koluyla uğraşmıyorum. Sadece botumu tahtaya sertçe vurup kapıyı gürültüyle içeri doğıru açıyorum.

İki erkek arasında sıkışmış durumda. Biri kollarını kilitliyor, diğeri ise boynuna bir şey, bir tasma takıyor. Theodora, yüzü kızarıırken metal tasmayı tırmalıyor.

Müdahale, "isteğıe bağılı" olmaktan "pazarlık konusu olamaz" hale geldi.

Gölgelerim serbest kaldı ve Theodora'yı onların elinden çekip aldı. Yere düştü. Saldırganlar daha tek kelime bile edemedi bıağıımı kılıfından çıkardım ve ilk adamın boynunun yan tarafına sapladım.

İkincisi kaçmaya alışıyor. Hata. Gölğelerim onu iki adım bile atamadan yakalıyor, mürekkep gibi koyu renkli uzantılar uzuvlarını, gövdesini, boğazını sarıp büküyor. Vücutundaki her kemik aynı anda kırılıyor—at-at-at—kan duvarlara sıçrıyor. Uzantılar onu ıslak bir gürültüyle halıya düşürüyor.

İkisini birden öldürmek, baştan sona on dört nokta yedi saniye sürüyor. Verimsiz.

Koridorda bot sesleri yankılanıyor. Üç muhafız odaya dalınca başımı kaldırıyorum; beni kanlar içinde, dehşete kapılmış ve öfkeli bir halde görünce birden donup kalıyorlar. Yüzleri bembeyaz kesiliyor, beni tanıyorlar; tam olarak kim olduğumu biliyorlar.

"Uzaklaşın," diye usulca söylüyorum onlara.

Elleri kılıçlarının kabzalarını sanki bana kılıç çekme gibi aptalca bir fikri gerçekten akıllarından geçiriyorlarmış gibi kasılıyor.

Gölgelerim etrafımda kıvrılıyor. "Üç saniyen var."

Birbirlerine "Lanet olsun, bu gece ölmeyeceğim" dercesine evrensel bir dille bakıp odadan çıktılar. Akıllıca bir hareket.

Çaresiz bir hayvan sesi dikkatimi tekrar Theodora'ya çekiyor. Dizlerinin üzerinde, kamburlaşmış bir halde, tasmaını tırmalıyor. Metali tırmaladığı yerlerde tırnaklarının altında kan birikiyor.

"Bunu yapmayı bırak," dedim ona sert bir dille. "Boğazını yırtacaksın."

O yeşil gözler bana dikildi ve işte orada—Aldgate'te gördüğüm o kıvılcım. İçinden geçen o çelik gibi sağlamlık. Bir an için, köydeki cesetlerin arasında durup, bu kadının yaptığım işe bakarken dudaklarını bükerek küçümsemesini izlerken, duyuusal anıların içinde boğuluyorum. Bu anıyı hatırladığımda sağ gözümün arkasında bir acı saplanıyor.

O anda beni aklından adeta zihinsel bir tokat gibi silmişti.

Vücudundan bir ürperti geçti, boynundaki kaslar metalin üzerinde gerildi. "Çıkarın şunu." Kelimeler zar zor ağzından döküldü. "Lütfen."

Lütfen. Emir vermeye daha uygun dudaklardan dökülen böylesine yumuşak, kırık bir kelime. Bunun tadını çıkarmalıyım—Theodora Devaliant'ın alçaltılması, nefret ettiği canavara yalvarmaya zorlanması. Duygusalılık yıkıcı bir şeydir. Tüm hassas noktalarınıza yapışan yapışkan parmaklar, sizi sadece bir sinir ucuna kadar avuç dolusu alır. Onun bunun sonuçlarıyla baş başa kalmasına, bir süre çaresizlik içinde kaynamasına izin vermeliyim.

Ama ben buraya önemsiz heveslere kapılmak için gelmedim ve Kutsal Kefen, sapkın zevklerden daha önemlidir.

Ben de kolayca çömeldim ve ona doğru uzandım. "Sakin ol, ben onu çıkarayım."

Eldiven takmıyorum. Çıplak tenine dokunmak zorunda kalacağım.

"Bahse girerim bundan zevk alıyorsun," diyor. "Aldgate olayından sonra."

Bu bir suçlama değil. Bunu açıkça, neredeyse merakla, sanki bir canavarı harekete geçiren şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyormuş gibi ifade ediyor.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Sadece parmaklarımı yakanın kenarının altına kaydırıp bir kilit, bir menteşe, bir birleşim yeri arıyorum; açılabilir her hangi bir şey bulup bu işi bitiriyorum. Bir daha asla eldivenlerim olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim.

Parmak boğumlarımın arkası tenine değiyor—yakıcı bir sıcaklık, nabzım düzensizce atıyor—ve vücudumdaki her kas kasılıyor, teması reddediyor. Başka insanlara dokunmak kendimi derimi yüzmek istememe neden oluyor. Gömülü kalmasını tercih ettiğim çok şeyi ortaya çıkarıyor—tenin ete çarpması, o çekiştiren eller, farklı bir tür ölümün habercisi.

Pürüzlü avuçların tenimde kayması. Kelepçelerin acısı. Gülerkenki halleri—

Hayır. Şimdiki zamana odaklanın. Göreve odaklanın. Parçalara ayırın: mekanizmayı bulun, kilidi devre dışı bırakın, tasmayı çıkarın. Basit. Klinik. Güvenli.

"Titriyorsun," diyor Theodora sessizce.

"Kapa çeneni."

Gölgelerim mekanizmanın içine sızıyor ve kilit parçalanıyor. Yaka yere boğuk bir sesle düşüyor.

İşlem biter bitmez ellerimi hızla geri çekiyorum, pantolonuma sürtme isteğine karşı koyuyorum. Sonra kaynar su ve sabun olacak. Şimdilik, dokunma hissi kaybolana kadar parmaklarımı oynatmakla yetiniyorum.

"Bir varlığın yok olması sakıncalı olur," diyorum. "Bunun tekrar yaşanmasına izin vermeyin."

Theodora boğazındaki izleri ovuşturdu. "Ben senin mal varlığın değilim."

"Sen, kefeni bir arada tutan son çapasın. Bu da seni bir kılıyor." Yakasına uzanıp inceliyorum.

Bu, içine sihir işlenmiş Turpori çeliğidir.

İçimdeki alçakça laneti yutuyorum. Hâlâ, çalınmış tüylerim krallığımı tehlikeye atıyor. Bir insan benden o parçaları tükettiğinde,

geçici olarak çeliğimi yaratma yeteneğine sahip oluyor. Üç yüz yıl önce bu, insanlara bize karşı kullanabilecekleri yeni silahlar selini sağlamıştı. Ve şimdi, işte yine aynı şey. Hâlâ beni rahatsız ediyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, bana bakarak. "Tanıdınız mı?"

Bu kişi fazla gözlemci.

"Hayır." Teknik olarak doğru. Bu özel runik sembol ve tılsım diziliminin ardındaki anlamı bilmiyorum. Ama yakında öğreneceğim. Yakanın kalan parçalarını ceketimin içine sokuyorum. "İsimleri?"

"Beni tasma takarlarken tanışma aşamasını atladım." Sendelleyerek doğruldu. Bakır rengi saçları serbestti, narin yüz hatlarının etrafında kıvrılıyordu. "Sana ne?"

Eli, hırpalanmış boğazını ovmaya devam ediyor. Avcı bir dikkatle hareketini izliyorum, morluklarla kaplı derinin altında belirgin bir şekilde görünen, yüzeye yakın damarların haritasına bakıyorum. Gecelik elbisesi yırtık ve omzu açıkta—kolay erişim. Ağzımı oraya koyabilirim, diye düşünüyorum. Dilimi o titreyen nabzın üzerinde gezdirip, dişlerimi batırıp ısırabilirim—

Düşünce tam olarak şekillenmeden onu paramparça ediyorum ve çıktığı o pis zihinsel lağım çukuruna tıkıyorum, orada diğer istenmeyen dürtülerimle birlikte çürüyüp gidiyor. Çekiciliği, şehveti, daha aşağılık dürtüleri kabul edebilirim. Belirtileri kataloglayabilirim. Onları asla çözemeyeceğim bir denklemde ölçülebilir değişkenler olarak saklayabilirim. Büyük planda önemsizler.

Theodora Devaliant, doğal afetlerin güzelliği gibi bir güzelliğe sahip; tüm o göz alıcı yıkım, dikkatsizler veya kibirliler için bir tuzak. Ama bir Devaliant'ın güzelliği sadece ışığın bir oyunu. Dikkatleri bıçağın nereye saplanacağından uzaklaştıran bir yanıltmaca.

Ayaklarımın dibindeki kaskatı kesilmiş cesedin üzerinden hançerimi çekip bıçağı ceketime sildim. "Alexios, beceriksiz güvenlik görevlileriniz hakkında ayrıntılı bilgi isteyecek. Çılgılık attıktan sonra müdahale süreleri üç dakika yirmi saniye oldu." Ona baktım. "Kabul edilemez."

Gözlerini kısarak, "Deli kardeşin sarayımda gerçekleştirdiği cinayet çılgınlığı sırasında yarı yetenekli tüm muhafızları öldürdü. Bu yüzden

mevcut güvenlik ekibim Alexios'un en sevdiği kasabının titiz standartlarını karşılamıyorsa özür dilerim.” dedi.

Kahrolası Evander. Bazen yıldızların aptallığı ruhunun dokusuna işlediğine ikna oluyorum. Kardeşimin öz kontrolü ıslak kağıt kadar zayıf. İmparatoriçeyi korumasız bırakmak, kız kardeşinin yanında sikini pantolonunda tutamadığı için mi? Onun için bile, bu inanılmaz derecede aptalca.

Gözlerimin arkasında gerginlik birikiyor. Bu gidişle anevrizma geçireceğim. Hem de birkaç tane.

“Yeni korumalar tutun.” Silahlarımı kılıfına koyuyorum. “Daha çok ve daha iyi eğitilmiş korumalar tutun. Yoksa Alexios, Anlaşmadaki bir boşluğu kullanarak sizi gözetlemek için birini görevlendirecek.”

Theodora bana dik dik baktı. “Alexios'un hiçbir şeyi istismar etmesine gerek yok. Anlaşmalar, hayatıma karışamayacağını veya zorla hüküm süremeyeceğini belirtiyor, bu yüzden kendi muhafızlarımı değiştirene kadar onun muhafızlarına izin vereceğim. Şimdi”—eli boğazından düştü—“bana neden gecenin bir yarısı sarayımın etrafında gizlice dolaştığını söyle.”

“Eşyalarımı geri alıyorum. Kız kardeşin bıçaklarımı almıştı ve onları geri istiyorum.”

Yüzünün rengi soldu. "Bana iyi olduğunu söyle."

Doğrulama ya da reddetme zahmetine girmiyorum. Bryony Devaliant'ın kaderi tamamen yarı deli bir tanrı-kralın ve öz denetimi her zaman işlevselden çok süs eşyası olan bir kardeşin keyfine bağlı. Kızı en son gördüğümde iyi görünmüyordu. Güvence vermek en iyi ihtimalle erken olur.

"Önemsiz," diyorum. "Silahlarımı istiyorum."

Çenesindeki bir kas seğiriyor. Bir an için, umutsuz bir meydan okuma ateşiyle üzerime atılacağına ikna oluyorum. Neredeyse bunu yapmasını istiyorum.

“Hepsi bu mu? Sadece bıçak mı çaldın?” Sesi her kelimesinde yükseliyordu. “Hangi alemde olduklarının ne önemi var ki?”

Zihninin kilitli kutusuna uzanıp bir şey kırılana kadar sıkmak istiyorum. Yüz on bin yıldır beni dışarıda tutabilen bir insanla hiç

karşılaşmadım. Onun bunu başarabiliyor olması beni sinirlendirmeye başlıyor. Bana meydan okuyan her şeye, kıpırdamayı bırakana kadar dişlerimi geçirerek meydan okumaktan çekinmem.

"Kendine dikkat et," diyorum. "Ben oyun oynamam ve sabrımı zorluyorsun. Turpori çeliğinden dövülmüş her bıçak benim hakkımdır."

Yüzündeki ifadede bir anlık anlayış belirdi. "Anlıyorum."

Ne kadar şey biliyor? O duvarların ardında başka neler saklıyor?

Zihinsel bariyerlerine bastırıyorum, aralarından sızıp istediğimi alabileceğim çatlaklar arıyorum.

"Kafamdan çık, Blade." Sesi yumuşaktı ama zihni bana doğru yükseldi ve müdahalemi sert bir tokatla geri püskürttü. "Pişman olmanı sağlamadan önce."

Gözlerimi kırpyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bunu yapmamanız gerekirdi. Kimse bunu yapamaz.

Zihinlerin derinliklerine inmek benim işim.

"Zihninde bir sorun var gibi." Gözlerimi kırpmadan karşılıyor. Daha zayıf bir varlık şimdiye kadar çökmüş olurdu. "Benim zihnimle iyi geçinmiyor. Ona ne oldu?"

Derimin altında bir kaşıntı başlıyor. Kokusu başımı dolduruyor, insanlığın kaçınılmaz misk kokusu. Dilimi kaplıyor, boğulacak gibi oluyorum, midem bulanıyor ve parmaklarım ete saplanıp parçalama ihtiyacıyla seğiriyor—

"Bıçaklar," dedim sert bir şekilde.

Kaşıntı yayılıyor. Ve aniden, korkunç bir kesinliğe kapıldım: Beni görüyor. Çürümüş özüm kadar, kalbimin olması gereken boşluğa, kilit altında tuttuğum tüm kirli anılara kadar.

Ve gözlerini ondan ayırmıyor.

"Benimle gel," diyor soğukkanlı ve net bir şekilde.

Onun tam olarak hesaplanmış bir mesafede, tökezlese müdahale edebilecek kadar yakın, ama düşünceli bir şekilde etrafında dolanma izlenimi bile vermeyecek kadar uzakta, adımlarımı onun arkasına atıyorum. Yürürken değişkenleri analiz ediyorum: muhafızların konumu (yetersiz), potansiyel pusu noktaları (çok sayıda), yapısal

zayıflıklar (gülünç). Ve Theodora. Yeni taç giymiş imparatoriçe ve hayatta kalan tek Çapa, iki diyarı da perdenin yıkılmasını ve yeni bir savaşın başlamasını isteyen herkese karşı savunmasız bırakıyor.

Bu, yaşanması an meselesi olan bir felaket.

Vardığımızda cephaneliğin en azından biraz daha iyi korunduğunu görüyoruz. Demir takviyeli kapılar, sağlam kilitler, bir nebze de olsa düzenlenme çabası.

Theodora beni köşedeki bir dolaba götürüyor. "Onları oraya taşıdım."

Parmak uçlarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum. Gölgelerim kolumda parıldayarak, bir anahtarın dişleri gibi gizli kilit mekanizmalarını arıyor. Kilit parçalanıyor ve kapılar gıcırtyla açılıyor.

Bıçaklar siyah kadife bir yatağın üzerinde duruyor, gücümün yankısıyla şarkı söylüyorlar. Metal beni tanıyor, ellerimin ve enerjimin onu şekillendirdiği zamanı hatırlıyor ve onları kaldırdığımda hoş geldin diye mırıldanıyor.

"Bir şey duyman gerekiyor," diyorum ona, bıçakları kaburgalarımın hizasındaki kemere doğru iterken. "Hoşuna gitmeyecek."

İçini çekti. "Tanrım, şimdi ne olacak?"

"Hemen hamile kal."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attı. "Affedersiniz?"

"Kutsal Örtü'nün devamı için sizin kan soyuna ihtiyacı var. Şu anda bedeniniz iki alemde de en değerli şey ve bu gece ne kadar savunmasız olduğunuzu kanıtladı. Orta derecede yetenekli herhangi bir suikastçı boğazınızı kesip örtüyü indirebilir."

Anlayışı kavradıkça omuzları gerildi: Bu kadın Hellevig'e zincirlenmişti ve peçe çökmeden oradan ayrılması mümkün değildi. Bu şehir artık onun hapishanesiydi.

"Bana bir bebek sahibi olmayı mı teklif ediyorsun, Blade?"
Kelimeler sakın. Duygusuz. "Ne kadar özverili."

İşte Aldgate'te tanıştığım o kaltak.

Tiksintiyle dudağımı büküyorum. "Kendini fazla beğenme, İmparatoriçe."

Sadece düşüncesi bile beni bıçakları fırlatmaya itiyor.

Gitmek için arkamı döndüm, ama kapıda ay ışığının içinde duran kadına baktım. "Ölmemeye çalış. Seninle hayatta uğraşmak zaten yeterince sinir bozucu."

* * *

Evander'in odasının kapısını çalıyorum. Bariyerin ardında hışırtılı kumaş sesleri ve boğuk bir küfür duyuluyor, ardından da yatağın gıcirtısı geliyor. Tabii ki. Kardeşimin eğilimleri, sıkıcı oldukları kadar tahmin edilebilir de.

"Öyle mi?" diye seslendi Evander, sesi uykusuzluktan ve üzerinde durmak istemediğim diğer şeylerden dolayı boğuktu.

İçeri girdiğimde burnuma seks kokusu geliyor. Evander, onu bıraktığım yerde yatağa zincirlenmiş halde duruyor ve prenses de onun yanındaki battaniyelerin altında kıvrılmış yatıyor. İkisi de birbirlerinin kokusuyla ıslanmışlar; Seçilmişlerin o eşsiz kokusu, derilerinin altında bir iz gibi.

Yaklaştığımda kıpırdanıyor, mor gözleri aralanıyor. Yanaklarındaki pembe kızarıklığı, çektiği tüm acılara rağmen teninin nasıl iyileştiğini ve tek bir yara izi bile kalmadığını inceliyorum. Sanırım bir şifacıyla birlikte olmanın avantajları bunlar.

Evander alaycı bir gülümsemeyle beni izliyor. "Neredeyse şık görünüyorsun, Bas. Bu saatte bunu başarabilmek için kimi parçalaman gerekti acaba?"

Ne kadar gereksiz bir soru. Sanki görünüşümün bu kadar yozlaşmasına izin verecekmişim gibi.

Ona dümdüz bir bakış fırlattım. "Şaka yapma girişimlerin, öz kontrolün kadar acınası durumda."

"Kıskanıyor musun? Merak etme. Eğer çok tatlı dille rica edersen, senin gibi soğuk birini bile nefret dolu bir şekilde becermeye razı olabilecek birini bulabileceğimizden eminim."

"Akılsız bir hayvan gibi davranmak istediğimde, uzman tavsiyenize başvuracağım."

Paltomdan kadife sarılı bir bohça çıkarıp kıza fırlattım.

Bağları çözerek beş bıçağını buldu. "Onları geri aldın."

"Kız kardeşiniz işbirlikçiydi. Cesetlere rağmen bile faydalıydı."

Keskin bir nefes aldı. "Cesetler mi? Theo mu—"

"İyi durumda. Etrafını saran aptal korumalar sayesinde değil."

"Ve onun öyle kalmasını sağladın." Gülümsemesi o kadar güzel ki, Evander'ın takıntısını neredeyse anlayabiliyorum. Neredeyse. Eğer diğer her şeyi tamamen görmezden gelirsem. "Çok nazıksın."

Ah. Buzun altında bir şefkat kırıntısı bulduğunu, bu gece beni bu duruma zorlayan duygusal bir çılgınlık olduğunu düşünüyor. Ne kadar da değerli.

"Bana bir şey söyle. Eskiden var olan en nadir şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum ona. Anlamsız soruma şaşırılmış bir şekilde, sessizce bana baktı. "Gölge kaynaşma cevheri, halk arasında Turpori çeliği olarak bilinir. Kopyalanması imkansız çünkü onu yaratabilen ve manipüle edebilen tek varlık benim. En azından insanlar gücümü ele geçirip hâlâ uğraştığım şekillerde kötüye kullanana kadar. Şimdi en çok aranan emtianın ne olduğunu biliyor musun?"

Sessizlik. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Devaliantlar," diyorum sabırsızca. "Daha doğrusu, işlevsel Çapalar. Ve şimdi amcanızı öldürüp işlevsel olarak değersiz hale geldiğinize göre, kız kardeşiniz Örtü'nün çöküşüne karşı tek güvencemiz. Onun nefes almasını sağlamak bir iyilik değil, bir zorunluluk."

Bırakın bunu bir düşünsün. Ruhunu bir tanrıya bağladı ve iki alemi bıçak sırtında sallanır halde bıraktı. Yapabileceği en az şey, sonuçlarına katlanmak.

Odayı terk edip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Alexios koridorun uzak duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri önce kardeşimin kapısına, sonra tekrar bana kaydı. "Yumuşuyor musun, Blade?"

Dikkati yoğunlaşıyor, zihni benimkine baskı yapıyor. Üç yavaş kalp atışı süresince buna izin veriyorum. Dört. Sonra zihinsel surlarımı

hızla kapatıyorum.

Sadece gülümsüyor.

“Kız bu gece bir oda istedi, bu yüzden Evander’i zincirledim,” diye yanıtlıyorum. Dikkatini başka yöne çekme zamanı. “Daha önce Hellevig’deydim, kalan Anchor’umuzun güvenliğini değerlendiriyordum. İmparatoriçenin davetsiz misafirleri vardı.”

Alexios'un ifadesi sertleşiyor. "Kaçırma mı, yoksa suikast mı?"

“Anlaşılmadı. Ben daha çok nefes borusu çökmeden önce boynundaki tasmayı çıkarmakla meşguldüm.” Kırık parçaları ceketimden çıkarıp uzattım. “Bu sembolleri tanıyor musunuz?”

Parçaları ellerinde çeviriyor. "Hayır. Bu sizin metaliniz mi?"

Başımı salladım. "Ama bu tasmanın ne zaman yapıldığını veya tüylerimden kaçının hala kullanımda olduğunu doğrulayamam. Kanlı Saray'da beni kontrol altında tutmak için bana da benzer bir tasma takılmıştı. Bu ise muhtemelen itaat sağlamak veya İmparatoriçe'nin ölümünü İddia yoluyla sizden gizlemek için yapılıyor."

Çenesinde bir kas seğiriyor. Gözleri kapanıyor ve gücünün yükselişini tekrar hissediyorum; eterde kükreyen, yakıcı, arayış içindeki bir yangın gibi.

"Şu lanet olası zihinsel duvarları," diye mırıldanıyor. "Yedek Çapalarımız varken çok ilgi çekiciydiler. Şimdi ise sadece bir yük oldular. Beni kız kardeşi hakkında azarlamak için ancak o duvarları indiriyor."

“İmparatoriçenin zihinsel yapısı sıra dışı. Güçlü doğal savunma mekanizmalarına sahip.”

Düzenli mi? Hayır. Zarif. Mükemmel bir şekilde inşa edilmiş. Hiçbir zaman bu kadar zorlu bir mücadele istememiştim.

O sert duvarların hatırasıyla birlikte, çoktan sönmüş olan sıcaklığın hain bir kıvılcımı yeniden alevleniyor. Onların ardındaki gizli, gölgeli alanları haritalandırmak istiyorum—

Bu düşünceyi acımasızca eziyorum. Toprağı tuzluyorum ki, böylesine yumuşak hiçbir şey kök salamasın.

Soğuk bir ilgisizlik. Mesafeli bir saygı. Hepsi bu.

"Elias'ı onu koruması için gönderin," diye öneriyorum, dikkatimi tekrar taktiklere, mantığa ve gerekliliğe çevirerek. "Geçmişi, bir

Devaliant'ı koruma fikrine daha az düşman olmasını sağlayacaktır. İmparatoriçenin güvenliği zayıf ve bize, Anlaşmalara hiçbir risk oluşturmada onu güvende tutmamız için izin verdi."

"Bu uzun vadede hiçbir şeyi çözmez. Onu gözetim altında tutmam gerekiyor." Yakıcı bakışları benimkilerle buluştu ve içimde bir korkuyla bir sonraki söyleyeceği şeyi biliyorum. "Senin psişik yeteneğin benimkinden üstün. Eğer hakkımı sana devredersem, bir bağ sana onun zihnine tam erişim sağlayacak mı?"

HAYIR.

HAYIR.

HAYIR.

Gölge kanatlarım iyice açılıyor. "Hayır."

Kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Emre mi karşı geliyorsunuz? Yoksa başa çıkamayacağınızı mı itiraf ediyorsunuz?"

"Ben bir şeyleri yok ederim," diye açıkça hatırlattım ona. "Onları korumam. Ben bir koruma görevlisi değilim."

Şimşekler teninde çakarken, güç beni kırbaçlıyor. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaksın. Evander yatağa zincirlenmiş, Hellevig'de Devaliant bağlantıları olabilecek bir şifreli kelime kullanan bir insan ticareti şebekesi olduğunu doğruladık ve senin metalin de imparatoriçenin boynuna takıldı. Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler. Onu izlemeni istiyorum. İnsan ticaretiyle bağlantısı varsa, bilmek istiyorum. Çapa'ma bir saldırı girişiminde bulunuluyorsa, bunu da bilmek istiyorum."

Hellevig'de yarı tanrı avcılarının olduğu gerçeğini öğrendiğimde tepki vermemeye çok dikkat ediyorum. Bu kritik bilgiyi öne çıkarmayı ihmal etti. Bilgiyi kendi amaçlarına uygun olana kadar saklaması ve beni köşeye sıkıştırıp itaat etmekten başka çare bırakmaması onun tipik bir davranışı.

"Bir iddia, uyumluluğu garanti etmez," diyorum. "Kendi aklını kendinde tutabilirdi."

"Bir risk," diye kabul ediyor. "Ama gerekli bir risk. Tam bir duyuşal bağ kurmak. Onu her yerde bulabilmeli ve her an ona ulaşabilmelisin. Düşüncelerine nüfuz edip bilgi edinmeli, korkusunu

tadabilmeli, arzusunun şeklini hissedebilmelisin.” Başını yana eğiyor. “Hâlâ bu tür bir yakınlığı kaldırabiliyor musun? Yoksa bunu nasıl yapacağını mı unuttun?”

Zorlukla yutkunuyorum. Bu zorla yapılan bağlantı dayanılmaz olacak. Kaburgalarımın arkasındaki kanserli dokuyu paslı makaslarla kesmem gerekecek. Kazıp çıkarmam gerekecek. Sabun, kaynar su ve deriyi yüzmenin o parlak acısını, çok daha kötü bir şeyin sinsice ilerleyen çürümesiyle takas edeceğim.

"Teorik bilgiye sahibim," dedim dişlerimin arasından.

Ve bunlar en ağır sözler değil mi? Gömdüğüm o körelmiş benlik kırıntısının tamamen yok olmadığını itiraf etmek. İçgüdüsel bir kalıntının, sahiplenmenin hayvani hırıltısını tanıması. Derisinin içine girip omurgasının çentikleri arasına kıvrılıp, nefes alamadığı ve boğulduğu ana kadar beni yutma ihtiyacı.

Odaklan. Kontrol et. Nefes al ve tut, ciğerlerin taşa dönsün.

"Reddedebilir," diye ekliyorum.

"Yapmayacak. Hayatına değer veriyorsa asla." Kanat çırpışları eşliğinde sessizce ayrılmak için döndü. “Beş gün, Blade. İşlerini hallet ve kendini toparla. Şimdilik Elias'ı kıza bakması için göndereceğim. Peki ya Bastien?”

Boğazımda yükselen hırıltıyı durdurup bastırıyorum. "Ne?"

"Veliaht doğuracak kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlayın. Eğer avlusuna paramparça olursa, Evander bile onu tekrar bir araya getiremez."

Sonra gitti, beni koridorda tek başıma, sadece kalbimin gümbürtüsünü ve boğazımdaki ekşi safra tadını bırakarak.

Tehdit edici duyguların dalgasını acımasız bir hassasiyetle dizginliyorum.

Derin bir nefes alın ve tutun.

Akciğerler taşa döndü.

Bu talep bir zorunluluk olacaktır. Genel bir şemanın bileşeni olarak amacı, Kefenin yapısal bütünlüğünü ve yük taşıma kapasitesini güçlendirmektir.

Ne fazla ne eksik. Geri kalanı değişmiş beyin kimyası. Yanlış alışan sinapslar, reseptörleri kimyasallarla doldurma. Daha da önemlisi, penisim hala alışıyor.

Yatak odama girip üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken ışıklar parlıyor. Her giysin, onun bıraktığı kalıcı kokudan arındırılması gerekecek.

Banyo için musluğu açıyorum. Kaynar su fışkırıyor, buhar yükselerek odayı dolduruyor. Suyun altına girip, yakıcı bir sabun alıyorum ve ellerimi tekrar tekrar cildimin üzerinde gezdirerek, kızarana ve acıyana kadar ovuyorum. Yine de durmuyorum. Bu kirli insanlık tabakasını kesip atmalı, zayıflığı bir yaradan enfeksiyonu temizler gibi benden uzaklaştırmalıyım.

Burada inceliğe yer yok; sadece su ve kanımın lavabodan aşağı akması var.

ALEXIOS

Birini mahvetmek için mükemmel bir hava.

Prensesle birlikte kıyı boyunca ilerlerken tuzlu su serpintisi yüzümü kırbaçlıyor. Asteria ve Nyholm sınırındaki Tokle Dağları'nın eteğindeyiz. Yüzyıllar önce bu kıyıya sık sık gelirdim. Severin, suyun içindeki kayalara yaslanarak benimle sevişmeyi, dalgalar kıyıya vururken nefeslerimizin hırıltısını dinlemeyi severdi.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi tuzlu suyun o tanıdık kokusuyla dolduruyorum; anıların, ihanetin ve ölü dostlukların kokusuyla.

Devaliant prensesinin ayak sesleri yanımda yankılanıyor. Bir sonraki sınavına dair yakıcı merakını, hatta korkusunu bile adeta hissedebiliyorum. Ona bir göz atıyorum. Evander'in gücünün kalıntılarıyla adeta parıldıyor, solgun, ışıldayan teni ışıktan parlıyor. Tek bir çizik bile onarılmamış. İyileştirme yeteneğinin ne kadar güçlü olduğunu neredeyse unutmuştum, onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Labirentimden sonra inanılmaz derecede sapasağlam görünüyorsun," diyorum. "Kurt'un gücü o kelepçelerde sıkıca kilitlenmiş olmalıydı, ama işte buradasın, tek bir çizik bile yok. Bu nasıl olduysa çok ilginç."

Nefesi kesiliyor. Bunu yakalıyorum, takip ediyorum ve korumaya çalıştığı o sakinliğin içinde yayılan diğer tüm çatlaklarla birlikte bir kenara koyuyorum.

Onu bu kadar sağlam bulmam beni gerçekten şaşırtmadı. Bağlı olsa bile, bir Ebedi doğanın bir gücüdür. Ve Seçilmişinin kollarında kanlar içinde ölmekte olduğunu gören biri mi? Onu kurtarmak için dağları yerinden oynatır, diyarları yerle bir ederdi.

Ama Bryony Devaliant anlaşılmamızın sonuna kadar benim, bu yüzden o çatlakların yayılmasını istiyorum. Dengesinin bozulmasını istiyorum. Bu, olayları daha ilginç hale getiriyor.

“Sorun ne?” Durup ona döndüm. “Zekice bir karşılık veremedin mi? Yoksa Kurt dün gece ağzındaki o küstahlığı söküp attı mı?”

Boğazına doğru bir kızarıklık yayıldı, yüksek elmacık kemiklerini boyadı. "Evander'le aramda olanlar seni ilgilendirmez."

“Bak, işte burada yanıliyorsun. Benim koruyucum tasmaını çekıştirmeye ve korumam altındaki insanları katletmeye başladığı anda, bu benim meselem haline gelir. Aslında, önemli olan tek mesele budur.”

Elim uzanıp çenesini kavradı. Kız irkildi. Akıllı kız. Ölümlü olup tanrılarla oynamaya kalkışacak kadar aptal olduğunuzda, korku tek uygun tepkidir.

"Prensesim, onun neden tasma taktığını biliyor musun? Tasmaını neden sıkıca bağladığımı?"

Ellerimin altında nabızı hafifçe atıyordu. "O... Bana ailemin Turpori'ye neler yaptığını anlattı. Acının onu ve Bastien'i güçlerinin kontrolünü kaybetmelerine neden olduğunu söyledi."

“Kontrolü kaybetmek.” Acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. “Bu oldukça hoş bir ifade. Ölü krallıklarının küllerinde uluyan iki genç Ebedi buldum ve seçimim basitti: güçlerinin bir kısmını bağlayıp öfkelerini ihtiyaç duyduğum yere yönlendirmek, duygusal olarak istikrara kavuşana kadar ya da ikisini de toprağa gömmek. Başka seçenek yoktu. Acı çeken bir Ebedi, yürüyen bir yok oluş olayıdır.”

Üç bin yıl önce, en güçlülerimizden biri deliliğe yenik düştü ve kıtaları parçalayıp denizleri kaynattıktan sonra onu alt etmek için

beşimiz gerekti. Zar zor hasarı kontrol altına alabildik. Sonunda, onu tamamen yok etmek zorunda kaldık.

Bu tür bir acı içinde olan iki Ebedi, diyarın yarısını yok ederdi.

Elimi daha da sıkılaştırıyorum, parmak uçlarım boğazına bastırıyor, ta ki baskıya karşı yutkunmasını hissedene kadar. Bu ölümlüler çok küçükler. Çok kırılganlar. Çıkardıkları sorunlar beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

“Ölümsüzlüğün komik yanı,” diye mırıldanıyorum, “bize delirmek için daha çok zaman veriyor. Sonsuz yıllarla yeni deneyimler tükeniyor. Bu yüzden sizi, insanları, yalnız bırakamıyoruz. Çok parlak yanıyorsunuz. Bize istemenin ve aç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorsunuz. Ve sonunda, bu hepimizi kendi yıkımımıza göz diken aptallara dönüştürdü.” Başparmağımla tenini okşuyorum. “İtiraf etmeliyim ki, ruh bağınız hakkında meraklıyım. Acıtıyor mu? Ruhunuzun onun ruhuyla bağlı olması?”

Bryony bir an sessiz kalıyor, yüzümü incelerken anlaşılmaz bir ifade takınıyor. Sonunda, bir iç çekiş kadar yumuşak bir sesle, "Acı veriyor mu?" diye soruyor.

Keskin, şaşkın bir kahkaha attım. Ah, ama bu seferki fedakarlık rolünde boşa gitti. Dişleri var. Eğer yarattığı karmaşanın büyüklüğü olmasaydı, Evander'in zevkine neredeyse hayran kalabilirdim.

Gözlerim kısa bir an için omzunun ötesindeki kıyı şeridine, sisin içine uzanan dar geçide takıldı. Onyx Kalesi'nin silueti, harabe halinde bile hâlâ çarpıcı bir görüntü sunarken, sis yüzeyinde tembelce dönüyordu.

Körfezin karşı yakasına ayak basalı üç yüzyıl oldu. O zamanlar o bina görkemliydi, tüm Ebedilerin buluşup tartıştığı, birbirlerini korkuttuğu ve kendi işlerini hallettiği tarafsız bir bölgeydi. Şimdi ise tozlanıyor.

Ama Severin orayı gözlem altında tutmayı seviyor. Nyholm'a en yakın giriş noktası burası ve insanlar bir zamanlar acımasızca bundan faydalanmaya çalışmıştı. Kendini bir Ebedi'ye layık gören kibirli küçük bir insan için mükemmel bir sınav.

"Yalnız mıyım?" diye fısıldadım, bir plan şekillenmeye başlıyordu. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, ilginç bir kelime seçimi. Bir

sonraki duruşmanızda bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek ister misiniz?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

Ah, işte orada. Onun gerçekten de mahvolduğunun farkına varmak. Çok mükemmel. Küçük zulümlerin şiirselliğine dair hiçbir takdirim kalmadığını sanıyordum, ama yanılmışım. Bunu daha sık yapmalıyım.

Ona sırtarak uzanıyorum ve gücümü dışarıya akıtıyorum, ta ki hava yoğunlaşana ve şimşekler tenimde çakana kadar. Büyüm, ruh bağının metafiziksel dokusundan geçiyor ve Devaliant'ı Kurt'una bağlayan ipliklere nüfuz ediyor. Ve yapmam gereken tek şey—

Patlatmak.

Kız ıçıklık atarak sendeleyerek benden uzaklaştı. Evander'in bileğindeki izinin bir anlığına kaybolmasını, geriye sadece pürüzsüz bir ten kalmasını izledim. Boşluk.

"İşte," diyorum neşeyle. "Şimdi daha iyi değil mi? Seni koruyan bir tanrı gücü yok. Kurtarmaya koşacak bir eş de yok. Sadece sen, Prenses. Yumuşak, kırılgan ve tamamen yalnız."

Bıçağını kılıfından çıkarıp boğazıma dayadı. "Ne yaptın?"

"Bıçağı kaldır, Prenses. Bu geçici bir durum. Ben bile bir ruh bağını kalıcı olarak koparamam."

"Hemen düzeltin."

Yüzüm donuklaştı. "Bıçağı al, küçük kız. Yoksa aptalca bir şey yapıp hayatının ne kadar kötü olabileceğini sana göstermek zorunda kalırsın."

Ama göğsü hızla inip kalkarken, gözleri ölümlüleri bu kadar tehlikeli kılan türden bir umutsuzlukla parıldayarak, kendini kontrol altında tutuyor.

İç çekip gücümü gösterdim ve hançeri kayaların üzerinde şangırtıyla yere serdim. "Artık dramatik kısımları bitirdiğimize göre, dikkatlice dinleyin, çünkü kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum." Körfezin karşısına doğru işaret ettim. "Şu kaleyi görüyor musunuz? Orası Oniks Kalesi. Şimdi terk edilmiş durumda, ama Karanlık Kral için bir anlam ifade ediyor. Ayrıca Ebediler arasındaki tüm anlaşmaları

orada saklıyoruz. Testiniz, Evander'in işareti sizi korumadan içeri sızmak, Severin sizi diri diri derinizi yüzmeden avludaki küçük bir sandığı bulmak ve belki de Hak Talebinizi yeniden onaylamaya ikna olabilirim.” Ellerimi açtım. “Yeterince basit mi?”

Sanki tokat yemiş gibi irkildi. "Bu ölüm cezası demek."

“Muhtemelen. Ama becerikli birisin, değil mi?” Duraksıyorum, onu inceliyorum. “Biliyorsun, her masalın satır aralarında tek bir gerçek vardır. Değerli bir şey istiyorsan, onu kazanmalısın. Kanla, acıyla, ne gerekiyorsa. Sahip olmaya değer hiçbir şey ucuz veya kolay elde edilmez.”

Bana dik dik bakıyor. "Sandığın içinde ne var?"

“Sana göstermeye hazır olduğumda öğreneceksin. Eski parşömenlerin olduğu bir masanın üzerinde olacak. Kaçırmazsın. Tabii önce ölmezsen.” Çizmelerimin altında çakıllar çıtırdayarak kumsalda geri yürümeye başladım. “Tekneye bin,” dedim, ilerideki iskelenin ucundaki derme çatma şeye işaret ederek. İyimser bir şekilde denize elverişli olduğunu söyleyebilirim. “Kıyıya ulaşana kadar gücüm seni saklayacak. Ondan sonra kendi başınasın. Sana şans dilerdim ama... Şey.” Omuz silktim. “Ölmemeye çalış, vesaire vesaire.”

Yürümeye devam ediyorum, rüzgar kanatlarımı savuruyor. Birkaç saniye seçeneklerini tarttıktan sonra kız, hayal kırıklığıyla homurdanıyor, iskeleyle doğru yürüyor ve tekneye biniyor.

Bir an düşündüm ve onu kıyıdan uzağa fırlattım, sis onu yutana ve suyun gümüş renginden saçlarının parıltısını artık seçemeyene kadar izledim.

Gözlerimin ardında tanıdık bir varlık beni cezbediyor.

Bastien.

Ne yaptıysan yap, Evander burayı yerle bir etmeye hazır, diye bildiriyor zihinsel sesi.

"Test için ruh bağını geçici olarak kopardı," diye kısaca cevap veriyorum. "Üstesinden gelecektir. Ya da gelmeyecektir. Pek umurumda değil."

Bir dahaki sefere bana biraz önceden haber vermeye çalışın. Zincirler takılı olsa bile, onu zapt etmek için üç kişi gerekiyor.

Lütfen, sarayda ortalığı birbirine katıp günümü daha da mahvetmeden önce onu hücreye koyun. Ona bu gece rakipleriyle karşılaştığında ortalığı yıkmak için bolca fırsatı olacağını söyleyin.

Kılıcın bir düzine iğneleyici cevabı bir bir ayıkladığını adeta hissedebiliyorum, ama sonunda "Dediğin gibi" demeye karar veriyor.

O geri çekiliyor ve ben az önce yaptığım şeyin ağırlığıyla baş başa kalıyorum. Çünkü şimdi Nyholm'da serbest bir Devaliant var, tasmaını çekiştiren vahşi bir Ebedi var ve Severin ile kaçınılmaz bir yüzleşme olacak. Bu da onu üç yüz yıl sonra görmek ve ihaneti yüzünden vücudundaki her kemiği kırmamak anlamına gelecek.

Umarım tüm bu çabaya değer, çünkü başım fena halde ağrıyor.

Kanatların hışırtısına dönüp bakmam. Zephyr'in varlığını her yerde tanırım; nefesinin ritminden, yakınındayken havanın değişip keskinleşmesinden. Bunca yıl geçmesine rağmen tenimde oluşan o karıncalanma hissinden.

"Eğer beni azarlamak için buradaysan, Whisper, nefesini boşa harcama."

"Benden sandığı getirmemi isteyebilirdin." Sesinde, çok iyi bildiğim o keskinlik vardı; yalanlarımın içini gördüğünü belli eden o keskinlik. "Wraith'ten getirmesini isteyebilirdin."

Ona bir bakış attım. "Başka seçeneğim kalmadıkça Severin'le uğraşmak istemiyorum."

"Bu, kızı onun ayaklarının dibine atman gerektiği anlamına gelmiyor. Wraith'in bölgesi, kayıp ölüleri yüzünden karışıklık içinde. Eğer onu yakalarsa—"

"Ah, buna güveniyorum," diyorum. "Ya işin içinden sıyrılacak ya da geriye kalanını duvarlardan kazıyacağız. Eğer o kutunun içindekileri yeterince çok istiyorsa, yaratıcı bir yol bulacaktır. Bu sadece bir nesneyi geri almakla ilgili değil."

"Fırtına." Takma adımı dudaklarından duyunca göğsümde bir şey sıkıştı. "Başarısız olmasını mı istiyorsun?"

Ona bir yalan uydurabilir ve hikayeyi kurgulayabilirim; bunu bir sanat haline getirdim. Ama fısıltımla ilgili kişiye yalan söylemem.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, keskin yüz hatlarını, suya doğru kararlı bakışlarını incelerken elmacık kemiklerinin keskinliğini seyrediyorum. Rüzgar saçlarını savuruyor, siyah telleri dans ettiriyor. Bir yanım, ona uzansam ne yapacağını merak ediyor. Parmaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirip, kanatlarının arasına gömsem ne olurdu? Ciğerlerinden nefesini çalacak kadar yaklaştım ne olurdu?

Ama Zephyr şu anda bir kale gibi; pürüzsüz, geçilmez duvarları ve dikenlerle dolu surlarıyla çevrili. Ve sanırım bugünlük pervasız aptallık kotamı çoktan doldurdum.

“Eminim bir Ebedi'nin bir insanla ruh bağı kurduğu son seferde neler olduğunu hatırlıyorsunuzdur,” diyorum. “Eğer o kız Seçilmişini istiyorsa, bana ve bu diyardaki her tanrıya ona layık olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Buna Severin de dahil. Scillari'de bir insanın güce ulaşmasının bedelini görmesini sağlayalım.”

“Bu sorumu yanıtlamıyor. Onun başarısız olmasını mı istiyorsunuz?”

Beni her zaman zorladı, yılmadı.

“Ölmesi gerekiyor,” diyorum. “Scillari, Kurt'un yanında bir insan varken tahtına oturmasına izin vermez. Kızın onun hüküm sürmesi için hayatını feda ettiğini görmesini istiyorum.” Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. “Fedakarlık bir sevgi eylemidir, değil mi Fısıltı?”

Dudakları büzülür. Geriye doğru adım atar, görev ve dikkatli mesafe duvarının içine çekilir. “Başka bir şey var mı, kralım?”

Tıpkı bir kapının çarparak kapanması gibi. Aynı yorgun çizgiler, aramızdaki boşluğa izler bırakıyor. Bana ihtiyacı olduğu zaman onun yumuşaklığına olan hakkımı kaybettim ve onu Calder'la baş başa bıraktım; şimdi ise sürekli olarak onun kayıtsızlığının bıçağıyla parçalanıyorum.

“Saraya git,” dedim ona, bakışlarım omzunun ötesindeki uzak bir noktaya sabitlenmişti. Aramızdaki kısa mesafenin giderek genişlemesine izin verdim. Aethertide sırasında yeterince zayıflık göstermiştim. “Kurt'un arenaya hazır olduğundan emin ol. Başka bir Ebedi'yi öldürmek zorunda kalmak istemem.”

Başını bir kez salladı ve ardından kanat çırpışları eşliğinde gözden kayboldu.

Beklemeye koyuldum. Bakalım prenses yaklaşan tehlikelerden sağ çıkabilecek mi?

Çünkü iktidarın özelliği budur; onu elde etmek için önce kan dökmeniz gerekir.

BRYONY

Tekne, sanki beni denize atmaya çalışıyormuş gibi sallanıyor.

Teknenin gövdesine çarpan her dalga, yüzüme buz gibi su fışkırtmasına neden oluyor. Teknenin kenarlarını tutmaktan ellerim uyuşmuş. Ahşap çürümüş ve tuz lekeleriyle kaplı; tam da kıyıya ulaşmadan boğulmanızı uman birinin yapacağı türden bir tekne.

İleride, Oniks Kalesi'nin duvarları sisin arasından beliriyor. Bina yüksek bariyerin ardında gizli, ancak taş işçiliği heybetli. Heybetli bir şekilde yükseliyor. Vartena'da anneler, çocuklarını Nyholm ve Karanlık Kral'ın gazabıyla ilgili hikâyelerle korkuturlardı. O duvarları nasıl da izinsiz girenlerin kemikleriyle süslediğini anlatırlardı.

Bu hikayeleri test edecek kadar aptal olacağımı hiç düşünmemiştim.

Başka bir dalga tekneyi sarsıyor. Paltomu omuzlarıma daha sıkıca çekiyorum ama uzuvlarımı saran soğukluğun buz gibi suyla hiçbir ilgisi yok.

Hayır, bu ilkel dehşetin ürpertisi. Ve eğer bir yanımın bu derme çatma ölüm tuzağını Asteria'ya doğru döndürme isteği duymadığını söylesem yalan olurdu.

Birkaç dakika sonra tekne sığ suya girdi ve ben de karaya atladım. Tekneyi dar kumsala çekmek için tüm gücümü kullandım. Onu

kıvrımlı bir ağacın altına sıkıştırdığımda kollarım titriyordu. En iyi saklanma yeri değildi ama idare etmek zorundaydım. Daha fazla zaman kaybetmeye tahammülüm yoktu.

Önümde uzanan duvarı inceliyorum. Bariyer, birbirine geçmeli kuvars ve bazalt sütunları halinde kayaların arasından fırlıyor. Deniz spreyi ve koyu renkli likenler taşları kaplıyor, ancak batan ışığın tam doğru açıyla vurduğu yerlerde, duvar sanki birisi yıldız ışığını şişeye doldurup kayanın içine dökmüş gibi içten bir ışıltıyla parlıyor.

İşte o zaman duyuyorum—kanat çırpışlarını. Elektrik akımı, kumsalda cızırtılı bir dalga gibi yayılıyor.

Başımı hızla yukarı kaldırdım ve sisin içinden parıldayan gümüş zırh giymiş bir yarı tanrı askerin çıktığını gördüm. Gri tüyleri genişçe açıldı ve kaleye doğru keskin bir dönüş yaptı. Etrafındaki hava büküldü, büyüyle kıvılcımlar saçtı, yoğun koku giderek güçlendi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Dalların altındaki gölgelere daha da derine doğru ilerliyorum.

Cesetleri duvarlara astılar ve kuşların onları temizlemesine izin verdiler.

Mürebbiyem bana Karanlık Kral'ın sınırlarını aşan son Devaliantlara neler yaptığını böyle anlattı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sesin beni ele vereceğinden emindim. Ama sonra yarı tanrı, yıkılmakta olan bir siperin arkasında kayboldu.

Rahatlamış bir nefes verdim. Tamam o zaman. Muhafız varlığı, bilinmeyen sayılar ve açıkça gerginlik.

Bu sorun değil. Her şey yolunda.

Deniz duvarına tekrar göz atıyorum. İkinci incelemede de aynı derecede ürkütücü görünüyor; cilalı cam gibi pürüzsüz, tutunacak tek bir kurumuş asma bile yok. Ama uçuşumun yamacına oyulmuş, düzensiz bir merdiven şeridi var ki, oradan daha iyi bir görüş açısı sağlanabilir.

Hiç yoktan iyidir.

Alçak bir şekilde, uçuşumların dibindeki en derin gölgelere yapışarak kumsalda hızla koşuyorum. Arazide ilerlerken botlarım ıslak kayalarda kayıyor. Yol sürekli kıvrılıyor, eğim o kadar dik ki

zaten ağrıyan kaslarım protesto edercesine bağıyor. Ama dişlerimi sıkıp odaklanıyorum. Yanlış bir adım, gevşek bir taş, ve sanki muhafızlar için yemek zili çalmış gibi olurum.

Uzaktan gelen dalgaların çarpma ve sürüklenme sesleri, yerini fırtınaya dönüşen rüzgarın boğuk uğultusuna bırakıyor.

Ensemde bir ürperti hissettim. Sonra da taşlık zeminde botların çıkardığı o eşsiz gıcirtının sesini duydum.

Hiç tereddüt etmiyorum. Sağımda bulunan taşların arasındaki gölgeli yarığa doğru atılıyorum, vücudumu o dar girintiye sıkıştırıp kendimi olabildiğince geriye doğru itiyorum. Kendimi küçültmeye, görünmez olmaya çalışıyorum.

Sis içinden bir ışık topu beliriyor, halen kenarları neredeyse botlarımın ucuna değiyor. Sisten geniş omuzlu, is karası kanatlı ve zırlı bir figür beliriyor.

Bir başka yarı tanrı nöbetçi.

Kahretsin. Keşfedilmeye çok az kaldı ve kaçacak yerim kalmadı. Cığerlerim göğsümde taşa dönüyor. Nefes alma. Göz kırpma. En ufak bir kıpırdama bile, yoksa her şey biter.

Muhafız, havayı koklarken başını yana eğdi. Ben nefesimi tutarken sonsuz bir an geçti.

Git. Lütfen uçup git. Lütfen ölümlü hiçbir şeyin kokusunu alma.

Rüzgar yön değiştiriyor. Aniden gelen bir rüzgar, denizden çürümüş balığın iğrenç kokusunu içeriye taşıyor. Muhafız burnunu kırıştırıp kaşlarını çatıyor, sonra kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak havaya fırlıyor ve sislerin arasında kayboluyor.

Taşa yaslanıp çöktüm. Eğer o esinti ölümlülüğümün kokusunu örtmeseydi—

Harekete geçin. Onlar geri dönmeden önce içeri girin.

Yukarıdaki deniz duvarını, geçebileceğim herhangi bir yer için tarıyorum ve... işte orada—taş kafeste, omuzlarımdan biraz daha geniş bir yarık. Kenarları ufalanmış ve kırılmış, dar bir geçit ama vücudumu doğru açıyla konumlandırırsam—

Kanat çırpışlarının ağır sesi yeniden duyulmadan bir saniye önce, duyularımı bir güç dalgası sarsıyor.

Hayır. Bir daha asla.

Sarp kaya yüzeyine tırmanıyorum, parmaklarım oluklara ve çatlaklara takılıyor. Yıldızlara sessiz bir dua ederek, bedenimi dar aralığa itiyorum ve kıvrılarak ilerliyorum. Nefes nefese bir an için, sıkışıp kalacağımdan emin oluyorum. Nyholm'un tanrıları için kolay bir av. Ama sonra kayalara tutunarak kendimi yukarı çekiyorum ve diğer tarafa düşüyorum.

Yere sertçe düştüm. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve bir an için, askerlerin kaçınılmaz bağırıışlarını bekleyerek orada yatmaktan başka bir şey yapamadım.

Ama hiçbir şey yok. Ne bağırıışlar, ne ayak sesleri. Sadece kurumuş ağaçların arasından esen rüzgar ve aşağıdaki kayalara çarpan dalgalar.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup etrafıma bakıyorum. Bir zamanlar görkemli bir bahçe olan bir yere inmişim. İskelet gibi ağaçlar sisle kaplı gökyüzüne pençelerini uzatıyor, yaprakları kararmış ve yanmış kağıt gibi kendi içlerine kıvrılmış. Bahçeye dağılmış heykeller, uzuvları parçalanmış ve başları kopmuş tanrıları tasvir ediyor. Birinde, bir kadının bir erkeğin göğsüne yaslandığı, yüzünün yalvarır gibi yukarı dönük olduğu bir heykel var. Diğerinde ise kanatları kürek kemiklerinden kırılmış bir tanrıça, tanınmayacak halde parçalanmış bir arkadaşına uzanıyor. Koyu sarmaşıklar göz çukurlarından, parmakların arasından geçerek hepsini toprağın altına çekmeye çalışıyor gibi. Çünkü burası? Burası bir mezarlık.

Ve tüm bunların ötesinde kale yükseliyor.

Bu yerin, tüm o solmuş ihtişamıyla, ürkütücü derecede güzel bir yanı var. Taş işçiliği kristal gibi, katılaşmış yıldız ışığı gibi; kuleler devrilmiş ve kırılmış. Eskiden parıldayan soluk taşlardan yapılmış köprüler artık hiçbir yere çıkmıyor. Sanki pürüzlü camdan bir saray gibi görünüyor. Duvarlarda savaş izleri var; bazı yerlerde taş işçiliği diğerlerine göre daha fazla ufalanmış.

"Hadi git," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Bunu bitir."

Ayağa kalkıp heykellerin arasından zorlukla ilerliyorum, yüzlerine bakmamaya çalışıyorum. Taşa dönüşmüş aşıkları ve kırık uzuvları

düşünmemeye çalışıyorum. Bu savaştan mı kaldı? Yoksa biri... bunu kasten mi yaptı?

Dur artık. Hareketsiz kalmak düşünmek demektir ve düşünmek de burada olmanın delilik olduğunu hatırlamak demektir.

Geçerken pencereler yansımamı geri yansıtıyor, ama bozuk görüntümü görmezden gelip paslanmış menteşelerle sallanan bir pencere panjurunun olduğu boşluğu fark ediyorum.

İşte burası. Giriş yolum burası.

Parmaklarımı küçük açıklığa bastırıyorum. Zayıflamış tahta direniyor, sonra doğaüstü sessizlikte adeta bir şimşek çakması gibi yumuşak bir çatlamayla kırılıyor. Bekliyorum, ama sadece sessizlik var.

Geçebileceğim kadar geniş bir açıklık açmak için ellerim titriyor. İçerisi karanlık ve boş, ama yemin ederim ki beni izleyen gözler hissediyorum. Bekliyorlar.

Ama artık geri dönmek için çok geç.

Gir, çık. İstedigimi al ve git.

Odaya doğru yavaşça iniyorum. Hava, küf ve çürüme kokusuyla boğuşarak içeri daralıyor. Midem bulanıyor. Ağzımdan nefes alıp gözlerimin alışmasını bekliyorum. Burada pek bir şey yok; küflü bir duvara yapışmış, yere saçılmış eski kitaplarla dolu bir raf, birkaç masanın üzerinde tozlanmış birkaç biblo, pencerede bir teleskop. Ama birilerinin daha önce burada yaşadığına dair bu kanıt, içimde bir huzursuzluk hissi uyandırıyor. Yıldızları izlemişler. Bu kitapları okumuşlar, bu kalenin köprülerinde yürümüşler ve muhtemelen her şeyin böyle yıkılacağını hiç hayal etmemişler.

Masa beni öne doğru çekiyor.

Kirin arasından birkaç harita görünüyor, yüzlerce yıl öncesine aitler, ama o sınırları her yerde tanırım—Duehavn Sırtı'nın krallıkları ikiye bölen omurgası. Madalyonun iki yüzü.

Hellevig'i işaretleyen, parşömeni neredeyse deecek kadar derin oyulmuş mührü görünce nefesim kesiliyor. Karanlık Kral'ın bu haritaların üzerinde eğilmiş, ailemin yıkımını planladığını neredeyse görebiliyorum.

Sırtıma saplanan bakışların hissi giderek keskinleşiyor.

Dönüp bıçağıma uzandım ama etrafta sadece karanlık vardı. Gölgeler kendi içlerine kıvrılıyordu. Perdeler hareket ediyordu ama bu sadece kırık pencereden gelen rüzgardı.

Hadi, Bryony. Şimdi.

Kapıyı yavaşça aralıyorum. Omuzlarımın arasındaki boşluk tekrar sızlıyor.

Atriyumu bulun. İşinizi halledin.

Parmaklarım, kalenin derinliklerine doğru ilerlerken duvarda geziniyor, onlarca gölgeli kapının yanından hızla geçiyorum. Bu bana Hellevig tapınağının altındaki mahzeni hatırlatıyor; nefesinizi tutmak istemenize neden olan o aynı ağırlık. İzinsiz girdiğinizi hissettiriyor. Buradaki hava aç, çok keskin, beni yutmayı bekleyen bir canavarın ağzı gibi.

Geçerken kapıları sayıyorum. Yedi. Sekiz. Dokuz. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve tişörtüm terden sırtıma yapışıyor.

Düşünmeyi bırak. Harekete geç.

Köşeyi döndüm ve—

Yüksek sütunları ve tonozlu cam penceresiyle devasa odayı görünce nefesim kesiliyor. Toz içinde boğulmuş, ışıktan yoksun olsa bile, bu odanın bir zamanlar ne olduğunu görebiliyorum. Savaş onu harabeye çevirmeden önce nasıl da göz kamaştırıcıymış. Soluk taş işçiliğinin her santimetrekaresi ince işçilikle oyulmuş ve koyu kayadan oyulmuş, kanatlarını açmış, görkemli bir şekilde duran tanrıça heykelleri daha var. Sarmaşıklar duvarlara ve merdivenlerin etrafına yayılmış.

Bakışlarım terk edilmiş odayı taradı, duvardaki masanın üzerinde duran, ufalanmış parşömenler ve eski defterlere takıldı. Tam orada, Alexios'un tarif ettiği gibi küçük bir sandık duruyordu.

Ona doğru sendeliyorum. Hayatta kalma içgüdüsünün son bir kırıntısı uyarı çığlığı atıyor: Çok kolay, çok kolay, bu çok kolay. Ama umut acımasız bir efendidir. Küçük sandığı kavrayıp kucakladığımda şüpheyi bastırıyor.

Sonra bir el bileğimi kavradı, yüzükler parıldadı. Bir ses kulağıma mezar kadar soğuk bir şekilde fısıldadı: "Ölümlülerin benim bölgemde

olmasını istemiyorum."

BRYONY

Beni sağı sola savuruyorlar ve nefes almayı unutuyorum.

Karanlık Kral'ı her yerde tanırım. Evander gibi tapınak duvar resimlerine resmedilmemiş olabilir, ancak anlatılanlar bu tanrının da diğerleri kadar büyüleyici derecede güzel olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

O, tehlikeyi haykıran ölümcül bir güzelliğe sahip. Çivit mavisi saçları çarpıcı yüz hatlarını çerçeveleyiyor: erimiş altın rengiyle çevrili fırtına grisi gözler, yüksek elmacık kemikleri, düz burun, kare çene. Başını yana eğdiğinde, kulağına doğru yükselen narin gümüş piercinglere ışık yansıyor. Vücudu diğer Ebediler kadar kaslı, ancak bir savaşçıdan ziyade bir dansçının ince hatlarına sahip. Devasa kanatları sonuna kadar açılmış, koyu mavi tüyleri altın rengi beneklerle serpiştirilmiş, tıpkı derinleşen alacakaranlık gökyüzüne karşı yıldız ışığı gibi.

“Bir Devaliant. O lanet olası deriyi her yerde tanırım.” Dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme belirdi. “Bölgeme izinsiz girmenin sağlam bir seçim olduğunu düşünmenize neyin sebep olduğunu çok merak ediyorum. Çoğu insan iç organlarını, bilirsiniz, içeride tutmayı tercih eder.”

“Buraya sandık için geldim.” Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. “Başka hiçbir şey için değil.”

“Sandık mı?” Dikkatini elimde tuttuğum kutuya çeviriyor ve bir anlık tanıma ifadesi beliriyor. “Lütfen Alexios’un senin kırılğan insan bedenini bu yüzden benim topraklarıma fırlatmadığını söyle. Gerçi, harcanabilir bir ölümlüyü ölüm tanrısının önüne sallamak onun tarzı bir saçmalık olsa gerek. Klasik Storm hareketi.”

"Buna ihtiyacım var," diyorum, geri adım atma dürtüsüne karşı koyarak. "Seçtiklerim için."

Alçak, düşünceli bir mırıltı. Sonra yaklaştı, kişisel alanıma iyice girdi. Burnunu tenimde gezdirip beni kokladığında neredeyse çığlık attım.

“Şöyle bir şey var,” diye mırıldandı gürleyen kalbime karşı. “Birisi ‘Seçilmiş’ gibi kelimeler kullanmaya başladığında, genellikle dünyaya hangi zavallı herifin ruhuna bulaştığını ilan eden büyülü bir imza olur.” Bir derin nefes daha aldı. “Ama sen? Sen boşsun. Hiçbir iz yok. Hiçbir hak iddian yok.”

Alexios'un benden aldığı şeyin hatırlatılmasıyla irkiliyorum. Eskiden aramızdaki bağın olduğu yer, iyileşmeyen bir morluğa bastırmak gibi acıyor.

“Şimdi de bana bir Kan Prensesi’nin benim bölgemde ne işi olduğunu mu söyleyeceksin?” Sesi alçalıyor, yumuşak ve ölümcül bir tonda. “Çünkü yarı tanrılarım aylardır kayboluyor ve bir Devaliant davetsiz bir şekilde ortaya çıktığında, buna şüpheli zamanlama diyoruz.”

Tabii ki, her şeyin üstüne bir de diplomatik krizin ortasına atıldım. Dışarıdaki devriyeler ve artırılmış güvenlik önlemleri bunu açıklıyor. Kayıp insanlarıyla bağlantım olduğunu düşünüyor. Ve Alexios, o kurnaz herif, beni neyin içine attığının gayet farkındaydı.

"Kayıp insanlarla hiçbir ilgim yok," diyorum kollarımı kaldırarak. "Ben sadece sandık için buradayım."

“Tekrar dene.” Elimdeki ödülü yere fırlattı ve parmaklarını koluma dolarken ödül yere düştü. “Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım var.”

Gücü havada çatırıyor ve ceketimin kolu onun kavrayışı altında parçalanıyor. Çürüme parmaklarından açıkta kalan tenime yayılırken,

nefesim kesik kesik çıkıyor.

“Bir kez daha. Ölüm dokunuşu devreye giriyor. Acıtıyor, değil mi?”

“Dur, dur, dur. Bekle.” Kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. Parmak uçlarım buruşup kıvrılıyor, yavaş yavaş yayılan çürüme tarafından tüketiliyor.

Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım—

“İkinci kez deniyorum. Nekroz gerçekten de çok büyüleyici bir süreç. Önce kan akışı duruyor. Sonra doku ölmeye başlıyor. Sonra—”

“Tamam.” Hıçkırıklar içinde hıçkırıklar koptu ağzımdan. “Tamam, sadece...”

"Prensesim, bundan daha iyi kelimeler bulmanızı öneririm, yoksa bu çürümenin hayati bir yere yayılmasına izin veririm."

Bu da ne demek?

Boşta kalan elimle belimdeki hançerin kabzasını kavradım. Bıçağı çekip çıkardım ve eline doğru savurdum. Yüzünde şaşkınlık belirdi ve tutuşu biraz gevşedi—tam da yeterli miktarda.

Dizimi yukarı doğru kaldırıp kasıklarımı hedef aldım, ama son anda pozisyonunu değiştirdi. Tutuşu kırıldığı anda, göğsünü kavrayıp çıkışa doğru koştum. Arkamdan, onun keyifli kahkahasını duydum.

“İşte şimdi daha iyi oldu!”

Koş koş koş—

Ama sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi oldum. Sihir beni geri çekti.

Karanlık Kral bana doğru yaklaşıyor ve gözlerindeki parıltıda neredeyse onaylayıcı bir ifade var. "Sağlam bir çaba. Çoğu ölümlü korkudan altına işer ve yalvarır."

Sözlerle nefesimi boşa harcamam. Sadece dönüp hançeri göğsüne saplarım.

Yırtık gömleğine bakarak homurdanarak beni bıraktı. "Fikrimi değiştirdim. Biraz daha yaşamana izin vereceğim; bu, gösterdiğin o inanılmaz küstahlığın bedeli olsun. Eğer onu korumak için canla başla savaşıyorsan, bu kutu senin için altın değerinde olmalı. O yüzden boş ver, cömert davranıyorum. Onun için savaş ve benim için iyi bir sonuç elde et."

Karanlık Kral'ın gücü patladı. Büyüsü beni geriye doğru sendeledi ve mezar toprağının tadı ağzımı doldurunca öğürerek kutuyu düşürdüm. Az önce durduğum yerdeki taşlar sağır edici bir GÜM sesiyle çatladı—

Ve iskelet eller, ufalanan taşın arasından fırladı.

Bu da neyin nesi?

O ölü parmaklar kavrayıp pençeliyor, ayaklarımın altındaki bir mezardan kendilerini dışarı çekiyorlar. Tırmanırken daha fazla taş parçalanıyor—çat çat çat—birbiri ardına, çürüdükleri toplu mezardan pençeleriyle yukarı çıkıyorlar. Çürümenin iğrenç kokusu burnuma çarpıyor.

İlk ceset nihayet yıkılmış taş duvarların arasından kendini sürükleyerek dışarı çıkarıyor.

Çürümüş kıyafetler ve pislikle kaplı zırh, kurumuş etine yapışmış durumda. İşte o zaman göğüs zırhının üzerinde yakından tanıdığım bir armayı fark ediyorum: kendi kalbini yiyen yılan.

Devaliant Hanedanı'nın ve Lucinian lejyonunun arması.

Midem bulanıyor. Bunlar, üç yüz yıl önce Nyholm'u işgal etmeye çalışan Vartenan askerlerinin cesetleri.

"Hadi bir oyun oynayalım!" diye seslenir Karanlık Kral. "Oyunun adı 'Bir Devaliant'ı çığlık attırmak için kaç ceset gerekir?' Onu ilk bıçaklayan bir geceliğine yeniden hayata dönecek."

Ne kadar da adi bir herif.

Yanımda duran ceset başını çevirdi ve o boş göz yuvaları yüzüme dikildi. Çenesi sessiz bir çığlıkla yerinden çıktı ve sonra üzerime atıldı.

Geriye doğru sendeledim. "Kahretsin!"

Yıkılmış taş döşemelerin altındaki mezardan daha fazla ceset tırmanarak yukarı çıkıyor; her biri farklı çürüme aşamalarında—bazıları iskelet halinde, bazılarının kemiklerinden hala et parçaları sarkıyor. Kısa süre sonra, avlu cesetlerle ve çürüme kokusuyla dolup taşıyor.

Alan açın. Amara'nın dersleri aklınıza tekrar tekrar geliyor. Onların sizi sınırlamasına izin vermeyin.

Bu yüzden mesafemi korumaya çalışıyorum. Solumdan bir ceset atılıyor, parmakları koluma yapışıyor ve ben geri çekilirken kumaş

yırtılıyor. Bıçağımı bacaklarına indiriyorum ama bana doğru sürünmeye devam ediyor.

"Riskleri artırıyorum!" Karanlık Kral'ın sesi kargaşanın içinde yankılandı. "Kazanan onunla istediğini yapabilir!"

Gözlerim kıpkırmızı oldu. "Sen iğrenç bir pisliksin!"

Çürümüş bir el bacağımı kavradı. Sertçe yere bastım ve kemiklerim botumun altında kırıldı. Başka bir ceset saçımı kaptı, ben de eğilip savurarak yaratığın kafasını tamamen kopardım.

Hareket etmeye devam et. Amara'nın duruşumu düzelttiğini neredeyse hissedebiliyorum. Yakalayamadıkları şeyi bıçaklayamazlar.

Onlardan çok fazla var. Şimdi her yerdeler, sonsuz bir ölümler seli içinde bana ulaşmak için birbirlerinin üzerine tırmanıyorlar. Kopmuş kollar ve bacaklar seğiriyor ve ayak bileklerimi kavlıyor. Düşersen işim bitti. Yıkılmış taş duvarların ve ölümlerin döküldüğü yeraltı odasının karanlık, kocaman deliğinin üzerinden atlıyorum.

Bu herif bu yerin altında kaç tane ceset saklıyor acaba? Canını sıkın herkesi mi topladı acaba?

Bütün bunlar olurken, Karanlık Kral merdivenlerdeki tünediği yerden, kanatlarını tembelce basamaklara yayarak izliyor. "Eğleniyor musun? Eğer yeterince zorlayıcı değilse daha fazlasını ekleyebilirim." Geriniyor, daha rahat bir pozisyona geçiyor. "Karakteri neyin geliştirdiğini biliyor musun? Ölümünden dönme deneyimleri. Gerçek ölüm de, ama öğrenme süreci için daha az faydalı."

"Git"—uzan ellerin altından eğilerek geçiyorum—"siktir git!"

Ondan gerçekten nefret etmeye başladım.

Gözlerim terden yanıyor. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyor ve ciğerlerime zar zor hava alabiliyorum. Sağlam elim bıçak sapını kavramaya başladı ve hareket etmeye, savaşmaya devam etme çabasıyla titriyorum, ama onlar amansız. Kararlılar. Parmaklar baldırıma saplanıyor ve kurtulmak için tekme atıyorum, ancak başka bir el dirseğimi kavrayıp beni yere sürüklemekle tehdit ediyor—

"Durun!" Karanlık Kral'ın emri, kalabalığı hareket halindeyken dondurdu. "Bravo, herkese. Muhteşem performans." Yavaşça alkışladı

ve ayağa kalktı. “Bu kadar eğlenceyi en son... aslında hayır, bu yeni bir rekor olabilir. Ama hiçbiriniz onu düzgünce sakatlamayı başaramadığınız için”—parmaklarını şıklattı ve cesetler etrafında kemik ve kül yığınlarına dönüştü—“tekrar toprağa dönün.”

"Hem senden hem de Alexios'tan nefret ediyorum," diye hırıltılı bir sesle montumdaki külleri silkeledim. "Hanginizin daha büyük bir pislik olduğuna karar veremiyorum."

“Nefret çok samimi bir duygu. Neredeyse korku kadar iyi, kesinlikle aşktan daha iyi. En azından nefret dürüst.” Fırtına grisi ve altın sarısı gözleriyle beni inceleyerek bana doğru yürüyor. “Gerçekten neden burada olduğunu, o kutuyu neden çaldığını bana anlatmak ister misin, yoksa başka bir tur için kalabalığı geri mi çağırayım? Alanları biraz daha yaratıcı bir şekilde yerleştirirsek bin kişiyi sığdırabiliriz. Dayanıklılığını gerçekten test edelim.”

Ona dik dik baktım. "Alexios beni kutuyu almaya gönderdi. Hepsi bu. Bırak gideyim, bir daha beni asla görmeyeceksin."

“Öyle mi? Bak, bilmen gereken bir şey var. Storm bu kutuyu istediği zaman isteyebilirdi. Birbirimizden nefret ediyor olabiliriz, ama siyaset gereği yine de iyi geçinmek zorundayız.” Önümde durdu ve kollarını kavuşturdu. “Seni buraya gönderdi çünkü bir Devaliant'ın bu şey için savaşmasını izlemekle ilgileneceğimi biliyordu. Peki, sana vermenin karşılığında ne kazanıyorum?”

Gözlerimi kırıştırdım, şaşkınlıkla. "Anlamıyorum—ne?"

“Kutuyu getir, tatlım. Yetiş. İstiyorsun, bende var. İçinde ne olduğunu tam olarak biliyorum.” Ellerini açarak şöyle devam etti: “İki taraf duvara tosladığında, pazarlık yaparlar. Genellikle daha az cinayet girişimiyle.”

"Ne istiyorsun?"

Karanlık Kral tekrar sırtıttı, yavaş ve yırtıcı bir şekilde etrafımda dolandı. “Bir sürü seçenek var. Nefes almayı bırakmadan önce kaç organını çıkarabileceğimi görebilirim. Merak ediyorsan, rekor yedi. Ya da belki seni tutarım. Seni güzel bir oyuncak bebek gibi kurup sarayım için dans ettiririm. Bir Devaliant'ın ailesinin katletmeye çalıştığı insanlara içki servisi yapmasının ironisi mi? Mükemmel.” Durakladı,

düşündü. “Gerçekten, çok fazla seçenek var. Hangisini tercih edersin? Seçmene izin verecek kadar cömert hissediyorum.”

“Vücut parçalarını düşünmeye başlamadan önce, Kurt'un benim Seçilmişim olduğunu bilmelisiniz. Kutuyu onun için istiyorum. Alexios, önce öldürmeniz ve asla soru sormamanız için onun hakkını korudu.”

Hafifçe gülüyor. "Ha, doğru. Kurt'un bir insan cinsel organı yüzünden aklını kaybettiğine dair fısıltılar duymuştum. Evander'in standartlarının bu kadar düştüğüne inanmak zor."

“Yasalar Seçilmişleri korur—”

“Yasalar meşru iddiaları korur. Ama ben sadece sözünden başka hiçbir kanıtı olmayan bir Devaliant görüyorum ve bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

İşte bu kadar, bu berbat günün son damlası. Herkesin saçmalıklarından bıktım. Artık iyi geçinmeye son.

Dişlerimin arasından çılgılık atarak ona doğru atıldım ve Karanlık Kral'ı en yakın sütuna çarptım, hançerimi omzuna sapladım. Beceriksiz, vahşi ve sanatsız bir vuruştı. Muhtemelen beni zaten öldüreceği için son bir zafer gösterisiydi.

Sadece gülümsüyor ve bu gördüğüm en güzel, en korkutucu şey. "Ah, evet, kesinlikle." Bıçağı çekip çıkarıyor, yara iyileşirken parmaklarının arasında çeviriyor. "Böyle olacağını biliyordum—" Birden donakaldı, bıçağı aniden yoğun bir şekilde inceledi. Sonra ölümcül bir yumuşaklıkla sordu, "Bu bıçağı nereden aldın?"

Geriye doğru bir adım attım, topuğum düzensiz bir kaldırım taşına takıldı, aceleyle kendimle ondan yayılan yoğun duygu arasına mesafe koymaya çalıştım.

Tuzak tuzak tuzak, içimde bir şeyler zırvalıyor. Yakalandı yakalandı yakalandı.

“Bu benim. Sizin değil ki—”

“Çaldın mı? Yoksa fuhuş yapan birinden mi satın aldın?”

“Elbette hayır! Ben—”

Karanlık Kral boğazımı kavradı ve beni dişlerim gıcırdayacak kadar sert bir şekilde bir sütuna çarptı. "Öyleyse bunu tekrar

deneyelim." Parmakları sıkılaştı. "Bıçağı nereden aldığını söyle, yoksa cesedine sorarım."

Gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. "Hediye—Aethertide sırasında. A-Ama—" Baskı artarken pençelerimle elini çekiştirdim. "Amara. Adı şuydu—"

Elini hızla çekti. Dizlerimin üzerine çöktüm, çaresizce ciğerlerime hava doluştum. Kulaklarımdaki uğultu, onun sert sözlerini duymamı engelledi.

"Sana onu nasıl kullanacağını da öğretti, değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Özür dilerim. Boğazımı ezmeye çalışmanızın çıkardığı sestten dolayı duymak zor oldu."

"Sen de onun gibi hareket ediyorsun," diyor sabırsız bir hareketle. "O dönüşler, o hamleler... hepsi onun tarzı."

Başımı sallıyorum. Ellerini boğazımdan uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Uzun bir süre bana baktı, yüzünde ham ve karmaşık bir ifade vardı. Sonra içini çekti, gözlerini kapattı ve mırıldandı, "Kahretsin." Bıçağı uzattı ve başını kapıya doğru çevirdi. "Bıçağını ve kahrolası kutunu al ve git."

Bıçağı elime alırken ona bakakalıyorum, omuzlarının aniden sertleşen duruşunu, çenesinin kasılmasını anlayamıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ebeveynlerin asi çocuklarını itaate zorlamak için çağırdığı Ebedi Varlık... tüm bunlardan sonra mı? Sadece Amara'dan bahsettiğim için mi?

"Neden?"

Derin bir nefes verdi. "Çünkü Amara sana bunu verseydi, cesedini dans ettirirsem bana çok kızardı. Ve ben de, beceriksiz olsam bile, onu hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum."

Titreyen bacaklarımla kendimi zorla doğrultup, fikrini değiştirmeden önce ödülümü kapıyorum.

"Bekle." Çenesini sertçe buruşturarak kurumuş koluma dokundu. "Diğer yaralarını iyileştiremem ama nekrozu onarabilirim."

Ben geri çekilmeden önce parmaklarını kıvırıyor ve büyüünün bir kıvılcımı tenimin altında parlıyor. Evander'inki gibi yakıcı bir uyarılma değil, sadece... sıcaklık. Damarlarımda akan sıvı güneş ışığı gibi.

Sağlıklı etin çürümüş siyahın üzerinden akıp, yeniden bütün ve lekesiz hale geldiğini izliyorum.

“İşte.” Karanlık Kral şaşkın bakışlarımla karşılaştı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Sıfır gibi. Bunu Seçilmişlerime söyleme, böylece hesabı kapatmış oluruz.”

Anlayış birdenbire yüzüme çarpıyor. Merhametinin sebebi, sözlerinin yumuşaklığı...

“Sen.” Ağzım açılıp kapanıyor. “Sen Amara’nın Seçilmişsi misin? Hani o—”

Pişmanlıklar.

İşte bu yüzden Aethertides sırasında Caelestis'te tüm o yarı tanrılar ona boyun eğmişti. O bir Ebedi ile bağ kurmuştu. Hem de sıradan bir Ebedi değil, korkunç bir ölüm tanrısı. Bu yüzden herkesi uzaklaştırmak için o kadar çok boya kullanmıştı.

Sözlerim üzerine Karanlık Kral'ın yüzü, yıldızlar arasındaki boşluk kadar uzak ve acımasız bir şekilde buz kesti. "Çık dışarı."

Gölge ve çivit mavisi tüylerin fısıltısı eşliğinde arkasını dönüyor, kanatlarını geriyor.

'Atriumun yarısına geldiğimde sesi tekrar yankılandı, bu sefer daha yumuşaktı. Neredeyse tereddütlüydü.'

“İyi miydi... Onu en son gördüğünüzde? Sağlıklı görünüyor muydu?”

O anki gardını indirdiğinde—sanki yıllardır özlem duyuyormuş gibi bir ses tonuyla—Amara'nın görmüş olması gerekeni görüyorum. Her şeye rağmen onu seçmesine neden olan şeyi.

Tereddüt ediyorum, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Mutlu görünüyordu. Güçlüydü. Girdiği her odayı hâlâ aydınlatıyor."

“Güzel.” Bu cevabı duymak ona acı vermiş gibi omuzlarında hafif bir çöküntü var. “Bu iyi. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Şöyle bir şey söyleyebilir misin...?” Dudaklarımı ısırdım. “Yaşamama izin verdiği için teşekkür olarak ona bir şey söylememi ister misin?”

Gözlerini kırptırdı. "Hayır."

Zorlu. Son. Gördüğüm tüm zayıf noktalar yok oldu, yerini Karanlık Mahkeme'nin başı olan Nyholm'un acımasız Ebediyeti aldı.

“Pekala.” Boğazımı temizledim. “O zaman ben gidiyorum. Alexios, Evander'ı aldı ve ben buradayım çünkü onun güçlerini serbest bırakmak için pazarlık yaptım. Bu da testlerimden biriydi.”

“Peki, birinin Seçilmişine olan intiharvari bağlılığını yargılamak bana mı düşüyor?” Kapıyı işaret etti. “Fikrimi değiştirmeden buradan defol. Ve Prenses? Alexios bir dahaki sefere seni yem olarak kullanmak isterse, ona defolup gitmesini söyle.”

BRYONY

Zorlukla tekmeden iniyorum, zorlukla taşıdığım sandık kaburgalarımaya dayanmış, her nefesimde tuz tadı hissediyorum. Önümde Asteria kıyıları uzanıyor—yıldızların altında hafifçe parlayan soluk kumlar.

“Alexios, hazırım.”

Martıların çığlıkları ve dalgaların çarpması sessizliği dolduruyor. Sonra, Asteria'nın Ebedi'si kızıl ve siyah tüylerin hışırtısı eşliğinde yere indiğinde, kadim bir büyü tenimde çatırdıyor. O yakıcı gözler, derimdeki her morluğu, her yırtığı, Karanlık Kral'ın cesetlerinin beni yakalayıp pençelediği ve dibe çekmeye çalıştığı her yeri tek tek inceliyor. Muhtemelen bir hafta sonra limandan çıkarılmış bir şeye benziyorum.

"Küçük kutumu bulduğunuzu görüyorum," diyor. "Neredeyse etkilendim."

"Kutuyu kıcına sok," diye çıkıştım. "Beni neyin içine attığını biliyordun. Güvenlik, kayıp yarı insan yaratıklar, Karanlık Kral'ın orada olup benimle uğraşacak olması... Beni başarısızlığa mahkum ettin."

Ondan karanlık bir kahkaha yükseldi. "Seni Severin'in önünde korumasız bırakmak, kaçırılmayacak kadar mükemmel bir fırsattı. Kabul ediyorum, şanslar pek de senin yanında değildi. Kılıç, hayatta kalma şansını yüzde dokuz olarak veriyordu."

Dokuz mu? Sanırım Bastien benden gerçekten nefret ediyor.

"Bana tazminatımı geri verin," diyorum.

"Henüz değil. Evander'in izini taşımadığınız bir gün daha, ne için savaştığınızı anlamanıza yardımcı olacaktır." Parmağını bükerek işaret etti. "Sizi bekleyen bir dinleyici kitlesi var."

Yüzüne yumruk atmamak için parmaklarımı avucumun içine kıvırdım. "Kanımı dökmek isteyen bir başka yarı insan kalabalığının arasından topallayarak geçmeyeceğim. Dün Evander'in sarayınızın yarısını yerle bir etmesini zar zor engelledim."

Kıkırdar. "Tekrar aynı gösteriyi yapmanın neresinde eğlence olurdu ki? Gel buraya, Bryony."

"Bunu neden yaptığını ve kimin için yaptığını hatırla," diye kendime söylüyorum.

Kendimden nefret ederek kutuyu göğsüme daha sıkı bastırdım ve Alexios'un beni kollarına almasına izin verdim, kanatlarını sonuna kadar açarken kendimi hazırladım.

Galaksileri yakıp yıkmak, diyarları yerle bir etmek için bir tanrı gibi uçuyor. Dağlara doğru, sarayına doğru ilerlerken Asteria manzarası gözlerimizin önünde bulanıklaşıyor ve Evander'in saray yatak odasının balkonuna iniyor.

"Sen"—düşmemek için en yakın sütuna tutunuyorum—"bir manyaksın."

"Öyle duydum. Daha saygın kişilerden." Bir elini buyurgan bir şekilde uzattı. "Kutu, küçük bir fedakarlık."

Ödülümü uzatıyorum. İçimdeki uzak bir parça, Karanlık Kral'ın bunu bana vermesine hayret ediyor. Amara yüzünden beni serbest bıraktığına.

Alexios, hediye kabul edip ellerinde çevirirken kızıl gözleri parlıyor.

"Bunun için kan döktüm," diyorum. "Gerçek bir ölüm tanrısı tarafından boğuldum ve oradan oraya savruldum. İçeride ne olduğunu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Bana fırlattığı bakış kemiklerimi eritebilirdi. "Hak mı ediyorsun? Sana bir şey açıklayayım kızım. Benim hak ettiğin şeye hakkın var. Ne

daha fazla, ne daha az. Yargılamalarımın sonuna kadar, sadece benim infazcımınla birlikte olan bir eğlence nesnesisin."

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki arka dişlerim birbirine sürtündü. Balkonun açık kapılarından yatağa doğru baktım ama Seçtiğim ortada yoktu. "Evander nerede? Çünkü onunla bir gece geçirmek istiyorum. Zincir yok, sihirli kelepçe yok. Sadece ikimiz."

"Bu kasvetli varoluş taklidinde birçok şey istiyorum," diye yanıtlıyor sohbet eder gibi, sandığı kolunun altına sıkıştırarak. "Krallığımda huzur. Ölümlülerin sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmamanın lüksü. Bunların hiçbirini dilenmek zorunda kalmamam ne kadar da ilginç. Bunun bir pazarlık olduğunu sanıyorsunuz galiba. Değil. Seçilmişinizi yakında göreceksiniz." Çenesini banyo odasına doğru salladı. "Şimdi git banyoyu kullan yoksa seni içinde boğarım."

Tartışmaya girmek üzereydim ki, gözlerindeki bir şey beni dondurdu. Sanki beni ortadan kaldırmak için aklından geçen tüm yaratıcı yolları hayal ediyormuş gibi, o donuk, sürüngenvari hareketsizlik.

Ben de sustum ve itaat ettim.

Biri benim için banyoyu çoktan hazırlamış. Suyun üzerinden buhar yükseliyor ve yüzeyde soluk çiçek yaprakları serpilmiş. Narenciye ve gül kokusu havayı sarıyor.

Eh, en azından takdir edebileceğim bir lüks bu.

Üzerimdekileri çıkarıyorum, paramparça olmuş kıyafetlerimin neyi ortaya çıkardığına çok yakından bakmamaya çalışıyorum ama Karanlık Kral'ın cesetlerinin ellerinin değdiği her yerdeki morlukları görmezden gelmek imkansız. En azından nekrozu iyileştirmiş, yoksa sol elim çalışmazdı. Küçük bir teselli.

Kaynar suya batarken dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıktı. Kanı, kiri ve çürümenin kalıcı kokusunu temizlemek için kendimi kıpkırmızı olana kadar ovdum.

Sonunda dışarı çıktığımda, kapıda sıvı güneş ışığına benzeyen parlak bir kumaştan yapılmış bir elbise asılıydı. Elbiseyi elime alırken kaşlarımı çattım.

"Başka bir elbise seçeneğimiz var mı?" diye seslendim Alexios'a.

"Hayır." Kısa ve öz. Kesin.

Pislik.

İçine giriyorum ve küçük tokaları bağlamaya başlıyorum. Her iki bacağın boyunca uzanan dramatik yırtıklar altın zincirlerle bir arada tutuluyor ve derin dekolte ile sırt, Karanlık Kral'ın morluklarını örten gerdanlık tarzı bir yakada birleşiyor. Parlak telkari işlemler olmasaydı, bir evcil hayvanın giyeceği bir şey derdim, ki muhtemelen amaç da bu. Şeffaf kumaş, Evander'ın gözleri için vücudumun bazı kısımlarını gizlemek üzere stratejik olarak yerleştirilmiş mücevherlerle dikilmiş. Yine de, yanlış nefes alırsam, birileri meme uçlarımı görecektir.

Her şeyden nefret ediyorum.

Ben dışarı çıktığımda Alexios balkonda duruyordu. Döndü, bakışları vücudumda gezindi ve o yoğun, kızıl bakışların altında kıpırdanma isteğimi bastırmaya çalıştı.

“Kabul edilebilir. Uygun olmasına sevindim.”

“Sanki yürürken herkesin popomu görmesini istiyorsun gibi duruyor, o yüzden ‘zar zor katlanılabilir’ diyeceğim.” Göğüslerimin arasında çok aşağıya sarkan ince kumaşı çekiştiriyorum. “Yaka bir stil tercihi mi yoksa bir ceza mı?”

Başını alaycı bir şekilde yana eğdi. “Bir mesaj vermek istediğimde, bunu hiç de incelikli bir şekilde yapmadığımı herkesten daha iyi biliyorsun.”

“Evet, şey”—tekrar çekiştiriyorum—“neredeyse çıplakım.”

“Üzerinizde hiçbir şey olmadan sizi göndermemi mi tercih edersiniz?”

Cevap vermek yerine ona dik dik baktım. “Evander'ın işaretini ne zaman geri vereceksin?”

“Testlerimi bitirdiğimizde.” Gözleri, kendi İddiası'nın eskiden parladığı bileğime indi ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Seni duydum, biliyorsun. Her defasında o sunağa tırmanıp içinden bana lanet okuduğunda. Çok sinir bozucu bir velettin.”

Damarlarımı buz gibi soğuk kaplıyor. “Senin, iddian aracılığıyla beni duyabildiğini bilmiyordum.”

“Her şey değil. Binlerce Talep Edilen'in her acınası düşüncesini dinlemek beni delirtmeyi bitirirdi.” Kanatları huzursuzca kıpırdandı.

“Ama tapınağıma gelmek yerine sana tapmaya başladıklarında dinledim. Ve idam ettiğimi sandığım kadının, onun için diyarları yerle bir etmeye hazır bir Ebedi ile ruh bağı kurduğunu öğrendiğimde? Hırslarının ne kadar ileri gittiğini merak ettim.” Sesi daha alçak, daha acımasız bir tona büründü. “İnsanlar her zaman açgözlü, hırslı şeyler olmuştur ve Kurt, güzel bir yüz ve sıkı bir vajina tarafından yok edilen ilk tanrı olmadı.”

Göğsümde öfke patladı ve hemen onun yanına yaklaştım. “Evander'la ruh bağı kurdum çünkü onu seviyorum. Çünkü senden sonra, üzerimde başka bir tanrının işaretini düşünmek bile derimi yolmak istememe neden oldu. Değerli Kefeniniz için yüzlerce kez öldüm ve karşılığında ne aldım? Bir imparatorun halkını kontrol edememesi yüzünden terk edilme ve cezalandırılma. O zaman da senden nefret ettim. Şimdi de senden nefret ediyorum. Ve beni toprağa gömdüklerinde de senden nefret etmeye devam edeceğim.”

Bir an için beni öldürebileceğini düşündüm. Aramızdaki hava güçle doluydu, şimşek kokusu giderek daha da yoğunlaşıyordu.

Sonra kahkaha atıyor; bu içten gelen kahkaha, öfkesinden daha çok beni şaşırtıyor.

“Biliyorum.” Parmakları yanağıma değdi. İrkilerek geri çekildim. “Bıçak seni her kestiğinde o nefreti tattım. İçebilirdim bile.” Sonra sanki büyük bir baloya gidiyormuşuz gibi kolunu uzattı. “Seyirciler bekliyor, küçük kurban.”

Kımıldamıyorum.

Gözlerini kısarak, "Koluna gir ve benimle yürü, yoksa yakandan tutup seni süründürürüm." dedi.

Ona inanıyorum. Ona karşı gelenlere neler yaptığını gördüm.

Ben de koluna girdim ve koridorlarda bana yol göstermesine izin verdim. "Bunu giyiyor olmam beni tasmalı bir evcil hayvan yapmaz."

"Hayır," diye onaylıyor bana bakmadan. "Evcil hayvanları kontrol etmek daha kolay."

Saray, yükselen kemerler, pencereler ve incecik telkari işlemeli sütunlardan oluşan bir labirent gibi uzanıyor. Burada nasıl kaybolmadığını bilmiyorum ama sanırım yedi bin yıl sonra insan bazı şeyleri ezberliyor.

Sonunda Alexios, parıldayan bazalttan yapılmış bir çift kapının önünde durur. Altın işlemeler, yüzeylerini sarmaşıklar gibi kaplayarak, üzerlerindeki rünlerin titreşen parıltısını neredeyse tamamen örtmektedir. Kapılar yankılanan bir iniltiyle açılır.

Önce gürültü dalgası geliyor; kulakları sağır eden bir bağırış ve çılgılık tufanı.

Burası bir arena.

Dairesel yapı önümüzde uzanıyor. Mermer sütunlar yüzlerce metre yükseliyor, yüzeyleri tanrıların birbirleriyle savaştığı antik savaşlardan sahnelerle oyulmuş. Yüzlerce yarı tanrının oturduğu sıralar, açık hava penceresine doğru yükseliyor, aralarına da arenanın etrafında sihirle havada asılı duran platformlar serpiştirilmiş.

"Burası neresi?" diye sordum Alexios'a.

"Ebedi Kolezyum." Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Tanrıların bile hesaplaşacak bir yere ihtiyacı var."

Tribündeki taraftarlar gelişimiz karşısında bağırıyorlar; kanatların renkleri, sert mimariye karşı bir renk mozaïği oluşturuyor: yakut ve altın, gece mavisi ve orman yeşili, saf beyaz ve en koyu siyah. Birleşmiş güçleriyle hava adeta çatırdıyor ve sesleri duvarlardan yankılanan bir kükremeye dönüşüyor.

Dikkatim arenanın dövuş alanına çevriliyor. Her yere engeller yerleştirilmiş; saldırılar için siper sağlayan sütunlar ve kayalar, bazıları önceki savaşlardan kalma kararmış ve parçalanmış durumda. İlk bakışta kumda dikkat çekici bir şey yok, ancak yüzeyin altında düzensiz desenler halinde antik runik yazılar parıldıyor.

"Şuradaki runik yazılar," dedim Alexios'a bakarak. "Ne işe yarıyorlar?"

"Şiddeti kontrol altına alın. Onlar olmadan her kavga sarayı yerle bir ederdi." Alexios, üzerimizdeki dairesel açıklığı işaret ediyor. "Bariyerler, fazla gücü yukarıya, gökyüzüne yönlendiriyor."

Gözlerim çukur duvarındaki derin oyuklara takılıyor. Yanık izleri taşı çizmiş, duvarlar bazı yerlerde kısmen eriyerek siyah cama dönüşmüş.

Alexios sözlerine şöyle devam ediyor: "İki Ebedi en son burada savaştığında, temelleri o kadar kötü çatlatmışlardı ki, batı bölümünün yarısını yeniden inşa etmek zorunda kalmıştık. Burası tanrıların ölmeye geldiği yer, kızım."

Beni arenanın zeminine doğru uzanan bir balkona yönlendiriyor; burada, kürsüye hakim bir çift obsidyen taht bulunuyor. Daha büyük olanı, canlı bir gölgeden oyulmuş gibi görünen, sivri uçlu, biçimsiz bir canavar. Diğerisi ise eşinin süslemelerinden yoksun ama en az onun kadar etkileyici.

Alexios daha büyük koltuğa yayıldı. "Otur."

Boş tahta bakıyorum. "Seninkiyle aynı yükseklikte."

"Bir Ebedi'nin Seçilmişisi eşit statüdedir, yine de seni ayaklarımın dibinde tercih ederdim." Yüzü buz gibi oldu. "Otur aşağı, Bryony."

Yanına oturmaktansa yapmayı tercih edeceğim yüzlerce şey sayabilirim, ama yine de tahtına oturuyorum.

Metalden çıkan gıcırta havayı yırtar ve herkes arenanın uzak ucuna, paslanmış bir kapının yukarı doğru titreyerek kalktığı yere doğru döner. Kalabalıkta bir sessizlik hakim olur.

Ve o ölümcül kumların üzerine kimin çıkacağını biliyorum. Çünkü elbette o olacak.

Evander, belden yukarısı çıplak, bileklerinde sihir bastırıcı kelepçeler parıldayarak çukura giriyor. Vücudunu saran silah kayışları, parıldayan tenini ve kaslarını çerçeveleyiyor. Kanatları genişçe açılıyor ve meşale ışığını yakalayarak altın tüylerin yanıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Tüm bu kıvrılmış güç ve güzellik, ölümcül bir keskinliğe bürünmüş durumda.

Boğazımı tırmalayan panik yüzünden nefes alamıyorum. "Onun kefareтини ödeyeceğimi söylemiştin," diye hırladım Alexios'a. "Anlaşmıştık."

"Hellevig ile anlaşmamız buydu. Bu Scillari ile ilgili." Bana yan gözle baktı. "Biliyorsun ki bizim diyarımız canlı, farkındasın?"

Sesime güvenmediğim için ona sert bir şekilde başımı salladım.

"O zaman şunu anlamamız gerekiyor ki, Kurt yıllardır tasmaşız kalacak kadar istikrarlıydı. Ama bu, kral olmak anlamına geliyor,

yönetmekten daha kolay olduğu için sevişen ve dövüşen yakışıklı bir katil olmak değil.” Hafif bir kahkaha. “Scillari hükümdarlarını kendisi seçer. Ve seçilmiş bir kralın hediyelerini kullanılmadan çürümeye bırakmasından hoşlanmaz. Kızgın bir diyara, tacını takmak için can atan herhangi bir yarı insandan neden daha layık olduğunu göstermesi gerekiyor.”

Aşağıdaki kumlara bakıyorum. Zırhlı yarı insan yaratıklar, havada sihir kıvılcımları saçarak, öldürmeye hazır bir şekilde arenaya akın ediyor.

Elliden fazla kişi Evander'ı kuşatmış, ona karşı tek kişi. Onu inceliyorlar. Bıçağı derine saplayıp çevirebilecekleri zayıf noktalar arıyorlar. Ama o sadece vahşi bir sırıtışla dişlerini gösteriyor, kehribar rengi gözleri parıldıyor.

Alexios sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu gece, o kelepçeler, rakiplerinin kendilerini kanıtlamaları için adil bir mücadele ortamı yaratıyor. O yarı insan yarı şeytanlar onun zayıf olduğunu düşünüyor. Seni sevmenin onu yumuşattığına inanıyorlar."

Ağzım kurudu. "Ve onların böyle düşünmesine izin mi veriyorsun?"

"Onların yanıldığını kanıtlamasına izin veriyorum."

"Ya kaybederse?" diye soruyorum, cevaptan korkarak.

Alexios beni izliyor, ifadesi soğuk. Sanki bu durumdan beni sorumlu tutuyor gibi. "Öyleyse Severin, Kılıç ve ben onu alt edeceğiz. Onun güç seviyesinde üçümüzün de yardımı gerekecek."

"Onu öldürecek misin?" diye sordum, midem bulanarak.

"Böyle bir zorunluluk var. Zayıflık hüküm süremez."

"Ama o—" Sesim titriyor. "Gücünü kullanamaz. Aşağıda çok fazla kişi var. Kullanamaz—"

"Yapabilir." Alexios acımasız, kızıl bakışlarıyla beni süzdü. "Ve yapacak. Senin için."

Sonra elini kaldırır—

Ve yarı yaratıklar saldırıyor.

Biri devasa bir savaş çekicini savuruyor, çekicin başı ardında şimşek izleri bırakıyor. Evander çatırdayan yayın altından eğiliyor ve

savurmaya başlıyor. Hançeri bir kez parlıyor. İki kez. Rakibi boğazı kesilmiş halde kuma yığılıyor.

Evander zaferinin tadını çıkarmak için duraksamıyor. Zaten harekete geçmiş, bir sonraki saldırı dalgasıyla karşılaşmak için atılıyor. Obsidyen kanatlı bir yarı tanrıça, yerden yükselen gölgelerle bacaklarını yakalamaya çalışıyor, ancak Evander karanlığın onu yakalamasına izin veriyor ve bu ivmeyi kullanarak kendini geriye doğru bir takla attırıp başka bir rakibinin arkasına iniyor. Kılıcı, rakipleri dönmeden önce zırh plakaları arasındaki hassas noktayı buluyor.

Üçüncü yarı gezegenin etrafındaki hava, bir ısı dalgalanması gibi parıldadıktan sonra, ona doğru hızla gelen cam kırıkları yağmuruna dönüştü. Evander kanatlarını açtı ve fırlatılan parçalar tüylerinden sekerek arena zeminine düştü. Ardından alçak bir hareketle saldırganının dizlerini hedef aldı.

Bundan sonra işler daha da kanlı hale gelecek.

Evander vahşi bir zarafete sahip. Bıçakları kumları kırmızıya boyarken adeta şarkı söylüyor. Ama her öldürdüğü yarı insan için bir başkası yerini alıyor. Darbeler etkisini gösteriyor, yorgunluk baş gösterdikçe hareketleri akıcılığını kaybediyor, şüphesiz ki bu durum lanet olası kelepçeler yüzünden daha da hızlanıyor.

Kalp atışlarım çok hızlı. Aşağıdaki dövüşe zar zor odaklanabiliyorum. Bu sırada Alexios yanımda uzanmış, sadece... izliyor. Duygusuz.

"Sana ona neden Kurt dediğimizi hiç anlattı mı?" Alexios'un sesi cızırtıların arasından sızıyor. Yumuşak. Neredeyse nazik. Acaba dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyor?

Cevap vermeden önce yutkundum. "O, bu ismi hak ettiğini söyledi."

"Ah, şüphesiz. Savaştan önce iyi bir prensti. Bir bilgindi. Annesinin kitaplara ve sanata olan sevgisini miras almıştı. Ama bu, insanların benim soyuma bir tacın iyi bir yakacak olduğunu ve bir tanrının kalbinin yutulması gereken bir lezzet olduğunu öğretmesinden önceydi."

Islak, etli bir gürültü dikkatimi aşağıdaki çukura çevirdi. Evander art arda beş yarı insanı daha alt ederken kalabalık tezahürat yaptı. Acımasızdı. Zırhı ve derisi kanla kaplıydı. Bu, iş başında olan bir savaş tanrısıydı.

"Tarih dersinin bir amacı var mı?" diye soruyorum soğukkanlılıkla. "Yoksa bu sadece kendi sesini dinlemek için bir bahane mi?"

"Kurt'un adını kazandığı gün oradaydım. Sul'achan savaşında."

Kanım buz kesiyor.

Vartena'daki her çocuk Sul'achan'ı tanır. Luceni'nin lejyonunun Nehir Toprakları'nda Scillari ordusuna karşı nasıl direndiğini bilirler. Ozanlar ince ayrıntılar konusunda asla hemfikir olamadılar, ancak hepsi aynı şekilde sonuçlandı: Wartos Nehri kıpkırmızı aktı ve cesetler o kadar çok yığıldı ki, güneşi bile örttüler.

Alexios başını yana eğerek düşündü. "Beş bin insan askeri vardı ve Evander silahına bile uzanmadı. O ölüm tarlalarına daldı ve onları çıplak elleriyle, dişleriyle bir hayvan gibi parçaladı. Ama savaş bu değil mi zaten? Medeniyeti bir kenara bırakırsak, hepimiz çok küçük derilere bürünmüş canavarlarız. Sizinle Boşluk arasında duran tek şey, ne kadar yüksek sesle uluyabileceğiniz, ne kadar derine kazabileceğiniz ve ne kadar vahşice ısırabileceğinizdir."

Gözlerimi arenadan ayıramıyorum.

İki kılıç kullanan bir yarı insan, Evander'ı duvara doğru itiyor. Ancak Evander geri çekilmek yerine, dikey yüzeyde üç adım yukarı koşuyor ve ardından kanatlarını açarak rakibinin başının üzerinden atlıyor. Ana tüyleri düşmanın boynunu dümdüz kesiyor.

Kumlar şimdi kıpkırmızı. O kadar çok ceset var ki, üzerlerine basmak zorunda kalıyor.

Alexios, "Savaştan sonra onu, karnı kan içinde kalmış bir askerin üzerinde çömelmiş, zavallı herifin boğazını kemirirken buldum. Bir zamanlar ona Alev derlerdi, size söylemiş miydi? Isıyı kontrol edebilen ve ışığı kendi iradesine göre bükebilen güçlü bir prens için güçlü bir isim. Ama o zamanlar farklıydı. Daha nazik bir zamandı." diyor.

Sanki sözünü pekiştirmek istercesine, Evander hızla döner ve kılıcını bir yarı insan yaratığın karnına saplar.

Rakibinin ani dönüşüyle birlikte Evander'in yan tarafını açıkta bırakmasına neden olan, gardını bir saniye kadar geç düşürdüğünü görüyorum. Bıçak hedefine isabet edince ıslaklık ürperiyor.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Ama daha bir adım bile atamadan Alexios beni göğsüne çekti.

“İzle,” diye fısıldadı kulağıma. “Senin için savaşmasını, senin için kan dökmesini izle. Senin adına işleyeceği ahlaksızlıkları izle. Bir tanrının medeniyetini, küçük fedakarlığını bir kenara bıraktığında geriye kalan budur. Seçilmişlerimiz için öldürürüz. Bize ait olanı katlederiz.”

Evander hızla döndü ve kılıcını son yarı insan yaratığın boğazına sapladı.

Kolezyum'da sessizlik hakim oluyor. Kalabalık adeta nefesini tutmuş gibi görünüyor; ardından yarı tanrılar eğilerek kendilerinden üstün olanlara saygılarını gösteriyorlar.

Onların kralı.

Seçtiğim kişi, katliamın ortasında tek başına duruyor, göğsü kabarıyor, kan tenini boyamış ve kanatlarından damlayarak ayaklarının dibindeki kumu lekeliyor. Başını kaldırıyor, gözleri uzaktaki gözlerimi arıyor.

Alexios'un elinden kurtulup balkon basamaklarından aşağı koştum ve tribünleri arena zemininden ayıran alçak duvarın üzerinden atladım. Ayaklarım yere değdiği anda kanlı kuma odaklanmamaya çalıştım.

Evander yarı yolda bana doğru gelir ve beni kendine doğru sıkıştırır. Burnuma metalik bir kan kokusu dolar ama yine de onu sıkıca tutarım, parmaklarım kanatlarının keçeleşmiş tüylerine bastırır. Hafifçe inler.

Alexios'un sesi arkamdan geliyor. "Güzel gösteriydi, Wolf."

Evander, bedenini benimle tanrı-kral arasına yerleştirirken gözlerinde alevler parlıyor. Sonra bana yaslanıyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve kokumu sanki açlıktan ölüyormuş gibi ciğerlerine çekiyor.

Dişleri nabzımı buldu ve acıtacak kadar derine saplandı. Onu daha sıkı tutarken nefesim kesildi. Daha sert bir baskıyla tekrar ısırdı.

Elini, hak iddiasının olması gereken yerde, bileğimin etrafına doladığında anlıyorum. Kopmuş bağ, bakıma ihtiyaç duyan açık bir yaradır.

Alexios alaycı bir gülümsemeyle izliyor. "Zaferden yeni çıkmış bir Ebedi, eşini işaretlemelidir," diyor bana. "Hava kadar gerekli. Seni elinde tutma hakkı için öldürdü ve kan döktü. Bırak ısırısın. Bırak senin onun olduğunu bilsin."

"Onun olduğunu biliyor," diyorum. "Her zaman onun olacağımı da biliyor."

"Ama gerçekten öyle mi?" Sessiz kalabalığa doğru çenesini salladı. "Sana saygı göstermeyecekler, kızım."

Donakaldım.

Düşünceli bir ses çıkardı. "Onun kraliçesi olmak isteyen bir insansın. Yarı insan ırkı ikinizin birbirinize layık olduğunuzu görmezse bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?" Cevabımı beklemeden Evander'ı benden ayırmak için ileri atıldı. Evander'ın dudakları dişlerinin arasından hırslayarak geri çekildiğinde, "Isırma yok," dedi sertçe. "O bizimle geliyor. Ya sen?" Burnunu buruşturdu. "Sarayıma adım atmadan önce yıkanacaksın."

BRYONY

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum Alexios'a.

Tanrı-kral, bizi arenanın altındaki karanlık tünele götürürken arkasına dönmüyor. Duvarlarda hiçbir süsleme yok, sadece parıldayan siyah taş ve uzaktan gelen suyun sesi var.

"Sarayın altında bir kaynak var. Bu kaynaktaki sihir, Kurt'u iyileştirecek, o zincirler ise gücünü kilit altında tutacak."

Geçit bir mağaraya açılıyor. Duvarları kristaller kaplıyor ve suyun ışıldayan turkuaz rengini, sanki bir jeodun içinde duruyormuşuz gibi yansıtıyor. Yüzeyden tembelce yükselen buhar, tuz ve mineral kokusunu taşıyor. Ve her şeyin ortasında, mükemmel yuvarlak ve içten parıldayan bir havuz var. O kadar berrak ki, dibini görebiliyorum.

Evander acı dolu bir iniltiyle yanıma yaslandı. Nefesleri sert ve zorluydu. Derisindeki vahşi kesiklerden ve deliklerden taze kan sızıyordu.

"İyi mi?" diye sordum Alexios'a. "Konuşmuyor."

"Böyle olduğunda konuşmuyor." Bakışları Evander'in parmaklarının kalçama saplandığı yere indi. "Soyun Prenses. Ruh bağınız bloke oldu ve o sizin için elli yarı insanı katletti. Kendini dengelemek için ten temasına ihtiyacı var." Tereddüt ettiğimde sabırsızca iç çekti. "Bu alemde vücudu beni ilgilendiren tek bir kadın var ve o da sen değilsin. Hadi yap şunu."

Dişlerimi sıktım ve elbisemin yakasındaki tokasını açmak için uzandım. Elbise ayaklarıma düştü ve serin hava tenimi okşadı. Soğukta meme uçlarım sertleşti.

Yukarı baktığımda, Evander'in göz bebekleri kocaman açılmıştı, kenarlarında sadece ince bir erimiş kehribar halkası görünüyordu. O yakıcı bakışın ağırlığı beni tırmalıyordu. Elleri yanlarında kasılmıştı, sanki beni yakalama dürtüsünü zar zor dizginliyordu.

"Şimdi sıra onda," diyor Alexios bana.

Evander'e biraz daha yaklaşıyorum. Aramızdaki bağ kopmuş olabilir, ama yemin ederim onu hissedebiliyorum; içinden geçen uyumsuz açlık titreşimini. İhtiyaç.

Ateşli bakışlarına karşılık vererek, göğsüne hafifçe dokundum ve göğüs kemiğinin çukurundan aşağı doğru, kalçasının alt kısmındaki silahlarını sabitleyen tokaya takıldım. Ondan gelen bir hırıltı duyduğumda tereddüt ettim.

Bileğimi kavrayıp uyarıcı bir şekilde sıkıyor, baskı acı sınırına çok yakın.

Bu hareket, "Kontrol bende değil. Sana zarar vermeme izin verme" diyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Alexios. "Elbette ne yaptığını bilmiyorsun."

"Öyleyse neden bana göstermiyorsun?"

"Pekala." Arkama geçti. "Vahşi bir tanrıyla başa çıkmanın bir sanatı var. Beni takip et."

Evander'in parmaklarını zorla gevşetiyor. Göğsü sırtıma yaslanınca nefesimi keskin bir şekilde içime çekiyorum. Ellerini benimkilerin üzerine kaydırıp beni karmaşık tokalara doğru yönlendiriyor.

"Öncelikle şunu hatırlaman gerekiyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Korku göstermek bizi kovalamaya itiyor. Aranızdaki bağ koptuğunda içgüdüsel olarak hareket ediyor ve şu anda av gibi kokuyorsun."

Alexios'un ellerimi yönlendirmesine izin vererek hareketsiz duruyorum. Hızlı, neredeyse zorla, Evander'in omuzlarından bir kılıfı itiyor.

"Herhangi bir tereddüt, zayıf olduğunuzu düşünmemize neden olur." Alexios ellerimi zorla aşağıya, Evander'in pantolonunun

düğmesine doğru indirdi. "Zayıf şeyler yenir."

Evander'in gözleri her hareketi takip ediyor, kasları gergin. Ölümcül ve son derece güzel.

Alexios'un nefesi ensemeye sıcak bir şekilde değişiyor. "Bak sana nasıl bakıyor? Eğer ben senin bağını koparmasaydım, seni o kanlar içinde becerirdi," diye fısıldıyor. "Biz böyle yaparız."

İçimden bir ürperti geçti. "Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni sadece gerçekliğe hazırlıyorum." Evander'in pantolonunu kalçasından aşağı doğru indirirken kısa bir duraksama. "İyi gidiyorsun."

Yanaklarım kızarıyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

Hep birlikte, kan lekeli deri kıyafetlerini ve silahlarını üzerinden çıkarıp çıplak bırakıyoruz. Onu görünce ağızım kuruyor. Çıplak ve kan içinde bile güzel. Cinsel organı sertleşmiş ve bana öyle bir arzuyla bakıyor ki, beni adeta yutmak istiyor.

Alexios, Evander'ı hafifçe havuza doğru itti. "Prensesine seninle nasıl başa çıkacağını öğretirken sen de suya gir." Bana baktı. "Sen de. Onunla göz teması kurmaya devam et."

Suya yavaşça girerken, tıpkı bir küvete kayar gibi, suyun sıcaklığı hissediliyor. Evander yaklaştıkça kanatları su yüzeyinde sürünüyor, bakışları açgözlü bir şekilde gözlerime kilitlenmiş durumda. Sırtım havuzun kenarına çarpana kadar geri çekiliyorum, taş ve altı metreden fazla, zar zor kontrol edilebilen bir tanrı arasında sıkışıp kalıyorum.

"Koşmayı bırak." Alexios havuzun kenarına oturup kollarını sıvadı. "Şu anda dağılmayacağını bilmesi gerekiyor."

"Ben değilim—"

Evander'in elleri başımın iki yanındaki taşla sertçe vurarak beni sıkıştırdı. Bu kadar yakından, göz bebeklerinin siyahlığına karşı hala mücadele eden ince altın halkayı görebiliyorum.

"Merhaba," diye fısıldadım elimi uzatıp yüzüne dokunarak.

Avucumun içine doğru dönüyor, dişlerini derimin üzerinde gezdiriyor. Tam bir ısırık değil, ama beni ürpertmeye yetecek kadar yakın.

Alexios sıkılmış bir ses tonuyla, "Onu yıka," diyor. "Su yaraları iyileştirecek."

Ellerimi birleştirip üzerine biraz sıvı döküyorum, yaralarını olabildiğince dindirmeye çalışıyorum, derisini ve kanatlarını dikkatli hareketlerle temizliyorum. Küçük yaraların bazıları benim müdahalelerimle kapanmaya başlıyor.

Alexios uzanıp parmaklarını Evander'ın ıslak saçlarının arasından geçirdi. Seçilmişim bu dokunuşla ürperdi, gözleri sanki dayanılmaz bir şeymiş gibi sıkıca kapandı. Evander kurtulmaya çalışınca tanrı-kralın tutuşu sessiz bir uyarı gibi sıkılaştı.

Alexios'un erimiş bakışları bana dikildi, beni olduğum yerde dondurdu. "Katliamdan yeni çıkmış bir Ebedi'yi geri getirebilecek kadar güçlü birine ihtiyacı var. Bana Seçilmişini nasıl öpeceğini göster."

Evander'ın yukarıya dönük yüzüne bakarken tereddüt ediyorum. Ondan yayılan ihtiyaç karşısında. Aethertide sırasında bile bu kadar ham, bu kadar vahşi değildi. Parmaklarımı saçlarının arasına kaydırıp, avuçlarımın arasına yüzünü alıp, dudaklarımı yavaşça, keşfedici bir okşamayla onun dudaklarına bastırıyorum.

Evander hırlayarak üzerime doğru atıldı, beni daha da sıkıca kucaklamak istedi ve ben donakaldım, ellerim tereddütle omuzlarında duruyordu.

Tanrı-kral arkamızdan azarlayıcı bir ses çıkardı. "Prenses, şu anda ondan böyle bir öpücüğe ihtiyacı yok." Alexios, Evander'ın saçını kavrayıp onu benden uzaklaştırdı ve yanağına dudaklarını hafifçe değdirdi. "Ona nasıl yapıldığını göstereceğim," diye fısıldadı. "Onu sana iyice hazır hale getireceğim."

Sonra Alexios, Evander'ın ağzını öyle yakıcı bir yoğunlukla ele geçiriyor ki, nefesim kesiliyor. Kirli ve acımasız. Vahşi ve derin. Onu o kadar tamamen ele geçirmiş ve sahiplenmiş ki, başka hiçbir şeye yer kalmıyor.

Evander, Alexios'un acı veren kollarında geriliyor. Göğsünden sert bir hırıltı yükseliyor ve bu ses içimde bir titreşim yaratıyor, karşılık olarak içimde derin bir sıcaklık yükseliyor. Ama tanrı-kral onu daha

da sıkı tutuyor, bir eli saçlarını karıştırırken diğer eli çenesine saplanıyor. Alexios, Evander'ı tam istediği gibi bir pozisyona getiriyor ve onu öpmeye devam ediyor. Alt dudağını ısırıyor ve dilini kullanarak acıyı dindiriyor.

Tanrı-kral nihayet geri çekildiğinde, Evander'in göz bebekleri faltaşı gibi açılmış, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"İşte senin için canını feda eden bir tanrıyı böyle öpersin," diyor Alexios, sesi boğuk. Evander'ı tekrar öpüyor ve nefes nefese, "Öpmezsen ölecekmişsin gibi. Onu senden almaya çalışan herkesi yok edecekmişsin gibi," diyor.

Yapmazsan öleceksin sanki.

Ve bana ne anlatmaya çalıştığını biliyorum. Evander'in benden neye ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Hakkın olanı al.

Böylece Evander'ı kendime doğru çekip dudaklarını öpmeye başladım, sadece ona özgü olan o eşsiz tadın keyfini çıkardım. Elleri kıvrımlarını keşfederken, parmakları morartacak kadar sertçe içeri girerken hafifçe inledi. Dokunarak, tadarak beni yeniden tanımaya çalışıyor, kopmuş bağı şu an yapabileceği tek yolla telafi etmeye çalışıyor.

"Daha sert ol," diye tısladı Alexios. "Isır onu, Bryony. Senin için kanını akıt."

İtaat bana hiçbir zaman doğal gelmedi, ama bu? Bu nefes almak kadar kolay. Dişlerimi Evander'in alt dudağına geçirdim ve kanının bakır gibi parlak tadı ağzımı doldurdu. Avuç içleri yanlarımdan kayarak belimin çukuruna yerleşti ve beni kendine çekti.

Alexios öne eğilerek fısıldadı: "Prenses, senin için savaştı. Seni yanında tutma şansı için öldürdü. Öyleyse diz çök ve ona senin tanrın olduğunu göster."

Evet.

Tırnaklarımı Evander'in göğsüne batırıyorum, acıya doğru kıvrılışını, o acıyı özlemesini çok seviyorum. Onu geriye doğru itiyorum ve kolayca teslim oluyor, pürüzsüz kaya çıkıntısına yaslanmasına izin veriyor.

"Kalk," diye emrediyorum. "Kenara otur."

Yüzünde açlık belirtileri beliriyor ama itaat ediyor, kendini havuzdan dışarı çıkarıp Alexios'un yanına oturuyor.

Bacaklarının arasına yerleşene kadar hareket ediyorum. Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde, sıg suda diz çöküyorum, su sırtımın alt kısmına hafifçe vuruyor. Parmaklarımı uyluklarında yukarı doğru kaydırıyorum. Elimle penisini kavradığımda, sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes tıslaması çıkıyor ve bu ses doğrudan bacaklarımın arasına ulaşıyor.

Eğilip dilimin ucunu penisinin üzerinde gezdirirken, o yakıcı gözler gözlerimden ayrılmıyor; uyarılmasının tuzlu tadını çıkarıyorum. Onun tadını doyasıya yaşıyorum.

Elleri başımı kavrayıp beni aşağı doğru itiyor. Nazik değil. Sormuyor. İzin verme noktasını çoktan aşmış, dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Bu yüzden ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum. Yanaklarımı içeri çekip emiyorum, saçlarımı kavrayıp ağzıma girerken her umutsuz itişin tadını çıkarıyorum. Çenemi ve boğazımı gevşetip her kaymada arkama vurmasına izin veriyorum.

Bu da kendine özgü bir sahiplenme biçimi. Bir tapınma eylemi. Bir bağışlanma eylemi. Bağlılığımı dudaklarımla, dilimle ve dişlerimin dikkatli çizikleriyle tenine kazıyorum. Ağzımda onun kaygan sıcaklığına teslim olana kadar tekrar tekrar.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda Alexios'un yüzüne karanlık bir memnuniyet ifadesi yerleşti. Benim hem alıp hem de eşit ölçüde vermeme izliyordu.

Alexios, "Bunu hatırlayacak," diyor. "Ona nasıl teslim olduğunu. Seni sahiplenmeye ihtiyaç duyduğu anda onu nasıl derinden etkilediğini."

Su etrafımızda şırıldadı. Tırnaklarımı Evander'in uyluklarına sapladım, kendimi onun ihtiyacı için bir sunak olarak sundum. Onu kırıp sonra tekrar inşa etmek. Kelimeler olmadan mesajlar göndermek. Beni kullan. Elim penisinin üzerinde kaydı, okşadım. Bana ver. Aşağı indim, onu boğazımın ta derinliklerine kadar aldım. Dayanabilirim.

Alexios öne eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Haz da bir başka dua biçimidir. Söyle bana, küçük kurban. Şu anda kendini ne kadar kutsal

hissediyorsun?"

Bu anın içinde kaybolmuşken, benim-senin-bizim çekişmesinin akıcı temposunda, kendimi güçlü hissediyorum. Sanki uzanıp takımyıldızları çizmeye kalksam, yıldızlar benim kaprislerime uyacak şekilde bükülecekmiş gibi. Sanki beni izleyen iki erkek kadar ebediyim. Bu bir tür vahiy—dudaklarımla, dokunuşumla çözülen bir tanrı. Onun teslimiyetinde belli bir acımasız zarafet var. Nefesindeki küçük takımlarda, penisini daha derine itmek için kalçalarını kaldırmada, doğru emme ve hareketi yakaladığımda saçlarımı sıkın elinde. Kaba ve saygılı, kontrollü ve vahşi, aramızda dökülen tüm ihtiyaç.

Ve ben bunu istiyorum. Onu çözmek istiyorum. Parmaklarımla tüm karanlık ve umutsuz yerlere sokup, onları yeniden bir araya getirmek istiyorum.

Onun bana tamamen sahip olmasını istiyorum.

Tırnaklarım Evander'in gergin uyluklarına saplanırken onu derine doğru itiyorum. Saçlarımı kavrayışı daha da sertleşiyor. Hareketleri düzensizleşiyor, kontrolü kaybediyor. Hepsini alıyorum, hafif yanmayı, doluluğu memnuniyetle karşılıyorum. Daha sert emiyorum, dilimi döndürüyorum, dişlerimi hassas deriye hafifçe sürtüyorum. Nefes alışverişi düzensizleşiyor.

Ondan kısık bir hırıltı kopuyor. Sonra dilime karşı sıcak, yoğun bir şekilde boşalıyor. Bana verdiği her şeyi yutuyorum, başının geriye doğru eğildiğini, kaslarının gerildiğini izliyorum. Evander'in mutluluk ve coşkuya kapılmış halinden daha güzel bir şey yok. Artçı şokları küçük yalamalar ve emmelerle yatıştırıyorum ve saçlarımdaki tutuşu gevşiyor.

Sonra topuklarımla üzerine geri oturdum ve gözlerimi Alexios'a diktim. Zaferimin ardından çıplak ve vahşi halimin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyorum.

Tanrı-kral sadece gülümsedi. "Aferin, Prenses."

Evander suya giriyor, vücudu artık gevşek ve esnek. Hemen onu kendime doğru çekiyorum, başını omzuma yaslıyorum ve parmaklarımla tüylerine gömüyorum. Yüzünü boynumun kıvrımına

yaslayıp, bana sokularak, kokumu içine çekerken içinden bir iç çekiş çıkıyor. Sonra gözlerini kapatıyor.

Birkaç dakika sonra rahatlar, nefes alışverişi düzelir ve ardından yavaşlar.

"Uyuyor mu?" diye sordum Alexios'a, Evander'in kıvrılmış kanatlarını okşayarak.

Tanrı-kral Evander'ı inceliyor. "Öyle bir şey. Büyü, o karşı koymadığı zaman en iyi şekilde işliyor. Bir süreliğine baygın kalacak." O kızıl gözler bana döndü. "Buradan sonra onunla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı salladım, parmaklarım hala Evander'in sırtında rastgele desenler çiziyordu.

Tanrı-kral, tüylerinin hafif hışırtısı eşliğinde ayağa kalkıp gitmek üzere döndü. Ama Kolezyum'dan beri beni rahatsız eden ve görmezden gelemeyeceğim bir şey var.

"Beni asla kabul etmeyecekler, değil mi?" diye soruyorum ona. "Yarı insan ırkı. Ne yaparsam yapayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, her zaman öncelikle bir Devaliant olacağım."

Duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gerçek mi?"

Nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Size baktıklarında, iktidar için ailelerini vahşice katleden insanların soyundan geldiğinizi görüyorlar. Bu kadar derin yaralar kolay kolay iyileşmez. Onların saygısını kazanmak asla kansız bir iş olmayacak ve hatta o zaman bile hiçbir garanti yok."

Boğazımdaki ani gerginliği yutkunarak bastırıyorum. Garip bir sakinlik beni sarıyor; ne yapmam gerektiğini biliyorum. "Öyleyse savaşıacağım."

Kaşları kalktı. "Dövüş mü?"

"Evander'in Seçilmiş olarak sahip olduğum korumayı bırakacağım ve onun gibi arenada savaşıacağım. Onun yanında yerimi sorgulayan herhangi bir yarı insanla karşı karşıya geleyim. Herkes benim sadece isim olarak değil, gerçekten de kraliçe olabileceğimi görsün."

Beni sanki onu şaşırtmışım gibi inceliyor. "O zaman tüm sihirlerini kullanabilirler. Kanıtlamanız gereken bir şey varsa, yarım yamalak

yapmayın. Bunun için kan dökmeye hazır olun."

Ve bunun için öleceğimi söylemiyor. Ama mesaj yine de açık.

Başımı salladım. "Eğer kazanırsam, işimiz biter. Evander'in güçlerini serbest bırakırsın, Hellevig için onu affedersin ve ona topraklarını verirsin."

"Anlaştık. Yarın gece, küçük bir fedakarlık."

BRYONY

"Prenses?" Ertesi akşam Evander'in yatak odasının kapısından boğuk bir ses geldi. "Seni final sınavı için giydirmeye geldim."

Evander'in kolu belimi sıkıca kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. "Alexios'a defolup gitmesini söyle, Zephyr."

Cevap vermeliyim ama henüz ayrılmaya hazır değilim. Dün gece şifa havuzundan uyandıktan sonra Alexios'la yaptığım anlaşmadan ona bahsetmedim. Ama odasına döndük ve o zamandan beri bedenimle sözsüz vedalar ediyorum. Sabahleyin onu yavaşça becerdim. Sanki ilk defaymış gibi öptüm—yumuşak ve arayış içinde, onun tadını, dudaklarının baskısını yeniden öğrenerek.

Şimdilik bu benim. Bu sessiz kırılganlık. Bu anı dondurmak istiyorum.

Bu son sefer olabilir.

Boğazım düğümleniyor. Seçtiğim kişiye odaklanıyorum: kalp atışına, saçlarımdaki nefesine, parmaklarının dokunuşuna. Her bir hissi, ne olur ne olmaz diye hafızama kazıyorum. Ya onu bir daha kollarımda tutamazsam diye.

Her ihtimale karşı.

Dişleri nabız noktama geliyor ve inlememi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

Kapının diğerk tarafından bir hırıltı duyuldu. "Kurt. Bazılarımızın bugün bitirmesi gereken gerçek işleri var."

Evander'in kollarında kıvranarak yüz yüze geliyoruz, parmaklarım çenesinde geziniyor. Böyleyken beni öldürüyor; buruşuk ve sıcak, keskin kenarları yumuşamış. Uykudan hala yumuşamış kehribar rengi gözleri, ağızıma bakarken karanlık ve aç.

Yaptığım anlaşma göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Bunu bilseydi çıldırırdı, muhtemelen beni o arenaya yaklaştırmadan önce bu yatağa zincirlerdi.

Sonsuza dek kanatlarının ardına saklanamam. Beni her türlü acıdan koruyamazsın. Ben öyle biri değilim. Biz öyle değiliz.

"Gitmem gerektiğini biliyorsun," diye fısıldadım.

Parmakları kalçalarımnda kasılıp iz bırakacak kadar derine indi. "Bryony." Sonra daha yumuşak bir sesle: "Yapma. Bütün sabah nasıl davrandığını fark etmediğimi sanma."

Boğazım düğümleniyor. "Düşmeme izin vermelisin, unutma?"

Lütfen yapacağım şey için benden nefret etmeyin.

Kendimi onun kollarından zorla kurtardım. Titreyerek, dün gece bir hizmetçinin getirdiği ödünç kıyafetleri giydim ve kapıyı araladım. Karşıdaki yarı tanrıçada ilk dikkatimi çeken şey gözleriydi—biri gümüş, diğeri siyah. Koyu saçları ve keskin hatlarla dolu, soğuk bir güzelliğe sahip bir yüzü vardı. Paltosunun yakasının boynunu tam örtmediği yerden bir dövmenin izi görünüyordu.

"Bu taraftan," diyor yarı tanrıça—Evander ona Zephyr derdi.

Beni koridordan aşağıya, yüksek pencereleri olan devasa bir odaya götürüyor. Avizeler ve ışık küreleri amaçsızca yukarıda süzülüyor, masaların üzerine serilmiş çok renkli kumaşları aydınlatıyor. Bitmemiş giysiler, görebildiğim hiçbir şeye bağlı olmadan kendi başlarına havada asılı duruyor. Elbiseler, zırhlar ve eğitim kıyafetleri, çeşitli tamamlanma aşamalarında havada asılı kalmış durumda.

Diğerk iki yarı tanrıça da tembelce çalışma tezgahlarına uzanmış durumda. Arcadia'yı tanıyorum; o gümüş kanatları görmemek imkansız. Diğeri ise küçük yapılı ve koyu gri kanatlı.

Koyu kanatlı dişi beni görünce yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Çok küçük. Neden bu kadar küçük? Kurt'un dişlerini geçirebileceği bir şeyden hoşlandığını sanıyordum."

Arcadia'nın dudağı kıvrıldı. "Bu kadar zahmete değecek gibi görünmüyor, değil mi Vespera?"

"Belki de neden onu yanında tuttuğunu öğrenmeliyim. On saniye yeterli olur."

"Beş." Arcadia bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Belki o kadar bile değil."

"Durun ikiniz de," diye araya girdi Zephyr. "Kurt sizi paramparça ederdi ve sizin bölgecilik duygunuz yüzünden bu pislіđi temizlemeyeceğim. Her zamanki saçmalıklarınızı başka yere götürün."

Arcadia'nın bakışları benden ayrılmıyor. "Ona meydan okumayacağım, Z. Ama arenada onu paramparça etmelerini izlemekten zevk alacağım. Sen de gösteri için kalmalısın."

"Çık dışarı!" diye tersledi Zephyr.

İki yarı tanrıça birbirlerine bakışırlar ama itaat ederler. Kapı arkalarından kapanır.

Rahatlamış bir nefes verdim. "Teşekkürler," dedim Zephyr'e.

"İşte bu yüzden asıl atölyemi bu pislik yuvasından uzak tutuyorum," diye mırıldanıyor Zephyr. "Soyun. Bu sefer sana düzgün bir zırh dikmem gerek."

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyorum, o da sanki sadece bakarak ölçülerimi hesaplayabiliyormuş gibi vücudumu inceliyor. Belki de gerçekten hesaplayabiliyordur. "Bu sefer mi?"

"Evet, bu sefer öyleydi. Ama çok titizdi." İkinci kısmı kendi kendine söylüyor. "Gardırobunuzu istediğinde, ölçülerinizi çeyrek inç hassasiyetinde almıştı, ama kimin için olduğunu söylemedi."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bekle—kıyafetlerimi sen mi diktin?"

"Gecelik en iyi tasarımlarımdan biriydi. Beğendi mi?"

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor. Tanrım, o cübbe yere düştüğünde silah deposunda bana bakış şekli... Sonra ikimiz de sanki açlıktan ölüyormuşuz gibi birbirimize sürtünmüştük.

“Ben—şey—onu iyi bir şekilde kullandım,” diyorum boğazımı temizleyerek.

Ağzı seğirdi. "Evet, eminim."

Bir tabureye oturup ellerini uzatıyor. Avuçlarından kıvrılarak yayılan gölgeler siyah dallar gibi yere dökülürken, odayı bir güç kaplıyor. Ayaklarının etrafında yıldız ışığıyla parıldaayan bir havuz oluşuyor.

Karanlıktan gümüş damarlar ve eski sembollerin çerçeve boyunca titreştiği bir dokuma tezgahı yükseliyor. Zephyr aleti okşuyor ve parmaklarından dökülen ışık ipliklerinin, tezgahın ortasında karmaşık düğümler ve şekiller oluşturmalarını izliyorum. Ağzım açık kalıyor—tam önümde zırh oluşturuyor.

Deri parçalar birer birer yukarı doğru yükseliyor. Üzerinde işaretler işlenmiş omuzluklar, kolluklar, göğüs zırhı; hepsi benim için mükemmel boyutta. Set, sanki gece gökyüzünü şişeye doldurup metale işlemiş gibi parıltıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum elimi uzatarak. Deri pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcacık.

"İşlevsel," diye düzeltiyor, zırhla birlikte ortaya çıkan incecik iç çamaşırlarını toplarken. "Bunu altına giyeceksin."

İç çamaşırını giyerken tenime çok rahat oturuyor. Sonra sıra deri zırha geliyor. Zephyr tokaları ve kayışları sanki bunu binlerce kez yapmış gibi sıkıyor. Hareketlerindeki hızlı ve profesyonel tavır beni rahatlatıyor.

"Alttaki katman savunma büyüleriyle donatılmış," diye açıklıyor çalışırken. "İkinci bir deri gibi işlev görecektir ve darbeyi dağıtarak sizi yaralanmalardan koruyacaktır. Ana parçalar, koruma sağlarken olabildiğince hafif olacak şekilde tasarlandı, ancak o yarı insan yaratıkların doğrudan darbe indirmesine izin vermeyin. En iyi zırh bile belli bir yere kadar koruma sağlar." Bir parmağı düşünceli bir şekilde çenesine dokunuyor. "Ne kadar savaş tecrübeniz var?"

"Bir kolun her kemiğinin çıktığında farklı bir ses çıkardığını bilmek yeterli."

"Bu yeterli olmayacak," diyor kısaca.

Sözlerinin incitici olduğunu düşünmüyorum; sadece gerçeği söylüyor. Gökyüzü mavi, su ıslak ve ben şiddet dolu bir sonu gönüllü olarak kabul ettim.

İçini çekti. “Bak, bunu neden yaptığını biliyorum. Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama sen insansın. Hassassın. Kırılabilirsin. Bu”—deri göğüs zırhına yumruklarıyla vurarak—“iskeletini güçlendirecek ama seni sihirli bir şekilde bir yarı insanla aynı seviyeye getirmeyecek. Parçalanmanı engellemek için yapabileceğim çok şey var.” Elleri zırhın üzerinde ince ayarlamalar yaparak düzeltmeler yaptı. “Boyunu avantajına kullan. Küçüksün. Hızlıca kaç, birbirlerini vurmaya başlayacaklar. Hedef yeterince hızlıysa, dost ateşi sandığından daha fazla savaşçıyı öldürdü. Onlar adil oynamayacaklar, sen de oynamamalısın.”

"Deneyimden yola çıkarak mı söylüyorsun?"

"Alexios'tan daha yaşıyım," diyor omuz silkerek. "Bir sürü kötü şey gördüm."

Son kayışı da sıktığında nefesim kesildi. "Neden bana yardım ediyorsun ki?"

Bana hafifçe gülümsedi. “Çünkü Kurt'u annesinin kucağında yarı bebekken tanıyorum. Aptal, başımın belası ve bir çığ kadar kaba. Ama bu? Bunu yapmaz. Kimsenin ona yeterince yaklaşmasına izin vermez. Ama seni seçti. Seni sahiplendi.” İfadesi keskinleşti. “O yüzden sakın mahvetme.”

* * *

Arenaya adımımı attığım anda kalabalığın kükremesi beni adeta yerle bir etti.

Çizmelerimin altında kumdaki kadim rünler parıltıyor ve mavi bir ışık saçıyor. Her nefes alışımında ciğerlerimi sihir yakıyor, tenimde gezinen elektrikli bir titreşim gibi. Dövüş alanının duvarlarında meşaleler titriyor, topraktaki engelleri aydınlatıyor: sütunlar, kayalar, yanmış taşlar. Eğer hayatta kalacaksam, saklanmam ve dinlenmem gereken yerler bunlar.

Bağırışlar dikkatimi katlı balkonları ve yüzen platformları dolduran yüzlerce yarı insan heykeline çekiyor. Her renkten kanatlar birbirine karışıyor—yeşil, mavi, kırmızı, altın, siyah. Bazıları daha iyi görebilmek için birbirini itiyor, diğerleri ise kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle bağırıyor.

"Onu mahvet! Onu mahvet!"

"Çok hoş," diye mırıldandım.

Tamam. İsterlerse boğazları kanayana kadar bağırınsınlar, umurumda değil.

Dikkatim, Alexios'un siyah tahtında, kırmızı ve siyah kanatlarını açmış bir şekilde uzandığı yükseltilmiş platforma kayıyor. Çenesini eline dayamış, beni dikkatle izliyor. Kazanmamı mı yoksa kaybetmemi mi istiyor?

"Onu mahvet!"

Alexios yavaşça sırtıyor ve ben de dudaklarımı bir hırçınlıkla büküyorum. Doğru, muhtemelen bu hasta herif için bir önemi yok. Onun için her şey eğlence. Evander'ı emdiğimi izlemesine izin verdiğime inanamıyorum. Alçak herif.

Tezahüratlar o kadar yüksek ki, bir erkeğin adımı bağırdığını neredeyse duymadım.

Evander.

Arenanın kenarında, çukurun kalın taş duvarına vidalanmış zincirleri çeğiştiriyor. Ve çok öfkeli. Dudakları, eminim ki en az bir düzine ölü dildeki tüm küfürleri sıralıyor. Şimdi Alexios'la yaptığım anlaşmayı biliyor. Muhtemelen ödeyeceğim bedeli de.

"Bu iş bittiğinde," diye fısıldıyor, "seni bizzat kendim öldüreceğim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bu bittiğinde.

Sonsuza kadar kanatlarının ardına saklanamam.

Arenada metal bir gıcırtının yankısı duyuldu. Çukurun en ucundaki demir kapı açıldı ve titrek meşale ışığı altında dokuz yarı insan ortaya çıktı. Tenleri açıkta, zırh yok. Onlar için ben hiç tehdit oluşturmuyorum. Sadece katledilecek bir başka kırılğan insanım.

"Güzel," diye fısıldıyor Amara'nın sesi anılarımda. "Bırak seni hafife alsınlar. O kibirini onlara karşı kullan."

Yarı insan yarı tanrıları gevşek bir yarım daire şeklinde dağılıyorlar. Erkek ve dişi yarı tanrıların karışımı, hepsi de çevreyi büken sihirle parılıyor. Dişilerden birinin parmakları arasında elektrik sıcıyor. Erkeklerden birinin ellerinde ateş var.

"O insan daha ona dokunmadan altına işiyor."

"Yirmi kişi, bir dakika içinde merhamet dilenmeye başlayacak diyor."

Amara'nın acımasız antrenmanlarından sonra iyice kavradığım dövüş pozisyonuna geçiyorum. Kaslarım geriliyor, harekete geçmeye hazır. Öldürmeye hazır.

Amara'nın sözleri içimi kemiriyor: Kirlen. Acımasız ol. Onlar seni öldürmeden önce sen onları öldür.

Alexios elini kaldırır. Kalabalık sessizliğe bürünür, ani sessizlik neredeyse daha önceki kükreme kadar sağır edicidir.

Demis saldırısı.

Şimşek yarı tanrıçası ilk hamleyi yapıyor, açılmış parmaklarından elektrik fışkırıyor. Yere düşüp yuvarlanıyorum. ÇAT! Arkamdaki hava patlıyor ve keskin ozon kokusu burnumu yakıyor.

"O kaltakı parçalayın!" diye bağıyor kalabalık.

Düşünmeye vakit yok. İkinci saldırının yaklaştığını hissediyorum; kulaklarımı tırmalayan, biriken gücün ezici baskısı. İçgüdülerim beni iri, kırmızı kanatlı bir savaşçının arkasına saklanmaya itiyor.

Patlama ona isabet etti. Darbenin etkisi kemiklerimde yankılanırken bedeni havaya fırladı. Kanatları buruşmuş, boynu bükülmüş halde yirmi metre ötedeki kuma düştü.

Birincisi tamamlandı. Geriye sekiz tane kaldı.

"Teşekkürler," diye seslendim.

"Şanslıydın, küçük kız," diye hırladı yarı tanrıça.

Başka bir kadın, ön kolumdan daha uzun, sivri buz mızrakları fırlatıyor. Kendimi yana doğru atıyorum ama yeterince hızlı değilim. Omuzumda şiddetli bir ağrı yayılıyor, ama Zephyr'in zırhı darbeyi emiyor.

Bunu kafamdan atıyorum ve yoluma devam ediyorum.

Devam et. Lanet olsun. Hareket et.

Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirerek, saldırılarının arasından eğilip bükülüyorum. Şimşekler yüzümden birkaç santim ötede çakıyor. Altımdaki zemin patladığında sıçradım—çok yakındı. Kum, şimşek yarı insanların saldırısıyla eriyip cama dönüşmüş, dumanı tüten deliklerle dolu kraterlerle kaplı. Çapraz ateşte iki yarı insan daha düşüyor.

"Onu kanatın!"

Ciğerlerim yanıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve bıçaklarım ellerimde kayganlaşıyor, ama durmak ölmek demek. Bu ölümlerle doğrudan yüzleşecek gücüm yok, bu yüzden tek şansım daha hızlı olmak. Daha zeki olmak.

O şerefsizlerin birbirlerini öldürmelerini sağlayın.

Kalçama dondurucu bir soğuk çarptı ve sol tarafım tamamen uyuştı. Sendelleyerek, kısmen erimiş bir sütunun arkasına zar zor yuvarlandım.

"Şimdiden saklanıyor musun?" diye bağıyor biri. "Çık dışarı, kaltak!"

Toprağın altında kaldığım o anı fırsat bilip derin bir nefes alıyorum. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor.

Fırsatlar yaratın. Onların size tepki vermesini sağlayın. Amara'nın dersleri kafamda yankılanıyor.

Kolona şöyle bir göz attım. Dördü hâlâ ayakta, geri kalanı kendi taraflarının saldırılarıyla paramparça olmuştu.

Bir erkek alev püskürtürken, diğer bir kadının elleri karanlık bir enerjiyle parlıyor ve kumdan simsiyah sarmaşıklar gibi gölgeler fişkırıyor. Buz yarı-iblis net bir atış için geride bekliyor. Ve son piç? O da güç emiyor—derimde yakıcı etkisini hissedebiliyorum. Yukarı kaldırdığı avuçlarının arasında, saf güç büyüğü olarak mavi parlayan muazzam bir enerji dalgası oluşuyor.

Belki de üç saniyem var, sonra o bunu serbest bırakacak.

Ne yaptığımı anlamadan hareket etmeye başladım—doğrudan ona doğru koşuyordum, her yere kum saçılıyordu. Çenesi açık kaldı, çünkü hangi aptal kendini ölüme doğru götürür ki? Anlaşılan bu aptal.

"Bu da ne?"

Tam gücünü serbest bırakmadan önce yere doğru atılıp bacaklarının arasından kayıyorum. Güç dalgası başımın üzerinden hızla geçiyor...

Ve doğrudan arkamdaki buz yarımadasına çarptı.

Şiddetli patlamanın etkisiyle vücudu adeta alt üst olunca çığlığı birden kesildi.

Ani bir şekilde doğrulup, bıçağımı güç kullananın sırtına sapladım ve sertçe çektim. Bir, iki kez daha, dikkatsizliğinden acımasızca faydalandım. Beni itmeye çalıştı ama ikinci bıçağım hazırды. Onu çenesinin altına sapladım ve cesedinin yere düşmesine izin verdim.

İki kişi kaldı.

Geriye kalan yarı insan yaratıklar yeniden bir araya geliyor, birbirlerine bakıyorlar. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış küçük bir insanın tehdit seviyesini yeniden değerlendiriyorlar.

“BİTİRİN ARTIK! BİTİRİN ARTIK!”

Vahşi bir sırıtişla dişlerimi gösteriyorum. Vücudumun sol tarafı önceki saldırıdan dolayı hâlâ kısmen uyuşmuş durumda, ama duramam. Şimdi değil.

Bu sefer gölge kontrolcüsü ilk hamleyi yapıyor. Kumdan simsiyah sarmaşıklar fışkırarak beni sarıyor, biri ayak bileğime dolanıp ayağımı yerden kesiyor. Darbenin etkisiyle nefesim kesiliyor.

Daha fazla siyah sarmaşık kollarımı ve bacaklarımı sararak beni yere sabitliyor.

Demi sırtıttı. "İşimiz bittiğinde ne kadar güzel olduğunu göreceğiz."

Alev ustası kahkaha atarak avuçlarının arasında ateş yarattı. "Bence Kurt'un evcil insanının yanışını izlemesini sağlayalım."

Çok kibirli davranıyorlar. Aşırı özgüvenliler.

Kullanın.

Dişlerimi sıkarak, gölgelere karşı direniyorum, umutsuzca başka bir hançer arıyorum. Karanlık tenime işliyor, sıkılaşıyor, sıkılaşıyor. İşte orada—parmak uçlarım metale değiyor.

Bir an için Evander yanımda. Eli elimde, beni destekliyor. Bıçağı savurduğunuzda, hedefi vurmaya zorlamakla ilgili değil. Tüm o

dikkatli hazırlığın ve derin bilginin onu yönlendireceğine güvenmekle ilgili.

Alev yarı tanrısı ellerini kaldırıyor, sihir bir cehennem ateşine dönüşüyor—

Atıyorum.

Bıçak, kabzasına kadar boynuna saplandı. Alev sönerken gözleri şokla açıldı ve kumun üzerine dizlerinin üstüne çöktü, bıçağın boğazına kaçmasıyla boğulmaya başladı.

Gölge kontrolcüsünün konsantrasyonu bir anlığına dağılıyor ve karanlık uzantılar tutuşlarını gevşetiyor. Son yarı varlığın enerjisi ellerinde toplanırken kendimi hızla kurtarıyorum.

“ONU BİTİR!”

Gölge dalgası salıyor. Boğazına saplanmış hançerimi çıkarmaya çalışan, vücudunu kalkan olarak kullanan alev ustasının arkasına dalıyorum. Kirpiklerimde buz kristalleri oluşuyor. Nefesim beyaz buharlar halinde çıkıyor.

Ancak ateş yarı tanrısı darbenin en şiddetli kısmını üstlenir, buzlu gölgelerin saldırısı altında eti çatlar.

Artık yalnızca yarı tanrıça kaldı.

Başka bir patlama daha topluyor—kahretsin. Donmuş cesedin üzerinden atlayıp bıçağımı karnına saplıyorum.

Bir an için gözlerimiz kenetlendi. Ağzı açılıp kapanırken kan elimi ıslattı.

"Zırh giymeliydin," diye homurdanıyorum bıçağı çevirip çıkarırken ve tekrar saplarken. Ve bunu tekrar yapıyorum, sadece gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek için.

Cesedi yere düştüğünde, iki büküm oldum, nefes nefese kaldım. Kaburgalarımın yayılan acı yüzünden nefesimi zar zor alabiliyordum. Kalabalığın öfkeli kükremesi, kulaklarımdaki çınlamayı zar zor bastırıyordu.

Alexios'a kürsüde otururken bakıyorum.

"Kazandım!" diye bağırdım ona gürültünün arasından. "Evander'ı kelepçelerden kurtarmak istiyorum. Hemen şimdi."

Tahtından kalkıyor. Kırmızı ve siyah kanatları, arenanın zeminine inen basamaklardan aşağı inerken genişçe açılıyor. Kalabalık,

krallarının arenaya adım atışını izlerken sessizliğe bürünüyor.

"Hâlâ son bir rakibin var," diyor yavaşça gülümseyerek. "Ben."

BRYONY

Alexios, yumuşak bir sesle, "Gerçekten de seni kendim sınımadan geçmene izin vereceğimi mi sandın?" diyor.

Tabii ki hayır. Bu baştan beri onun planı değil miydi? Kurt'un Seçilmiş olarak Scillari'deki korumamdan feragat etmiş ve herhangi bir meydan okuyucuyla yüzleşmeyi kabul etmiştim. Sanki kendimi güzel bir yayla bağlayıp başımı onun için kesme tahtasına koymuşum gibi.

Kalabalık kükredi. Yüzlerce ses kan için, benim kanım için haykırdı. Bir Ebedi ile olan bu mücadeleden öylece kaçmayacağımı biliyorlar. Ölümümü izleyecekler ve her saniyesinin tadını çıkaracaklar.

Evander zincirlerine karşı çırpınıyor. Metal gıcırıyor. Kanatları genişçe açılıyor ve etrafında güç parlıyor, ancak sihir bastırıcı zincirler onu tekrar tekrar boğuyor.

"Dur," diye emrediyor Alexios. "Sadece kendine zarar veriyorsun."

"Bırakın gitsin." Evander'in sesi titrek. "İnsanların kazanabileceği şekilde sınavların mümkün olması gerektiği konusunda anlaşmıştınız."

"Denemelerimin kazanılabilir olması gerektiği konusunda hemfikir dim. Bu denemeyi o istedi. Aslında her şeyi kendi başına tasarladı. Ben yasal boşluklardan faydalaniyorum ve Seçilmiş Kişiniz bana tam bu ana kadar mükemmel bir yol haritası çizdi."

Önceki çatışmalardan kalan hasarı, kesikleri ve morlukları, uzuvlarımı yoran yorgunluğu sayarken içime bir sakinlik çöküyor. Savaşabilsem bile, Alexios'a karşı bunun bir anlamı yok.

Ama kaybetsem de umurumda değil. Diz çökmekten bıktım. Taç takmış erkeklerin beni kendilerine uygun şekillere sokmasına izin vermekten bıktım. Idris beni Duehavn'da paramparça ettiğinde, sırt üstü öleceğim son seferdi bu.

Bunun üzerine başımı kaldırıp Alexios'un gözleriyle karşılaştım. "Kabul ediyorum."

"Bryony, yapma—"

Evander'in çılgılığı Alexios'un parmaklarının bir hareketiyle kesildi. Tanrı kralın dikkati benden ayrılmadı ve beni izlerken o kızıl derinliklerde karanlık ve aç bir duygu belirdi.

"Öyleyse önce birkaç dersi tekrar edelim."

Hava yoğunlaşıyor. Kafamda basınç artıyor. Parmaklarının sıradan bir hareketiyle, boynuma bir güç dolanıyor, nefesim kesilene kadar sıkıyor. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor.

"Birinci ders," diyor tanrı-kral. "İnsan bedenleri kırılgandır. Kurt'un ruh bağı size onun ömrünü verir, ama sizi tanrı yapmaz. Hâlâ kırılabilir bir varlıksınız."

Karanlık beni tamamen içine çekmeden hemen önce, beni serbest bırakıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp, yanan ciğerlerime hava çekiyorum. Bu rahatlama tam üç kalp atışı sürüyor.

Sonra botu kaburgalarım sertçe çarptı.

Zephyr'in zırhı darbenin etkisiyle parçalanıyor. Acı, tüm düşüncelerimi gölgede bırakıyor ve geriye sadece hayvansal içgüdüler kalıyor: Bir top gibi kıvrılmak, dizleri göğse çekmek, küçülmek, kendini küçültmek. Belki o zaman ilgisini kaybeder.

Ama kendini tutuyor. İsteseydi o tekmeyle kemiklerimi paramparça edebilirdi. Onun gibi bir yaratık için bu, kendini tutmak demek.

Yanımda diz çöktü. "Bıçaklarda en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?" Bıçağı boynumda gezdirdi, kırık zırh parçalarını kenara itti. "Güçlerin asla olamayacağı kadar samimiler. Kişisel." Çelik derime saplandı. "Neredeyse ön sevişme gibi. Katılmıyor musun?"

Tepki vermiyorum. Ona bu memnuniyeti vermeyi reddediyorum.

“Çelikle öldürmek için yakına ve kirli işlere bulaşmalısın.” Beni kesmeye başlıyor. Çılgılığını bastırıyorum, gözlerimdeki ışık patlamalarını geri püskürtüyorum. “Bunu çok iyi anlıyorsun, değil mi? Amcanı böyle öldürdün. O da seni böyle öldürmeye çalıştı. Birine bıçak saplayıp gözlerindeki ışığın sönüşünü izlediğinde, o kişi hakkında bir şeyler öğrenirsin. Ve kendin hakkında da. Sanki ikiniz de birbirinizin ruhuna bakıyorsunuz. Bir insanın kanaması, onun gerçekte kim olduğunu gösterir.” Silahın ucunu aşağı doğru sürüklüyor, ardında yanık bir iz bırakıyor.

Bu anı asla unutmayacağım. Bu dersi. Bin yıl yaşasam bile, bu çaresizliğin şeklini hatırlayacağım.

"Siktir git," diye dişlerimi sıkarak zar zor söyleyebildim.

Gülüyor. “Ah, işte orada. İddiam aracılığıyla duyduğum o tatlı sözler.” Bıçak daha da derine saplanıyor. “Onları her duyduğumda bedelini ödetmen için can atıyordum.”

Görüş alanımın kenarlarında karanlık dans ediyor, beni altına kaymaya davet ediyor. İçimdeki uzak bir parça Evander'in çılgılığını duyuyor.

Ve yine de, tanrı-kral derslerini derime kazıyor. Kemiklere vurmuyor veya hayati bir yeri delmiyor. Çünkü bu bir mesaj, değil mi? Bu, Fırtınalar Tanrısı ile bir oyunu kazanabileceğine aptalca inanan insana bir hatırlatma.

“İkinci ders.” Sesi konuşma tonunu koruyor. “Ahmak küçük bir kız tanrının yanında hüküm sürmeyi hayal ettiğinde, bu fantezinin bir bedeli vardır.”

Başka bir şey düşünün. Evander'in ellerinin teninizde dokunuşunu, kanatlarının sizi sarmasını, sizi öperken dudaklarının sıcaklığını düşünün. Size ne kadar değer verdiğini hissettiren bakışlarını düşünün.

Sanki aklımın başka yerlere gittiğini hissetmiş gibi Alexios saçımı sertçe kavradı. "Bu diyarda taç takıp, sonsuza dek bir Ebedi'nin yanında hüküm sürmek mi istiyorsun?" Omuz kemiğimde, zırhın parçalanmış kısımlarını keserken keskin bir acı hissettim. Daha fazla işaret için yer açıyordu. "O zaman bunun için kan dökmen gerekecek. Bunun için kırılman gerekecek. Bunun için yalvarman gerekecek."

Acı, tutarlılığı siliyor ve ben yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum—

“Bak.” Alexios, saçlarımdan tutarak başımı çevirdi. “Ona bak.” Evander, kasları gerilerek prangalarının cıvatalarını kayadan sökmeye çalıştı. “Ne kadar çaresiz olduğuna bak. İnsanı için ne kadar canla başla savaşıyor. Seni hayatta tutmak için ne kadar ileri gideceğini düşünüyorsun? Ruhunun hangi parçasını takas edecek?”

Bıçak durur ve geri çekilir.

Sonra Alexios beni yukarı çekiyor, kumların üzerinden Evander'e doğru sürüklüyor.

"Onu iyileştir, Kurt," diyor ve beni Seçilmişimin ayaklarının dibine fırlatıyor.

Alexios zincirleri çözüyor. Zincirler düştüğü anda Evander beni göğsüne bastırıyor. Gücü, ışık ve ısı dalgası halinde içime akıyor, her yaramı bulup beni içten dışa doğru birleştiriyor.

Elleriyle etrafta dolaşarak gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir yarayı kontrol ediyor. Alexios'un vahşetinin izlerini siliyor.

“Seni tutuyorum,” diye fısıldadı saçlarıma. “İyisin. Çok üzgünüm. Çok—”

Ama sözünü bitiremeden, kelepçeler Evander'in bileklerine tekrar kapanıyor. Alexios'un gücü belimden beni kavrayıp göğüs göğüse gelene kadar kendine çekiyor.

Evander zincirlere doğru atılarak, "Sen sapık herif!" diye hırladı.

“Şimdi anlıyor musun Prenses?” Alexios çenemi yukarı kaldırarak göz göze gelmemi sağladı. “İnsanla tanrı arasında bağ kurulduğunda olan budur. O seni yeniden bir araya getirecek, ben ise seni paramparça edeceğim. Ve bunu tekrar tekrar yapacağız çünkü o seni kaybetmektense vücudundaki her kemiği paramparça etmemi izlemeyi tercih eder. Söyle bana. Bu aşk mı?”

Ona baktım. "Sen aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Gülümsemesi acımasız, neşesiz. "Ah, aşk uğruna yapılan fedakarlıklar hakkında her şeyi biliyorum Prenses. Sanırım senden daha çok." Parmaklarını bileğime doladı. "Üçüncü ders. Tanrılar

ölümlülerle oynadığında, bunu can sıkıntısından yaparız. Çünkü sana zarar verdiğimizde çıkardığın seslerden hoşlanırsın."

Kolumu sertçe büküp kemiğimi kırdı. Engelleyemeden ağzımdan bir çığlık çıktı, boğazım safra tarafından yakılırken görüşüm bulanıklaştı.

"İşte orada." Sesinde bir memnuniyet yankılanıyor. "Benim için çığlık atın. İlginç hale getirmek istiyorsanız yalvarın."

Beni itiyor ve ayakta kalmamı sağlayan tek şey inatçı iradem. Acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Bu oyun ancak ben ilgimi kaybettiğimde biter," diye devam ediyor, etrafımda yavaşça dönerek. "Ya da Kurt'un buna değmediğine karar verdiğinde. Eğer sana seçim hakkı verseydik ne kadar süre dayanabilirdin? Eğer ben seni kırsaydım ve o seni tamir etseydi, ona kaç kez yalvarıp bu ilişkiyi bitirmesini isterdin sence? Yüz mü? Bin mi?" Çenemi parmaklarının arasına alıp fısıldıyor, "Her öpücük bir yumrukla birlikte gelirse, aşkın ne kadar sürerdi? Ona kin beslemeye ve acı çekmende ki tüm suç ortaklığını saymaya başlar mıydın?"

İçimde bir şey kopuyor, son kısıtlama kırıntısı da yok oluyor.

Sağlam elimle kalçamdaki kılıfından son hançerimi çekiyorum ve içimdeki her karanlık, uluyan şeyi ona gösteriyorum. Her çirkinliği ve gizli acıyı, onun kendi hakkını oyduğu kırık parçaları. Bedenimin acısını bir kenara itip soğuk bir amaca yer açabilen canavarca kısımları.

"Dört yüz on altı," diyorum ona.

Kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalktı.

"Beş yaşından yirmi bir yaşına kadar bir kahin kalbime kaç kez bıçak sapladıysa, kaç kez kanımı senin sunağına döktüm, Boşluğa geçtim ve sana 'siktir git' dedim."

Bıçağımı göğsüne sapladım. Bıçak kumaşı ve eti ayırdı, ardında ince bir kızıl çizgi bıraktı. Ve o, sanki beni önemsemiyormuş gibi, gözünü bile kırpmadan orada öylece durdu.

"Bana cesur olmayı kimse öğretmedi," diye tısladım, ona tekrar sertçe vurarak. Zarafetsiz. Acımasız. "Kimse iyi olup olmadığımı sormadı. Kimse acı çekerken elimi tutmadı ya da güçlü olmamı

söylemedi. Bunu halkımın bana ihtiyacı olduğu için yaptım. Sen beni kullanıp çöpe atar gibi bir kenara bıraktığın halde bile yaptım.”

Kes. Kes. Bıçakla.

Kılıcım derisine saplanıyor. Tüm gücümü ve çaresiz öfkemi, taş çarpan dalgalar gibi ona yöneltiyorum.

Ve o, sürekli iyileştiriyor.

“Kendimi kanıtlamadığımı mı düşünüyorsunuz?” Sesim sessiz arenada yankılanıyor. Yüzlerce göz bana, bize kilitlenmiş durumda. “Beni sunağın üzerinde parçalamak isteyen, beni oyulacak biri olarak gören bir dünyada her uyandığım gün kendimi kanıtladım.”

Kendimi devam etmeye zorluyorum. Eğer bunlar söyleyeceğim son sözlerse, onları anlamlı kılacağım.

“Buradaki herkes benim yıkılmamı beklerken, başım dik bir şekilde sarayınıza girerek bunu kanıtladım. Evander'le birlikte olmak için Nyholm'a gittim ve lanet olası bir ölüm tanrısıyla oyunlar oynadım.” İçimden titreyerek bir nefes verdim. “Atalarımın yaptıklarını değiştiremem. Onların katlettiği insanları geri getiremem, tıpkı sizin savaşta ölen herkesi diriltemeyeceğiniz gibi.”

Alexios kaskatı kesildi. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

“Ama ben ölü bir hanedanın günahlarının bedelini acılarım ile ödemekten bıktım.” Gözlerim, her şeyden çok sevmeyi öğrendiğim bu tanrı Evander'e takılıyor. “Sadece onu istiyorum. Onu seviyorum. Ve bu, nefes alıyor olsam da, yakılan bir ceset olsam da değişmez. Yani beni parçalara ayırabilirsiniz ya da yeniden bir araya getirebilirsiniz, ama bir fark yaratmaz. O benim, ben de onunum. Önemli olan tek gerçek bu.”

Bıçağımı kuma sapladım. Her nefesimde göğsüm kabarıyor ama eğilmeyeceğim ya da diz çökmeyeceğim.

"O halde elinden gelenin en kötüsünü yap, seni alçak herif."

Alexios gülümsüyor ve midem alt üst oluyor. Sonra eli boğazımı kavlıyor.

“Öyleyse bunu kanıtla. Onun özgürlüğü için hayatını ver.”

BRYONY

"Yani anlaşma bu mu?" diye nefes nefese sordum. "Ölürsem, onu tasmaından mı çıkaracaksın?"

"Doğru." O yakıcı gözler gözlerime dikildi. "Son bir ölüm daha, ve Kurt kendi bölgesine hükmetmeye başlayacak."

Boğazımdaki tutuşu ezici değil, sadece ikimize de burada asıl kontrolün kimde olduğunu hatırlatacak kadar sıkı. Bir düşünceyle, parmaklarının bir hareketiyle beni öldürebilirdi.

"Amalthea Devaliant ona bu seçeneği sunduğumda hiç tereddüt etmedi," diyor. "Bıçağı sapladı. Ve bu, diyarlar arasında barışı ve yüzyıllardır dünyalarımızı dengede tutan Anlaşmaları sağladı. Çünkü o gerçeği biliyordu." Eğilerek fısıldıyor, "Fedakarlık bir sevgi eylemidir."

Şiddetli fırtınanın o vahşi kokusu duyularımı alt üst ediyor. Toprak kokusu ve ozon, şimşek ve yağmur.

"Peki, ne olacak Prenses? Onun için her şeyden vazgeçmeye hazır mısın?" Alaycı bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Yoksa onu sadece senin için güç ve o güzel kışını oturabileceğin bir Scillarian tahtı söz konusu olduğunda mı istiyorsun?"

Evander zincirlerinden kurtulmaya çalıştı. "Bryony—"

"Sessizlik."

Görünmez bir güç Evander'e çarparak sözlerini susturdu.

Alexios'tan gözlerimi kaçırmıyorum. O yakıcı derinliklere bakıyorum ve ona tam olarak kim olduğumu, neyden yapıldığımı gösteriyorum. Çünkü eğer bir ömür boyu sunaklarda secde etmekten ve kadim yeminler uğruna kanımı dökmekten öğrendiğim bir şey varsa, o da kılıç kullanmayı öğrenmektir.

Fedakarlık nasıl yapılır?

"Bana söz ver," diyorum ve sesim titremiyor. "Bunu yaparsam, önemli bir konuda, onun serbest kalacağına yemin et."

"Kız kardeşimin kanı üzerine," diyor tereddüt etmeden, beni serbest bırakırken. "Kurt bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Hiçbir açık yok, hiçbir hile yok. Sadece basit bir takas: senin hayatın karşılığında onun özgürlüğü ve onunla birlikte gelen her şey."

Çenemi sıkıca kenetleyerek başımı salladım. "Anlaştık."

Evander'in kumda diz çöktüğü yere yaklaşırken yüzlerce yarı insan sessizce beni izliyor. Tribünlerden bazı fısıltılar geliyor bana. Kendimi yok etme cesaretini toplarken kalpleri daha hızlı mı atıyor? Bunu mu istiyorlar? Yoksa belki de bunun hikayemin mantıklı sonucu olduğunu mu anlıyorlar?

Damarlarını tanrı-kralın önüne açan ve onun kanını sonuna kadar içen prenses.

Bence bunda belli bir şiirsellik var.

Avucumun içine Evander'in yüzünü koyuyorum. Alexios'un gücü onu boğmuş olmalı, çünkü gözleri dilinin ifade edemediği kelimeleri haykırıyor. Bana bunu yapmamam için yalvarıyorlar. Onu terk etmemem için. Sevdiği ve küle dönüşen bir şey daha olmamam için.

İstedikimizi istiyoruz. Bunun bizi mahvedeceğini bilsek bile.

"Beni dinlemen istiyorum," diyorum ona. "Biliyorum ki bu iş bittikten sonra beni uzun süre affetmeyeceksin ve bu sorun değil." Gözlerimden akan yanan gözyaşlarını geri tutmaya çalışıyorum. "Ama yapamazsın"—elimi gömleğine sıkıca bastırıyorum—"üç yüzyıl daha suçluluk ve öfke içinde boğulamazsın. Sen bir kralısın, Evander. Artık kral gibi davranmanın ve halkının ihtiyacı olan kişi olmanın zamanı geldi. Sana savaşmaya devam edeceğime söz verdim, ama silahlarımı

bırakıp diz çökmem gerektiğinde de anlıyorum. Bu berbat bir durum ve adil değil, ama bu sadece bizimle ilgili değil.”

Dokunuşum altında göğsü titriyor ve Alexios'un tutuşuna karşı gözle görülür bir şekilde direniyor.

“Bana bir şey söz verir misin?” Kelimeler boğazımdaki düğümü zar zor aştı. “Beni düşündüğünde, seni sevdiğimi hatırla. Ve eğer rollerimiz tersine dönseydi, sen de aynı seçimi yapardın.”

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım; bu öpüşme, dünyanın sonu gibi hissettirdi. Galaksilerin çarpışması gibi. İki sönmekte olan yıldızın sonunda yerçekiminin kaçınılmaz çekimine teslim olması gibi.

Ona sahip olduğum her şeyle, ona ait olan ruhumun her zerresiyle öpüyorum. Bir ömür boyu biriktirdiğim duyguları dudaklarımın kıvrımına döküyorum—Seni seviyorum, seni seviyorum ve seni seviyorum.

Ve sonra da hızla çekip çıkarıyorum.

Alexios'a döndüm ve bu işin bir an önce bitmesini umarak sessizce başımı salladım.

Çizmesinden bir bıçak çıkarıyor. Elim titriyor, bıçağı ondan alırken ağırlığı bir söz, bir yemin gibi geliyor. Bu benim soyum, benim doğuştan gelen hakkım. Devaliant Hanedanı bu tek amaç için doğdu ve yetiştirildi.

Şimdi ona geri dönmem çok yerinde olurdu; bu sefer kendi şartlarımla. Seçtiğim ölümle.

Alexios, "Unutmayın," diyor. "Gerçekten ciddi olmalısınız. Yarım yamalak işlere yer yok."

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak bıçağı daha sıkı kavradım ve dizlerimin üzerine çöktüm, bıçağın ucunu gümbür gümbür atan kalbimin üzerine doğru eğdim.

“İtmek için yardımına ihtiyacım var. Tek elle yapamam,” derken sesim sadece biraz titriyor. Kırıldığı bileğim şimdi uyuşmuş, yanımda cansızca sarkıyor.

Alexios yanıma diz çöktü ve ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Ona bak. Uğruna öldüğün şeye bak."

Gözlerim tekrar Evander'inkilerle buluşuyor ve bu son anı onu hafızama kazımak için kendime bırakıyorum. Beni kucakladığı tüm zamanları düşünüyorum. Benimle güldüğü anları. Tüm o uykusuz geceleri, çalınan öpüşleri ve morarmış parmak uçlarını. Gülümsemesini hatırlıyorum. Avuçlarımın altında kanatlarının yumuşaklığını.

Hatırlama duygusu içimi tamamen dolduruyor, korku, acı veya pişmanlık gibi başka hiçbir şeye yer kalmıyor. O anları zırh gibi etrafıma sarıyorum ve darbelere karşı kendimi hazırlıyorum.

"Hazır," diye fısıldıyorum.

Alexios'un bakışları benimkilerle buluştu ve ikimiz de hançeri göğsüme sapladık.

İçimde dayanılmaz bir acı patlak veriyor. Gözlerim kararıyor, kaburgalarımın arasına gömülü çeliği ve göğüs bandımdan aşağı dökülen kıpkırmızı kanı görebiliyorum.

"İşte bu kadar." Alexios'un sesi. "Onun için kan dök."

Ben de öyle düşünüyorum.

Kumun içine geri düşüyorum ve karanlığa teslim oluyorum. Bırakıyorum çenelerini açsın ve beni boğucu derinliklere çeksin. Tutunacak çıkıntı yok, tutunacak yer yok, geri dönüş yolu yok. Sadece çaresiz bir teslimiyet ve Boşluğa doğru iniş var.

Hayatım, kubbeli tapınak tavanlarına ve mermer heykellere bakarak yüzlerce ölümle geçti. Bu acıyı, uçsuz bucaksız, boyun eğmez karanlığın soğukluğunu ve hiçliğini biliyorum. Bu acının korkunç bir yakınlığı var. Ölümün, aşık olmakla aynı hissi vermesi ne kadar garip; her şeyi tüketen ve korkutucu. Büyük bir yangın yok. Sadece düşüş. Çöküş.

Aşağı.

Aşağı.

Dow—

Bir çılgılık hiçliği paramparça ediyor. Acı içinde uyanıyorum, omurgam kavisleniyor, damarlarımdan geçen güç beni birbirine dikeyyor. Her boşluğu, her çatlağı ve yarığı dolduruyor, ta ki içten dışa doğru yanmaya başlayana kadar.

Ve sonra sırtım yırtılmaya başladı.

Bu acı, şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde. Kasları, kirişleri ve kemikleri parçalıyor, genişleyerek yerini şuna bırakıyor—

Kanatlar.

Omuzlarımdan göz kamaştırıcı bir ışık huzmesi halinde fışkırıyorlar. Altın rengi beneklerle bezenmiş saf beyaz, şafağın ilk ışınlarıyla aydınlanmış taze karı andırıyorlar.

Çok büyükler ve çok ağırlar. Ani ağırlığı dengelemeye çalışırken sırt kaslarım geriliyor.

Hâlâ hayatta olmanın, bu kanatların, içimde akan bu büyüünün ne demek olduğunu anlamaya çalışırken, tanıdık bir dokunuş yüzüme değdi.

Evander. Zincirlerinden kurtuldu.

Bakışları üzerimde, kanatlarımda üzerinde gezinirken yüzünde hayranlık, nefes kesen bir hüznün ve sessiz bir yıkım belirliyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı boğuk bir sesle, beni göğsüne doğru çekerek. "Seni yakaladım, düşmanım. Benim için nefes al, tamam mı? Sadece nefes almaya devam et."

Arenanın dönüşüyle birlikte ona yaslanıyorum. Bedenim, kendisinin yeni şeklini kabullenmeye, kanat çırpma, uçma ve diğer gerçekliklerle boğuşmaya çalışıyor.

Ama Evander benimle işini henüz bitirmedi.

Yüzü sertleşti ve beni hafifçe sarsmak için omuzlarımdan tuttu. "Sen aklından ne geçiyordu be?" diye hırladı.

"Düşünüyordum da"—yeni iyileşen ciğerlerimden hırıltılı bir öksürük yükseldi—"seni sevdiğimi."

"Yapma—" Beni kendine doğru iyice bastırırken sesi titriyor. "Bunu bir daha asla yapma. Beni duyuyor musun? Asla. Bir daha. Lanet olsun."

Boğazını temizleyerek verdiği keskin bir sesle cevap vermekten kurtuldum. Alexios, etrafına delici bir bakış fırlattı ve yemin ederim ki ortamın sıcaklığı birden düştü.

"Umarım," diyor, "kendini hepinize kanıtlamıştır? Scillari'nin onu sahiplenmesi, bir Ebedi'nin yanında yerini almasına izin vermek için

yeterlidir? Ondan daha fazla bir şey koparmak istemezsiniz, değil mi?”

Bakışları arenayı tarıyor, içlerinden birinin bile itiraz etmeye cesaret etmesine izin vermiyor.

Kimse ses çıkarmıyor.

Ve sonra—hareket. Gümüş kanatlı bir yarı insan başını eğiyor, diz çöküyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor. Bir diğeri onu takip ediyor. Sonra bir diğeri. Hepsi teker teker dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bu senin için, Prenses," diye fısıldadı Alexios.

Benim için.

Kanın Prensesi, Çapa, Kurban olarak tapıldım ve yüceltildim. İnançlı kalabalıklar tarafından adım haykırıldı, paha biçilmez hediyelerle ödüllendirildim, şairler güzelliğime övgüler yazdılar.

Ve hiçbir şey, hiçbir şey, bu yarı insan varlıklarının ellerini göğüslerine koyup benim için sessizleşmelerini izlemek kadar iyi hissettirmedi. Bunu doğduğum için elde etmedim. Bunu kadim yeminler, soy ağaçları veya gelenekler yoluyla da elde etmedim.

Bunu hak ettim.

Alexios doğruldu. “Kurt kraliçesiyle tanışmak için bolca vaktiniz olacak, ama şimdi dinlenmeye ihtiyacı var. Bırakın o onunla kalsın.” Çenesini yukarı doğru sallayarak işaret etti. “Hadi, çıkın.”

Gruplar halinde havaya yükseliyorlar, kanatları meşale ışığını yakalayarak açık göz deliğine doğru uçuyor. Güç tenimde dalgalanıyor ve kendi kanatlarım da anlamadığım bir içgüdüyle seğiriyor; ilkel bir şey, uzuvlarımı genişçe açıp onları takip etme arzusu.

“Seninle birlikte uçmak istiyorlar,” diye mırıldanıyor Evander, tepkimi fark ederek. “Bir Ebedi, bir Seçilmiş yanına aldığında bu bir gelenek. Hazır olana kadar bekleyecekler.” Omzuma hafifçe vuruyor. “Sana seni seveceklerini söylemiştim.”

Sonuncusu da arenadan gece gökyüzüne karışıp kaybolana kadar onları izliyorum, sonra sadece üçümüz kalıyoruz.

Alexios bize döndü. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu diyar, sadece rica ettiniz diye kanat dağıtmaz. Bir ölümlü bir tanrıyla bağ kurduğunda, Scillari onu sınar. Kralına layık olduğunuzun kanıtına ihtiyacı vardı.”

Arkamda, Evander'in göğsü saf şiddet içeren bir sesle titriyor. "Bunu dile getirebilirdin, değil mi?"

"Eğer ona söyleseydim, gerçek olmazdı. Varoluşumuzun yasaları, işime yaramadığında görmezden gelebileceğim öneriler değil." Ellerini açar. "Bunun nasıl işlediğini hâlâ hatırlayan biri olduğuna şükredin. Birimizin bir insanla ruh bağı kuracak kadar aptal olduğu ve alemin onu reddettiği günden bu yana binlerce yıl geçti. İhtiyacım olan son şey, kederli, yıkıcı bir Ebedi'yi daha ortadan kaldırmaktı."

Beni değerlendirircesine süzdü, bakışları yeni kanatlarımın üzerinde gezindi. "Bir şey daha." Elini uzattı ve Nyholm'dan aldığım kutu avucunda belirdi. "İçindeki mühür, Kurt'u tasmaından kurtarıyor. Kristali tam göğsüne koy. Gücü patladığında, aranızdaki bağı dikkat etmeniz gerekecek."

"Ne tür bir ilgi?" diye soruyorum.

"Sizi bir hafta boyunca yatağı mahkum edecek türden. Bu yüzden, tahrip etmekten çekinmeyeceğiniz mobilyalar seçin."

Yanaklarım kızardı. "Ah."

"İkinizin de çok güzel vakit geçireceğinizden eminim." Kırmızı gözleri aramızda gidip geldi. "Uzun bir ömür yaşamış birinden son bir tavsiye: O'nun size verdiklerine değer verin. Bir Ebedi, kanatlarını herkese açmaz. Bu tür bir güven, alemleri yerle bir edebilir. Bunun için savaştınız. Bunun için kan döktünüz. Bunun için öldünüz. Kimsenin bunu sizden almasına izin vermeyin."

Son bir baş selamı vererek arkasını döndü ve arena kumlarının kenarındaki yüksek çift kanatlı kapılara doğru ilerledi.

Ama Evander'ın sesi yankılanıyor. "Bekle."

Alexios duraksadı, omzunun üzerinden bir bakış attı.

Evander ayağı kalktı. "Bana asla karşılığını ödeyemeyeceğim bir hediye verdin." Alexios'a yaklaştı. "Seçtiğim kişiyi yanımda tutma şansı. Onunla uçma, onu sevme, onunla hiç hayal etmediğim şekillerde bir hayat kurma şansı. Ve bunun için sana minnettarım. Kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazlasını."

Ardından Alexios'un boğazını yakalayıp onu en yakın duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle taş kırıldı.

“Ama sen ona işkence ettin.” Evander’in diğer eli geri çekilip Alexios’un karnına doğru bir yumruk indirdi. Yırtılan etin ıslak sesi arenada yankılandı. “Yani eğer bir daha benim kadınıma bakmaya kalkarsan, önümüzdeki bin yılı senin iç organlarını yeniden düzenlemenin yeni yollarını bulmakla geçireceğim. Bir daha asla onunla konuşma. Adını ağzından bile geçirme.”

Alexios'un yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve başını geriye doğru yasladı. "Mesaj alındı, Kurt."

"Öyleyse defol git."

Evander yumruğunu hızla kurtardı.

Alexios sırttı ve avucunu karnındaki açık yaraya bastırdı. Açık parmaklarının altında etin birleşmesini izledim.

Sonra arkasına bakmadan çift kanatlı kapılardan geçerek gitti.

Bir an için, sadece Evander'in hırıltılı nefes alışverişi duyuluyor. Eli ve ön kolu kan içinde. Kanın hafif damlama sesi yere düşüyor. Meşale ışığında öylece duruyor, her dengesiz nefes alışında göğsü inip kalkıyor ve ayaklarının dibindeki kırmızı kuma bakıyor.

“Evander. Bana bak.”

Yavaşça, çok yavaşça dönüyor ve yüzündeki ifade...

Çıplak kaldı. Derisi yüzüldü, daha önce ondan hiç görmediğim bir şekilde savunmasız kaldı.

“Evimin yıkıntıları arasında durduğumda, bir parçam öldü,” diye fısıldıyor. “Bu tür bir kederi iyileştirmenin yolu yok. Sadece... içini boşaltıyor. Seni bomboş bırakıyor. Ama sen içime işledin. Öyle derine kazındın ki, sensiz nefes alma düşüncesi imkansızdı. Çünkü sen benim kalbimsin.”

Parmaklarını avucunun içine kısıp gözlerini kısa bir süre kapattı. "Seni kaybettim." Kırık bir fısıltı, o kadar yumuşak ki duymak için çaba sarf etmem gerekti. "Bir anlığına seni kaybettim ve bu, enkazın içinde olmak gibiydi. Her şeyin yeniden yanmasını izlemek gibiydi. Yaşayıp yaşamamam umurumda değildi çünkü ne anlamı var ki? Sonsuzluğun anlamı ne ki, sen içinde yoksan?"

İçimde keskin ve acı verici bir sızı hissediyorum. Onu öfkeli gördüm. Onu acımasız gördüm. Ama bu... bu keder yeni. Ve canımı

yakıyor.

Temiz eli titreyerek yüzüme dokunurken yanıma geri döndü. "Bunu bir daha yapamazsın," dedi. "Gidip de peşimden gelmeyeceğimi bekleyemezsin. Sen ölürsen ben de ölürüm. Artık işler böyle yürüyor."

Gözlerimden yaşlar süzülürken avucunu öptüm. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Dikkatini kanatlarıma kaydırıyor. Yavaşça, neredeyse saygıyla, parmaklarını kanadımın aşırı hassas kıvrımı boyunca gezdiriyor ve boğazımdan istemsiz, yumuşak bir ses çıkarıyor. Çok hassas. Çok fazla.

"Şşş," diye yatıştırıyor, keşfine devam ederken. "Çok güzeller, hepsi beyaz ve altın rengi. Dokunuşları nasıl?"

Yavaşça nefesimi veriyorum. "Ağır."

"Kasları çalıştıracamız. Dayanıklılığını ve acı eşiğini geliştireceğiz." Başını eğdi ve kanatlarımdan deriyle birleştiği yere açık ağızlı bir öpücük kondurdu. "Bu beden benim için şarkı söyleyene kadar çalıştıracamız."

"Zaten öyle," diye fısıldıyorum.

İçimde çaresiz bir ürperti doluyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Birbirimize yaslanıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor, sadece nefes alıp veriyoruz, bunun şeklini yeniden öğreniyoruz. Bizim şeklimizi.

Uzun bir süre sonra geri çekiliyor ve bakışları elimdeki kutuya kayıyor.

"Hazır mısın?" diye sordum ona.

"Doğuştan hazır, düşman."

Mandalı kaldırıyorum ve kapak açılarak parlayan sarı bir kristal ortaya çıkıyor.

Sessiz bir soruyla dikkatim tekrar Evander'e yöneliyor. Başını sallayınca, onu serbest bırakıyorum.

"Yani ben de... onu sana mı giydirdim?"

Gülüyor. "Tam olarak"—elleri benimkilerin üzerine kapanıyor, mühürü kalbinin üzerinde tutuyor—"işte böyle."

Kristal bir ışık parlamasıyla temas eder ve derisinin altına batar.

Etrafımızda yakıcı bir ışık patlıyor. Gücü bana çarpıyor, arenayı sarsan ve taş duvarlarda çatlaklar açan sarsıcı bir enerji dalgası gibi.

Ama yıkımı neredeyse hiç fark etmiyorum. Bağımızın paramparça oluşuna, derisi yüzülmüş sinir uçlarına ve bitmek bilmeyen açlığa odaklanamıyorum. Öyle içsel bir ihtiyaç ki, onu her yerimde hissediyorum.

İçimdeki o insanlık dışı kısım, yeni uyanmış bir şekilde, tanıma ifadesiyle hafif bir mırıltı çıkarıyor. Bu gücü, bu vahşiliği biliyor. Onun kokusunu.

Sonra atıldı, dudaklarını benimkine bastırarak kan ve zafer tadında bir öpüşe dönüştürdü. Sahiplenmenin tadı. Dilinin benimkine sürtünmesi ve dişlerinin keskin ısırığı. Damarlarımda alev alev yanan bir yangın.

Büyüsü tenimin altına yayılıyor. Güç, yaşam ve kadim, isimsiz şeyler. Duygu ve anı çarpışıyor; bunun akkor halindeki gerçeği. Onun gerçeği. Aramızdaki bu imkansız, dokunulmaz şeyin gerçeği.

Ömür boyu su altında kaldıktan sonra nihayet nefes vermek gibi. Yüzeye çıkmak gibi.

Eve dönmüş gibi hissediyorum.

EVANDER

Bryony'yi bahçede buldum.

Beyaz ve altın rengi tüyleri, kurumuş gülleri temizlerken güneşi yansıtıyor. Birkaç gün geçmesine rağmen, onun dönüşümüne, benim olduğunun kanıtına hala alışamadım. Cildi artık farklı parlıyor; daha yumuşak, daha parlak. Eski Devaliant ışıltısı gitti, yerini yarı tanrıçanın ezilmiş elmas parıltısı aldı.

Hareket ederken mırıldanıyor. Uzun mesafeler uçmasına daha çok zaman olsa da, kanatları artık yere sürtünmüyor. Kızım öğreniyor.

Diz çökerken içimden bir inilti çıkardım. Benim tişörtümü giymişti, uzun, kaslı bacakları çıplaktı; kurumuş bir asmayı sepetine atmak için döndü. Onu benim kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyor. Bu sessiz bir beyan—o artık evli, birisiyle evlenmiş.

Bu benimki.

Aramızdaki bağ titreşiyor. Ölümünden beri farklı, artık beni sahiplenme gücüne sahip olduğu için daha derin bir bağ. Göğsümdeki sekiz köşeli yıldız, onun yakınlığına, büyüünün benimkine uzanma biçimine karşılık titreşiyor, ruhlarımızın buluştuğu o boşlukta birbirimize dolanıyoruz.

Omuzlarındaki gerginlik hafıflıyor. "Yine yapıyorsun," diyor arkasını dönmeden.

Ne yapıyorsunuz?

"Hareket halinde olmak." Gümüş rengi saçlarının arasından bana bakıyor. "Gizlice beklemek."

Ona sıırttım. "Tatlım, sadece benim tişörtümle eğilersen, bakacağım. Ben sadece bir erkeğim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve dudaklarımı boynunun kıvrımına değdirdiğimde nefesi kesiliyor.

Ellerim kanatlarının sırt kaslarıyla birleştiği yere doğru kayıyor. İpeksi tüylerin arasından parmaklarımı gezdiriyorum ve o, başını yana eğerek iniltiyle bana doğru eriyor. Acımasızca bundan faydalanıp boğazını öpüyorum.

Kanatlarını okşuyorum. Ona burada dokunmanın bir yakınlığı, bir doğruluğu var. Kutsal hissettiriyor. Saygı dolu. İkimizin de paylaşacağını hiç düşünmediğim bir hediye.

"Kontrolün giderek daha iyi oluyor," diyorum ona. "Artık dengeni kaybetmiyorsun. Sürtünme eskisi kadar belirgin değil."

Kadın homurdanarak, "Dün avluda üç vazoyu kırdım," dedi.

İçimden hafif bir kahkaha yükseldi. "Oraya varacaksın. Seni eğiteceğiz, güzelce koordine edeceğiz." Dişlerimi nabzının üzerinde gezdirdim, titrediğini hissettim. Ezilmiş çiçek yaprakları ve bahar yağmuru gibi kokuyor, vahşi ve bana ait bir şey gibi. "Beni o büyük yatakta yalnız bıraktın. Bahçıvanlık için."

"Güllerimin ölmesinin sebebi sensin. Bana yardım etmelisin."

"Artık gülleri ellerinle temizlemene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Sihirle de yok edebilirsin."

"Yarı tanrıça olmam, her şeyi sihirle düzeltmek istediğim anlamına gelmiyor." Bana doğru eğildi. "Dört gün, Wolf. Dört gündür beni o yatakta tutuyorsun."

"Plan, seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmadan önce yedi gün boyunca adımı haykırmanı sağlamaktı. Programımı altüst ettin, düşmanım." Bileğini ağzıma götürüp dudaklarımı parlayan yıldızın üzerinde gezdirdim. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Bir an için, tepede sadece yaprakların hışırtısı, kuşların sabah korusu duyuluyor.

Sonra, "Kardeşimi özlüyorum." dedi.

İşte orada.

“Biliyorum, daha bir hafta geçti. Ama Hellevig’de yaşananlardan sonra...” Yutkunuyor. “Onu orada yalnız başına düşünmekten nefret ediyorum.”

“Elias onunla birlikte,” diyorum. “O, Alexios’un en iyi savaşçılarından biri. Bastien de birkaç gün içinde nöbet değişiminin bir parçası için orada olacak. Onu güvende tutacaklar.”

Bakışları çeliği bile eritebilirdi. "Doğru. Çünkü siyasi entrikalarla ve suikast girişimleriyle uğraşan her kadının, kız kardeşi yerine 'Gülmektense kendimi yakmayı tercih ederim' diyen Bastien'e ve rastgele bir yarı korumaya ihtiyacı var."

Yüzümü buruşturdum. Tamam, anladım.

“Seni ona götüreceğim. Ama Alexios ile bir anlaşma yapmam gerekecek. Örtüyü o kontrol ediyor ve artık onun Koruyucusu olmadığım için, boyutlar arası geçiş eskisi kadar kolay değil.”

Kanatları sarktı. "Ah."

“Hey.” Çenesini yukarı kaldırıyorum. “Bunu gerçekleştireceğim.”

Yüz ifadesi yumuşuyor ve aramızdaki bağı bir sıcaklık kaplıyor; ruhlarımızın birbirine dolanan ağaç kökleri gibi bağı ucunda buluşmasının o yatıştırıcı hissi. Sonsuza dek sürecektir bu kökler yayılacak, büyüyecek, derinleşecek.

"Eğer senden isteseydim dünyayı yerle bir ederdin, değil mi?" diye soruyor bana.

Milyon kere, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. O biliyor. Bilmek zorunda.

Bunun yerine ortaya çıkan şey, kaba ve düşük kaliteli bir "Deneyin ve görün" mesajı oluyor.

Onu daha sıkı bir şekilde kendime çekiyorum, nefes alışverişinin nasıl düzensizleştiğinin tadını çıkarıyorum. Sonra dudaklarını, önce çekinerek, keşfederek, öpüyorum. Bunu günlerdir yapıyorum; kendimi onun tadına bakmaya, onu yeniden tanımak istercesine öpmeye bırakıyorum. Ama sonra o daha ısrarla bana doğru itiyor. Sözsüz bir talep.

Dudaklarımı onun dudaklarının üzerine hafifçe yaklaştırıp, onu yavaş ve derin bir öpücükle öptüm. "Benimsin, seninsin ve her zaman"

diyen türden bir öpücük. Dudakları bir iç çekişle aralandı ve ben onun tatlılığını doyasıya yaşadım.

Ayrıldığımızda, "Seni istiyorum," diyorum. "Bana hemen şimdi seninle birlikte olabileceğimi söyle. Bu tişörtün altına iç çamaşırı giymediğini söyle."

"Hayır." Bu, neredeyse bir nefes kadar kısa bir ses. "Hiç yok."

Kahretsin.

Kırmızı bir sis her yeri kaplıyor. Ellerim kalçalarının arkasına doğru kayıyor ve onu kaldırıp kule duvarına yaslıyorum. Bir elimle kalçasının altını kavrayarak onu yerinde tutarken, diğer elimle ödünç aldığı gömleğin düğmelerini açıyorum.

"Beş gün boyunca bahçe işleriyle uğraşma yasağı," dedim ona.

"Bu aşırıya kaçmış gibi görünüyor—"

Ağzımı memesinin üzerine kapattığımda sözleri bir iniltiyle kesildi.

"Yatağımı boş bıraktın." Sözleri keskin bir ısırla noktalıyorum. "Eylemlerin. Sonuçları. Vardır."

Onunla zamanımı yavaşça geçiriyorum. Dudaklarım boğazından aşağıya, köprücük kemiklerinin üzerinden, göğüslerinin arasına doğru yakıcı bir iz bırakıyor. Ta ki beni çıldırtan o küçük, acil sesleri çıkarana kadar. Aramızdaki ihtiyaç nabızları, her dokunuşla birlikte artıyor. Arzu, daha fazlası ve zevk arasında bir geri bildirim döngüsü.

Pantolonumun düğmelerini çözüyor ve penisimi kavlıyor. Kalçalarım onun yumruğuna doğru kasılıyor, o mükemmel sürtünmenin daha fazlasını arıyorum.

"Böyle devam edersen," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, "bu iş utanç verici derecede çabuk bitecek."

"Öyleyse acele et ve benimle seviş."

Kaba bir kahkahayla, vajinasına iyice yaslandım ve içine girdim, sıklığı, sıcaklığı, bedeninin benimkine teslim oluşunu zevkle izledim. Başı duvara çarptı, dudakları aralandı.

"Nemesis, hissediyor musun—" Sözümü yarıda kesip iniltimi boynunun kıvrımına gömüyorum. O, tamamlanma hissi veriyor. İstedğim her şey gibi.

Hareket etmeye başlıyorum. Kalçalarımızın her aşağı doğru harekette buluştuğu yavaş, derin bir sürtünme. Bunu aceleye getirmeyi

reddediyorum. Ona girerken ağzının nefes nefese açılmasını görmekten asla bıkmayacağım. Alt dudağında dişlerinin takılması. Beni izlerken gözlerinin donuklaşması. Kalçaları benimkine sürtünüyor, her itişte yukarı kalkıyor.

Son birkaç gündür ona karşı çok dikkatli davrandım. Dönüşümden sonra vücudunun sınırlarını çok iyi biliyordum. Ama kraliçemin başka fikirleri var. Bacakları belime dolanarak, o yeni gücü kullanarak beni daha hızlı, daha sert bir şekilde hareket etmeye teşvik ediyor.

"Bana kırılgan biriymişim gibi davranmayı bırakın," diye nefes nefese söyledi.

Eğer mahvolmak istiyorsa, bunu yapabilirim.

Elimi kanatlarının arasına sokup ensesini kavradım ve onu sert bir öpücük için kendime çektim. Sonra da ona sertçe girip, sıcaklığının içine daldım. Bağımız duyguyla dolup taşı; ona istediğini verirken tatlı bir acıyla karışık bir zevk. İkimizin de ihtiyacı olan şey. O da bana karşılık verdi, itiş itiş, elleri omuzlarımda, kanatlarımda, ulaşabildiği her yerimde gezindi.

Parmaklarımı klitorisine doğru kaydırıp titreyene kadar daireler çizerek okşuyorum. Neredeyse başardım. Onu daha yukarıya doğru itiyorum, gittikçe daha da sıkılaştırıyorum—

Sonra da beni ısırdı.

Dişleri göğsümdeki dövmenin üzerine, tam o yıldızın—bizim yıldızımızın—kapanıyor ve zevk düşüncelerimi siliyor.

"Kahretsin," diye inledim. "Sevgilim, öylece yapamazsın..."

Yine yapıyor ve kalçalarım onun üzerinde sürtünüyor, o akışkan sıcaklığı, o imkansız coşkuyu arıyorum. Duygular içimde patlıyor. O her yerde aynı anda—kafamda, tenimin altında. Onun zevki benimkine karışıyor, birlikte büyüyor ve sonunda hepimiz birbirimize dolanıyoruz.

Boşalma beni adeta çarpıyor. Bir an için donakalmış, acı verecek kadar yoğun bir mutluluğun içinde boğuluyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum, içime boşalırken kalçalarım hafifçe itişiyor. O da benimle birlikte doruk noktasına ulaşırken, etrafımda gerildiğini, çılgınlığının

bana karşı boğuklaştığını belirsizce fark ediyorum. Uylukları kalçalarımı sıkıştırıyor.

Onunla sevişmek hiç bu kadar yok oluş gibi hissettirmemişti.

Gözlerini açıp beni öperken yüz ifadesi yumuşuyor. Çünkü bu sonsuza dek sürecek. Bu ebediyet. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, sanki kaburgalarımın uzanıp kalbimi yakalamış, kendi kalbi olarak işaretlemiş gibi. Dudaklarımı alnına, yanaklarına, ağzının kenarlarına bastırıyorum. Yüzümü boynuna çevirip sadece nefes alıyorum.

“Seni seviyorum,” diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Bu üç kelime çok küçük kalıyor. Ruhlarımızın birbirine değmesinin büyüklüğü için çok basit. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”

Daha sonra, kıyafetlerimizi düzeltirken onu görüyorum.

Kurumuş sarmaşıkların arasından zar zor görünen, ışıldayan kırmızı bir gül, yapraklarını sabah güneşine doğru açıyor.

* * *

Alexios uçurumun kenarında duruyor, kanatlarını sonuna kadar açmış ve gücü, patlamaya hazır bir fırtına gibi birikiyor.

"Seçilmişsiniz yüzünden beni tekrar tehdit etmeye mi geldiniz?" diye soruyor.

Kefen, yıldızlardan oluşan, ışıldayan ve engin bir örtü gibi açılıyor, renkler birbirine karışıyor. Siyah çürüme çizgileri onu kesip geçiyor, geri kalanını da yiyip bitiriyor.

“Cazip geliyor,” diye itiraf ediyorum. “Ama hayır. Buraya bir anlaşma yapmak için geldim.”

Keskin bir kahkaha. "Beş gün geçti ve şimdiden iyilik istemek için geri mi dönüyorsun?" Kırmızı gözleri beni süzdü, araştırırcasına.

"Bunu düşünmem için bana tek bir geçerli sebep söyle."

Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Onun için.

"Çünkü kefeni tutmana yardım edeceğim."

Alexios sessizleşiyor ve ben o koyu kırmızı gözlerin ardındaki hesaplamaları izliyorum. "Büyük bir istek olmalı. Adını ağzımdan

çıkarmamam gereken kadın, burada pazarlık yaptığınızı biliyor mu acaba?"

Tabii ki öyle düşünüyor, kendini beğenmiş herif. Ama burada öfkenin yeri yok. Akıl, diye kendime hatırlatıyorum. Diplomasi.

"Biliyor. Hoşuna gitmiyor ama kararın bana ait olduğunu anlıyor."

Kaşını kaldırdı. "Ne kadar evcil bir davranış. Ne istiyorsun?"

"Koğuştardan dilediğim gibi geçme izni. Bryony kız kardeşini görmek istiyor ve Theodora, soylarını devam ettirecek bir varis doğurana kadar Hellevig'e bağlı kalmak zorunda." Sessizce ellerimi açtım, "İşte bu."

Aşk uğruna yaptıklarımız. Yaptığımız akıl almaz pazarlıklar.

Alexios beni izliyor ve o sert, kızıl bakışlarında binlerce yılın ağırlığını hissediyorum. Ayaklarının altında toz haline getirdiği medeniyetlerin ağırlığını. Şu anda, o tam anlamıyla Ebediyetli—fatih ve tanrı-kral, diyarları kendi ruhunun parçalarını kullanarak bir araya getiren kişi.

"Hayır," diyor kesin bir dille.

Burnumdan nefes veriyorum, boğazına saldırmamak için tüm irademi kullanıyorum. "Ruh eşimi işkence ederken beni izlettin," diyorum, sesim ölümcül bir yumuşaklıkta. "Her Scillarian yasasına göre, cezan hakkında hüküm verecektim. Bunun yerine, bariyerini tutmaya yardım etmeyi gönüllü olarak üstleniyorum. Devaliant kız kardeşlerinin birbirlerini görmelerine izin vermek küçük bir ricadır."

"Bu, 'küçük bir istek' değil," diyor Alexios. Gücü artıyor, basınç yükseliyor, ta ki yanağından bir şimşek çakana kadar. "Ünlü bir Devaliant'ı Vartena'da, gözleri çalışan herhangi bir aptalın ölü prenseslerinin aniden kanat çıkardığını fark edebileceği bir yerde gezdirmek istiyorsun. Bunu hiç düşündün mü?"

Büyüm yükseliyor, onun büyüüne karşı hırlıyor. Ebedi enerjilerimiz çarpışırken hava yoğunlaşıyor. "Kimse onu görmeyecek. Kimsenin bilmesine gerek yok." Bir adım öne çıkıyorum. "Ama eğer Theodora'nın, kıymetli Kefenini sabitleyebilecek kadar akli başında olmasını istiyorsan, kız kardeşine ihtiyacı var. Bunu onlara bırak, yoksa Nyholm ile ittifak kurup seni bu yükün altında tek başına

boğulmaya bırakacağım. Sence bu seni tamamen delirtmeden önce ne kadar zaman geçecek? Bir yüzyıl mı? Daha az mı?”

Aramızda elektrik kıvılcımları çakıyor ve dağlarda gök gürliyor, ama ben irkilmiyorum. Yıllarca onun her şeyi yerle bir etmesini izledim, artık öfkesinden korkmuyorum.

Sonunda gözlerini kaçırdı. "Pekala. Hellevig'e gidebilir. Kısa turalım."

“Belki de benim bakış açımı anlarsın diye düşündüm.” Omuzlarımı silktim. “Şimdi, sihrimi bu karmaşanın içine nasıl yerleştireceğiz?”

"Başlangıçta seni ağırlığının beşte birine bağlayacağım. Eğer tasmanın acıttığını düşünüyorsan, Kefen'in pençelerinin sana saplanmasını hissedene kadar bekle."

“Bekleyeceğim. Seçtiğim kişi benim için kan döktü. Karşılığını vermem adil olur.”

Alexios'un yüzünde bir anlık bir aydınlanma belirdi. Belki de bir farkındalık, başkası için kendini yok etmenin ne anlama geldiğine dair bir işaret. "Bir damar aç. Yere kan akıt ve Kefen'in kanını iyice içmesine izin ver. Gerisini ben halledeyim."

Kılıcımı kınından çıkarıp sol avucumu kestim, kanın fışkırıp toprağa damlamasını izledim.

Alexios da aynı hareketi tekrarlıyor. Gücü açığa çıkıyor ve elektrik basıncının sarsıcı bir dalgasıyla tenimi kırbaçlıyor. Damarlarımda yankılanıyor ve Örtü üzerinde çivit mavisi şimşekler çakıyor.

Boynunu kütletiyor. "Çok fazla bağırmamaya çalış."

Sonra kanayan avuçlarımızı birbirine çarptı ve—

İçimde patlayan bir acı var. Örtü derimi ve kemiklerimi parçalıyor, pençelerini ruhuma saplıyor ve beni paramparça ediyor. Kayboldum. Ne yumuşak bir kaynaşma, ne de büyüünün yeni yollara yavaş yavaş yönlendirilmesi söz konusu. Sadece şiddetli bir çarpışma var.

“İçeri girsin.” Alexios’un sesi bozuk ve garip, statik katmanların arasından süzülüyor. “Karşı koymayı bırak, inatçı herif.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ve düşüyorum.

Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Kavurucu soğuk duyularımı sarıyor, burnumu, ağzımı ve ciğerlerimi dolduruyor, ta ki boğulana

kadar. Buz gibi bir akıntıya kapılıp tüm boşluklara doğru ilerliyorum.

Her şey yanlışı geliyor. Sanki paramparça olmuşum, hiçbir şey doğru düzgün uymuyor ve başkasının derisini giyiyorum. Bilincim o kadar genişliyor ki, alemlerin nabzını, aralarındaki sonsuz uzayın genişliğini hissedebiliyorum.

Ve sonra... yatışıyor. Göğsüme baskı yapan ağır bir yük gibi sakinleşiyor.

Uzaktan, Alexios'un elini enseme hissediyorum. "Basıncı atlatmak için nefes al."

İçime hava çekip nefes alıyorum, vücudum bu yeni şekle alışmaya çalışırken ciğerlerime doymak bilmez nefesler çekiyorum. Kemiklerimdeki bu tuhaf gerginliğe.

Yavaş yavaş kendime geliyorum. Göz kapaklarımın ardında ışık girdapları beliriyor ve kafamın içinde garip bir ağrı zonkluyor.

Evander? Hayaletimsi bir dokunuş, bir iç çekiş kadar yumuşak bir şekilde bilincimi sardı. İyi misin?

Bryony'nin ruhunu benimkine bağlayan parıldayan bağdan aşağıya bir güven dalgası gönderiyorum. İyiyim. Sadece Kefen rahatına bakıyor.

Görüşüm nihayet netleştğinde, Alexios'un beni izlediğini fark ettim.

"Tekrar hoş geldin," diyor. "İç organlarını yerinde tutuyor musun?"

"Kendimi bir uçurumdan aşağı atılmış, sonra da aşağı inerken paramparça olmuş gibi hissediyorum. Buna nasıl dayanılır?"

Hafifçe gülümsüyor. "Boğulma hissi geçene kadar göğüs kafesinizi doldurmasına izin verin. Bayılmayacaksınız, değil mi?"

Bu herifin ne cüretkarlığı!

Ona dik dik baktım. "Olası değil. Şimdi ne yapacağız?"

"Nöbetçilere geçmenize izin vermelerini söyleyeceğim. Ve Severin, kardeşin aklını başına toplayıp payını alana kadar Turpori'nin senin elinde olduğunu bilmeli."

Teşekkür etmek için başımı salladım.

Aramızda sessizlik çöker, dağların üzerinden esen rüzgarın ıslığıyla bozulur. Atmosferde ince bir değişim, duyularımda bir karıncalanma hissedirim. Göğsümdeki baskı bir kademe daha artar.

"Bu his hiç geçecek mi?"

Alexios çenesini sıktı. Sonunda konuştuğunda, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Hayır. Her zaman çok fazla geliyor." Dalgalanan bariyerin üzerinden dışarı baktı, yorgunluk dikkatlice taktığı maskesinin altından sızıyordu. "Ama dayanmayı ve omurganız kırılacakmış gibi hissettiğinizde bile nefes almaya devam etmeyi öğreniyorsunuz."

O zaman onu görüyorum—gerçekten görüyorum. Tanrı-kral ya da eşime zarar veren canavar değil, yüzyıllardır bu sorumluluğu taşıyan Ebedi Olanı. Akıl sağlığını kemiren bu sorumluluğu hissedeni.

"Ödediğimiz bedel bu," diyor. "Acı çok fazla geldiğinde, keder ağacınıza gidin. Olmasını engellediğiniz şeyleri hatırlayın."

Uzaktan gök gürültüsü duyuluyor, fırtına bulutları toplanıyor ve Kutsal Örtünün ağırlığı göğsüme daha da ağır basıyor. Sınırlarımı zorluyor, kırılmamı bekliyor.

Ama yapmayacağım. Bu yükü onun için taşıyacağım. Onun ihtiyacı olan şey için.

Şimşekler gökyüzünü yarıyor ve ardından yağmur başlıyor.

SON SÖZ

EVANDER

DÜŞECEK.

Bryony'nin sırtına çok sıkıca gerilmiş kanatlarıyla uçuşuma doğru yaklaştığını izliyorum. Bu yeni bedeni öğrenirken tökezlemesini ve küfretmesini on beş gündür izliyorum. On beş gün tam bir işkence. Çünkü Seçilmişsiniz mücadele ettiğini görmek ve işleri kolaylaştıramayacağınızı bilmekten daha kötü bir şey yok.

Düşmeme izin vereceksin, Wolf. Sonra da kalkıp tekrar yapmama izin vereceksin.

Ben her zaman sözlerimi tutarım. Bu yüzden onun düşmesine izin vermeye devam ediyorum.

“Çok fazla düşünüyorsun,” diyor Amara, Bryony'yi dürterek. Uçuşumların dibinde, Osbu Denizi'nin dalgaları kayalara çarpıyor. “Uçmak mekanik bir şey değil. İçgüdüyle ilgili.”

Bryony'nin kanatları seğirdi. "Peki, bunu ustalaşmanız tam olarak ne kadar sürdü?"

Amara gülümsedi. "Yıllar. Ama ben yetişkin bir yarı tanrıça değildim, o yüzden biraz çaba göstermen iyi olur. Hadi oraya git ve atla."

Bryony ayaklarını biraz daha ileri çekiyor. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki, dişlerinin gıcırdatmasını neredeyse duyabiliyorum.

Bütün gün duygularını ve acısını benden saklamaya çalıştı ama korkusu aramızdaki bağı aşp dışarı sızıyor.

Pekala. Buna izin veremem. Dayanabileceğim bir sınır var.

Kayalığın üzerindeki yerimden kalkıp ona doğru yürüdüm. "Çok gerginsin. Rahatlamam gerekiyor."

Bana doğru döndü. "Ah, özür dilerim. Öğrenme eğrim sizin için yeterince dik değil mi? Belki de binlerce yıldır insan doğasının bana uçurumdan atlamanın ölüm anlamına geldiğini söyleyen düşüncesini aşmak için daha çok çaba göstermeliyim?" Çenesi öyle bir kalktı ki, ısırarak istedim. "Lütfen, eğer bu kadar uzmansanız, yüzyıllardır biriktirdiğiniz bilgeliği paylaşın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Eğer kendin halletmeyi tercih edersen..." Sanki gitmek üzereymiş gibi arkamı dönüyorum, içimden geri sayıyorum.

Üç... iki... bir...

Bryony atılıp tişörtümden bir avuç dolusu yakaladı ve nefeslerimizi paylaşana kadar beni kendine doğru çekti.

"Sakın yapma!" diye tısladı.

Gözlerimi ondan ayırmadan Amara'ya, "Bana bir şans ver, olur mu? Antrenmanları ben devralırım," dedim.

Bir hırıltı. "Kızımızı sağ salim koruyabileceğinden emin misin? Yoksa sadece ellemeye bahane mi arıyorsun?"

"Bana bir bahane bulmam gerektiğini düşünmen çok tatlı."

Kahkaha atarak güldü. Sonra o zahmetsizce geriye doğru devrildi, tozlu koyu kanatları yukarı doğru hava akımını yakalamak için hızla açıldı. Başımızın üzerinden bir kez döndükten sonra dağların sivri zirvelerinin ardında kayboldu.

Bakışlarımı Seçtiğim kişinin üzerinde gezdirdim, yaralarını inceledim. Yeni yaralar çoktan iyileşmeye başlamıştı. İyi. Ölümsüz bedeni kendi içine yerleştikçe, her geçen gün iyileşmesi daha da hızlanıyor.

"Yine bana bakıyorsun," diye mırıldandı.

"Elimde değil." Parmak boğumlarımla yanağına hafifçe dokundum. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve bir dahaki

sefere Hellevig'e giden yolun onda birini seninle uçarak gelmek istiyorum. Neden tereddüt ediyorsun?"

Uzun bir sessizlikten sonra fısıldadı: "Düşerken, ölüyor gibiyim. Uyandığımda, bunların hepsinin bir rüya olduğunu ve senin de gitmiş olacağını düşünüyorum."

Ah, baş düşman.

Onu sıkıca kucaklıyorum, kanatlarımı ikimizin etrafına sarıyorum. Her şey kayboluyor. Bildiğim tek şey o; kollarımın arasında sıcacık, tam ona göre, ruhu benimkine değiyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyorum dudaklarına, avucumu göğsüne bastırarak. "Kalbinin benimkiyle nasıl eşleştiğini? Tenimin sıcaklığını?" Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, tam olarak öpüşmüyorum. Sadece havayı paylaşıyoruz. "Beni tadabiliyor musun?"

Kirpikleri titriyor. Başımı eğip onu öpüyorum. Bildiğim en nazik şekilde, yumuşak dudaklarını hafif dokunuşlarla ve uzun süren öpüşlerle keşfediyorum. Omuzlarımdan tutarak beni kendine çekiyor. Daha derine iniyorum, ağzını yalıyorum, nefes nefese kalışını yutuyorum, beni ne kadar çok istediğini tadıyorum.

"Peki ya bu?"

Yavaşça, çok yavaşça, parmaklarımı omurgası boyunca yukarı doğru gezdiriyorum, derisinin altında hareket eden yeni kasların kıvrımlarını ve kümelerini takip ediyorum. Etin yerini tüylerin aldığı yumuşak bölgeye dokunup bastırıyorum.

Bryony bana sürtünerek, kırık bir iniltiyle başını geriye doğru eğerek, sıvı bir hisle beni tahrik ediyor. Aramızdaki bağdan zevk dalgaları geçiyor.

"Sonuç ne, düşmanım?" diye soruyorum boğazındaki gümbür gümbür atan kalbe karşı. "Senin için yeterince gerçek mi?"

Titrediğini hissediyorum ve bu titremeyi tüm vücudunda hissedip avuçlarımla takip ediyorum. Kalçalarının kıvrımları boyunca yavaşça yukarı doğru ilerleyerek, her bir çıkıntıyı ve çukuru zevkle okşuyorum.

"Lütfen, benimle seviş," diye fısıldıyor.

"Beni etkilersen, belki yaparım."

Bana bir bakış attı. "Ne zamandan beri bu kadar alaycı oldun?"

"Bu kanatları kullanman için seni motive etmem gerekiyor." Alt dudağını hafifçe ısırđım. "Uçmayı öğren, ben de sana ölümsüzlerin gökyüzünde nasıl seviştiğini göstereyim. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Çok iyi," diye mırıldandım, göğsümde bir memnuniyet uğultusu yankılanıyordu. "Şimdi dersine geçelim. Biliyorum, bu beden hala yabancı geliyor, ama ne yapacağını bildiğine güvenmelisin. İçgüdülerinin düşüncenin önüne geçmesine izin ver. Rüzgar yön değiştirdiğinde, karnının derinliklerinde bir çekme hissedeceksin. Buna karşı koyma. Çekişe doğru eğil ve düşüşü kucakla."

"Bunu çok basitmiş gibi anlatıyorsunuz."

"Basit ve kolay aynı şey değil." Aramızda hava kalmayana kadar yaklaşıyorum. Her nefes alışında beni içine çekmekten başka çaresi kalmayana kadar. "Seçilmiş olmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlıyor musun? Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi?"

Bryony tek kelime etmeden başını salladı.

"Bu, vücudundaki her hücrenin benimkini tamamlamak için yaratıldığı anlamına geliyor. Biz aynı bütünün iki parçasıyız." Dudaklarım şakağına değiyor. "Ruhun zaten gökyüzünün şeklini biliyor. Şimdi sadece gözlerini kapatıp düşmen gerekiyor."

Ona cevap verme şansı vermeden kanat çırpışımıla bizi uçurumdan aşağı fırlatıyorum. Boynumdan yakalıyor ve yukarı doğru fırlarken onu sıkıca tutuyorum. Yukarı, yukarı, Osbu Denizi'ni geçerek, bulutların arasından, herhangi bir insanın uçmayı hayal bile edemeyeceğı kadar yükseğı.

Ve bu muhteşem bir şey; hava ve heyecanın bu birleşimi. Onun tenime değen sıcaklığı. İçinde boğulabilirdim, saçlarının tenimde uçuşmasının, coşkusunun tuzlu keskin kokusunun içinde.

Yükselişimizi yavaşlatıp düz bir şekilde ilerliyoruz, ta ki yeni bölgenin üzerinde süzülene kadar. Aşağıdaki zemini yıldız ışığı nehirleri süslüyor ve ben de tam orada, kıyılarda yabani kırmızı güllerin yetiştiğı yerde, bizim için yeni bir saray inşa etmeyi

düşünüyorum. Onu bir zamanlar neredeyse kaybetmenin ne anlama geldiğini hatırlatacak bir yer.

"Önce planörle başlayacağız," diyorum ona.

Bryony'nin elini tutuyorum ve parmakları kanadının ön kenarına değene kadar nazikçe geriye doğru yönlendiriyorum. "Şunu hissediyor musun? Örtü tüylerinin kürek kemiği tüyelerine nasıl karıştığını? Kenar örtü tüylerinin ikincil uçuş tüyelerine nasıl yer açtığını?"

Başını salladı.

"Güzel. Buna odaklan. Vücudun ne yapması gerektiğini biliyor." Çenesine bir öpücük konduruyorum, titremesinin tadını çıkarıyorum. "Ve eğer yakalanman gerekirse seni yakalayacağıma güven."

"Evet, sana güveniyorum," diye fısıldıyor. "Her zaman."

Her zaman. Sadece bugün için değil, her zaman. Göğsümde bir şey kabarıyor; çiğ, hassas ve bedenime sığmayacak kadar büyük.

Bıraktım.

Düşüşe karşı koymayı bırakıyor. Rüzgara teslim oluyor ve...

Kanatlarını açıyor.

Yavaş yavaş gerçekleşir. İçgüdü ve yeni kas hafızasının panikle savaştığı, kademeli olarak ilerleyen bir öykü. Ama acı verici santim santim, o muhteşem tüyler açılır ve akıntıya kapılır.

Ve sonra kanatlarını sonuna kadar açarak yükseliyor ve içimde bir gurur ve sahiplenme duygusu kabarıyor.

Seçtiğim kişi.

Yanına yanaştım ve elini tutarak parmaklarımızı birbirine kenetledim. Dokunuşumla irkildi. Neredeyse sendelediğini, kanat uçlarının çok aşağıya indiğini gördüm. Ben çoktan atılmıştım, onu kendime doğru çekmeye hazırdım.

Dur, diye kendime hatırlatıyorum. Henüz değil. Onu ancak yakalanması gerektiğinde yakala.

Beyaz ve altın rengi tüyleriyle bir anda kendine gelip doğruldu ve bana öyle şiddetli bir zafer bakışı attı ki, onu arzularken nefesim kesildi.

Bryony'nin yüzü sevinçten ışıldıyor. "Uçuyorum!"

Öyle. Muhteşem ve zariflikten uzak, sanat veya yapmacılıktan yoksun. Ama yine de uçuyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, heyecandan başı dönüyor. "Sonra ne olacak?"

Ona sııttım. "Her şey."

Bryony Devaliant'ı gökyüzünde kovalamaktan asla bıkmayacağım. Onunla ve onun için tekrar tekrar düşmekten asla bıkmayacağım.

Diyarlar küle ve hatıraya dönüşene kadar.

SÖZLÜK

Anlaşmalar: Devaliant ailesinin üç yüz yıl önce tanrılar ve insanlar arasındaki savaşı sona erdirmek için arabuluculuk yaptığı barış antlaşması.

Çapalar: Örtünün her iki tarafında da sihirli bariyeri koruyan ve yerinde tutan kişiler vardır. Devaliantlar, Hellevig'deki Çapa görevi görürler ve soylarından birinin her zaman şehirde kalması gerekir, aksi takdirde örtü düşer.

Asteria: Alexios'un Scillari'deki bölgesi.

Gökseller: Yıldızlardan gelen ve alemleri yaratan kadim tanrılar.

Seçilmiş: Tanrının ruh eşi.

İddia: Bir insanın vücudunda görünen, fiziksel bir işaret olup, Ebedi bir varlığın veya yarı tanrının korumasını simgeler. Bu korumayı taşıyan bir bireye zarar vermek, bu korumayı bahşeden tanrıya doğrudan bir meydan okumadır.

yarı tanrılar/yarı tanrıçalar (demi): Ebedilerin altında yer alan güçlü varlıklar. Scillari'nin tebaalarıdır.

Devaliant: Luceni'nin yönetici ailesi, kan bağıyla tanrılar ve insanlar arasındaki anlaşmaları sağlayan ailedir.

Uygulayıcılar: Alexios'un kendisine verdiği yemini bozanları öldürmek için gönderdiği suikastçılar.

Sonsuz: En güçlü yarı tanrılar yükselip tam güçlerine kavuştuklarında Ebedi olurlar. Çoğu tanrı-insan savaşı sırasında öldürüldü. Yükselen her varlık bir yarı tanrı olarak başlar, ancak çok azı Ebedi olur. "Ebedi" aynı zamanda Scillari'nin yöneticileri için de kullanılan bir unvandır.

et ticareti: Vartena'da tanrısal vücut parçaları ve kanın yasadışı ticareti. Geçmişte bu, insanlara savaşta geçici olarak tanrısal güçler kazandırmak için kullanılıyordu.

tanrılar: Hem yükselmiş tanrıları (Ebedileri) hem de yarı tanrıları kapsayan genel bir terim.

Hellevig: Luceni'nin başkenti ve Devaliantların merkezi.

Luceni: Vartena'daki en büyük imparatorluk, Devaliantlar tarafından yönetiliyordu.

Libyalı: Lucinian kraliyet sarayı ve soyluları tarafından konuşulan resmi lehçe.

Nyholm: Scillari'deki bölge, Karanlık Kral tarafından yönetiliyordu.

Yemin bozanlar: Alexios'un iptal edilen İddiasının izini taşıyan insanlar. Ölümle işaretlenmişlerdir ve toplumun en alt kademesinde yer alan Uygulayıcılar tarafından öldürülürler.

Kahinler: Tanrılar ve insanların nadir bulunan çocukları olan bu varlıklar, tapınaklarda ikamet eder ve Alexios ile onun kulları arasında iletişim kanalı görevi görürler. Vartena'nın dört bir yanındaki tapınaklarda kan vergisi toplarlar.

Scillari: Tanrıların diyarı.

Kefen: Tanrıların ve insanların alemlerini ayıran büyü bariyer. Tanrı-insan savaşını sona erdirmek için yapılan ateşkesin bir parçası olarak yaratılmıştır.

ondalık vergiler: Alexios'un korumasını sürdürmek için sahiplenilmiş insanlardan kan adakları sunulur. Vartenanlar, Örtü'nün temellerini güçlendirmek için toplama kanallarının üzerine parmaklarını batırırlar. Yalnızca Devaliantlar, bu ondalık için canlarını verirler ve "çapalama" eylemiyle yeniden dirilirler.

Turpori silahları: Bastien tarafından yarı tanrı askerlerin savaş yeteneklerini artırmak için yaratılan kılıçlar. Bu tanrı öldüren silahlar Vartena'da kaçak mal olarak satılıyor.

Sahipsiz: Tanrının korumasından yoksun insanlar.

İçin: İnsan alemi.

TEŞEKKÜRLER

Kurt ve Kan Tacı'nın çok çılgın bir yolculuğu oldu. Bu kitaba ilk olarak 2022'de çalışmaya başladığımda, geleneksel yayıncılıkta fantastik romantizm biraz daha sessizdi, bu yüzden kendi kendime yayınlama niyetiyle yazdım. Geriye dönüp baktığımda, bu süreç için minnettarım, çünkü bence bu beni daha cesurca yazmaya yönlendirdi. Ve cesaretle birlikte, el yazmasına, karakterlere ve dünyaya karşı muazzam bir sevgi doğdu.

Bu kitabı, Katrina Kendrick aşk romanlarım için Head of Zeus'taki (artık eski) editörüm Rosie de Courcy'ye bahsettim. Rosie kitabı aldı ve büyük bir sevinçle Head of Zeus'un kitabı yayınlamak istediğini öğrendim. Bu nedenle, bu kitabın ABD'deki yerini bulduğu için Rosie'ye ve çalışmalarım için destek ve coşku gösteren Head of Zeus/Bloomsbury ekibine, özellikle de birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Aubrie Artiano'ya sonsuz minnettarım.

Bu kitabın İngiltere'deki adresi, birlikte çalışmaya devam ettiğim için çok minnettar olduğum harika Daphne Press ekibidir. Daphne Tonge'a kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok şey borçluyum. Bu el yazmasının çok daha zengin ve derin hale gelmesine yardımcı olan parlak notlarıyla katkıda bulunan Davi Lancett ve Cat Aquino'ya da çok teşekkür ederim.

Romantik edebiyata yönelmemde bana çok destek olan menajerim Russell Galen'e ve elbette, eserlerimin inanılmaz bir savunucusu olan ve tamamlanmış el yazmalarıyla onu şaşırttığımda hiç tereddüt etmeyen Danny Baror'a tüm sevgilerimi iletiyorum.

Yazma işine aşırı odaklandığım zamanlarda bana kahve yapıp çikolata getirmek gibi güzel şeyler yapan eşime her zaman minnettarım. Seni çok seviyorum ve dünyanın en şanslı kadınıyım. Ve okuyucularım, her birinizi çok seviyorum ve hayranım. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

ELIZABETH MAY, To Cage A God, Seven Devils ikili serisi (L. R. Lam ile birlikte yazılmış), The Falconer serisi ve Katrina Kendrick takma adıyla yazdığı aşk romanlarıyla Sunday Times'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır. Aslen Kaliforniyalı olan Elizabeth, St Andrews Üniversitesi'nden doktora derecesine sahiptir. Şu anda kocası, üç kedisi ve canlı bir bal arısı sürüsüyle birlikte İskoç kırsalında yaşamaktadır.

BİR TANRIYI KAFESLEMEK

Elizabeth May tarafından

Shadow and Bone ve The Wolf and the Woodsman hayranları için mükemmel olan bu heyecan dolu yeni fantastik ikili seride, zalim bir tiranı devirmek için isyana katılın.

Bir tanrıyı kafese kapatmak ilahi bir eylemdir. İlahi olmak hükmetmektir. Hükmetmek ise yok etmektir.

Galina ve Sera'nın annesi, kadim sırları kullanarak tanrıları kemiklerine yerleştirdi. Acımasız tanrılara bağlı ve bin yıldır hiçbir sıradan insanın sahip olmadığı yasak bir güçle donatılan kız kardeşler, yaşayan silahlar olarak yetiştirildiler. Şimdi, ne pahasına olursa olsun bir imparatorluğu devirme zamanı geldi.

Anneleri ölmüş ve ülkeleri savaşın eşiğinde olan kız kardeşlerin, isyanın başına geçip yıkıcı tanrıların ele geçirdiği zalim kraliyet ailesinin saltanatına son vermeleri gerekiyor. Çünkü hüküm süren Alurea istila ettiğinde, ateş ve kanla fethediyorlar. Ve çatıştıklarında, sıradan insanlar yanıyor.

Çaresiz bir plana zorlanan Sera, isyanı yöneten ayrı yaşadığı sevgilisiyle yeniden bir araya gelirken, Galina saraya sızar. Aldatma ve tehlikelerle dolu bu dünyada, tek sığınağı, keskin zekası ve sivri bakışlarıyla Galina'nın sırrını ortaya çıkarmakla tehdit eden yalnız bir prensesdir. Arzu ve görev arasında kalan Galina bir seçim yapmak zorundadır: İmparatorluğun yalanlarını ortaya çıkarmak için birlikte çalışmak mı yoksa her şeyi yıkmak mı?

GÖLGE KRALIN GELİNİ

Sylvia Mercedes tarafından.

"The Bridge Kingdom" ve "A Deal with the Elf King" hayranları için, aşk ve ihanetin bu sürükleyici öyküsü, tatlı ve baharatlı unsurları eşit oranda harmanlıyor.

DIŞLANMIŞ BİR PRENSES.
İSTEKSİZ BİR KRAL.
HER İKİSİNİN DE KRALLIKLARINI KURTARABİLECEK BİR EVLİLİK.
AMA KALPLERİNİ YIKABİLECEK.

En büyük kız olmasına rağmen Prenses Faraine, saraydan uzak tutularak ve gözlerden ırak bir şekilde yaşıyor. Kronik hastalığı onu taç için bir yük haline getiriyor ve her konuda güzel ve gözde küçük kız kardeşine öncelik vermeyi öğrenmiş durumda.

Yakışıklı ve gizemli Gölge Kral gelin arayışına girdiğinde, Faraine kız kardeşinin onun seçimi olmasına şaşırır.

İnsan bir gelinle evlenmeye pek hevesli olmasa da, Kral Vor halkı için gerekeni yapmaya hazırdır. Neşeli Prenses Ilsevel ile tanıştığında, evlilik anlaşmasına hemen razı olur.

Peki neden ablasının o rahatsız edici bakışlarını aklından çıkaramıyor?

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM